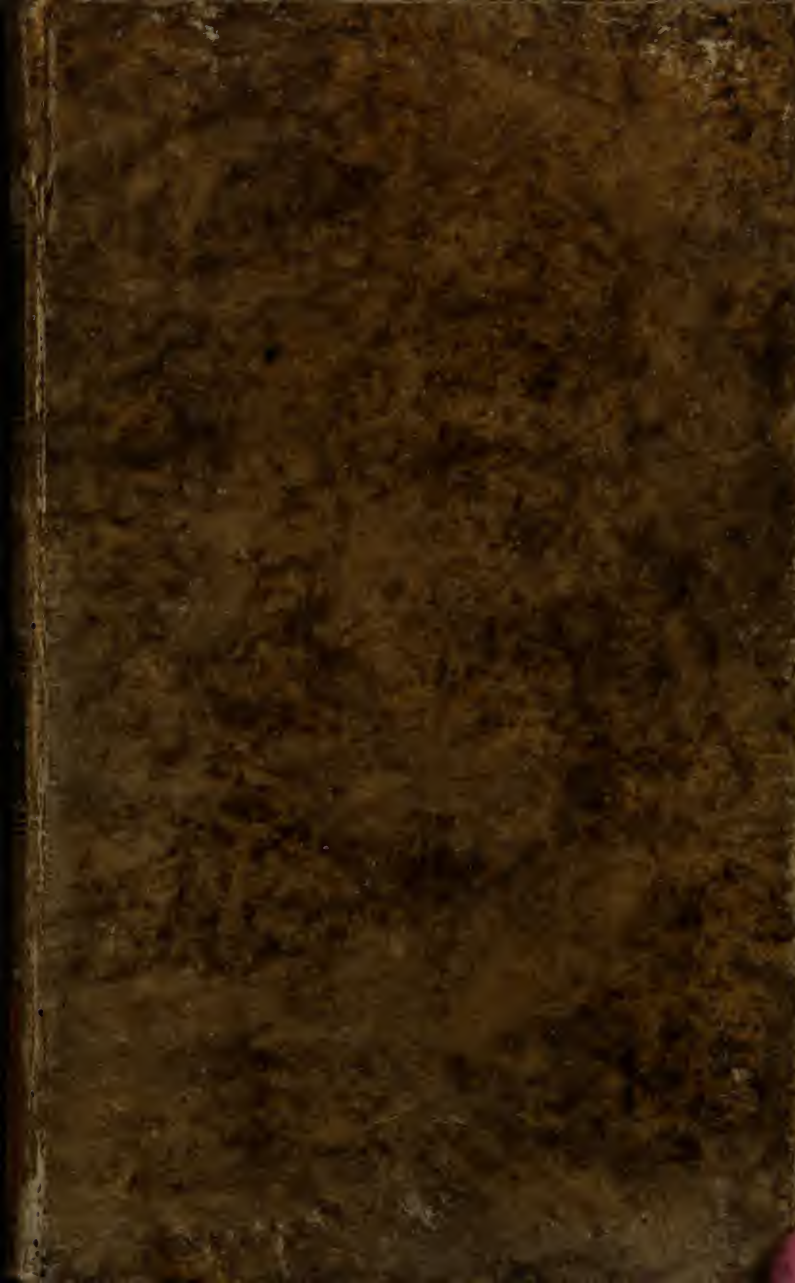




111

H

32

NAPOLI

111

H

32.



>

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA
ANTHOLOGIAE
GRAECAE

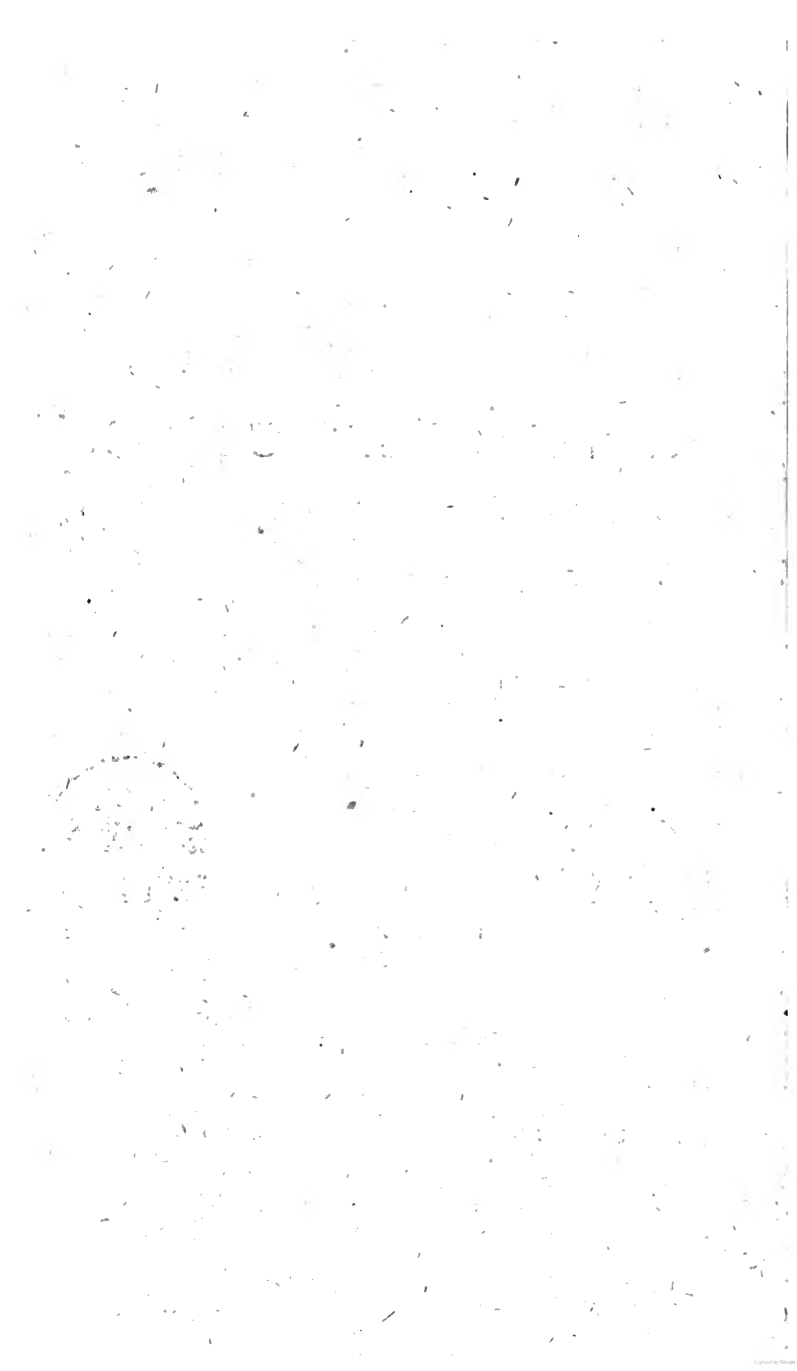
SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.



VOLUMINIS SECUNDI
PARS PRIMA.

LIPSIÆ
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCXCIX.

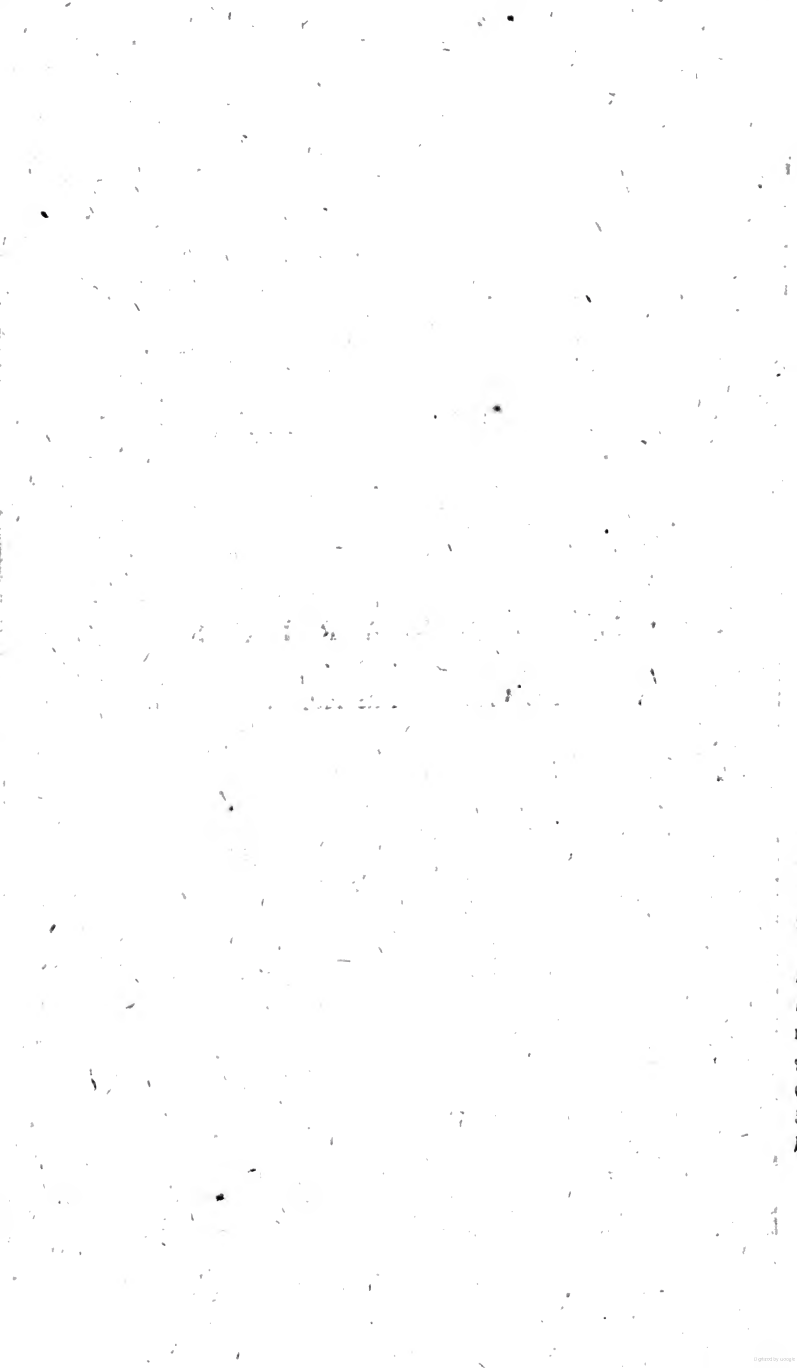


ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. VIII.

C O M M E N T A R I U S.

VOLUMINIS SECUNDI PARS PRIMA.



POLYSTRATI EPIGRAMMATA

¶ 1.] I. **V**at. Cod. p. 582. Primus edidit *Wolfius* in *Fragm. Sapph.* p. 234. unde idem repetivit *Toup.* in *Emend. in Hesych.* P. I. p. 308. Ex schedis *Vinariensibus* protulit *Klorz* in *Musa puer.* nr. XXXIX. Varietatem lectionis enotavit *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 64. Duplici amore incensus poeta oculos accusat, qui tam gravem ipsi perniciem attulerint. Conf. *Meleagri* Ep. IV. quod hinc expressum videtur. — V. 2. ὀφθαλμοὺς κατασβέμενος. *Wolf.* κατασβέμενοι ap. *Toupium* vitiose. — V. 3. εἶδετε. primum *Antiochum* spectastis, formosum puerum; deinde *Stasichratem*; unde duplex in animum amor defluxit. Hunc vers. laudat *Alberti* ad *Hesych.* v. περισκέπτῃ. Puer venustate conspicuus, utrum *περίσκεπτος* appelletur, an *περίβλεπτος*, ut hoc loco quidam conjecit ap. *Albertum*, utque legitur in apogr. *Lips.* parum interest; sed non est cur Codicis lectionem relinquendam existimes. — Pro *χρυσταῖσιν* idem Apogr. *χρυσταῖοισιν* exhibet. — V. 4: θείων. *Klorz.* quod correxit *Koehlerus* ad *Theocr.* p. 16. — ἄνθεμον. *splendorum juvenum florem.* παιδων ἄνθος *Meleager* Ep. II. Formam ἄνθεμον attigit *Dorvill.* ad *Cat.* p. 717. — V. 5. ἐπηγάσασθε. *Sched. Tryll.* In *ἐπηγάσασθε* duplicandum esse τὸ σ judicat *Brunckius*, metri causa. Antepenultima enim corripitur, ut ap. *Antip.* id. LIX. σχολίων ἡλίους πλείονας ἠγάσασθε. Perperam *Wolfius* vertit *illuminastis*, cum sit: *Quid adspexistis* —

In fine distichi interrogandi nota poni debet. — V. 6. edidit *Watson* ad Theocr. T. II. p. 83. πατρὶς Sched. Tryll. — V. 7. Similiter *Meleager* l. c. ὀπταῖσθ' ἐν κάλλει, τύφισθ' ὑποκαίμενοι νῦν. — Pro ἔλοιτο, quod ex conjectura, ipsius fortasse *Brunckii*, fluxit, Cod. Vat. ἔλητε legit. Et sic habet apogr. Voss. ubi corrigitur ἐέλοιτε. Alia Apogr. ἔλοιτο, ἔλοιτε et ἔλοισθε exhibent. *Toupius* corrigere tentat: τὸ δύο γὰρ ψυχὴ οὐκ ἂν ἔλοιτο μία. *utrumque enim amorem una anima non ceperit.* Huic conjecturae patrocinatur locus *Theophyl. Simoc.* Ep. XXXVIII. δ; γὰρ ἡ γῆ δύο ἡλίοις οὐ δύναται θάλασσεσθαι, οὕτω μία ψυχὴ δύοὺς πυρσῶν ἐρωτικῶν οὐκ ἀνέχεται.

II. Cod. Vat. p. 250. sq. Planud. p. 203. St. 296. W. Scriptum in expugnationem Corinthi; quae urbs a L. Mummio everfa est Ol. CLIX; 4. anno V. C. 609. — V. 1. Ἀκροκέρεινον. *arx Corinthi.* *Livius* L. XLV. 28. *Urbs erat tunc praeclara ante excidium. Arx quoque et Isthmus praebuere spectaculum: arx inter omnia in immanem altitudinem edita, scatens fontibus: Isthmus duo maria, ab occasu et ortu solis finitima arctis faucibus dirimens. Corinthi situm ad duo maria passim commemorant, qui amoenitatis loci mentionem faciunt.* *Alciphron* L. III. p. 426. Πελοποννήσου προπύλαια καὶ ἡ δυοῖν θαλάσσαι ἐν μέσῳ κειμένη πόλις χαρίεσσα ἰδεῖν καὶ ἀμφιλαφῶς ἔχουσα τευφημάτων. *Horatii Corinthus bimaris expressit Rutilius in Itin.* I. 319. *Ephyreius Isthmos Ionias bimari litore findit aquas.* — Ut hic Corinthus Ἑλλάδος ἄστρον, sic in Epigr. ἀδισπ. CDLXXXVII. κολοφῶν τευφερῆς ἄστρον Ἰωνίης. — σύνδρομον ἦδονα. Et haec verba circumscriptionem Corinthi continent, quae in Isthmo collocata, eumque fere implens, utrumque litus quasi conjungere et connectere videbatur: *litora concurrentia, urbe conjuncta.* Pro σύνδρομον, quae Cod. Vat. est lectio, veteres editiones omnes σύντροπον habent. Illam tamen et Aldus in Cod. quodam invenit. — V. 3. ἰετούελλεξ.

Plan. In Vat. Cod. & superscriptum est τῷ ε finali. Non quidem inepta est vulgata lectio; nec tamen satis est causae, cur Mummus hic loqui existimetur. — σκόπελος acervum h. l. significare videtur, in quem devictorum ossa coacervata sunt. — V. 5. Mummii crudelitatem ita excusat poeta, ut Romanos ab Achaeis Trojae everlae poenas sumsisse dicat. — ἀκλαύστους. supremo honore orbatos. ἀκλαύστον καὶ ἀθάπτον Homer. Od. λ. 54. unde Sophocl. in Antig. 29. εἴην ἀκλαύστον, ἀταφον, δλωνοῖς γλυκὺν θηταυρόν. Ovidius Trist. III. 3. 54. Sed sine funeribus caput hoc, sine honore sepulcri, Indeploratum barbara terra teget?

NICANDRI. COLOPHONII

EPIGRAMMATA.

§. 2.] I. „In Planudea p. 172. St. 250. W. Nicarcho tribuitur et quidem verisimiliter. Sed Vatic. „Codicem in Epigrammatum titulis semper sequor.“ Brunck. In Cod. Vat. est p. 507. In Venere omnes varietatem amare ait. — V. 2. ἀνεῖν Planud. quod monachum prodit. κινεῖν Vat. praebuit. ἐκ ψυχῆς. Theophrast. in Char. XVII. θαυμάζω, εἰ καὶ ἀπὸ ψυχῆς σὺ με φιλεῖς. Aristoph. Nub. v. 26. ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας ὄντως φιλεῖς. Similia collegit Valcken, ad Theocrit. Eid. II. 61. p. 52. Westen. ad N. T. I. p. 478. — V. 3. ἡ ῥύσις Vat. Cod. vitiose. — φιλόκνισος, i. e. φιλεῖται τὸ κνίσεσθαι. hoc enim libidinoso amoris proprium ab honesto cum matrona conubio abest. — ἀλλότριος χεῶς. Cod. Vat. et Plan. Hoc emendavit Tour. in Emend. in Suid. P. II. p. 268. Epist. crit. p. 16. — In seq. vers. τὴν ξενοκυσταπάτην recte vertit Brodaeus alienae uxoris congressum, sed male derivat a πατεῖν, cum ab ἀπάτη deducendum sit. Του-

pius comparavit *Agathiae* Ep. LIII. ἡ δὲ τῶν βρώματος
ἐξαπάτη, ubi *Bruckius* rectius scripsit βρωματομιξαπάτη,
quod ad analogiam vocis *Nicandreae* ξηνοκυσταπάτην for-
matum esse nullus dubito. In eiusmodi compositionibus
ἐπάτη voluptatem significat. Vide ad *Meleagr.* Ep. II. —
τὸ ξένον hoc sensu usurpavit *Theophyl. Simoc.* Ep. IX. ubi
meretrix ad amatorem, καὶ σοι, αἰτ, τὸ ξένον καὶ τιμιώτε-
ρον, — Ut κῶστην Graeci (vid. *Aristoph.* *Lystr.* 956.),
sic Latini *vescam* pro parte muliebri dixerunt. *Juvenal.*
VI. Sat. 64.

II. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W.
In Othryadem, qui post pugnam cum Argivis et tro-paeo
de hostibus erecto, sibi ipse manum intulit, ut narrat
Herodotus L. I. §2. p. 41. τὸν δὲ ἕνα λέγουσι τὴν περὶ
λειψάνην τῶν τριηκασίων, Ὀθρυάδην, αἰσχυρόμενον ἀπονοστήσειν
εἰς Σπάρτην τῶν οἱ συλλογιτέων διαφθαρμένων, αὐτοῦ μιν ἐν
τῇσι θυρήσι καταχρήσασθαι ἑωυτόν — dissentiente *Pausa-
nia* L. II. 20. p. 156. qui eum Perilai manu periisse
narrat. Vide de Othryade not. ad *Simonidis* Ep. XXVI.
et *Dioscorid.* Ep. XIII. — V. 3. πλευρῶν vulgo. —
V. 4. In Cod. Gottingensi *Nicandri* (de quo vid. *Schnei-
der.* in Praef. ad *Nicandri Alexiph.* p. XIII. sq.), ubi hoc
Epigr. existat, κατατρίψας legitur. Proba est vulgata:
Othryades Argivorum spolia sanguine suo inscripsit ver-
bis, quae Spartanorum victoriam, Argivorum dedecus
et contumeliam significarent. Hoc est γράψας σκύλα κατ'
Ἰναχιδᾶν, ut ap. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 306. C.
ἔστησε τρεῖς παιὸν ἐπιγράψας, Ῥωμαῖοι κατὰ Σαμνιτῶν Διὶ τροπαιοῦχα.
Vide quae notavimus ad *Meleagr.* Ep. XXXVI. p. 56.

III. Cod. Vat. p. 274. Edidit *Dorville* ad *Charit.*
p. 421. In sex filios Iphicratidis Spartani, qui cum in
Messenae oppugnatione occubuissent, a Gylippo, fratre
superfite, concremati sunt. — V. 1. Ἐδρυλίδας. in Cod.
superfcriptum Ερρυλίδας. — V. 3. ἄμμι Cod. et *Dorv.* —
V. 2. μεγάλων σποδίων, fortasse pro πολλῶν positum; for-

rasse majore cum vi pro fortium virorum cinere. *Sappho*. Electr. 759. καὶ νῦν πύρρ' κείαντες εὐθὺς, ἐν βραχὺ καλῶ μέγιστον σῶμα δειλαίας σπαδοῦ φέρουσιν. quem locum *Burmamnus* comparavit ad *Propertium* L. II. 51. Et tanti corpus Achillei, Maximaque in parva sustulit ossa manū.

CRATETIS GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

¶ 3.] Vat. Cod. p. 537. Primus protulit *Salmasius* in Scr. Histor. Aug. T. I. p. 154. unde *Toupius* summi Epist. crit. p. 134. sq. qui sensum carminis praeclare vidit. Disertius eundem exposuit doctissimus *Monet* in Epist. ad Buherium, a *Brunckio* edita ad calcem Lectionum p. 316. et in Menagianis Tom. IV. p. 290. sq. Totum hoc carmen obscoenum est et aenigmaticum, rem foedam verbis a re grammatica petitis recte significans. *Euphorion* Chalcidensis, de quo inprimis *Heynius* consulendus est in Excurs. ad Bucol. III. p. 170. obscurus erat poeta et glossarum plenus, quod testatur *Cicero* de Divin. II. 64. Quid? poeta nemo, nemo physicus obscurus? Illi vero. Nimis etiam obscurus *Euphorio*. ut h. l. post *Lambinum* *Hottingerus* restituit. Hanc ob causam a Grammatico nostro dicitur κατάλωττα ποιήματα ποιῆν, quo et carmina glossarum plena scribere significat, et flagitiosa facinora lingua patrare. Eodem ambiguitatis genere, sed foede, lusit *Ausonius* Epigr. CXXVII. Possis quoque ποιήματα κατάλωττα de carminibus eleganter et studiose expolitis accipere. (*Aristoph.* Thesmoph. 138. ἡδὲ μέλος τ' καὶ ἐγλυφιδέες καὶ κατεγλωττισμένοι — ubi respicitur libidinosum osculandi genus, de quo *Pollux* II. 109.

Οἱ κωμικοὶ καταγλωττίζειν ἐν φιλήματι, καὶ καταγλωττισμῶς, καὶ κατεγλωττισμένον.) — Sed prior explicatio videtur verior. Hinc intelligitur, cur Euphorion Choerilum dicatur διὰ στόματος ἔχειν, quo aperte quidem critici ejus judicii perversitas, recte autem flagitiosa ejusdem consuetudo indicatur. Choerili enim nomen ambiguum est, quippe a χοῖρος derivandum. χοῖρος, τὸ γυναικῆον μῦθον. *Schol. Aristoph.* in *Acharn.* 781. Fuit autem, quod bene monuit *Moneta*, duplex Grammaticorum familia, quorum hi Homero, illi Antimacho omnia summa tribuerent. Homerum cum Antimacho composuit *Propertius* II. 25. 45. *Tu non Antimacho, non iunior ibis Homero.* ubi vide quos laudavit *Burmamnus* p. 471. Euphorion autem Ὀμηρικὸς ὢν, Choerilum, qui se totum ad Homeri imitationem dederat, unice admirabatur. De Choerilo et Antimacho veteres disputasse, uter alteri praeferendus sit, apparet ex *Procli* Comm. in *Platon.* *Tim.* p. 28. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικὸς φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκμοῦντων, Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προτίμησεν, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα, τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. De Platonis erga Antimachum studio testatur quoque *Plutarchus* in *Vita* *Lyfandri* *Tom.* I. p. 443. C. Non autem solum propter Homeri studium Ὀμηρικὸς appellatur Euphorion, sed multo magis, quia τοῖς μῦθοις incumbibat. Plane eadem ratione in verbo ὀμηρίζειν, lusit *Achilles Tarius* VIII. 9. p. 336. ubi Dianae sacerdos Therfandri flagitia his verbis false infectatur: ὀλίγον ἑαυτῷ μισθωσάμενος στενώπιον, εἶχεν ἐνταῦθα τὸ οἶκημα, ὀμηρίζων μὲν τὰ πολλὰ, πάντας δὲ τοὺς χρησίμους (fortes et in Veneris palaestra probe exercitatos viros) πρὸς ἅπερ ἤθελεν (fort. ἤθελεν, Therfander enim illorum libidini morem gessisse dicitur) προσεταιρίζετο δεχόμενος —. Quem locum ne a *Salmasio* quidem recte acceptum esse miror. Mox in eadem oratione p. 337. in verbis μόνην δὲ τὴν γλῶτταν εἰς ἀπέλυσιν ἀκονῶ,

turpis flagitii significationem inesse, post ea, quae de κατὰ γλῶττοις ποιήμασι notavimus, nemo dubitabit. —

V. 3. κατὰ γλῶσσαν ἐπεί τὰ ποιήματα legit Cod. Vat. —

Idem φίλιτρα exhibet. φίλητρον Tourpius nunc de amore, nunc de plagio acceptum esse, ait. Suidas: φιλήτης. ἐραστής. φιλήτης δὲ ὁ κλέπτης. Vide Albertum ad Hesychium in φιλήτης. — Veror, ut in hac voce veram lectionem teneamus. Quodsi tamen recte sic legitur, Crates Euphorionem ait artem Homerum compilandi, nec minus impudica basia figendi calluisse.

CALLIAE ARGIVI
EPIGRAMMA.

In Cod. Vat. p. 538. ut Καλλίου prostat. Καλλίου rectius legitur in Planud. p. 167. St. 243. W. In Polycritum quendam, qui cum antea vir bonus esset visus, repente, vino poto, improbus et rabiosus exstitit; Hinc poeta colligit, eum nec antea bonum virum fuisse. Hic sensus Epigrammatis, quem Planudes minus perspectum habuit, cum v. 1. pro χερσίον, quae Vat. Cod. est lectio, θηρίον ederet. Veram lectionem ex Cod. revocavit Salmas. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 361. Ad hoc Epigramma respexit idem ad Solinum in Proleg. p. 5. — χερσείος in laudem dicitur de iis, qui morum elegantia et suavitate sunt conspicui. Antipbil. Ep. XXIV. ἦν ὄντως μερόπων χερσείον γένος. Theocrit. Eid. XII. 15. ἦ μά ποτ' ἦσαν Χερσέαι οἱ πάλαι ἄνδρες. ut recte emendavit Wassenbergius. Vide Bergler. ad Alciph. III. 17. p. 314. — Polycritus autem non tantum χερσείος, sed χερσίον, merum aurum, fuerat visus. — V. 2. λυσσομανές. Eadem compositione utitur Antip. Sid. XXVII. βομβητοδὲ λυσσομανεῖς πλοκάμους. — V. 3. οἶνος ἐλέγχει τὸν τρέπον. Vinum, qualis quisque sit, ostendit; quae Chaeremonis

fuit sententia, cum diceret: ὁ οἶνος τοῖς τρέποισι κατέκτανε
 τοὺν πινόντων. ap. *Plutarchi* T. II. p. 406. B. Similia
 dedimus ad *Ionis* Fragm. I. 12. p. 314.

PERSAE THEBANI

EPIGRAMMATA.

¶ 4.] I. Cod. Vat. p. 162. Ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι

παρὰ Χαιρέδαίλοχου καὶ Προμένοιο. Edidit *Reiske* in *Anthol.*
 p. 9. nr. 414. — V. I. 2. laudat *Suidas* in ἄφατοι T. I.
 p. 391. ubi *Μαιναδῶν* perperam legitur. Depravatum
 Ἀπολλίνης nomen in apogr. *Lips.* in ἀπαλλον, quod nescio
 quis corrigere conatus ἐπ' ἄλλων in margine notavit. Ni-
 hil ineptius. ἐπ' αἰθούσαις *Reiske*. ἐπ' tuetur *Suidas* et
 Cod. Vat. — V. 2. ἔγκεινται Vat. Cod. ἄγκεινται *Suid.*
 l. c. et in *Μαιναδίᾳ* T. II. p. 512. *Antip. Sidon.* XI. ἄγκει-
 ναι, Φερένικε, τὸν Τριτωνίδι κοῦρα, ἄγκειναι. More re-
 ceptum fuisse ap. veteres, ut venatores ferarum crania
 diis dicarent, apparet cum ex aliis locis, tum ex hoc
Libanii Or. V. p. 225. Tom. I. ed. *Reisk.* ubi orator
 varia anathematum genera recensens, ὁ δὲ στέφανον, in-
 quit, ποιμὴν δὲ αὐλῶν, καὶ θνητῆς θνητοῦ κεφαλῆν. Vide
Miscellan. Obff. Tom. I. p. 107. — V. 3. ἐξ ἰππων
 (ἐξυππων apogr. *Lips.*) γυγερῶ χερε δαίλοχος τε. Cod. Vat.
Salmasius emendabat θενερῶ χερε. *Reiskius* varia commi-
 niscitur: ἐξαιτω φοβερεῶ vel θενερῶ, vel νερεῶ, vel ετυγερῶ
 χερε. In contextu dedit ἐξ ἰππων βριαρῶ χερε. quod *Brun-*
ckius recepit. At si hoc voluit poeta, propius ad de-
 pravatae scripturae ductus accederet κεντερῶ χερε. Sed
 nec hoc verum puto. Tres, ni fallor, fratres, strenui
 in Arcadia venatores, tria cervorum capita Apollini
 dono afferunt. Sed tertii fratris nomen latet in cor-

ruptis syllabis γυνερωχερε. Hoc quale fuerit, non tam facile sit conjectura assequi. Sed fac, scriptum fuisse:

ἄς ἔλον ἐξ ἱππων ἱερᾶρχης δαίλοχος τε

et longe facilius versum et sententiam defluere senties, quam in Reiskiana lectione βριαρῶ χέρε.

II. Cod. Vat. p. 194. Edidit *Pierſon* ad *Moer*, p. 234. *Reiske* in *Anthol.* p. 54. nr. 520. Tifis mater facta *Lucinae* munera quaedam dedicat. — V. I. κοῦρος δ ταύταν ἐπὶ παντίδα γ. Cod. Vat. quod sic correxit *Reiskius*: κοῦροσθα, γ. ἐλικώπιδα. Prius, ad dialecti rationem non nihil immutatum, recte recepit *Brunchius*. βροτῶν κοῦρο-τρῶφι δαίμον vocatur *Artemis* ap. *Orpheum* Hymn. XXXV. 8. — Pro ἐπ., quod in Cod. separatim habetur, Vir doctus in Cod. Paris. ἔχε conjecit. *Toupius* in *Em.* ad *Suid.* P. III. p. 405. junctis vocabulis ἐπιποντίδα scripsit, *pupam* five *nympham marinam* significari pronuntians. Eandem emendationem iterum profert in *Epist. crit.* p. 130. ubi per *pupam corallinam* five *ex corallo factam* interpretatur. Mihi *Perses* scripsisse videtur:

πάντα κωροσθα, ταύταν ἐπὶ παστᾶσι νόμφαν,

quae cum φύλασσε jungenda sunt: *Serva, veneranda dea, hanc pupam in templi tui vestibulo positam.* In παστᾶσι enim munera dedicatoria frequenter collocantur. *Leonidas Tar.* Ep. V. variis ejusmodi muneribus recensitis, ὣν ἡθέλει τυχοῦσ' Ἀλησιᾶς Κύπρις, Ἐν σοῖς τίθῃσι Καλλίκλεια παστᾶσι. Parma *Herculi* dicatur, ὅφρα ποτὶ στεπτὰν παστᾶδα κεκλιμένα Γηράλεια τελέθοιμι. *Hegesipp.* Ep. I. p. 254. *Damaget.* Ep. II. ad *Dianam*: σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπα κρύμης Ἀρσινὴν θυβὲν παρ' ἐνάκτορον. — νόμφη, *pupula*, (*Fulian.* in *Caesar.* p. 28. ἡ γὰρ οὐκ ἔπλαττες ἡμῖν, ὥσπερ ἐκείνοι (οἱ κοροπλάσται) τὰς νόμφας. Cf. *Schol. Theocrit.* Eid. II. 110.) inter pueritiae oblectamenta, a virginibus, cum nobiles factae essent, diis, *Veneri* imprimis, dedicari solebat. *Sappho* ap. *Athen.* L. IX. p. 410. E. πρὸς τῇ

Ἀφροδίτην· χειρὸμακτρα (velamentum) πλαγγόνων πορφύρε-
 βαπτα μὴ ἀτιμάσης, ἃ πέμψα παρθενείας δῶρα τίμια. Sic
 hunc locum constituere liber, qui vulgo depravatissimus
 est. Morem illum illustrat *Casaubonus* ad *Athen.* L. VII,
 p. 553. ad *Persium* II. 70. — V. 2. λιπαρὴν τ' ἐκ Cod.
 Vat. In marg. apogr. Lips. λιπαρὴν τ' ἐκ κ. πλόκαμον. —
 στεφάναν. Dubito, utrum de velamento accipiendum sit
 hoc vocabulum, (*Hesych.* στεφάνη. εἶδος περιεφαλαίας, ἐξο-
 χὰς ἐχούσης, καὶ κόσμος γυναικείος. Cf. *Schol. Homer.* II. η.
 12.) an de ipsis crinibus, in divae honorem detonsis.
 Puellas enim nupturas crines Dianae deposuisse, cum
 ex aliis locis intelligitur, tum ex *Ansip. Sid.* Ep. XXV.
 Coma autem, verticem ambiens, στεφάνη vocatur. Conf.

Polluc. I. 40. IV. 144. — V. 3. Εἰληθῦια. Vat. Cod. —
Reiskius haerebat in nomine τίσις, quod mulieris esse
 dubitabat. Corruptelae suspicionem augeat *Suidas*, qui
 h. versum proferens in βυτῆρα T. III. p. 272. τὸ εἶδος
 habet pro τίσιδος, quamvis hoc facile in illud abire po-
 tuit. — ῥύσια. ὠδίνων munera vocantur, quae pro ope in
 partu lata deae offeruntur. τὸ ῥύσιον enim pro ἀμοιβῇ
 passim ponitur. *Sophocl.* Philoct. 959. φέρον φέρον δὲ ῥύσιον
 τίσω τάλας. *Schol.* ἐνέχυρον, ἀμοιβὴν ἐκτίσω. Loca veterum,
 qui hoc vocabulo usi sunt, laudat *Pierfon* ad *Moer.*
 p. 338.

III. Cod. Vat. p. 412. Exstat in Planudea p. 345.
 St. 484. W. parum emendate scriprum. *Jensius* ut in-
 editum exhibuit nr. 150. Hinc *Reiskius* repetivit in
Anthol. p. 175. nr. 801. Tychon, deus inferioris or-
 dinis, illis, qui ipsum res parvas et factu faciles rogaturi
 sint, se propitium fore promittit. — „τύχων est nomen
 „Priapi. Vide *Hesychii* interpp. in τυχών. *Diodor.* Sic.
 „IV. p. 252. περὶ μὲν οὖν τῆς γενέσεως τοῦ Πριάπου καὶ τῆς
 „τιμῆς τοιαῦτα μυθολογεῖται περὶ τοῖς παλαιοῖς τῶν Αἰγυπτίων.
 „αὐτοῦτον δὲ τὸν θεὸν τινὲς μὲν ἰσοφῆλλον ὀνομάζουσι, τινὲς δὲ

»Τύχων. Alii a Priapo diversum faciunt. Strabo p. 587.
 »ἀπεδείχθη δὲ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῶν νεωτέρων· οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος
 »οἶδε Πρίαπον, ἀλλ' εἴκει τοῖς Ἀττικοῖς Ὀρθάνῃ, καὶ Κονισσάλῃ,
 »καὶ Τύχωνι, καὶ τοῖς τοιοῦτοις.« Brunch. His locis adde
Plutarchum T. II. p. 232. ed. Bry. et *Athen.* L. IX.
 p. 397. A. ubi ex *Antiphanis* Comoedia *Στρατιώτης* ἡ
 Τύχων duo tetrametri laudantur, quos *Casaulonus* per-
 peram in senarios mutare conatus est. — V. 1. ἐπιρώσῃ.
 Plan. commatē in fine hujus versiculi posito. — ἐν σμι-
 κροῖς, θεοῖς scil. ne cum *Brodae*ο πράγμασι subaudias. —
 V. 2. μεγάλη Cod. Vat. — V. 3. ὥς ὅτε Plan. et Cod.
 Vat. Aliam lectionem, ὣν ὅτε, notavit *Brodaeus*. *Stepha-*
nus ὅτι conjicit, τούτων, ὅτις pro ᾧ, jungens. Quod nihili.
 Fortasse ὅσα γε scribendum est. — δημογέγων θεῶς. inter
 deos minorum gentium sive plebejos honoratus; nisi
 fortasse simpliciter pro plebejo, δημοτικῷ accipiendum
 est. — In fine versus Plan. πένητι legit. — V. 4. κύριός
 εἰμι. sic ex Plan. et Vat. Cod. legendum, quod *Br.* in
 Lectt. monuit, cum in contextu κύριός ἐστι dedisset. —
 Τυχόν. Planud. In *Jensianis* τυχών habebatur, unde
Reiskius veram lectionem acute perspexit.

IV. Cod. Vat. p. 322. sq. *Reiskius* in *Jensian.* nr.
 689. p. 130. Scriptum carmen in imaginem sepulcro
 impositam, in qua Neotima conspiciebatur, in matris
Mnasyllae ulnis animam agens, et *Aristoteles*, *Neoti-*
mae pater, filiae caput tenens. — V. 1. μνάσιλλα. *Jenf.*
 — V. 2. μυρομένα κόβρα. Cod. quod *Reisk.* emendavit. —
 γραπτὸν τόπον idem de sculpta imagine accipit. Certo
 γραπτὸς hanc interpretationem non respuit. Vide *Wol-*
ffium in *Prolegg.* ad *Homer.* p. XLV. Nihil tamen est,
 quod nos a vulgari significatione recedere cogat, cum
 veteres sepulcra pictis tabulis ornasse satis constet. —
 κείτῃ. hic ut mortua jacet, mortis caligine ejus oculos
 obducente. — V. 5. μητρὸς Cod. — ἀπὸ *Jenf.* — V. 5.]
 V. 7. ἐπιμάξατο ex *Reiskii* emendatione, pro ἐπιμάσσατο.

Cum κεῖται praecesserit, et omnino de re praesente agatur, corrigendum suspicor:

δεξιτερῇ κεφαλᾷ ἐπιμάσσεται. ὦ μέγα δειλὸν —

V. 8. οὐδὲ θανόντες. Imago enim, longum tempus duratura, mortuorum doloribus perpetuitatem tribuere videtur. Similia passim occurrunt. Vide *Glaucum* Ep. V. T. II. p. 348.

V. Cod. Vat. p. 292. Planud. p. 257. St. 372. W. ubi *Theopbani* tribuitur, quod nomen inter Epigrammarios poëtas alibi non occurrit. In Theotimi, Eupolis et Aristodicae filii, qui naufragio perierat, cenotaphium.

VI. Cod. Vat. p. 284. Πέρσου Μακεδόνης. Gentile omissum in Planud. p. 288¹. St. 416. W. In Philaenii, quatuordecim annorum puellae, tumulum. Confer Ep. *Anytes* XIX. — V. 2. ὥραιος. Proprie ipsa puella dicitur ὥραιος, viro matūra. Vide *Trilleri* Obfl. p. 117. *Julianus Aegypt.* Ep. LVI. ὥριος εἶλέ σε πάντας, ὥριος εἶλέ σε τύμβος. *Antiphanes* Ep. I. ἐς Παφίης θαλάμους ὥρια καλλοσύνη. — V. 3. κατὰ δρύψακα. Vat. Conf. not. ad *Mnasalcæ* Ep. XVII. — V. 4. τεσσερεκαίδεκέτιν. Vat. Cod.

VII. „Lemma in Vat. Cod. (p. 275.), cujus lectio-
nes exhibui, Εἰς Μαντιάδην καὶ Εὐστράτην τοὺς Δωμαίους ἐπι-
τύμβιον.“ *Brunck.* Planud. p. 214. St. 312. W. ubi
V. I. Μαντιάδης et Ἀχέλλου legitur. Posterius *Casaubonus*
in ἀπείλῃ mutandum censebat. — V. 2. δυσμαίη Plan.
Opforoceus δυσμαίη tentabat. Fratres, quorum cippo haec
inscripta sunt, Achaei ex urbe Dyme, Δωμαῖοι fuerant.
Vide *Steph. Byz.* p. 248. *Strabo* L. VIII. p. 387. *Pau-
san.* VII. 17. p. 565. — ἐπὶ ξυλόχῳ Aldina pr. et
Ascens. — V. 3. ἄγλαυροι. Aldina tert. — ἐροῦνθαι
Vat. Cod. — V. 4. μνηστὰ τέχνης Cod. Vat. — *Secures*
hignariorum cippo insculptas fuisse putat

VIII. Cod. Vat. p. 286. Planud. p. 249. St. 361. W. In naufragum, in Lesbi litus ejectum. — V. 1. Εβρου. Flor. Εβρου Ald. pr. et deinde omnes editi. veteres. — πατ' αἰγίδες. Vat. — „Scribe ἐκεύλισαν, ut recte legitur „in veteribus editionibus omnibus. ἐκεύλισαν e prava „Stephani emendatione est.“ Brunck. Duplex e tamen Vat. quoque Cod. exhibet. — V. 3. οἰνηρῆς Λέσβου. *Hermesianax* in Eleg. 54. οἰνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα Λέσβον εἰς εὖσιον. *Callimach.* fragm. CXV. ἀπ' οἰνηρῆς Χίου. — αἰγίλιπος πέτρου. Homericum. II. π. 4.

Ceterum Persae in Cod. Vat. tribuitur Ep. Incert. CXIV.

ANTIPATRI SIDONII EPIGRAMMATA.

¶ 6.] I. „Quae asterisco notata sunt, ea in codi-
ce adpositum non habent gentile, et sic incertum est,
„utrius sint Antipatri. Pleraque tamen Thessalonicensi
„tribuenda videntur.“ Brunck. Cod. Vat. p. 510.
Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 179. St. 263. W. ἄδηλον est.
Poeta, vitae brevitatis memor, se ad potandum exhor-
tatur. Ad Seleucum orationem dirigit, fortasse eum,
qui post Antiochum M. in Syria regnavit. — V. 3. μὴ
καταβασίς. Vide ad *Tymn.* Ep. V. ἔστι γὰρ ἴση πάντοθεν
εἰς Ἀἴδην ἐρχομένοισιν ὁδός. quamvis hujus loci paulo di-
versa est ratio. In Planud. legitur εἰς Ἀ. πάντεςσι κατ. —
Pro τάχιον Cod. Vat. τάχειον. et mox Μῆνω pro Μίνω;
quod pro Μίνωα five Μίνων ex Atticorum consuetudine
positum, illustrat *Wyttenb.* ad Plut. de S. N. V. p. 24. —
Omnes, Antipater ait, Orco debemur; si quis habet,
quod ad cursum accelerandum valeat, is Minoa citius
videbit. Potantes vero hoc assequuntur, ut celerius vi-

vant, nec, ut reliqui, pedibus, sed quasi equo vesti, viam conficiant. — V. 5. πίνομεν et καὶ δὴ γὰρ Cod. Vat. Posteriorius, quo hiatus vitatur, verissimum. Nam illo quoque ordine hae particulae collocantur. *Aristoph. Vesp.* 1224. καὶ δὴ γὰρ εἴμ' ἐγὼ κλέων. — ἵππος οἶνος. *Cratini* dictum. Vide *Nicaenae*. Ep. IV. οἶνός τοι χερσίντι πέλει ταχὺς ἵππος κοιδῶ.

II. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 62. St. 90. W. In Euagoram quendam, bene nummatum virum, qui pecunia tantum in amore valebat, quantum summi dii fraude et potentia. — V. 1. καβάλλης. Super-scriptum in Vat. Cod. ἱπποφορβός, ineptum glossema. Neptunus in equum mutatus ad Cererem accessit; unde natus Arion, equus nobilissimus. *Pausan.* p. 650. — V. 2. ἀμφιβήτης. *Hesych.* Ἀμφιβήτης. περιβήτης. Ἴων τεύχεα. Vide *Bensleii* Epist. ad Mill. p. 55. — V. 3. Vulgo παιδικός, quod variis interpretum erroribus locum fecit, Recte *Brunckius* monuit, de Apolline agi, quem Admeti amore incensum greges apud Thessalos pavisse existimabant. *Callimach.* H. in Apoll. 48. Ἐξόν' ἐπ' Ἀμφευσῶ Ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους, Ἡΐδεον ὕπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο. Eandem fabulam apud *Rhianum* fuisse, intelligitur ex *Schof.* in Eurip. *Alcest.* I. Παιδὸς δὲ φησιν, ὅτι ἐκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα Ἀδμήτου. — V. 4. οὐ πειθοὺς εὐνέται, ἀλλὰ βίης. Haec in eadem re saepius sibi opponuntur. Amor in *Similiae* Alis v. 10. οὔτι γὰρ ἔκρηνα βίη, πᾶν δ' ἐπράυννα πειθοῖ. *Pindar.* Pyth. Θ. 69. κρυπταὶ καὶ δες ἐντὶ σοφῶς Πειθοῦς ἱερῶν φιλοτάτων. Poëta dramaticus nescio quis ap. *Plutarch.* T. II. p. 75 I. D. δ δὲ Ἥρα κλῆς ὑπὸ τινος ἐρωτῶται.

βίη δὲ πρᾶξας (l. δ' ἐπραξας) χέρητας ἢ πείρας κέρην;

Idem dicere voluit *Philostatus* Jun. Imag. IV. p. 868. ubi Achelous Deianirae τὸν γάμον ἐπέθει, καὶ πείθω μὲν ἄπεισι τῶν δραμῶν. quae inepte vertuntur vulgo. *Plato* de

de Rep. VIII. T. II. p. 548. B. *λάθρα τὰς ἡδονὰς παρεο-
μένοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν ὕμνον ἀποδιδράσκοντες· οὐχ ὑπὸ
πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι.* Vide *Wyttenbach.* ad
Juliani Orat. I. p. 36. sq. — V. 5. „Veterum editio-
num omnium et Mss. lectionem revocavi ὦν χαλκός.
„Praedives Euagoras non formas alias induit, sed oblato
„aere pueris et virginibus potitur. Elegans est Vat.
„Cod. lectio ἄτρε δόλον αὐτὸς ἐναργῆς πάντας — suppresso
„verbo, quod facile suppletur. Hanc genuinam esse
„lectionem credo.“ *Brunck.* Recte. Planudes procul
dubio aposiopesis, in qua verbum nequam subaudi-
endum est, vitaturus ἀλλοκεῖ ex suo ingenio scripsit. ὦν
χαλκός, quasi in nummos mutatus, ut dii in bestiarum
formas. Vulgo ὦν καλός ex *Brodae*i conjectura legitur.

III. Cod. Vat. p. 584. Ἀντιπάτρου. Edidit *Schneider*
in *Peric. crit.* p. 105. Tractavit *Toup.* in *Cur. nov.*
p. 255. Scriptum in Eupalamum, (vitiose apogr. Lips.
εὐπάλαμος) puerum, cujus pedes totaque pars inferior
superiore minus formosa erat. Est hoc carmen ex eo
genere, ubi res nequam grammatico acumine teste et
obscure significantur. Eupalamum pulchro colore con-
spicuum esse ait μέσφ' ἐπὶ Μηριόνην, i. e. μηροῦς. Hinc *Ru-
finus* Ep. III. tres puellas ait certasse, τῶν τρισσῶν τίς
ἔχει κρείσσομα Μηριόνην. Lucem his affundit *Sextus Empir.*
Pyrrh. Hypot. III. 24. p. 177. καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Κρήτα
οὕτω κεκλησθαι φασιν δι' ἔμφασιν τοῦ Κρητῶν ἔθους. Mos
Cretensium erat pueros ἡμारे. *Servius* ad *Aen.* X. 325.
*De Cretensibus accepimus, quod in puerorum amores in-
temperantes fuerunt.* Vide quae congessit *Wetsten.* in
N. T. II. p. 26. — Ex ea inde parte, quam poeta Me-
rionae nomine indicat, Eupalamus ποδαλείος erat, quod
item herois ap. Graecos nomen, etiam eum significat,
qui infirmis est pedibus. λειρός. ὁ ἰσχυρός· καὶ ὥχρος· καὶ
ληρίξ λέγουσι κύνες τὰς κατισχυμένους καὶ ἀποβαλοῦσας τρίχας.
Haec autem pars in Eupalamo si superiori responderet,

Achille foret praestantior, qui pedum pernecitate valebat scilicet. Hic sensus Epigrammatis, quem *Toupius* primus perspectum habuit. — V. 1. ξανθὸν est in Codice, nec cum *Toupio* in ξανθῷ mutandum videtur. ξανθὸν ἐρεῦθεσθαι dictum, ut ἀπαλὸν γελεῖν et similia. — Pro ἴσον Cod. Vat. εἶσον. vulgari errore. — V. 2. Cod. μέσφ' ἀπὸ κρ. Brunckiana lectio est in margine apographi Lipsf. fortasse ex *Salmasii* emendatione. — V. 3. Ad ποδαλίστριον *Brunckius* eis subaudiendum esse monet. *Toupius* Ποδαλίστριος corrigit, quod sensum faciliorem fundit. Idem οὐκέτ' ἐς ἡῶ νεῖται (in edit. Lipsf. vitiose κείται excusum est) perperam ex *Theocrito* desumpta existimat, Eid. XVIII. 55. νέμεθα κάμμις ἐς ὄρεξεν, quae cum nostro loco nihil commune habent. Obscura verba fortasse in hunc sensum accipi debent: Superior pars Eupalami ξανθὸν ἐρεῦθεσθαι; inferior non eodem colore splendet; hinc poeta eam non ad Auroram accedere ait, quae ξανθὴ καὶ ἐρευνδομένη scilicet. Fortasse verba οὐκέτ' ἐς ἡῶ νεῖται simpliciter sic accipienda, ut inferiores pueri partes fere extinctae et mortuae esse dicantur. ἡὼς pro ἡμέρα, φῶς, βίος ponitur. Infra Ep. LXII. κίχλας θαλερὸν δέμας ἐς φάος Ἡῶς οὐκέτ' ἀπὸ πλεκτῆς ἤκε δεραιοπέδας. — V. 5. τὰ τ' ἡψόδι ap. *Schneiderum*. — V. 6. Idem Ἀχιλλῆς et Αἰακίδεω. In Cod. Vat. est Αἰακίδαο. In apogr. Lipsf. Αἰακίδας. — Comparat *Br. Epigr. ἀλέσπ. XXXVI. p. 158.*

§. 7.] IV. Cod. Vat. p. 538. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 130. St. 188. W. Priapus Cimonem bene vasatum conspicatus, se a mortali superari conqueritur. — V. 1. ἐστηκός. Plan. et Cod. Vat. — κύμωνος. Ed. Flor. et Ald. pr. — *Juvenal. Sat. VI. 375. Conspicius longe cunctisque notabilis intrat Balnea, nec dubie custodem vitis et hortū Provocat.*

V. Cod. Vat. p. 430. Ἀντιπάτρου eis ἐξῶντα πρὸς Κλεμβροτον. Planud. p. 36. St. 53. W. Hinc a *Gesnero*,

ni fallor, relatum in *Stobaei Florileg.* T. LXI. p. 389. 15. Gesn. p. 253. Grot. sine lectionis varietate. Amor in undis natus lacrymis extinguī nequit, sed auro molliendus est. — V. 1. τελέμμερ. Vat. Cod. — ὕδατι πῦρ. *Zenodor. Ephes. Ep.* I. T. II p. 61. — ἀπνέες. intendit τὸ α. *ignis vehementer spirans.* *Casaubonus* incidit in ἀφανές. — V. 4. τικτόμενος. Qui inter veteres Amorem in undis natum dixerit, novi neminem; nec tamen idcirco hunc versum depravatum existimem. *Huetius* conjecit τεγγόμενος. Quo admissō, non satis video, quo τότε referendum sit.

VI. Cod. Vat. p. 103. Ἀντιπάτρου. Edidit *Leichbius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 17. *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 135. nr. 314. — In Europam quandam, metreticulam perquam humanam et facilem. — V. 1. μήτε (apogr. nonnulla μηδὲ) φοβηθῆς. Cod. Vat. φοβηθεῖς corrigendum esse vidit *Valcken.* in Diatr. p. 286. B. ubi prius distichon exhibet. Europam, drachma soluta, subagites licet, neque quenquam metuens, nec ipsam renuentem experturus. Huc facit *Horatius* I. Serm. II. 119. *Parabilem amo Venerem facilemque; Illam: Post paulo; sed pluris; si exierit vir; Gallis banc, Philodemus ait: sibi, quae neque magno stet pretio, neque cunctetur, cum est iussa, venire.* — Haec ubi supposuit dextro corpus mihi laevum, Ilia et Egeria est: — Nec vereor, ne, dum furio, vir rure recurat.

VII. Cod. Vat. p. 407. Planud. p. 82. St. 120. W. Ἀντιπάτρου. Bacchum sibi per quietem visum esse ait, qui ipsi mala minaretur, si aquam potare pergeret. Ab eo inde tempore aquam sibi invisam esse. — V. 1. ἀκρίτου. Cod. Vat. Ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαῖοι τὸ ἀκρατον. Σώφρων. ὕδαρ ἀκρατον εἰς τὴν κύλικα. *Athen.* L. II. p. 44. B. — V. 2. ἐμοὶ λεχίων Vat. Cod. Veriorem hanc lectionem penitus ignoravit *Brannckius.* ἄρχι λεχίων παρα-

στὰς ἐμοί. Similiter poëtam increpat Apollo' ap. *Virgil.* Eclog. VI. 3. *Horat.* IV. Carm. XV. — V. 3. ἀπεχθόμενῃν Ἀφροδίτῃν. Cod. Vat. Sinceram lectionem *Planudes* fervavit. Aquae potorum somnum Veneri invisum esse ait, secundum paroemiam, quae sine Baccho Venerem ait frigere. Fateor tamen, Veneris mentionem mihi ab hoc loco alienam videri. An fuit: ἀπεχθόμενῃν Διονύσῳ? librario Ἀφροδίτῃν Baccho substituente, propter Hippolyti commemorationem. — V. 4. πύθεσθαι. Vat. Cod. — V. 6. ἀπὸ τῆς, τότε νυκτὸς subaudi.

VIII. Cod. Vat. p. 511. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 174. St. 253. W. Se improbos et aquae potores detestari ait. — V. 2. ἄρῃμον Cod. Vat. unde profluxit vitiosa Planudeae lectio ἀρῃμένον. Vera est lectio Brunckiana, cujus tamen auctoritatem ignoramus. ὠρεῖν et ὠρέσθαι de quavis lugubri voce, de ferarum rugitu, terraeque fremitu usurpatur. Vide *Triller.* Obsl. p. 304. Hinc descendit ὠρυγῇ et ὠρυγμα. Posterius de fluctuum strepitu adhibuit *Qu. Maecius* Ep. VI. Neptune, διπλοῖς ἡδὼν ὠρυγμασι τεφθεῖς. — V. 3. ἀστράπτῃ primus *Stephanus* dedit; omnes editt. veteres ἀστράπτει. — V. 4. μνήμων μνήμονας ὑδροπότας. Huc egregie facit *Philostratus* in Vit. Soph. L. I. p. 507. Ὁ μὲν Αἰσχίνης φιλοπότης ἔδδκει καὶ ἡδὺς καὶ ἀγειμένος καὶ πᾶν τὸ ἐπίχαρι ἐκ Διονύσου ῥηρηώς. — ὁ δ' αὖ (Demosthenes) νευφώς τε ἐφαίνετο, καὶ βαρὺς τὴν ὄφρυν καὶ ὕδαρ πίνων, ὅθεν ἐν δυσκλῶδεις καὶ δυστρέπεις ἐγράφετο. — De paroemia, ad quam *Antipater* h. v. respexit, μισῶν μνήμονα συμπόταν, disputavit *Plutarch.* T. II. p. 612. Conf. *Lucian.* T. III. p. 419. sq. et *Martialem* L. I. Ep. XXVIII.

11. 8.] IX. Cod. Vat. p. 149. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου. Planudi p. 422. St. 556. W. Bitto, mulier fere quadragenaria, ex Minervae castris ad Venerem transiens, textricum deae radium textorium dedicat. Hinc fortasse expressum, geminum certe germanum *Epigr. ἀδίσκ.*

CXVI. Conf. etiam *Nicarchi* Ep. X. — V. 2. 3. laudat *Suidas* v. *λιμνης* T. II. p. 448. — *χέρεν ἐγὼ γὰρ*. Nescio, quid alii sentiant; mihi quidem *viduitatis* mentio ab hoc loco aliena videtur. Nec in Epigrammate, huic nostro simillimo, ejus rei vestigium. Fortasse igitur pro *χέρεν* aliud quid lectum fuit. Suspiceris:

καὶ τὴνδ' ἔχε κερκίδα· ἐγὼ γὰρ —

quo simul hiatus tollitur. Neque tamen huic conjecturae multum tribuerim, praesertim cum ad *τῆνδε* substantivum *κερκίδα* elegantius subaudiatur. Videant alii. — V. 5. *δῶρα*. Minervae munera sunt lanificium. — V. 6. *ἄρεα*. Cupiditatem plus valere quam aetatem, jam ad senium inclinantem. *θέλειν* proprium verbum in re venera. Vide *Alc. Messen.* Ep. I. *Rufin.* Ep. XXXV. *ἡ μὲν γὰρ βραδείως, ἡ δὲ θέλει ταχέως.*

X. Cod. Vat. p. 149. *Ἀντιπάρου Σιδωνίου*. Planud. p. 442. St. 575. W. Pherenicus Minervae tubam ponit. Expressum ex *Tynn.* Ep. I. — V. 1. *ὑποφᾶτιν*. et pacis et belli interpretem. — V. 2. *βάρβαρον*. Tyrrhenorum inventum tuba. — V. 4. *πολέμου καὶ θυμέλας*. *Pollux* IV. 85. — Posterius distichon laudat *Suidas* in *θυμέλα* Tom. II. p. 211.

XI. Cod. Vat. p. 168. sq. *Ἀντίπ.* Σιδ. Prius distichon excitat *Suid.* v. *δαί* Tom. I. p. 504. ubi *Kusterus* totum Epigr. edidit. Posterius id. v. *κλαυθούσιν* T. II. p. 292. Ex Cod. Bodl. produxit *Bentlej.* ad Callim. p. 231. *Reisk.* in Anth. p. 16. nr. 442. — V. 1. *μέλος*. *Suid.* et Cod. Vat. Quaedam apogr. *μένος*. — V. 2. *ἐκτροχ. μέλος* *Kuster.* errante calamo. — V. 3. *ἔγκειμαι*. Codd. *Suidae* praeter Parisinum; et in Vat. Cod. quoque, quamvis ductus paulo obscurior, *ἔγκειμι* tamen potius quam *ἄγκειμαι* scriptum fuisse videtur. Sed vide *Bentl.* l. c. et ad *Perf. Theb.* Ep. I. 2. — *Τριτανίδα*, apogr. *Lips.* vitiose.

XII. Cod. Vat. p. 142. Ἀντιπάτρου, gentili non addito. Edidit *Kusterus* ad *Suid.* T. II. p. 642. *Reiske* in *Anth.* p. 2. nr. 398. In aram Minervae a Seleuco positam. — V. 1. laud. *Suid.* v. φυγοδέμιος. — Σωτρίδας cognomen pluribus deabus commune. Vid. *Hesych.* v. — V. 3. βωμὸν κεραούχων. *Reiskius* cogitabat de ara e ferarum cornibus exstructa, (cornibus ara frequens ap. *Martial.* I. Ep. I. 4.) qualis fuit Apollinis ara in Delo, de qua *Plutarch.* T. II. p. 983. E. et in *Vita Thes.* c. XXI. Conf. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* 60. p. 116. At recte hoc fieri propter linguae analogiam dubitabat *Ernestus* ad *Callim.* l. c. qui aram cornibus instructam, quales fuerunt, qui in libris sacris crebro commemorantur, intelligendam existimat. — Σέλευκος. Vide Ep. I. Probabile est, Seleucum regem cum *Reiskio* intelligendum esse. — V. 4. »Perspicuus non est ultimi pentametri sensus. An oraculi jussu aram hanc extruxerat »Seleucus? Sic legendum esset φοιβείου λαχὼν φθελγόμενος στόματος. φοιβείου reponerat *Salmasius*. An Seleucus »ipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφύτης erat? »tum legendum erit φοιβείαν λαχὼν φθελγόμενος στόματι. « *Brunck.*

XIII. Cod. Vat. p. 158. Ἀντίπ. Σιδ. Edidit *Reiske* *Anth.* p. 5. nr. 406. *Toup.* ad *Suid.* P. III. p. 414. Harpalion piscator, senex factus, Herculi hastam dedicat. — V. 1. Cod. Vat. ^{πυλινευτής.} πυτιςονλινευτής. Nestram lectionem *Reiskius* in marg. apogr. *Lips.* repertam in textu posuit. Pro meo tamen sensu ὦν elegantius abesset. Vide an scriptum fuerit:

ὁ πᾶς πυτις, ὁ σκαλιευτής,

i. e. ὁ ἁσκαλιευτής. quod a codicis lectione proxime abest. Vide *Abresch.* ad *Hesych.* v. — V. 2. »Scribe uti »in Cod. est τήνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκε με τὴν σιβύνην. [in »*Anal. Br.* dedit τήνδε — τὴν σιγύνην] Graecis perinde est

»δ σιβύνης, ου· et ἡ σιβύνη, ης. Male in Suida Kusterus
 »edidit τένδε — τὴν σιγύνην. In edit. Mediolanensi recte
 »τένδε τὸν σιγύνην. Sed alieno loco hoc exemplum posuit
 »Suidas, et omnino scribendum σιβύνην. In hac voce
 »media corripitur, at in σιγύνη producitur. Oppian.
 »Cyneg. I. 152. αἰχμὴν τριγλώχινᾳ, σιγύνην εὐρυκάρηνον
 »Poëta ap. Suidam in hac voce: τὸν κύνα, τὴν πῆραν τε
 »καὶ ἀγκυλδευτὰ σίγυνον. Sigynorum Thraciae populi no-
 »men Σίγυναι sic unico ν in veteribus libris scriptum
 »conspicitur, producta media. Apollonii Rhodii codd.
 »L. IV. 320. οὐτ' οὐν Θρήϊξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυναι.
 »Brunck. Vide de hoc instrumento ad *Meleagr.* Ep.
 »CXXVIII. p. 123. Laudat h. v. *Suidas* in σιγύνη T. III.
 »p. 311. — 9. 9.] πλειώνος. *Reisk.* Accentus male posi-
 »tus *Reiskium* in errorem induxit. πλειών est annus. *Re-*
 »spexit hunc vers. *Suid.* in πλειών. πλειδύος. *ἑμισυτός.* Ἐκ
 »πολλοῦ πλειδύος. ἤγουν ἐκ πολλοῦ χρόνου T. III. p. 129.
 »Conf. *Eustarb.* ad II. p. 118. 3. *Callim.* H. in Jov. 89.
 »οἱ δὲ τὰ μὲν πλειδύν, τὰ δ' οὐχ ἐνί. *Heinsius* ad *Hesiodi* 'E. x.
 »H. 617. — V. 4. ἔσθενον Cod. Vat. *ἔσθενον* est exemen-
 »datione *Salmasii.* *Hesych.* στέγει. βρετάζει. ὑπομένει.

XIV. Vat. Cod. p. 182. Ἀντιπάτρου. Edidit *Kusterus*
 ad *Suid.* T. I. p. 151. *Reiske* in *Anth.* p. 30. nr. 473.
 In scolopendrae frustum a piscatore Ino et Palaemoni
 dedicatum. Conf. Ep. *Theodoridae* I. T. II. p. 41. —
 V. 1. excitat *Suid.* in ἀντιπλάστον. ubi σκολοπένδρης legi-
 »tur, plane ut in Cod. Vat. Ceterum haec scolopendra,
 »cujus λείψανον quadraginta octo cubitorum erat, qualis
 »bellua fuerit, ne *Schneiderus* quidem definire ausus est
 »ad *Aelian.* H. A. XIII. 23. ubi haec habentur: πέπυσμα
 »καὶ σκολοπένδραν εἶναι τι θαλάττιον κῆτος, μέγιστον κητῶν καὶ
 »τοῦτο, καὶ ἑβρασθεῖσαν μὲν θάλασσαν οὐκ ἂν τις θρασύνοιτο.
 »— ἤδη δ' ἄρα αὐτῆς τὸ λοιπὸν σῶμα ἐπιπολάζον τοῖς κύμασιν
 »ὄραται, ὅσον ἀντικρίνον τριήρους τελείας αὐτὸ μέγθει· νύχοντα
 »δὲ ἄρα πολλοῖς τοῖς ποσὶ. Longe diversa est scolopendra,

quam *Aristoteles* descripsit H. A. II. 14. nec non ea, cujus calliditatem narrat *Plinius* H. N. IX. 67. p. 528. — V. 2. 3. laudat *Suid.* in ἐργαία T. II. p. 709. et v. 3. iterum in πεφορυγμένον T. III. p. 104. ubi πολλῶ π. ἀφεῖ legitur. In Cod. Vat. est ὑπό. In apogr. Lips. et Bigot. ὑπαι, unde *Kusterus* ἄπαν emendavit. Facile adducar, ut gravius mendum fuisse existimem, veramque lectionem, cujus vestigia sunt apud *Suidam*, fuisse:

δις τετρεργυιον, πολιῶ πεφορυγμένον ἀφεῖ.

— V. 4. ap. *Suid.* in ξαίω T. II. p. 642. — Similiter Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. λίθον λείψανον αὐχμηρῶν ξανθὸν ὑπ' ἡρίων. *Oppian.* Hal. III. 23. κραθ' ἐκατὸν πέτρῃσι ξανθόνος. — V. 5. 6. *Suidas* v. γριπεύς Tom. I. p. 498. et iterum in ἑρμῶναξ T. I. p. 861. Utroque loco ante ἐκίχανεν inferitur δ', ut etiam in Vat. Cod. — V. 6. πάλαιους, *Reisk.* — V. 7. εὐρῶν δ' ἡέστησεν. ut *Theodorid.* Ep. II. τίς σ' ἀνέστησεν, ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἄλδς εὐρέμενος.

XV. Cod. Vat. p. 143. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 431. St. 565. W. sine diversitate lectionis, nisi quod versu 4. dorismus neglectus est. Conf. *Leonidae Tar.* Ep. XIX. Vers. 1. laudat *Suid.* v. ἄρμενα T. I. p. 333. et in αὐθαίμοι p. 378. V. 1. et 2. in ἐρειονόμων T. II. p. 711. — V. 3. πετευνῶν Cod. Vat. πετεινῶν *Suid.* in δεραιοπέδη T. I. p. 526, ubi τάνδε δεραιοπέδην habet, ut est in Vat. τήνδε δ. Planud. — V. 5. λιμνῆς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 143. τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ Ζωσίμου. In Planud. p. 431. St. 565. W. *Zosimo* foli inscribitur. Hujus esse, verisimile videbitur *Zosimi* Epigrammata comparantibus, inter quae tres sunt in eodem argumento lusus. — V. 2. ὑπ' ἡέριων. Vat. Cod. et omnes Planud. editt. vett. praeter Stephan. In Edit. Lips. vitiose Πίγες; pro Πίγης excusum. — V. 4. Vulgatam ἡέριων

πέντε emendavit *Pierſon*, in Verſum. p. 88. cujus emendationem Cod. Vat. confirmat.

XVII. Cod. Vat. p. 161. ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Κραβίδος. Ἀντιπάτρου. ubi gentile non magis additur, quam in Planud. p. 434. St. 568. W. Craubis, venator, auceps et piſcator; ἅνι arma venatoria ponit. Hoc carmen expreſſit *Philipp. Theſſ.* Ep. VIII. — V. 2. ἰχνοπέδαν. Sic legendum e Cod. Vat. et ita exhibent edit. Flor. et Planudeae codd. plerique: veſtigii ſeu pedis vinculum, ut infra λαιμοπέδαν colli vinculum. *Bruck.* Vulgo ἰχνοπέδαν. *Philippus* νευροπλεκεῖς κνωδάων ἐπιſφύρους vocat. *Pedica* eſſe videtur, quam vulgo ποδάγρην vocant. τριελάκτες. *Pollux* V. 27. de ἄρκουσι agens, δεῖ δέ, inquit, αὐτὰς εἶναι κατὰ τὸν τοῦ Ξενοφῶντος λόγον (de Venat. X. 2.) ἰννεαλίνους, ἐκ τριῶν τῶνων συμπεπλεγμένας. — πέπλεκτας δὲ δὲ τόνος ἐκ λίνων τριῶν. — Π. 10.] V. 3. κλωβός. *Ap. Philipp.* τραχηλοδεσμέτας κλοιὸς κυνοόχρους. Idem, quas *Anzinger* δεράγχας appellat, δεραγχέας πάγας vocat. Voce κλωβός uſus eſt *Paraphraſtes Oppiani* in Ixeūt. III. 14. ubi caveam ſignificat, avibus captandis aptam, Sed h. l. de ferarum captura agitur. Quare vide an ſcribendum ſit:

κλωβός ἀμφιῤῥῶγας,

quae eſt Atticorum forma pro κλοιός. Vide *Schol.* in *Ariſtoph.* Vesp. 892. τὸ κολλᾶριον τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον, ᾧ εἰώθασι τοὺς κύνας δεσμεύειν, κλοιός pro *torque* occurrit ap. *Eurip.* in *Cyclop.* 184. ubi vide *Musgrav.* — In fine verſ. δέ τε βάγχας Planud. Veram lectionem perſpexit *Brodaeus* et *Jof. Scaliger* in not. mſt. — V. 4. πυρὶ θηγαλέους στέλικας. pali in inferiore ſua parte praenſti et acuti, quibus retia ſuſtinentur. Vide *Polluc.* V. 31. — V. 5. 6. Sequuntur inſtrumenta aucupii. — θρυς ἰκμάδα. viſcum. — τῶν δὲ πετηνῶν. Cod. Vat. — ἔξῃ μυδαλέον. viſco inunctum. — V. 7. καὶ τρυφίου. Cod. Vat. ἐτιſπαστήρα explicat *Schneiderus* ad *Eutecnium* de

Aucup. L. III. 12. Est funis, quo orbes lignei semicirculares adducuntur, ut prædâ intra illos includatur. —

V. 8. „καὶ λαιμοπέδαν, ἣ ἐστὶν ἀρὴ, ἣ γούρ λαιγὸς τῶν κλαγγερῶν γεράνων. In Vat. Cod. prius scriptum fuit ἄρην, sed „correctum ἦρεν. Hoc autem male scriptum pro ἄρην, „quod habet Suidas in γλάγος (T. I. p. 482.), ubi hunc „versum sic profert: γλάγος. γάλα. καὶ γλαγγερὸν, ἐντὶ τοῦ „λευκόν. ἐν ἐπιγράμματι· ἄρην τε γλαγγερῶν λαιμοπέδαν γερά- „νων. Hinc ἄρην sumendum, quod pro vera lectione habeo; „sed γλαγγερῶν Suidæ relinquendum, licet id in suo co- „dice invenisse videatur Aldus, a cujus editionibus in „ceteras propagatum est. Lectionem Florentinae κλα- „γγερῶν revocavit H. Stephanus. κλαγγερὸς *stridulus*, vox „optimi commatis addenda est Lexicis, derivata a κλάζω, „clango, quod verbum gruibus fere proprium. Homer. „II. γ. 3. ἥ ὅτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανὸν περ. De „iisdem, χινῶν ἢ γεράνων — κλαγγῆδὸν προκαθίζοντων. Vide „infra Epigr. LXXVIII. 6.“ Brunck. κλαγγερῶν *Ascensius* „quoque servavit, et Scaliger assensu suo comprobavit. Quod autem Brunckius ait, in Vat. Cod. ἄρην esse a prima „manu, idque in ἦρεν postea mutatum videri, ejus rei „nullum est vestigium in apogr. Spallet. quod ἄρην τε „κλαγγερῶν exhibet. Vocabulum λαιμοπέδαν *Antipater* debet „Leonidæ Tar. Ep. XXXIV. καὶ τῶν εὐρέων λαιμοπέδαν σκυ- „λάκων. — V. 9. „Scr. Νεολάδα. Νεολαΐδας nomen Arcadi- „cum ap. Pausaniam p. 452. Idem p. 698. [et 706.] „habet nomen Arcadicum κραῦγίς, quod hic etiam re- „ponendum est. κραῦβίς est in Cod. Vat. Planudea „Κράμβις.“ Brunck. Vide ad Epigr. Simonid. LXXV. 2. „p. 249. In Analectis Br. Νεολάδα dederat, ut est in Cod. „Vat. et Plan.

XVIII. Cod. Vat. p. 162. ubi gentile non magis „compareret, quam in Planud. p. 435. St. 569. W. De „tauro in Orbelo monte a Philippo Macedone occiso. „Conf. Sæmii Ep. I. et II. — V. i. laudat Suidas in

δεῖξαι T. I. p. 534. et in Ὀρεβηλοῦ T. II. p. 707. — V. 2. idem in ἐρημωτής T. I. p. 853. ubi vulgo θήραμα Μακεδονικόν legitur; in Cod. Paris. autem θήρα Μακεδονικόν. quod *Kusterus* sincerum putabat. — V. 3. Recte *Br.* ὀλετήρα, quae omnium librorum lectio est, in ὀλετή mutandum esse vidit. *Philippus Dardanos*, perpetuos Macedonum hostes, superavit Olymp. CXLIX. I. *Livius* L. XXXI. 42. Conf. Epigr. ἀδέσπ. CLXIII. et *Polyb.* XXIV. 6. Nihil aptius epitheto ὀλετή, quo in simili re utitur auctor incert. Epigr. CCCLXI. ἡγορέης ὀλετήρα ὑπερφιάλου βαβυλῶνος. *Nonnus* Dionys. XX. p. 532. τῆν δ' ὀλετήρα, προασπιστήρα τοκῆος. — V. 5. βριαρῆς βόεσας. *Plinius* L. VIII. 30. de tauris silvestribus: *tergori durizia silicis, omne vulnus respuens.* — V. 6. ἔρυμα. κοφάλισμα. κραταίωμα. *Scholia Sophocli*. Oedip. Col. 59. cornua, quibus tauri caput munitur. Superfedere possumus itaque conjectura viri docti ap. *Huerium* p. 41. ἔρυμα, quam *Br.* ad h. l. p. 123. pro vera habuit, meliora postea edoctus p. 317. ἔρυμα enim mediam necessario corripit. Vide *Valcken.* ad Eurip. Phoen. p. 360. — V. 7. ἐκ βίζας. Reges Macedoniae generis originem ad Herculem referebant, quare etiam in nummis leonis exuviis ornati conspiciuntur. Vide inprimis *Spanhem.* de Ufu et Praest. Num. Diff. VII. p. 371. fqq. — V. 8. πατρώου Cod. Vat. Referenda sunt haec ad bovem Cretensem, quem Hercules perdomuit.

XIX. Cod. Vat. p. 162. Ἀντιπάτρου, gentili omisso, ut etiam in Planud. p. 435. St. 568. W. Lycormas exuvias et cornua cervi Dianae dicat. — V. 1. τὸν ἑλάφου. Cervae h. l. cornua tribui, nemo mirabitur post iteratam doctorum virorum observationem de poetarum in hoc genere licentia. Vide inprimis *Garacker.* Misc. Advers. II. 9. p. 312. et *Fischer.* ad Anacr. p. 353. — (In edit. Lipsi. pro Ἀάδωνα perperam Ἀάδωνα excusum.) — V. 2. φηλέης. Plan. — Θεαρῖδων. nomen Thearidae Spartani

occurrit ap. *Plutarch.* T. II. p. 221. C. Alium, Achaeorum legatum, commemorat *Polyb.* XXXII. Tom. IV. p. 577. et p. 685. Hic legatione apud Romanos functus est Ol. CLV. I. et CLVIII. I. quo tempore *Antipater* vixisse videtur. — De urbe Iasionē vide *Schneiderum* ad *Xenoph. Hellen.* VII. 4. p. 447. — V. 4. laudat *Suidas* in ῥομβεῖν T. III. p. 264. — V. 5. 6. idem in δικάριον T. I. p. 587. — δικάριον στόρθυγγα. bina cornua. Quicquid in apicem fastigiatum erat, στόρθυγγα vocabant. κορύναυ εὐστόρθυγγα. *Leonidas Tar.* XXXIV. εὐστόρθυγγι Πριήπῃ. *Grinag.* Ep. VI. Conf. *Diodor. Zon.* Ep. III.

XX. Cod. Vat. p. 163. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 436. St. 569. W. Sofis, sagittarius, Apollini arcum; Phila, citharoeda, testudinē; Πολύκρατες, venator, retia dedicat. — ¶ II.] V. 4. ὠγρευτής. Vat. Cod. — V. 5. κέρτος ἰδν. Cod. Vat. sed error emendatus. — πρῶτα κυν. praemia summae in venando praestantiae. Vide ad *Leonid. Tar.* XXXI. 6.

XXI. „Epigramma hoc olim in Planudea legebatur, „quod ut quaedam alia, nescio quo casu a librariis omis- „sum, quum non repertum fuerit in Codice, ex quo „Anthologia primum Florentiae excusa est, diu latuit. „Exstat in Planudeae optimo codice Bibl. regiae, scri- „ptum post Epigr. quod sequitur, Παλλάδι τὰ τρεῖσαι.“ *Brunck.* Est in Vat. Cod. p. 178. Ἀντιπάτρου Σιδ. Edidit *Kusterus* ad *Suidam* T. II. p. 292. *Reiske* in *Anthol.* nr. 460. p. 24. Quinque Aristotelis filiae Veneri Uraniae dona offerunt. In eodem argumento versatur *Archias* Ep. V. — V. 1. Βίττινα disertē legitur in Cod. Vat. et ap. *Suid.* qui h. v. laudat in Θαλπηρία T. II. p. 163. et in Βίττινα T. I. p. 435. *Kusterus* Βίττινα dedit et vertit *sandalia Bithynica.* — V. 2. λεγτῶν σκυτο- ἑβμων καμάτων. Cod. Vat. Nostram lectionem exhibuit

Kusterus et Reiskius. — V. 3. φιλοπέκτοιο, *Reisk.* Codicis lectionem tuetur *Suidas* in κεκρόφαλος, ubi laudat v. 2. 3. T. II. p. 292. Linteum illud capitis ornamentum, quod Philaenis Veneri dicabat, erat βαπτὸν ἀνδρῶν ἄλός. i. e. *purpura*, ut *Reiskius* interpretatur. *Archias* l. c. πολυπλέκτου δὲ Φιλαινὲς Πορφύρεον χεῖρας ῥύτορα κεκρόφαλον. *Paulus Silenz.* Ep. XXII. ἐπὶ τί δὲ κοσμήσεις Ἀλιανθεῖ φάρεα κόχλῳ. ἀλιπρόφυρον ῥέγος ex *Anacreonte* servavit *Etymol. M.* in ῥήγος. *Hesych.* ἀλιπρόφυρα. ἀλευργή, τευτέστιν ἐκ τῆς θαλασσίας πορφύρας. *Alcman* ap. *Athen.* L. IX. p. 374. ἀλιπρόφυρος ἕαρος ἕρως. ἄνθος autem cum omnino de coloribus, tum de purpura potissimum usurpatur. — V. 5. τ' Ἀντικλ. pro δ' *Vat. Cod.* — V. 6. ἀραχναῖος νήμασι. *Achilles Tat.* L. III. 7. p. 118. τὸ δὲ ὕψωμα λεπτόν, ἀραχνῶν ἰοικὸς πλοκή. Ejusmodi quid fortasse olim legebatur ap. *Callimachum*, ex quo verba ἔργον ἀράχνα laudat *Suidas* in ἀράχνη. Apud eundem ex *Sophoclis* *Inachō* commemorantur telam texentes araneae, ἔρδοι ἀράχνη. quod expressit *Philostrat.* II. 29. p. 854. araneae telam describens: αἱ δὲ ἔρδοι δὲ αὐτῶν θάδιζουσι. — V. 7. 8. laudat *Suidas* in εὐσπειρή T. I. p. 910. δράκοντα εὐσπειρή. *Brunckius* de fasciis cruralibus, forte e serpentum pellibus factis, accipit, laudans *Herodotum* p. 359. qui populum quendam Libyaë memorat, τῶν αἱ γυναῖκες περισφύρια δερμάτων πολλὰ ἐκάστη φερεῖ. Longius petita interpretatio. Aureum annulum sive catellam ex auro factam, brachia crurave ambientem, δράκοντα appellatam esse, nihil habet quod miremur. Ad formam fortasse respicitur in hoc nomine, fortasse etiam nonnisi ad flexus. Vide ad *Meleagri* Ep. CXXIX. 7. p. 147. Commentum de pellibus serpentum penitus evertit *Lucian.* in *Amor.* c. 41. Tom. V. p. 304. ed. Bip. inter ceterum muliebrem ornatum τοῦς περὶ καρποῖς καὶ βραχίονι δράκοντας commemorans, addita imprecatione, ὡς ὠφέλιον ὄντως ἀντὶ χειρὸς δράκοντες εἶναι. *Philostrat.* Epist. XL. p. 931. τὸ φυκίον, καὶ

δ κηρὸς, καὶ τὸ Ταραντινὸν, καὶ οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, καὶ αἱ χρυσαὶ πέδιαι. *Clemens Alex.* in *Paedag.* II. 12. ὡς γὰρ τὴν Εὐδὴν δ' ὄφεις ἠπάτησεν, οὕτω καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας δ' κόσμος δ' χρυσοῦς, δολέει πρὸς χρώμενος τοῦ ὄφews τῷ σχήματι, ἐξέμνηεν εἰς ὕβρεις, μυραῖνας τινὰς καὶ ὄφεις ἀποπλαττόμενος εἰς εὐπρέπειαν. Hinc armillas revera quandam cum serpentibus habuisse similitudinem, colligi posse videtur. Adde *Hesych.* in ὄφεις. τὰ δρακοντάδῃ γινόμενα ψέλλια. Vide in primis *Trilleri* Obss. p. 411. — V. 9. πατρός. *Kusterus* Ἀριστοτέλεια ἐπώνυμος citra necessitatem corrigere tentat. *Archias* l. c. οὐνομ' Ἀριστοτέλειω πατρὸς ἐνεγκυκλιμένα.

XXII. Cod. Vat. p. 171. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 424. St. 558. W. gentile *Sidonii* addit. Hoc fortasse *Epigr.* expressit *Archias* Ep. XI. Conf. et *Philipp.* Ep. XVIII. Tres puellae Palladi lanificii instrumenta dicant. — V. 1. 2. excitat *Suidas* in ἀράχνη T. I. p. 310. ubi μῖτον legitur pro στήμον', ut est ap. Plan., sive στάμον', quod in Vat. Cod. habetur. *Suidae* lectionem metrum respuit. *Archias* l. c. ἀραχναίοιο μίτου πολυδινέα λάτριν. — V. 3. *Suid.* in τάλαρος T. III. p. 426. εὐπλοκος. Cod. Vat. et Ἀρσινόα. — V. 4. ἐργάτην — ἡλακάτην. Edit. pr. εὐκλώστου. fili bene deducti, ut interpretatur *Schneiderus* in Indice Script. R. R. voce *Tela* p. 361. — V. 5. *Suid.* in κερκίς T. II. p. 300. et iterum cum v. 6. in μίτος T. II. p. 567. Radium textorium poeta ἀηδόνα vocat ab arguto, quem edit, strepitu. Vide *Leonid.* *Tur.* Ep. VIII. 5. Huc referenda ἡ τῆς κερκίδος φωνή, ex *Sophoclis* Tereo commemorata ap. *Aristotel.* in Poët. IX. 7. de qua interpretes mira comminiscuntur. Conf. *Twining.* in Notis ad Poët. p. 362. κερκίδος ᾠοῖδου μελέτας. *Eurip.* in *Meleagr.* ap. *Schol. Aristoph.* *Ran.* 1351. Tarlensibus, rhonchos inter loquendum per nares edentibus, vicini nomen κερκίδων imposuerant. *Dio Chrysost.* Or. XXXIII. p. 405. 18. ubi vulgatam lectionem temere sollicitant. — V. 6. εὐκρέκτους. Sic optimus Planudeae Cod. et Vat. membr.

„In aliis Planudeae Codd. *εὐκρίτους*, quod ultimum habet ed. Flor. et Suid. in *μίτος*; pessime a Brodaeo emendatum *εὐκρίτους*, tam quoad sententiam, quam sequatur *διέκρινε*, quam quoad metrum; *εὐκρίτος* enim metram corripit.“ *Brunck.* *εὐκρέκτους* legendum esse, vidit etiam *Jos. Scaliger* in not. mstis. Pro α Cod. Vat. vitiose *εὐ*. Duſta sunt haec ex *Leonid. Tar. Ep. VIII.* καὶ τὰν ἄτρια ἠριγαμέναν Κερκίδα, τὰν ἱστῶν μολπάτιδα. — V. 7. 8. excitat *Suid.* in *ἀρτυμένη* T. I. p. 335. et in *ὄνειδες* T. II. p. 696. Utroque loco *ἡδελ' ἔκαστα* exhibet, ut etiam Vat. Cod. legit.

XXIII. Cod. Vat. p. 196. *Ἀντιπάτρου.* sine gentili, ut in Plan. p. 425. St. 559. W. Expressum hoc carmen ex *Leon. Tar. Ep. XX.* — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *πίξα* T. III. p. 70. — §. 12.] V. 4. *πολυπλάνεος.* Plan. et Vat. Cod. sed superſcr. γρ. *παλιμπλ.* — V. 5. Quae in sinistra Maeandri parte erant ornamenta, ea Anticlea, in dextra, Bittium texuerat. — Pro *μήσατο*, quod vulgo legitur, *Brunck* ex Ed. pr. et Cod. Planudeae *Ja. Lascaris* *νήσατο* recepit, a *νέω*, *νήθω*. Infra Ep. LXX. *ἄφθιτα νησαμένη δῶρ' Ἐλικωνιάσι.* At hujus loci diversa est ratio. Sappho, quae carmina *tenui deduxit filo*, probe dici poterat *νήθεσθαι δῶρα*. At in nostro Epigrammate de opere textorio agitur. Praefero itaque vulgatum *μήσατο*, quod Vat. quoque Cod. tuetur, et fere dictum est, ut *ἐβούλευσεν* ap. *Ἀνακρεοντ.* Ep. LXXI. *Πηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δόσκρις Εἴμα τόδε.* — Pro *Ἀντιάνειρα* Ed. pr. vitiose *Ἀτιάνειρα*. — V. 7. *τὸν δὲ νῦν.* Cod. Vat. et *ἱσπάλαστον.* — V. 8. *σπιθαμήν.* Cod. Vat.

XXIV. Cod. Vat. p. 179. *τοῦ αὐτοῦ.* Praecedit Ep. *Ἀντιπάτρου* (sine gentili) quod *Br. Antipatro Theſſaloniceſis* tribuit nr. XXII. nec immerito; nam idem carmen iterum legitur in Vat. Cod. p. 419. cum lemmate *Ἀντιπ. Θεσσα.* Hinc sequitur, nostrum quoque carmen *Theſſa-*

Ionicensi poetae tribuendum esse. — Edidit *Reisk.* Anth. nr. 462. p. 25. et *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 350. A. Scriptum est in Veneris statuam a Cythera, Bithyna muliere, dicatam. — V. 1. *Εὐθυμένης*. *Reisk.* qui dubitat, utrum sit gentile mulieris nomen, an appellativum. Si prius, illa *Cythera* appellabatur; sin posterior, *Κυθήρη* pro Veneris epitheto habendum, *Κύπρι Κυθήρη*, i. e. *Κυθέρεια*. Illud probabilius. — V. 2. *μορφῆς — εὐξαμένα*, et in fine *δμοφροσύνη* Cod. Vat. — Mulier nostra ex voto (*εὐξαμένη*) ponit statuam ex marmore Pario, *ἀργυρίον εἶδωλον*. Vide *Schol. Pindari* Nem. IV. 131. et *Fischer.* ad Anacr. XXVIII. p. 109. — Praxitelis opera *ἀργύρινα πάντα καὶ ἄλλα* in Epigr. *ἀδισπ.* CCCXV. — V. 3. In marg. apogr. Lips. ubi *μενάλην* exaratum, nescio quis coniecit *μὲν ὅλην*. inēpte. *Valckenarius* comparat versum *Callimachi* ap. Stob. p. 517. Gesn. emendatum a *Cantero*: *αἰεὶ τοῖς μικροῖς μίκηα διδοῦσι θεοί*. — V. 4. *ὥς ἔθος*, ut dii solent parvis mortalium donis magnā retribuere. *Reiskius* laudat *Horat.* II. Serm. VI. 14. *Hac prece te oro, Pingue pecus domino facias et cetera, praeter Ingenium, utque soles, custos mihi maximus adsis*. Magna autem illa gratia, quam Cythera Venerem rogat, haec est, ut concordi cum marito sit animo. Hoc praeclarum!

XXV. „Integrum legitur hoc Epigr. infra p. 527.
 „Tertium distichon in Cod. a praecedentibus avulsum,
 „tanquam novum Epigramma praefixum habet nomen
 „Damagetae, et ibi corrupte legitur, uti id exhibui
 „infra p. 38. Re attentius considerata, et observato
 „ap. Suidam in *Ἰότητι* et in *Λυκομήδειος* hoc disticho, vidi
 „ad praecedentia duo pertinere. Hoc etiam in apogra-
 „pho Buheriano, quod nondum habebam, cum haec
 „excuderentur, exilibus characteribus, litura post ob-
 „ductis, ita tamen ut qui oculorum acie valet scriptu-
 „ram adhuc legere possit, notatum his verbis: *Subjun-*
 „gendum hoc distichon superiori tetrasticho, ut fiat hexasti-

chum.

»*chum*. Δαμαγίτου *nomen sequenti Epigrammati praefigen-*
 »*dum*. Sequitur in Cod. Damagetae Epigramma Ἀρτεμι
 »τὸξά λαχούσα, sed cui nullum nomen praefixum. De-
 »scriptoris est error inde ortus, quod duo disticha ab
 »eadem voce Ἀρτεμις incipiunt. Scriptum autem in Cod.
 »Δηϊότῃτι, ad quod refertur marginalis nota Salmasii,
 »κύριον. Falso. Puellae nomen Ἰππῃ, quae fuit filia Λυ-
 »κομήδους, unde dicitur Λυκομήδειος παῖς. Brunk. Quae
 in hac nota de lectionibus Vat. Cod. dicuntur, falsissima
 sunt. Nullum est in eo erroris vestigium, sed tria illa
 disticha junctim sub *Antipatri* nomine leguntur p. 192.
 tum sequitur tetrastichon *Damagetae*, cui ejus nomen
 praefixum est. Nec v. 5. Δηϊότῃτι in Cod. exhibetur, sed
 σὴ δ' ἰότητι. Quatuor priores versus edidit *Reisk.* Anth.
 nr. 522. p. 55. Hippe, Lycomedis filia, viro nuptura,
 Dianae comam suam dicat, precibus de futuro matrimo-
 nio additis. — V. 1. ἀνεδήσατο. Cod. Vat. In Schedis
 Dorvill. Vir doct. ἀνεδήκατο conjecit. Num fuit olim

ἀπεδέσκατο

exuit, deposuit comam. — V. 2. εὐώδεις σ. κρέταφον (κρε-
 τάφων apogr. Lips.) Cod. Vat. εὐώδη *Reisk.* restituit ex
 Sched. Dorv. σμηχομένα sic interpretatur: inuncta sme-
 gmate quoad tempora, i. e. rafa. Nam ubi capillus
 demendus est novacula, debet cutis prius smegmate il-
 lini. Vide *Hadrian. Junium* de Coma IX. p. 398.
Smegma de unguento manibus purgandis inungendisque
 proprio dixit *Philoxenus* ap. *Athen.* IX. p. 409. E. ἵππεια
 δὲ παῖδες νύκτε' ἴδσαν κατὰ χεῖρων σμήγμασιν ἰενομήτοις,
 χαίροθαλλές (fort. πυριθαλλές) ὕδαρ ἐπεγχεόντες. — V. 3.
 γάμον τέλει. De nuptiarum mysteriis explicat *Reiskius*,
 quae matrem feminamque velut novae vitae initiatos
 conjungunt, ut verbis utar *Rubnkenii* ad Tim. p. 225.
 qui inprimis consulendus est. Hoc sensu ferioris aevi
 poetas formulam γάμον τέλει accepisse, nullus dubito;
 sed apud *Homerum*, qui ejus auctor est (*Odyss.* v. 74.

κοῦρος· αἰτήσουσα τέλος θαλασσοῦ γάμοιο) vocabulum τέλος nonnisi periphrasi inservire videtur, plane ut in verbis θανάτου τέλος. Quod *Antipater* dixit οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος, ap. *Callimachum* est τέλειον γάμον, Hymn. in Apollin. 14. — Pro γὰρ οἱ in Cod. Vat. γὰρ τοι. quod R. correxit. Idem v. 4. pro αἰτέομεν, quod est in Vat. et in Apogr. αἰνέομεν dedit. — παρθένιας, i. e. παρθένον, χάριτας, puellae, cujus olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus. — V. 5. 6. laudat *Suidas* T. II. p. 122. et in *Λυκομήδειος* T. II. p. 468. τῇ τοῦ Λυκομήδους παιδί φιλαστραγάλῃ. In Cod. Vat. τῇ Λυκομηδείου π. φιλαστραγάλῃ. Epitheton puellae nostrae in hac praesertim dedicatione tributum non dubito, quin aliis quoque displiciturum sit. Quid enim attinebat dicere, Hippen *salorum aman-tem* esse? et quam decorum, ejusmodi rei studium in virgine, nuptiis cum maxime initianda, commemorari? Corruptelae suspensionem auget Codicis leſio. Vide, an corrigendum sit:

τῇ Λυκομηδείῃ παιδί φίλας· 3' ἀπαλῇ.

sive:

φίλας τε καλῇ.

Nomen patris fuit *Lycomedes*; mater *Phila* vocabatur. Vide supra Ep. XX. 2. *Theaetetus* Ep. I. 5. In *Λυκομηδείῃ* genitivus latet. Vulgaris ratio tulisset: *Λυκομήδους καὶ φίλης παιδί*.

XXVI. Cod. Vat. p. 169. Ἀντιπάτρου Σιδ. Planud. p. 424. St. 558. W. Expressit *Philipp. Theff.* Ep. XVIII. — V. 1. metro graviter laborante Planud. ἐξέρεινᾷ χελιδόνων. Emendavit *Huetius* p. 40. et *Dorvill.* ad Charit. p. 253. *Aratus* in Phaen. 948. ἡ τρέζει ἐξέρεινᾷ δεημαῖη ὁλοθυγῶν. Vide *Brunck.* ad *Aristoph.* Pac. 800. T. III. p. 141. *Telephillae* in texendo assiduitas laudatur, quae inde a primo diluculo ad opus suum incumbere solebat. — κερκίδα — ἀλκυόνα. quia *peccen* sive *radius* in agizando

sonum edit, et cum quasi querulum. Dorvillii sunt verba.

— V. 3. *πολεμφοιβητον*. Plan. et Vat. Cod. Veram lectionem servavit ed. Mediolanensis *Suidae*, qui hoc distichon laudat in *ἀτρακτος* T. I. p. 373. Idem absque *Suida* intellexerat *Huetius* p. 40. — *καρηβαρβοντα* ob perpetuam convolutionem, quasi vertigine laborantem interpr. *Brodaeus*. Sed est potius fusus in superiore sua parte lanæ globo gravatus. De papillis *Paul. Silent.* Ep. VIII. *μηλα καρηβαρβοντα κορύμβοις*. *Schneiderus* in Ind. Script. R. R. voce *Tela* p. 361. hoc epitheton refert ad *verticillum* capiti fusi additum. — V. 5. *πήνις*. Vat. Cod. Saltem *πηνία* scribendum erat. — *τολύπας φύλακκ*. Sic *Caull.* LXIV. 320. *Ante pedes autem candentis mollia lanæ Vellera virgati custodibant calatbisci.* — V. 7. *φιλαεγός*. Vat. — V. 8. in *Analectis* vitiose excusum *κοῦρα* pro *κοῦρα*. *Minerva* virgo intelligitur.

¶ 13.] XXVII. Cod. Vat. p. 180. *Ἀντιπάτρου*. Planud. p. 426. St. 561. W. Notam de Gallo historiam, sed fufius narrat, quam *Simonid.* CXII. et reliqui, qui eandem dederunt. — V. 1. — 5. in Galli descriptione versatur. V. 1. laudat *Suidas* v. *σηκασθῶν* T. III. p. 306. sed exemplum pertinet ad *σεσοβημένος*. — V. 2. idem T. II. p. 476. *λυσομανείς. ὑπὸ μανίας λευσοσηκίας*. *Appul.* *Metam.* L. VIII. p. 581. de sacerdotibus Iliidis: *Cervices lubricis intorquentes motibus, crinesque pendulos in circum rotantes.* — V. 3. *Suid.* in *ἀσκητός* T. I. p. 351. *ἐπείροισι κορύμβοις*. De capillis in capitis vertice intortis accipiendum videtur. — V. 4. *Suidas* in *ῥήματα* T. I. p. 134. *ἄβρων καὶ στρ.* legit. *ἄβρων* agnoscit etiam Vat. Cod. et Plan. — V. 5. *ἡμίκλον* e conjectura est, quae mihi jam non probatur. Libri omnes habent, ut et *Suidas* (in *κοιλῶπις* T. II. p. 384.) *ἵδρις ἀνῆρ*, quod corruptum videtur. Scribendum censeo *ἄβρων ἀνῆρ* et superiori versu *χευεῖν τε στρεπτῶν*. E *Suida* scribendum *ἡμίκλον*. *Brunch.* Altera conjectura priore non pro-

babilior. Praeclare rem expeditiv doctissimus *Huscbke*, qui corrigit:

Ἱέρεις ἀνὴρ — —

Hesychius: Ἱέρεις. σπάδων. τομίας. εὐνοῦχος. Vide *Albertum*. Qui plurimas eunuchorum appellationes recenset, *Suidas* in ἀῖβεν, nec hanc omisit: Ἱέρεις. εὖ ἰσχυρὸς τεθέρισται. — πέτρην superscripto a Cod. Vat. — V. 6. ἐλαστρηδεῖς. forma Ionica. Vide *Eustath.* II. 2. p. 1219. 24. et *Valckenar.* ad *Herodot.* L. II. p. 181. 22. Laudat h. v. *Suid.* T. I. p. 708. — V. 7. τῷ δὲ κεν. Plan. τὰν δὲ κεν ἀρρήγηντος ἐπέσθρε. Vat. Cod. Fortasse fuit:

τὴν δὲ καὶ ἀρρήγηντος ἐπέσθρε.

in hoc antrum etiam leo irruit. Conf. *Dioscorid.* Ep. XI. 7. τοῦ δὲ λέων ἄρουσε κατὰ στίβον. Sic omnia recto ordine procedunt: Gallus antrum subit; leo ejus vestigia sequitur, virum adspicit (v. 9.) et posterioribus insurgens pedibus impetum parat. In vulgata lectione ordo inversus. — V. 8. προμολῶν. Cod. Vat. — V. 11. 12. ap. *Suidam* in σφεδανῶν. στεῖρῶν. ἰσχυρῶν. T. III. p. 416. — Cod. Vat. σφεδανόν. — Mox Plan. et Vat. Cod. ὄβριμον. *Suid.* ὄμβριμον. — V. 13. ὑλάης Vat. Cod. sed error emendatus. Initio versus ed. princ. ἤχει. — V. 15. Junge ἐνέαγη θυμὸν ἐν στέροισι. Sed fateor, nihil mihi videri inficetius oculis ἐν μέν. Aliud quid lectum fuisse suspicor. Fortasse: αὐτίχ' ἅπαντα. Sive paulo audaciori conjectura:

αὐτὰρ ὁ θαμβήσας φθόγγον βαρύν, ὄμμα τ' ἅπαντῶν.

Gravem illum rugitum cum stupore exaudiens, et leonis oculos conspicatus, graviter animo commotus est. Sic haec verba ad amussim respondent verbis v. 11. ὄμμα δ' ἐλίσσας βρυχάτο. — V. 18. ἰδίνησεν. Plan. et Vat. Cod. Hic quoque versus est ex iis, ubi pentametri caesura in brevem syllabam cadit. Vid. ad *Platon.* Ep. XXX. p. 358. — V. 21. ἐκ' ἀρωγόν. Vat. Cod. — Mox βύρσας corrigit *Br.* — V. 23. laudat *Suidas* in ἀνέγκη T. I. p. 160.

XXVIII. Cod. Vat. p. 368. cum lemmate: Ἀντιπά-
τρου. ὅτι ἡ πρὸς Ἑρμῆν θυσία εὐκολος, ἢ δὲ πρὸς Ἡρακλῆα
δύσκολος. βομφάγος γὰρ καὶ γαστρίμαργος. Planud. p. 56. St.
80. W. Mercurium loquentem tibi finge, parvo mellis
lactisve munere contentum deum; cum contra Hercu-
les, qui frequenter in eadem cum Mercurio ara coleba-
tur, agnos haedosque sibi exposceret. Conf. *Leonid.*
Tar. Ep. XXIX. — V. 1. εὐκολος vett. quaedam editt.
Hesych. εὐκολος. εὐχερής. καὶ ὁ ἐναντίος τῇ δυσκόλῃ. καὶ Ἑρμῆς
παρὰ Μεταποντίοις. Priori significato hoc epitheton Mer-
curio tribuitur tanquam palaestrae praefidi. Hoc loco
altera significatio locum habet. Vide *Rubnen.* Epist.
crit. II. p. 181. — ἐν δὲ γαλ. Cod. Vat. et Plan. —
V. 2. δρύϊνα μέλιτι. ex arboribus collecto melle, quod
vilius est eo, quod in alvearibus servatur; mel sylvestre,
ἄγριον, vocant. Vide *Wersten.* ad N. T. I. p. 258. De
diis, quibus mel libari solebat, conf. *Boschart.* Hieroz.
T. II. p. 529. — 7. 14.] V. 4. ἐν θύοις. Non valde
placet repetitio τοῦ ἐν, quod nullam h. l. vim habet. An
fuit: καὶ πάντως οἱ θύοις ἐ; — V. 5. At, dixeris, lupos
tamen abigit. — Quid interest, grex utrum per lupos
an per custodem pereat? — Pro λύκων in Cod. Vat.
λόκος, in Planud. λόκοις legitur. Haec lectio non sper-
nenda.

XXIX. Cod. Vat. p. 410. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 3. St.
7. W. Expressum carmen ex *Leonid.* *Tar.* Ep. XLVII.
Conf. *Meleagr.* Ep. CXV. Mars nova sibi et splendida
arma dicata esse conqueritur. — V. 1. βοάγρια. *scutg.*
Eustarb. ad II. p. 844. 45. — ἀφθρευκτα. sanguine non
maculata. Formatum verbum ad similitudinem τοῦ αἵμο-
φθρευκτος ap. *Homer.* Od. v. 348. — V. 5. τεράμνοις. in
cubiculis, ubi epulae et convivium habentur. εἰδόπλαξ idem,
quod μεθύπλαξ, hominum epitheto ad locum translatο.
Quare supersedere possumus conjectura V. D. in Misc.
Obss. T. V. p. 279. εἰδόφλυξι, vinum spirantibus. —

V. 6. »πλάθειν. Haec est codicum lectio, quam revocavi.
 »Cum verbo conjungenda est praepositio per tmesin di-
 »vulsa: τὰδ' ἴσκειν ἐμπλάθειν i. e. ἐμπελάζειν ὀνοπλάξει τε-
 »ρμήμοις ἐπτολμῶν. Deest πλάθειν in Florentina, vacuo
 »relieto spatio; reposuit Aldus in prima editione: at in
 »secunda, nescio unde, dedit κείθει, quod in ceteras
 »propagatum est. Emendatio est, quae necessaria vide-
 »batur, quum non intelligeret, qui eam invexit, quo-
 »modo construenda esset praepositio.* Br. — In Vat.
 Cod. πλάθειν. — V. 7. ἴδε pro ἔδε. Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 395. Ἀντιπάτρον. Planud. p. 322.
 St. 462. W. Argutum Epigramma in statuam Apollinis
 pueri ex aere, Onatae opus. Hanc statuam apud Perga-
 menos fuisse, ex *Pausan.* L. VIII. 42. p. 687. tradit
Schol. ad h. l. — V. 1. Βούκαια. qui pubertatis annis
 proximus est. *Eustath.* in II. p. 944. 17. *Ρωμαίους* de
 Nat. Deor. p. 70. Βούκαιος ἡλικίαν δ' Ἀπόλλων ἔχει, καὶ
 ὃν καὶ οἱ Ἀνθρῶποι εὐειδέστεροι ἐαυτῶν φαίνονται. κάλλιστος γὰρ
 ὀφθαίνει, καθαρὸς ὢν καὶ λαμπρὸς. In Cod. Vat. Ἀπόλλον et
 in fine vers. ἐνὰτα legitur: — Illustre Onatae Aeginetae
 nomen, de quo vide *Junium* in Catal. — V. 2. ἐγλαίης.
 Filii pulcritudo patris dignitatem matrisque venustatem
 arguit. — V. 3. οὐ μάτην. non indigna fuit Latona,
 quam summus Jupiter amaret; nec falsum est, quod
 ajunt, Jovem et capite et oculis praestitisse. κατ' αἶνον.
 Respicitur locus *Homeri* II. β. ἄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκέλας
 αἰὲν τερεπικεκόνη. — V. 5. Ex operis praestantia poeta
 colligit, ipsam Lucinam Onatae in eo edendo et pro-
 gignendo tulisse opem; unde sequitur, Junonem scul-
 ptori Apollinem privignum edenti non succensuisse.
 Hoc argute magis quam bene et probabiliter dictum.
 Vide *Heynium* in Comm. T. X. p. 82. — Nāta est
 ἔννοια hinc, quod artifices opus ad naturae similitudi-
 nem prope accedens fingentes, illud τεκτεῖν dicuntur.
 Epigr. ἀδελφ. CCXXIV. ἃ βούς, ἃ τίκτους' ἐπὶ γαστέρας

ἔπλασε τὴν βούν. Ἄ δὲ Μύρωνες χαίρ' οὐ πλάσαν, ἀλλ' ἔτεκε. — V. 6. Εἰλειθυίης. omnes libri. Metri causa 'Ελειθυίης' correxit *Huetius* p. 31. Haec forma passim obvia apud *Pindarum*. Vide *Maistaire* D. D. p. 158. B. Bruckiana 'Ελειθυίη quam auctoritatem habeat, ignoro.

XXXI. Planud. p. 324. St. 463. W. Ἀντιπ. Σιδ. In Praxitelis Venerem Cnidiam et Amorem Thespiansem, quae numina poeta tantam vim habere ait, ut in uno loco posita omnia igne consumptura essent. — V. 2. »Sic» in omnibus libris legitur hic versus, cujus scriptura »forte sollicitanda non est, ob sequens οὐχ ὅτι πέτρων.» Sed mallet *ἄδα πον ὡς φλέξει καὶ θεὸν εὔσα λίθος.* Br. Non magni pretii conjectura, qua elegans oppositio et membrorum concinnitas penitus tollitur. Noli tamen dubitare, quin depravata sit vulgata lectio. Sensus est: Haec vel lapidem incendat, cum dea sit, καὶ λίθον, θεὸς εὔσα; sive: licet dea sit, καίπερ θεὸς εὔσα. Sive hanc, sive illam interpretationem admiseris, sensus evadet subabfurdus. Scribendum videtur:

ἄδα πον ὡς φλέξει καὶ λίθος εὔσα λίθον.

Haec quamvis lapidea, tamen vel saxum amore incendat. Causa erroris in aperto est. Scribebatur: ΚΑΙ ΛΙΘΟΣ — ubi cum ΛΙ a praecedente ΛΙ absorptum esset, orta est lectio ΚΑΙ ΘΟΣ. Nihil magis in artium operibus mirari solent poetae et sophistae, quam vitae et sensus speciem, inanibus rebus tributam. Plena est exemplorum Anthologia, plenus *Callistratus*. Quare duo loca hic laudasse suffecerit. Epigr. ἀδέσπ. CCCII. Μάλιν καὶ λίθος εὔσα. *Callistr.* Stat. IX. p. 901. ἀλλὰ καὶ λίθος ἂν εἶχεν ἀξιοτάτη φωνή. Gravium autem animi sensuum vim ita significare solent poetae, ut eos vel ad inanimas res permanare dicant. Epigr. ἀδέσπ. DCLVI. τίς λίθος οὐκ ἰδὲ κρησε, σίδεν φθιμένοιο, κάσπαδος; τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς ἀνίσταται ἡγλαίης; — V. 3. De Amoris ap. Thespiansem Ita-

tua vid. ad *Leonid. Tar. Ep. XL.* — V. 4. κὴν ψυχῇ
 πῦρ ἁδάμαντι, Color fortasse ductus ex nobili *Pindari* loco
 ap. *Asben. L. XIII. p. 601.* in *Pindari Fragm. p. 22.*
 ed. *Heyn.* τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας ὄσων μαρμαρίζουσας Δρακίης,
 ὅς μὴ πῶθ' κυμαίνεται, Ἐξ ἁδάμαντος ἢ σιδάρεος κεχάλκυστος
 μέλαιναν κατέβαν. Conf. *Wyttenb.* ad *Plutarch. de S. N. V.*
 p. 69. — V. 6. Ἰνα μὴ. Non valde dispari acumine Pom-
 pejorum sepulcra divisa esse dicuntur: jacere Uno non
 potuit tanta ruina loco, ap. *Marsialem L. V. 75.* et ap.
Petron. c. 120. Et quasi non posset sat tellus ferre sepul-
 cra, Divisit cineres.

15.] XXXII. *Planud. p. 326. St. 465. W.* Ἀντιπ.
 Εἰδ. Dueta ἔκδοσις ex *Leonid. Tar. XLI.* Nostrium carmen
 imitando expressit *Julian. Aegypt. Ep. XXXII.* Vertit
Ausanius Ep. CVI. hunc in modum:

Emersam pelagi nuper genitalibus undis

Cyprin Apellei cerne laboris opus:

Ut complexa manu madidos salis aequore crines

Humidulis spumas stringit utraque comis.

Jam tibi nos, Cypri, Juno inquit, et innuba Pallas,

Cedimus, et formae praemia deferimus.

Comparavit hoc nostrum carmen cum *Epigrammato*
Leonidae, ita ut archetypo praemium decerneret, *Ilgen*
 in *Opusc. phil. Tom. I. p. 35. sqq.* — V. 3. χειρ. Ve-
 neris imago observabatur *Ovidio*, cum puellae comas
 comparat cum illis, quas quondam nuda *Dione Pingitur*
bumenti sustinuisse manu, I. *Amor. XIV. 33.* *Nymphae*
 ap. *Himer. Eclog. XIII, 21. p. 222.* ἔτι λευκὸν ἐκ τῆς θα-
 λάττης ἄφρον ἐξ ἄκρων πλοκάμων στάζουσιν. — V. 6. Hunc
 versum in parodiam suam transsumsit *Philippus Ep.*
XXXVI. οὐκέτι σοὶ χειρὶν εἰς ἔργον ἐρχόμεθ', monente etiam
Valckenario ad *Theocr. Adon. p. 301. A.*

XXXIII. *Planud. p. 325. St. 464. W.* Ἀντιπάτρου.
 Verba hujus distichi satis quidem expedita; sed in sensu

haeremus. Saltem scribendum: Ἡ Ἀφροδίτη — —. Sive hoc marmor Veneris formam et arma assumptis; sive Venus, hanc statuam conspiciens, dixit: Sic esse volui. Quibus verbis dea statuae ejusmodi praestantiam videtur tribuere, qualem ipsa voluerit. *Brodaeus* ad εἰς subaudivit *ἑωρεχθεῖσα*. Fortasse recte. Sed, ut dixi, sensus carminis mihi non satis expeditus esse videtur.

XXXIV. Planud. p. 325. St. 465. W. Ἀντιπάτρου. Venerem Spartae armatam esse ait, ut Spartanam et Martis conjugem. Conf. ad *Leonid. Tar. Ep. L.* — V. 1. Vulgo verba hujus distichi continua serie, sine distinctione leguntur. Recte quidem *Br.* post *Σπάρτας* distinxit; sed in sequentibus aliquid deesse passus est, quod ad cola melius connectenda requiri videtur. Scripserim:

οὐκ ἄστις Δ' οἶον ἐν ἄλλοις.

— V. 2. *στολίδας*. tunicas, ut ap. *Euripid.* in *Helen.* 1379. *Phoen.* 1498. ubi vide *Musgrav.* Ex hoc loco colligit cl. *Visconti* in Museo Pio-Clem. T. III, p. 9. Venerem plerumque tunicis *στολιδωτοῖς* indutam fuisse in veteribus statuis. Cnidiae certe Veneris nuditatem turpem nonnulla fuisse visam, idem notavit ad Tom. I. Tab. IX. not. f. — V. 3. *καλόπτεας*. quas vulgo gerit. *Pausanias* tamen L. III. 15. p. 246. Veneris armatae apud Spartanos signum commemorat, *καλόπτεαν ἐχούσης καὶ πῆδας περὶ τοῖς ποσὶ*. — V. 4. *χρυσεῖον ἄκρην*. Aureus ramus, quo poeta Venerem vulgo instructam esse ait, fortasse pro *pulchro* accipiendus est; quo sensu *χρῆσαι μένος* dixit *Rhian.* Ep. IV. et puella *χρυσότρεχ' Κύπριδος* in Ep. *ἑδισπ.* 732. Florem, liliam inprimis, Venus manu tenet in veteribus monumentis. Vide *Winkelman.* Monim. inediti c. XII. p. 36. Fortasse frons myrti intelligitur, quam Veneri sacram fuisse constat ex *Pausan.* VI. 24. p. 540.

XXXV. Planud. p. 334. St. 473. W. Ἀντιπάτρου. In tres Musarum statuas, trium sculptorum opera. Dedit

nonnulla de hoc carmine *Winkelmann*. Mon. Ined. T. I. in Tratt. Prelim. p. LXVII. — V. 1. *τετρυγες*. Nonnisi tres Musae vetustissimis temporibus colebantur, *Μελτη*, *Μνήμη* et *Λοιδή*, docente *Pausan.* L. IX. 29. p. 765. Vide *Davisium* ad Cicer. de N. D. L. III. 21. Tres esse volebant nonnulli propter tria τῶν μελωδομένων genera, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ ἐναρμόδιον, secundum *Plutarch.* T. II. p. 744. C. Hinc ultimum carminis nostri distichon explicandum venit. Prima illarum Musarum est ἡ κράντεια τόνου, diatonicum moderatur genus; altera, μελωδὸς χρώματος, chromatici generis auctor; tertia, εὐετρία ἀρμονίας, enharmonici inventrix. — Pro τῷ Ed. pr. τῆδ. — V. 4. *Καναχὴ* editt. vet. omnes usque ad Stephan. Canaches, Onatae aequalis, secundum *Pausan.* p. 688. De ejus arte judicat *Cicero* in Brut. c. XVIII. Frater ei fuit, arte non multum inferior ipso, *Aristocles*. *Pausan.* VI. 9. p. 472. De *Agelada* Argivo, eodemque Onatae aequali vide *Pausan.* VIII. 42. p. 688.

¶ 16.] XXXVI. Cod. Vat. p. 484. Ἀντιπάτρον. Planud. p. 357. St. 496. W. ubi Ἀθηνῶν. Scriptum in templum Dianae Ephesiae, quod eam Olympo et deorum contubernio praeferre ait Antipater. — V. 1. *παρθενῶνα*. illum Dianae virginis thalamum, qui ei, ut reliquis diis deabusque, in Olympo exstructus fuit. *ἀμβρακῶτα*. exstructum, collocatum. Verbo simplici *βαίνειν* sic utitur *Pausan.* L. III. 7. p. 222. καὶ ὁ πόλεμος οὗτος εὐτὴν Ἑλλάδα ἤδη βεβηκυῖαν διέσεισεν ἐν βάθρων. Ex *Xenophonte* *βεβηκυῖας τῆς οἰκίας ἐν δαπέδῳ* laudat *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 120. Quaedam huc facientia vide ap. *Interp. Herodoti* L. VII. p. 581. *Schweigh.* ad Polyb. T. VI. p. 445. — V. 3. *πῶλις Ἀνδρόκλειοι*, Ephesus ab Androclo, Codri filio, condita. *Strabo* L. XIV. p. 633. et 640. *Pausanias* L. VII. 2. p. 526. — V. 6. τὴν τροφὴν. Ephesi enim nata putabatur Diana. Vide ad *Nossidis* Ep. III.

p. 414. — Pro *ἑνταυθοῖ* Cod. Vat. elegantius *ἐν ταύτῃ*. — *Τίτυοκτόνε*. Callimachus H. in Dian. 110.

XXXVII. Cod. Vat. p. 489. *Ἀντιπ. Σιδ.* Planud. p. 75. St. 110. W. Conf. *Leonid. Tar.* Ep. LVII. Vere ineunte Priapus nautas hortatur, ut navigationem fuscipiant. Nostrium carmen expressit *Agasbias* Ep. LVII. — V. 1. *ῥοδίῃ νηϊ*. celeriter et cum strepitu undas secanti navi. *Schol. Apollon.* L. II. 1110. et *Hesych.* ῥόδιον. ῥεύμα. κύμα. τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον. Vide *Musgr.* ad Euripid. *Iph. Taur.* 407. et *Ducker.* ad Thucyd. L. IV. 10. p. 17. ed. Bip. — V. 2. *φεικί*. *Homer.* Il. η. 63. οἷν δὲ Ζεφύροιο ἔχευατο πάντων ἔπι φειξ' Ὀρενυμέναιοι νῆαν, μελάνε δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς. — V. 5. Hinc *Sagyrus Thyill.* Ep. V. *σχοίνους μηρύσσει*, ἐφ' ἑλκᾶδα φορετίζεσθαι ἔκρυψε. — V. 6. *φωλάδες*. Vat. Cod. Quod de heftiis, reptilibus praesertim, usurpatur vocabulum *φωλάς*, in anchorata transtulit poeta, in arena latentem. *φωλάδες ὕδραι Nonn.* Dion. II. p. 48. *φωλεύειν* dicuntur urfi, araneae, reptilia, quae in antris et speluncis degunt. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 223. *Westen.* ad N. T. I. p. 351. — V. 8. *ἑνομήτας*. Vat. Cod. *ἑνομήταις*. Plan. Vera lectio non fugit *Jos. Scaligerum*.

XXXVIII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 10. St. 19. W. *Ἀντιπάτρου*. Gentile *Sidonii* nomen membranae Vat. addunt. Platanus, quae longa senectute exaruit, felicitatem suam praedicat, quod vitis ipsam viridantibus pampinis ambiat. Suave carmen. — Vitem platano junctam commemorat etiam *Tball. Miles.* Ep. IV. — V. 3. *δεοδάμνους*. Vat. vitiose. Ego, quae olim inter viridantes meas frondes hujus vitis nutriti uvas. — V. 4. *ἀποτελεστέην*. Vat. — V. 5. Tales sibi quisque amicos alat, qui ei vel mortuo gratiam referant. — *μόνη*. Eximiam passim praestantiam significat *μόνος*. Exempla vide ap. *Westen.* in N. T. I. p. 942.

XXXIX. Cod. Vat. p. 451. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 1. St. 3. W. Ariae stadiodromi celeritas laudatur et cum Persei pernecitate comparatur. — V. 1. οὐ καταλέγχει. οὐ κατῃσχύνει. Schol. Sic hoc vocabulo usus est Pindar. Pyth. VIII. 50. Perseo poëtae pedes alatos tribuunt. pennipes Perseus ap. Catull. LV. 24. ubi vide Doeringium. Tarsum (Persea Tarsos ap. Lucan. L. III. 225.) Ariae patriam fuisse, licet diserte non dicatur, dubitari tamen non potest. — εὐν κτίστην. Dianys. Perieg. 868. τάρσῳ ἰδοκτιμένην, ὅθι δὴ ποτε Πήγασος ἵππος Ταρσὸν ἀφ' αἰεὶ χάρῃ λῖπεν οὖνομα. Ammian. Marc. L. XIV. p. 39. Ciliciam vero, quae Cydno amne exultat, Tarsus nobilitat, urbs perspicabilis, quam condidisse Perseus memoratur, Jovis filius et Danaës. ubi vide Valesium. — Π. 17.] V. 3. Hunc ne Perseus quidem currendo praevertisset, νῦτον ἔδειξε, quod in cursus certamine victoribus proprium. — V. 5. ὑσπλήγγων. Plan. — Summam Ariae celeritatem ita describit poëta, ut eum aut ad carceres aut ad metam visum esse dicat, nunquam in medio stadio. Sic Orestes ap. Sophoclem in Electra v. 686. δρόμον δ' ἰσώσας τῇ φέσει τὰ τέματα Νίκης ἔχων ἐξήλθε πάντιμον γέρας. Plutus ap. Lucian. in Timon. 20. T. I. p. 90. Bip. ὅπταν ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολλὰ τῶν ὀρέων ἀκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἢ ὑσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νεκικῶς, ὑπερκηθήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. In quibus verbis color ductus ex Epigr. ἀδεσπ. 312. quod nunc mutilum, aliquando integritati restituere conabimur. — In Schedis Krohniensis v. 1. Ἀγίας, v. 3. οὐκ ἂν legitur.

XL. Legitur in Cod. Vat. post titulum, et iterum p. 191. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 2. St. 3. W. In Nicophontem Milesium, pugilem, quem Olympiae vincentem ne Jupiter quidem sine metu videre potuit. Partem hujus carminis expressit Philipp. Ep. XLVI. — V. 1. excitat Suidas in τένοντας T. III. p. 447. et iterum cum v. 2. in Ἀγίας T. I. p. 372. ubi σιδηρέους legitur. —

ταύρου βαρύνει τένοντα. Describitur Nicophontis, quem Milesium gigantem appellat poeta, robur. τένων cervix est, secundum Homericum dicendi usum. Vide *Foessum* in Oec. Hipp. v. τένοντες p. 370. In tauro cervix pars validissima; unde qui Herculem finxerunt statuarii, cervicem imprimis ad tauri similitudinem finxisse existimantur; quae *Winkelmanni* est sententia in Mon. Ined. Tratt. prelim. T. I. p. XLIII. exornata a viro illustri *Ramdohr über Malerei und Bildh. zu Rom* T. I. p. 9. Talem cervicem labor palaestrictus efficiebat. *Philostr.* Vit. Soph. II. p. 552. εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος· τουτὶ δὲ ἐκ πόνων ἦκειν αὐτῷ. De Patroclo idem in Heroic. p. 736. IX. ἡ κεφαλὴ δὲ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, οἷον αἱ πρῆλαιστραὶ ἡσκούσιν. *Heliodor.* L. VII. p. 368. εὐρὺς τις ἦν τὰ στήθια καὶ τοὺς ὤμους καὶ τὸν αὐχένα ἔρδιαν καὶ ἐλεύθερον ὑπὲρ τοὺς ἄλλους αἰγῶν. — σιδερέους ὤμους. *Amyclus ap. Theocritum* Eid. XXII. 46. στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελάγια καὶ πλατὺ νῶτον Σαρκί σιδερείῳ. *Artemidor.* Oneir. I. 52. σιδερέους λέγομεν τοὺς πολλὰ κακὰ ὑπομένοντας. Cum Atlante cur in hac parte comparetur Nicophon, apparet ex *Eurip.* Ion. init. Ἀτλας δ' χαλκίοισι νῶτοις οὐρανὸν θεὸν παλαῖον οἶκον ἐκτρέφει. Conf. *Aeschyl.* in Prom. 428. quem locum nuper praeclare emendavit *Herrmann.* in Obss. crit. p. 14. sq. *Barib.* ad Stat. Theb. L. I. 489. Tom. I. p. 168. — V. 2. κέμπαν Ἡρακλέους. Quid sit, quod Herculis comam ab aliorum distinguat coma, docuit *Winkelm.* in Histor. Artis p. 46. et 56. et in Tratt. Prelim. p. LVIII. sq. Ad hanc in Herculis comā proprietatem respicit *Ovid.* in Heroid. IX. 63. Ausus es hirsutos mitra redimire capillos. — V. 3. λόντος ὄμματα. *Philostr.* Her. XI. p. 718. de Ajace Telamonio: βλέποντός τε χαροποις τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπὸ τὴν κέρυν, οἷον οἱ λόντες ἐν ἀναβολῇ τοῦ δρυῆσαι. *Callim.* H. in Cer. 51. τὰν δ' ἔρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἢ δ' κυναγὸν Ὀρρεῖν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα Λαίωνα. — V. 5. Jupiter Gigantem se videre putans,

nova sibi bella excitatum iri fortasse existimabat. — V. 6. πυγμήν. Plan.

XLII. Planud. p. 329. St. 468. W. Ἀντιπάτρου. Plures exstant lusus in Amoris vinciti imaginem. Vide *Alc. Mess.* Ep. XI. *Sazyr. Thyill.* Ep. IV. *Quint. Macc.* IX. *Cri-nagor.* I. — V. 2. πῦρ πυρὶ. Hinc *Meleager* Ep. LXXVI. φλέγεται πῦρ πυρὶ καίμενον. — V. 3. Ne lacrymas fundas; merito enim haec tibi contigerunt, cum aliorum lacrymis gaudeas.

XLII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. De Niobe, Dianae et Apollinis ira bis septem liberis orbata. — V. 1. *Jof. Scaliger* eleganter corrigit: δις ἐπτάκι τέκνα. idem v. 3. κόραις, ubi vulgo κόβραις habetur. — κόβραι. Diana. ἄρσην. Apollo. In *Analectis* pro ἄρσενι vitiose ἄρσενι excusum est. — V. 6. Planudeae Codd. teste *Brunckio*, ut libri excusi, λείπεται γηροκῆμος. In uno λείπεται, superscripto αι. Hanc lectionem sinceram esse, cum metri ratio, tum sequens ἄγοντο arguit. — ἔφ' ἐνὶ λείπεισθαι. *Aelian.* V. H. VI. 10. κατελείφθη δὲ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νέθοις. et sic passim. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 436. Bip. De γηροκῆμος et γηροκομεῖν dixit *Eustath.* ad *Od.* p. 840. 6. γηροβοσκός pro eo usurpavit *Sophocl.* Aj. 570. *Eurip.* in *Phoen.* 1445. — §. 18.] V. 10. δαίματις. De lapide Tantalii capiti imminente vide ad *Archilochi* fragm. XLIII. p. 177. Adde *Heynium* ad *Pindar.* I. *Olymp.* 89. p. 13.

XLIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Ἀντιπάτρου. Hoc carmen expressit *Meleager* Ep. CXVII. Ipsam nobis Nioben poeta exhibet post liberorum mortem externatam, manibus ad coelum sublatis, tanquam minabundam. χῆμα νένουκας. Vide *Wakefield.* in *Silv. crit.* V. p. 64. — V. 2. εἰδένον κῆμαν. crinibus passis, ut Baccha externata. *Ariadne* ap. *Ovid.* in *Heroid.* X. 47. *Aur* ego diffusus erravi sola capillis; *Qualis ab Ogygio concisa*

Baccha deg. XV. 139. *Illuc mentis inops, ut quam furialis Erichtho Impuliz, in collo crine jacente, feror.* I. Amor. IX. 37. *Atides, visa Priamide fertur Mgenadis effusis obstupuisse comis.* Vide *Valcken.* ad Phoen. p. 293. — V. 10. »In uno Planudeorum κἀνδὶ πειρομένα. super-
»scripto τ. Neutrum verum esse credo. Corruptus lo-
»cus.« *Brunck.* Merito vir perspicacissimus de novissimi
versus sinceritate dubitat, cum Niobe in Sipyli monte
in lapidem conversa non dici possit *apud Plutonium* affligi.
Aliter res se habet ap. *Theocrit.* Eid. α. 103. Δάφνης κείν
κείδῃ κἀνδὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρῳτι. Nullus dubito, quin *Anti-*
pater expresserit locum Homericum de Niobe II. α. 617.
ἔνθα λίθος περ ἰούσα θεῶν ἐν κήδεα πέσσει. Quare minima
mutatione lego:

πέτρῃ ἔνθῃ Νιόβῃ ΚΑΔΕΪ τειρομένα.

Epigr. κέδῃ. DCLVI. τοῦκας γηραλδους, στρυγερῇ πένθῃ
τειρομένους. *Paul. Silens.* Ep. LXXXII. δυστλήτη πένθει
δακτομένων. Conf. *Merrick* ad Tryphiodor. 185. *Ovid.*
Metam. VI. 301. *orba refedit Exanimis inter natos na-*
tasque virumque Dirigitque malis. Forma κέδος aeoli-
cae dialecto propria, (vide *Valcken.* ad Adon. p. 204.
B. C.) nec Dorienfibus tamen plane incognita fuit.
Hipparchus quidem ap. *Stobaeum* T. CVI. p. 572. 48.
τὰ ἴδια κέδῃ.

XLIV. *Planud.* p. 366. St. 505. W. Sine auctoris
nomine. In nonnullis tamen codicibus hoc Epigr. *Anti-*
pattro Sidonio tribui monuit *Leo Allarius* de Patr. Ho-
merip. 116. Satis noti distichi in eum poetam, patriam
sui Graecia, *septem dum dabat, eripuit* (quae *Manili*
verba sunt L. II. 7.) lectionem diversam vide inter Ep-
igram. CDLXXXVI.

XLV. *Planud.* p. 366. St. 505. W. Ἀντιπάτρου. Ve-
ram Homeri patriam coelum esse, nec eum ex mortali
matre, sed ex *Calliope* natum videri. Hinc expressum

Ep. ἀδίσκ. CCCCLXXXVII. — V. 3. εὐκλαρον. ἢ ε. εὐτυ-
 χῆ, εὐήμερον. Vide *Hesych.* in εὐκλαρίᾳ. — V. 4. Λαπιδίων
 est in Edit. pr. et Ald. pr. Seriores Λαπιδίων. — V. 6. πι-
 νυτᾶς omnes vett. editt. et ἀνδιχα. In marg. Wechel.
 γ.ρ. καὶ ἀμφαδᾶ. Poëta deorum interpretem agens, veram
 Homeri patriam indicat. Apollinis opus carmina Home-
 rica esse, suspicatur *Philostratus* in Heroic. XVIII. p. 726.
 cujus verba dabimus ad Ep. Heroic. XIX. T. III. p. 146.

¶ 19.] XLVI. Cod. Vat. p. 367. Ἀντιπ. Σιδ. Pla-
 nud. p. 92. St. 134. W. ubi μνημοσύνην habetur. — V. 2.
 μούσαν. Vat. Cod. — Sappho Musarum decima ap. *Platon.*
 Ep. XII.

XLVII. Cod. Vat. p. 320. Ἀντιπάτρου. Planud.
 p. 280. St. 405. W. Paucā Erinnae carmina, Musis
 faventibus scripta, multis multorum versibus anteponen-
 da. Obversabatur poëtae *Asclepiadis* Ep. XXXV. —
 V. 1. παντοσπής. Erinnae enim Ἠρακλή, quod solum
 poëma paulo longius reliquit, non ultra trecentos ver-
 sus excurrebat. — τοῦτο τὸ βραδὺν ἔπος. Fere ut *Melaegr.*
 Ep. I. 6. Σαπφῶς βραδὺ μὲν, ἀλλὰ βόδα. — V. 3. Hinc
 gloria puellam sequitur, nec Orci premitur tenebris.
Tullius Laur. Ep. III. γνώσεις, ὡς Ἀἰδω σκότος ἐκφυγον
 οὐδέ τις ἔσται τῆς λυρικῆς Σαπφῶς νόστος ἡέλιος. — κωλύει
 τῇ. mors non impedit, quominus clara sit et illustris
 Erinna. Respondet verbum Latinorum *premere*, quod
 illustravit *Misfcherlich* ad Horat. I. Od. IV. 16. Contra
Sappho in illustri fragmento de puella ingloria in Anal. I.
 p. 57. XI. ἀφανὲς κῆν Ἀἶδα δέμοις φοιτάσεις . . . οὐδέ σὺ
 βλέψει παῖς ποτ' ἡμαυρῶν νεκρῶν ἐκπεπταμέναν. — Nocti
 tribuuntur alae ap. *Aristoph.* in Avibus 694. νύξ ἡ με-
 λανόπτερος. Conf. *Winkelm.* in Monim. ined. Nr. XXVII.
Heynium ad Tibull. II. 1. 89. — V. 5. Recentiorum
 poëtarum carmina in oblivionem abeunt. Tempus, quod
 omnia extinguere et in oblivionem adducere videtur
 ap.

ap. *Diodor.* in Exc. p. 556. 96. ὁ χεῖνος, ὁ πάντα μα-
ραίνων τὰλλα, ταύτας (τὰς ἁγέτας), ἡθανάτους φυλάττει, καὶ
πρεσβύτερος γινόμενος ταύτας ταύτας ποιεῖ νεώτερας. Dicit
μαραίνεσθαι, se ipsum cum ceteris sui aevi poëtis com-
prehendens; ut adeo non necessarium sit, cum *Sonp-
tagio* in Hist. Poët. brev. p. 21. statuere dialogum inter
recentiores poëtas et *Antipatrum*. — ἀναρίθμητοι. Cod.
Vat. — μαραίνεσθαι. evanescimus. — V. 7. Hoc disti-
chon laudat *Suid.* in λείων T. II. p. 462. — κύκνου.
Poëtae eximii imago cycnus, ut notum, (vide *Böttigerus*
in not. ad Horat. p. 158.) hoc loco tanto aptior, quo
brevior ejus cantus esse putabatur. Ex nostro fortasse
loco profecit Auctor Carm. ἁδισπ. DXXIV. in Erinna
κυκνεῖα φθεγγόμενῃ στήματι. — κρωγμός. ὁ τῆς κορώνης ἦχος.
Eustarb. ad Od. Δ. p. 179. 33. De barbarorum canti-
bus *Julian.* in Misop. p. 337. C. ἄγρια μέλη, παραπλήσια
τοῖς κρωγμοῖς τῶν τραχυῶν βοδυνῶν ὀρνέων. — Pro ἡδ Cod.
Vat. ἡδέ. — Eandem sententiam iisdem fere verbis expref-
sit *Lucret.* L. IV. 182. *Parvus ut est cyni melior canor,
ille gruum quam Clamor, in aerberis dispersus nubibus
austri.*

XLVIII. Planud. p. 367. St. 506. W. Ἀντιπάτρου. —
In Pindarum, reliquos omnes poëtas, ipso Pane teste,
superantem. — V. 1. νέβραιοι αὔλοι, ex hinnulorum ossi-
bus factae tibiae, quas etiam ὀστίνους appellant. (vide
Aristoph. in Acharn. v. 863.) Thebanorum inventum
ex *Ioba* tradit *Athen.* L. IV. p. 182. *Pollux* L. IV. 75.
Vide quae collegit *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 244.
et *Beckmann.* ad Antig. Caryst. c. VIII. p. 16. Hinnu-
leorum ossibus postea asinorum ossa substitui coeperunt,
ut docet *Plutarch.* T. II. p. 150. E. quem locum adscri-
bam, ut conjecturam expromam de *Cleobulines* loco lon-
ge corruptissimo: Εἴγε εἰδαίης, ᾧ ξένη, τοῦς νῦν αὐλοποιῶδες,
ὡς προέμνοι τὰ νέβρεια, χρώμενοι τοῖς ὀνείσις, βέλτερον ἤκειν

λέγουσιν. Διδ καὶ Κλεβρουλον ἡ περὶ τὸν Φρύγιον αὐλὸν νεβρο-
γένος κνήμη κερασφόρον οὐκ ἔξε θανμάζειν ἑκατὶ κρούσεως·
ὥστε θανμάζειν κ. τ. λ. *Wyttenbachii* Codd. sic legunt:
πε. τ. φ. αὐλὸν ἤρξατο κνήμη νεκρογένος αἶμα κερασφόρον οὐκ
ἔκ τε κρούσεως. Mihi persuasum habeo, postremo vocabulo
ως adhaesisse ex sequenti ὥστε. Vide, an totus locus sic
possit probabiliter refingi: διδ καὶ Κλεβρουλὴν ὑπὲρ τὸν
Φρύγιον αὐλὸν ἤϊξε τὸ κνήμης νεβρογένου αἶμα, κερασφόρον οὐκ
ἔκ τ' ἐκρούσε. Tibiae binnulae sanius super Phrygiam sese
extulit tibiam, et duras aures stupore quodam affecit.
Junge οὐκ τε κ. ἐξέκρουσε. — Ut ad *Antipatrum* redeam,
simili comparatione utitur vanus ille ap. *Lucianum* rhe-
tor T. III. p. 14. ἐμὲ, dicens, τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
φωνοῦντα εὐρήσεις, δόξον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέτ-
τιγες τὰς μελίττας καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας. Conf. T. III.
p. 92. 25. et 199. 90. — V. 3. Conf. not. ad *Platon*.
Ep. XXIX. 6. p. 357. In Pindari pueri labiis apes con-
fedissee, elegans poëtarum commentum, quo futurata
pueri in canendo dulcedinem significarent. *Pausan.*
L. IX. 23. qui egregie huc facit: μέλισσαι δὲ αὐτῷ
καθεύδοντι προσπέτοντό τε καὶ ἐπλάσσον περὶ τὰ χεῖλη τοῦ
κηροῦ. Conf. *Aelian.* V. H. XII. 45. et *Philostrat.* II.
Imag. 12. p. 829. — V. 5. Μαινάλιος. Pan, qui sacellum
habebat prope Pindari domum, (Pyth. III. 137. sqq.)
poëtae hymnos cecinisse fertur. Ut noster, *Philostrat.*
l. c. φασὶ δὲ τὸν Πᾶνα, ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἄφικετο, ἡμε-
λῆσαντα τοῦ σκιετῶν, ᾄδειν τὰ τοῦ Πινδάρου. — Pro τὸν σέω
Sonntag in Hist. Poët. brev. p. 19. τῶν corrigit, ut Pan
non unum solum, sed omnino hymnos Pindari cecinisse
dicatur. Comparat *Plutarch.* T. II. p. 1103. Πίνδαρος
ἐκοῦον ᾄδεσθαι (Πᾶνα) τι μέλος, ὃν αὐτὸς ἐποίησε. — Ad
hunc versum respexit *Eustath.* p. 1917. ed. Rom. ὡς
δηλοῖ ὁ γραφὴς ἐν Ἐπιγράμματι Πινδάρου περὶ τοῦ Πανὸς τὸ νε-
μίων λησάμενος δονάκων, ἤγον ἐκλαθόμενος τῆς σύριγγος.

XLIX. In Planud. p. 66. St. 96. W. *Ansipatro* tribuitur. In Vat. Cod. p. 362. *Leonidae Tarentini* nomen prae se fert. Ut *Leonidae* et ut ineditum hoc carmen ex *Grotii* mantissa expromsit *Burmamn.* in Add. ad Anth. Lat. T. II. p. 729. Temporum ratio non obstat, quominus *Leonidae* sit. Hic enim poeta et Aratus Antigono Gonata regnante, circa Olymp. CXXV. floruerunt. — V. 1. In *Arati* de astris carmen. — *δηναϊός. πολυχρονίους.* *Eustath.* ad Il. α. p. 96. 4. In hoc epitheto, sed sine causa idonea, haesit *Casaubon.* quem hic aliquid coniecisse ex Schedis Bibl. Bodl. apparet, sed ductus obscuri sunt. — V. 4. „*ιλλόμενος*, quod e Scaligeri cod. notatum probat *Huerius*, habet unus Planud. codicum ex correctione ab eadem manu, scripto supra α. Editiones aliae *ἀλλόμενος.*“ *Br. Casaubonus* adscripsit *ὡς ἄλλως κυκλούς.* In Vat. autem Cod. *ἄλλόμενος* habetur. In vulgata acquievisse videtur *Grotius*, qui vertit: *Seu vaga sint seu fixa, quibus pulsatur Olympi Regia, tam multis orbibus implicata.* Stellas quidem novi saltantes et choros ducentes, (vide ad *Dionys.* II. 17. T. II. p. 254.) sed *οὐρανός ἄλλόμενος* nimis absone dictum. Quare probabilis *Brunckii* emendatio: *οὐρανός κύκλοις ἰλλόμενος, coelum viis circumdatum*, per quas stellae cursum conficiunt. *ιλλόμενος, συνεχόμενος, σφιγγόμενος*, interprete *Proclo* ad *Platonis Tim.* p. 281. Vide *Rubnken.* ad *Tim.* p. 69. ubi haec glossa habetur: *γῆν ἰλλομένην. συγκεκλεισμένην καὶ περιειλημμένην. ἰλλάδες γὰρ οἱ δεσμοί.* Fortasse tamen κύκλοις pro κύκλῳ positum, ἰλλεσθαι autem vertendi volvendique sensu accipiendum est: *coelum in orbe circumactum.* — *ἰδέσθαι.* *stellis coelum apertum*; ut *Ennius* dixit ap. *Macrobi.* in *Saturn.* VI. 1. eumque secutus *Virgil.* *Aen.* IV. 482. — V. 5. *εἶναι, λεγέσθαι* scil. *Secundus* a Jove esse putetur is, qui stellas splendidiore et illustriore reddidit, carmine eas describendo et illustrando scil.

¶. 20.] L. Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 100. St. 147. W. Nereides Corinthi, a Romanis everſae, fata lugent. Hoc carmen obverſatum eſſe videtur *Agathiae* Ep. LXI. — V. 3. δάμαρτες Σισύφιαι. nobiles Corinthi matronae, a Sifypho, priſco Corinthi rege. — V. 5. οὐδ' ἔχνοσ. *Seneca* Epist. XCI. *Omnium iſtarum civitatum, quas nunc magnificas et nobiles audis, veſtigia quoque tempus eradet. Non vides, quemadmodum in Achaia clariffimarum urbium jam fundamenta conſumpta ſint, nec quidquam exſtet, ex quo appareat, illas ſaltem fuiſſe.* — V. 6. ἐξέφαγε πόλεμος Br. dedit in *Analeſtis*, cujus eum poſtea poenituit. Scr. cum Plan. πόνεμος. In Vat. Cod. ἐξέφαγεν πόλεμος. — Tempus, quae per eunt, comedere dicitur, ut in *Anth. Lat. II. p. 445.* vel maxima monimenta *Concuriet ſternesque dies, quoque altius exſtat Quodque opus, hoc illud carpet edetque magis.* — V. 8. ἄλκυβες. calamitatem tuam lugemus. *Halcyon* triſtis et querula. Vide *Bochartum*, qui veterum loca diligenter collegit, in *Hieroz. T. II. p. 219.*

¶ LI. Cod. Vat. p. 326. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 372. St. 511. W. ubi ultimum diſtichon deeſt. Lemma acceſſit ex Vat. Non ſatis conſtat, hoc carmen in urbem compoſitum eſſe. Aggeris moli aut caſtello alicui verba poëtae non minus convenirent. Hoc apparet, de magno aliquo, ingentis altitudinis roborisque aedificio agi. Reliqua incerta ſunt. — V. 1. ἅπαν ſi ſincerum eſt, conjungi debet cum λίθινον, totum ex lapidibus exſtructum. — Ἀσσυρίης Σεμιράμιος. (Σεμιράμιως Cod. Vat.) Haec non pro circumscriptione ipſius Babyloniae, ſed comparative accipienda ſunt: molem haud diſſimilem ei, quam *Semiramis* exſtruxit, Babyloniam altiffimis cingens moenibus. — Κύκλωψ. Ad fabulam de muris urbium Mycenarum et Tirynthis a Cyclopibus aedificatis reſpicitur. *Pauſan. L. VII. 25. p. 589. Alpheus* Ep. VIII. ubi Mycenae Κύκλωπων vocantur πέλις. *Strabo* Sylv. V. 3. 47.

*Atque utinam fortuna dares mihi Manibus aras, Par
templis opus, aëriamque educere molem, Cyclopum scopu-
los ultra, atque audacia saxa Pyramidum.* — V. 4. *ἔρχ-
πλ. Propert. L. III. El. I. 57. Pyramidum sumtus ad
sidera ducti.* Anthol. Lat. II. p. 449. CCLXII. *Tu licet
extollas magnos ad sidera montes, Et calidas aequas.* (f. Et
coelo exaeques) *marmore pyramidas.* — V. 6. *φωρηθὲν.*
Schol. qui totum hoc carmen de Semiramidis aedificiis
interpretatur, huic vocabulo adscripsit, *οὕτως εἶπεν διὰ
τὴν ἀσβεστον.* Aut scripsit aut scribere voluit: *τὴν ἀσφα-
τον.* Si recte scribitur *φωρηθὲν*, de calce macerata et sub-
acta accipiendum. Sed fortasse scribendum:

πυρηθὲν γαίης εὐρυπύδοιο βάρος.

— V. 7. „Lemma et ultimum distichon suppediavit
„Cod. Vat. Spatium vacuum in pentametro repletum a
„recentiori manu, sed inepte, his verbis, *νεφῶν τεύξεν
„ἐπ’* — probabilius esset *οὐρανίων νεφῶν νάσσατο πρὸς γυά-
„λοις.* Sed hoc conjecturis tentare, idem est ac *νοσκήνῃ
„ὕδαρ ἐπιφέρειν*, quum ex addito lemmate, cujus veritas
„admodum suspecta, de ipso Epigrammatis argumento
„minime constet. *Ἡράκλεια* commune pluribus urbibus
„nomen. De qua hic agatur, si modo in urbem ali-
„quam facti hi versus, ego non divinarim.“ *Brunck.* In
Codic. Medic. ap. Bandin. p. 102. versus septimus sic
legitur, ut in Vat. Postremi autem versus nonnisi pri-
mum vocabulum *οὐρανίων* ibi conspicitur. In Vat. est
Ἡρακλείης.

LII. Cod. Vat. p. 366. *Ἀντιπάτρου.* Planud. p. 71.
St. 103. W. Ex omnibus in orbe terrarum mirabilibus
nihil sibi majus et admiratione dignius fuisse visum
templo Dianae Ephesiae. Idem color in Epigr. I. *Mar-
zial. L. I.* — V. 2. *Ἰῆνα.* Plan. Jovis Olympii statua,
Phidiae opus. — V. 3. Mira lectio in Vat. Cod. *πόντου
ν’ αἰάρεμα.* — V. 6. De eodem Dianae templo *Callim.*

H. in Dian. 249. τοῦδ' οὐτι θεώτερον ὕψεται ἢ οὐδ' ἀφνειότερον ἢ αὖ κεν Πυθῶνα παρέλθοι. *Plin. L. XXXVI. 14. Magnificientiae vero admiratio exstat templum Ephebiae Dianae ducentis viginti annis factum a tota Asia.* — V. 7. κὴν ἴδε. Vulgo, commate post ἄλιος posito. Hoc frustra tueretur *Huetius* p. 9. ubi profert conj. *Jos. Scaligeri*: καὶ ἴνιδε. Nec tamen in *Brunckiana* lectione acquiescam. Nihil esset difficultatis, si legeretur:

κεῖνα μὲν ἡμάρτω κεκρυμμένα, νόσφι δ' Ὀλύμπου — sed hoc hariolari est. — V. 8. ἐπαυγάσατο. Cod. Vat. et Plan.

Π. 21.] *LIII.* Vat. Cod. p. 378. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 56. St. 80. W. In sacellum Veneris marinae. Dea et nautis et amantibus opem pollicetur suam. Expressum videtur ex Epigr. *Anytes* V. — V. 1. κόματι πηγῇ. Homericum. *Odyss. ε. 388. ψ. 235.* — V. 3. δειμαίνοντι. Vide notas ad *Anyten* l. c. p. 425. — V. 4. εἰς ἐμῆ. nautis mea ope salvis. — V. 6. οὐρίος πνεύσομαι. tibi aut naviganti aut amanti placida afflabo. Ambiguo sensu adhibitum verbum πνεύσομαι, altero proprio, altero figurato. Vide *Heyne* ad *Tibull. II. El. I. 80.*

T. II. p. 528.] *LIII^a.* Cod. Vat. p. 485. Ἀντιπάτρου. Alterum distichon laudat *Alberti* ad *Hesych. T. I. p. 148.* — In *Niciae* tabulam, quae *Ulyssis* ad inferos descensum, ad Homericum archetypum adumbratum, repraesentabat. In Cod. est Νίκηω. Sed de veritate emendationis *Brunckianae* dubitare non patitur locus *Plutarchi* T. II. p. 1093. E. ὅπου γὰρ οἱ φιλογραφοῦντες οὕτως ἄγονται τῇ πιστάτητι τῶν ἔργων, ὥστε Νικίαν γράφοντα τὴν νεκυίαν, ἐρωτῶν πολλάκις τοὺς οἰκέτας, εἰ ἠρίστηκε Πτολεμαίου δὲ τοῦ βασιλέως ἐξήκοντα τάλαντα τῇ γραφῇ συντελεσθεῖσης πέμψαντος αὐτῇ, μὴ λαβεῖν. Non *Ptolemaeum*, sed *Apulum* tantam *Niciae* pecuniam obtulisse, narrat *Plinius* H. N. XXXV. p. 704. 16. *Athenis* (est) *Necromantia Homeri.* *Hanc*

vendete noluit Attalo regi talentis LX, potiusque patriae donavit, opibus abundans. — Pro *ἐπιζώσεσθαι* Vat. Cod. *ἐπιζώσεσθαι*. — *πάσης ἡλικίας* *ἐλπίδος*. monumentum omnis futurae aetatis. — V. 3. Scribe *Ἀιδωνῆος*. — *Ὀμήρου*. Homerus enim, ut Ulyssis descensum describeret, Orcum peragravit.

LIV. Cod. Vat. p. 477. *Ἀντιπάτρου*. Planud. p. 303. St. 443. W. — *ἢν βραδύνη*. Si mugire cessat, aeris natura in culpa est, non Myronis ars. Sculptoris igitur artem ait, cum spiritum vaccae inspirasset, aeris naturam tamen penitus vincere non potuisse. Lusus, pro meo quidem sensu, fatis frigidus.

LV. Cod. Vat. p. 476. *Ἀντιπ. Σιδωνίου*. Plan. p. 303. St. 443. W. — *ἢ δ' ὁ Περσικήθεος*. Vide ad Epigr. *Erinnae* I. p. 186. — Post *μόνος* comma ponendum, quod typographetae in edit. Lipsi. omiserunt.

LVI. Cod. Vat. p. 477. *Ἀντιπάτρου*. Plan. p. 304. St. 444. W. — *εἵνεκα τέχνας*. Tua enim ars effecit, ut vel verae et spirantis vaccae vices implere possim. Hoc fortasse distichon obverfabatur *Gemino* Ep. VI. *μυκάται γὰρ ὁ χαλκός· ἴδ' ὡς ἐμπνουν ὁ τεχνίτας Ὀμήκατο, καὶν ζεύξης ἄλλον, ἵσως ἔρβσει*. *Aemilianus* Ep. II. T. II. p. 275. *τέχνας εἵνεκα στίχοι καὶ αἱ λίθες αἰὲς βρυάζειν*.

LVII. Cod. Vat. p. 476. *Ἀντιπάτρου* Σιδ. Planud. p. 303. St. 443. W. Color, ut in Ep. *Leonidae* Tar. XLII.

LVIII. Cod. Vat. p. 476. *Ἀντιπ. Σιδ.* Plan. p. 303. St. 443. W. Vertit *Ausonius* Ep. LXI. *Errasti attendens haec ilia nostra, juvence. Non manus artificis lac dedit uberibus*. Similiter idem Ep. LIX. *Ubera quid pulsas frigentia matris abenae, O vitule, et succum lactis ab aere petis? Hunc quoque praestarem, si me pro parte parasset Exteriore Myron, interiore deus*.

V. 22.] LIX. Bis in membranis legitur p. 197. *Ἀντιπάτρου*. et p. 383. ubi *ἡδέεσπον*. Sic quoque in Plan. p. 160. St. 232. W. auctoris nomine caret. — *Sidonii*.

esse dubito. Narratur vinosae fraus mulieris, quae, cum votorum damnata esset, invenit, quomodo votorum solutionem eluderet. — V. 1. excitat *Suidas* γ. σποδός T. III. p. 364. βακχυλῆς ἡ βάκχου κυλίκων σποδός ἐν ποτὶ νοσῶν κεκλιμένη. In Vat. Cod. loco pr. sic legitur, ut *Br.* dedit: βακχυλῆς (non βακκυλῆς, ut ille ait in *Leclt.* p. 126.) ἡ βάκχου. loco altero ἡ γραῦς ἡ β. — ἐν ποτὶ νοσῶν. Mulierem siccantem calices, κυλίκων σποδόν, *Antipater* duxit ex *Leonid.* *Tar.* Ep. LXXXVII. — V. 2. »In »Planudea Ζηνὶ τοῖον. Illud Ζηνὶ in nullo Cod. inveni. »Omnes habent διτ', quod ob pravam pronuntiationem »corruptum est e sincero Διοῖ, quod exhibet Vat. membr. »[loco pr. altero enim etiam διτ'] Διτ' cum metro re- »pugnaret, mutaverunt editores in Ζηνί.α *Br.* Vat. membr. loco sec. κεκλιμένη, διτ' τοῖον ἐλεξεν ἔπος. Prius verbum et tria postrema sic etiam Plan. habet. — Cereri vetula nostra hoc votum facit, cui divae solemnia instituebantur jejunia. — V. 3. διάκνυμα. Plan. In Vat. utroque loco διὰ κῦμα. Hoc fortasse verum. *Febris undas*, i. e. *periculum*, effugere, ab hujusmodi poetarum dicendi genere non omnino abhorret. Sic fere *Lucian.* Ep. XXX. ἀμφεκάλυψεν Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόδιον. De omni vero malorum genere, quae in homines redundant, poetae κυμάτων, πελάγους, χειμῶνος imaginem usurpant. Etiam ap. *Suidam*, qui laudat v. 3. 4. cum parte quinti in ἀβρεβμῖος T. I. p. 13. veteres editt. κῦμα exhibent. — V. 4. δροσερὰν π. ἐκ λιβάδων. Vat. Cod. loco pr. δροσερὰς λιβάδος loco sec. ut Plan. Nostra lectio est ap. *Suidam*. — ἡελίους. Vota faciens mulier, se centum dies nihil praeter aquam potaturam esse significare volebat; postea mentem immutavit, et fallaciam struxit, quam ei supeditabat ambiguitas vocis, ἡέλιος. — V. 5. ὑπ' ἄλυσεν ἡνίην. Vat. loco pr. Planud. et Vat. loco sec. nostrum habet. — V. 6 — 8. *Suidas* in *μῆχος* Tom. II. p. 557. — »Vat. Cod. λεπτὸν γὰρ — τρατὸν habet etiam *Suidas*.

„Prius unice verum est. λεπτόν κάσκινον. *un tamis fin. te-*
nue cribrum. πυκνὸς σχοῖνος *ridicule explicat Bro-*
daeus.“ *Br.* In Vat. Cod. loco pr. τρητόν. loco sec.
 λεπτοῦ et in fine πυκνὸν habetur. σχοῖνοι sunt funiculi,
 ex quibus cribrum contextum.

LX. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Ab alia, anti-
 qua tamen manu Σιδωνίου additum. Plan. p. 285^b. St.
 421. W. Septem Sapientum nomina et patria recensentur.
 Conf. Ep. ἀδέσπ. ἡρ. XXX. T. III. p. 149. — V. 2.
 φὰρ δὲ — ἔχειν. Vat. Cod. quod elegantius vulgata. —
 V. 4. θαλα. Cod. Vat. — ἔρεισμα Δίης. Virum eximie
 justum significat, quo civitatis salus nititur. Viros exi-
 mios civitatum columnina, ἐρείσματα, crebro vocant poë-
 tae et sophistae. Videatur, qui nec nostrum locum prae-
 termisit, *Rittershus.* ad Oppian. I. Cyneg. I. et T. H.
 in *Lucian.* T. I. p. 422. Bip. — V. 6. φύλακας. *Horat.* I.
 Serm. I. 17. *Virtutis verae custos rigidusque satellites.*

LXI. Vat. Cod. p. 530. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 188.
 St. 274. W. In hominem nequam, cynico habitu in-
 cedentem, quo nemo ipso indignior. Quare indignan-
 tem facit peram, clavam, et quae cetera sunt Cynicorum
 insignia, ab illo gestata. — V. 1. ἄριστον. clava Hercu-
 lea *eximium* Diogenis gestamen. Herculem cynicos imi-
 tatos esse, constat vel ex *Luciani* Vit. Auc. §. 8. T. III.
 p. 89. Bip. Vide *Casaubon.* ad Diog. Laërt. VI. 13.
 p. 322. Diogenis βόταλον vocat *Antipater*, quia Cynico-
 rum longe celeberrimus fuit. *Diocles* enim ap. *Diogen.*
Laërt. l. c. Antistheni hoc tribuit, ὅτι πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν
 τρίβωνα καὶ μὲν αὐτῷ ἐχρῆτο, καὶ βάντρον ἀνέλαβε καὶ πήραν.
 Alii tamen hoc inventum ipsi Diogeni tribuisse viden-
 tur. L. VI. 23. De baculi gestatione ap. veteres nuper
 quaedam docte monuit *Boettiger in den Vasengemälden*,
 Fasc. II. p. 61. sq. — Συναπίου Διογένηος. Vat. Cod. Vul-
 go junctim βρεθυναπίου. *Brodacus* interpretatur, ac si

esset βριθυσινωπίου. — Ipse Hercules βερυσκίτων vocatur
 ap. *Callim.* fr. CXX. p. 488. — V. 3. πεπαλαγμένον.
 Dictum ad imitationem *Homeri* αἵματι καὶ λύθρῳ πεπα-
 λαγμένον *Il.* ζ. 268. unde *Theocrit.* *Eid.* XXV. 224. ἐμφοῖ
 δὲ χαίτας Αὐχμηρὰς πεπάλαντο φόνω. *Callimach.* H. in Pall. 8.
 λύθρῳ πεπαλαγμένα τεύχεα. Gloriabatur autem squalore
 ineptus Cynicorum grex, quem respicere videtur *Plu-
 tarch.* T. II. p. 82. Β. ἄχρι δὲ οὐ τις ἐπιδεικνύμενος βύπον ἢ
 κηλίδα χιτῶνος, ἢ διεῖρωγδς ὑπόδημα, καλλωπίζεται πρὸς τοὺς
 ἑκτὸς — ὀλίγον αὐτῷ προκοπῆς μέτεστι, μᾶλλον δὲ οὐθέν. —
 In Planudea συγβῶντι legitur; pro πεπαλαγμένον autem,
 quod *H. Stephanus* primus ex *Lectionibus Aldinae* pr.
 recepit, ed. Flor. et Ald. pr. πεπλασμένον. Ald. sec. πε-
 πλαγμένον (quod *Brod.* interpretatur). πεπλαμένον Ald.
 tertia. *Scaliger* notavit, ut quidem in *Schedis Bibl.*
Gotting. exaratum est, πεπαλμένον. — V. 4. διπλάσιον
 vulgo. Veram tamen *lectionem* jam *Aldus* e codd.
 enotavit; eamque *Brod.* interpretatur. *Diogenem* de-
 signans *Horatius* L. I. Ep. XVI. 25. quem duplici panno
 sapientia velat. Conf. *Diogen.* *Laërt.* loco supra laudato.
 Noster Ep. LXXX. de eodem Cynico: ἢ μία τις πήρα, μία
 διπλοῖς. et qui eum expressit *Archias* Ep. XXXIV. ἑλπην
 καὶ σκίπωνα καὶ διπλῶν εἶμα. — Hoc Cynicorum pallium
 ποῖτα appellat ἀντίπαλον νιφάδων, quod fortasse ex *Calli-
 macho* ductum est, qui, ni fallor, de *Herculis* tegumen-
 to, τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτει γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελῶν
 ἔργμα. ap. *Schol.* *Sophocl.* ad Aj. 26. De munimento et
 praesidio ἀντίπαλος ponitur in Ep. *Alphei* XII. ἢ γὰρ ἔμεινεν
 Αἰθέρως ἢ δ' αἰνῶν ἀντίπαλος νεφέων. — V. 5. ἢ tres *Aldinae*
 et *Var.* ἢν *Ascenf.* et *Steph.* — V. 6. οὐράνιος. ille in-
 ter sidera capis. Laudat *Brod.* verba ex supposititia *Dio-
 genis* Epistola: καλοῦμαι γὰρ ὁ κύων ὁ οὐρανίου, οὐχ ὁ γῆς, ὅτι
 ἐκείνῳ εἰκάζω ἑμαυτὸν. — οὐν σποδιῆσι. qui in coeno et
 fordibus volutatur. — V. 8. τρέγων. *Hircis* comparan-
 tur philosophi propter barbam. *Lucian.* Ep. XXIII. *Ἰου-*

lianus in *Misopogon*. p. 339. A. δίδωμι γὰρ αὐτὸς τὴν αἰτίαν, ὥσπερ οἱ τράγοι τὸ γένειον ἔχων.

¶. 23.] LXII. Cod. Vat. p. 368. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 85. St. 126. W. Historia de merula una cum turdo laqueis capta, sed, quia cantorum genus sacrum, incolumi dimissa. Conf. *Archiam* Ep. XXIII. *Paul. Silent.* Ep. LXXII. — κίχλη et κόσσυφος passim junguntur. Vide *Rhian*. Ep. VI. — V. 1. δισσάν. Vat. — V. 2. ἱππεία — πάγα. Vat. quod et ipsum locum habet. Laquei, quibus aviculae capiuntur, ex pilis equinis fieri solent. — V. 3. ἀλλὰ μὲν κίχλης. Vat. — V. 4. δρειοπέδας. Vat. — Veteres quaedam editt. πλεκτὰς, vitiose. — V. 5. τὴν ἱερὴν. Ap. *Rhianum* quoque l. c. ἱερὸς ὕμνος vocatur merula. — ἦν ἄρ' αἰοιδῶν. vulgo. idque verius puto, propter imitationem *Archiae* l. c. ἦ ἄρα πολλὰν καὶ καφαὶ πτανὼν φροντίδ' ἔχουσι πάγα.

* LXIII. Cod. Vat. p. 238. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 266. St. 384. W. ἀδέσποτον est. De serpente, quae, cum hirundinis pullis devoratis ipsam matrem appetere, in flammam incidens combusta est. Ductum videtur ex *Homer.* Il. β. 315. sq. — V. 1. „Planudea in-
„cude formatum versum cum meliore commutavi, quem
„dedit Vat. Cod.“ *Br.* Vulgo habetur: Ἀρτιγενῶν σε
χελιδῶν οὔσαν μητέρα τ. quod emendare conatus *Josepb. Scaliger*, verba transposuit: ἀρτιγ. οὔσαν σε χελιδῶν. frustra. Cod. Vat. sic habet, ut *Br.* nisi quod ibi χελιδῶνε legitur; quam lectionem accentu mutato servandam censet *Hufschkius*. Est enim forma paulo rarior χελιδονίς, qua utitur auctor Ep. ἀδεσπ. DCCXXXII. ἡ φαίδρη λαλήτε χελιδονίς. — V. 3. 4. laudat *Suidas* v. ἀίξας T. I. p. 67. Comparandus *Theocrit.* Eid. XXIX. 12. ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἐνὶ δονδρέῃ, Ὅππα μὴδὲν ἀπίζεσαι ἄγριον ὕπετον. — αἰδῖνες h. l. pulli, quibus serpens hirundinem privavit. Vide *Spanh.* ad *Callim. H.* in *Jov.* 29. — τιτραβλικτοί.

Nonnus Dion. L. IX. 256. αὐχμηραῖς τριέλικτον ὕφιν σπειρη-
δὸν ἐθίρειαις ἤρεπασε. Recte igitur *Wesselingius* defendit
lectionem vulgatam in *Herodot.* L. VI. p. 474. 3. δεινὸς
ἕφης τριέλικτος ἐπώλετο. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in κινυρο-
μένη T. II. p. 318. ubi δαίζων legitur, ut in Plan. et Cod.
Vat. a pr. manu. *Homerus* l. c. τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος
λάβεν ἀμφιαχυῖαν. — ἀθρόος. ut ap. *Theocrit.* Eid. XXV.
252. ὡς ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἄλτο. — ἐπ'
ἄσθμα πυρὸς. quam etiam αὐτμὴν, Latini *auram* vocant.
Epigr. ineditum: ἐνδῖον δὲ φυγόντας ὀπαρινοῦ κυνὸς ἄσθμα. —
ἐσχαρίου πυρὸς, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, ap. *Suid.* qui laudat
v. 6. T. I. p. 874. et iterum in ἤριπε T. II. p. 76. —
V. 7. *Suidas* v. ἡλιτοεργός. δ τοῦ ἔργου ἀποτυχών. ὡς θάνεν
λιτοεργός. T. II. p. 56. In Plan. est καὶ θάνεν. Vide an
corrigendum sit:

ὡς θάνεν ἢ ἡλιτοεργός.

i. e. ἡ κλιτοεργός. *scelesta*. — V. 7. ἡφαιστός. Vulcanus
servavit hirundinem simulque punivit serpentem, quae
scelus in Erichthonii prolem commiserat. Vulcanus pa-
ter Erichthonii, qui ipse Proenes et Philomelae avus
fuit.

LXIV. Cod. Vat. p. 429. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 45.
St. 65. W. In canem, qui, cum siti laborans fontem
pedibus effodere frustra conatus esset, mortuus cecidit;
quo facto aqua scaturire coepit. Nulla difficultate impli-
catum censebat *Opfendorfer* hoc carmen, quod tamen in
Planudea gravissimis mendis scatet. — V. 1. Λάμπωνα.
canis nomen. — V. 3. Scribendum ἄρυσσε, monente *Br.*
— τὸ νωθὸς ὕδωρ. Aqua tarda ex occulto fonte non ce-
leriter profluit. ταχύνειν h. l. vi neutra accipiendum,
qua saepissime gaudet, propter id, quod sequitur: εἴτ'
ἔβλυσεν, ὕδωρ scil. — V. 5. πίπτεν Cod. Vat. Deinde
idem, plane ut Planudea: αἶδ' ἔβλυσαν παρὰ N. et vers. seq.
παμμένη. Parum aut nihil juvant interpretes; nisi quod
H. Stephanus παμμένων commodiorem lectionem esse pro-

nuntiat, et *Jos. Scaliger* ip marg. Ald. *παμίνων μῆνιν*
ἔθεν' corrigit. *Brunckius* suae lectionis auctoritatem
 non indicavit; ipse igitur eam invenisse videtur. *ἡ δὲ*
 probum est, quippe quod proxime accedit ad vulgatum
παρὰ alias enim et *ἡ τὰχα* legere possis. Pro *αὐτὸν ἐβλυσαν*
 autem *ἡδὲ ἐβλυσεν* corrigo. Subaudiendum ex praecedentibus,
ἡ πίδαξ. — Pro *ἔθεσθ'* tres Aldinae et Asc. *ἔθεσ'*
 legunt.

LXV. Cod. Vat. p. 227. Ἀντιπάρων Σιδ. Planud. p. 237. St. 344. W. ubi gentile non additur. Virtus ad Ajacis tumulum sedens de hominum injustitia conqueritur. Conf. *Aristotel.* in *Peplo* nr. 6. p. 179. — V. 1, 2. excitat *Suidas* v. *Θυμοβαρής* T. II. p. 211. V. 2. — 4. in *πινύσσα* T. III. p. 117. — ἐπιφροῖνῃσιν. *Vat.* Ajax sepultus in promontorio Rhoeteo. *Quintus Cal.* L. V. 654. περὶ δὲ σφίσι γαῖαν χεῖαν ἀπαιρεσθῆν Ῥοιτηδὸς οὐχ ἰκὰς ἐκτῆς. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. III. p. 407. Bip. *Wasse* ad *Thucyd.* L. IV. p. 433. Bip. — ¶. 24.] V. 3. ἀπλοκ. Comis detonsis et luctu squalida, ut moerentes solent. Melior hujus versiculi distinctio debetur *Pierse* ad *Moer.* p. 66. Vulgo enim comma post κρείον ponitur. — V. 5. Ipsa Achillis arma Ajacis esse mallent, quam Ulyssis. μῦθοι σκολιοὶ sophisticam et fraudulentam Ulyssis eloquentiam designant. σκολιὰ φρονεῖν dicitur, qui fraudem molitur, in *Scol.* XIV. Tom. I. p. 157. σκολιὰ δίκαι de iniquitate *Callimach.* H. in *Jov.* 83.

LXVI. Cod. Vat. p. 226. Ἀντιπάρου. Plan. p. 238. St. 346. W. In Priami tumulum, parvum, ut ab hostibus factum. Ex hoc disticho ductum est illud, quod in nonnullis codd. annectitur Ep. Ἰδεσθαι. DCXIX. in Hektoris tumulum: εἰ δ' ὀλίγην ἄρρεϊς ἐπ' ἐμοὶ πόνην, οὐκ ἐμὸν πτεχός. Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἔχωνόμμεθα.

LXVII. Cod. Vat. p. 280. Ἀντίκ. Σιδ. Planud. p. 269.
St. 388. W. ubi gentile non additur. Orphei mortem
poëta luget; — V. I. *Suidas* excitat in δῶς T. I. p. 630.

— *Θελομένους δρύας*. Hinc in Ep. *ἀδισπ.* CDLXXXII. *ἐπαυδῶντο δὲ πέτρῃ καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τοπρῇ ἐθέλγε λύγη*. Conf. *Philostrot. Jun. Imag.* VI. p. 870. *Callistrati Stat.* VII. p. 898. Fabulam de Orpheo interpretari suscepit *Maxim. Tyr.* Diff. XXXVII. 6. — V. 3. *Suid.* in *βρόμος* T. I. p. 457. simul cum v. quarto in *συρμῆς* T. III. p. 411. Loco priore exhibetur *κοιμάσαι*, et *χαλάζει*. Ductus color ex Ep. *Leonidae Tarent.* quod *Br.* male retulit inter Epigr. Alexandrini hujus nominis poetae nr. XII. — Tempestates igitur, grandinem, nives avertere docuit Orpheus, fortasse iu physicis, qui ipsi tribuebantur, libris. — V. 4. *παγεῦσαν* Vat. Cod. — V. 7. Ipsae Musae Orpheum sepelivisse et planxisse dicuntur Ep. *ἀδισπ.* CDLXXXIII. et passim in locis supra laudatis. — V. 7. 8. profert *Suidas* in *κλαλκεῖν* T. I. p. 98. Expressum fortasse hoc distichon ex *Simonidis* Melicis *Fragm.* I. vid. not. p. 203. *Martialis* L. IX. Ep. 88. de diis agens, qui liberos morte perdiderunt, *Numina cum videas duris obnoxia fasis, Invidia possis exonerare deos.*

LXVIII. Cod. Vat. p. 208. *Ἀντιπάτρου*. Planud. p. 269. St. 388. W. De Homeri tumulo in litoris arena exstructo. Exstat hoc carmen, una cum Epigr. *ἀδ.* CCCCXCVIII. sq. Romae in Mausoleo Augusti, insculptum Termino, cui olim Homeri caput impositum fuit. Hinc editum a *Lipſio* in *Append.* ad *Smet.* p. 58. ap. *Gruzerum* pag. CCCCXIX. 1. et alios. — V. 1. *κέρυκα ἀρ.* Marmor. *Philibiscus* in Epigr. in *Lyſiam* T. I. p. 184. *ἀρετῆς κέρυκα ὕμνον*. Themistocles apud *Plutarchum* T. II. p. 185. A. heroas victoribus in Olympicis, Homerum praeconi comparat. Alexander ap. eund. *Vit.* Al. c. 15. Achillem felicem praedicabat, *ὅτι τελευτήσας μεγάλου κέρυκος ἔτυχεν*. — V. 2. *Ἐ. δόξης δεύτερον*. Marm. *βιοτῇ* Vat. et *Suidas* in *βιοτῇ* T. I. p. 434. qui et *ἥλιον* legit. De viro sapientiae eximiae *Paul. Silenti.* Ep.

LXXVIII. ἀλλ' ἐπὶ δὴρδν ἥλιος σοφίης μιμνέτω ἡλίμ. Vide not. ad *Melagri* Ep. XXXV. p. 55. — V. 3. »ἀγέραν-
 »τον. In Vat. Cod. scriptum ἀγέρατον. Sic etiam in
 »marmore antiquo Romae . . . errore, quo plus semel
 »peccarunt librarii. In *Simonidis* Ep. XXXII. ubi in
 »typis expressis libris legitur κείμεθ' ἀγεράντω κρώμενοι
 »εὐλογίη, Vat. Cod. et tres regii Planudeae habent ἀγ-
 »ράτω. Vide *Rubnk.* ad Tim. Lex. p. 12. (p. 17. ed.
 »nov.) Sibi suam emendationem placere ait *Toup.* ad
 »Suidam I. 17. (p. 20. ed. Lips.) cui iudicium suum
 »relinquo; at mihi certissimum est, ἀγέραντον hic since-
 »rum et genuinum esse.“ *Br. Suidas* in ἀλιβρόδιον T. I.
 p. 114. ἀλιβρόδιον κύμα θαλάσσης. ἀκήρατον στόμα κόσμου
 παντὸς, ἀλιβρόδιος, ξεῖνε, κέκλυθε κένεις. ubi ἀκηράσιον legen-
 dum esse contendit *Toupinus*. Eadem est lectionis diver-
 sitas in fragm. *Hyperidae* ap. *Stob.* Tit. CXXIV. p. 616.
 ubi εὐδοξίαν ἀγέραντον scribendum esse, contextus docet.
 ἀκηρτάτων in nostro Epigr. corrigebat olim *Schneiderus*
 in Per. crit. p. 112. *Wakefield*, offensus subita figura-
 rum commutatione, proponit in Sylv. crit. T. I. p. 128.
 Μ. φέγγος Ὅμηρον ἀκήρατον, ἕμμα δὲ κόσμου παντὸς. ἕμμα
 κόσμου solem significat. *Orphei* H. in Solem: κόσμου τὸ
 περιέχον ἕμμα. *Sophocl.* Antig. 104. *Ovid.* Metam. IV.
 226. *Suidas* in ἕμμα. Ingeniosum hoc. Vulgata tamen
 mutatione non eget. ἀγέραντον στόμα immortalem poë-
 tam significat, cujus carmina per totum mundum quo-
 vis tempore floruerunt semperque florebant. — V. 4.
 ἀλιβρόδιος ex *Suida* ductum. Vulgo enim et in Cod. Vat.
 ἀλιβρόδια legitur. In Marmore totus versus mutatus est
 sic: πάντδς δρᾷς τοῦτον δαίδαλον ἀρχέτυπον.

LXIX. Cod. Vat. p. 207. Ἄντικ. Σιδων. Planud.
 p. 268. St. 386. W. Hoc quoque Epigramma conscrip-
 tum in Homeri tumulum in insula Io. Conf. *Alc.*
Messen. Ep. VII. — V. 1. 2. laudat *Suidas* v. *Μαιονίδας*
 T. II, p. 512. — τὸ μέγα στόμα. os profundum et alto

*sonans. Horat. I. Sat. IV. 43. — φθεγγαμένην Cod. Vat. — V. 3. νασίτης. Vat. Cod. σπιλάς, insula saxosa Ios. — v. 25.] V. 5. νεῦμα. Respicitur locus nobilissimus Il. α. 528. Pro ᾧ Ed. pr. δς legit. — V. 6. Ἀϊαντ. Ajacem naves contra Hectorem defendentem, praecipue Il. XV. — V. 8. δρυπτόμενον. secundum Il. ω. 20. ubi Apollo Hectoris cadaver servaturus αἰγίδι πάντα κάλυπτε, χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδύφοι ἐλυστάζων. — V. 9. τηλίκον. Vulgo. Veteres autem Planud. edd. ita ut Vat. Cod. ταλίκον. Color fere, ut in Ep. Zenodori T. II. p. 78. Valckenar. ad Phoeniss. p. 491. comparavit Horatiana I. Carm. XXVIII. *Te cobi- bent, Archysas, Pulveris exigui prope litus parva Marimum Munera.* — Peleus in insula Ico sepultus esse dicitur. Schol. Pindari Pyth. III. 167. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, οἰκτρῶς καὶ ἐπιπύδνας ἀπέθανεν· ὥς καὶ Καλ- λίμαχος μαρτυρεῖ. ubi Brodaeus ἐν Ἰκμ τῇ νήσῳ correxit, quod non animadvertit Bentlej. ad Callim. fragm. CCCLXXII. Icus una ex Cycladibus. Inter Sciathum et Scyrum positam esse, docet Strabo L. IX. p. 436. quod etiam apparet ex Livio XXXI. 45. med.*

LXX. Cod. Vat. p. 209. sq. Ἀντίπ. Σδ. Edidit Daniel Heinsius in Carm. gr. p. 144. Wolf. in Fragm. Sapph. p. 160. et Burm. in Addend. ad Anthol. Lat. T. II. p. 727. Reiske Anth. nr. 556. p. 70. Sappho poëtriam laudans Parcās accusat, quod ei non immortalem vitam tribuerint. — V. 1. 2. ut ineditos profert N. Heinsius ad Ovid. II. Amor. XVIII. 26. «μετὰ Μούσαις ἠθανάταν. Sic apogr. Buher. In marg. notatum: *Alii «Μούσαις ἠθανάτας.* Hoc ad aliam eamque veram lectio- nem ducit, quam Vat. Cod. esse testatur Dorvill. ap. «Wolfium in fr. Sapph. p. 161. μετὰ Μούσαις ἠθανάταις. «Sic scribendum, tum quia haec praepositionis constructio «magis poëtica, tum ad vitandum ejusdem soni toties «repetiti concursus. Br. In contextu Cod. Vat. legi- tur Μούσαις ἠθανάταις, supra scriptum Μούσαις ἠθανάτας.

Hoc

Hoc probat *Markland.* ad *Statii* Sylv. p. 345. *Reiskius* praeterea ἀθανάτους dedit; ut *Heinsius* Μούσαις, ἀθανάτοις. — κοιδόμεναν. Vat. Cod. — V. 3. σὺν ἅμ'. Vat. Cod. In apogr. Lipf. ἐτρεφον. Sapphus, qua nemo amores suavius cecinit, ingenium Venus et Amor nutritivisse dicuntur. De puero venusto *Asclepiad.* Ep. VI. παρὰ τὴν Κύπριν ἐτρεφέσθαι, ut mihi quidem emendandum videtur. *Ibycus* ap. *Arben.* XIII. p. 564. F. σὲ μὲν Κύπρις ἅ τ' ἀγαγοβλέφαρος Πειθῶ βοδίοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν. — V. 4. ἐμπλεῖν apogr. Lipf. Apte Suadelae tribuitur τὸ πλέκειν στέφανον Πιερίδων, cum una sit Gratiarum, secundum *Hermesiam* παύστην ap. *Pausan.* L. IX. p. 781. Gratiae autem in Musarum comitatu sunt. — στέφανον. Vide not. ad *Meleagr.* I. p. 2. — V. 7. ἐκλώσασθε. Homericum: ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, et sic passim. — V. 8. μνησαμέναι δῶρ' Ἑλικωνιάδων. Vat. Cod. μνησαμένα dederunt *Heinsf.* et *Wolf*, μνησαμένα *Reisk.* dedit ex Cod. Lipf. Nec temere damnanda lectio. Vide ad Ep. XXIII. 5. Lestione μνησαμένα *Dorvill.* mentionem fecit ap. *Wolfsum.* νήθεσθαι κοιδᾶς dictum, ut carmina deducere ap. Latinos. *Horat.* II. Ep. I. 225. Tenui deducta poemata filo; unde *Columella* L. X. 40. *Pierides* tenui deducite carmina Musae. et 225. Me mea Calliope — Jam revocat parvoque jubet decurrere gyro, Et secum gracili connectere carmina filo. *Tibull.* IV. El. I. fin. Incepis de te subtexam carmina chartis. — Hac igitur lectione recepta elegans oritur et arguta antithesis. — Ἑλικωνιάσι omnes, quos vidi. Fortasse sic in Codice describendo emendaverat *Salmasius.*

LXXI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπάτρου. In Planudea p. 279. St. 404. W. ἀδήλον est. *Antipatro* vindicavit *Burm.* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 727. Ad verbum vertit nescio quis in Anthol. II. 210. p. 405.

Tantum ego carminibus superavi Sappho puellas,

Maeonides quantum vicerat ante viros.

— V. I. κοιδῶν θηλειῶν. Plan. Et sic legitur in lapide,

Vol. II. P. I.

E

quem *Jo. Jucundus* Veronensis Pergami in Asia vidit, Vide *Donium* p. 336. — In Vat. Cod. *καὶ δὲν ἀνδρῶν Σηλαῖαν*. sed error emendatus.

LXXII. Cod. Vat. p. 211. Ἀντιπ. Σιδων. In Planud. p. 275. St. 399. W. hoc carmen in duo divisum est, ita ut prius in v. 6. terminetur. Jungenda haec esse vidit *Huetius* p. 27. In Vatic. tamen ultimo disticho novum lemma adscriptum est: εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. Hic fons erroris. Ceterum conf. *Simonid.* Ep. LIV. LV. *Dioscorid.* Ep. XXIV. — V. 1. excitavit *Suid.* in τετρακτύμβος T. III. p. 452. — V. 3. idem in ἀργινάεις T. I. p. 312. Expressi versus ex *Dioscorid.* l. c. αὐτῶματά τει κρήνην ἀναβλύζειεν ἄκρῆτον, κῆκ μακάρεων προχοῇ. νέκταρος ἑμβροσίου. — V. 4. 5. laudat *Suid.* in μέθυ T. II. p. 520. et v. 6. in χρίμπετοι T. III. p. 688. Defuncti, quos *Plato* loquentes facit in *Menexeno* p. 248. B. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἰσθησις τῶν ζώντων, οὕτως ἐχάριστοι εἶεν ἂν μάλιστα κ. τ. λ. *Propert.* IV. El. VI. 33. sq. *Anthol.* Lat. T. II. p. 21. *Si quid adhuc manes, cineres atque ossa sepulta.* Ibid. p. 52. *Si cineres vitae specimen post fata reservant.* Plura hujus generis collegit *Burmamnus* p. 101. — V. 7. 8. habet *Suidas* in διαπλώσας T. I. p. 564. Hoc distichon etiam *Scaliger* in not. mstis jungebat cum praecedentibus, sed ita, ut illud primo disticho praefigendum censeret. Ingeniosa sane conjectura, quam veram dicerem, nisi sic hoc Epigramma paulo vividiore spiritu inciperet, quam veteres in hoc carminum genere solent facere. Ne quid tamen dissimulem, cum praecedente disticho (5. 6.) hoc nostrum (7. 8.) non omnino bene coire videtur. — διαπλώσας. Vide not. ad *Leonid.* Tar. Ep. XII.

¶ 26.] LXXIII. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Ad-didit auctor lemmatis: θανυμαστὸν τὸ ὅλον ἐπίγραμμα. Planud. p. 277. St. 400. W. — V. 1. laudat *Suidas* v. Ἰωγος

T. II. p. 135. et cum v. 2. in ἀνδιχα T. I. p. 187. Pro μήτ' ἐρατῶν in Vat. Cod. vitiose μήτε ἄτερ κ. — Mox v. 3. δὲ idem omittit. ὕμματα ὕγρὰ δερκόμενα frequenter amantibus tribuuntur, ut *putres oculi* ap. *Horat.* I. Carm. XXXVI. 17. *Antipatro* obversabantur verba *Leonidae Tar.* XXXVII. ὁ γέρον λιχνοῖσιν ἐπ' (f. ἐν) ὕμμασιν ὕγρὰ δεδοκώς. ubi vide not. — οὔλον, αἰδοῖς. De cantu λιγυρῶν fortasse dictum. Apud *Homerum* II. ε. 749. κολοῖοι οὔλον κακλήγοντες. *Schol.* interpretatur δέξθ, πυκνόν. Melius tamen de cantu molli et delicato, ἀπαλῶ καὶ μαλακῶ, acciperis. Vide *Hesych.* in οὔλος. — Pro αἰδοῖς ed. Flor. vitiose κοῖδαις. — V. 4. αἰθύσσων. Ed. Flor. et tres Ald. αἰθύσσων. Ascens. et Steph. Recte *Br.* lectionem rett. editt. revocavit. Huc facit glossa *Hesychii*: αἰθύσσειν. ἀνασεῖν. Σοφοκλῆς Σίνωνι. Cf. eundem in ἀναθύσσειν. In *Sophoclis* tragoedia hoc verbum de Sinoῖν facem attollente et vibrante (vide *Heynium* Exc. VIII. ad Aen. II. p. 303.) usurpatum esse suspicor; hoc autem loco poeta nihil dixisse videtur, nisi Anacreontem pulchros et splendentes flores in capite gessisse. *Simonid.* 1. c. κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροτο Ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων. Si quis tamen sic interpretari malit: ἀνατείων στέφανον, ὑπερθε κόμης, nec hoc ineptum. — V. 5. »Μεγίστῃ contractum »ex Μεγίστῃα. Vide *Simonid.* Ep. LV. In Cod. Jani »Lascaris scriptum Μεγίστην, μεγίστην *Brodaeus* p. 400. »pro. adjectivo habuisse videtur. Haec scriptura nominis proprii defendi potest et ad Aeolicam dialectum referri, Vide *Maittaire* p. 183. Sed quod dedi non multo. *Br.* Μεγίστην vulgo et in Cod. Vat. — Εὐριπύλῃν. Ed. Flor. — V. 6. πλόκαμόν. Vide *Aelian.* V. H. IX. et *Maximum Tyr.* in loco a nobis laudato ad *Simonid.* Ep. LV. p. 235. — V. 7. habet *Suidas* in κμψιβροχος T. I. p. 149. — V. 8. »Inepte Planudea νέκταρ ἀπὸ σταλίκων. »Guierus ad oram libri sui, qui e Bibliotheca Domus »Professae Jesuitarum Parisiensium in meam transmi-

»gravit, emendabat σταφυλῶν, quod profecto vulgata
 »melius est. Vat. membr. σταλιδων. E Suida in στῆλιον
 »(T. III. p. 377.) legendum στολιδων, quod absque
 »Suida viderat Salmasius. στολιδες idem quod εἴματα v.
 »praecedenti. Supra XXXII. Venus ἐκθλίβει νοτερῶν ἄφρον
 »ἂπὸ πλοκάμων." Br. *Wakero* in Amoen. liter. c. 8.
 p. 52. sq. Suidae lectio probe cognita nihil ad verum
 intelligendum profuit: corrigit enim σταφυλῶν. Aliter
 sensit *Schneiderus* in Per. crit. p. 121. *Opfopoeus* de
 κυλικῶν cogitabat; *Reiskius* in not. mss. de στομάτων. *Julius Pollux* VIII. 54. Εἴη δ' ἂν τις καὶ στολιδωτὸς χιτῶν·
 στολιδες δὲ εἰσιν αἱ ἐκίτηδες ὑπὸ δεσμεῦ γιγνόμεναι κατὰ τέλη τοῖς
 χιτῶσιν ἐπιπτυχαί. Vide *Salmas.* ad Tertull. de Pall. p. 368.
 et ad Scr. H. Aug. T. II. p. 146. — Eleganter dictum
 κατεσπείσθη βίотος, de vita Mufis, Baccho et Amori sacra.

LXXIV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Plan. p. 276.
 St. 400. W. Ex hoc Epigrammate ductum Ep. ἀδίσκ.
 DXXVI.:

Ὡς ἔνευ, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
 σπείσων μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

— V. 4. δετέα νοτιζόμενα. Potator quidam in Anthol.
 Lat. T. II. p. 34. *Offa merum sitiunt, vino consperge sepulcrum, Et calice epoto, care viator, abi.* Lenae iratus
Propertius L. IV. 5. 2. inter gravissima quae ei impre-
 catur mala, *Et tua, ait, quod non vis, sentiat umbra sitim.* — V. 5. »In aliis libris legitur: ὡς δὲ Διωνύσου με-
 »μελημένος οὔασι κῶμος. absque ullo sensu: ipsius Ana-
 »creontis persona exprimi debet in hoc versu, ut et in
 »sequentibus. Ineptam lectionem in contextu relinque-
 »re nolui, cujus facilis erat emendatio." Br. Facilem
 esse hanc emendationem, apparet; certam et in textu po-
 nendam, omnino nego. In μεμελημένος potius latet μεμνη-
 μένος. Quare haud inepte correxeris:

ὡς δὲ Διωνύσου μεμνημένος ὄργια κῶμων.

quandoquidem ego in mysteria comissionum Dionysi initiatus, nec apud inferos Bacchi donis patienter carebo. Ut hic μεμνημένος θεγια, sic Achill. Tat. L. V. p. 313. μνησθῆμεν οὖν, ὃ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Verbum μνησθῆναι ab ipsa mysteriorum initiatione ad alias res, quibus quis imbuitur, eleganter transfertur. Vide notata ad Sratonis Ep. LIII. — Ad nostrum locum inprimis facit Philodemus Ep. XIX. κικώμακα· τίς δ' ἀμύητος κόμων; — Nec θεγια κόμων poetae elegantia indignum videbitur. Aristophan. Lystr. 832. τοῖς τῆς Ἀφροδίτης ὀργυλοῖς ἐλημμένος. Vide Dorvill. ad Charit. p. 402. θεγια Μουσῶν. Aristoph. Ran. 355. unde orgia Pieridum Stasius V. Sylv. V. 4. Cf. Intpp. Propertii III. El. I. 4. — Joseph. Scaliger huic versui adscripsit conjecturam κόμου, qua vitium non tollitur. — V. 6. φιλακρήτου ἀρμονίης. Carmina mero quodammodo imbuta significari videntur. φιλακρήτοιο μέθης. Nonn. Dion. XVII. p. 463. — V. 7. ὑποίσω. habitare fustineam. ὑπ' οἶσω. Vat. Cod.

LXXV. Cod. Vat. p. 212. Ἀντίπ. Σιδ. Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 2. εὐδαί. Ductum videtur ex Simo-nide in Anacreontem Ep. LV. βάρβιτου οὐδὲ θανάων εὐνασεν εἰν ἁδῇ. — Ejus citharam (κίθάρη Vat. Cod.) νυκτῖλλον vocat, quia pervigilia celebraverat; unde ap. Dioscorid. Ep. XXIV. κόμου καὶ πάσης κοίτης παννυχίδος. — V. 3. πόθων ἕαρ quasi decus et ornamentum Cupidinum. Hinc Julian. Aegypt. LI. χαρτων ἑξαπόλων ἕαρ. — V. 4. ἀνεκρόσον νέκταρ ἐναρμόνιον. Hinc Persius in prologo: Cantare credas Pegaseum nectar. Quae ex nostris carminibus exempla profert Casaubon. ad tuendum melos, corrupta sunt et in hac editione emendata, ut mox in sq. videbis. — Br. Tanquam Anacreontis haec laudat Scaliger in A. P. II. 15. Χέε μοι νέκταρ ἄνδρον Μελικόν. Vide Fischer. p. 414. Dulcissimum et praestantissimum harmoniae genus significari, neminem fugit. Sic Appulejus de philosophiae crateram unam inexplibilem, nectaream

bibisse ait, in Florid. IV. p. 363. — V. 5. „Μαλλον ἢ ἰδέου γὰρ ἔρ. — et sic scribendum censeo.“ *Br.* Amorem puerilem, ut videtur, intelligens cl. Editor, non peritus persuadet. Comparantibus *Pofsidippi* Ep. I. ἐγὼ σκοπὸς εἰς ἅμα πολλοῖς κτῆμαι — non improbable videbitur, ejusmodi quid fuisse scriptum ab *Antipatro*:

Εἰς σὺ, γέρον, γὰρ ἔρωτος ἔφυε σκοπός.

quod bene responder sequentibus: εἰς δὲ σε μοῦνον. —) σκολιὰς ἐκβολίης (ἐκβολίδας Cod. Vat.) inepte interpretatur *Opforoëus*. *Brodaeus* difficiles esse vult, asperas, in amore non respondentes. Simplicissimum fortasse fuerit σκολιὰς ad τόξον σκολιδὸν referre. *Hermesianax* Eleg. v. 63. Euripidem quoque Amoris sagittis percussum esse dicens, eum ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα τόξου, ait, νυντερινὰς οὐκ ἀποθέσθ' ὀδύνας. *Reiskius* in not. mstis σκοτίας tentavit, docente *Schneïdero* in Per. crit. p. 71. qui ipse δολιχὰς corrigit, ex Ep. *Julian. Aegypt.* XXXI. κυθίρειν φέρειν δαδάκει φάρτερον τόξα τε, καὶ δολιχῆς ἔργον ἐκβολίης.

¶. 27.] LXXVI. Cod. Vat. p. 212. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 277. St. 401. W. — V. 1. ἐνθάκε. Vat. Cod. — μανίη παίδων. quo nemo puerorum fuit amantior. μανίη ζωροτέτη, *merus furor*, ut in Epigr. ἁδισπ. XXV. ἄκρητον μανίην ἔπιον. Vide *Gazacker* in Adversf. Posth. c. V. p. 450. sq. *Paul. Sil.* Ep. XXXVII. κάλλεος ἀκρήτου ζωροπότην θρασέας. — V. 3. „In Planudea corruptissime legitur ἀκμήν οἱ λυρβὲν μελίζετα ἀμφιβαθύλλῃ. Vir doctus in exemplari Florent. edit. quod habeo, emendabat ἀκμήν ἡμερβεντι, quod nihili est, ob sequens ἡμερα. Paulo melius *Guietus* λειριβεντα, quod accusativus esset pendens a μελίζετα, quo jam refertur ἡμερα. Omnino scribendum λειριβεντι relatum ad βαθύλλῃ. Pulcherrimi adolescentis mentio non sine laude fieri debebat. ἀκμήν adverbium est temporis. *Hefych.* ἀκμήν. ἔτι.“ *Br.* Mirum, viros doctos, neque *Brunckium* adeo, animadyer-

tisse, jam *Brodæum* restituisse λειριδεντι, cui lectioni patrocinatur *Salmas.* in Epist. LXXXVII. contra *Casaubonum* disputans, qui in Not. ad *Persii* Prolog. v. 14. priorem in μέλος produci posse contenderat, nostro loco prolato. *Joseph. Scaliger* tentavit ἐλελίζετομ ἄ. Β. ἡρέμα. *Huetius* p. 27. ὁ λυρδεν τι μελ. — In Vat. Cod. legitur: ἀκμὴν οἱ λυρδεν μελίζετομ. Aut multum fallor, aut scripsit *Antipater*:

ἀκμὴν οἱ λόρ' ἐνερθε μελίζετομ —

Haec bene cum seqq. coeunt: *Suaviter adhuc apud inferos ejus lyra Bathyllum canit, — nec Orcus ejus amores exstinxit.* Plane ut *Simonides* de *Anacreonte*: Μολπῆς δ' οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο Εἰρβιτον οὐδὲ θανάων εὐνάσεν εἰν αἰδῷ. — V. 6. ὠδίνεις. Veneris aestu laboras. *Homer.* Od. 1. 415. Κύκλωψ δὲ στενέχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησι.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 219. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 279. St. 403. W. In *Stesichorum*, *Catanae* sepulcrum, *Homeri* animatum anima. — V. 1. 2. *Suidas* excitat in ζαπληθὺς T. II. p. 3. ubi Στησίχορον ζ. ἀμέτρητον habetur, ut et in Plan. et in Vat. Cod. ἀμετρήτου *Br.* ex ingenio emendasse videtur. Indicat hoc epitheton multitudinem carminum *Stesichori*, quem *Suidas* XXVI. libros reliquisse narrat. — V. 2. ἐκτέρεισεν. Plan. et Vat. Cod. *Catanae* *Stesichorum* sepulcrum fuisse, testatur *Suidas* v. Στησίχορος. — ἐλθεῖν εἰς Κατάνην, κακεῖ τελευτήσκει, καὶ ταφῆναι πρὸ τῆς πόλεως, ἣτις ἐξ αὐτοῦ Στησίχορος προσαγορεύεται. Contra *Himerae* five *Thermis* ejus sepulcrum fuisse ait *Polix* L. IX. 100. *Eustath.* II. ψ. 289. Eadem in urbe fuit *Stesichori* poetae statua senilis, incurva, cum libro, summo artificio facta, *Cicerone* teste in *Verrin.* II. 35. Etiam hodie *Thermitani* statuam monstrant, quam pro vetere illa, a *Cicerone* descripta, haberi volunt, cum sit statua senatoria, docente *Dorvillio* in *Sicul.* T. I. p. 24. Epitaphium in *Stesichorum* exstat in *Anthol.* Lat. T. I. p. 404.:

*Ops ego Stefichori Aetnaeis hic ossibus ossa
Clausula tego vatis, cetera mundus habet.*

αἰθαλίν δέκτιον. Catane nimium ardenti vicina Typhoeo.
Sil. Ital. XIV. 196. Egregie hoc epitheton explicatur
loco Strabonis L. VI. p. 269. et, ubi Catanae solum cum
Myfia comparat, L. XIII. p. 932. — V. 3. Πυθαγόρου

φυσικῶν Vat. Cod. In Plan. Πυθαγόρου. Huc facit inprimis
Quintil. L. X. 1. 62. Stefichorum, quam sit ingenio
validus, materiae quoque ostendunt, maxima bella et clarissimos
canentem duces et epici carminis onera lyra sustinentem. — Si tenuisset modum, videtur aemulari proximus
Homerum potuisse. — V. 4. ἐν στέροις δ. ἀνέσται. Vat. Cod. Verum videtur ἐν et reponendum.

LXXVIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντίπ. Σιδων. Planud. p. 278. St. 403. W. Duo postrema disticha hujus Epigrammatis tanquam peculiare carmen edidit Jenseius nr. XLIII. quem errorem notavit Heringa in Obsf. p. 264. In Ibycum a latronibus interfectum. Historiam, cui hoc carmen superstructum est, narrat Erasmus in Adagio Ibyci Grues. Chil. I. IX. 22. ex Plutarcho T. II. p. 509. F. — V. 1. 2. Offendebant piratae Ibycum in litore deserto insulae, nescio cujus, in quod escende-

rant. — V. 3. ἀλλ' ἐπιβωσμένων Vat. Cod. vitiose. Volucrum precator Ibycus ap. Searium Sylv. V. 3. 152. — Recte Plan. πολλὰ, ut Anson. Lib. c. VII. p. 50. equi τὸν Ἄνδρον κατεβίβρωσκον πλείστα ἐπιβώμενον ἀμύνει τοῦς θεούς. — Pro ἴκοντο Jof. Scaliger ἴκοντο corrigit, nescio quare. Hac quidem mutatione non efficitur, ut verba αἱ — θάνατον Ibyci sint; quae Scaligeri sententia fuisse videtur, per se minime inepta. Suidas in Ἴβυκος T. II. p. 93, Συλληφθεὶς ὑπὸ ληστῶν ἐρημίας, ἔφη, καὶ τὰς γενέας, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐνδίκους γενέσθαι. An igitur voluit;

ὡς οἱ ἴκοντο

μέγευρες, ἄλγιστον ὀλλυμένῳ θένκτον.

— V. 5. ποιή τις vitiosa est lectio Aldinae sec. et tertiae, quas ceterae editt. secutae sunt. Ed. pr. ποιή τις, quod et Vat. Cod. confirmat et *Plutarch.* l. c. ἐλεγχθέντες δὲ οὕτως ἀπήχθησαν, οὐχ ὑπὸ τῶν γεράνων κολασθέντες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσαλγίας, ὥς περ Ἐρινύος καὶ Ποινῆς, βιασθέντες ἐξαγορεύσαι τὸν φόνον. — V. 6. Latronibus enim Corinthi (Ξισυφίην κατὰ γαίαν) in foro, sive, ut alii tradunt, in theatro sedentibus, cum grues praetervolarent, unus eorum ad proxime assidentem, En tibi, dixit, Ibyci vindices. Quod cum et alii audivissent, Ibyco jam diu desiderato, suspicio orta ipsaque res brevi tempore patefacta est. — V. 8. πεφόβησε. Vat. Cod. — V. 9. κανών. Perperam *Bradaeus* θανών castigat. — κοιδῶν Cod. Vat. Agamemnon Clytaemnestram vatis cujusdam fidei commiserat, quem Aegisthus, mulierem corrupturus, ἄγων ἐς νῆσον δρήμην, κάλλιπεν ὀλωγῶσιν ἔλπε καὶ κῦρμα γενέσθαι. *Homer.* Od. γ. 269. sq. ubi vide *Clark.* Hujus sceleris graves poenas ab Aegistho petiverunt Εὐμενίδες μελάμπεπλοι. *Eu-ripid.* Alcest. 843. ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν θάνατον, ad quem locum olim nonnulla dedimus in *Animadverss.* p. 34. sq. — Non praetereundum est, in Cod. Vat. post v. 6. breve relinqui spatium, novo lemmate appicto: Εἰς τὸν αὐτόν. Εἰς Ἴβυκον τὸν ποιητὴν ὑπὸ ληστῶν ἀναμειβέντα. In autographo scilicet, unde Vat. Cod. descriptus est, in hoc versu novae paginae initium fuisse puta.

LXXIX. Cod. Vat. p. 213. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 272. St. 393. W. In Pindari tumulum. Prius distichon profert *Suidas* in εὐαγῆς T. I. p. 880. et in χαλκευτῆς T. III. p. 650. Utroque loco εὐαγῆν legitur, quod etiam in Plan. et in Vat. Cod. habetur. Hanc lectionem, quam *Toupius* recte explicavit in Em. in Suid. P. III. p. 559. idem tentavit in *Epist. crit.* p. 118:

εὐαχέων corrigens, ex *Pindari* Pyth. III. 25. εὐαχέα βασι-
 λεύειν ὕμνον. Falsis ratiunculis hanc conjecturam con-
 vellere suscepit *Koppiers* in *Obff. philol.* p. 89. cui re-
 spondet *Toupius* in *Curis nov.* p. 202. εὐαγέων et εὐαχέων
 pronuntiandum τρισυλλάβως; in utroque enim vocabulo
 α productur, ut apparet ex *Leonid. Tar.* Ep. XXVIII.
 Recte autem vulgatae patrocinator *Brunckius*, docens,
 verba a fabrilī arte traducta esse — *Pindarum* enim
 ὕμνων χαλκευτὰν dici —; ut igitur poëta in eadem persistat
 metaphora, verius et elegantius epitheton excogitari
 non posse verbo εὐαγέων. Sunt autem ὕμνοι εὐαγέες *hymni*
bene tornati, ut est ap. *Horat. A. P.* 441. ubi vulgatae
 lectioni, *Et male tornatos incudi reddere versus*, ex nostro
 loco robur accedit contra *Bentleji* molimina. Nostrium
 ductum videri potest ex *Aristophan.* Eqq. 527. τέκτονες
 εὐπαλάμων ὕμνων. Similiter locutus est *Euripid.* in *Andr.*
 477. *Antip. Theff.* Ep. XXIV. Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμο-
 σιν. — Vitiose vulgo βαρσοῦμνων legitur. βαρὺν legendum
 esse viderat *Josf. Scaliger*, et habet *Suid.* loco sec. et *Vat.*
Cod. — Ut hic *Antipater* *Pindarum* σάλπιγγα propter
 gravem carminum sonum, sic *Demosthenem* simili de
 causa *Cbristodorus* in *Ecphr.* v. 23. δημηγόρον σάλπιγγα
 appellat. Quaedam hujus generis ex sophistis vide ap.
Wernsdorf. ad *Himer.* XXII. 6. p. 759. — §. 28.]
 V. 3. εἰς ἄκων. *Cod. Vat.* et *Μουσῶν*. In fine carminis ἀπε-
 σπλάσσω *Plan.* et *Vat. Cod.* Quod *Brunckius* recepit, est
 ex emendatione *Reiskii.* *Hesych.* ἐκβλίσαι. ἐκθλίψαι. ἐκπι-
 σαι. βλίζειν γὰρ τὰ κηρία ἐκθλίβειν. et iterum: βλίσαι. κκνύ-
 σαι μελίσσας καὶ ἐξελάσαι τῶν σμηγῶν, ὑπὲρ τοῦ τὸ μέλι τρυ-
 γῆσαι. Hinc βλίσσειν simpliciter pro τρυγῆν, sive, ut *Ti-*
maeus interpretatur, ἀφαιρῆν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. ubi
 vide *Rubnk.* p. 63. Pro eripere occurrit ap. *Aristoph.*
Av. 497. ἀπέβλισε θοιμάτιόν μου. Sensus igitur est: *Pin-*
dari carmina audiens, dices, *Thebanos* quoque poëtica
 facultate excelluisse. Poëticam facultatem per σμήνος ἀπὸ

Μουσῶν designat; sic enim jungenda verba. Κάδμον Θάλαμοι, Thebae. Fortasse praeterea corrigendum: κῆρ Κάδμον.

LXXX. Cod. Vat. p. 217. Ἀντιπ. Plan. p. 284^b. St. 419. W. Diogenis Cynici vita paucis contenta animusque malis infestus laudatur. — V. 1. 2. excitat Σαίδας in γυμνήτοι Tom. I. p. 502. — βλος γυμνήτης non tam nuda vita, ut vulgo vertitur, sed *frugalis* potius et paucissimis rebus instructa; quandoquidem Diogenes omnia abjecerat, quae ei ad vitam tolerandam non omnino necessaria esse viderentur. — V. 3. μία ante διπλοῖς in Cod. Vat. lineae superscriptum. — V. 6. φαῦλον. Malos et vitiosos, quos per omnem vitam allatravi, etiam apud inferos odio habeo.

LXXXI. Servavit Diogen. Laërt. VII. 29. Ἀθηναῖος. Ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῇ Κεραμεικῇ καὶ ψηφίσμασι τοῖς προσημύνοις ἔτιμησαν, τὴν ἑσπετὴν αὐτῷ προσμαρτυροῦντες· καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως· Τῆνος ὄδε Hinc receptum est in Append. Planud. p. 523. St. *23. W. Zenonem defunctum ad Olympum properasse ait, sola sibi sapientia et continentia via ad superos munita. — V. 1. Κιττίη. vulgo. Urbis, unde Zeno (κιττιεύς) originem ducebat, nomen fuit Κίτιον. — V. 2. ἀνθέμενος. Non, ut Aloeī filii, Pelion Ossae imponentes. Homer. Odyss. λ. 314. Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῃ μέμνησαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἔν' οὐρανὸς ἄμβρατος εἴη. Aperte Tourp. in Em. ad Suid. P. I. p. 161. comparat Lucian. T. III. p. 34. Bip. καὶ δονησόμεθα, ὡς Ἑρμῇ, δὲ ὄντες ἀναθέσθαι ἑτάμενοι τῷ Πήλιον ἢ τὴν Ὅσσαν; — V. 3. ἑθρία. vulgo. Duplex prostat Meibomii conjectura, οὐδ' ἄρεθ' ἥρ. et οὐδ' ἑκαμ' ἥρ. Una litera mutata Tourpius scripsit: ἑθρία. Neque Herculis labores exantlavit, quibus ille νίκης, arces attingit igneas. Horat. III. Carm. III. 10. — V. 4. ἑτραπὸν μόνος. vulgo. ἑτραπιδόν, in quod Huesius inciit p. 81.

Meibomius recepit ex emend. *H. Stephani*. Hercules apud *Senecam* in Herc. Oet. 1941. *Virtus mihi in astra et ipsos fecit ad superos iter*. De superbis *Rhian*. I. 15. ἡ ἐν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται οὐλυμπόνδε. μῶνος, quod ex *Meibomii* conjectura mutatum est, fortasse conservari debebat. Metro non timendum post tot exempla brevis syllabae in caesura productae.

LXXXII. Cod. Vat. p. 269. hoc Epigr. *Antipatro Thessalohicensi* tribuit. In Planud. p. 234. St. 339. W. gentile non additur. Scriptum est in Hipparchiam, quae abjectis muliebribus artibus, Cynicam vitam sectabatur. Vide de ejus vita *Diogen. Laërt.* VI. 87. et 96. et *Menagium* de Mul. phil. in Append. p. 497. — V. 2.

ἐλμυν. Vat. Cod. — V. 3. περονήτιδες οὐδὲ βαθύπεπλος εἰ. Vat. Cod. et optimus Planud. Cod. quo *Br.* usus est. Vulgo οὐ βαθύπεπλος. Quod epitheton voci εὔμαρις, quae calceamenti genus significatur, cum tribui nequeat, *Salmasius* corrigit βαθύπελμος, idque *Toupius* quoque vidit ad Suid. p. 339. εὔμαρις. εἶδος ὑποδήματος, διὰ τὸ εὐμαρῆς, ὃ ἐστὶν εὐχερῶς βαδίζειν τοὺς ὑποδεδεμένους. *Euripides* βαρβάροις ἐν εὔμαρσιν. *Etymol. M.* *Toupius* praeterea laudat *Polluc.* IX. 2. *Schol. Apollon. Rh.* L. II. 102. *Locutus Euripidis* est in *Orest.* 1370. ubi vide *Musgrav.* πέλμα calcei est solea; hinc calceus μονόπελμος, qui non nisi unam soleam haber; ut ap. *Phaniam* Ep. II. βαθύπελμον autem auctor emendationis de calceo altisoleato interpretatur, quales delicatiorum et elegantiorum hominum erant. — Quas poeta h. l. ἀμπεχόνας περονήτιδας vocat, hae vestes etiam uno vocabulo ἀμπερονατρίδες vocabantur. Vestis videtur fuisse interior, quae fibulis adstringebatur. *Cassaubon.* *Leclit.* *Theocrit.* p. 272. ἀμπεχόνη autem est vox latioris significationis, quae modo pallam designat (ut τὸ ἀμπεχόνον ap. *Theocrit.* *Eid.* XV. 21.) modo quamlibet vestem. De veste interiore, quales Cynici non gerebant,

usurpavit *Agath. Schol. Ep. V.* ἐφισσαμένη δ' ὑπὲρ ὤμων
 ζήθει παλλεύκῃ τήνδε δὲς ἔμπεχόνην. — *V. 4.* λιπὼν κε-
 κεφάλος. unguentum redolens velamen. Vide ad *Nossidis Ep. V. p. 415. sq.* — *V. 5.* »Editi οὐδ' ἀς absque
 »ullo sensu. Eadem docta manus, cujus paulo ante me-
 »mini, in margine exemplaris Florentinae scripsit πῆρῃ,
 »ad sensum bene; sed verum est οὐλάς. Lectio corrupta
 »ex librarii oscitantia, qui ad quadratarum literarum,
 »quibus olim utebantur, formam et lineamenta non
 »satis attendit: ΟΥΔΑΣ et ΟΥΛΑΣ facile confundi potue-
 »runt. Hoc jam emendaveram ex Hesychi glossa οὐλάδες,
 »πῆρῃαι, οὐλακοί, ubi vide *Intpp.*, antequam *Toupii Em.*
 »in *Suid. T. III.* prodiret, quem vide p. 93. [p. 388.]
Br. Toupius tamen οὐλαξ corripbat. Idem vitium *Rubri-*
kenius exemit fragmento *Callimachi 360.* πτωχῶν οὐλάς
 αἰὲ κενή, πρὸ οὐλαῖ & κεναί. Vide *Epist. crit. II. p. 188.* —
Var. Cod. σκήπωνι. Vide not. ad *Leonid. Tar. Ep. X.* —
 συνέμπορον corripbat *Jos. Scaliger.* Hoc vocabulum sen-
 su metaphorico usurpavit *Macedon. Ep. XII. de ense,*
 οὗτος ἐμοὶ ποθέοντι ξυνέμπορος. Navis συνέμπορος ἀνέρι κέρδους
 ap. *Antipbil. Ep. I. et XLII.* — *V. 6.* βλήμα κείτας pro
 circumscriptione cubilis in terra positi habendum est:
 huic habitui conveniens cubile, χαμαὶ βεβλημένον, i. e. τε-
 θειμένον. Proprie βλήμα, quodcumque jacitur. *Herodot.*
L. III. p. 212. 47. *Eurip. in Suppl. 330.* — *V. 7.*
 ἄμι δὲ Μ. κάρων ἄμιν Α. *Cod. Vat. Brunckii* lectio est in
 Plan. ubi tamen non ἤς, sed ἦν habetur, et κρέσσων. Κάρ-
 ρον. βέλτιον. *Hesychius. Eustath. ad Odysl. p. 790. 28.* —
V. 8. σοφίη et δρεϊδρομίης. *Vat. Cod. δρεϊδρομίας.* Plan.
Hipparchia se cum *Atalanta* comparat, ita tamen, ut
 suam vitam *Atalantae* vita tanto praestantiorē judicet,
 quanto sapientia venationem superet.

LXXXIII. *Cod. Vat. p. 239. sq. Antip. Sιδων.*
Planud. p. 225. St. 327. W. In membran. *Vat. v. 3. 4.*
 leguntur ante *v. I. 2.* Sequitur deinde alterum distichon

Ep. Platon. VI. Deinde integrum Epigramma a primo versu ad postremum. — Elegans carmen in Laïdem Corinthiam, quae viva quaestum meretricium faciens novi belli incendium prohibuisse videbatur, mortua a Venere et Cupidine defletur. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in *ἑρπεται* T. II. p. 208. — *Ἀλουργίδι*. Purpura et auro meretrices publice utebantur. *ἑρπτομένην*. *Aelian.* V. H. I. 19. Colophonii *ἑρπτι πολυτελεῖ ἑρπτοντο καὶ τραπέζης ἑρπτι*. — §. 29.] V. 3. *Suidas* in *Ἀλζώνου* T. I. p. 112. et iterum T. III. p. 140. simul cum v. 4. in *Πειρήνῃ* T. III. p. 106. *Ephyreia Laïs E gemino dotata mari*. *Claudian.* in *Eutrop.* I. 90. Vide *Burmamn.* ad *Propert.* II. El. V. p. 249. Ex Hyccari tamen Siciliae oriunda putatur. In proximo versu poëta Pirenes fontis mentionem facit, unde Laïs olim aquam hausisse dicitur: *Ἀπὸ λῆς ὁ ζωγράφος ὅτι παρθένον οὖσαν τὴν Λαῖδα θεασάμενος ἐκ τῆς Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν*. *Athen.* L. XIII. p. 588. C. — In contextu Vat. Cod. loco priore *λευκὴν λευκοτέρην λιβάδος*, vulgata lectione superscripta; altero loco nihil plane varietatis. *λευκὴν ὕδαρ* Homericum. II. ψ. 282. *Callimach.* H. in *Jov.* 18. *Ἐρύμανθος Λευκότατος ποταμῶν*. Vide *Spanhem.* ad *Juliani Caes.* p. 42. — V. 5. 6. 7. *Suidas* habet v. *ἑρπεται* T. I. p. 628. ubi ἐφ' ἧς legitur. — *μνηστῆρες*. *Propert.* II. 5. 1. *Non ita complebant Ephyreae Laïdos aedes, Ad cujus jacuit Graecia tota forei.* Vide notas ad *Platonis* Ep. VII. p. 343. — V. 8. *Suidas* in *ἑρπτι* T. II. p. 657. Non viva tantum Laïs redoluit unguenta, sed ejus ossa adhuc suavissimum unguentorum exhalant odorem. Crocus et crocinum unguentum in conviviis, theatris et funeribus frequenter adhibebatur. Vide *Salmas.* in *Plin.* p. 76. D. *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 281. Bip. *Philodem.* Ep. XXII. *κροκίνους χρίματα γυναι μύροις*. In epitaphio pueri auctor Ep. *ἀδισκ.* DCXCV. optat, ut ossa suavem odorem spirent. Sed hujus rei alia est ratio. Apud nostrum ad Laïdis luxuriem et ad

unguenta rogo infusa respicitur. *Statius* in *Sylv.* II. 1. 157. *Quid ego exsequias et prodiga flammis Dona loquar, moestoque ardentia funera luxu? — Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi, Quodque Arabes, Pharii que Palaestinique liquores Arsuram lavere comam?* Cf. II. 6. 86. III. 3. 33. — Pro ἥς ἐστὶ *Suid.* ἥς αἰσ. qui v. 9. 10. laudat in κηώδης T. II. p. 308. et v. 10. iterum in οὐβεν T. II. p. 214. Prioris ejus editiones pro ἀσθμα vitiose ἄσμα legunt. — V. 11. ἥς ἐπὶ *Plan.* et *Suid.* in ἀμύξις T. I. p. 147. Ipsa Venus Laïdis mortem luctu profecuta est. βέδος h. l. περσωπον, παρειά' ut *Hesychius* interpretatur. Vide *Schneider.* ad *Nicandri Alex.* 456. p. 224. sq. — V. 12. *Suidas* in λέξει T. II. p. 466. De voce λέζειν fuisse egerunt *Sallier* ad *Thom. M.* p. 585. *T. Hemsterb.* ad *Lucian.* T. I. p. 177. sq. Amoris singultum plorantis imaginem fortasse duxit *Antipater ex Bionis* Eid. α. 80. ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν ἔρωτες Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδωνίδι. — V. 13. Laïs nisi concubitum omnibus communem fecisset, novum de ea non minus quam propter Helenam exarsisset bellum.

LXXXIV. *Vat. Cod.* p. 285. *Antipatro Thessalonicensi* tribuit; quod perperam fieri censet *Brunckius*, causam sententiae nullam reddens. In *Planud.* p. 263. St. 380. W. gentile non additur. Scriptum est carmen in matrem et filiam Corinthias, quae, urbe a Romanis expugnata, sese mutuo peremerant. Similia complura in nobilissima illa Corinthi clade facta esse, probabile fit. Notum illud *Diaei*, Achaeorum praetoris, facinus, qui, victo a Romanis exercitu, domum properavit, eam incendit conjugemque peremtam in flammis praecipitavit. *Pausan.* L. VII. 16. p. 561. *Aurel. Vict.* de Vir. Ill.

c. LX. — V. I. ῥεῖδῶπα et βοίσκη. *Vat. Cod.* — V. 2. κεκλιμένα. non succubuimus hostium violentiae. *Hermesianax* El. 54. οὐνηρὴν δουρὶ κεκλιμένην πατρίδα. Vide not.

ad *Mnasalc.* Ep. XVIII. p. 411. — V. 4. ἄλκιμον. Nobis ipsae mortem fortiter conscivimus. — V. 5. διὰ σφακτῆρι. Vat. Cod. — σιδῆρι. Ed. pr. — V. 6. φειδῶ βίου, quod ignavorum est. *Solon* El. V. 45. φειδῶλην ψυχῆς οὐδεμίην θίμενος. *Tyrtaeus* El. I. 14. θνήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι. Vide quae collegit *Westen.* ad. N. T. II. p. 290. — V. 7. δειρὴν βρόχῳ. Vat. Cod. quod fortasse verum, modo ἐναυχενίῳ scripseris:

ἄψι δ' ἐναυχενίῳ δειρὴν βρόχῳ.

Euripid. *Hel.* 135. βρόχῳ γ' ἄψαξαν εὐγενῇ δέρεν. *Alcest.* 229. βρόχῳ δέρεν οὐρανίῳ πελάσῃ. *Sophocl.* *Antig.* 1221. τὴν μὲν, κρεμᾶσθην αὐχένος, κατείδομεν βρόχῳ μετώδῃ σινδόνης καθήμενῃν. — In fine vers. Cod. Vat. κμείνω. — V. 8. ἄμμεν *Plan.* quae et vers. praec. ἦν legit. Mortem liberam generosi servitutis contumeliae nunquam non praetulerunt. *Polyxena* in *Euripidis* *Hec.* 550. ἐλευθέρην δ' εἰμ', ὥς ἐλευθέρᾳ θάνω, Πρὸς θεῶν, μεθέντες, κτείναντ' ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλῃ κεκλησθῆναι, βασιλὶς οὗς, αἰσχύνομαι.

LXXXV. Cod. Vat. p. 230. Ἀντίπ. Σιδ. Edidit *Majus* in *Catal. Bibl. Uffenb.* p. 579. *Leichius* in *Sepulcr.* p. 22. *Wolf.* ad *Fragm. Erinnae* p. 21. *Reisk.* *Anth.* nr. 569. p. 74. Expressum ex *Epigr. Leonid.* *Tar.* LXXI. — V. 3. ἔχωσε. In marg. γρ. ἔδειμε. Vat. Cod. — V. 4. παρθενίης. Vat. Cod. — ἄμματα. zonam virginalem. Hoc distichon protulit V. D. in *Miscell. Obs.* I. 3. p. 130. ὅς περὶν ἄντικτα vitiose exhibens. — V. 5. λοχίσαις. Vat. Cod. — §. 30.] V. 9. ἡμερὴν τρίχῃ. In codicis margine γρ. πολὴν. Sitne hoc varians lectio, an glossa, an emendatio, nescio. Sed πολὴν verum credo. Expressum est hoc Ep. e *Leonidae* LXXI. ubi καὶ ἐ; βαθὺ γῆρας ἵκοιτο, quod his verbis reddere debuit *Antipater*: ἔλθοι ἐς ὀλβιότην πολὴν τρίχῃ. *Br.* Post ἔλθοι in Vat. Cod. lineae superscriptum δ'. *Reiskius* vertit: *Veniat ille opto ad felicissimam pubertatem (aut senectutem);* graeca verba utram-

utramque interpretationem admittere docens. Quum *λεγε* ponatur pro *σεμνός*, *σεμνήν τρέχα* autem pro *canis* recte posueris, emendandi necessitatem non video.

Sanctam parentis canitiem dixit *Stasius* Silv. III. 3. 18.

— V. 10. *οὐρίον βλοτον*. Metaphora a navigatione ducta, cui *Fortuna* praeest. Vide ad *Bacchylid.* Fr. I. p. 259.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 230. Ἀντίπ. Σιδ. οἱ δὲ Ἀρχίου. *Leichius* in Sepulcr. nr. XV. p. 20. *Reiskius*, quia parum a praecedente differt, repetere noluit. — V. 2. *Leich.* *Καλλιτέλους* et v. 6. *Καλλιτέλην*, ut est in Vat. Cod. — V. 7. *ἄνδράσι*. Cod. Vat. recte.

LXXXVII. Cod. Vat. p. 271. Ἀντιπάτρου. Primum distichon et duo postrema protulit *Salmas.* in Plin. p. 859. F. Integrum carmen edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 18. *Reisk.* nr. 616. p. 93. Continer descriptionem et explicationem cippi aenigmaticis figuris exornati. — V. 1. » In Cod. scriptum *μαστεύω τις ἐναγὴς ἐπὶ σταλατίδι πέτρῃ*. Quae corrupta a *Salmasio* ita, ut exhibui, emendata sunt, et profecto *Salmasiana* haec lectio multo melior barbarie, quam invexerunt quidam, qui hoc epigramma ediderunt. Non mihi tamen omnino satisfacit. Viator, qui hic loquitur, non quaerit, *quis* symbola illa tumulo imposuit, sed *quare* ea aliquis imposuerit. Huic quaestioni, non illi, responsio congrua. » Scribendum *τί τε αἷ τις ἐπὶ* — Ex *TITEAITIS* facile corrupta lectio *τισεναγὴς* oriri potuit. *τί*, i. e. *διὰ τί* quare? « *Br.* Non accurate Cod. lectionem indicavit *Brunckius*, quae haec est: *τις εὐαγὴς ἐπὶ σταλήτιδι πέτρῃ*. *Reiskius* dedit *τί σευ*, ὅστις, vertens: *quamobrem tuo in cippo, quisquis id fecerit, inciderit sculptam banc sententiam*. — Cum reputaveris, quanta sit in codd. similitudo literae *α* et *ευ*, *γ* et *ν*, et proinde Codicis nostri lectionem sic tibi finxeris in autographo, unde Vat. fluxerit, scriptam: *τισευνώνης*, facile mihi concedes, corrigendum esse:

Μαστεύω, τί σύνευνος ἐπὶ — —

Quaero, cur maritus tuus cippo hanc sententiam, sub aenigmaticis figuris reconditam, inciderit? Sic plane Epigr. seq. τοιοῦτ' ἀμφ' ἐργοισιν ἐγάθειον, ἐνθεν ὁ μινυος τοιάδ' ἐμῇ στάλα σύμβολα τεύξε βίτων. — V. 3. Perperam in fine hujus distichi major distinctio posita; sententia continuatur. Sculpta autem fuerunt in hoc cippo lora, fiscella sive capistrum, quo equorum ora continebantur, et gallus gallinaceus. Haec omnia ad matronam pertinere poëta negat. De voce κημὸς vide ad *Philodemi* Ep. XXVII. 1. — οἰωνὸς τανάγρα βλάστων. Nihil illustrius gallis Tanagraeis, de quibus nonnulla dedit *Pausan.* L. IX. 22. p. 753. *Suidas*: Ἀλεκτρούνα ἀθλητὴν ταναγραῖον. οὗτοι γὰρ ὡς εὐγενεῖς φέρονται. *Columella* L. VIII. 2. 4. ibique *Schneiderus*. — V. 5. laudat *Alberri* ad *Hesych.* in ὑπερφύιον, ubi ὑπερφύιασι exhibet, quae est *Vat. Cod.* lectio. παρθένος ὑπερφύιος *Apollon.* Argon. L. IV. 168. — V. 6. τάδ' ἴστον. *Vat. Cod.* recte. Nec aliter *Reisk.* et *Leich.* Comparandus *Theocrit.* Eid. XXVIII. 1. ὦ φίλερ θ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας, γυναιξὶ νόος οἰκωφελέσσιν σὸς ἐπηβόλος. *Liban.* Orat. V. Tom. I. p. 227. de Diana: οὐ μὴν οὐδ' ἴσταν καὶ ἔρια καὶ ταλασίαν καὶ ἔργα γυναικῶν ἡξίωσεν εἰφορᾶν — ἀλλ' ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τὰ θηρία. — V. 7. Sequitur interpretatio signorum. Gallus mulierem indicat mane ad opus surgentem. Iis, quae dedimus ad *Meleagri* Ep. CXXIII. 7. p. 136. adde *Arsemidor.* Oneirocr. II. 47. ἀλεκτροῦν ἐν μὲν πένητος οἰκίᾳ τὸν οἰκοδεσπότην, ἐν δὲ πλουσίου τὸν οἰκονόμον σημαίνει, διὰ τὸ ἀνιστᾶν τοὺς ἔνδον ἐπὶ τὰ ἔργα. — V. 10. ἡσυχίης *Vat. Cod.* ἡσυχίας *Wetsten.* qui hoc distichon profert ad N. T. II. p. 164. Laudatur in mulieribus silentium et linguae continentia. *Sophocl.* Aj. 294. *Euripid.* Heracl. 477.

LXXXVIII. *Cod. Vat.* p. 271. Ἀντιπ. Σιδ. Primum distichon protulit *Salmas.* in *Plin.* p. 859. G. Totum carmen *Leichius* in *Sepulcr.* p. 20. *Reisk.* in *Anth.* nr. 617. p. 94. — V. 1. In cippo Myrus insculpta erant

figna: flagellum, bubo, arcus, anser et canis. In pentametro *Brunckius* voces transpositas putat, et hoc ordine ponendas: χᾶνα, βιδν, χαροπὸν γλαῦκα. nam epitheton χαροπὸν non anseribus, sed buboni convenire. In Cod. Vat. est χαροπὸν, quod reponendum, quamvis et χαροπὸν ferri possit. Lineae superscriptum γρ. τάνδε θοῶν ἀκύλακα. — §. 31.] V. 3. εὐτονον. Cod. Vat. quod mutatione non indiget: εὐτονος enim *intemperantiam* rei familiarum matronam non minus significat, quam έντονος. Eadem est lectionis diversitas in *Polyb.* Hist. L. VIII. 7. 2, εὐτονωτέροις καὶ μείζονσι λιθοβόλοις καὶ βέλεισι τιτρώσκων. Quaedam de hoc verbo notavimus in *Exercitt. crit.* T. II. p. 95. sq. — V. 4. κηδομέναν. *Reisk.* contra codicis fidem. — V. 5. ἀλλ' ἀγέρωχον. τὸ ἀγέρωχον εἶναι de viris, militibus praesertim, in bonam partem passim usurpatum, in mulieris tamen laudem dictum miror. Quare mihi quidem verissima videtur *Reiskii* emendatio: οὐδ' ἀγέρωχον Διμοσί. neque in servos ferocem. — Apodosis continetur verbis καλᾶσταιραν ἐ. ἅ. peccatorum justas ab iis fumebat poenas. — V. 7. In Cod. Vat. versus non integer: τὰν δὲ δόμων φύλακα μ. τάνδ' ἅ. . . . In marg. apogr. Lips. suppletum et emendatum χᾶνδς ἀγαλμα. *Reiskius* conjecit χᾶν ἀγορεύει, quam *Salmasii* quoque conjecturam esse *Br.* monuit. Structura orationis sententiarumque nexus postulare videtur, ut scribatur:

χᾶν δὲ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα τάνδ' ἀγορεύσει,
τάνδε ad Myro, sub tumulo sepultam, referri debet. — V. 8. γλαυξ ἄδε γλαυκᾶς. Vat. Cod. quod *Reiskius* verbis transpositis emendavit. Facilis emendatio, qua tamen admissa versus paulo durius ad aures accidit. Fortasse legendum:

γλαυξ δ' ἔπει γλαυκᾶς Παλλάδος ἀμφίπολον.
ut Epigr. praec. Ἰππαστῆρ δ' ὅδε κημὶς κείσεται οὐ πολὺ μὲν θαν. — Palladis ministra Myro dicitur propter lani-

LXXXIX. Vat. Cod. p. 271. Ἀντίπ. Σιδ. εἰς Βιττίδα τὴν Κρήσσαν αἰνυγματῶδες, εὐληπτον δέ. Planud. p. 227. St. 331. W. — V. 1. Bis legitur in Vat. Cod. ubi κίσσαν et κίσσα legitur. In Plan. ἀπὸ λάλος ὡς κίσσα. Pica mulieris loquacitatem significabat. Sycophantam quendam loquacissimum Athenis κίτταν fuisse appellatum, narrat *Aristoph.* in *Av.* 1297. ubi vide *Schol.* — V. 2. φέρεται. Vat. Cod. quod metrum respuit. — κίλιξ. Poculum cippo insculptum vinosam indicabat. Vide *Ep.* sq. et *Leonid. Tar. Ep.* LXXXVII. — σύντροφος dicitur, qui familiaritatem cum aliquo contraxit, tum ad res transfertur, quibus quis adsueverit. Hinc fortasse *Antipbilus Ep.* VII. Δημήτρης δὲ μέθην σύντροφον οὐ δέχεται. De Anacreonte noster supra *Ep.* LXXIV. ὁ φιλικρήτου σύντροφος ἁρμονίης. — V. 4. ἄνδεμα μίτρας. Forma rarior, nec fortasse alibi obvia, pro ἀνάδημα sive ἀναδέσμη ponitur. *Homer.* II. x. 468. varia capitis ornamenta complexus: τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεῖρ δέσματα σιγαλόντα, Ἄμπυκα, κεκρόφαλον τ', ἥδ' ἀπὸ πλεκτὴν ἀναδέσμη, Κρήδεμνον δ'. — *Mitra* inter vetularum ornamenta inprimis commemoratur, ut ap. *Ovid.* *Fast.* IV. 517. *Simularat anum, mitraque capillos Prefferat.* Vide *Burm.* ad *Propert.* IV. El. V. 7. p. 804. Nec tamen vetulis solis propriam fuisse mitram, id quod *Scaliger* videtur putasse ad *Virgilii Copam* v. 1. p. 93. docuit *Barthius* in *Adversf.* L. XXXIII. 22. et *Burm.* ad *Anth. Lat.* T. I. p. 708. — V. 5. σταλουργὸς τύμβος ex hoc loco in Lexicis explicatur de tumulo, cui cippus impositus est; nescio quo jure. Analogiae enim leges σταλουργὸν de sculptore, qui cippos facit, explicare suadent. Legeris fortasse:

τοῖάνδε σταλουρχὸς ὅδ' ἔκρυψε Βιττίδα τύμβος.

alis fuit Bittis, quam hic tumulus, stela instructus, continet. Eadem analogia λυχνούχος vocatur, qui lychnum, πυργούχος, qui turrim sustinet, ut ap. *Polluc.* I. 92. Vide *Schweigh.* ad *Polyb.* T. VII. p. 243. Sed haec mox ex-

pedire conabimur. — V. 6. »Τιμέλου ἄχραντον. Hoc ex conjectura dedi. Planudeae Codd. et veteres edd. habent τὰν τιμελάχραντον, quod in recentioribus mutatum, »qua de causa nescio, in θυμελάχραντον. Vat. Cod. τιμελάχραντον, omisso τὰν. Ex scripturae compendio ortum »mihi hoc videtur. ου super λ positum, omissum fuit a »descriptore, qui duas voces in unam conjunxit. Nomen »Τιμελος alicubi vidi, ubi vero, nunc non succurrit. «*Br. Scaliger* in not. mstis conjecit τὰν τε Μελαγχράντου, quod ferri nequit propter τε plane otiosum. *Brodaeus* vocibus sejunctis τὰν τε μελάχραντον, μελαγχραίναν ἢ μελαγκραΐσαν inepte legit. Viri nomen latere, dubitari nequit; sed hoc quale fuerit, sine codd. ope nemo dixerit. In ταντιμελαχράντου latere suspiceris:

Ἀντιμένω Κράντου (vid. scil.) —

sed hoc verum esse nemo, nisi vanus et stolidus, sponderit. — V. 7. οἰχαμένοισιν. Si recte intelligo hujus distichi sensum, pluralis pro singulari est positus, οἰχαμένη, mihi apud inferos degenti eandem sermonis gratiam et voluptatem praebeas. Ad loquacitatem mulieris respicitur. Nec sic tamen sensus satis expeditus. Putabam olim, verba sic accipienda esse: Et tu salve, et me vicissim salvam esse jube. Sed sic αὖθις abundat et μύθων. Tertia igitur superest interpretandi via, eaque omnium verissima. Bittis, quae hic loquitur, viro, qui sculptor fuisse videtur, gratias agit, eumque hortatur, ut etiam in posterum defunctis ejusmodi cippos ponat, qui ipsis quasi facultatem loquendi et se praetereuntibus indicandi tribuant: τὰν αὐτὰν χάριν, eandem, quam mihi tribuisti, facultatem, μύθων, loquendi. Sed sic praecedentia quoque nonnihil immutanda videntur. Videtur igitur *Antipater* scripsisse:

ταῖκινδ' σταλουεργὸς ἴδ' ἔκρυψε Βιττίδα τύμβῳ

[Ἀντιμένης Κράντου] νυμφιδίαν ἄλοχον.

XC. Vat. Cod. p. 258. Ἀντίπ. Σιδ. Plan. p. 243. St. 353. W. Maronis, vetula vinosa, calicem in tumultu habens, nec de liberis, nec de marito, quos egenos reliquit, sed de sicco calice dolet. Expressum carmen ex *Leonid. Tar. Ep. LXXXVII.* — V. 5. Vulgo ὅττι τὸ βάκχῳ ἀρμενον. Veram lectionem *Br.* ex Vat. Cod. restituit, olim βάκχῳ scriptum fuisse existimans, terminatione dorica, cujus dialecti vestigium remansit in δρῆς v. secundo. Ad ἀρμενον *Casaubonus* adscripsit ὕργανον, interpretandi causa, ut videtur. Pro οὐ, cum in Ald. sec. ὃν legatur, *Jos. Scaliger* ἐν conjecit. Color in ultimo hoc disticho fere, ut in *Simonid. Ep. LV. 5. — 8.*

XCI. Vat. Cod. p. 271. Ἀντίπ. Σιδ. Εἰς τινα υἱὸν Θεοῦ δώρου, οὗτινος ἐπὶ τῇ τάφῳ σύμβολον ἵστατο λέων. Edidit *Leich.* in Sepulcr. p. 12. *Reisk. Anth. nr. 618. p. 95.* — V. 1. τί πρὸς. *Reiskius* pro πρὸς τί metri causa opinabatur positum, et ἀμφιβέβηκας vertit: *stas divaricaris pedibus.* Inepte. Jam ad *Homeri Il. α. 37. ὃς χερσὶν ἀμφιβέβηκας* Intpp. monuerunt de vero hujus vocabuli sensu. *Aeschyl. VII. c. Th. 176. δαίμονες Λυτῆρται ἀμφιβάντες πλῖν.* hoc est, *πυκνόντες.* — τί πρὸς mihi depravatum videtur. In Cod. Vat. τι lineae superscriptum. Legerim:

Εἰπὲ, λέων, φθιμένοιο τίνος τάφον ἀμφιβέβηκας;

Nihil in Codd. inter se similis vultus πρὸς et τίνος. — V. 2. Cod. Vat. βουφάγε, quod a *Br.* inconsiderate mutatum est. *Simonid. Ep. CXII. βουφάγος ἐς κοίλῃν ἑτραπὸν ἵκτο λέων.* — τίς. Quis dignus fuit, cujus tumultu leo, fortitudinis index, imponeretur? Leonum in fortium virorum tumultis exempla quaedam laudavimus ad *Simonid. Ep. XXXV. p. 222. sq.* — §. 32.] V. 3. Τελευτία. Vat. Cod. quod jam apud *Reiskium* emendatum est, qui monet, hunc Teleutiam certe diversum esse ab Agesilai fratre, quem memoravit *Diodor. Sic. XV. 21.* Fuit nimirum Agesilaus Archidami filius, cum contra Teleu-

tias noster Theodori vocetur filius. Quod si igitur *germanus* Agefilai frater fuit, recte judicavit *Reiskius*. Sed res se aliter habet. Fuit Teleutias *δρομήτριος ἀδελφός Ἀγησιλάου*, id quod *Diodorus* significare voluit, *Plutarchus* diserte dicit T. III. p. 391. ed. Bry. Tenemus igitur nomen patris Teleutiae, aliunde non cognitum. Is autem ad Olynthum fortiter pugnans occubuit Ol. XCIX. 3. Vide *Xenoph.* Hist. Gr. L. V. 3. 6. p. 291. ed. *Schneider*. — V. 5. μάτην. apogr. Lips. — φέρω δ' ἐτι. Cod. Vat. — V. 6. δὴ temere omisit *Leich*. — *Dionysius* Ep. IX. οὐδὲ λέων ὡς δευδὲς ἐν οὐρεσιν, ὡς δ' Μίκωνος Τίδος Κριναγόρης ἐν σακέων πατάγῃ.

XCII. Vat. Cod. p. 229. sq. Ἀντιπ. Σιδ. Planud. p. 197. St. 286. W. Aquila, Aristomenis Messenii tumulo imposita, se praestantem Aristomenis fortitudinem significare ait. An revera fortissimi hujus Messeniorum ducis tumulus aquila insidente ornatus fuerit, ignoro; non tamen improbable. Qui ejus res gestas poeticiis coloribus illustraverunt, *Rbrianus* inprimis, ni fallor, (vide *Pausan.* L. IV. 24. p. 338.) eum, quum a Lacedaemoniis in Ceadam effret injectus, ab aquila servatum tradiderunt. *Pausan.* L. IV. 18. p. 324. In scuto eum aquilam, utramque alam usque ad scuti ambitum pandentem, gessisse testatur idem L. IV. 16. p. 319. Sepultus est Rhodi, ubi ei Rhodiorum rex, monumento exstructo, insignes honores tribuit. Id. L. IV. 24. p. 338. Postea tamen Messenii in patriam reducti se ejus ossa, a Rhodensibus accepta, in patrio solo condidisse, gloriabantur. L. IV. 32. p. 359. — V. 1. διάκτορα. Sed leporem aut capream famulae Jovis et generosae In sylvis venantur aves. *Juven.* Sat. XIV. 81. — V. 4. ἡμιθέων. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 5. Ignavorum tumulis pavidae infideant columbae. Hic igitur non ad consuetudinem aliquam columbas in tumulis collocandi, sed ad columbarum naturam et indolem, quae aquilarum indoli

prorsus opposita est, respicitur. Passim tamen aves cippis insculptas esse constat. Corvus lapideus, a Marcello tumulo magistri impositus, facete dicto Ciceronis locum fecit, ap. *Plutarch.* T. I. p. 874. B., T. II. p. 205. A. — Excitavit hoc distichon *Suidas* in *πελειάδης*; T. III. p. 72. additis verbis, *φῆσιν ἑστῶς* unde editores hos versus ex fabula quadam defuntos esse arbitrati sunt. Vide *Fabricii* Bibl. Gr. T. IX. p. 837. in *Fabulae*; quod notavit *Brunck.* Lectt. p. 318. ubi lectionem *Suidae* *ἐφιδεσθούσιν* vulgatae praefert. Mihi tamen futurum tempus, a forma insolentiore *ἐφιδεῖται*, in hac verborum continuatione non ineptum videtur.

XCIII. Cod. Vat. p. 272. Τοῦ αὐτοῦ Ἀντιπάτρου (Σιδ.) εἰς τινὰ τάφον, ἐν ᾧ σύμβολον ἐνείκα ἑστράγαλοι ἐκχεάρακτο· ἦν δὲ τε οὗτος δὲ τάφος Ἀλεξάνδρου τινὸς Χρίου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ ἀνιγματοῦδες. Ultimum distichon protulit *Salmas.* ad Solin. p. 859. A. Integrum primus dedit *Pauw* in *Diatribae* de Aleae Lusu et *Dorville* in *Vann. crit.* p. 167. *Leich.* in *Sepulcr.* p. 14. *Reisk.* in *Anthol.* nr. 619. p. 96. Expressum est ex nostro Ep. *Meleagri* CXXIII. — V. 2. *ἠδμαθὲν*. Cod. Vat. mallet *γλυφθὲν*. Sed post viros doctissimos *Dorvillium* et *Reiskium*, qui de hoc carmine optime meriti sunt, aliquid mutare veritus sum. *Br.* *τμαθὲν* ex conjectura *Guisti* fluxit. *Herodot.* L. VIII. 22. p. 629. ἐντάμιον ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα. Ap. eundem L. IV. 87. p. 321. Darius ad Bosporum στήλας ἔστησε δύο λίθου λευκοῦ, ἐνταμιὼν γράμματα. — V. 3. Falsum est, quod *Dorvill.* ait, in omnibus libris *πικτηθῆτας* haberi; in Vat. Cod. *πικτηθῆτας* legitur, quavis vitiose. *πικτειν* proprie de talis, quando jaciuntur. — Novem tali cippo insculpti erant; quorum quatuor efficiebant eum jactum, qui Ἀλέξανδρος vocabatur. *Hesych.* Ἀλέξανδρος. ὄνομα βόλου. καὶ κύριον. — V. 5. Quatuor alii monstrabant τὸν ἐφῆβον. Vide *Salmas.* l. c. *ἐφῆβον* perperam exhibuit *Leich.* Hunc jactum poeta circumscri-

bens, ipsum juventutis florem vocat, in quem scilicet *epheborum* incidit aetas. — V. 6. Qui supererat talus, *Chium* ostendebat jactum. *χῖος* legit Cod. Vat. *χῖον Dorvillius* correxit cum *Pauwio*, laudans *Eustathium* p. 1289. Vide not. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIV. unde, cur hic jactus *ἡφαιρότερος* vocetur, intelliges. — V. 7. Jam interpretationem periclitatur *Antipater*: sensum fortasse esse hunc, nec regiam dignitatem, nec juventutem impedire, quominus, qui utraque instructi sint, morte superentur. Alexandri nomen viri *σκηπτροφόρου* esse posse *σύμβολον*, Chium jactum mortis. — Sed hanc explicationem, quamvis speciosam, ipse tamen statim rejicit. — In Vat. Cod. καὶ δοκαροῖσι junctim, non ὅς κάπτεροισι, ut quidam putarunt. — V. 9. ποτὶ σκοπὸν. *Meleager* l. c. νῦν δὲ τώτρικτος ἐφρασάμεν. Vide not. p. 136. — Mox Cod. Vat. ἰὼν legit, et ὅτος pro ὡς τις. In apogr. Lips. οὗτος. *Dorvillius* se Vatic. Cod. lectionem germanam dare putavit, cum ederet: ἰὼν Κρηταῖος ὡτὸς διοτοβόλος — in verbis ἰὼν διοτοβόλος eam linguae abundantiam esse statuens, quae habetur in locutionibus ἄπαις τέκνων, ἄχαλος ἀπιδὼν et similibus; ὡτὸς autem vertit *ego ipse*; quod tamen in hoc versu perperam abundare videtur. Recte igitur *Br.* recepit conjecturam *Reiskii*: ἰὼν, κ. ὡς τις ὁ. quae facillima est, et sensum fundit longe expeditissimum. — ἰὼν ἐλάσσειν ποτὶ σκοπὸν conjectator dicitur, qui animum alicui rei, quae ipsi metae est loco, intendit. *Pindar.* Ol. β. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῇ τόξον, Ἄγε, θυμέ. τίνα βάλλομεν — εὐκλέας διοτοῦς Ἰέντας. — V. 12. ἐφ' ἡβελῇ δ' ἄλετ' ἐν ἔλ. Vat. Cod. *Brunck.* exhibuit lectionem *Dorvillii*, qui tamen τ' ante ἄλετ' posuit; δ' scribendum esse vidit *Reisk.* — V. 13. ἀκρια. *Pauw* reddit *obscurius, ambigue, aenigmatice*; cui interpretationi vocula εὖ videtur adversari; quare *Dorvill.* vertit: *simul. una. mixtim. indiscrimin.* Poëta simul Alexandrum jactum et juvenem Alexandrum; simul jactum Ephebum et simul aetatem

ephebi; jactum Chium et natione Chium talis indicat. Mihi tamen, ne quid dissimulem, haec interpretatio Pauwiana illa non verior esse videtur. Junge: ὡς εὖ εἶπε τὸν ἄκριτα φθίνοντα νέον. Quem Parca, nulla tenerae aetatis ratione habita, trucidat, is ἄκριτα φθίνεσθαι νέος dici posse videtur *). Hanc ob causam *Theodorid.* Ep. XI. Parcā ipsam ἄκριτον appellat: Οὕτω δὲ πόλιον τὸν Ἀγήμερος, ἄκριτα Μοῖρα, Πρώϊον ἐξ ἡβας ἔθρεψας Αἰολέων. Hoc sensu τὸ ἄκριτον passim copulatur cum τῷ ἀλογίστῳ. Vide *Lenner.* ad Phal. p. 207. Fortasse igitur poeta significare voluit, Alexandrum illum temere projecisse vitam, ἄκριτως καὶ ἀλογίστως, ut ap. *Polyb.* XXVII. p. 381. προσέειπε ἄφῶς αὐτοῦς ἄκριτως. Hanc explicationem quodammodo firmant sequentia: καὶ τὸ κυβεῦδεν πνεῦμα, in quibus verbis inconsiderantiae fuisse videtur significatio. *Polybius* ap. *Suidam* κυβεῦδεν ἐν τῷ βίῳ dixit pro caput temere periculis obijcere. Vide inprimis *Garackerum* ad *M. Anton.* I. 8. p. 9. *Elfner.* in *Obff. Sacr.* T. II. p. 215. Nec tamen scio, an scribendum sit:

ἐκ τε κυβεῦδεν

πνεῦμα.

Onosander c. XXXII. στρατεύματι δὲ παντὶ τὴν ἀδελὸν ἐκκυβεῦδεν τύχην οὐ δοκιμάζω. Loca veterum, ubi vita hominum tesserae ludo comparatur, quaedam collegit *Leichius*. — πνεῦμα *Dorvill.* sine causa, nonnisi studio *Pauwium* carpendi ductus, repudiavit, et πτῶμα scripsit. — διὰ φθιγνῶν edebatur ante *Reiskium*, cujus emendationem δι' ἀφθιγνῶν *Dorvillius* assensu suo probavit ad *Cbaris.* p. 410. ubi similia ex Anthologia laudavit. His adjice *Ansipbil.* Ep. XVII. de horologio: σῆμα — τρισάκις ἐγλώσση φθιγγόμενον στόματι. Est in his jucundum oxymoron. Sculptor per mutos talos locutus est, i. e. quid vellet, indicavit.

*) Hanc ipsam interpretationem *Reiskio* quoque placuisse, nunc demum video.

¶ 33.] XCIV. Bis legitur in membranis Vat. p. 380. ubi *Antipatro*, et p. 398. ubi *Philippo Tbeſſa-Ionicenſi* inſcribitur. Sic quoque in Plan. p. 31. St. 48. W. bis legitur, mutato tantum priore diſticho, quod *Philippo* tribuitur. Hoc ſe ſic habet:

Ἡρίστμει πολλὸν ὕλβον Ἀριſτείδης δ' πενιχρὸς

τὴν οἶν ὥς ποίμην (ποίημην Plan.), τὴν βδο δ' ὥς ἐγέλην.

Hoc diſtichon alteri praeferendum et totum Epigramma *Philippo* adſcribendum ſuſpicatur *Brunck*. Scriptum eſt in *Ariſtidem*, qui, cum unam bovem, unamque ovem, quae ejus omnis erat poſſeſſio, perdidiffet, vitam ſuſpendio finivit. — V. 2. ἤλαυνε edd. quaedam. — V. 3. ἐμὴν λύκος ἔκτανεν, ὥδης τὴν δαμ. Plan. et Vat. Cod. loco pr. — V. 4. δ' ᾤλετο. Plan. et Vat. Cod. loco ſec. — V. 5. πηροδέτω δ' ἱμάντι. Vat. Cod. loco ſec. Pro λυγώσας autem idem loco ſec. πεδήσας legit.

XCIV. Cod. Vat. p. 380. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 31. St. 47. W. In eodem cum praecedente argumento verſatur. — V. 1. »δ βοκέρριος. quid hoc ſit neſcio. De »hujus vocis natura et ſignificatione altum apud inter- »pretes ſilentium. — Adjectivum πενιχρὸς in diſticho »ſupra laudato ſimile quid hic deſiderari et olim lectum »fuiſſe, e quo depravatum βοκέρριος, ſuſpicionem movet: »aut ſi hoc rectum eſt, nomen proprium fuerit βοκέρριος, »et Ἀριſτείδης δ' βοκέρριος, eſt *Ariſtides Bocerris filius*, »quod mihi admodum frigere videtur.“ *Brunck*. Pro proprio nomine habuit *Grozius*, qui vertit:

Paeſtor Ariſtides habuit non multa Bocerrae,

Reſ ovis una viro, boſque, ſed una, fuit.

— V. 4. ἡρεε οἶν. Plan. et Vat. Cod. Noſtra lectio igitur ex *Brunckii* conjectura videtur profeſta, cujus nos auctori gratiam facimus. Nihil vetat, quominus plures lupi unam ovem laniaverint; ſed ſi vel unius hoc fuerit facinus, licuit tamen poëtae plurali numero uti. —

V. 5. ἀλλήλῃς Ald. sec. ex Lectt. Ald. pr. temere assum-
sit. — V. 6. ἐκρέμασεν. Plan. et Vat. Cod.

XCVI. Vat. Cod. p. 307. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 80.
St. 117. W. Pyrrhi piscatoris, fulmine in mari percussus,
cymba sponte ad litus rediens, sulfure et fuligine indi-
cium fecit, quo mortis genere dominus perierit. —
V. 1. μουνογέτης. Vat. Cod. Pro νηὶ *Joseph. Scaliger* vel
emendavit, quae dativi forma alibi non occurrit. —
φυκία, piscis genus, quod alii φυκίδιον vocant. Vide
Asclepiad. Ep. XXVIII. φυκίδας καὶ μαινίδας jungit *Aelian.*
Hist. An. XII. 28. — τριχλὴν κἀθυστος, linea piscatoria ex seta
equina. In Vat. Cod. καθέρης legitur. Eadem est lectio-
nis diversitas ap. *Oppian.* Hal. L. III. 77. ubi vide *Schnei-
derum* p. 405. et *Iurpp. Hesych.* in καθεύς. — V. 5.
λογυῖ. *Apothon. Rhod.* L. I. 389. περὶ δὲ σφιν ἐκιδνὴ κήκε
λογυῖς. — V. 6. Α. κοδὴ ἐπ. Vat. Cod. Illum ut afferret nun-
tium, non opus ei erat ligno illo fatidico, Argo navi
inserto, quod navigantibus deorum voluntatem signi-
ficabat.

XCVII. Vat. Cod. p. 305. Edidit *Jens.* nr. 94.
Reisk. nr. 745. p. 152. In Diædorum Calligenis filium,
qui, multa maria emensus, in portu, dum abundantem
cibum evomeret, e navi excussus erat. — V. 1. Ὀλύν-
θιον. Olynthum a Philippo Macedone funditus eversum
esse, satis constat. Jam cum *Antipater Sidonius*, Philippo
duobus pæte seculis posterior, memoret Olynthium ho-
minem, *Reiskius* colligit, Olynthum e ruinis suis resur-
rexisse, idque, quamvis Historicis et Geographis tacen-
tibus, ex hoc Epigrammate effici putat. Sed haec ratio
admodum fallax est. Nunquam enim certis argumentis
probari poterit, *Antipatrum* hoc carmine rem sua aetate
factam narrare. Vetustioris potius poëtae carmen, ut in
plurimis aliis, sic in hoc quoque Epigrammate expres-
sisse videri debet. — V. 3. ὅτ' ἤμεν Cod. Vat. quod

Reiskius probabiliter emendavit: ἀπήμεν. Fortasse tamen fuit: δαιτὸς ἐκεῖ τὸ π. ὅτ' ἤμεν, cum *ibi*, in prora scil., abundansem cibum ejiceret. — ἃ πῶσον. Quantillum aquae perdidit virum tanto pelago spectatum! κρινεσθῶ, cerni. *Leonid. Alex.* Ep. XV. ἀσπίδα δ' ἔσχον Σωθεὶς κεκριμένην ὕδατι καὶ πολέμῳ. Vide *Gronov.* ad *Cebet.* p. 163. — Postremo hujus Epigrammatis versu lecto, nonne aliquid ad sententiae integritatem in hoc carmine deesse sentis? Nonne verba τόσῳ πελάγει lectores videntur ad aliquid in praecedentibus remittere, quod tamen desideratur? Cum enim dicit poëta, Tantillum aquae tanto pelago spectatum virum perimere potuit! aperte significat, nobis de illius viri itineribus constare. Sed unde, quaeso, constare potest, cum ipse nihil ejusmodi praemiserit? Hinc, ni fallor, sponte apparet, initio carminis aliquid intercidisse, quod tibi jam, optimi Vat. Cod. ope, restituemus. In hoc Cod. nostrum carmen praecedit Epigr. *Diodori Sard.* XVI. quod vulgo desinit in verbis πάσῃ βρώσῃ ἀληθροδίῃ. In Cod. Vat. distichon additur hoc:

Εἰδὸτα κῆπάτλαντα τεμεῖν πῶρον, εἰδὸτα Κρήτης
κύματα καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος.

quod cum illo *Diodori* carmine nihil commune habet, sed ad nostrum pertinet, a quo librarii vel imperitia, vel negligentia, cum lemma non suo loco in margine collocaret, avulsum est. Jam totum Epigramma sic legi debet:

Εἰδὸτα κῆπ' Ἀτλαντα τεμεῖν πῶρον, εἰδὸτα Κρήτης
κύματα, καὶ πόντον ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένεος Διοδώρου Ὀλύμπιον ἔσθ' ἑανόντα
ἐν λιμένι, πρῶτης νύκτερον ἐκχύμενον,
δαιτὸς ἐκ εἴ τὸ περισσὺν ὅτ' ἤμεν. ἃ πῶσον ὕδωρ
ᾧ λασσι τὸν τόσῳ κεκριμένον πελάγει!

¶ 34.] *XCVIII.* Cod. Vat. p. 319. Ἀντιπάτρου. Ex *Jensio* nr. 24. repetivit *Heringa* in *Obf.* p. 195. sq.

Reisk. in Anth. nr. 675. p. 122. In Clinaretam, Nicippi et Damus filiam, inter ipsum nuptiarum apparatus extinctam. Vide not. ad *Meleagr.* CXXV. p. 139. — V. 1. Πιτανάτιδι νόμφῃ. Haec verba, quod *Heringa* monuit, respexisse videtur *Stephan. Byz.* v. Πιτάνη. πόλις Αλοίδος. ὁ πόλιτις Πιταναῖος, καὶ Πιτανίτις χώρα καὶ Πιτανίτις νόμφη καὶ Πιταναῖα. Non tamen propterea Πιτανάτιδι mutandum videtur, quam formam tuetur *Hesychius* in Πιτανάτης, et alii. — παστὸς torus est nuptialis, quem jam in Clearistae thalamo stratum fuisse ait *Antipater*. Junguntur παστοὶ καὶ θάλαμοι in Epigr. ἀδισπ. DCCX. ἐκ δ' ἐμὲ παστῶν Νύμφην καὶ θάλαμον ἤρπασ' ἄφνωσ' αἶδας. et in alio, quod *Br.* inseruit *Lefft.* p. 303. οὐκ οὐκ νυμφείου θάλαμου καὶ παστάδος ὥρης γευσάμενῃ. *Philodem.* Ep. XXIV. τὸν ἡμῖς παστον ἀπὸ κροκέων ἐμὲ παστῶν. Vide notas ad *Philippi Thess.* Ep. LIV. ubi corrigo:

σοὶ παστὸς φίλος ἦν καὶ ὁ χρυσοκόμης Τρένχιος
καὶ λιγυρῶν αὐλῶν ἡδυμελεῖς χάριτες.

ubi vulgo σοὶ παιὼν non satis apte legitur. — V. 3. δι' αἰλόνιον. *Jensf.* quod *Heringa* in διωλύγιον mutare conabatur. *Reiskius* vocolas temere discerptas conjunxit, διωλένιον, ipse tamen interpretationem suam parum diserte interpretatus. διωλένιος is dicitur, qui brachia sublata gerit, quales multos videre licet in priscis monumentis λαμπαδαφόρους. Epitheton ab iis, qui faces gestabant, ad ipsas faces translatum est, ita ut fax protensa, sublata significetur. *Schneiderus* tamen διωλένιοι legendum suspicabatur, comparans *Arati* Phaen. v. 202. ἀλλ' ἔμπης πρὸς διωλενίη τετάνυσται. *Schol.*: διωλενίη. ἐκτεταμένως ἔχουσα τὰς χεῖρας. — V. 5. Δημῶ et ἐφ' ἀρπάξασα *Cod. Vat.* — V. 7. ἐκάμαντο. *Vat. Cod.* — In fine carminis membranae θάλαμον praebent; quod variis conjecturis locum fecit. *Heringa* dure et contorte: σ. ἄγχι θυρέτρων ἄλλαστον αἶδω στερεοτυπεῖς θάλαμον. Longe melius quoad sensum *Lipsiensis* editor: οὐχὶ χορείαν, ἄλλὰ τ. κ. στερεοτυπῆ

ἰάλεμον. Metri difficultates non curabat vir doctissimus. Merito *Bruncius* his conatibus praefererebat conjecturam *Musgravi* ad Eurip. Suppl. v. 603. πάταγον corrigentis, quod huic loco unice convenit. Exprimit hoc vocabulum non minus strepitum saltantium et plaudentium in thalami limine, quam planctum lugentium et pectora ferientium. χειροτυπῆς πάταγος. *Meleager* Ep. LX. θάλαμῳ ἐπλαταγεῦντο θύραι. Id. Ep. CXXV. ἄμφω καταπαταγοῦσσι τὰ στήνα. *Eustath.* in Amor. H. et H. p. 448.

XCIX. Cod. Vat. p. 243. Ἀντιπ. Σιδων. Planud. p. 219. St. 319. W. In Ptolemaeum, regis Aegyptii filium, qui ante regnum initum pestilentiae contagio abreptus periit. *Reiskius* in Not. poët. p. 186. suspicatur, hunc Ptolemaeum filium fuisse Ptolemaei Epiphanis, et fratrem Ptolemaeorum Philometoris et Physconis. Niti-
tur haec conjectura nomine Andromachi, quem *Ansipater* Ptolemaei nostri nutritorem vocat. Jam Andromachum et Nicolaïdam legatos a Physcone Romam missos legimus ap. *Polybium* L. XXXIII. 5. 4. Quum Andromachi nomen inter Graecos minime sit infrequens, sponte apparet, hanc conjecturam non multum habere ponderis; hec tamen in hac incertitudine ulterius progredi licet. — V. 1. ἐπὶ μύρια habet Plan. Vat. Cod. et *Suid.* qui hoc distichon laudat in τείρει T. III. p. 457. — *Stephanus* notavit etiam πρὸ πλοκάμους ap. *Suidam* μαστοὺς legi; ubi, non indicans. — Vulgata lectio servanda videtur: μυρία σοὶ ἐπὶ πατρὸς, μυρία μάτρὸς τειρομένα. Comma post πατρὸς ponendum. — V. 3. 4. laudat *Suid.* in τιθνήας T. III. p. 467. τιθνήντειρα — πολλὰ τιθνήντειρ' ὀλοφύρατο χ. ἐμήσας Ἀνδρομάχης δ. quae lectio orta videtur ex ea, quam Planud. et Vat. Cod. habent, Ἀνδρομάχοις, quaeque ap. ipsum *Suidam* reperitur v. διοφερόν T. I. p. 612. ubi ἐμήσας legitur, terminatione mascula et forma vulgari, quam Vat. quoque Codex et Planud. tuentur. — V. 5. Inveteratum hujus versiculi vitium ἐάντ

δάψατο χ. in quo cum Planud. conspirat Vat. Cod. qui conjunctim ἐανῶιδάψατο legit, et *Suidas* v. δάψατο T. I. p. 513. et v. ἐανῶ T. I. p. 665. nemini interpretum suspectum fuit ante *Scaligerum*, qui in notis mstis ἐαν ὠλάψατο (voluit ὠλόψατο) praeclare restituit. Hanc *Scaligeri* emendationem ignoravit *Huesius*, qui p. 22. ἐαν κατεδάψατο correxit, partem certe veri probe intelligens. Plane sic, ut *Scaliger*, hunc locum emendandum vidit *Bentlejus*, cujus correctionem *Kusterus* laudat ad *Suid.* v. δάψατο, unde *Br.* eam accepit. *Hesych.* ὀλόπτειν. τίλλειν. λεπτίζειν. κολάπτειν. Sed emendationis veritas inprimis apparet ex *Callim.* H. in Dian. 76. στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξκο χεῖτης, ὦλοψας δὲ βίμφι. Quod ante oculos habuit *Nonnus* Dion. XXI. p. 558. ἐνδρὸς ἀμαιομακέτοισι κῆμην ὦλοψα Πολυξία. Vide *Ruhnken*, Epist. crit. p. 145. — V. 6. Εὐρώπας δῆμος. *Propert.* L. I. El. 6. 4. *Ulteriusque domos vadere Memnonias.* L. II. El. 8. 20. *Et domus inaeclae te tremis Arabiae.* ubi vide *Burmamn.* — V. 7. 8. Hoc ante oculos habuit *Grinagoras* Ep. XXXVIII. ubi scribendum videtur:

Καὶτὴ δὴ β' ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἐντέλλουσα
Μήνη, φέγγος ἐν νυκτὶ καλυψαμένη.

Vulgo πένθος legitur. Apud nostrum correxerim:

καὶ β' αὐτά — —

— V. 8. 9. Vat. Cod. in contextu omittit; adscripti sunt margini. — V. 9. 10. excitat *Suid.* v. θοινήτωρ T. II. p. 209. neglecto Dorismo. λοιμὸς θοινήτωρ, quia pestis contagione serpit; de quali morborum genere θοινᾶσθαι usurpant. *Eurip.* in Phil. ap. *Aristot.* Poet. 12. φαγέδαινα, ἣ μου σάρκα θοινᾶται ποδός. Simili metaphora *Philoctetis* morbus διάβορος et ἀδνηφάγος νέσος vocatur in *Sophocl.* Phil. v. 7. et 313. Idem in *Trach.* 770. εἴτε φοίνις Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰδὲ ὡς ἐδαίνυτο. Vestimentum venenatum πλευραῖσι προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας.

— V. 10.

— V. 10. σκηπτρον. Vat. Cod. — V. 11. Te post mortis tenebras non Orci receperunt tenebrae; tales enim reges non Orcus sibi vindicat, sed Jupiter ipse in Olympo collocat. Similia de Christianis praesertim passim in Epitaphiis. Conf. Ep. ἀδέσπ. DCLXXXIII. et sq. quod Gregorii est *Theologi* Conf. not. ad Scolion VII. p. 297. et ad *Simonid.* Ep. XXXIII. p. 221. Inprimis comparandus *Theocrit.* Eid. XVII. 45. πόντ' Ἀφροδίτα, Σοὶ τήναι μεμύλητο· σέθεν δ' ἔνεκεν Βερνίκᾳ Εὐειδῆς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν κ. τ. λ. quem locum ante oculos habuit Nonnius Dion. XII. p. 334. Ζώει τοι, Διόνυσε, τὸς νέος· οὐδὲ πέρησει Πικρὸν ὕδωρ Ἀχέροντος.

G. Vat. Cod. p. 244. Ἀντιπάτρου. In Planud. p. 203. St. 295. W. ἀθλον est. Dicitur scriptum esse in eos, qui cum Leonida ad Thermopylas occubuerint. Mirum est, quod illi dicuntur adamasse αἶδαν. ἐνὸπνιον, mortem somnium, seu, ut somnium, *Brodaeo* interprete. Aliud quid olim scriptum fuisse, probabile est. Putabam:

οἷδ' αἶδαν στέρξαντες ἐνὸπλιον — —

mortem in pugna et armis. Supra Epigr. LXXXIV. αἶδαν ἄλκιμον εἰλέμεθα. ἐνὸπλια παλγυία dixit *Plato* de LL. VII. p. 796. Hac lectione totius distichi sensus valde erigitur. Hi, quod mortem appetiverunt fortium virorum, non, ut ceteri, columnam, sed ipsam virtutem virtutis suae monumentum acceperunt. Huic autem conjecturae merito confido, cum *Casaubonum* in eandem incidisse videam. — Pro ἄπερ ἄλλοι Vat. Cod. ἄτερ ἄλλος. ἄλλος etiam *Aldina* pr. et *Ascens.* legit. In altero versu malim:

ἀλλ' ἀρετὰν μῆμ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Haec uncialibus scripta APETANMNAM quomodo in APETAN ANT abire potuerint, sponte apparet. *Simonides* Ep. XLVII. κάλλιστον δ' ἀρετῆς μῆμ' ἔλιπον φθίμενοι. Idem Ep. XL. αὐτ' εὐεργεσίας μῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

II. 35.] CI. Cod. Vat. p. 244. Ἀντίπ. Σιδ. Εἰς τοῦδε ἐν Ἰσση Περσῶν πεπτωκότας ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα μάχῃ. Plan. p. 200. St. 291. W. — V. 1. προβολῆσιν Plan. προβολᾶς, quae vox de murorum munimentis proprie usurpatur, de rupibus et saxis prominentibus explicat *Salmas.* ad Solin. p. 604. sq. nixus praefertim loco *Harpocr.*: προβολοί. αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, καὶ εἰον ἔκταί τινες. Loca *Demosthenis*, ad quae *Harpocratation* respexit, laudat *Valesius* p. 65. qui *Polybii* quoque locum excitat, L. 1. 53. ubi προβολή eodem sensu occurrit. Vide *Schweigh.* T. V. p. 285. Nihil igitur est in hac lectione, quod merito vituperes. Cum tamen Vat. Cod. προμολῆσιν praebeat, hanc lectionem *Br.* praetulit. *Suidas*: προμολῆσιν. ἐξοχὰς. ἀκρωρείαις. — *Damager.* Ep. V. παρὰ προμολῆσιν Ὀλύμπου. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in οἶμος T. II. p. 666. — ἐφ' ἐσπόμεθα. Vat. Cod.

CII. Cod. Vat. p. 251. Ἀντίπ. Σιδ. Plan. p. 221. St. 322. W. In puerum, venti impetu de navis tabulato deturbatum. — V. 2. ἐρεϊσάμενος. Vat. Cod. — V. 3. δ θρηϊξ ἐτύμως. Boreas vere Thracius, i. e. ferus, saevus, humanitatis expers. *Thrace* ap. *Statium* Theb. V. 84. saeva vocatur. *Impia Thracum pectora* ex *Horatio* nota Epod. V. 14. — De Borea Thraciae vide not. ad *Simonid.* Ep. CV. p. 266. — V. 5. ἀνοικτείμων omnes edd. vett. usque ad *Stephanum*. Crudelitatis poeta accusat Ino, Melicertae matrem, quae, sui filii a Nereïdibus servati immemor, puerum, Melicertae aequalem, non servaverit. Ino navigantibus opitulari putabatur. *Orpheus* H. in *Leucoth.* LXXIII.

CIII. Cod. Vat. p. 427. Ἀντίπ. Σιδ. Plan. p. 19. St. 30. W. In vernam puerum, qui in mare delapsus perierat. — V. 3. ἐπέ. Omittit poeta commemorationem rei, quam eventus docet. Puer cum ad maris litus prorepisset, fluctibus absorptus est; quo facto πλεῖον ἐπὶ ποτὶν

μαζών, paulo plus bibit, quam materna ipsi mamma solebat porrigere. — Frigidum carmen.

CIV. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Εἰς ἄρετιμίαν τὴν Κνιδίαν μετὰ τὸ τεκεῖν τελευτήσασαν. Planud. p. 234. St. 340. W. Hoc carmen expressit *Heraclides* Ep. I. p. 261. — V. 1. ἄρετιμίας. Vat. Cod. et ἐκάτοιο vitiose. — V. 2.

Θεμένην. Vat. Cod. ἡδὲν Planud. — V. 3. Vat. Cod. νέον a pr. man. Superscriptum νέον, quod fortasse verum. Τυμῆ. Ep. VI. ὤλετο δαιμονίῃ Ἀρετιτῆκος· τὸ δὲ Μοῖρα κατήγε νέον βρέφος ἄδην. ut nos quidem hunc locum corrigendum putamus. *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 13. conjicit: ἄρετι τεῶ φ. quod vulgata deterius est. — V. 4. Δωριίδες. Mulieres Cnidiae. De Rhodiis agens *Strabo* L. XIV. p. 965. C. Δωριεῖς δ' εἰσὶν, ὥσπερ καὶ Ἀλικαρνασσεῖς καὶ Κυλδιοὶ καὶ Κῆσοι. Ut hic *Anripater* mulieres Cnidias *Arètemiadi* in Orco obviam venientes fingit, sic *Statius* de *Priscilla* apud inferos adventu in Sylv. L. V. 1. 253. si quando pio laudata marizo Umbra venit, jubet ire faces *Proserpina* laetas, Egressasque sacris veteres *Heroïdas* aniris Lumine purpureo tristes laxare tenebras, Sertaque et *Elysios* animae praesternere flores. — V. 5. ξαίνουσα. Proprie qui unguibus genas radunt, ξαίνειν dicuntur παρειάς. Hoc loco paulo generaliori significatione accipitur, ut ap. *Euripidem* in *Troad.* 509. δακρύοις καταξανθεῖσα. quae verba idem plane significant ac δακρύοις ἐκτῆκεν χροά ap. eund. in *Helena* 1435. Vide *Abresch.* in *Aeschyl.* L. II. p. 264. Non igitur opus est emendatione *Gilberti Wakefield* l. c. ξαίνουσα corrigentis. — V. 6. ἀγγελίας κείν' ἀνιαρὸν ἔπος. Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. ἀγγέλλειν h. l. pro λέγει simpliciter. — V. 7. ὠδίνουσα. Vat. Cod. Pro τέκος *Aldina* sec. τέκον. In marg. Plan. εὐρίσκεται καὶ ὁ φίλαι. unde *Brunckius* eleganter corrigit:

διπλὸν ὠδίνουσα, φίλαι, τέκος — —

quam correctionem non improbare debebat doctissimus *Wakefield*. Comparandus *Ausonius* in *Parent.* XXIII. 17.

*Quatuor ediderat nunc facta puerpera partus: Funera sed
tumulis jam geminata dedit. Sit satis hoc, Pauline pater;
diviso facta est. Debetur matri cetera progenies.* Conf.
Epigr. ἁδέσπ. DCCXXX. Similia collegit *Burmamn.* ad
Anthol Lat. T. II. p. 51. — V. 8. Ἐκφρονι tentat *Scaliger*;
male. Εὐφρων tuetur *Heraclid.* l. c. Εὐφρονος ἡλθον εἰς
λέχος. — Si tamen pro φθιμένοις; alicubi reperiretur
φθιμένη, id lubenter amplecterer.

¶ 36.] CV. Vat. Cod. p. 232. Ἀντίπ. Σιδων. Planud.
p. 240. St. 349. W. In aucupem, quem, dum avibus
struebat infidias, vipera mordens occiderat. — V. 1. 2.
laudat *Suidas* in βιστονία T. I. p. 435. et in ψῆρας T. III.
p. 704. Loco priore ὑψιπέτην legitur. βιστονία vocatur
grus, quae in Thracia praecipue nasci putabatur. Dis-
cessurae dicebantur ad Hebrum congregari indeque in
Aegyptum pergere. Vide *Bochartum* in Hieroz. T. II.
p. 70. sq. Sementem sequuntur, terasque, cum grana
deficere vident, relinquunt. Hinc σπέρματος ἀρπάντειρα.
Grues autem fundis dejiciebantur. *Virgil.* Aen. L. XI.
578. *Tela manu tenera jam tum puerilia torfit, Et fun-
dam tereti circum caput egit habena; Strymoniamque
gruem, aut album dejecit olorem.* — κῶλα εὐστροφα βινού
fundam circumscribunt. — V. 3. 4. *Suidas* in ἀποθην
T. I. p. 274. et in κῶλα T. II. p. 361. tandem in βινον
T. III. p. 260. Tertium versum solum in χειμαστήρ
T. III. p. 664. Idem laudat v. 5. 6. in εὐτήτειρα T. II.
p. 743. et v. 6. in ἐνείσα T. I. p. 744. De diplade vi-
dendus *Aelianus* H. A. VI. 51. — V. 7. ἴδ' in Vat. Cod.
s. lineae superscriptum, ἴδε; ibidem λεύσων legitur. —
V. 8. τοῦμπουσίν. Vat. Cod. — Veteres edd. et duo regii
Planudeae πῆμα exhibent. Ap. *Stephanus* κῶμα. Ducta
sunt verba ex *Homer.* II. λ. 347. νῶϊν δὲ τότε πῆμα κυλίν-
δετο ὄβριμος Ἐκτωρ.

CVI. Cod. Vat. p. 286. Ἀντίπ. εἰς Δάμιδα τὸν Νη-
ταέα καυηγὲν ὑπὸ ψύχου; τελευτήσαντα. Planud. p. 255. St.

369. W. — In Damidem nautam, qui in ipso portu nive crebro cadente perierat. — V. 1. Δᾶμις δ Νηταεὺς Vat. Cod. In Planud. regio optimo δ Νησαιεὺς. In cod. *Jani Lascaris* δ Νικαεὺς et superscriptum Νικαιεὺς. Vide de hac forma Stephanum Byz. in Νίκαια. Sed hanc lectionem emendanti librario deberi suspicor. Vaticanī aliorumque Codd. lectio eo ducit, ut corrigendum dicas:

Δᾶμις δ Νυσσαιεὺς — — —

Vide *Steph. Byz.* in Νύσσα. Similiter peccatum est in Epigr. *Antiphili* XLI. ubi lectio Vat. Cod. γλαῦκος δ νησαίοιο in Νησαίοιο mutanda et de freto Nessaeo explicanda est. — V. 5. Navem simul cum hominibus et omni onere salvam in portum perduxit. ἀσκηθεῖς omnes vet. edd. praeter *Stephan.* qui tamen ipse in notis intellexit, melius scribi ἀσκηθεῖς. Hoc verum. — V. 6. ἡ μύσας. Plan. Junctim ἡμυσας legendum censebat *Stephanus*, apostrophen esse putans. Huic opinioni nonnihil patrocinatur versu sequ. ἔδου, ut in Cod. Vat. ed. Flor. Ald. pr. et Ascens. legitur. Sed vel sic apostrophe locum non habet post κάτθανεν. ἡμύσας, non ἡμυσας, legebat *Brodaeus*, qui vertit: flecto, inclino, cado; et *Opsopoeus*: cum inclinasset, se scil. Hanc lectionem *Brunckius* inconsiderate mutavit, μύσας corrigens, quo recepto non satis video, quomodo metrum salvum esse possit: μύσας | δ πρεσ | βύς ἴδ' | ὡς λιμε | να — cum ἡμύσας et metro et sensui satisficiat. ἡμύειν dici potest is, qui sedens somnum capit, inclinato capite. *Apollon. Rhod.* L. II. 581. οἱ δ' εἰδόντες ἡμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. *Homer.* II. 9. 306. μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῃ καρκῇ βριθομένη, νοτίῃσι τε εἰαρινῇσιν Ὡς ἐτέρως ἡμυσε κάρη πύλῃσι βαρυνθέν. *Id.* II. τ. 405. ἄφαρ δ' ἡμυσε καρήατι. — In Cod. Vat. vitiose ἡμάς δ πρ. — Pro ἔδου, quod Aldus in suis Codd. invenit, ἔβου exhibet Ed. Ald. filior.; quod pro mero typographorum errore habendum est. ἔβου tamen huic loco etiam conveniret.

CVII. Cod. Vat. p. 265. sq. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 243. St. 354. W. In Polyxenum quendam, qui, cum a coena per noctis tenebras domum rediret, de lubrica viaplapsus periit. Expressum videtur ex *Leonid. Tar. Ep. LXXV.* — V. 1. Διδυσεύον. Cod. Vat. — V. 5. Hinc Polyxenum Smyrnaeum fuisse intelligitur. Quo loco autem perierit, non dicitur. Certe non in loco patriae propinquo, ut apparet ex verbis ἐκὰς Σμύρνης, et ex Archetypo: ἀντὶ δὲ γαίης Πατρίδος ὁδυνην κείμεν ἐπιστάμενος. An v. 3. pro ἀγρόθι (Ed. Flor. ἀγρόθι) olim Ἀγρόθι fuit?

¶ 37.] **CVIII.** Cod. Vat. p. 308. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 252. St. 365. W. Aristagoras, postquam famosissima quaeque maris loca salvus praeternavigaverat, in ipso portu naufragium fecit. — V. 1. θάλαττα bis, vulgo. Mare ubique mare, ubique ferox et perfidum. Similiter *Petronius* c. XLII. *Sed mulier est mulier! milvinum genus.* si recte emendavimus. — V. 2. ὀξείας. *Casaubonus* adscripsit: *cautes vel insulae.* Proprie ὀξεῖαι sunt rupes asperae in mari exstantes. *Lucian.* T. VIII. p. 162. Bip. ἀπόξυροι δὲ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι, παρασηγόμεναι τῷ κλόσματι. *Pollux* L. I. 115. χοιράδες, αἰεταὶ χειμέριοι, ὀξεῖαι. Sed hoc loco nomen proprium regionis cujusdam naufragiis infamis requiritur. Nec dubites, quin scribendum sit:

καὶ ὀξείας ἢ λεὰ μεμφόμεθα.

Sunt enim Oxiae insulae in mari Ionio, prope Echinadas. Vide *Strabon.* L. X. p. 458. *Stephanus Byz.* in Ἀρτέμιτα. — ἔστι δὲ πλησίον τῶν ὀξειῶν νήσων νῆσος Ἀρτέμιτα. Ῥιανθεῖ αἱ θησσαλικῶν (fort. Ῥιανθεῖ ἐν Θησσαλικῶν δ. vide *Fabric.* Bibl. Gr. IV. p. 658.) Νήσοις ὀξειήσι καὶ Ἀρτεμίδι ἐπὶβαλλον. ubi *Pincdo* Ἀρτεμίδι corrigit. — Has igitur regiones temere prae aliis incusari ait. ἢ λεὰ. *Callimach.* ap. *Erym. M.* ἢ λεός, μάταιος. — ἢ λεὰ μὲν βέλας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενα. — V. 3. τοῦνομ' ἔχουσι. ὄνομα in talibus praetextus est. ὄνομα καὶ πρόσχημα jungitur ap. *Polyb.* L. XI.

6. 4. μετ' ὀνομάτων καλῶν *Thucyd.* L. V. 89. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 82. — *ἔπει.* Quod nisi ita se haberet, quomodo, quaeso, factum esset, ut me, his omnibus vitatis, portus Scarphaeus obrueret? — V. 5. νόστιμον. Jam totam rem concludit poeta: Secunda fortuna est, quae reditum efficit; hanc sibi quisque precator. εὐπλοῖη νόστιμος, secunda navigatio, quae in locum destinatum ducit, αὐτήριος, ἀνακομιστικός, ut *Hesych.* interpretatur V. νόστιμον ἡμαρ. Passim ὥριος est *salutaris, secundus* simpliciter, nullo ad vocis originem respectu habito. Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Cer.* 134. — ὥς τὰ γε πόντου πόντος. Nam mare quidem ubique sui simile esse, mea experientia edoctus scio. *Propert.* L. II. El. XIX. 64. *An quisquam in mediis persolvat vota procellis, Cum saepe in portu fracta carina nater.* L. III. 5. 50. *Ventorum est, quodcunque paras: haud ulla carina Consenuit: fallit portus et ipse fidem.* — In Edit. *Lips.* vitiose εὐπλοῖην excusum.

CIX. Cod. Vat. p. 408. Plan. p. 21. St. 33. W. Gorgo vetula gravi tonitru perterrefacta ad focum mortua concidit. — V. 1. χειμέριον. Plan. et Vat. Cod. In edit. *Hieronymi de Boscb* χειμέριον video excusum, quod consulto factum esse non puto. — ἀνδρακι Vat. Cod. — V. 2. ἐξετάταξε. terrore percussit, attonitam reddidit. *Homer.* Od. ε. 326. σὺ γὰρ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἴσσι. ἐκπεπληγμένος. ἔκφρων. *Hesych.* — V. 3. κατήμυσε. exstincta est, oculos clausit. *Callimach.* Ep. XLV. κηπέμυσ' ἐκείνων Εὐγέρας ἐνὶ χερσίν. Plene Auctor Ep. ἀδρακ. DCLX. κανθαὺς τοῦς γλυκεροῦς ἔμυσας. *Phila Tom.* I. p. 645. 31. καμύσαντες τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα. Vide *Merrick* ad *Tryph.* v. 15. *Interp. Thomae M.* p. 175. — πνεύμονα ψυχθεῖσα. pulmonibus subito contactis frigore. Laudat *Brodaeus Galenum* περὶ αἰτίων συμπτ. καὶ ἀπέθανον ἤδη τίνες ἐπὶ φόβοις ἐξαιφνιδίως, ὅταν ἄσθενες φόβει ψυχάριον ἰσχυρῶ πάθει κατασχεθῶν κατασβεσθῇ τε καὶ καταπνιγῇ. — V. 4. πρέφους. Se-

cundum *Tryphoniem* T. II. p. 451. προφάσεων οὐκ ἀπορεῖ θάνατος. Senis, casu extincti, historiam narrans *Antipbil.* Ep. XXXV. ἦν γὰρ ἔτοιμος εἰς αἶδην, θάλας δ' ἡ πολλὴ πρόφασιν.

CX. Cod. Vat. p. 280. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 287^a. St. 415. W. In Artemidorum, duodecim annorum puerum, praematura morte matri ereptum. — V. 1. σήματι. Vat. Cod. — V. 2. δαδεκέτην. Vat. Cod. ita tamen, ut v lineae superscriptum sit. — γοῶσιν. Idem. — V. 3. εἰς ante πῦρ omittit Vat. Inepta lectio πόνος εἰς πόνον, quam corrigens *Guil. Canter*. Nov. Lectr. II. 1. εἰς σποδὸν reponendum iudicavit, probante *Brunckio*. Idem *Josf. Scaliger* adscripsit margini. — V. 4. ὦλεθ' ὁ Παμμέλεος γεινομένου κάματος. Cod. Vat. In his saltem verum ὦλεθ' ὁ —. — V. 5. ὦλετ' ἀπειθής. Si sincerum, idem est ac ἀφαντος ὦχετο, ἠφανίσθη. Sed de sinceritate lectionis dubitare nos cogit et versus inconcinnitas et Vatic. Cod. scriptura: ὦλετο ἀποθνήσκοντες — unde facili opera elicimus lectionem vulgata et doctiorem et elegantiorē:

ὦλετό θ' ὁ ἀποθνήσκοντες σέθεν.

ποθινός pro ποθινός usurpavit *M. Argentar*. Ep. XXXII. ὁ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίδας αἰδὼν ἑταίρας πέμπων. — ἀκαμπτον non vulgari significatione accipiendum est, quo durum et inflexibilem notat, sed de loco dicitur, unde nemo revertitur. Ducta metaphora ab equis cursoriis, qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι* et auriga equos circa metam flectens κάμπτει. *Theocrit.* Eid. XXIV. 118. καὶ περὶ νόσσαν ἀσφαλῆως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι. Vulgaris circumscriptio viae ad inferos. ἀνοστήτος χώρος. *Nonnus* Dion. XXX. p. 772. εἰ πέλε νόστιμος οἶμος ἀνοστήτοιο βερεθρου. *Catull.* III. 10. *Qui nunc it per iter tenebricosum Illuc, unde negant redire quenquam.* *Philetas* ap. *Stob.* p. 599. ἀτραπὸν εἰς αἶδω Ἦνυσσιν, τὴν οὐτὶς ἐναντίον ἦλθεν ὁδότης. Eodem sensu *Hermesianax* ap. *Asben.* XIII. p. 597.

ἔπλευσε δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον. — V. 7. ἐφηβείην vulgo et Vat. Cod. Deinde tres Aldinae ἐλθὼν legunt, cum τέκος jungendum; Ascens. et Steph. revocaverunt lectionem Ed. Fl. ἐλθὼν. — Var. Cod. ἡλθες legit, quod vulgatae fortasse praeferendum. — κωφὰ κόνις Carull. CII, *Ut te postremo donarem munere mortis, Et mutum nequidquam alloquerer cinerem.*

CXI. Cod. Vat. p. 238. Ἄντικ. In Anth. Planud. p. 266. St. 383. W. ἄδμλον est. In formicae tumulum, prope arcam exstructum. Prius distichon laudat *Suid.* in ἀλωὰς T. I. p. 124. et in δυνπαθῆς T. I. p. 631. — Versum 2. 3. 4. idem in ἡρία T. II. p. 75. — δυνκ. ἐργάτα. *parva magni formica laboris. Horat. I. Ser. I. 33. — V. 3. Vulgo σταχυοφόρος. Ap. Suidam σταχυοτρώφος. Nostrium est in Cod. Vat. Ad sententiam conf. notas ad Meleagr. Ep. CXX. p. 133. — Pro ἀροτραίῃ Schneiderus mallet ἀροτραίη. Ἰαλάμη est μυχός, ὀπή, ipsum sepulcrum, in agro.*

Praeter haec Epigrammata in Cod. Vat. *Antipatro Sidonio* tribuitur Epigr. *Anyses* XX. *Cerealii* III. ἀδίστα. CCXXVII. CCXXVIII.

DAPHITAE GRAMMATICI

EPIGRAMMA.

T. III. p. 330.] De Magnesia agens *Strabo* L. XIV. p. 958. A. κείτωι ἐν πεδίῳ, αἰτ, πρὸς ὅρει καλουμένῳ Θώρακι ἢ πάλις· ἐφ' ᾧ σταυρωθῆναι φασὶ Δαφίταν τὸν γραμματικὸν, λοιδόρησαντα τοὺς βασιλεῖας διὰ στίχου· Πορφύρεος — — καὶ λέγειον δ' ἐκπεσεῖν αὐτῷ λέγεται, φυλάττεσθαι τὸν Θώρακα. Alii historiam paulo aliter narrant; de qua diversitate dicemus in Historia Poët. Anthol. Rex, quem Daphitas contumeliis lacecessisse dicitur, fuit Attalus, is, ut videtur,

qui sibi primus regium nomen arrogavit. Hunc cum cetera regia familia appellat πορφύρεος μάλωπας, i. e. servos flagellorum vibicibus terga signata habentes, propter Philetaerum, Lyfimachi eunuchum, qui primus Pergamum a Lyfimacho avertit, sibi que subiecit, ingenti gaza, quae ipsius fidei a Lyfimacho commissæ erat, occupata. Propter hanc causam poeta ejus successores ἀπορρήματα γάζης Λ. vocat, quasi scobem et purgamenta dixeris. In πορφύρεοι ludicra est ambiguitas. Simul enim ad vibicum colorem, simul ad purpuram regiam respicitur. De Philetaero ejusque familia diserte tradidit Strabo L. XIII. p. 925.

DAMAGETAE EPIGRAMMATA.

π. 38.] I. Inducendum est hoc distichon, quod librariorum errore *Damagetæ* tributum est, cum pars sit Epigrammatis *Antipatri Sid.* XXV. ubi vide notas.

II. Cod. Vat. p. 194. Primus, quod sciam, edidit *Reiskius* in Anth. nr. 495. p. 42. Repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 165. Arfinoë, Ptolemæi filia, Dianæ comæ suæ cincinnum dedicat. Plures tamen fuerunt hujus nominis puellæ in Ptolemæorum familia, inter quas illa, quam Philadelphus in matrimonium duxit, notissima. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀκχέντας T. I. p. 117. unde veram lectionem recepit *Reiskius*. Nam in Cod. Vat. ἀκχέντας habetur, quod *Br.* in Analect. in ὠκχέντας mutavit; in Lectt. ἀκχέντας restituendum censet. — V. 2. 4. ap. *Suid.* in πλόκον T. III. p. 132. cujus lectionem τὸν ἀνέθηκε κόμης a *Toupio* lectioni Vat. Cod. non sine causa idonea praelatam esse censet *Brunckius*. — V. 4. ἡμεστὸς πλοκάμου Sic cod. noster et *Suidas*: subauditur ἀπὸ vel μέγας. Emendabat *Salmasius* ἡμεστὸν

„πλοκάμον, quod minime necessarium est.“ *Br. Toupius* *μερετοὺς πλοκάμους* corrigebat. Idem vir doct. in marg. apogr. Lipf. notavit.

III. Anth. Plan. p. 2. St. 4. W. Spartanus luctator, nescio quis, gloriatur, se non arte, ut Messēnios et Argivos, sed corporis vi et robore pollere. Praeclare ad hoc carmen illustrandum facit locus *Plutarchi*, a *Brodae* excitatus, T. II. p. 233. E. τοῖς παλαιούσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα μὴ τέχνης, ἀλλ' ἀρετῆς ἡ φιλοτιμία γένηται. Apud Argivos autem ars palaeitrica inprimis floruit. *Diotim.* Ep. V. Ἀργείων ἂ πάλαι, οὐ Λιβύων. Cf. *Theocrit.* Eid. XXIV. 109. — ἀπὸ Μεσσήνας; *Brodaeum* impugnat *Burmamnus* *Sec.* ad Numism. Sic. in *Dorvillii Sicul.* T. II. p. 300. quod hunc locum de Messēniis, Peloponnesi incolis, acceperit. Messēnen Peloponnesi nunquam a veteribus *Μεσσήναν* appellari, quod nomen Messanae Siciliae proprium fuerit. Quod si verum est, *Μεσσήνης* scribendum; Siculos enim arte luctandi excelluisse, nemo tradidit. Sed apud *Nicandrum* quoque *Colophonium* Ep. III. *Μεσσήνα* scribitur, ubi, nisi omnia fallunt, de Messēne Peloponnesi agitur.

Ex Tom. III. p. 331.] III^a. „Planud. p. 309. St. „449. W. Damagetac tribuitur hoc Epigr. quod multo „recentioris pessimique poëtae esse viderur. *μεῖζων* in „2. vers. (sic enim in Flor. edit.) contra metrum; quod „autem repofuerunt *μεῖζον*, contra syntaxin est. Inèpta „est *ταυτολογία* in 4. vers. ὑπὲρ ζωᾶς καὶ βιωτᾶς, cuius „vitium paulisper minueretur, scribendo ὑπὲρ ψυχῆς καὶ „βιωτᾶς. Nihil in toto carmine, quod non ex aliis emendatum. Cura, qua v. 2. emendavi, superfedere potuiffem.“ *Br.* Scriptum est, cujuscunque tandem auctoris fuerit, in Herculem cum leone Nemaëo pugnantem; in quo argumento versatur etiam *Archias* Ep. XXVII. Praeter tautologiam versus quarti non video, quid nos

in hoc carmine tantopere offendere debeat, ut illud ex *Damagetae* carminibus eximendum esse statuamus. Interpolatum tamen videtur et depravatum. — V. 2. πολλὸν δὲ μὲν θηρῶν μείζων. Vulgo. Metri vitium tollere conantes μείζον nonnulli dederunt. Hic desideramus melioris codicis opem. Nostra lectio audax est et mire vitiosum *Brunckii* commentum, cui talem versum excidere potuisse miror. Nihil in talibus mutari tutius. — V. 3. ὄμμα λοξόν. *Gregor. Nazianz.* in Vita sua p. 28. D. κῆπροι — λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν συνήπτον. *Theocrit.* in Hercule λεοντοφόνῳ v. 241. ὁ δὲ μ' εἶδε περιγληνώμενον ὅσσοις ὅλῃς ἄμοτος. — V. 4. Non dubito, quin interpolatus sit hic versus. Fortasse scribendum:

— ὑπὲρ ζωῆς αἰνέσθαι σφετέρως.

sive:

— — — αἰνολέται σφετέρως.

Leonem Nemaenum αἰνολέοντα vocat *Theocrit.* Eid. XXV. 168, et θηρίον αἰνὸν 205. — V. 6. Omnem circa Nemeam regionem leonis illius timor desertam reddiderat. *Theocrit.* l. c. 218. οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσί καὶ ἄργους φαίνόμενος σπορίμοιο δι' αὐλακος, ὄντιν' ἐροίμην. Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον. — Pro Νεμέα tres Aldinae Νεμέα legunt.

IV. Cod. Vat. p. 286. Edidit *Jensius* nr. 54. *Reisk.* in Anth. nr. 704. p. 134. Thymodes filio Lyco, qui in fluctibus perierat, cenotaphium exstruit. — V. 1. Θυμώλης *Jens.* unde *Reisk.* θυμοκλής. — V. 3. οὐδὲ γὰρ ὀθνεῖν ἔλαχεν κόνιν. Hoc tam indubitanter pronuntiarum miror. Verisimile erat, naufragi corpus in litore alicubi putrescere; certum non erat. Quare recte v. 5. εἴθ' ὅγε που, ubi ille forsasse insepultus jacet. Haec efficiunt, ut scribendum censeam:

οὐδὲ τὰχ' ὀθνεῖν ἔλαχε κόνιν.

Triste est et parvum fortunae munus, in terra peregrin-

na humari; sed ne hoc quidem Lyco contigisse probabile est. — V. 4. νήϊας ἢ γήσων ποντιάδος τις ἔχει. *Jensius*. unde *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 507. infelicititer corrigit: ἢ γήσος ποντίας ὅστις ἔχει. Veram lectionem,

quam *Br.* ex codice dedit (ubi νῆας legitur) absque codice perspexerunt *Lenner.* et *Rubnkenius* in Ep. crit. p. 121. *Reiskius*, reliqua recte corrigens, ἀκτὴ νηπίας (Bithyniae aut Phrygiae litus. *Schol. Apoll. Rh. L. I. 1116.*) perperam scripsit. Codicis tamen lectionem idem retineri posse putans, de monte Ithacae Νήιον cogitabat. *Brunckius* verba ἀκτὴ νηϊας interpretatur ἀκτὴν νηϊῶν δεκτικὴν, litus, ubi naves stationem habent. Sed tum prorsus inepte suspicatur poeta, naufragi corpus insepultum jacere in litore navibus frequentato. Adde, quod omnino ad miserationem faciendam non ejusmodi litus, sed potius saxosa aliqua et deserta regio fingi debebat. Et sic in hoc argumento passim fieri video. *Antip. Thess. Ep. LXVI.* κῆισσι δὲ ξείνῃ γυμνὸς ἐπ' ἡϊόνι ἢ σὺ γε πρὸς πέτρῃσι. *Zonas Ep. IX.* ἀλλὰ σ' ἐξημαῖοί τε καὶ ἄξεινοι. πλαταμῶνες Δέξοντ' Αἰγαιῆς γείτονες ἡϊόνες. *Archias Ep. XXXIII.* ἦ γὰρ ἀλιρρήκτοισι ὑπὸ δειράσιν, ἀγχάδι πόντου Δυσμενέος, ξείνων χερσὶν ἔκρυσα τάφῳ. Quae cum ita se habeant, veram lectionem in νηϊας latere suspicor. Alii optius epitheton circumspiciant. — Ποντιάδων *Rubnkenius* et *Reiskius* de nomine proprio insularum Ponti Euxini acceperunt; *Brunckius*, ut videtur, de appellativo. Hoc melius. Non multum quidem ponderis hoc epitheton habet; sed multa occurrunt hujus generis et hoc ipsum vocabulum ap. *Euripid. Iph. Aul. 253.* ποντίας νῆας. — V. 5. πάντων κτεσίων. ne parvo quidem pulveris munere accepto. — ἄξεινον. in litore inhospitali, ubi nemo de humando naufrago cogitaverit. Si Ποντιάδων recte scribitur, verba ἄξεινου αἰγιαλοῦ ad maris Euxini, quod etiam Ἀξείνον vocatur, litora referenda sunt.

¶ 39.] V. Cod. Vat. p. 209. Planud. p. 269. St. 388. W. sine auctoris nomine. Comparandum Epigr. Anup. Sidon. LXVII. et Epigr. Palladii in Anth. Lat. T. I. p. 99. — V. 1. 2. Suidas laudat in προμολήσιν T. III. p. 190. Ut de omni Orphei vita, sic etiam de ejus sepulcro diversa traduntur. Fuerunt, qui eum Diī in Macedonia sepultum dicebant. Diogen. Laërt. Prooem. §. 5. Pausan. L. IX. p. 769. Ἴόντι ἐκ Δίου τὴν ἐπὶ τὸ ὄρεος, καὶ στάδια προσηλυθῶτι εἴκοσι, κίων τέ ἐστι ἐν δεξιᾷ, καὶ ἐπί-θῃκα ἐπὶ τῷ κίονι, ὑδρία λίθου. Ἔχει δὲ τὰ ὀστέα τοῦ Ὀρφέως ἡ ὑδρία, καθὰ οἱ ἐπιχώριοι λέγουσι. — V. 3. Suidas v. ἀπει-θῶ T. I. p. 261. In Cod. Vat. σὺν ἅμ' divisim. — V. 4. ὑλανόμων ἀγέλα. Vat. Cod. ἐγέλη. Planud. — V. 5. ὀπότε. Cod. Vat. μυστηρίδας Βάκχου. Erat in Helicone Orphei statua, adstante Τελετῇ. πεπολιῆται δὲ περὶ αὐτὸν λίθου τε καὶ χαλκοῦ θῆρίκα ἀκούοντα φθόντος. Pausan. l. c. p. 768. Damagetes noster mysteria Orphica cum Bacchicis confun- dit, quae illis recentiora fuisse, dubitari non potest. — V. 6. ἡρώη ποδί. heroico metro primus aptavit verba. Fuerunt igitur, qui Orpheum-pro hexametris inventiore haberent. Primos versus heroicos a vatibus Delphicis concinnatos esse, tradit Plin. H. N. VII. 57. Haec res ejusmodi est, ut vel vetustissimi Graccorum scriptores nihil certi de ea pronuntiare potuerint. — V. 7. 8. Suidas in ἀκλήλῃτον T. I. p. 83. et in κλύμενος T. II. p. 333. οὕτω λέγεται ὁ Αἰδης, ἡ ὅτι πάντα προσκαλεῖται εἰς ἑαυτὸν, ἡ δ' ὑπὸ πάντων ἀκούμενος. Pausan. L. II. 35. p. 195. Apud Hermionenses e regione templi χθονίας templum κλυμένου esse narrat: Κλύμενον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον ἐλθεῖν ἔγωγε ἐξ Ἑρμιόνα ἡγεῖμαι τοῦ θεοῦ δὲ ἐστὶν ἐπὶ κλησίῃς, ὅντινα ἔχει λόγος βασιλεῖα ὑπὸ γῆν εἶναι. Aristodic. Epigt. II. p. 260. Ἦδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ κλυμένου πεπότησιν, καὶ ὄρεσιν χρυσέας ἄν-θρα φερασεφθνας. Veterum loca de Clymeno collegit N. Heinsius ad Ovid. Fast. VI. 757. — βαρὺ νόημα καὶ ἀκλήλ-τον θυμὸν Plutoni similiter tribuit Virgil. Georg. IV. 469.

regemque tremendum Nesciaque humanis precibus mansuescere corda. Non satis apparet, quid in vulgata lectione offenderit *Pierfonum*, qui in *Verisim.* p. 87. τὸν ἀκήλτον κευθμὸν corrigere tentavit. Non valde quidem elegans est vulgata, nec tamen propterea correctione indiget. Minime enim *Damagetes* melioribus Anthologiae poetis accensendus est.

VI. Bis legitur in membranīs p. 242. et p. 274. *Anth. Plan.* p. 199. *St.* 289. *W.* In *Aristagoram*, *Theopompi* filium, qui, pugna pro urbe *Ambracia* suscepta, perierat. Ad quod aevum haec historia referenda sit, ignoramus. *Schneidero* tamen iudice ad illud tempus pertinet, quo *Philippus*, *Demetrii* filius, cum *Epirotis* urbem *Ambraciam* vi expugnavit, narrante *Polybio* *L. IV.* 61. *T. II.* p. 144. sq. Si hoc *Epigramma* ex antiquiore poeta expressum est, putaveris, scriptum esse in *Lacedaemonium* (Δωρικὸν ἄνδρα) aliquem ex iis, qui anno septimo belli Peloponnesiaci *Ol. LXXXVIII.* 4. ab *Ambraciae* civibus praesidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. *Diodor. Sic.* *XII.* 63. *Tom. I.* p. 520. — βοαδρόμος. i. e. βοηδός. ut *Suidas* interpretatur, hunc versum laudans *Tom. I.* p. 439. ubi φεύγειν ἤθελεν legit. Eadem est lectionis diversitas ap. *Antip. Sidon.* *Ep.* *XXII.* 7. — *V.* 2. sic ut hic et in *Planudea* legitur in *Vat. Cod.* loco pr. Longe diverso modo *ibid.* loco sec. τεθναῖμεν ἢ τὰ φύγειν εἶλετ' Ἀρημένης. — Omissum est μάλλον ante ἢ, cujus ellipsios exempla dedit *Abresch.* in *Animadv.* in *Aesch.* *T. II.* p. 19. Vide not. ad *Melengri* *Ep.* *CVI.* p. 117. — *V.* 3. υἱός τ' εὐπρόμου. *Vat. Cod.* loc. pr. υἱός δ' Θεου. loco sec. Nostrium est in *Planud.* — *V.* 4. Pro οὐ ζωῶς *Vat. Cod.* loco sec. οὐχ ἤβας, quod elegantius.

VII. *Cod. Vat.* p. 273. *Planud.* p. 201. *St.* 293. *W.* Scriptum in *Gyllin*, *Lacedaemonium*, qui, tribus *Argivis* interfectis, ipse periit. Hunc *Gyllin* eundem esse putant,

qui vulgo Othryades appellatur. Sed si nobilem illam Argivorum Spartanorumque de Thyrea pugnam respexit noster, traditionem a vulgata longe diversam secutus esse videri debet. Vide ad *Simonid.* Ep. XXVI. — V. 1. ὅμιν. Vat. Cod. ὅμιν. ed. Flor. — V. 3. ἄνδρα δ' ὃς Ἀ. Vat. Cod. et in fine versus εἶπεν. Miror, *Bruckium* tam patienter tulisse inutile fulcrum, inter τὸδε et εἶπε intrusum. Scribendum videtur:

ἄνδρας ὃς Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τὸδ' εἶπε.

Posteriorem hanc emendationem confirmat conjectura *Jos. Scaligeri*, qui etiam in capite versus ἀνέγ', ὃς emendandum censebat. ἄνδρας mihi quidem videtur verius.

VIII. Cod. Vat. p. 274. Planud. p. 202. St. 294.W. In Machatam, Achaeum, qui in pugna contra Aetolos perierat. Viri nomen vulgo μαχητὰ, ut adjectivum, scribitur; quod emendavit *Scaliger*. Planudeae interpretes tamen hoc carmen referunt ad Machatam illum, de quo *Polybius* multa narrat Libro IV. In qua conjectura egregie falsi sunt. Noster enim Machatas Ἀχαιῶν ἀνὴρ differte vocatur; ille, quem *Polybius* commemorat, Aetolus fuit. Vide L. IV. 34. et 36. Passim hoc nomen occurrat. Μαχάτα cujusdam sororem Philippus, Amyntae filius, in matrimonio habuit, narrante *Arben.* L. XIII. p. 557. C. Machatam πρῶτον τῶν ἠπειρωτῶν, qui Tito Flaminio viam monstravit, qua hostes circumveniret, commemorat *Plutarch.* Vit. T. II. p. 405. — Ceterum Achaei cum Aetolis bellum gesserunt Ol. CXXXIX. 4. anno U. C. 534. — V. 1. Docte *Jos. Scaliger* legendum suspicatur: Πατρῆων περὶ ληΐδα. Fuit enim *Patrae* urbs Achaiae. Vide *Berkel.* ad *Steph. Byz.* p. 632. *L. Holsten.* p. 247. Probabilitatem huic conjecturae conciliat, quod ex *Polybio* discimus L. IV. 6. 9. Aetolos eodem, quod supra designavimus, anno Patrensi agros populatos esse. Tum ληΐς accipiendum de praeda, quam Aetoli conati

conati fuerant abigere, Machata aliisque prohibentibus.
Mihi etiam olim scribendum videbatur:

ὦλεσ' δὴ πατέρων παρὰ λήϊα — —

periisti majorum tuorum agros et possessiones defendens. —

V. 3. παρὰ ἥβας. Vat. Cod. — χαλεπόν. Color est, ut ap.
Phalaecum Ep. IV. εἰν ἄλλ' ὃ οὐ πως Εὐμαρὶς εἰς πολλὴν ἄνδρ' εἰς
ἰδεῖν κεφαλὴν.

V. 40.] IX. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 202. St.
294. W. In Chaeronidam, qui pro fossa, nescio qua,
in Achaeorum agro propugnans, ab hostibus interemtus
fuit. — V. 2. μέρον. Miror *Casaubonum*, qui adscripsit
νέκυν, quod hic certe locum non habet. — V. 3. τάφον.
Vat. Cod. — τῇ τότε νυκτὶ. nocte, qua periisti. — V. 5.
» ἄλῃς κείδει. Quin haec verba corrupta sint, dubitare non
» sinit prima in ἄλῃς producta. Scribendum Ἄλῃς, i. e. Elis,
» Peloponnesi regio. Dorisium, qui olim hic obtinebat,
» mutarunt, pro more suo, librarii. Scripserat poeta:

» νῆαί μιν ἄλλ' ἄρετᾶς σε δικάριδον Ἄλῃς κείδει.

» In ἄρετᾶς subauditur ἔνεκα. Br. In eandem conjectu-
ram incidit *Joseph. Scaliger* in not. mstis; eamque ex-
pressit *Grozius*: *Aeternum meritis Elide nomen babes*.
Elis virtutem tuam, quam in suam civiumque suorum
perniciem experta est, celebrabit. Elei in bello contra
Achaeos ab Aetolorum partibus stabant. Ad quam
vero pugnam referendam sit carmen, non facile dictu
est. *Opfopoeus* quidem Chaeronidam pro Aetolo habens,
de Aetolorum circa Aegiram pugna agi existimavit; de
qua vide *Polyb.* IV. 58. T. II. p. 137. sq. Sed ista
pugna non fuit circa fossam, sed circa acropolin; nec
Eleorum in ea partes fuisse videntur. Equidem non
dubito, quin respiciatur pugna quaedam, aliunde for-
tasse non cognita, circa eam regionem, quae proprie
τάφρος et τάφρος μεγάλη vocabatur, illustri clade Messe-
niorum a Lacedaemoniis ibi accepta. Vide *Pausan.* IV.

17. p. 321. et 323. *Polyb. L. IV. 31.* — Pro *ἀεῖδει*. Cod. Vat. *ἀεῖδη*. — V. 6. *ξείνην*. In peregrina igitur terra Chaeronidas obiit. *Lycophr. 296.* πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων Πηδῶντες αἰμάξουσιν ὀφείαν κύνιν. quod expressum ex *Euripid. Phoen. 1162.* sqq. ubi cum legatur: *ξερὴν δ' ἔδουσεν γαῖαν αἵματος βοᾶς* — apud nostrum quoque *ξερὴν κύνιν* non incommode legi posse putabam ad *Anyses Ep. XV. p. 432.* Licet tamen in vulgata acquiescere. — Non emittendum, quod *Casaubonus* vers. quintum sic legendum censebat: καὶ μὴν ἄλλ' ἀρετὴ σε διακρίδδν αἶδν ἀεῖδει. *Scaligeri* inventum melioris est commatis.

X. Cod. Vat. p. 292. Plan. p. 209. St. 305. W. Duo Charini filii, Thebani, a Thracibus interemti, rogant praetereuntes, ut patri nuntium de morte sua ferre velint. — V. 1. *πρὸς Ζηνὸς* vulgo. quod ex *Lefft. Aldinae* pr. in sequentes edd. venit. Ed. pr. enim, Ald. pr. et *Ascens.* *πρὸς διὸς* legunt, quae est etiam Cod. Vat. lectio. *Salmasius* emendavit *πρὸς σε Δ.* — V. 3. *Πολύνικον*. Vat. Cod. et Plan. — V. 4. „*ἄμμι*. nihil mutant Codd. „nec necesse est reponere *ἄμφι*, quod volebat *Reisk.*“ *Br.* *ἄμμι* conjecit *Jos. Scaliger*; nec *Brodaeus* aliter legit. Sed tum profecto mallet *ἄμφι*, quod etiam *Schneidero* in mentem venit. — V. 5. „*ὑπὸ Θρηκῶν*. Sic Vat. Cod. „*Planud.* *ὑπὸ θνητῶν*, quod alii in *ὑπὸ θητῶν*, alii in *ὑπὸ θνητῶν* mutabant, quia manifesto corrupta erat vulgata lectio. Sed absque codice difficile erat genuinam assequi.“ *Br.* *ὑπὸ Θρηκῶν* tamen praeclare affecutus est *Brodaeus*; fortasse etiam *Casaubonus*, ex cujus schedis enotatum reperio *θρηκῶν* sive *θρηκῶν*. — ἄλλα τὸ κ. Praeclara *ἔννοια*. Non nostram mortem, sed orbam ipsius festinitatem lugemus. *ὀρφανίη*. *Eurip. Ion. 790.* τὸ δ' ἔμδν ὀρφανὸν ἔλαβεν Ἀρὰ βιοτὸν ἐρημίᾳ δ' ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω.

XI. Cod. Vat. p. 325. Planud. p. 231. St. 336. W. In vet. edd. *ἄδελον* est. Ap. *Stephan.* *ἄδελον*, οἱ δὲ *Δημόν*.

του. Auctoris nomen recte legitur scriptum in membranis Vat. — Theano Appellichi conjux moribunda absentem maritum desiderat. — V. 1. ὑστάτον Φ. Vat. Cod. omisso ὦ, quod Br. inferuit. Vulgo ὑστάτιον, φάκαια — quod verum videtur, ita tamen, ut scribatur :

ὑστάτιον, φάκαια, κλυτὴ πόλις, τοῦτο Θεανῶ

εἶπ' ἔπος, ἀτρυγέταν νύκτα κατερχομένη.

Color ductus ex Epigr. *Simmiae* III. ὑστάτα δὲ τὰδ' εἶπε φίλαν ποτὶ μητέρα Γοργῶν Δακρυβόσσα. Recte autem mihi scripsisse videor: τοῦτο Θ. εἶπ' ἔπος. *Leonid. Tar.* Ep. LXI. τῷ δ' ἔπος ἐκ γαίης τῶσον ἄπυε. *Apollonid.* Ep. XX. τοῦτο δ' ἔπος τότε ἔλεξαν. — V. 2. εἶπες Vat. Cod. ἀτρυγέτος νύξ. Orci tenebrae. *Homer.* Il. ε. 425. δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. — V. 4. οἰκίῃ et περὶ Cod. Vat. Prius, in hoc praesertim poeta, non omnino spreverim. — V. 5. μόνος. Membr. Vat. — V. 6. Vulgo βαλοῦσα. In marg. Wechel. λαβοῦσα, quod Vat. Cod. confirmat. *Tibull.* I. El. I. 60. Te spectem, suprema mihi cum veneris hora, Te teneam moriens deficiente manu.

XII. Hoc carmen, quod ἀδηλον est in Plan. p. 244. St. 354. W. in Vat. Cod. p. 258. nostro poetae vindicatur, ubi lemma: Εἰς Πραξιτέλην τὸν ἀγαλματοποιὸν τὸν ἐκ τῆς Ἀνδρου. Huic lemmati si fides habenda est, tenemus Praxitelis patriam, de qua aliunde nihil commemorari video. Mihi tamen hic testis non valde idoneus videtur; nec in ipso Epigrammate est, quod ejus sententiam confirmet. — V. 3. ἱκανὴ μερίς, musicae facultatis eximie particeps. De voce μερίς vide ad *Tymn.* Ep. IV. ἱκανὸς ἀνὴρ, qui operi suscepto sufficiat; ut ap. *Longin.* π. γ. p. 13. Timaeus ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς ap. *Platonem* in *Gorg.* p. 514. D. ἱκανοὶ ἰατροί, medici nomine suo digni, quos ἱκανὸς τὴν ἰατρικὴν τέχνην ἀνδρας vocat *Xenoph.* κ. π. I. 6. 15. ἱππεῖς ἱκανοὶ ap. eund. IV. 3. 14. — V. 4. κρήνους. bonus et verax. *Theocrit.* Ep. XX. εἰ δ' ὦσι κρήνους.

τε καὶ πρὸ χρηστῶν. Id. Eid. XX. 19. εἶπατ' μοι τὸ
κρήνηνον.

THEODORIDAE EPIGRAMMATA.

¶ 41.] I. Cod. Vat. p. 182. Θεωρίδης. Edidit Ku-
ster. ad Suid. Tom. I. p. 666. Reisk. in Anthol. nr. 472.
p. 30. Nautae ingens scolopendrae frustum, a fluctibus
in litus ejectum, diis dicant. — V. 1. 2. laudat *Suidas*
in ἔβρασε. et in *λυκᾷ* T. II. p. 391. Male in apogr. Lips.
μυριόπικτον legitur. — *κυκηθεὶς* eleganter de mari turbato.
Alciphron L. I. 10. p. 36. ἀνεμοὶ ὅσον οὐπὼ κυκήσειν τὸ πέ-
λαγος ἐπαγγέλλονται. Hinc translatum ad pericula gymnici
certaminis ap. *Sophocl.* in *Electr.* 732. παρτίς κλύδων
ἐφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον. — V. 2. „Minime necesse est
„cum Kustero scribere ἰαπυγίους. In hac voce, ut fere
„in nominibus propriis omnibus, u modo longum, modo
„breve. *Dionys.* in *Perieg.* 379. φῦλα ἰαπύγων τετα-
„νυσμένα μέσφ' ἑταίροις. Sic ap. *Apollon. Rhod.* βέβρυκες me-
„diam modo corripit, modo producit. In Cod. scriptum
„ἐπὶ σκοπέλοις, quod relinqui poterat, licet constructio
„cum quarto casu sit usitatior. ^a Br. Apud *Suidam* σκο-
πέλους habetur, nec aliter, lego in apogr. Spallett. —
V. 5. 4. *Suidas* in *βουφρέτων* T. I. p. 450. ubi recte ha-
betur *σελάχεις*, cum in membranis Vat. *σελάγεις* legatur.
Vitiose in apogr. Lips. ἥς τὸδ' ἄ. β. *πελάγεις*, quod etiam
Reiskium in errorem induxit. In eodem apogr. *κνήψεν*
et *κοίρανος* legitur. — *σελάχη* prius Aristoteles vocavit
piscēs, qui pro spina cartilaginem habent et animal pa-
riunt, secundum *Plin.* H. N. IX. 24. Etymologia voca-
buli est ap. *Galenum* de *Alim.* 3. Cf. *Suidam* in *σελάχιον*
et *Foesium* in *Oecon. Hipp.* p. 338. — V. 4. *δαίμοσιν*.
diis marinis, Ino praesertim et Palaemoni, ut apparet

ex *Antip. Sid.* XIV. quod carmen *Theſſalonicenſis Antipatri* et ex noſtro expreſſum puto. — *βούφοι εἰκότοιοι*. naves onerariae; nihil amplius. *Reiskius* de alia hujus vocabuli interpretatione non cogitare debebat.

II. Cod. Vat. p. 182. *Θεοφωρίδα. ἐπὶ κοχλῆν θαλασσίην*. Hoc quoque carmen primus edidit *Kuſter*. ad *Suid* T. II. p. 407. *Dorvillius* in *Sicul.* T. I. p. 13. *Reisk.* in *Anth.* nr. 474. p. 31. *Dionyſius*, *Protarchi* filius, *Nymphis* cochleam marinam dono aſſert. — V. 1. *Suidas* in *λαβρινθος. κοχλιοειδὲς τόπος*. — *σημαίνει δὲ καὶ τὸ τῶν ἀντριάδων Νυμφῶν ἀνάδημα*. Poſteriora haec etiam in *Lex. Coiſlin.* leguntur p. 235. — In Cod. Vat. legitur *ἐν ἁλί*, ut ap. *Suidam*, ubi *Kuſter*, *ἐν ἁλίος* corrigit, idque in Cod. haberi aſſirmat. In apogr. *Lipſ.* *ἐν ἁλί* item ex emendatione legitur. Metro timens *Dorvill.* *ἐν ἁλί* Ὡ λ. Parum jucunda tautologia in verbis *ἐν ἁλί* (cf. *Antip. Sid.* Ep. XIV. 8.) et *ἐξ ἁλός*. Vix tamen quidquam novandum eſſe putaverim, cum nec verſ. 3. et 6. a putida repetitione eorundem verborum immunes ſint. — V. 2. *Suid.* T. I. p. 37. in *ἀγρέμιον. δ' ἀπὸ τῆς ἄγρας*. idem, quod *ἄγρεμμα*. vocabulum aliunde non cognitum. — Pro *ἐν ἁλίος*, quod *Suidae* acceptum ſerimus, membranae *ἐν ἁλίος* exhibent. — V. 3. *Nymphae Naiades* in antris praecipue colebantur, ut docet *Goens* ad *Porphyr.* p. XXIV. ubi duo poſteriora hujus carminis diſſicha excitavit. *Suidas*: *ἀντριάσαι. ταῖς τοῖς ἀντροῖς φιλοχωροῦσαις*. Ejusmodi antri, *Nymphis* ſacri, (*νυμφαῖον* vocant) deſcriptionem ſatis illuſtrem dedit *Longus* L. I. p. 5. — V. 4. *Πελωρίδος*. Inventa erat illa cochlea ad Pelorum ſive Pelorida, Siciliae promontorium. Cochlearum Peloritanae carnes in deliciis fuiſſe, teſtas vero a ludentibus uſurpatas, docet *Dorvill.* in *Sicul.* p. 13. Earum carnes alvum emollire, narrat *Plin.* H. N. XXXII. 31. — V. 4. laudatur ap. *Suid.* in *Πελωρίον* T. III. p. 73. V. 6. in *ἀντριάσαι* T. I. p. 235. — *σκολιὸς πορθύμιος*.

Apollon. Rhod. L. II. 549. σκολιοῦ πῶρου στεινωπὸν — τρε-
χέης σπιδάδεσθιν ἐργυμένον. — Postremi hujus distichii
color ductus ex *Callim. Ep. XXXI.* de concha Arfinoae
dicata: ἐκ τ' ἔπειον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι σοί τι
περίσκεπτον παλινδύν, Ἀρσινόη.

III. »In Cod. Vat. p. 195. tributum est hoc Epi-
gramma *Theodoro*. Θεοδώρου ortum est ex compendio
»scripturae in nomine Θεοδώριδα: aut ab oscitante libra-
»rio sic scriptum pro Διοδώρου, quod probabilius est.
»Διόδωρος a Christianis saepe in Θεόδωρος mutatum. « *Br.*
Diodori Zonae stilum hoc carmen redolet. Eodem modo
nomina Θεοδώρου et Θεοδώριδα confusa sunt in Ep. XI.
Argumentum his verbis indicat *Brunkius*: Postquam
Calliteles ex ephebis excessit et palaestram frequentare
desiit, gymnasticam supellectilem Mercurio dedicavit ob
peractam ordinate et modeste ἐφηβοσύνην, *juventutem*. —
V. I. 2. *Suidas* laudat in πέταλον. T. III. p. 102. et in
πιληθέντα p. 115. Utroque loco πέταλον exhibet, (quae
Vat. quoque Codicis scriptura est) idque interpretatur
πιλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν, quae non tam interpretatio quam
conjectura vocanda est. πέτασος *Salmasius* inter descri-
bendum emendasse videtur; idque ex apogr. Lips. edi-
dit *Reiskius Anth. nr. 500. p. 44.* Eadem est lectionis
varietas in loco *Dioscoridis*, prolato a *Bod. a Stapel* ad
Theophr. p. 441. ὁ πέτασος ephoborum gestamen. Vide
notata ad *Meicagri Ep. IX. p. 24. sq.* — Ceterum Cod.
Vat. versu praeced. πιληθέντα habet, quod mutatum in
πεληθέντα. Idem ἀξάνθου. Lana bene carminata εὐξαντος.
εἶρεν ξάνειν est ap. *Homer. Od. x. 423.* Cf. *Enstasb. II. x.*
p. 62, 16. Notandum, veteres pileos ex lana confecisse.
πίλος ipse nomen ducebat ἀπὸ τοῦ ἐρίου πεπιλημένου, ut
bene monuit *Schol. Homeri II. x. 265.* et *Etymol. Mag.*
πίλος. τὸ ἐξ ἐρίου εἰργασμένον. Exquisita de hoc vocabulo
dedit *Græc. in Lectr. Hesiod. XII. p. 60. sq.* — V. 3.
Suid. in περόνη T. III. p. 100. Fibula chlamydem, quod

item epheborum gestamen, ut docuimus ad *Melaegr.* Ep. IX. in humeris tenebat. Egregie huc facit, locus *Luciani* in *Amor.* Tom. V. p. 306. ed. Bip. ubi mulierum fuco simplices puerorum munditias opponit: ὁδεῖς ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονηφάμενος ὕδατι λιτῇ, τὴν ἱερὰν χλαμύδα (sic lege cum vet. editt. Chlamys vocatur ἱερὰ propter puerorum sanctitatem. *Grævius* et *Solanus* h. l. corruerunt.) ταῖς ἐπωμίοις περὶ ναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρώϊας ἐστίας ἐξέρχεται. — Poëta noster fibulam vocat δίβολον, quia binis dentibus utramque chlamydis laciniam mordet. — Vât. Cod. στεγγίδα habet, et *Suidas* quoque corrupte: περὶ νη. πόρπη. (falsa interpretatiô. Vide *Polluc.* VII. 54. et *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Apoll.* p. 96. sq.) καὶ δίβολον περὶ νην καὶ στεγγίδα, ταυσεδὲν τόξον. — Strigilis sive στλεγγίδος usus in gymnasiis, quippe qua, antequam ingrederentur balneum, sordes in palaestra collectas destrungebant. Ferreae plerumque, apud Spartanos autem e calamis factae, ut discimus ex *Plusarch.* T. II. p. 239. B. apud Agrigentinos aureae, secundum *Aelian.* H. V. XII. 29. Confer *Raderum* ad *Marzial.* XIV. 51. p. 922. Sordes derafas γλοιὸν vocabant. *Hesych.* στλεγγίς. ξύστρα. στλέγισμα. ὃ ἐκ τῶν ἀποξυσμάτων γλοιός. Hinc ap. nostrum γλοιοπέτις χλαμύς. Inter instrumenta, servis, qui pueros comitantur, portanda, strigilem et sphaeram recenset *Aristophan.* in *Γῆρα* ap. *Suid.* T. III. p. 377. Εἰ παιδαρτοῖς ἀκολουθεῖν δεῖ, σφαῖραν καὶ στλεγγιδὲ ἔχοντα. — Quod deinde commemoratur τόξον ταυσεδὲν, non est arcus intendi natus, ut *Reiskius* vertit, sed arcus cum nervo. ταυσεῖν est nervum arcui aptare. — τριβάκην. chlamydem attritam et sordidam. Utrumque cave ne in dei, cui haec chlamys dicatur, contumeliam accipias. Gaudere deum volebat puer, vestimentum ei appendens, cui tam multa exercitationum palaestricarum vestigia inhaerebant. — V. 5. σχίζας *Reiskius* interpretatur de rudibus, quibus batuo-

bant, qui artes palaestricas excolerent. Proprie tamen rudis, qua gladiatores, (ad hos enim hoc exercitii genus pertinebat) in illa pugnarum quasi meditatione utebantur, ῥάβδος est. et ξίφος ξύλον. ut ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 1219. 55. ubi vide *Reimarum.* Bützigerus in literis ad me datis σχίζε de *sagittis* interpretabatur, quo sensu hoc vocabulum passim occurrit in versione τῶν 6. Vide *Biellii* Lexicon ad Sept. Intpp. v. — V. 5. *Suidas* in σφαῖρα T. III. p. 415. ubi epitheton ἐκίβολον interpretatur τὴν ἐκ βαλλομένην. Non satis commodum hoc verbum videbatur *Reiskio*, qui in versione expressit conjecturam ἐκίβολον, quod multo minus aptum. — V. 6. δῶρα φιλευτάκτου δῶρον ἐφημοσύνας. Cod. Vat. Pro δῶρον *Reiskius* emendavit δαῖμον, quod admisit *Taupius* ad *Suid.* P. III. p. 461. ubi praeterea φιλευτάκτου corrigit. Secundum eum φιλεύτευκτος ἐφημοσύνη est *jaculatio*, quae a scopo aberrare non solet. ἡμοσύνη βλήσις. ἐκόντισις. *Hesych.* Merito *Brunchius* in *Leët.* p. 132. praetulit lectionem apographi sui φιλευτάκτου ἐφηβοσύνας, *juventutis modestae*, quam tamen perperam pro ipsa Cod. scriptura habebat. Quanquam ἐφημοσύνη et ἐφηβοσύνη nonnisi pusillo apice distant.

IV. Cod. Vat. p. 168. In *Planud.* p. 342. St. 481. W. sine auctoris nomine prostat. *Gorgus* *Dianam* precatur, ut agrum suum a furibus defendat, votis aditis. Est igitur ad Ἀρτεμιν σῶτεράν, ut *Diozimi* Ep. II. Φωσφόρος, ὃ σῶτερ', ἐπὶ Παλλάδος ἵσταται κλήρη, Ἀρτεμι, καὶ χάριν φῶς ἰδὼν ἄνδρι δίδου. — V. 2. laudat *Suid.* in κλωψ T. II. p. 332. — V. 3. in ἐπιρρέξει T. I. p. 826. et iterum in νομάτα T. II. p. 629. — Pro σῶν duae Ald. et *Ascens.* σῶν — quod *Stephanus* praetulit. σῶν est in *Ed.* pr. Vat. Cod. et *Suid.* Utramque formam poëtae adhibent, et σῶν non apud *Dorices* tantum, sed etiam ap. *Homerum* occurrit Il. x. 363. — §. 42.] V. 3. ἐπὶ

ῥέξει. Vat. Cod. ^{as} νεμειγ. Id. Theocrit. Ep. IV. κεῖθ' ὅς ἐπι-
ῥέξειν χίμαρος καλὸν.

V. Cod. Vat. p. 168. Plan. p. 439. St. 573. W. Puer
Apollini sacra facit, comam ponens. — V. I. 2. laudat
Suidas v. κρώβυλος T. II. p. 380. ἄλικες κῶμη ductum ex
Callimachi H. in Del. 296.

"Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὕμναιος.

"Ἦδε κούρων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην

Παρθενικαῖ; παῖδες δὲ θέρους τὸ πρῶτον ἰούλων.

"Ἀρσενες ἡγήτοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

ut Stephanus hunc locum feliciter constituit, iudice Rub-
kenio Epist. crit. II. p. 163. ubi et nostrum Epigr. com-
parat et Nonn. Dion. p. 356. — Ephebos comam et
barbam Apollini aliisque numinibus totondisse, allatis
exemplis docuit Brodaeus; et jam satis nota res. — ὁ
κρώβυλος. Mirum in modum Intrpp. fluctuant, utrum ὁ
κρώβυλος hoc loco nomen sit proprium, an cincinnum
significet. Hoc Scholia sequuntur et Brodacus primo qui-
dem versu, nam v. 5. κρώβυλον de pueri nomine inter-
pretatur. Illam olim Brunckio probabile visum, qui in
Analectorum contextu κρώβυλος, initiali majore, et versu
seq. κῶρον exhibendum curavit; cujus facti cum eum
postea poenituisset, κῶμος ex Codd. et Suida revocavit,
idque pro pueri nomine habuit. Suidas tamen parum
aut nihil opis affert, cujus verba et corrupta et confusa
sunt: κρώβυλος, ὁ μαλλὸς τῶν παιδίων. καὶ ὁ πλόκαμος, ὃν διέ-
βαλον (fort. ὃν περὶν διέβαλον) οἱ τὸν χρυσοῦν τέττιγα φο-
ροῦντες. ἀνδρῆμα. ὁ ἐκ τῶν τρίχων πεπλεγμένος κόσμος. ἐν
ἐπιγράμματι. "Ἄλικες Κρώβυλος κύριον. Vera hujus
carminis interpretatio pendet a sensu postremi distichi,
ubi Br. κρώβυλον corrigit vertitque: Apollo, hunc puerum,
qui pervenit ad finem crobyli, i. e. ejusmodi criniuni
plegmaris, quod tibi jam dedicat, ad virilem aetatem velis
pervenire. Quae quam dura quamque inepta sint, nemo,

qui hunc locum rite perpenderit, non intelliget. Nihil expeditius, nihil disertius verbis: *Σελὺς τὸν Κροβύλον ἐς τέλος ἄνδρα*, *Crobylum ad virilem aetatem perducas*; contra Brunckiana et emendatione et interpretatione nihil contortius. Hinc mihi apparere videtur, *Κροβύλον* etiam vers. I. pro nomine proprio habendum esse. Nec profecto tam infrequens tamque raro obvium. Erat Crobylus, pulcritudine conspicuus, Corinthi, Alexandro M. regnante. Vide *Plutarch.* T. IV. p. 32. ed. Fry. Hagesippus quidam cognomine Crobylus ap. eund. T. II. p. 187. E. ed. Frcf. Crobylus *ὄψοποις* occurrit ap. *Clement. Alex.* Strom. VII. p. 530. ed. Wirceb. Alius ap. *Aeschin.* Or. c. Timarch. p. 86. Vide Schol. p. 733. Reisk. ed. — Jam vero quid fiet vocabulo *κῶμος* versu secundo; quod *Kusterus* ad Suid. l. c. de juvenili lascivia interpretatur; male. Inveteratum est mendum, quippe quod jam *Suidas* reperit, qui tamen, quod saepe jam monuimus, in plerisque cum Vat. Cod. conspirat. Recte *Jos. Scaliger* emendavit *κῶμος ὁ τετραέτης*. — *Πρόπλεζατο* Cod. Vat. *πλέζατο* habet, in marg. *γρ. πλέζατο*. Hoc etiam ap. *Suidam* reperitur. Verum videtur *ἀποπλέζατο*, quod cum proprium sit de tonsura ovium, non sine suavitate quadam ad comae tonsuram translatum est. — V. 3. *αίχμητάν*. Vat. Cod. Plan. et *Suid.* qui hoc distichon protulit in *τυροφάρον* T. III. p. 519. Ap. eundem v. *πλακύνει* T. III. p. 122. quaedam verba ex utroque versu leguntur. — *ἐπέθυσεν* omnes vett. edd. In *Stephan.* *ἀπέθυσεν*. Gallum gallinaceum Apollini pro deliciis suis voverat *Tull. Laurea* Ep. L. Cf. *Staryll. Flacc.* Ep. II. Soli enim sive Apollini sacer erat; quare *Idomeneus*, genus a Sole deducens, gallum gallinaceum in scuto gerebat. *Pausan.* L. V. p. 444. — *πλακύνει τυροφάρον*. In ed. pr. *τύροφάρον*. Est placenta caseo inspersa. *Theocrit.* Eid. I. 58. *τυρόντα μέγαν λευκὸν γάλακτος*. *Hesych.* *τυρόντα*. *πλακύνει*. — V. 5. *εἰς τέλος*. i. e. *τέλειον*

ἄνδρα. Illustravit hanc locutionem *Gilb. Wakefeld* in *Sylv. crit.* T. II. p. 50.

VI. Cod. Vat. p. 168. Planud. p. 440. St. 573. W. *Bruckius* lacunae indices asteriscos initio carminis posuit. Quum enim verbum *ἦκε* non habeat, quo regatur, aliquid intercidiſſe probabile est. *Charisthenis* coma deabus *Amarynthiis* dedicatur. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *κούρβουνον* T. II. p. 358. ubi *χαρισθένων* legit. — *ὄν τέττιγι.* Veteres Athenienses cicadam auream in crinibus gestasse, satis constat ex *Thucyd.* L. I. 6. p. 18. ubi vide *Hudson.* et *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. IV. 22. — V. 2. *Ἀμαρυνθιάσι.* *Pausan.* L. I. 31. p. 78. ἔστιν Ἀμαρυνθος ἐν Εὐβοίᾳ. καὶ γὰρ οἱ ταύτῃ τιμῶσιν Ἀμαρυνθίαν Ἀρτέμιν. ἔορτῃν δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τῆς Ἀμαρυνθίδος ἄγουσιν, οὐδὲν τι εὐβοέων ἀφανέστερον. Templum Ἀρτέμιδος Ἀμαρυνθίδος commemorat *Strabo* L. X. p. 687. C. et festum Ἀμαρυνθιάς *Schol. Pindari* Ol. XIII. 159. Hinc colligo, καθεξῆς Ἀμαρυνθιάδες Nymphas esse Dianae Amarynthiae. — V. 3. 4. *Suidas* in *πωλικῆς* T. III. p. 164. primis hexametri versibus omiſſis. *χερνιφθέντα* si sincerum est, ad *τέττιγα* et *τρίχα* referri debet. *Brodasus* *χερνιφθέντι* legit. Is, qui illa dona ponebat, simul taurum immolabat diis. *χερνίπτεσθαι* igitur sensu latiore accipiendum pro *dedicare*, respectu tamen habito ad hostiam simul immolandam. — *ἴσον ἑστέρι.* *Homer.* II. ε. 5. ἑστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλγύνιον, ὅτε μάλα στα Λαμπερόν παμφαίνῃσι λελούμενος Ὀκεανοῖο. *Astyanax* ἑλγύνιος ἑστέρι καλῷ. II. 3. 401. *Pallas* ap. *Virgil.* *Aen.* L. VIII. 589. *Qualis, ubi Oceani perfusus Lucifer unda* — *Exulit os sacrum coelo.* Similiter *Martialis* *Polytimum* post crines detonsos splendentem laudat L. XII. 86. *Talis eras, modo tonse Pelops, positisque nitebas Crinibus, ut totum sponsa videret ebur.* — V. 4. ἔπος. *πωλικὴν χνοῦν.* decussa puerili lanugine. *πῶλοι* et pueri et puellae ap. poetas. *Hesych.* *πῶλος.* — καὶ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ παρθέτους. Sed sic non video, quam vim habeat com-

paratio ὡς ἵππος. Putabam aliquando, haec verba ex glossa vocis παλικὸν forte adscripta in textum irrepisse. Sed sic nodus inciditur potius, quam solvitur. Verba etiam sic jungere licet: πάϊς λάμπει ὡς ἵππος ἀποσεισάμενος χνοῦν. At quid χνοῦς equi? An spuma circa os collecta? ut ἀλὰς χνοῦς de maris spuma ap. *Homer.* Od. z. 226. De coma enim circa humeros equi volante χνοῦς vix accipi potest. *Boettigerus* a me consultus χνοῦν παλικὸν de sordibus accipiendum censebat, quae aqua abluuntur, *Theodoridam* fortasse respexisse *Homerum* II. σ. 508. sqq.

(VII. Planud. p. 316. St. 456. W. Describitur Nio-
bes luctus de liberis ab Apolline et Diana interemtis.
Conf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXVII. p. 127. sq. — V. 3.
Vulgo ἔτρωσε. Hoc recte emendavit *Br.* Idem vidit Vir
doctus in Schedis Bibl. Bodl. — δωδεκάπαιδα. Alii non
duodecim, sed quatuordecim liberos numerant. Toti-
dem, ut noster, numerat *Pherecydes* ap. *Schol. Eurip.* in
Phoen. 162. Vide cl. *Sturz* in *Fragm. Pherec.* p. 141.
Libanius Tom. I. p. 234. R. Νιόβη θρηνήσασα κόρας ἐξ
τετοξευμένας. — V. 5. μεμιγμένον. Pars corporis jam in
lapidem abierat; altera adhuc naturalem servabat colo-
rem. Hinc *Meleager* l. c. μάτηρ σαρκοπαγῆς οἷα πέπληγε
λίθος. — V. 7. Has voces edere videtur *Sipylus*: Gravis
mortalium linguae morbus inest. Hoc ductum ex *Eurip.*
Orest. v. 10. de *Tantalo*: ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχί-
στην νόσον. — Mox vulgo ἄχχάλινος legitur. Lingua, quae
sibi temperare nequit, ἀχχάλινος. *Eurip.* *Bacch.* 385.
ἀχχάλινων στομάτων ἄνδρου τ' ἀφροσύνας τὸ τέλος δυστυχία.
Hinc *Theodoridam* sententiam derivasse, nemo dubitabit.
Cf. *Epigr. ἀλέσκ.* CCLV. *Joann. Laurent.* 2. p. 2. χαλι-
νῶσαι τὴν ψυχὴν θεσπίζει τὰ λόγια. Χρὴ δὲ χαλινῶσαι ψυχὴν
βεβητόν ὄντα νοητόν.

v. 43.] VIII. Cod. Vat. p. 611. Ἐπὶ τῷ ἀετρίῳ τρι-
μέτρῳ ὁμιετροῦ ἀπὸ τοῦ ὑπορχηματικῶν μέτρον. Primus hoc

carmen edidit *Koenius* ad *Gregor.* de *D.* p. 119. post eum *Toup.* in *Addend.* ad *Theocr.* p. 395. Scriptum in *Mnasealcam*, poetam elegiacum, qui inflatus tumidusque vocatur. Ad v. 1. respexit *Sirabo*, quod *Brunckius* monuit, L. IX. p. 632. A. "Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, ὅθεν περ ἦν Μνασάλκης ὁ ποιητής" *Μνασάλκης τὸ μνῆμα τοῦ Πλαταιάδα.* unde metri causa restituendum τῷ Πλαταιάδα sive Πλαταιίδα. — V. 2. Cod. Vat. τῷ 'λεγοποιῶ. — V. 3. πλάτας Cod. Vat. Quaedam apogr. πλάτας. Hoc pro genuino habet *Toupius*, et *Simonidis tabellam* interpretatur, laudans *Aristoph.* in *Thesm.* 777. οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον ἔκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος τὰς πλάτας ῥίψω γεράφων. Idem poetam captasse jocum censet ex alliteratione: *Plataeensis* *Mnasealcas* fuit, et idem ἀποσπάραγμα πλάτας. At si hoc modo joculari voluit poeta, nihil ejus joco frigidius. *Jo. Pierſon*, cujus conjecturas ex schedis laudat *Koenius*, σπάδας legebat; interpretatione non addita. Vox σπάδη cum alias significationes habet, tum etiam de palmarum ramo usurpatur ap. *Herodot.* VII. 65. p. 541. *Polluc.* I. 138. p. 94. ubi simili errore φοίνικας πάθει. Nihil, ut mihi quidem videtur, hac lectione aptius. *Mnasealcae* poetis non nisi ramulus de *Simonidis* procera palma decerptus; quo imitator *Simonidis* fuisse significatur. Jam vides, fatis commode dici σπάδης ἀποσπάραγμα, cum nihil sit durius quam ἀποσπάραγμα πλάτας. Eadem ratione in *Meleagri* Prooemio *Simonides* οἰνάνδης κλέμα vocatur, et de *Arato*: οὐρανομάκεις φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἑλικας. — Pro ἥς in nonnullis apogr. ἥς legitur. Errorem correxit *Koenius*. — V. 4. καὶνα τε καὶ γὰν καπιλακυστρία. Cod. Vat. Pro γὰν apogr. nonnulla γὰς praebent. Pessime corruptum locum *Jo. Pierſon* in hunc modum tentabat: κενά τε καὶ γὰν καπὶλ. *Brunckii* lectio ex *Toupii* correctione profuxit, qui haec notavit: καὶνὴ καὶ ἐπιλακυστρία finitima verba et ejusdem tumoris, bombi et inanitatis sunt. Nam λέκιδος res comica

»et ridicula est. De qua viri docti ad *Aristophanis* *Ranas*.
 »*Ampullam* vocat *Horatius*. (A. P. 97. cf. I. Epist. III. 14.)
 »Hinc ληκυθίζειν et *Musa* ληκυθειος ap. *Herbaestionem*, de
 »qua *Benel.* ad *Callim.* (Fragm. CCCXIX.) et κομπολακύθη-
 »ap. *Aristoph.* in *Acharn.* 589. ubi Schol.: ἀπὸ τοῦ λα-
 »κεῖν ἐν παραγώγῃ γέγονε τὸ ληκυθιον. ληκυθίζειν γὰρ τὰ
 »μειζον βοῶν καὶ φοβεῖν. ἤχον γὰρ ἀποτελεῖ καὶ ὁ λήκυθος, ἐπεὶ
 »καὶ αὕτη πεφύσχηται. πάντα γὰρ τὰ πεφυσχημένα κέμπον ποιεῖ.
 »Cf. etiam *Etym. M.* in *Κομπολακύθης*.“ Haec *Tourpius*.
 Vocem ληκυθιστὴς agnoscit *Hesych.* qui κοιλόφωνος inter-
 pretatur. — In *Tourpii* lectione displicet γὰρ, quod hic
 locum non habet, nec in codice est. Nihil igitur vetat,
 quominus in hoc versiculo experiaris ingenium. Codicis
 scripturam ΚΑΙΝΑ ΤΕ ΚΑΙΤΑΝ rimantibus non inepta
 videbitur conjectura nostra:

κενὰ τε ΚΛΑΙΤΑΝ κἀπιλακυθιστρία.

inanem strepitum et clamorem edens. κλαγγὴ de inconditis
 avium majorum, porcorum canumque vocibus usurpatur.
 γερῶνων κλαγγή est ap. *Homer.* II. γ. 3. *Odyss.* ξ. 412.
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ἄετο εὐῶν αὐλοζομενέων. κλαγγὰ κυνῶν est
 ap. *Leonid. Tarent.* Ep. VI. *Mnasealca* igitur *Musa* κενὰ
 κατὰ κλαγγὴν vocatur, quae alta voce verba fundit ina-
 nia. — V. 6. διθυραμβοχῶνα exhibet *Cod. Vat.* quod in-
 tactum reliquit *Koen.* et *Pierfon.* διθυραμβοχῶνα *Tourpii*
 inventum est. χῶνη est *infundibulum*. Vide *Foef.* *Oecon.*
Hipp. p. 413. Dicitur igitur *Mnasealcas* *dithyrambos*
 tanquam ex *infundibulo* (quod angustum collum habet)
 ebullivisse. — V. 7. ζῶεν *Cod.* ζῶη emendavit *Pierfon*,
 qui etiam ultimum versum tentat τύμπανόν γ' ἔφαινον.
 perperam, iudice *Tourpio*. Dicit enim τύμπανον φυσᾶν, ut
 ἀσκὸν φυσᾶν, λήκυθον φ. et similia, quod hominis magnum
 quid et inane spirantis. Disertius sic explicaveris: τύμ-
 πανον φυσᾶν is dicitur, qui tantum spiritum fundit, ut
 tibi tympanum exaudire videaris. Eadem analogia Graeci
 cum, cuius obrutus Martis Gorgonisve speciem re-

fert, Ἄσπ, τορρόνα βλέπειν dicunt. τύμπανον autem bene de νενοσφόνω. Quintil. Inst. Or. V. 12. 21. nos, qui oratorem studemus effingere, non arma, sed tympana eloquentiae demus? Cf. Cresoll. Theatr. Rhet. III. 27. Thef. Gron. X. p. 172. De muliere eloquentiam et eruditio- nem ostendente Juven. Sat. VI. 440. Verborum tanta cadit vis: Tot pariter pelves, tot tintinnabula dicas Pul- sari, jam nemo tubas, nemo aera fatiget: Una laboranti poterit succurrere lunae. Ad rhetores tumidos Virgilius in Anth. Lat. T. I. p. 426. CCXLIII. 5. Ire hinc inanis cymbalum juventutis. Nota paroemia ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλόν- των, a Menandro, ut videtur, primo usurpata, τὸ Δωδωναίου χαλκῆϊον. Vide Schottum ad Zenob. VI. 5. p. 153.

IX. Cod. Vat. p. 267. Εἰς Εὐφρορίωνος τάφον τοῦ μυστοῦ τῆν Ἑλληνικῶν μυθολογημάτων ἢ τελεσιουργημάτων. Primus edidit Holsten. ad Steph. Byz. p. 248. Majus in Catal. Bibl. Uffenb. p. 582. Reiske in Anth. nr. 608. p. 90. In Euphorionem poëtam Chalcidensem hoc carmen com- positum esse, censebat Reiskius. Vide de eo Toup. in Ep. erit. p. 132. sq. et imprimis Heynium ad Virgil. Tom. II. p. 298. — V. 1. ποῦσα. Vat. Cod. Haec verba vix ali- ter quam de eximia facultate poëtica, qua Euphorion excelluerit; accipi possunt. — Πειραϊκοῖς σκέλεσι. In apogr. Lipsi. vitiose Πειραϊκοῦ; legitur. Pro σκέλασι Majus σκελετοῖς conjecit; quem errorem humane excusat Reis- kius. Diodor. Sic. T. I. p. 629. 5. ὥστε τὰ μακρὰ σκέλη καὶ τὰ τεῖχη τοῦ Πειραιῶς περιελθεῖν. ubi Wesselingius hoc distichon excitavit. — Difficultatem movet hoc, quod Euphorion Chalcidensis a Suida in Syriae urbe sepultus esse narratur. In nostro igitur Epigrammate de cenotaphio, intra Piracei crura exstructo, agi censebat Schnei- derus in Anal. crit. p. 7. Reiskius Euphorionis ossa for- tasse ex Syria Athenas translata esse suspicatur. Eupho- rion enim τῇ θένει Athenientis fuit. — V. 3. κλῆς σολ. Cod. Vat. et Holst. Mystrae Euphorioni malam punicum,

sive aliud malum; sive myrti ramum dari jubet. τῆς βοῆς usum fuisse in mysteriis, apparet cum ex celeberrima illa de granis mali punici, a Proserpina comesis, fabula, tum ex *Achill. Tat.* L. III. p. 65. ubi cum Jovem Casium βοῆν manu tenere dixisset, addit: τῆς δὲ βοῆς ὁ λόγος μυστικός. *Pausan.* L. II. 17. p. 148. descripta Junone Polycleti, quae ipsa quoque malum punicum manu tenebat, τὰ μὲν οὖν, ait, ἐς τὴν βοῆν (ἀπορρήτοτερος γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος) ἀφιθάμεν. — Myrtis vero initiati coronabantur. *Ap. Aristoph.* in *Ran.* 329. chorus Iacchum celebrat ἀμφὶ κρατὶ βρόντα στέφανον μύστων. gerentem. *Schol.*: μυστικῶς στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι. — δὲ δὲ Ἀπολλωνίους καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τῆς μυστικῆς στεφθεσθαι ὅτι οἰκίος ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ἢ θεός, καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀνέρωτο. *Schol.* in *Sophocl.* *Oedip.* Colon. 713. δὲ δὲ ἴστρος τῆς Δήμητρος εἶναι στέμμα τὴν μυρρίνην καὶ τὴν ἐμίλακα. — At *Reiskius* negat, μύστων hoc loco vulgari sua significatione accipiendum esse; *Musarum* enim *sacerdotem* significari. Hoc si dicere voluit *Theodoridas*, miror; eum sententiam non paulo disertius explicuisse, addito *μουσῶν* similive verbo. Equidem non dubito, quin in muneribus, quae *Euphorioni* offerri jubet, ad mysteria proprie dicta respexerit. Jam vero niala et myrtus in aliis quoque mysteriis, *Veneris* nimirum, usum habent, quod nemo ignorat. (Vide ad *Platon.* *Ep.* IV. p. 340. De myrto *Kuhn.* ad *Pausan.* VI. 24. p. 514.) Hinc καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. nam, dum viveret, indulgebatur *Amori*. *Euphorionem* ab *Alexandri*, *Euboeae* regis, conjugē amatū fuisse, narrat *Suidas* in *Εὐφορίων* T. I. p. 915.

X. Cod. Vat. p. 323. ἔστι δυσνόητον διὰ τὰ σφάλματα. Edidit *Pearson.* ad *Moer.* p. 409. *Sensus* nr. 41. *Reisk.* nr. 691. p. 131. Sensus optime expedit *Toup.* ad *Suid.* P. III. p. 452. Scriptum est carmen in *Cinesiam*, foeneratorem; qui cum membris integris obiisset, justus voca-

vocatur debitor, quippe qui morti omnia rite persolverit. — V. 1. ἄχων τ' ἀκίπων. Cod. Vat. unde *Pierſon* fecit: ἄχων ἐτ' & in quod etiam *Reiskius* incidit. Noſtrum eſt ex emendatione *Toupii*. Idem in fine verſus λάτρεις acute correxit, cum in membranis eſſet ἀγρεις. Quaedam apogr. ἄγρεις. Trapezita dicitur famulus Mercurii, rei pecuniariae praefidis. — V. 2. ἐκτίσων. Opportune comparavit *Pierſon* *Aeſchinem* Socraticum in *Axioch* p. 1305. D. εἴτα λαδῶν ὑπεσῆλθε τὸ γῆρας, εἰς δ' πᾶν συρρεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπικύρον καὶ δυσπρόσιτον· καὶ μὴ τις θάττον ὡς χρεὸς ἀποδιδῆναι τὸ ζῆν, ὡς ὀβελιστάτης ἡ φύσις ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν. Ex vetere philoſopho procul dubio derivatus ſimilis *Plutarchi* locus T. II. p. 106. F. διὰ καὶ μοιρῶν χρεὸς εἶναι λέγεται τὸ ζῆν, ὡς ἀποδοθῆσμενον, δ' ἰθαυείσαντο ἡμῶν οἱ προπάτορες· δ' δὲ καὶ εὐκόλως καταβλητέον καὶ ἀσθενάκτως, ὅταν δ' δανείσας ἀπαιτῇ. Cum quibus comparanda ſunt, quae in eundem ſenſum dicuntur p. 116. B. Anthol. Lat. T. II. p. 26. *Reddere depositum lex eſt: ideoque perenti Corpus humo, manes reſtituoque polo.* — V. 3. γῆραι ἐτ' Vat. Cod. (non, ut *Br. air*, γῆραι τ') et ſic *Jenſius*. *Reiskius* γῆραι ἐτ' recte emendavit, idque ipſi *Bruckio*, cum Leſſiones ſcriberet, verifimilius videbatur commento *Toupii* γνῖα ἐτ'. Senectutis mentio obliteranda non erat. πάντα ἄρτια, corpore integro, nulla ejus parte ſenectutis onere debilitata ad inferos deſcenderat. *Philophrat.* Vit. Soph. L. I. p. 494. λέγεται δὲ δ' ἱεργίας μὴ καταλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ γῆρας, ἀλλ' ἄρτιος καταβιβῶναι, καὶ τὰς αἰσθησεις ἡβῶν. Id. p. 515. διττέλει. γὰρ καὶ ἐς γῆρας βαδὺ ἀνέγκαιος καὶ ἄρτιος. Hieronymum narrat *Lucian.* T. III. p. 224. 89. ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνοδείαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηείοις μηδενὸς γένεσθαι τῶν πρὸς ὑγιείαν ἀλλοτρίῃ. — V. 4. Ἀχέων. Recte dedit *Reisk.* et *Pierſon*; cum in cod. ſit ἄχων. πανταβίης Ἀχέων exhibuit quoque *Albert.* ad *Hefych.* in πανταβίης T. II. p. 183.

XI. Cod. Vat. p. 274. sq. Θεοδορίδα. In Plan. p. 214. St. 311. W. edit. Flor. Aldina pr. et ed. filior. Aldi Θερσίδου habent. Θεοδορίδου tamen in Cod. invenit Aldus. Cf. ad Ep. III. — In Pylum, Agenoris filium, immatura morte extinctum. ἄκριτε Μοῖρα, iniqua, nihil inter senes juvenesque discriminis statuens, ἀλόγιστε. Vid. T. H. ad Lucian. T. I. p. 179. et ad *Antip. Sidon.* Ep. XCIII. — πρώτον ἔθρισε. veluti cum flos succisus aratro *Languescit moriens. Virgil. Aen. IX. 435. Euripid. Hyllip. Fr. IV. ἀναγκάλως δ' ἔχει βίον θελῆσαι, ὥστε κάρτερον στέχων.* Conf. *Eichstaedt de Dram. Sat. p. 148.* — Αλολέων. Thebanus fortasse fuit. Cf. *Damaget. Ep. X. 2.* — Vulgo κῆρας legitur. — V. 3. βίον κύνες. quasi canes, qui vitam mordeant et lament. *Brodaeus.* cujus interpretationem improbat *Ruhnkenius* Epist. crit. I. p. 93. ubi corrigit: κῆρας ἐπιστεύσας, Ἄιδου κύνες — comparato inprimis *Apollonio Rh. IV. 1665. θέλγει δὲ κῆρας θυμοβόρους. Ἄϊδαο θάλας κύνες, αἱ περὶ πᾶσαν Ἥερα δινέουσιν ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.* κύνες. autem vocari ministros, qui deorum mandata exsequantur, post *Dan. Heinsium* ad *Hesiod. p. 89.* magna cum eruditionis copia demonstrat. Alia etiam exempla proferens *Schneiderus* Per. crit. p. 86. *Ruhnkenii* tamen emendationem impugnat. κῆρας varias esse mortis causas, quas fatum hominibus immittere dicatur. κῆρας βίον, ut ap. *Hipparch. Stobaei* in Flor. p. 574. 47. πολλαὶ κῆρας κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκασιν. et *Democr. p. 534. 4. vitam* dicit πολλῆς κῆρας συμπεφυμένην καὶ ἀρχανίαν. Conf. *Valckenar.* ad *Hippol. p. 283. C.* — Vulgo ἐπιστεύσας legitur.

[II. 44.] XII. Cod. Vat. p. 321. Θεοδορίδα. In *Buheriano* apogr. *Dioscoridi* tributum invenit hoc distichon *Br.* Error describentis inde ortus, quod *Dioscoridis* Epigramma praecedat. Edidit *Alberri* ad *Hesych. v. Δῆρη* T. I. p. 935. *Jensius* nr. 30. *Reiske* in Anth. nr. 681. p. 125. — Cod. θηρίφαγον vitiose, ἀγρίφατοι. ἐν πολέμῳ

πεφονευμένοι. *Hesych.* — *κλαίω Jans.* temere omisit *Reiskius* κλάω dedit, Cod. lectionem non ignorans. Duriusculum enim putabat, lapidem plorare cadaver ipsi subiectum. Sed cippo haec verba tribui non plane necessarium esse videtur.

XIII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 205. St. 299. W. In Dorotheum, Sotandri filium, qui pro Phthia propugnans perierat. — V. 1. τόλμα. Audacia et ad deos evehit et in Orcum detrudit mortales. *Euripid.* ap. Stob. Tit. XLIX. p. 355. οὐκ ἔνεστι στέφανος, οὐδ' εὐανδρία, εἰ μή τι καὶ τολμᾷσι κινδύνου μέτα· οἱ γὰρ πῆνοι τίκτουςι τὴν εὐανδρίαν. Lege εὐδοξίαν. ut est in alio ejusdem poetae fragmento ex Archelao nr. VII. *Horat.* III. Od. II. 21. *Virtus recludens immeritis mori Coelum.* — V. 2. πυρῆς. Vat. Cod. — V. 4. ἢ Σηκῶν μεσσοῖ καὶ χιμάρας. Inepte ἢ Opfopoeus, in medio stabulorum et caprorum. Dubium ἢ non est, quin haec locorum sint nomina, circa quae ἢ commissum proelium, in quo fortiter dimicavit Dorotheus. Sed ubinam terrarum haec loca? *Plinius* L. IV. initio: In Epiri ora castellum in Acrocerauniis Chimaera. Ab hoc castello longiori intervallo distat Sicum in Dalmatia prope Salonam, ut ad Theodoridae Σηκοῦς referri possit. In Vat. Cod. scriptum χιμάρας. Probabile est, nomina esse ignobilium in Thessalia vicorum. *Brunck.* *Casaubonus* in notis mssis tentavit μεσσοῖ τῆς χιμάρας. unde non multum lucramur. ἔβριση, interemptus est, ut ap. *Apollon. Rhod.* L. I. 617. οὐκ οἶον σὺν τῇσι δόδε ἔβρισαν ἀντίτας.

XIV. Cod. Vat. p. 290. Plan. p. 235. St. 340. W. ubi vulgo Θεοδωρίτου. Recte hoc nomen scribitur in Edit. pr. In Phaenaretam, Larissaeam, primo quem edidit partu extinctam. — V. 1. εὐρύσορον. pro εὐρῇ simpliciter, respectu habito ad τὴν σορὴν, sub terra conditam. — V. 3. vitiose excusum in edit. Lips. προτοτόκον. Corr. πρωτότοκον. — In fine Ed. Fl. et Ald. pr. τοκήας.

XV. Cod. Vat. p. 324. integrum carmen servavit, cum in Plan. p. 253. St. 366. W. nonnisi prius distichon legatur. Ex Gruterianis Excerptis protulit *Burm.* ad Anth. Lat. T. II. p. 390. — In Timarchum naufragum. — V. 1. κληίδες five κλειδες insulae prope Cyprum, quarum situm accurate descripsit *Strabo* L. XIV. p. 1000. C. Ad *Herodotum* L. V. 108. p. 432. 79. ἐν τῆς Κλειίδος ἤσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα πέτρᾳ· πρὶν δὲ νηυσὶ αἱ Φοίνικες περιέπλων τὴν ἀκρὴν· αἱ καλέονται Κληίδες τῆς Κύπρου — — *Wesselingius* nostri loci non immemor fuit. — ἱσχατιαὶ Σαλαμῖνος. pro periphrasi urbis, in extrema Cypri ora (ἐν ἱσχατιαῖς) politae, habenda sunt. — V. 3. πόνον δὲ γθ. Cod. Vat. Ap. *Burm.* δ' οὗς ἀμφὶ μ. Praeferenda *Brunchii* lectio. Ne cineres quidem tuos parentes acceperunt sepeliendos.

XVI. Cod. Vat. p. 248. In Planud. p. 257. St. 371. W. *Antipatro* tribuitur. — ναυαγῶν vulgo. In Ed. pr. νανηγῶν. — V. 2. ὀλλόμεθ' Plan. ὀλλόμεθ' Cod. Vat. — Quamvis hic naufragi vides tumultum, ne tamen idcirco a mari abstineas; alii enim nautarum servantur, alii pereunt. Ego quidem cum naufragium facerem, ceteris navibus nihil mali accidebat. Hoc expressit *Leonid. Alex.* Ep. XL.

XVII. Cod. Vat. p. 290. Planud. p. 262. St. 378. W. In Theodotum juvenem. — V. 1. Planud. κηδεμόνες μ. δ. εἰς οὐ θανόντα κόκυσαν. quod ne graecum quidem. In Vat. Cod. legitur κηδεμόνων μ. δ. ἐπεθανόντων. Pars igitur lectionis *Brunchianae* ex conjectura fluxit satis probabili. *Diodorus* Ep. IX. Ἀστυλὴν δὲ μέγ' ἡκαχες, ἣ σὺ μάλα τιμὸν οἰκτρὰ τὸν ἡβητὴν κόκυν ἡίδεων. — Π. 45.] V. 3. θυόλινε, vett. edd. omnes, praeter *Asceñs.* quae δειόλινε legit, quod *Stephanus* recepit. Vat. Cod. αἰνολίνα. *Brunchius*, unde suam lectionem duxerit, non indicavit; sed sic *Jos. Scaligerum* in not. mstis emendasse video.

XVIII. Cod. Vat. p. 283. Plan. p. 215. St. 313. W. *Θεοδώριτον*. De Heracliti philosophi sepulcro prope viam. — V. 2. δ' ἔνδον. Cod. Vat. quod fortasse verum, servato ἔχον, ut legitur in Planud. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 643. — V. 3. Expressa sunt haec ex *Leonid. Tar.* Ep. LXVII. μνήμα δὲ καὶ τάφος αὐτὸν ἀμαρτύνοντος ὀδύσσῃ, ἄξονι καὶ τροχίῃ λιτὰ παραξένῃται. — In Cod. Vat. est ἔτρεψεν καλαῖς ἴσον. Desidero in hoc disticho particulam, quae illud priori disticho oppositum esse significet. Fortasse scribendum:

ἀλλ' αὐτὸν μ' ἔτρεψε κροκάϊς ἴσον.

κροκὴ idem quod κροκάλη, παραθαλάσσιος ψῆφος, ut est ap. *Hesychium*. — V. 4. τέταμνη πρό κείμαι illustrat *Dorville* l. c. — *εινότην* vitiose ed. Flor. Ald. pr. et Asc. — V. 5. Quamvis cippo carens; tamen mortalibus nuntio, me divinum illum populi latratorem tenere, i. e. Heraclitum. Vide not. ad *Meleagr.* CXVIII. p. 130. Male *Brodacus*: *Heraclitum cynicum quemdam philosophum;* cum de illustri illo Ephesio agatur.

POSIDIPPI EPIGRAMMATA.

II. 46.] I. Cod. Vat. p. 575. Edidit *Alberri* ad *Hesych.* v. *ιοδύχη* T. II. p. 52. *Klozz* ad *Tyrt.* p. 62. *Warson* ad *Theocrit.* T. II. p. 90. *Brunckius* in omnibus conspirat cum *Schweidero* in *Per. crit.* p. 70. Amores, non sine ironia quadam, ut mihi quidem videtur, exhortatur, ut omnes ipsum spiculis configant suis. — V. 1. βάλαις πρό πολλοῖς. Cod. Vat. Apographa etiam depravatus εἰς ἅμα β. unde *Guiero* legendum videbatur: εἰς ἐμὰ βάλαις. i. e. ὅγῃ σκοπὸς ὑμῖν καίμαι, ἐκκεῖμαι. *Warson* corr.: εἰς κατὰ πολλῶν. Nostrium, quod a *Salmasio* videtur profectum, reperitur in contextu apographi

Lipf. — *Lucian. Amor. §. 1. Tom. IV. p. 257. Bip.*
ἄχθομαι τε, νῆ τοὺς σόδες ἑσώτας, οἷς πλατὺς εὐρέθης (sic recte
 legit *Gesnerus* pro εὐρέθῃ) *σκοπεῖ, ὅτι πίπτασαι διηγούμενας.*
Conf. Ansip. Sidon. Ep. LXXV. 5. — V. 2. φείσιντ
Wart. — ἦν γάρ. Albert. — V. 3. ἐν ἀνδρώποισιν ἀπογρ.
 Lipf. Color est, ut ap. *Virgil. Aen. IV. 93. Egregiam*
vero laudem et spolia ampla referis, Tuque puerque tuus:
magnum et memorabile numen, Una dolo Divum si femina
vieta duorum est, ὀνομάστοι, illustres ac celebres, illustra-
vit Elsner in Obff. sacr. p. 90. — μεγάλ. ἰοδόκ. Guicetus
adscriptit: ἐμοῦ τοῦ βέλων πλήρους. Non aliter accepit
Schneiderus l. c. Videtur poeta se pharetram Amorum
dicere, quia omnia sua tela in eum consumferant. Simi-
le, sed minus ineptum acumen est ap. Ovid. II. Amor.
IX. 35. Fige, puer: positis nudus tibi praebeor armis.
Hic tibi sint vires, hic tua dextera facit. Huc, tanquam
jussae, veniunt jam sponte sagittae; Vix illis prae me
nota pharetra sua est. Huc facit Paul. Silent. Ep. XX.
μηκέτι τις πῆξις πόθου βέλος ἰοδόκην γὰρ εἰς ἐμὰ λάβρος
ἔβρω; ἔξενένυσεν ὄλην.

II. Vat. Cod. p. 587. Nemo, quod sciam, hoc carmen ante *Br.* edidit. — Poëta se, dum sobrius sit, satis contra Amorem, quamvis mortalem contra deum, valere ait. Pro εὐοπλον Vat. Cod. εὐοπλος legit; et προσσὲ junxim. — Desideramus in his versiculis justam verborum antithesin. Opponuntur sibi θνητὸς ἄνθρωπος et πρὸς θεόν, θεὸν scil. Sed εὐοπλον in altero membro non habet, quod ipsi opponatur. Ex comparatione Epigrammatis *Rufini XXIII.* quod hinc expressum, suspiceris, lectum fuisse:

Εἰς μούνον καὶ πρὸς σὲ μαχήσομαι.

Fortasse tamen alterum antitheseos membrum in sequenti disticho quaerendum. Te armatum non timeo; nam dum non ebrius sum, Rationem mecum pugnantem habeo. — λογισμὸν. Vide not. ad *Meleagri Ep. LVI. p. 72.*

III. Cod. Vat. p. 589. Edidit *Wolf* in *Fragm. Sapph.* p. 242. *Wessling.* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 393. *Valcken.* in *Adon.* p. 391. C. Callistium meretricula Venerem sibi propitiam precatur. — V. 1. *Spanheimius*, qui hoc distichon profert ad *Callim.* H. in *Del.* 21. p. 338. ἡ, ἥτε et ἐτοιχνεῖς habet. ἐτοιχνεῖς, ut Homericum ἐμφιβέβηκας, colendi significationem habet. *Catull.* Carm. XXXVI. 12. quae sanctum Idalium — colis, quaeque Amathunta quaeque Golgos. *Virgilius* Epigr. VI. ο Πάφρον, ο sedes quae colis Idalias. — Μίλητον. Venus tutelare Mileti numen, ubi habebat templum ἐν καλλάμοις. *Theocrit.* Eid. XXVIII. 4. πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν, ὅππῃ Κόπριδος ἱερὸν καλλάμῳ χλωρόν ὕφ' ἀπαλλῶ. ubi fortasse metri causa ἐπακτίῳ sive ὕπαλ καλλῶ legendum est. De Venere Milesia vide *Spanb.* ad *Callim.* in *Dian.* 225. p. 330. — V. 2. καὶ καλόν. Insetto articulo suaviores decurrent numeri:

καὶ τὸ καλὸν Συρίης ἱπποκρέτου δάμωδον.

Venus inter Syros insigni honore colebatur. *Pausan.* I. 14. p. 36. *Lucian.* T. IX. p. 86. Bip. Templum Veneris, quod Ascalone fuit, omnium antiquissimum putabatur, secundum *Herodotum* L. I. 105. p. 53. Vide, quae de Venere Syria eleganter disputavit *Manso* in *Differt. mythol.* p. 5. sqq. et p. 156. sq. — V. 3. ἡ τὸν —. Sic corr. in *Ed. Lips.* pro ἡ τόν.

IV. Cod. Vat. p. 115. Edidit *Reiske* in *Misc. Lips.* T. IX. p. 455. nr. 350. Lepidum carmen amatoris ad Philaenidem meretricem, quae, quemcunque amatorem amplexibus cum maxime fovebat, eum omnium maxime se amare profitebatur. — V. 1. πιθανός. Cod. quod *Reisk.* correxit. — δάκρυσι membr. δακρύεσσι. apogr. *Dresd.* — V. 3. τοῦτον ὅσον *Reisk.* ex Cod. Sed recte *Brunckius* τοῦτ' ὅσον. Hoc loco particula γε necessario requiritur. — Vitiose apogr. *Lips.* παρ' ἐμοῦ κέλευσας. Vera lectio non latuit editorem *Lipsiensem*.

II. 47.] V. Cod. Vat. p. 119. Exhibuit Reisk. in Misc. Lips. IX. nr. 364. p. 472. Poëta, vino madens, per noctis tenebras Amore duce ad Pythiadem meretricem venit, eamque, ut se in domum recipiat, precatur. Hoc certe argumentum Brunckius sibi finxisse videtur. Sed res incerta, ut mox docebimus. — V. 3. ἐκ κλέσσαι. Cod. Vat. quod Reiskius servavit, vertens: *sine te, per Jovem, huc evocari*; e lecto tuo scil. huc ad fores tuas. Hanc interpretationem vereor ut sermonis indoles ferat. Brunckium recte emendasse puto εἰς κλέσσαιον. — V. 3. „αἶψα δὲ σημείον. E Salmasii emendatione. In „cod. scriptum est εἴπε.“ Br. Sed haec lectio commodum sensum non habet. Varia frustra tentanti mihi visum est, fieri posse, ut Codicis lectio fervetur: εἰπὲ δὲ σημείον. Carmen ab initio mutilum est. Poëta, quod acute intellexit Reiskius, servum suum ad meretricem praemittere videtur, verbis, quae ille nuntiet, mandatis. Hoc mandatum priore continetur disticho. Deinde haec addit εἰπὲ δὲ σημείον. plane ut *Asclepiad. Ep. XXVII. 11. 12.* Ede signum, quo me agnoscat, hominem nimirum audacem et vini et amoris impotentissimum. Pro ἤλαθον Cod. Vat. ἤλαθεν habet. διὰ κλαπῶν. Reisk. *Tibull. I. El. II. 25. Venus — non finit occurrat quisquam, qui corpora ferro Vulneret, aut rapta praemia veste petat. Propertius media nocte ad puellam vocatus L. III. 14. 5. Quid faciam? obductis committam mene tenebris? Ut rimeant audaces in mea membra manus.* — Praeferenda tamen Cod. lectio διακλωπῶν, i. e. κλωπαίμενας, allant à *râtons*, ut Br. interpretatur. — Amore duce puella pedibus praerentat iter, suspensa timore, Explorat coeças cui manus ante vias. ap. *Tibull. II. 1. 77.* — V. 4. θεασσὶ ἡγεμόνι. Ovidius I. Amor. VI. 9.

At quondam noctem simulacraque vana timebam;

Mirabar, tenebris si quis iturus erat.

*Risit, ut audirem, tenera cum matre Cupido,
 Et leviter, fies tu quoque foris, ait.
 Nec mora, venit Amor, non umbras nocte volantes,
 Non timeo strictas in mea fata manus.*

VI. Cod. Vat. p. 119. Ποσειδίππου ἡ Ἀσκληπιάδου, Posidippo soli inscribitur in Plan. p. 473. St. 614. W. Asclepiadis tamen potius esse, facile crediderim propter illius Ep. XIV. ubi Νικῶ occurrit. — Cleander Nicus in mari natantis amore captus, votis ad Venerem factis affectus est, ut puella potiretur. — V. 1. ἐν Παφίῃ K. vulgo. Opfopoeum tamen Παφίῃ legisse, ex ejus interpretatione apparet. Ceterum nihil hoc versu ineptius, quo Cleander nonnisi unam Nicus genam conspexisse dicitur. Scripturae depravationem praeclare ostendit Cod. Vat. qui παρ' ἡδὸν legit, quod vel absque codice conjectura affectus est Anonymus Bibl. Bodl. Sed hoc nondum ad emaculandos hos versus sufficit. Scribendum est, nisi me omnia fallunt:

Σὴν, Παφίῃ Κυτέραι, παρ' ἡδὸν εἶδε Κλέανδρος.
 Νικῶ ἐν χαροποιῇ κύματι νηχομένην.

Hujus emendationis veritatem arguit Epigr. finis: οὐκ ἀτελεῖς γὰρ εἶχαί, τὰς κείνης εὗξατ' ἐπ' ἡδύνας. Recte autem dedimus Νικῶ νηχομένην, partim auctoritate Vat. membranarum nixi, in quibus perspicue scriptum νηχομένην. —

V. 3. καίμηνος libris invitis scribendum esse censer Br. Schneidéri sententiam amplexus. In fine ἀνῆρ Plan. ἀνδρακὲς de Veneris aestu iterum Ep. VIII. Fortasse etiam in Ep. ἀδελφ. XXII. ubi legendum suspicor:

ἀνδρακίῃ διὰ παντός· ὅταν κατέτηκ' Ἀρίβαζος
 τὸν Κνίδον· ἃ πέτρα θρυπτομένα θέρεται.

Cod. ἄθρει μοι exhibet. Conf. Asclepiad. Ep. XIII. 4. — V. 5. ἐναύγει. Hinc fortasse Macedon. III. τὸν ναυηγὸν ἐπ' ὑπερσοῖ φανέντα. Epigr. ἀδελφ. LXVI. κύπερι, κέμε τὸν ἐν γῆ Πανταγόν, φίλῃ, εἶπον ἀπολλόμενον. Non solum in re am-

toria, sed in aliis quoque conditionibus naufragium dicuntur facere, quibus res male cedit. *Alciphron* L. I. 18. p. 69. Πέπυσο εἰς ταῦτα δαπανώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυηγὸν ἀποφύγῃ, φιλοῦσα τῶν χρημάτων. *Philo* Tom. I. p. 678. ἐξοικιλαντές τε καὶ ναυαγήσαντες ἡ περὶ γλῶτταν ἄδυρον ἡ περὶ γαστέρα ἀπληστον. *Patrimonio naufragus* est ap. *Ciceron.* pro *Sull.* c. XIV. *Horat.* II. *Serm.* III. 18. *Postquam omnis res mea Janum Ad medium fracta est.* — V. 6. εἵχσαν. Hujus flexionis unicum e probato scriptore exemplum affert *Maittaire* pp. 225. En tertium e *Scymno* Chio 694. — τῆνικαὺτ' ἢ τῆς Σέμου Ἐπιδεξιμένοι τινὰς συνοίκους εἵχσαν. *Br.* Similes verborum formas collegit *Reisk.* ad *Constant.* *Porphyr.* *Cerem.* p. 48. — V. 7. οὐκ ἀτελεῖς εὐχαί. Vota, quae ille in maris litore concepit, exitu non caruerunt. Comparat *Toup.* in *Cur.* nov. p. 262. *Sophocl.* *Philoct.* 780. ἀλλ' οὖν δέδοικα, μὴ ἀτελεῖς εὐχαί. τέκνον. — κελύς. Veneris in litore: quoniam Venus in litoribus colitur. Vide not. ad *Anyses* Ep. V. p. 425.

VII. Hoc carmen in *Vat. Cod.* p. 116. ita ut in *Planud.* p. 451. *St.* 586. W. titulum gerit: Ποσειδίππου ἢ Ἀσκαντιάδου. Alterius tamen poetae nomen in *Ed.* pro non conspicitur. In *Irenen*, puellam eximie formosam. — V. I. εἶδον. Amores, ex Veneris thalamo prodeuntes, *Irenium* viderunt, omnibus gratiis ornatissimam. Me in his nonnihil haerere fateor. Causae et temporis expressam significationem delidero. Quid est enim, quod Amores ex Veneris thalamo prodeant? An forte fortuna accidit, ut prodeuntes *Irenium* videant? An ejus videndae causa prodeunt? Nonne dicendum erat, quo tempore, quave opportunitate hoc factum esset? Vide igitur, an τεχνομένην scribendum sit. *Irenium*, ut altera *Pandora*, in ipsis Veneris penetralibus omni venustate ornata et dotata, inde procedens Amorum in se convertit oculos, quorum aspectus et ipse ad augendum puel-

lae decus faciebat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in *Λύγδω* T. II. p. 465. qui servavit lectionem *βριζομένην χαρίτων*, in vett. edd. in *θαλάμων* depravatam. Una Ascens. *καρίτων*. unde *Stephanus* *χαρίτων*. — *Ιερὸν θάλος*. Vide ad *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. p. 102. — *λυγδοῦ* omnes edd. vett. Non solum ad splendorem cutis, sed etiam ad perfectam omnibusque numeris exactam puellae pulcritudinem significandam faciunt verba *εἰς Λύγδω γλυπτὴν*. Statuis formosi formosaeque comparari solent. *Euripid.* *Hecuba* v. 560. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 12. sq. Ad nostrum locum faciunt imprimis Horatiana, ex graeco fonte derivata: *Glyceræ nitor Splendentis Pario marmore purius*. I. Carm. XIX. 6. Anthol. Lat. L. III. 171. *facie micat rubenti. Et vibrat Parium nitens colorem*. — V. 5. *πολλαῖς χερσὶν* vulgata lectione *πολλοῦς* elegantior est. Sed cum hanc non Planud. solum, sed Vat. quoque Cod. et *Suidas* (qui hoc distichon excitat in *ἀρετὸνες* T. I. p. 336.) tucatur, certae Critices leges eam in contextu servari iubent. — *ἤκεν. Suid.*

VIII. Cod. Vat. p. 119. Plan. p. 473. St. 615. W. Conqueritur poëta, quod Venus et Amores nunquam non gravissimis eum cruciatibus afficiant. — V. 1. *τί μ' ἀγείρετε*. quid me, cum vix ex incendio evaserim, iterum ad novos amoris cruciatu perperitendos excitatis? Cf. *Horat.* IV. Carm. I. 1. sq. — Sic haec commode explicari possunt. Nondum tamen me poenitet conjecturae, quam similes loci confirmant:

τί μ' ἀγείρετε, πρὶν πόδας ἄραι

ἐκ πυρός, εἰς ἐτέρην Κύπριδος ἄνθεα κινῶ;

Propert. L. III. El. IV. 39. *Me quoque consimili impassum torquerier igni*. Epigr. ἀδίστ. III. Οὐ μοι θήλυς ἔως ἐγκέδιος, ἀλλ' ἐμὲ πυρσὸς Ἄρσενες ἀσπράττω θήκαν ἐπ' ἄνθεα κινῶ. quod geminum germanum est. *ἀγείρειν* ponere, imponere passim. *Theocrit.* Eid. VII. 104. *ἄκλῆτον τήνους*

φίλος ἐς χεῖρας ἔρσεται. *Euripid.* in *Heracl.* 603. λάβεσθε
 καὶ ἴδραν μ' ἔρσεται. — Ceterum *Vat. Cod.* post *δάκρυα*
 inferit *μὲν*, et in fine versus *αἰρή*, cui superfer. γρ. *ἀρμή*.
 — V. 4. »In *Vat. Cod.* ut et in *Plan.* ἄλγος δ' μὴ κρῖναν.
 »sed ex correctione. Aliud quid fuit antea. Apparent
 »voces ἄλγος et κρῖναν, sed media deleta a correctore re-
 »positum δ' μὴ. Legendum δ' μὴ κρῖναν. Ordo est: καὶ
 »δὲ μοι ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, δ' μὴ κρῖναν ἄλγος κοινὸν τῷ
 »ἄγοντι. Epigramma est παιδικόν, quod non intellexit
 »bonus *Planudes*.« *Br.* At nec in *Cephalae* collectione
 leguntur ἐν τοῖς παιδικοῖς; nec facile *Brunckius* pruden-
 tibus de sententiae suae veritate persuadebit. Hic locus
 multos exercuit. *Scholia Wechel.*: καὶ μοι ἄλγος ἐστὶ λε-
 γει, ἀντὶ τοῦ, καὶ μοι λύπην προξενεῖ δ' ἐξ Ἀφροδίτης πόθος.
 ἦτοι Ἔρως δ' μὴ κρῖναν τὸ κοινόν. τὸ δὲ ἄγοντι, ἀντὶ τοῦ ἡμῶς
 τῷ ἄγοντι, ταυτέστι φέροντι κατὰ μετέληψιν. τὸ δὲ κοινὸν κρῖναν
 διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῆς ἑρμηνείας ἀντιρροῦσθαι. Simili ratione *Ano-*
nymus Bibl. Bodlej. hunc locum expedire conatus est:
 ἔστι δὲ μοι ἄλγος δ' πόθος δ' μὴ κρῖναν κοινόν, τοῦτ' ἔστιν, δ' μὴ
 ἂν κοινὸς, ἄγοντι, ἡγουν ἡμῶς τῷ φέροντι, τὸν Ἔρωτα δηλαδὴ.
Scaligeranus codex ap. *Huetium*, p. 47. correctionem
 praebebat hanc: δ' μὴ κρῖναν κοινὸν ἄγοντι πόθος. Eandem
 reperio in notis mstis *Jos. Scaligeri*. Quem sensum singulis
 verbis subjecerit *Grogius*, non satis apparet ex ejus
 versione, quam *Burmannus* edidit ad *Propert.* p. 21.

Me Venus exercet semper, succedis Amori

Illicet ex causa qualibet ortus Amor.

Schneiderus in notis mstis suspicabatur: κοινὸν ἀγῶνα πό-
 θος. eo fere sensu, ni fallor, quem expressit *Propert.*
Epigr. 31.

Vos remanete, quibus facili deus annuis ore,

Sisiter in tuto semper amore paret.

In me nostra Venus noctes exercet amaras,

Et nullo vacuus tempore dent Amor.

Wyczenbach in Bibl. crit. II. 2. p. 6. ἄλγας ὁ μὴ κραίνει
καὶ τοὺς ἀλγῶντι πόθος, interpretatione non addita. Nullus
me Anthologiae locus minori cum fructu gravius exer-
cuit. Ponam tamen ex variis conjecturis eam, quae
mihi et contextui et poetae ingenio maxime videtur
consonantanea:

ἄλγας ἄνδρες ἔξ Ἀφροδίτης
ἄλγας ἡμῶν, κυδῶν κυσμάδων ἄγων τε πόθος.

Semper mihi novus aliquis a Venere dolor, et urticae mor-
fibus afficiens desiderium nascitur. κυδῶν κυσμάδων in re ama-
toria non ineptum judicabunt comparantes Ep. Arsemo-
nis II. p. 79. in puerum: ἄλλοτε μειδῶν, ὅτε δ' οὐ φίλον
ἔρα μελίσσων ἔσμου καὶ κυδῶν καὶ κυσμάδων ἡφάμεθα. Urri-
cam pro irritamento libidinis posuit Juvenal. Sat. XI.
165. Irritamentum Veneris languentis, et acres Divitis
urticae. Pro quavis cupidine id. Sat. II. 128. ubi vide
Intpp. Cf. Foef. in Oecon. Hipp. κυδῶσις p. 208.

¶ 48.] IX. Cod. Vat. p. 584. Neminem scio, qui hoc
carmen ante Br. ediderit. „Vereor, ut integrum sit hoc
„carmen. Post πεπονημένη in v. 3. reliqui distichi pars et
„sequentis initium deesse videntur. Tum scribendum
„ἀλλ' ἀθέρζει seu potius ἀθέρζει.“ Br. In Vat. Cod.
junctim ἀλλαθέρζει. Huic lectioni si unius literae muta-
tione subvenieris, non opus erit de carminis integritate
dubitare. Scribendum puto:

ἀλλ' ἀθέρζει.

labores et aerumnas, τοὺς τοῦ ἔρωτος πόνους, contemnit. Jun-
guntur ἄλγας et ἀδλῶν in carmine T. III. p. 146. XVIII.
— Jam reliqua videamus. ὁ πόθος animam vinctam
spinis imponit, ignem ei subjiens. ὁ Μουσῶν τέττιξ
anima est Musarum artibus probe instructa. Poetae ci-
cadis comparantur propter cantus suavitatem. Cf. Epigr.
449π. CCCCLXVIII. Εἰ κόκκυξ τέττιγος ἐστὶ λυγροτέρως
αἰνῆς, ἴσα ποιῶν καὶ ἐγὼ Παλλὰδιᾳ δόναμι. — καμίζειν θάλει.

i. e. spinis tanquam leño imponit. Comparandus inprimis, qui passim poëtas epigrammatarios compilavit, *Eustathius* de *Hysim.* L. III. p. 84. καὶ νῦν τὸν ἑρῶτα τῇ στρώμῃν ὑκάνδιον εἶχον· καὶ ὡς ἐπὶ πυρᾶς ὀπτούμενος πυκνὰ στρεφόμενος ἦν. Erat poëtae genus ap. veteres, huic, quod *Posidippus* describit, haud absimile, secundum *Platon.* in *Polit.* X. p. 519. D. τὸν δὲ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλλους συμποδίσαντες χεῖρας τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ δεδεράντες, εἴλον· παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτὸς ἐπ' ἀσπαλάθῳ καμπτοντες. Vide *Rubnken.* ad *Tim.* p. 160. — Ceterum in *Vat. Cod.* τῶν Μ. τέτιγγα habetur. — V. 3. βύβλοις. *Cod.* Color est, ut in *Epigr. ἀδισπ.* XLVII.

τὸν γὰρ ὑπαυδήσαντα πόντοις καὶ Ἑρῶτι δαμέντα

ὁδὸν αἰδὲς τρέχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

Anima in philosophorum scriptis probe exercitata, labores ab Amore ipsi impositos nibili pendit. Maxim. Tyr. Diff. XIII. 5. ἡ μὲν οὖν ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ διαπεπνημένη καὶ πεποιημένη ἀμελεῖ καὶ ὡς τάχιστα ἐξίεται γυμνωθῆναι. *Synesius* in *Dione* p. 62. B. τῇ τοῖς ἀδιορθώτοις τῶν βιβλίων ἔγγε-
γυμνᾶσθαι.

X. *Cod. Vat.* p. 595. Edidit *Reiske* in *Not. ad Anth.* p. 246. et hinc *Watson* ad *Theocrit.* II. p. 156. — V. 1. Poëta in computatione ministrum jubet duopocula in *Nannus* et *Lydae* honorem, totidemque in honorem *Antimachi* et *Mimnermi* infundere. ἐτίχει δὲα *Nannoῦς.* ut ap. *Meleagr.* Ep. XCIX. ἔγχει τὰς Πειδοῦς. Notissima *Napno*, *Mimnermi* amasia, de qua vid. *Rubnk.* ad *Hermes.* v. 37. p. 291. De *Lyda*, cujus nomine *Antimachus* carmen inscripsit, cf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XXXVI. — In exitu versus καὶ φρεκάστου. *Vat. Cod.* Hanc lectionem *Reiskium* pro genuina habuisse miror, dum vertit: cum seorsim cujusque singula. Nec tamen *Brunkii* emendatio ferenda est. Epitheton *Antimachi* nomini additum ostendit, *Mimnermum* quoque epitheto a poëta fuisse ornatum. Scribendum puto:

καὶ φιλακρήτου
 Μηνέλαου, καὶ τοῦ σώφρονος Ἀντιμέχου.
 Hoc epitheton poetam decere apparet, qui *sine amore
 jocisque nil iucundum* censebat, ut est ap. Horat. I.
 Epist. VI. 65. De eodem *Hermesianax* El. v. 35. in
 loco depravatissimo:

Μίμνεμος δὲ, τὸν ἥδυν δὲ εὖρετο, πολλὰν ἀνατλάς,
 ἦχον, καὶ μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου,
 καίετο μὲν Ναννοῦς, χαλῶ δ' ἐπὶ πολλὰν κόλπον,
 κνημῶδες, καίμους στείχ' ἀνακαίανέναι.

Sic haec fortasse legi debent. Poetae comissiones agen-
 ti tribuitur καλὸν χαλὸν propter numeros impariter jun-
 ctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus *Ovidii*
 locus L. III. El. I. 8. *Venis odoratos Elegia nexa capillos;*
Et, puzo, pes illi longior alter erat. Tribuuntur nonnun-
 quam scriptoribus, quae ipsorum operibus propria sunt.
 Ut *Horatius* Dorfenni in scribendo negligentiam notans,
Adspice, ait, Quam non adstricto percurret pulpita focco.
 II. Epist. I. 1. 4. Sed haec obiter. — V. 31 ἐμὸν Cod.
 ἐμὸι Reisk. Pro ἑαυτοῦ, quod *Bruckii* inventum esse
 videtur, membranae iterum ἐκαστου exhibent. An fuit:

τὸν δ' ἔκτον αἵτου.

in sequenti autem versu:

εἶπας, ὅστιν ἐρῶν εἴτυχες.

Sextum poculum deliciis tuis infunde, ejus, quem deperis,
 nomine appellato. *Theocrit.* XIV. 17. ἔδος' ἐπιχέουσαι
 ἑκαστον, ὧτινος ἦδελ' ἑκαστος. ἔδει μὲνον ὧτινος εἶπην. —
 V. 7. 8. »Hoc distichon, quod ita in Cod. scriptum
 nesci, ut id exhibui, manifesto corruptum est. Con-
 „jecturam meam in textum inferre nolui, quam hic
 „proponam: Κύπρι· σοὶ γὰρ τραστῆς Νήφων τ' οἰνωδὲς τ'
 „εὐχάρης ἐστὶν ἄμωδ.“ *Br.* Sed, hac conjectura admissa,
 postremum distichon cum praecedentibus vix coit. Adde,
 quod relinquitur difficultas in verbis μεστὸν ὅστις χεῖλους
 ποίμα, Κύπρι· quae ad quod poculum referenda sint, non

facile dictu est. Si ad praecedens, cur Venerem alloquitur? sin Veneris poculum significare voluit, aliquid ad sermonis integritatem requiritur. Hinc suspicor, in *μῦθε τάλλα* latere *κύπελλα*, et poetam hunc sensum voluisse efficere: Jam Amoris pocula non, ut cetera, numerabimus. Huic sensui verba carminis accommodare conatus sum, sic scribens:

— — — — — *Μνήμεόνης δέκατον*
μεσθὺ ὑπὲρ χεῖλους πότου τὰ κύπελλα δ' ἔρωτος
οἶνωθέντ' ἐριθμῶν νῶχι κλινῇ ἔχρει.

Amoris pocula ebrios numerare, nimis ineptum foret. Plurima igitur ei se futurum esse, nullo calculo inito, significat. Non tamen tantum huic conjecturae tribuo, ut eam pro genuina poetæ manu haberi velim. Viderint alii.

XI. Cod. Vat. p. 106. Edidit *Wolf* in *Fragm. Sapph.* p. 232. *Dorville* ad *Char.* p. 371. *Reisk.* in *Misc.* Lips. IX. p. 144. nr. 322. Oblitus philosophorum de recte vivendo praecepta, vino et amori indulgere sibi proponit, — V. 1. *κεροσι λάγωνα*. lagena fictilis. Vasa fictilia, quae ap. Atticos fiebant, (δ' *Ἀττικὸς κέραμος Athen.* L. I. p. 28. C.) in magno ap. veteres honore fuisse, monuimus ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII. — *πολύδροσον*. torulenta Bacchi laticem. *Simonid.* Ep. LIV. in *Anacreontem*: *καὶ μιν καὶ πύργοι κατὰ δρόσος*. — V. 2. *βαῖνα*. Cod. Vat. — *συμβολικῇ*. Erat convivium, ubi de symbolis coenabant. — V. 3. *σινάσω* *Wolf.* qui inepte corrigit *σινέσω*. — *Zenon* δ' *σοφὸς κύκνος*. Ergo non poetæ tantum, sed alii quoque scriptores cum oloribus comparantur. *Reiskius* tamen de *canitie* Zenonis poetam cogitasse suspicabatur. *πολιχρως κύκνος* est ap. *Euripid.* in *Bacchi.* 1361. et chorus senum in *Herc. fur.* 692. *κύκνος* δ' *εἰς, γέρον·* *ἄοιδος Πολυῶν ἐκ γενούων Κελαδῆσιν*. In simili ad potandum exhortatione item *Zeno* cum *Cleanthe* jun-

jungitur, in Ep. *Marci Argent.* XIX. Εἰ δὲ σοὶ Ἀθάναιος
σοφίης νόος, ἴσθι Κλεάνθης καὶ Ζήνων ἰδίην τὸν βαρὺν ὡς ἔμο-
λον. Erat autem Cleanthes, Zenonis auditor, quasi ma-
jorum gentium Stoicus. Cic. Acad. Qu. L. IV. 126. Hinc
Claudianus de Fl. Mallii Theod. Conf. 88. Stoicos
Cleantheam turbam appellat.

XII. Vat. Cod. p. 114. Ποσίδιππου καὶ αὐτὸ καίμου καὶ
παπυλίας μεστόν. Reisk. in Miscell. Lipf. T. IX. p. 321.
nr. 347. Meleagri nomine inscripsit, cujus poëtae Epi-
gramma praecedit in Codice. Ex *Dorvillii* schedis pro-
tulit *Burmamn.* ad Sicul. T. II. p. 556. Convivium
poëta instruens, puerum mittit, qui majorem vini co-
piam potaturis suppeditet. Conf. *Asclepiad.* Ep. XXVII.
et XXVIII. — V. 2. γινόμενοις. Cod. — Pro ἐν χλόν
Brunckius, verbis transpositis χλόν ἐν legendum censet.
In χλόν enim, contracto ex χλόν, priorem syllabam sem-
per produci. *Suidae* locum v. Ἀθήναιος. Ὁ χλόν Ἰων τεκ-
νηδιαν νικήσας Ἀθήνησιν ἐκάστη τῶν Ἀθηναίων ἔδωκε χλόν κερά-
μιον, *Reiskius* quoque laudavit. Ductus est ex *Arben.* L. I.
p. 3. F. — V. 3. Ἀγίστιον. oenopolam puta. — V. 4.
Cod. ἡμιδαίς. Nostram lectionem *Pofidippo* restituit *Reis-
kius* ex *Suida* T. II. p. 60. Ἡμιδαίς. ἡμικαντός. ἡμιδαίς
δὲ πῖθος, ὃ τοῦ ἡμισέως αὐτοῦ ἐνδειαν ἔχων. ἐν Ἐπιγράμματι.
ἡμιδαίς π. . . . In Schedis *Dorvill.* praeterea ἐνείσε erat. —
V. 6. ὥρας πέμπτης. De die igitur potaturi erant. Vulgo,
quod *Reiskius* ad h. l. monuit, hora nona demum com-
potationum fiebat initium. *Horat.* l. Ep. VII. 71. Qui
prius accumbebant, de die convivia facere dicebantur, ut
est ap. *Catull.* XLVII. 6. ubi vide cl. *Doering.* p. 143.
Potiores liquidi media de luce Falerni ingeniose emen-
davit *Bentlejus* ad *Horat.* l. Epist. XVII. 91. quem
consule.

¶ 49.] XIII. Servavit Planud. p. 346. St. 486. W.
In *Lysippi* Sicyonii Occasionem. Nobilissimam hanc sta-
tuam descripsit *Callistratus* c. VI. Cf. *Exercitatt. crit.*

T. II. p. 37. sqq. Veterum loca collegit *Junius* in *Catal. Pict.* p. 114. *Politianus* in *Misc.* c. XLIX. *Wernsdorf.* ad *Himer.* Eclog. XIV. p. 240. sq. In *Ausonii* Ep. XII. quod ex carmine, huic nostro simillimo, conversum est, haec statua perperam *Phidiae* tribuitur.

Cujus opus? Phidiae, qui signum Pallados, ejus,

Quique Jovem fecit, tertia palma ego sum.

— V. 3. ἐπ' ἀρεῶν β. *Himerius* l. c. ἔφηρον a statuaria fictum esse ait, πτερωτὸν τὰ σφυρὰ, οὐχ ὡς μεταρσίον ὑπὲρ γῆς ἀνὰ κυφίζεσθαι, ἀλλ' ἵνα, δοκῶν ἐπιφάσκειν τῆς γῆς, λαυδάνυ κλέπτων τὸ μὴ κατὰ γῆς ἐπεραιοῦσθαι. — V. 5. ξυρὸν. *Phaedrus* L. V. 8. in descriptione Occasionis, *curva*, ait, *volucris pendet in novacula*. Proverbialis locutio ἐπὶ ξυρῷ ἀμυγρὸς ἐστηλέναι sculptorem commovisse videtur, ut deam *novacula* instrueret. σίδηρον simpliciter vocat *Himerius*. Hujus autem rei nec *Callistratus* meminit nec *Ausonius*. — Ceterum ὁξὺς passim de tempore adhibetur. Vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 663. qui laborantem distinctionem vers. 7. 8. emendavit. Nam in *Plan.* verba νῆ ἀία interroganti tribuuntur, nunc, ut ap. *Brunckium*, Occasioni. Sed cl. *Sonnus* in *Histor. Poës.* brev. vocolas νῆ ἀία ab hoc loco alienas esse censens, καίρια legendum esse suspicabatur; cui emendationi cave fidem habeas. Non sine elegantia et gravitate νῆ ἀία in hunc modum poni solet; et vim habet fere hanc: Quid est quod quaeras? nullam ob aliam, ut apparet, causam, nisi ut obviam facti coma apprehensa me retineant. — *Phaedrus* l. c. *Quem si occuparis, teneas; elapsum semel Non ipse possit Jupiter reprehendere.* — In fine v. 10. Cod. Vat. in quo hoc carmen recentiore manu paginis in fronte agglutinatis adscriptum est, ἐξέπαισθαι et v. II. τοῖον δ' ἔ. με διέπαισθαι legit; posterius, ut in *Planud.* unde procul dubio descriptum est. Emendavit errorem *Dorvill.* l. c. — ἐν προθύροις. in templi vestibulo me posuit, ut mortales docerem.

XIV. Planud. p. 314. St. 454. W. Legebatur olim hoc Epigramma, vel saltem pars ejus ap. *Himerium* Orat. XIV. 14. p. 634. Οὐ γὰρ δὴ Λυσίππῳ ὄνομά τε εἰδίδου καὶ δόξαν Ἀλεξάνδρος ὅπ' ἐκείνου πλαττόμενος, ὥς καὶ αὐτὴν τὴν ποιήσιν σφόδρα θαυμάσῃ τὸ φιλοτέχνημα. Ἡ οὐκ ἀκούετε τὸ Ἐπίγραμμα τὸ ἐπὶ εἰκότος τῆς Ἀλεξάνδρου λεγόμενον, τὸ Ἀσίππε πλάστα Σικυώνις χεῖρ. Fuit, qui lacunam voce δαιδαλή implendam censeret; quod non satis caute probavit *Wernsdorffus*, quod poëta artificem ab artificio potius quam ab audacia commendare deberet. Sed solent artificibus, poëtis, scriptoribus ea tribui, quae ipsoꝝ operibus propria sunt. Epigr. κδέσπ. CCXCV. in Ajacem Timomachi, ὁ γράψας εἶδ' σε μαινόμενον, καὶ συνελυσσέθῃ χεῖρ ἀνέρι. Recte igitur Lysippo, qui animosa signa fingebat (*Propert.* III. 7. 9.) χεῖρ θαρσαλήν tribuitur. Comparandum imprimis Epigr. *Archelai* I. et Ep. κδέσπ. CCCIX. — V. 2. πῦρ δρᾷ. De Hercule *Euripides* in *Syleo* fr. IV. σὺ δ' εἰσορῶν πᾶς τις δέδοικεν ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, ταῦρος λέοντος ὥς βλέπων πρὸς ἱμβολήν. — V. 4. βουσί. non pro convicio habendum. Etiam taurus fortis et robustus, sed nihil ad leonem.

XV. Servavit *Athen.* L. X. p. 412. E. Θεαγένης δ' ὁ Θάσιος ἀθλητὴς ταῦρον μόνος κατέφαγεν, ὥς Ποσειδίππος φησιν ἐν Ἐπιγράμμασιν καὶ περὶ Hinc *Enstathius* ad *Odyss.* p. 206. 36. Θεαγένης γοῦν, φασίν, Θάσιος ἀθλητὴς (l. ἀθλητὴς) ταῦρον κατέφαγε μόνος ὃς καὶ φησι παρὰ τινι ποιητῇ, ὥς ἔφαγον Μυθῖον βούν, ἤγουν Λυδὸν, πάντῃ γὰρ βρώμῃν οὐκ ἂν ἵππεσσι Θάσιος. Illustris fuit ille incredibili palmarum multitudine, quas in variis certaminibus acceperat. Mille et quadringentas fuisse, narrat *Pausan.* L. VI. 11. p. 478. Mille et ducentas numerat *Plutarch.* T. II. p. 811. D. unde μυριάδης vocatus est ab Oraculo, quod servavit *Dio Chrysost.* Or. XXXI. Tom. I. p. 617. *Reisk.* Quae ap. *Pausaniam* de Theagene narrantur, eadem *Suidas* de Nicone pugile narrat T. II. p. 625. — In nostro

carmine sententiarum nexus aut nullus est, aut certe parum perspicuus; quare penitus adsentior cl. *Heynio*, qui illud integrum esse dubitabat in *Comment. T. X. p. 103.* — V. 1. *καίπερ* vulgo, quod *Casaubon.* emendavit. Devoravi quondam ex pacto bovem Maeonium. Idem fecerat Hercules, *ταυροφάγας* propterea appellatus; idem et alii. Exempla voracitatis congeffit *Casaubon.* p. 704. — V. 2. *οὐκ ἂν ἐπίσχε.* Haec indicare videntur, Theagenem, quod patria ipsi non sufficeret ad victum, in peregrinas terras abiisse. Quare γὰρ ad *Μυθιον* referendum. Theagenem vitam mendicando sustinuisse, quod *Casaubonus* ait, his quidem verbis minime efficitur. — Quae sequuntur, *ἄσσα φαγὼν, ἔτ' ἐπ' ἔργων,* non magis mendici conditionem significant. Sensus est, ejus famem nunquam fuisse expletam; nam, toto bove devorato, plura tamen petebat. Hinc fortasse factum est, ut manu porrecta fingeretur. — V. 3. *Θευγένει* et *εἵκεν.* vulgo. — Plures statuas *χίτρας προϊσχομένων* ex antiquitate recenset *Heynius* l. c. — Ceterum Theagenis statuae, quae ap. Thasios erat, vis aegrotos sanandi tribuebatur, quod, praeter *Pausaniam*, *Lucianus* narrat in *Deor. Conc. §. 12. T. III. p. 534.*

Ex T. II. p. 528.] *XV^a.* Servavit hoc Epigramma *Tzerza* in *Chil. VII. 662. p. 133.* unde emendatum dedit *Vossius* de *Histor. gr. p. 187.* in *Oper. T. IV. Tzerza* *Posidippo* auctore tradit, in *Libycorum* draconum capitibus lapides inveniri *δρακοντίδας*, in quibus modo currus modo alius rei figura insculpta videretur; nec tamen figuram apparere prius, quam lapidem in ceram impresseris. *Philostratus*, ubi dracones Indicos describit, in *Vit. Apollon. L. III. 8. p. 100.* lapidum quoque illorum virtutes commemorat; sed nihil de figuris; ut nec *Plinius* *H. N. XXXVII. 57. p. 789.* *Dracontites* sive *Dracontia* e cerebro fit draconum: sed nisi viventibus abscisso nunquam gemmescit, invidia animalis mori sen-

ciensis. Igitur morientibus amputant. — Esse autem colore translucido, nec postea poliri aut artem admittere. Attigit hunc locum *Salmas.* ad *Solin.* p. 275. D. — V. 1. οὐ ποτ. Non in fluminis litore, sed in capite draconis hic lapis repertus est. — εὐπύγων. γένεικ βοστρυχώδη draconibus Indicis tribuit *Philostratus.* — V. 2. κεφαλῇ Τzeit. et mox λευκῇ, quod *Intrp.* latinus cum κεφαλῇ junxit; et sensu et metro refragante. λευκῇ adverbii vicem implet. λευκῇ φαληριῶντα, lapidem albescentem. *Eustath.* II. p. 321. 52. πέτρη φαληριῶσα, περὶ Λυκόφρονι, ἡ λευκὴ νῆσος. καὶ κόμματα παρ' Ὀμήρῳ φαληριῶντα, τὰ λευκά. II. v. 799. κυρτὰ, φαληριῶντα. — Parum eleganter τὸ γλυφέν ἄρμα ἐγλύφετο, ut facile suspiceris, aliud olim epitheton hic lectum fuisse. — V. 4. λυγροῦ. Hoc poeta videtur dicere: Currum in hoc lapide latentem non iis, quibus scalptores vulgo utuntur, instrumentis factum, sed quasi lyncei oculi obtutu intus in ipsis lapidis visceribus scalptum esse. — V. 5. Colon non in hexametri fine, sed post γλύμμα ponendum erat. Obscurum distichon. ψεῦδος χειρὸς accipio de ejusmodi fallacia, quales praestigiatōres et psephopaectae observantibus struunt, dum spectatores videre cogunt, quod non videant, contra, quae videant, non cernere. Hujusmodi igitur fallaci ludo similem videri ait imaginem in interiore parte lapidis; in ipsa enim ejus area non conspici. — πρέβλος πλατὺ; lata lapidis superficies. Ignoro, an πρέβλος eodem sensu occurrat alibi; nec tamen linguae analogia hanc significationem respuit. — V. 7. εἰ καὶ. Τzeit. — πῶς δ' αἰθουργός. Hoc mirabile, quomodo oculi, qui intenta acie hanc imaginem intra lapidem tam artificiose elaborarunt, tantam intentionem ferre potuerint.

XVI. In *Cod. Vat.* p. 416. prostat cum lemmate: Ποσειδῆκου, οἱ δὲ Πλάτωνος τοῦ Κωμικοῦ. In *Plan.* p. 16. St. 27. W. titulus est: Ποσειδῆκου, οἱ δὲ Κράτητος τοῦ Κυνικοῦ. Sic quoque in *Stob. Tit.* XCVI. p. 530. *Gesn.* 411. *Grot.*

Vere igitur ἔδηλον est. Poëta varias vitae conditiones recensens, omnibus multum malorum admixtum videt; ut igitur optimum sit, aut omnino non nasci, aut quam primum mori. Parodiam hujus carminis dedit *Metrodorus* Ep. I. T. II. p. 476. *Julian. Aeg.* Ep. XLIII. *Agasbias* Ep. III. *Aeschines Socr.* in Axiocho c. XI. ποίαν δὲ τις ἐλθόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην οὐ μέμνηται καὶ τοῖς παρούσαι χαλεπαίνει. Imitatus est hoc carmen *Ausonius* Eid. XV. cujus initium et finem adscribam.

*Quod vitae sectabor iter? si plena tumultu
Sunt fora: si curis domus anxia: si peregrinos
Cura domus sequitur: mercantem si nova semper
Damna manent: cessare vetat si turpis egestas:
Si vexat labor agricolam, mare naufragus horror
Infamat, poenaeque graves in coelibe vita,
Et gravior causis custodia vana maritis:
Sanguineum si Martis opus: si turpia lucra
Foenoris, et velox inopes usura eruciat.
Omne aevum curae: cunctis sua displicet aetas.*

— — — — — Ergo

*Optima Grajorum sententia: quippe homini ajunt
Non nasci esse bonum, natum aut cito morte potiri.*

— V. 1. τάμοι. vulgo et in Vat. Cod. τάμυ corrigit *Brunck.* ad *Aristoph.* *Plut.* 438. p. 291. e cod. regio *Stobaei.* — γ. 50.] V. 4. ἔχει. Vat. Cod. — V. 5. οὐκ ἐμνήμενος. *Terent.* *Adelph.* V. 4. 13. *Duxi uxorem; quam ibi miseriam vidi! Nati filii; alia cura!* — V. 6. ζῆς ἔρ' ἐνημέτερον. *Ssep.* cum Ed. pr. et Ald. pr. In Cod. Aldi, quem Ald. sec. et tertia sequutae sunt, ἐνημέτερος legitur. Sic quoque Vat. Cod. ζῆς Br. recepit ex marg. *Stobaei.* In ed. *Trincav.* ζῆς ἔρ' ἐνημέτερος. Apud *Metrodorum* quoque l. c. ζῆς ἔρ' ἐλαφύτερον. — V. 9. τοῖς δυν. Plan. et Vat. Cod. — ἢ τὸ γενέσθαι μήποτε ἢ τὸ θανεῖν α. Vat. Cod. — Apud *Stobacum* ἢ ἄρα τῶν πάντων

τὸδε λαίον ἢ γὰρ μήποτε ἢ θανέειν. In Plan. sic est, ut Br. exhibuit. *Sophocles* ap. *Stobaeum* Tit. CXIX. τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς; *cujus generis multa collegit Wersten. ad N. T. H. p. 264. sq. Vide not. ad Bacchyl. fr. VII. p. 281. ἐννοίας, quam Posidippus his verbis expressit, auctorem Silenum facit Cicero in Tusc. Qu. I. 48. Non nasci homini longe optimum esse; proximum autem quam primum mori. Vide Harduinum ad Plin. L. VII. Prooemium T. I. p. 369.*

XVII. *Athenaeus* L. X. p. 414. E. Ἡράκλειτος ἐν τῇ ζῆνζοντι. Ἑλένην φησὶ τινὰ γυναῖκα πλεῖστα βεβρωκέναι. — Ποσειδίππος δὲ ἐν Ἐπιγρῆμασι Φυλόμεαχον. εἰς ὃν καὶ τὸδε ἐπεγραψεν Φυλόμεαχον Hoc Epigramma, quod insigniter depravatum est ap. *Athenaeum*, *Brunckius* edidit ad mentem *Tourii* in Epist. crit. p. 121. Statim in primo carminis limine nomen viri depravatum est. Scribendum Φυρμέμαχον, ut legitur in antiquissimis libris et in Epitome. *Phyromachus* cum *Corydo*, et ipso *helluone*, jungit *Athen.* L. VI. p. 245. E. Ejusdem familiae est *Euphanes* ap. eund. L. VIII. p. 343. B. ubi vulgo depravate legitur:

Τίς ἐκ μέσου τὰ Τερμὰ δεινὸς ἀρπάσαι;

Ποῦ Κόρυδος ἢ Φυρμέμαχος ἢ κείλου βίη;

Manifestum est, latere nomen tertii alicujus *helluonis*. Fortasse:

ἢ Διοκλῆος βίη.

De *Diocle* vide p. 344. B. sive:

ἢ Κλειῶς βίη.

ut significetur nobilis illa ὀψοφάγος, de qua diximus ad *Hedyl* Epigr. IV. (T. II. p. 527.) Alius est *Phyromachus*, de quo *Alexis* in *Tarentinis* loquitur L. IV. p. 161. C. — κορώνην πάνυχλιν *Tourius* interpretatur cornicem νυκτινομον, quae noctu vescitur. *Artemidor.* IV. 58. τὰ δὲ τεταγμένα καὶ μὲν ἐν ἡμέρᾳ πρᾶσσοντάς τι, μοιχοῦς

ἡ κλέπτας ἡ νυκτερινὴν ἔχοντας ἐργασίαν. ὅς γλαῖξ — καὶ πορώνη, καὶ τὰ ὅμοια. Sed sic nihil hoc epitheto frigidius. *Salmasius*, qui hoc Epigr. protulit ad Solin. p. 858. E. πανδοχίην (vulgo enim παννοχίην legitur) emendat: *cornicem tabernariam*. *Salmasii* vestigiis insistens corrigendum suspicor:

Φυρόμαχον, τὸν πάντα φαγεῖν βέρον, οἷα κορώνην,
πανδοχίου ᾧ ἄτην, ῥωγὰς ἔχει κάπετος.

Homo vorax et helluo, qui omnia rapit et deglutit, *macelli pestis et perniciēs* vocatur, πανδοχίου ἄτη. ut ap. *Horat.* l. Epist. XV. 31. *Maenius* — *Pernicies et tempestas barathrumque macelli*; *Quidquid quaeseras, veniri donabat avaro*. Verba οἷα κορώνην ad voracitatem hominis referenda sunt. Vir doctus ap. *Huetium* p. 80. παννοχίην αὐτῇ —, quod graecum esse merito dubitabat doctissimus Praeful. Ipse corrigit: οἷα κορώνην πάννουχον, ἐν ταύτῃ ῥωγὰς ἔχει καπέτῃ. *Weston* denique in *Hermesian.* p. 32. in *Toupii* concedens sententiam, παννοχίην ἔκτῃ ineptentat, quod cornices nocturnae ad mare degant. Cf. *Homer.* Od. ε. 67. — ῥωγὰς κάπετος est cavitas, rima terrae, forte exorta, cujus opportunitate usi erant ad *Phryomachum*, vilissimum hominem, sepeliendum. ῥωγὰς ἐκ πέτρης est ap. *Apollon.* Rhod. l. IV. 1448. Vide *Arnaldi* Lectt. gr. p. 233. — V. 3. ἐν τρύχει *Casaub.* restituit pro εὐτρυχεί. lacero panno penulae Pellénicae, quas penulas crassas fuisse constat ad arcendum frigus. Ap. *Pindarum* Ol. IX. 146. ejusmodi vestis ψυχρὰν εὐδίανον φάρμακον ἀδρᾶν vocatur. Intus floccis lanae instructae erant. *Pindar.* Nem. X. 82. ἐκ δὲ Πελλήνας, ἐπισσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κερβασίς. Cf. *Polluc.* l. VII. 67. *Schol. Aristoph.* Av. 1421. *Snidas*: Πελληναῖος χιτὼν. ἐπὶ τῶν καλαῖᾶ (fort. παχέᾶ) φορούντων ἱμάτια. — V. 4. καὶ χρεῖα εἰς τήνην vulgo. Nostra lectio est ex emendatione Viri docti ap. *Huetium*. Nec aliter emendavit *Salmasius*, qui totum hoc distichon sic restituit, ut *Br.* dedit. Seq. enim

versu εἰπόντες οἱ προκύνων legitur. Stela fossae fuit imposita, quam poeta ab Attico quodam inungi coronarique vult. Causam adjicit: εἰ ποτε σοι προκύνων συνεκώμασε, si quando tecum comissionibus interfuit. Parasitum, qui, dum viveret, regem suum ubique comitatus erat, illius *procyonem* sive anteambulonem vocat. Non acquievit in hac emendatione *Weston*, sed corrigere conatur: καὶ γράψῃ εἰς θήκην, Ἀττικῇ, καὶ στ. Εἴποτε σοι προφάγων σ. » Sed ntu, Attice, inscribe hujusce conditorium titulo et coronam adde, si quid ante alios comedens, si helluo misiste tecum unquam comissatum iverit. « Ineptē. — ἦλθε. Jam ipse homo describitur. ἀμαυρὰ βλέψας. *Paul. Silenz.* Ep. L. ἐπεὶ χρεὼς ἐκκρεμῶς ἤδη ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ἴγυσσιν ἐπισκύνων. — ἐκ πελίων ἐπισκ. liventibus superciliis, aetate fortasse, fortasse etiam plagis. — *Salmasius* scripsit ἐκ πολίων. — V. 7. 8. Nihil his versf. corruptius. Ὅ τριχὶ διαφθεῖρας et in fine ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ Καλλιόπῃ *Casaubonus* tentavit: ὅτα διαφθεῖρας — τῶν τότε ληναϊκῶν ἦ. ὧ. τῶν ἀπέτον. *fractis auribus* (ut pugil: vide *Winkelman.* *Anmerkungen zur Gesch. der K.* p. 55. et passim.) et plagis coopertus ex *Lenaïcis ludis recta in foveam descendit.* Putabat nimirum *Casaubonus*, *Phyromachum* pugilem fuisse, et ἀγῶνας ληναϊκοὺς proprie de certaminibus in Bacchi honorem habitis accipiebat. Quod mihi secus videtur. Ludi illi lenaïci sive Bacchici, quos poëtas significat, computationes sunt, in quibus etiam certamina, ἀγῶνες, sed potandi, non pugnandi, instituuntur. In ejusmodi computatione parasitus noster exspiraverat. Quod si igitur in praec. versu πελίων de oculis plagarum impetu lividis accipiendum est, de plagis cogitare debemus, quibus parasiti in conviviis solebant affici. — *Weston* conjecit ὅπα διαφθεῖρας, de oculis e caestus contusionibus sugillatis cogitans. *Toupius* ad suam emendationem firmandam *Lucianum* comparavit in *Tim.* 8. T. I. p. 115. δικάλῆτης καὶ διφθεῖρας, ὡς ὄφθαλμοι,

ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ, μισθοῦ γειωγῶν, μελαγχολῶν
τοῖς κακοῖς. Quae quamvis ingeniosa sunt; non tamen
propterea *Salmasii* emendatio penitus rejicienda videtur,
qui ἄθριξ, εὐφθειρος scribendum censebat. Prius certe vo-
cabulum propius abest a vulgatae ductibus, quam *Τουρίῃ*
ἠχρός. — μονολήκυθος is est, qui nihil praeter lecythum
habet; quo sensu etiam αὐτολήκυθος dicitur. Inprimis
huc facit *Erymōl. M.* Αὐτολήκυθος ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῖς
τοῦδε ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ ἄστωι παρὰ τὰς
συμβολὰς ἐν τῇ ληκύθῃ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπόσια,
ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες. Vide *H.*
Valesium ad *Harporoc.* p. 102. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 62.
p. 1221. — In fine carminis *Salmasius* corrigit ἡλθ'
ὑπὸ γαῖδον vel ὑπόγχιον ὀπὴν. Felicius *Toupius* ὑπὸ κοῖλον
ὀπὴν — quam emendationem age exemplis adstruamus.
Sophocl. in *Antig.* 1323. νυμφεῖον ἄδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. in
Ajace 1403. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον Χερσὶ ταχύνετα.
Philostrat. in *Vit. Apoll.* VI. 11. p. 249. χθόνει βέθρους
ἐσπάζονται καὶ τὰ ἐν κοίλῃ τῇ γῇ δράμενα. *Babrius* ap. *Sui-*
dam T. III. p. 633. φωλάδος κοίλης. *Atanas* ap. *Plutarch.*
de *Sol. An.* T. II. p. 967. ἡ κοίλης μέγμηκας ὄχης.

XVIII. In membranis *Vat.* bis legitur: p. 231.
Ποσειδίπου. p. 283. sq. Καλλιμάχου. In *Planud.* p. 220. St.
321. *W.* uni *Posidippo* tribuitur. Legitur etiam in *Col-*
lect. Epigr. Callimachi nr. LXIX. p. 331. Scriptum est
in puerum trimum, qui cum in puteo imaginem suam
vidisset, in aquam delapsus est, postea tamen in matris
sinu exspiravit. — V. 1. τριετῆ *Vat.* utroque loco. —
Ἀρχιάναντα. *Vat.* loco pr. Ἀρχιάναντα loco sec. In *Pla-*
nud. Ἀστοάναντα. — V. 2. μορφῆς. *Vat.* loco pr. *Vissae*
εὐκτερεῖς ἰμᾱγῖνῃ φορμᾱε Ρεμ σῖνῃ κορπορε (καθὼν τι χεῖμα)
amat. *Ovid.* *Metam.* L. III. 416. — ἐπ' ἰσπᾱσατο. *Vat.*
utroque loco. — V. 3. ἡεπασσῃ et ἐκασπομένη. Idem loco
pr. — V. 5. γρόνοις. *Vat.* pr. loco. — V. 6. κομηνδεῖς

Ibid. — *Sophocl.* *Electr.* 510. *ποντισθῆς Μέρτιλος ἔκαμ
μᾶθῃ.* Vid. *Valcken.* ad Hipp. p. 314. D.

7. 51.] XIX. Cod. Vat. p. 246. Plan. p. 245. St.
355. W. Naufragus se prope mare sepultum esse con-
queritur; nihilominus tamen iis, qui ipsam sepelive-
rint, gratias agit. — V. 1. *ἄνιθε.* Vat. Cod. — V. 2.
Bruckius *ναυηγῷ τλήμονι* legendum censet; sine causa
idonea. Licuit poëtae epitheton τοῦ *ναυηγῷ* ad ejus tu-
mulum transferre. Decebat vos miserum naufragi tu-
mulum procul a mari erigere. — V. 3. *καὶ αὐτως.* Vat.
— V. 4. »Corruptum est *οικτῆρετε*, quod arguit Codd.
»varietas. Vat. *οικτῆρετε*. Planud. reg. optimus *οικτῆρετε*.
»Scribendum *ἐκτῆρετε*. Est aoristus 2. verbi *κτερεῖω*, unde
»*κτερεῖζω*. Verbum in aoristo esse debet. α *Br.* Hanc
emendationem jam *Brodacus* commemorat. Etiam *Jof.*
Scaliger in not. mstis *ἐκτῆρετε* sive *ἐκτῆρετε* legit. In Ed.
Flor. Ald. pr. et tertia *οικτῆρετε*. Vulgata *οικτῆρετε* in
Ald. sec. primum reperitur. Non acquiescebat in *Bruckii*
emendatione *Gilbertus Wakefeld*, qui in Addendis
ad Bion. et Mosch. II. 36. *ἐκτῆρετε* corrigat.

XX. Servavit *Asben.* L. XIII. p. 596. C. unde *Wol-*
fius retulit in *Fragm. Sapph.* p. 102. *Asbenaci* verba
haec sunt: *Εἰς δὲ τὴν Δωρίαν τὸδ' ἱκοίμην τὸ ἐπίγραμμα Πο-*
σειδῆπος, καὶ τοι ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ πολλάκις αὐτῆς μνημονεύσας·
ἔστι δὲ τόδε· Δωρία *Posidippi* Aethiopia an alibi
commemoretur, dubito. Vide *Fabricii* *Bibl. Gr. T. II.*
p. 490. Fuit Dorica meretrix Naucratis, quam Cha-
raxus, Sapphus frater, deperibat, unde Sappho eam διὰ
τῆς ποιήσεως διέβαλλε, ὥς πολλὰ τοῦ *Χαράξου* νοσησαμένην,
quae *Asbenaci* sunt verba. Maxime huc facit *Strabo*
L. XVII. p. 1161. D. pyramidem describens: *Ἀγνοεῖται*
δὲ τῆς ἑταίρας τάφος γεγονώς ὑπὸ τῶν ἑσπετῶν, ἣν Σαπφὴ μὲν ἡ
τῶν μελῶν ποιήτρια καλεῖ Δωρίαν, ἑσπεμένην τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς
Χαράξου γεγονυίας, εἶπεν κατέγοντος εἰς Ναύκρατιν Ἀέριον κατ-

ἡμοσιαν. ἄλλοι δ' ὀνομάζουσι Ῥοδάπην. (Ῥοδάπης est ap. *Heraclor.* L. II. 135. p. 168.) Ad Charaxi amores et sua in Doricam carmina respicientem facit poetriam *Ovidius* *Heroid.* XV. 63.:

*Arsit inops frater, victus meretricis amore,
Mistaque cum turpi damna pudore tulit.
Factus inops agili peragit fresa caerulea rem;
Quasque male amisit, nunc male quaerit opes.
Me quoque, quod monui bene multa fideliter, odit.
Hoc mihi libertas, hoc pia lingua dedit.*

De Rhodopide vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII. 33. — Difficile sit cum his de Dorica narrationibus nostrum carmen conciliare, quod *Brunckius* ad *Toupii* (Epist. crit. p. 121.) mentem emendatum dedit. — V. I. ε' ἀπαλὰ κοσμήσατο δεσμῶν vulgo. Nostra lectio *Casaubono* debetur. Male Gallicus *Athenaei* interpres T. V. p. 127. vertit: *le noeud qui liait tes cheveux, et une robe qui exhalait des parfums exquis, faisaient jadis la parure de sa personne.* Nec tamen primum hunc versum *Casauboni* conjecturis perlanatum esse crediderim, quibus sententiarum nexus subabsurdus existit: Jamdiu quidem vittae crinales et pectoralis fascia tua ossa ornaverunt; sed adhuc *Sapphus* carmina manent. Nisi dicere voluit: Tu quidem jamdudum periisti, sed adhuc *Lesbiae* illius poetriae carmina florent. Depravatam ap. *Athenaeum* scripturam ὅστέα μὲν σπατάλη κοσμήσατο δεσμῶν — sic fortasse paulo audacius licebit refingere:

Δωρίκα, ἐς σποδίῳ σπατάλη μὲν ἐβήσατο δεσμῶν.

Vittae crinales illae, quibus te olim ornasti (σπατάλη), in cinerem quidem abierunt. Hoc contextui saltem aptissimum. Ductus color ex *Callimachi* Ep. XLVII. — ἀλλὰ σὺ μὲν πον, Ζεῦ Ἀλικαρνησσῶν, τετράπαλαι σποδίῳ. Αἱ δὲ περὶ Ζῶουσιν ἡνδόνες. Quod autem scripti σπατάλη δεσμῶν, et a vulgata proxime abest, nec elegantia caret.

Agarbias Ep. III. μαχλάδος οἰμάξεις χρυσομανῇ σπατάλην.
 Id. XXVII. χεῖρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλη. *Macedo-*
nus Ep. V. τὴν χρυσοκροτάλῳ σπειμένην σπατάλη. Etiam ap.
Philodemum Ep. XXII. olim lectum fuisse suspicor:

λευκοίων σπατάλην καὶ ψάλματα.

pro vulgato λευκοῖνους πάλι δεῖ. — V. 3. ἦποτε. vulgo. —
 Mox σύγχευς vulgo inepte vertitur *concolor* (vino nimi-
 rum, quod matutino jentaculo bibebatur) idque secu-
 tus est Gallicus interpres: *aussi vermeille que le vin qu'on*
boit dans la coupé du matin, tu enlaçais le beau Charaxus
dans tes bras. Sed σύγχευς hoc loco a χεῖς, *cutis*, deri-
 vandum, puellam cum amante cubantem, συγχεωτίζου-
 σαν, significat. χροίζειν in hac re usurpatur ap. *Theocrit.*
 Eid. X. 18. Vide *Valcken.* ad *Phoen.* p. 545. — V. 5.
 Σαφῶ αἱ δὲ vulgo. *Casaubonus* Σαφροῦς αἱ δὲ μ. Melius
Toupius Σαφῶσαι, quod formatum ad analogiam τοῦ Λη-
 τῶος a Λητώ. — λευκαὶ σελίδες, *candidae*, i. e. *illustres*, *char-*
tae. λευκαὶ, λαμπραὶ, est ap. *Hesych.* in λευκαὶ φεῖνες.
 Vide *Heynium* ad *Pindar.* *Pyth.* IV. 194. p. 270. —
 φθγγόμεναι. *Catull.* LXVII. 46. Haec *charta loquatur*
anus. ubi vide *Intrpp.* — Distinctionem emendavit
Casaubonus. Vulgo enim post σελίδες comma ponitur.
 Deinde v. 7. δ N. et v. 8. ἔστ' ἂν εἴη' N. v. 6. γεγάνη.
 Haec omnia emendavit *Casaubonus.* — Haereo in ver-
 bis οὔνομα σὺν μακάριστον. Qui enim poeta Doricae no-
 men, in Sapphus carminibus traductum et laceratum,
 felix et beatum praedicare potest? Dixeris, *Posidippum*
 aliam quandam traditionem secutum esse. At res in
 Sapphus carminibus diserte expressa esse debuit. Nec
 ironia locum habere videtur. Num fuit:

οὔνομα σὺν μέλα πυστόν.

talis enim fama meretrici convenit. Nihil tamen defi-
 nire ausim. — ἔστ' ἂν. tuum nomen manebit, dum na-
 ves secundo Nilo in mare deferentur. *Naucratis empo-*

rium Aegypti celeberrimum, quod Graeci inprimis mercatores frequentare solebant: *Athen.* L. XI. p. 480. E.

XXI. Ex *Athenaei* L. VI. p. 318. D. relatum est in Append. Anth. Plan. p. 520. St. 22. W. *Athenaeus* laudato Epigrammate *Callimachi* XXXI. haec scribit: ἔγραψε δὲ καὶ Ποσειδωνος εἰς τὴν ἐν τῷ Ζεφυρίῳ τιμημένην Ἀφροδίτην ὅδε τὸ Ἐπίγραμμα· Τοῦτο Scriptum in templum *Arfinoës Zephyritidis* a *Callicrate* nauta in litore maris exstructum. Positum erat hoc templum in promontorio haud procul a *Nicopoli*, (vide *Strabon.* L. XVII. p. 1152. B.) non ad *Nili* ostium, sed in ipso litore maris. Hinc colligo, poetam non ποταμῷ scripsisse, sed

Τοῦτο καὶ ἐν πόντῳ καὶ ἐπὶ χθονὶ —

haec enim sibi invicem opponi solent. — τῆς Φιλαδέλφου. *Ptolemaei Philadelphi*, fratris sui, conjux. — V. 5. ἡ δὲ καὶ vulgo. quod *Brunckius* praeter necessitatem mutavit. — V. 6. ἐκλιπανεῖ. *Ovid.* *Heroid.* XIX. 159. *Quod timeas non est: auso Venus ipsa favebit: Sternet et aequoreas, aequore nata, vias.* Vide not. ad *Anycr* Ep. V. p. 425. et ad *Addaci* Ep. VI.

PHANIAE EPIGRAMMATA.

7. 52.] L. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 310. Poëta inter pocula puerum, jam in ipso adolescentiae limine collocatum, hortatur, ut tempore utatur, et severus esse desinat. In Var. Cod. p. 573. φανίον inscriptum. — V. 1. καὶ ὅτι μιν. Cur hanc sibi deam potissimum advocet, ignoro. An pro mera interjectione alibi occurrit, ut καὶ Δία, et similia? — ἢ σπασάμεναι. Conf. ad *Leonid.* *Tar.* Ep. XXXVII. Tom. II. p. 95. — V. 2. βαιβε. Dictum videtur pro: βαιδὲν χρόνον ὃ εὖς ἔχεις. parum tempo-

ris superest, quo amore dignus videri possis. — V. 3. ὑπὸ τρίχα. sic Cod. et Dorvill. Salmasius emendabat ὑπὸ τρίχῃ, quae vox an graeca sit, nescio: ex analogia ὑπὸ τρίχας scribendum esset, quod non admittit metrum. „Sed proba est Cod. lectio et nihil mutandum.“ Br. μηρὸς ὑπὸ τρίχα. femora pilis quasi victa et superata. — V. 4. λοιπὸν. In quibusdam apographis λοιπὸς et versu sequi. ἐπ' ἔχνια legi, Dorvillius monuit, qui de significatione adverbii λοιπὸν nonnulla dedit: *Fam nos Cupido ad aliam flammam invitat.* — μανίη de vehemente amore ap. Antip. Sid. LXXVI. ἡ παιδων ζωστήτη μανίη. Philodem. Ep. XIV. ἡμετέρῃς δεσπότιδες μανίης. Theocrit. Eid. XI. 11. ἤρατο — ὀλοαῖς μανίαις. — V. 5. ὅτε δὲ Dorvill. In nostro apogr. δὲ omittitur. — σπινθήρος. nonnullae ignis, quo puer nos incendebas, scintillae. Strato Ep. XXXVIII. ἐφθαλμοῦς σπινθήρας ἔχεις. ubi vide not. — ἔχνιον simili ratione dixit Isidorus Schol. T. II. p. 474. οὗ σῶζει πρετέρης ἔχνιον ἀγλαίης.

II. Cod. Vat. p. 197. Edidit Kuster. ad Suid. T. II. p. 319. Reisk. in Anthol. nr. 525. p. 319. Callon, ludimagister, senio confectus, professionis suae insignia Mercurio dedicat. — V. 1. 2. laudat Suid. in νάρθηξ T. II. p. 597. In membranis legitur πρὸ ποδάς γονιμάν τα τε καὶ παρὰ κείταν. Suidas prius hemistichium omisit; in fine πανακείταν exhibet. Salmasius, qui hoc distichon protulit in Diss. de Homon. Hyl. Iatr. p. 5. D. πυροκείταν pro Cod. lectione venditat. Sic etiam Kusterus exhibuit. Probabilem esse hanc emendationem, apparet ex Martial. L. XIV. 80. Invisae nimium pueris graeaeque magistris, Clara Prometheus munere ligna sumus. νάρθηξ enim est ferula, quam ob usum, quem ludimagistris praebat, minacem vocat Columella X. 119. Idem v. 21. nec manibus mites ferulas. Vide Bodaeum a Scapell ad Theophr. L. VI. p. 582. Adde Philostrat. Vit. Soph. L. I. p. 483. Ferularum medulla autem igni confer-

vando et alendo inferviebat; unde Prometheus ignem diis ferulae ope subduxisse putabatur. *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 18. comparat *Nicantri Alexiph.* 272. ῥέα δὲ νάεθικός νάετην ἐξαίνυσε νηδύν, "Ὅστε Προμηθεΐοιο κλοπῆν ἀνεδέξατο φέρης. ubi vide ejusdem notas p. 164. Minime igitur admittenda est conjectura *Reiskii*, qui πυροκαύται legit, ferulam igne duratam et ambustam significari censens, quo fortius ferirer scilicet. — Lorum, ἱμάντα, quod simul cum ferula commemoratur, eidem usui infervuisse probabile est. Servos loris esse caesos, nemo ignorat. — Pro πλάκτορα in antiquis *Suidae* edd. πλάγκτορα legitur. — V. 3. ap. *Suid.* in κίρκος; T. II. p. 319. κίρκον ἄτ' εὐολπαν. In membr. Vat. sic legitur, ut ap. *Br.* Hanc lectionem *Kusterus* interpretatur de vase oleario curvo et inflexo, a similitudine accipitris dicto, rostrum aduncum habentis. *Reiskius* εὐρυόπαν conjicit, εὐρείαν ὄπην ἔχοντα, annulum intelligens amplo foramine, per quod funis trajiceretur, quo ludimagister contumaces pueros alligaret. κίρκον annulum significare non dubito. πάντα τὰ ἐπικαμπῇ κίρκος λέγονται. Vide *Lennep.* in *Origin.* T. I. p. 407. *Herodot.* L. II. p. 120. 8. Hinc κίρκω, annulo circumdo, ap. *Aeschyl.* in *Prom.* 74. σκέλη δὲ κίρκωσον βίαι. Epitheto εὐόλπαν autem quid faciendum sit, non video. Sinceram esse lectionem, non puto. Si annulus, quem *Callen* Mercurio dedicat, eum ipsi usum praestiterat, quem *Reiskius* voluit, scribendum existimaverim:

κίρκον τ' εὐόλκον φιλοκαμπέα.

annulum incurvum, attractorium. — μονόπελμον *Suidas* tuetur hoc distichon proferens v. συγχίδα T. III. p. 390. Veteres tamen ejus edd. μονόπεπλον habent. In apogr. *Lips.* μονόπελτον habetur. — In membr. et ap. *Suid.* συγχίδα. Hoc in συγχίδα mutavit *Salmasius*, qui sic exhibet scriptum ad *Tersull.* de *Pall.* p. 414. συγχίς id esse videtur, quod alii συγχάς vocarunt. *Pollux* L. VII. 86. ἡ δὲ συγχάς κρητὶς μὲν ἑοικέν, ἀνόμεσται δὲ ἐκ τοῦ συνέχειν τὸν πόδα.

Hesych.

Hesych. Συγκάδες. είδος υποδήματος. σόχαι φερέγρια υποδήματα. — De πέλαα alibi diximus. — Fortasse etiam *solea* ad puerorum castigationem referenda, secundum ea, quae de magistrorum in discipulos severitate dixit *Cresollus* in Theatr. Rhetor. V. 6. Thef. Gronov. X. p. 221. sqq. ubi etiam de *solea*. — V. 4. στεγάναν ex *Suida* in contextum venisse videtur. In membranis enim στεναγάν reperitur. *Reiskius*, accentu mutato, scribit στεγάναν, ut sit στεγή; κάλυμμα. Ejusdem analogiae est στεφάνη. Sed vide, an poeta scripserit:

καὶ στέπανον κρατὸς ἐρημοκόμου.

pileum, calvi capitis tegumentum. *Leonid. Tar. Ep. XI.* καὶ πῖλον κεφαλῆς οὐχ ὅσας στέπανον. — V. 5. 6. laudat *Suid.* in παιδεὺς T. III. p. 66. ubi σύμβολον ἀγωγῆς legitur. Pro παιδεύου *Reiskius* παιδείας habet. — πολὺ καμάτω gravi senectutis pondere. *Theaetet. Ep. II.* γῆραι νοσηφόρου βριζομένης παλάμης. Non minus bene scripssisset *Phaenias*: πολλῷ — καμάτῳ. ut *Philipp. Theff. Ep. XXII.* ἐν τρομος ἤδη Δεξιτερῆν, πολλοῖς ἀχθόμενος (sic scribendum, non βριζόμενος) καμάτοις. sive δολιχῷ — καμάτῳ, ut *Ep. ἐδιστ. LI.* τρομερὴν ὑπὸ γῆρκος ὄκνη Χεῖρα καθαγμύζων ἐκ δολιχῶν καμάτων.

III. *Vat. Cod. p. 197. sq.* Primus edidit *Kusterus* ad *Suidam* T. II. p. 421. unde illud repetivit et illustravit *Schwarzius* de Ornament. Libr. Diff. VI. p. 229. ed. *Leuschneri.* *Reiskius* in Anthol. nr. 527. p. 57. *Acestondas* scriba, cum inter vestigalium coactores receptus esset, prioris conditionis instrumenta Musis appendit. — V. 1. Ἀκυνάνας. apogr. Lips. — σμίλαν. scalpellum, quibus calami finduntur. γλύφανον καλῆμαν, πλατὺς γλαυχίνα εἰδέρου appellat *Damocharis Ep. II. T. III. p. 69.* σμίλαν δονάκων ἐκροβελῶν γλυφίδα *Philipp. Ep. XVII.* Vide, quae larga manu affudit *Schwarzius* l. c. p. 208. sq. *Salmasius*, ubi κάλαμον γλύφειν et σμιλεῖν illustrat, hoc

distichon profert ad Solin. p. 735. B. — V. 2. habet Suidas in *εὐρύγος* T. III. p. 364. et in *ψαλτορα* T. III. p. 701. ubi male *ἔχειν*. Cod. Vat. *ἔχειν*. unde ortus error. Ceterum ap. Lexicographum non minus quam in Cod. *καὶ Κνιδίων* divisim scribitur. *Brunchium* decepit apogr. Idem voculam *καὶ* non ferens, *ψαλτορα τῶν Κνιδίων* corrigendum proponit. Alii tmesin maluerunt statuere *ἀποψαλτορα*, praeunte *Salmasio* ad Solin. p. 917. C. ubi, de Cnidiis arundinibus agens, hunc versum iterum excitat. *Plinius* H. N. T. II. p. 26. *Chartisque ferviunt calami, Aegyptii maxime, cognatione quadam papyri. Probatiores tamen Cnidii, et qui in Asia circa Anaticum lacum nascuntur.* *Ausonius* Epist. VII. 50. *Cnidiae sulcus arundinis.* Conf. *Vossium* ad Catull. p. 89. et *Schwarz.* p. 214. sq. Spongia et abstergendis calamis et literis in tabula delendis inserviebat; nota res. Vide *Interp. Martialis* ad L. IV. Ep. X. — V. 3. laudat *Suidas* in *σελλς* T. III. p. 297. *καννισμα φιλορθιον* illustrat *Paul. Silent.* Ep. LI. *ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλαντοῦ καννισμα.* *Damochar.* Ep. II. *καννισμα γραφίδων ἱσχυράτων φέλακα.* — In fine hujus vers. Cod. Vat. *ἔργματις σαμώδης κ. τ. εὐμύλων β.* quam lectionem *Reiskius* exhibuit, in versione latina miram, quam excogitavit, conjecturam exprimens: *ἔργμα τ' ἑλίας ἀμώδης καί τις ἡμελανοβροχίδα.* quod secundum ipsum auctorem significat: *opus palustris cubilis nodis nexum, astramento mersile.* *Brunchius* porciat ex *Salmasii* conjectura exhibuit, quam ipse tamen ejus auctor non sequitur ad Solin. p. 644. B. ubi h. v. laudat. *ἔργμα* ipsius est editoris inventum. Ad *τοῦτοιας γραμμῆς* subaudit *Schwarzius*, qui probe intellexit, *σαμώδης* scribendum esse. *γραμμὴ σαμώδης* foret linea, quae literarum situm definit. Elegantius est *πορτιάς*, etsi, vera sic emendatum esse, affirmare nolim. *Julian. Aegypt.* Ep. X. *ἐκκλινίας γραφίδεσσι ἐκιδόνοντα πορτιάς Τόνδε μὲν ἄγων, καὶ μελίσσου καννισμα.* — *ἔργμα* valde blanditur,

Cum literae lineâ, quae ope regulae ducitur, quasi niantur, ἐρεῖδονται, ipsa regula recte vocatur ἔρμα sive ἔρεισμα πορείας, fulcimentum itineris, per quod literae quasi incedunt. ἥ ἐπὶ ριζούται γραμματος ἀρμονίη Paul. Silenz. Ep. LII. — Mox Kusterus ἐν μελάνῃ βροχίδα exhibuit, contra Cod. fidem. — Quid βροχίς h. l. significet, nemo dixit interpretum. Ap. Antipatrum Sid. Ep. LXII. pro laqueo ponitur; quod ab h. l. alienissimum est. Schneiderus in Lexico Gr. a βρέχειν derivat, et attramentarium significare existimat. In reliquis tamen carminibus, ubi instrumenta artis scriptoriae enumerantur, cum regula, κανόνι, plumbum, quo versus signantur, arcte conjungitur. Damocharis l. c. γραμματικῶν πλῆθοντα μέλειματι κυκλομβλίβδον καὶ κανόνα — —. Paul. Sil. Ep. LI. τὸν τροχόντα μέλιβδον, ὃς ἀτραπὸν εἶδε χάρασσειν Ὁρδὰ παρὰ ζυγίων ἰδυτενὴ κανόνα. Hoc plumbum Phanium quoque significasse, vix dubito; sed an depravatum sit v. βροχίδα, quidve reponendum sit, non dixerim. — V. 5. Suidas in λεόντειαν Γ. II. p. 421. ad quem locum Porcus emendandum censebat καρκίνον τε πυροῦχον, sensu non minus quam metro reclamante. In apogr. Lips. reperitur καρκίνα τ' εὐπύρου χαλκάντειαν κ. quod Reiskius ex Kusteri exemplo emendavit. Schwarzius vertit forpicem, quae spiram habet. σπειροῦχα vocari, quia duae forpici partes forte per spiram conjungerentur. At forpici mentio in hoc carmine non valde desiderabatur; magisque ardet conjectura Salmasii, qui τὸν διαβήτην (le compas) significari existimat. Huic sententiae etiam Br. favebat. Aliiter Reiskius, qui, quia ap. Hesychium κερκίος explicatur δισμός τις, κερκίνα σπειροῦχα de voluminibus membranae interpretatur, quae, taeniis decussatim sese secantibus, colligata essent. In plurimis aliis, quae hinc expressa videntur, ejusdem argumenti carminibus nihil tale occurrit. — λεόντεια κίχηρις, pumex membranis laevigandis adhibitus. Philipp. Ep. XVII. καὶ τὴν παρὰ θῖνα

κίστην ἀρχιμεδὺν πάντου τετραγώνου λίθον. Ejusdem erat usus in acuendis calamis. Vide *Schwarz.* p. 212. — V. 6. Laudat hunc versum *Dorvill.* in Vann. crit. p. 142. ubi de colore καλλαίνω agit. Vide, quae notavimus ad *Meleagr.* Ep. CXXIII. p. 135. πλανθίζω *Schwarzius* p. 229. interpretatur de conspicio e vitro viridi, quali scribae nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur; πλανθίζω forte a forma quadrata dici existimans. At *Guicetus* ap. *Dorvillium* l. c. laterculum sive cotem Veneti coloris interpretatur. Quae si vera est interpretatio, cotem intellige, qua scalpellum obtusum acuebant scribae. — V. 7. φιλολυχνον corrigit *Schwarzius* vertitque: *Postquam tenues panes lucratus est quae stus lucubrationis.* Scribarum enim quae stus φιλόλυχνον esse, *lucernarum amantem.* Sed φιλόλυχνος μάζα est placenta esu jucunda, qua h. l. victus paulo lautior significatur, qui scribae nostro, postquam τελαώνης factus erat, contigit. — V. 8. ἄρμεν' ἐκρέμασεν. *Kuster.* ἐπεκρέμασεν suspicabatur *Schwarz.* Sed in Cod. est ἀνεκρέμασεν.

* ¶ 53.] IV. Cod. Vat. p. 198. ὁλόσφαλλον. Integrum carmen primus dedit *Reiskius* in Anthol. p. 58. nr. 529. unde illud emendatius protulit *Toup.* in Cur. nov. p. 240. Alcimus, postquam, terrae colendae labore fere confectus, thesaurum invenerat, instrumenta Minervae dedicat. — V. 1. 2. cum particula terti exhibuit *Kusterus* ad Suid. T. I. p. 38. vers. 2. cum parte praecedentis Suid. in φάρσος T. III. p. 582. — ἀγρεῖφαν Cod. Vat. litera ν erasa; et sic legitur in apogr. Lips. *Suidas* tamen ἀγρεῖφαν legit, cujus haec sunt: ἀγρεῖφνα· γεμεγῆκδν ἐργαλεῖον, δι' οὗ συνάγουσι τὸν χρῆστον. Ἄλλωμος ἀγρεῖφαν καὶ κενόδοντιδα καὶ φιλοδόπου φάρσος ἅμα στ. χ. ι. *Rastrum dentibus vacuum* interpretatur *Kusterus*; *Reiskius.* autem rastrum, cui dentes distantes interjectisque vacuis spatiis distincti sunt. Hunc sequitur *Br.* — In fine vers. Cod. Vat. (Gothanum saltem apogr.) φιλοδόπου. φιλοδόπου ap. *Sui-*

dam utroque loco. — V. 2. ἄμα Cod. et *Suid.* quod *Reiskius* frustra explicare conatur. Veram lectionem indagavit *Toup.* *Suid.* ἄμα· ὀρυκτικὸν ἐργαλεῖον· ἃ ἡμεῖς πνεύματι λέγομεν οὐκ ὀρθῶς. Vide imprimis *Salmas.* ad *Script. Hist. Aug.* T. II. p. 392. Hujus instrumenti nonnisi *frustum* (φάσχος), manubrio etiam destitutum, Alcimus dedicat. De φάσχος vide *Toupius* in *Em.* ad *Suid.* P. III. p. 536. ad quem locum *Tyrwhittus* in *Not.* ad *Toup.* Tom. IV. p. 424. sponte sua in ἄμας incidit. — στελεόν. τὸ τοῦ παλέουος ξύλον. *Hesych.* — V. 3. „In Cod. scriptum: ἑρθεροπέδαν, στήμον τε. Ap. *Suidam* legitur στεῖραν τε. ἑρθεροπέδῃ στερεῖν nihil aliud esse potest, quam „*validum, rigidum membrorum vinculum*, quod ab hoc loco alienum videtur. μονορύχης ὄρυξ. instrumentum „*fossorium unius dentis.* gallice *Pic.*“ *Br.* στεῖραν τε exhibuit *Reiskius*, (ex *Suida*, qui h. v. laudat v. ἑρθεροπέδαν T. I. p. 330.) vinculum illud esse existimans, quo equis et bobus pascentibus pedes anteriores constringuntur, ne aufugiant. Sed hoc a fossoris conditione alienum est. *Toupius* κρατερὰν τε legit, compedes, quibus servorum fossorumque pedes constringuntur, interpretatus. Ad Cod. lectionem στήμον τε nihil propius accedit, quam

στιβαρὲν τε.

unde facile στεῖραν fieri potuit. ἑρθεροπέδῃ autem, nisi me fallit opinio, tabulae sunt sive asseres pedum planta paulo majores. Hos enim fossores, ubi solum aequandum est, pedibus subnectunt, iisque induti terram calcant. — σφόδραν. mallei genus, quo glebae frangebantur et comminuebantur. — Post vers. 3. Cod. Vat. legit versum 2. *Epigr. Leonid. Tar.* XII. quod proximum a nostro locum occupat. ὄρυξ. λαοξοῦντι σκεῦος. *Hesych.* *Glossae:* ὄρυξ. sarculum. ἴγο. dolabra. ὀρπορα. fossorium. Epitheton autem μονορύχῃν *Toupius* derivat de ὄρυχα, suis rostrum, quo terram fodit et subvertit: hinc ὄρυξ, unum rostrum sive aciem habens. — V. 5. ἄκου-

στῆρας dedit Reisk. Nostrum est in Cod. Occae intelligendae videntur. — V. 6. *ῥαπτὰς*. corbes contextas; quibus terra egerebatur. — V. 7. *ἢ τὰχ' εἰ δ'*. E Salmasii emendatione, quae proba esse videtur, nam particula *ἂν* jam est in sequ. versu. *καὶ*; est pro *κεν εἰς* 'Αἶδαν, quod accentus positione indicavi. In Cod. scriptus hic locus, ut ap. Suidam in *κυφαλίᾳ* T. II. p. 405. Sin, scribendum est: *ἐπεὶ τὰχ' ἂν αἱ πολυκαμπῆς ἰξὺς εἰς ἡ'Αἶδαν.* Br. Legendum, servato *τὰχ' ἂν*, quod Salmasianae emendationi omnino praeferendum:

ἰξὺς καὶ εἰς ἡ'Αἶδαν ἄχιστα κ.

id e. καὶ εἰς ἡ'Α. vel ad Orcum descendisset. De *καὶ εἰ*; in *καὶ* coalescente vide G. Koen. ad Corinth. p. 88. — Ceterum hujus loci color ductus est ex *Grateris* Fragg. VIII. *στειλχεῖς δὲ φῖλαι κόβταν, βαίνεις τ' εἰς ἡ'Αἶδα δόμους κυφὸς διὰ γῆρας.*

V. Cod. Vat. p. 198. Edidit Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 251. Reiske in Anth. nr. 531. p. 59. Emendatius *Toup.* in Epist. crit. p. 104. Mercurio et Minervae, in eadem forte ara positis, egenus quidam hominellaria quaedam cibique reliquias pro munere offert. — V. 1. *Male* in Cod. *γεραροῦ*, a quo magis recedit *Touppii γεραίου.* Br. Quum in apogr. Lipsiensi *φῆρος σοι γεραροῦ* habeatur, R. corrigit: *τάρῃς σοι πεπανοῦ κ. καλά* *shus* *vimineus uvis maturis plenus.* Sed verum esse *φῆρος*, nos dubitare non finit Epigr. praeced. ubi *φῆρος ἄμας* legimus. — V. 2. *Suidas*: *Ἰπνὸς δ' φούενος — ἰπνισταλῶς φθῆς* *τουτῆτι πλακοῦντος.* T. II. p. 140. quod, nisi hoc carmine cognito, nemo emendare potuit. In Cod. est *ἰπνύτα*. Reisk. *ἰπνευτὸν* dedit: *fragmentum pinguis placentiae in furno coctum.* *ἰπνίτα* *Touppius* emendavit in Em. in Suid. P. II. p. 180. *ἄγρου ἰπνίτου* meminit *Athen. L. III. p. 109. C.* — *φθῆς* *placentae* genus ex melle et caseo, docente *Eustathio* ad Odyss. 2. p. 533. 52. Vide ad *Adiacum* Epigr. I. — V. 3. laudatur a *Suida* in *εὐνῶ*

T. III. p. 392. et iterum cum v. 4. in *δρόπκα* T. I. p. 630. — „In Cod. *ἄτ' ἐφουλκίς δρόπκα*, [*ἐφουλκίς δρόπκα* „potius] quod manifesto corruptum. Emendabat *Salmasius*: *ἐπιουλίς*, *ἐφ' ἧς ἔστιν ἰούλος*. *lanuginosus*. Qua ratione labes augebatur potius, quam tollebatur. Quia enim unquam in mensa lanuginosas olivas vidit? „*Br.* Nostrium est ex emendatione *Toupii*, qui eam sic interpretatur: *δρόπκα* sive *δροῦκα* est vox romana. *Athen.* L. II. p. 56. *Εὐπολὶς σηπταί, δροπτεῖς τ' ἑλάαι. ταύτας ῥωμαῖοι δρόπκας λεγούσιν.* *Phanias* autem τὴν δρόπκην vocat *ἐφουλκίδα*, i. e. coenae appendiculam, olivae enim in mensis secundis. De *δροπτεῖς* notabimus quaedam ad *Longin.* Epigr. I. p. 200. — V. 4. „*δρόψελα*. Cod. *δρόψια*. Mihi in mentem venerat *δρόψελα* *fragmina* a *δρόπτω* *frango*. „Sed vox haec auctoritate caret. Vereor ut *δρόψελα* *Toupii* hic bene conveniat, qua voce notatur *cortex*, *ρῶτα* *ταμπῆν*. Casei frustum deo dicare, pii hominis est, sed „irrisoris donum est casei cortex. *κυκλίδς* si vox graeca „est, juxta analogiam generis est feminini et cum *τροῦ* „construi non potest. Scribendum forte *κυκλίδου*. „*κυκλίδς* habet codex noster. Ap. *Suidam* legitur *κυκλίδου*. Nec *κυκλίδς* nec *κυκλίδος* in lexicis reperire est. „*Br.* In Cod. *Vat.* legitur *δρόψια κυκλίδων*. Nec aliter *Oudendorp.* nisi quod *δρόψια* dedit. *Suidas* interpretatur: *τροῦ* *παραφοῦς ἔσματα*. Non video, quid in Codicis lectione tantopere reprehendendum sit. *δρόψιον* a *δρόπτω* (i. e. *ξῶω*, *rado*) derivandum, alibi quidem non occurrit; sed quam multa sunt in his carminibus *ἄπαξ λεγόμενα*! *δρόψιον* ramentum est, *κυκλίδων* *τροῦ*, de orbe casei derasum, casei itaque formae orbicularis. — V. 5. *Suidas* in *Θυμῶς* T. II. p. 201. „*Κρηταῖς*. Sic in Cod. et ap. *Suidam*. „*ἐὺτρεβέας τ' ἀρετῶν*. praeclara *Toupii* restitutio. In „Cod. scriptum *τε σοῦτα*. Apud *Suidam* *τερ Θυμῶς*. „Suspicabatur *Salmasius*, vocem *σοῦτα* ex aliquo *Ceriris* nomine, quod quaerendum esset, corruptam esse.

ἡ θωμὸς βοῖστας εὐτρεπείας ἤγονν τῆς Δημήτρως σαρδὸς εὐ τρε-
 βεσθαι δυναμένης. Hesych. θωμὸς. σταχύων σαρδός. Br.
 Tourpius hunc locum sic explicat: ἡ ἀκτὰ κενταῖς farina
 Cretica, quod vellem non attigisset cl. Reiskius. Ari-
 stippus in Epist. ad Antisth. ap. Allat. p. 25. τῶν δὲ
 ἰσχυάδων ἀποτίθετο ὧν ἔχεις εἰς τὸ χεῖμα καὶ τῶν ἀλφίτων τῶν
 κρητικῶν, ita scribendus est iste locus. Recte autem jun-
 guntur ἀκτὴ et ἐρεβινθος. Porphyr. in Vit. Pythag. καὶ
 ἀσφοδέλων ἀνθρικών, καὶ μαλάχης φύλλων, καὶ ἀλφίτων, καὶ
 κρηθῶν, καὶ ἐρεβινθῶν. Quin et turpiculi quid hic videtur
 subesse. Nam ἐρεβινθος verbum praetextatum est. Haec
 ille. Qui quod de nequitia latente in his verbis suspica-
 tur, id ab hoc loco alienissimum est. ἀκτὴ de farina no-
 tum. Hoc sensu legitur in fragmento *Alexidis* comici
 ap. *Arben*, L. III, p. 124. A. quod sic fortasse corrigi
 debet:

ἀκτῆς δὲ, τῆς καὶ ἡμέραν τρεφῆς, πάλιν
 γλυχόμεθα τὴν μέζαν, ἵνα παλλευκὴ παρῇ,
 ζυμὸν δὲ ταύτῃ μέλανα μηχανώμεθα.

*Placentas e farina candidissimas esse volumus; ex eadem
 tamen jus nigrum conficimus.* Temere *Casaubonus* voca-
 lum ἀκτῆς hinc removebat. — In *Phanias* nostri carmine
Reiskius lectionem Cod. βοῖστας in βοῖσταιν mutabat; existi-
 mans, *punicum malum* εὐτρεπείας vocari, quia, ad maturi-
 tatem perductum, in plures partes diffinditur. *Crinoga-
 ras* Ep. VI. εὐεχίστοις τε βοῖς θεύματα. Sed tum saltem
 scribendum: εὐτρεπείας, τ' ἀπὸ βοῖς θ. At nec hoc, nec
Toupii emendationem veram puto. Acutiores videant. —
 V. 6. ἐπὶ δαρκιδίων. Vat. Cod. Et hujus vocabuli forma
 insolentior est, pro ἐπιδόρκιον, ἐπιδόρκιον. — Hic, ut in
 reliquo carmine, agnoscimus imitationem Epigr. *Leani-
 das* Tar. XIII. ubi inter alia est: καὶ σπονδῶν τὴνδ' ὑπε-
 πυθμυδίων. — V. 7. μέζαν. apogr. Lips. Seq. vers. *Reiskius*
 αὐγυπόαν exhibuit. Sana est Cod. Vat. lectio. Idem ἡγε-
 πείας et ἡγυπείας. Utitur hoc epitheto de arietibus

Sophocl. in *Aj.* 237. δύο ἀργυροῦδας κριόδες ἀνελών. — Qui haec munera Mercurio et Veneri offert, se iisdem diis, ubi haec propitio numine acceperant, maiora olim in litore oblaturum esse promittit.

VI. *Cod. Vat.* p. 200. Edidit *Kuster* ad *Suidam* T. I. p. 85. *Reiske* in *Anth.* nr. 535. p. 61. Emendare conatus est *Toup.* in *Em.* in *Suid.* P. III. p. 450. Carmen scriptum in *Eugathem*, tonforem, qui similis *Alfino* illi ap. *Horatium* I. *Sat.* III. 130. quem item tonforem fuisse *Bentley* docuit, arte relicta, in *Epicuri* hortos transierat; postea vero, fame prope consumptus neque sapientior factus, relictam tonstrinam repetivit. — V. I. Δακιδανός *Theffalus*. Δακιδῆ. Θεσσαλίας πόλις. *Scherb.* *Byz.* — ἰσοπτρίδα. *Speculum* ubique inter instrumenta tonstrinae numerant. *Plutarch.* T. II. p. 42. B. οὐ γὰρ ἐν κουρείου μὲν ἀναστάντα δὲ τῷ κατόπτρῳ περπατήσαν καὶ τῆς κεφαλῆς ἀψασθαι, τὴν παρικοπὴν τῶν τριχῶν ἐπισκοποῦντα. *Lucian.* T. III. p. 124. τοὺς κουρείας — ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας. *Epitaphium* tonforis ap. *Gualtherum* in *Tab. Ant. Insc. Sic.* p. 41.

Ars speculi, pecten, periene novacula, zebcae,

Et simul hic mecum cuncta sepulta jacent.

Seneca de *Brev. Vit.* c. 12. *Quis est istorum — qui non comitior esse malit quam honestior? Hos tu otiosos vocas, inter pectinem speculumque occupatos.* — φιλέθειρον εἰσάδων, nisi in hoc contextu, de linteo capitis velamento acciperem. Sed h. l. lintenn videtur esse, quod in pectore et circum humeros tondendorum ponitur. Hoc φιλέθειρον vocatur, quia crines de capite et barba detonsos excipit. — V. 2. φῆρος ὑπὸ ξέριον *Cod. Vat.* πετασὲν φῆρος ὑποξέριον edidit *Reiskius*, qui πετασὲν pro adiectivi forma habendum existimans, πανσῆlem et explicabilem παννύχιαν interpretatur. Vide not. ad *Constantin.* *Ceremon.* p. 48. D. — *Nostra lectio Toupio* debetur, cui

πέτασος φάσος ἐπιξυρίου est frustum, reliquiae pilei ton-
 sorii. Tonforibus tamen petasos prae aliis usurpatos
 fuisse, aliunde non constat. — V. 3. *Suidas* in ἐκίτιν
 T. I. p. 85. καὶ ψήκτρην ἐκίτιν ἀπέπτυσεν. nec aliter habet
 in ψήκτρην T. III. p. 703. et in φάσανον T. III. p. 582.
 ubi hunc versum cum sequi. profert. Hac depravata
 lectione in errorem inductus est *Kusterus*, ut Codicis sui
 lectionem δονακίτιν (sic enim est in Vat.) prae illa con-
 temneret, et ἐκίτιν corrigendum putaret. Sed errorem
 agnovit et correxit idem in Diatribe Anti-Gron. p. 45.
 ubi δονακίτιν corrigit, comparato loco *Plutarchi* de Lacon.
 Instit. p. 239. Α. σπλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις
 ἐχέοντο. quae usus est etiam *Reinesius* in Var. Lect. p. 147.
Schneiderus in Not. mstis monuit, per strigilem medica-
 menta in aurem aliasque corporis partes instillari et
 infundi; iisque veteres ad vinum et aquam hauriendam
 usos fuisse, teste *Aristoph.* in Thesm. 556. et *Schol.* ad
 Eqq. 580. In tonstrina tamen τὴν σπλεγγίδα adhibitam
 esse puto ad deradendum smegma, quo capillus et bar-
 ba inungebantur. — λιποκόπους emendavit *Toup.* cul-
 telli manubriis destituti. In Cod. λιποκόπους habetur; ap.
Suid. v. συλόνυχας T. III. p. 394. λιποκόπους. in φάσανον
 autem p. 582. λιποκόπους. — V. 4. συλόνυχας ὄνυχας.
 Vat. Cod. et *Suidas.* στόνυχας jam *Salmasius* emendavit,
 nec aliter *Reiskius* et *Kuster.* ad Hefych. v. στόνυχας.
 στόνυξ cultellum h. l. significat. Sed quid impedit, quo-
 minus et ὄνυχας verum sit, quod eodem sensu usurpatur?
 Vide not. ad Epigr. *Anyses* I. Tom. I. p. 422. *Phaniam*
 huiusmodi alliterationibus delectatum esse, apparet ex
 Ep. IV. ubi est μουνάρεχον ὄρυγα. — In συλόνυχας ultima
 syllaba vi caesurae producitur. Erat autem tonforum
 ungues et paronychia demere. Unde ὀνυχιστήρια λεπτὰ
 inter instrumenta tonforum recenset *Pollux* L. X. 140.
 ad quem locum *Salmasius* dubitat, utrum haec instru-
 menta συλόνυχας sive συλονόχαι, an ὄνυχας in Epigrammate

nostro vocentur. Mire! — V. 5. ἔπτυσσε δ' ἰταλίας ῥ. Cod. Vat. quod R. in ἰδοταλίας mutavit, epitheto et ad θρέγον et ad ξυρὰ referendor: utrumque enim leve gestatu esset atque complicatile. Nostrium est ex conj. *Tourpi*, qui se veram lectionem vidisse existimabat, quia in Epigr. *Philippi* XII. reperitur: ἰστέος δὲ πᾶς ἄλισθεν εἰς ἅλα πτόσας. At nihil est inter utrumque locum similitudinis; nec intelligi potest, cur in mare potissimum instrumenta sua abjecerit Eugathes. Tu lege sine haesitatione:

ἔπτυσσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρέγον.

In Codd. ψ saepe sic pingitur +; vide *Villoison*. in Anecd. p. 165. unde facile fieri potuit, ut cum τ commutaretur. Hinc factum δοταλίδας. Est autem ψαλῖς, *forfex*, inter haec instrumenta non ultimum. *Pollux* L. II. 32. ἔλεγον δὲ τι οἱ κομποδοὶ καὶ κείρεσθαι διπλῇ ἐπὶ τῶν καλλωπιζομένων. τὴν δὲ μάχαιραν ταύτην καὶ ψαλίδα κεκλήκασι. Idem L. X. 140. καὶ ψαλῖς δὲ τῶν κουρέων σκουῶν, ἣν καὶ μίαν μάχαιραν καλοῦσι, καὶ ξυρὸν . . . *Julian. Anticicnsf.* Ep. II. in hirsutum: ἀμνητὸς πολὺς ἔστι τετὴν κατὰ δάσκειον ἄψιν· τῷ σε χρὴ δρεπάνεισι καὶ οὐ ψαλίδεσσι κερῆναι. *Hesych.* ψαλῖξ. κείρεται. Hinc ψαλίστης, *tonsilis*, quod vocabulum illustravit *Salmasius* in Script. Hist. Aug. T. I. p. 88. — V. 6. κητολόγους. Cod. Vat. quae si vera est lectio, de Epicuri sectatoribus accipi debet, qui magistri morem imitati in hortis docebant. ἄλατο εἰς κητολόγους Ἐπικούρου. Sive scribendum: ἄλατο κητολόγος. In Epicuri se disciplinam commisit, ut et ipse *philosophus ex botro* fieret: — κητολόγος ex *Salmasii* fortasse emendatione in nonnulla apogr. venit, inter quae apogr. Lips. non est. — V. 7. ἤκουεν. Vat. Cod. De paroemia ἄνεος λόγος ἀκούων vide *Erasmus* Chil. I. 4. 35. — V. 8. στέργε. *Kuster.* male.

¶ 54.] VII. Cod. Vat. p. 199. Planud. p. 62. St. 89. W. Phaniar piscatorem hortatur, ut, si quid delictioris cibi ceperit, de rupe descendens, hoc ipsi ven-

dat. — V. 1. *καλαμεινός*, quod ap. *Theocritum* Eid. V. III. messorum significat, h. l. de piscatore usurpatur, & *κάλαμος*, *arundo piscatoria*. Cf. *Theocrit.* XXI. 43. — *ξερὸν* forma Homericæ. *Odyss.* ε. 402. Cf. *Eustath.* ad II.

p. 24. 35. — *πετρας*. Vat. — V. 2. *λάβειν κερὰν* vulgo. Nec aliter in Vat. Cod. Eleganter *Toupius* in *Epist. crit.* p. 16. vocabulis melius divisit: *λάβ' εὐαρχον. Εὐαρχος*. *M. Εὐαρχος*. οὕτως ἐκαλεῖτο δὲ Κόκκνος διὰ τὸ ἐπιτυχὲς καίνισμα τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ γὰρ οἱ μεταβολοὶ εὐφημιζόμενοι τοῦς πρώτους ὀνόματες εὐαρχους καλεῖσι. Idem vocabulum attigit *Berkelius* ad *Steph. Byz.* p. 424. — *Κασαμπονία* in Not. mst. *ἀγρῶν προίκιον* &c. coniecit. — V. 3. *μελανοῦρα* nihil diversus videtur a *μελανούρα*, qui ex sparorum est genere, et hodie parvi aestimatur. Vide *Camus* Notes sur *Aristotle* p. 499. — *μοριόρον* sive *μοριόλον*. Vide *Oppian.* *Haliout.* I. 100. Hic piscis hodie eundem appellationem servat, monente *Dubamel* *Traité de Pêches* P. II. Sect. 4. ch. 2. — *κίχλην* cum *ἐνέρι* jungit *Leonid. Tar.* Ep. XCIII. — Is piscis, quem *Phanias* *μαρίδα* appellat, recentiores Graeci *marida* vocant. Magnum hujus generis numerum Massiliae capi, eosque ibi sale condiri, notavit *Camus* l. c. p. 775. — V. 5. *αὐτὸν αὐδάσει μετόν*. Vat. Cod. Nec hoc plane sincerum, nec quod vulgo legitur. Naevus videtur haerere in *αὐτὸν π'*. — Se *ὀφιοφάγον* profitetur *Phanias*, qui non carnem, sed pisces, *θαλάσσιον*, magni faciat. Quae sequuntur, *Toupius* ita accipit, ut poeta se mari delectari dicat, quod pisces alat, cibum jucundissimum. *ψαφαροῦ κλάσματος ἐπάτην* enim cibum esse suavissimum et delicatissimum. Satis probabiliter. Sed hunc sensum, cum in ipsis verbis quaerimus, intelligimus laborare. *ἐπάτην* pro voluptate, *τέρπει*, positum illustravimus ad *Meleagr.* Ep. II. et *Nicandri* Ep. I. *ψαφρέν. εὐθραυστον. Suid.* Ap. *Hesychium*: *ψαφρέν. ξηρόν. αἰχμηρέν. ἑσθονέον. ἀλαφρέν*. Potest igitur *κλάσμα ψαφ.* de

ossa tenui et delicata accipi, quae in lingua posita facile comminuitur et tantum non liquefcit; sed vereor, ut contextus hanc explicationem ferat. Est potius h. l. victus aridior (ξηρός), qualis est panis, quem victui de piscibus posthabet Ph. Ut illum igitur quodammodo gratiorem et jucundiozem reddat, se pisces quaerere ait. εἰς ἀπὸ τὴν ψ. κ. ad taedium aridi cibi fallendum et superandum. Utinam teneamus, quomodo Grotius haec verba aut correxerit, aut explicuerit. Vertit ea in hunc modum:

Nam mare, non carnes cordi mibi: piscis amore

Me spectas alios in mare ferre cibos.

Ceterum haud scio, an hoc distichon melius post v. 2. collocetur. Continuatur enim descriptio τοῦ ἱμπολέου, et oppositio est in verbis αἶτε εὐ γ' — σμαρίδα et χαλκίδας ἢ δὲ φέρε; quae melius apparet tertio disticho post primum posito. — Pro ἀπάρτην Cod. Vat. ἀπάρτην legit. — V. 7. χαλκίδας. Viliorem fuisse piscem, spinisque horrentem, ex h. l. cognoscitur. Alibi enim nihil de eo reperio, quod cum Phaniae iudicio conveniat. Fuerunt, qui eum pro halece haberent. Vide Camus Notes s. A. p. 183. sq. qui rem incertam esse pronuntiat. — Στεῖρος idem est procul dubio, quem alii Στεῖσαν vocant, quod ipsum h. l. reponendum esse existimabat Scaliger in not. mss. et Schneiderus, quem vide ad Aelian. V. H. VI. 32. p. 197. τῶν ἀκανθήων generi annumeratur ap. Aristotelem H. N. IX. 37. — Φιλοκαλῶνιδας Cod. Vat. — εὐάγγελ. Inter eas est formulas, quibus contemptum significabant veteres; quarum nonnullas explicuit Valcken. ad Hippol. p. 178. B. — λιδίαν φέρουγα. ut vel durissima quaeque deglutire possim; quod voracis est et heliconis.

VIII. In Planud. p. 216. St. 314. W. Θεοφάνους ἐστὶ φανίου γραμματικοῦ inscribit Vat. Cod. p. 292. In Mantitheï cenotaphium; a patre ipsi exstructum. — V. 1.

πολυκλαβέων ἐν παιδὶ Brückius revocavit ex veteribus Planudeae edit. cum quibus Vat. Cod. conspirat. Prima edit. Ascens. πολυκλαβέων — παιδὶ, eamque secutus est Sierbanus. — V. 2. Α. ἔχον, vulgo. Nostram lectionem Vat. Cod. servavit. — V. 3. οὐνομα, nihil nisi inane ipsius nomen sepelivit, cum ipsius viri reliquiae in parentum manus non pervenerint. Mantitheum naufragio periisse, suspicor; miror tamen, poetam hoc non disertius indicasse. Nisi fortasse olim scriptum fuit:

ἤλυθε ναυηγὸν λείψανον — — .

CHAEREMONIS EPIGRAMMATA.

V. 55.] I. Planud. p. 205. St. 298. W. In Vat. Cod. p. 321. ἔτ. ὅτι ἡδιαγνώσθην ὅτι τὸ ἐπίγραμμα. A Planude, sive etiam a librariis interpolatum videtur. In Vat. enim Cod. prius distichon sic concipitur:

τοῖς Ἀργεῖ παρθένοις χεῖρες, ἴσα δὲ τεύχεα.
συμβόλαιμεν· Θυρέην δ' ἦσαν ἄεθλα δορεῖ.

In edit. pr. Plan. χερσὶν omittitur. Cum hoc Epigramma scriptum sit in Spartanos et Argivos, qui de agro Thyreatico pugnaverunt, nullus dubito, quin in παρθένοις lateat Σπαρτηδὲν ἴσμεν. Fortasse igitur scribendum:

Ἀργεῖ καὶ Σπαρτηδὲν ἴσμεν χεῖρες — —

Totidem manus eorum fuerunt, qui Sparteā, quam eorum, qui Argis hic venerant; eademque arma commisimus. — Mox Θυρέην probum est. Non minus enim plurali quam singulari numero huius oppidi nomen effertur. Stephanus Byz. v. Θυρέα. . . λέγεται καὶ πληθυντικῶς [καὶ] κατὰ συνήθειαν Θύρη. Sic scribendus locus, ubi vulgo καὶ desideratur. Sic etiam in Lentuli Ep. II. p. 166. Brückius edidit: Θυρέην δ' ἦσαν ἄεθλα δορεῖ. quamvis ibi Cod. Vat.

Θυγά exhibet. — V. 3. *ἀποφάσειτα*. quovis praetexto, quo pugna relicta domum reverteremur, abjecto, avibus mortem nostram nuntiandam mandavimus.

II. Cod. Vat. p. 321. Primus edidit *L. Holsten.* ad St. Byz. p. 141. *Jensius* hr. 29. (*Reisk.* Anthol. p. 125. nr. 680.) Ille carminis initium mutilum exhibuit: κλει- σου τοι μοι ὑπερ —, cum in Vat. Cod. habeatur: κλειύσου τοίμοικλειος ὑπερ. In fine idem ἀμφιτεμνόμενος. Hinc *Heringa* in Obsf. p. 199. emendare conatus est: κλειόβουλ- οἶμοι κλεινὰς — ἀμφιλόγου γὰρ ἐκ' ἀποφθίμενος. *Reiskius* autem: Κλειύς οὐ τυ μοι ἄκλειος ὑπερ Θυγάς δ. τ. κ. Ἀμφι- λόγων γὰν ἀμφιτεμνόμενος. quae mera est scabrities. Cod. Vaticanus lectiones exhibuit *Dorvill.* ad Charit. p. 365. nihil ipse correctionis expromens. *Brunckius* carminis initio expressit acutam et elegantem emendationem *Rubnkenii* in Epist. cr. p. 119. qui pentametrum sic exhibet scriptum: Ἀμφιλόγων γαῖαν ἐπισσάμενος. Praeferendum ἀμφιλόγον, incertam, cujus gentis esset, multaeque adeo rixae causam. Sed in fine versus *Brunckium* *Ruhnkenianae* emendationi suam praetulisse miror. Codicis lectio γὰν ἀμφιτεμνόμενος, plane eo ducit, ut legamus:

γαῖαν ἐπισσάμενος.

sic enim malim pro ἐπισσάμενος, ut corruptae lectionis ductibus quam maxime inhaereamus. *Nicomach.* T. II. p. 283. ἐρατὴν πάτραν καίμεθ' ἐπισσάμενος. Vide *Hemsterb.* ad Hesych. v. ἐπισσασθῆναι γῆν. Nomen *Cleuas* occurrit ap. *Livium* L. XLIII. 21. 23. ap. *Strabon.* L. XIII. p. 832. *Etymol. M.* p. 498. l. 32. Κλέης καὶ Κλεύης, καὶ τροπὴ Δωρικὴ Κλεύας.

III. Cod. Vat. p. 281. „Editum a Du Fresne in „CP. Christiana P. II. p. 193. sine lectionis diversitate. „Non videtur ejusdem Chaeremonis esse, qui superio- „rum fuit auctor.“ *Br.* Athénagoras rhetor commemo- ratur ap. *Ammian.* Epigr. I. ubi vide not. Post Εὐβουλον

Cod. Vat. s' inferit. An carminis initium periit? —
 ἤσσανα μόρος. brevis aevi virum.

DEMODOCI EPIGRAMMATA.

¶ 56.] I. Cod. Vat. p. 539. In Planud. haec tria Epigrammata deinceps leguntur p. 168. St. 244. W. Prius hoc distichon ductum est ex Epigrammate *Phocylidis* X. (T. II. p. 522.) quod *Demodocus* leviter immutavit. In fine vers. minoris vulgo καὶ περ. δὲ χῖος. quod Vat. quoque habet. Sed χῖος priorem producit. Orta lectio ex verbis archetypi: καὶ Προκλῆς Λέριος. Ceterum quid *Demodocus* in Chiis tantopere reprehenderit, difficile sit conjectura assequi. — In eadem Codicis Vaticani pagina *Demodoco* tribuitur hoc distichon:

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ κύνες * ἐν δὲ Κίλιξιν
 αἷς ἀγασθὸς Κύννης * καὶ [Cod. δὲ] Κύννης δὲ Κίλιξ.

II. Cod. Vat. p. 539. Legitur etiam apud *Constantin. Porphy.* L. I. Themat. II. p. 7. ed. *Bandur.* una cum sequente. — Quam viles apud veteres Cappadoces fuerint, quippe quos ad servitutem natos arbitrabantur, satis constat. Veterum loca collegit *Brodacus.* *Demodocus* eos h. l. ut malignos et veneni plenos traducit. — V. I. καὶ αὐτὴ. Cappadox ille itaque periit, sed una cum eo vipera quoque, venenato ipsius sanguine gustato, exstincta est. Melius itaque et probabilius noster, quam *Lessingius* Epigr. LXXXIII. T. I. p. 50. qui hoc distichon imitatus, cum sententiam acutiorem reddere conaretur, aculeum revera retudit.

III. Cod. Vat. p. 539. *Constantinus Porph.* L. c. ultimum distichon omisit. Vide *Banduri* in Not. p. 8. —
 V. I. Codd. *Constantini*: Καππάδοκες φαῖλοι μὲν κ. Κύννης δ' αἷμα

εἴνεκα φ. — ζώνη, cingulum militare, ipsam militiam denotat. Cappadoces, homines ignavos, in bello etiam ignaviores esse solito, ait. — V. 3. δρᾶζωνται ex Ald. pr. et Ascens. recepit *Stephanus*. Veteres enim edd. reliquae δρᾶζονται. — In interpretatione verborum μεγάλης ἀπῆνης et *Opsopoeus* a vero aberravit, nec *Brodaeus* verum vidit. Recte *Grotius*:

Quod si praeterea sumat bis terve curules,

Illicet evadit pessimipeffimina.

ἀπῆνη carrucam significat, quatuor equis junctam aureisque laminis inductam, qua magistratus utebantur insigniores. Jam ἀπῆνη ponitur pro ipso magistratu, fortasse praefectura urbium provinciarumque imperio. Vide *Reiskium* in Notis ad Constant. Porph. Ceremon. p. 116. — Cum vocabulo φαυλεπιφαυλότατοι, risus movendi causa ficto, *Huetius* p. 17. comparat *Nicarchi* λεπτεπιλεπτότερος in Ep. XVI. — V. 5. μὴ τετράκις. Ne, quaeso, patere, Cappadocem quarta vice ejusmodi magistratum inire, ne omne humanum genus paulatim in Cappadocum mores et indolem delabatur.

HIPPIAE ELEI EPIGRAMMA.

Π. 57.] In lucem protraxit hoc carmen *Gualterus* in Inscript. Sic. p. 27. ed. Panorm. p. 6. ed. Messan. Hinc *Muratorius* in Thesaur. p. 748. 4. *Dorvill.* ad Charit. p. 186. Tractaverunt illud *Placid. Reynam* in Notit. Urbis Messanae P. I. p. 162. et *Leichius* in Misc. Lips. T. I. p. 500. et iterum in Curis secundis p. 51. Aptè *Gualterus* comparaverat *Pausaniam* L. V. 25. p. 442. ubi narratur naufragium triginta quinque puerorum Mamertinorum, qui Rhegium ad festum ibi celebrandum missi, una cum chori magistro in illo freto perie-

runt. Horum statuae positae Olympiae ἔργα Ἡλείου Κάλ-
λωνος. Antiquum autem Epigramma, eodem *Pausania*
tradente, has statuas significabat ἀναθήματα εἶναι τῶν ἐν
πορθμῷ Μεσσηνίων· χρόνῳ δὲ ὕστερον Ἰππίας δ' λεγόμενος ὑπὸ
Ἑλλήνων σοφὸς τὰ ἐλεγεία ἐπ' αὐτοῖς ἐποίησεν. Hujus loci
auctoritate igitur *Brunckius* hoc Epigramma *Hippiae*
tribuendum censuit. Conjectura probabilis, quamvis
non omnino certa. Quod si tamen *Hippiae* sunt versus,
Platonis carminibus in I. Vol. praeposendi erant. Cete-
rum cum hoc Epigramma *Messanae* ad Frerum Siculum
inventum sit, *Dorvillius* suspicatur, Messanenſes exem-
plar hujus inscriptionis, quae Olympiae erat, in sua
civitate collocandum curasse. — V. 3. 4. apud *Gualt.*
sic leguntur: αὐτὸς ἔχει ποθὴς ἐν καὶ . . . τευξελυτροῖον: τοῖς
οὐτὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὐνομα τύμβους οὐ γλυκὺς ἐσθ-
μειν καὶ φθιμένοις ζήνους. Idem tamen in *Omissis* sic eun-
dem locum exhibet: αὐτὸς ἔχει ποθὴς ἐν καὶ . . . τευξε
λυτροῖς μ. . . ματα μυρόμενος οὐ etc. in fine autem: καμφθι-
μένοισιν ἔως. unde *Leichius* p. 51. haec extudit:

αὐτὸς ἔχεις πόθεν ἦν καὶ τύμβον

δάκρυσι τεύξε λυγροῖς ὄμματα μυρόμενῃ.

οὐ τὸ καλὸν κοσμεῖ περικείμενον οὐνομα τύμβους.

οὐ γλυκὺς ἐσθ' ἡμῖν καὶ φθιμένοισιν ἔως.

*Ipse tenes unde eram et tumulum Exstruxit, tristi-
bus lacrymis oculos perfusa. Non pulcrum appositum no-
men tumulos ornat, Non dulcis nobis etiam inter mortuos
amor est. Parum feliciter. Brunckius* exhibuit correctiones
Dorvillii, quae, quamvis ingeniosae, longius tamen
absunt a literarum in marmore ductibus, ut iis confidere
queas. Fortasse fuit:

πάντας τ' αὐτὸς ἔχει πορθμὸς, καὶ εἰκόνας αὐτὸς

μοίρης τεύξε λυγρῆς μνήματα μυρόμενος —

Similiter *Schneiderus*, qui minori versui sic succurrebat:
τεύξε λυγρῆς μοίρης μνάματα μυρόμενος. — V. 5. Unus has

imagines fecit, unus, cujus pulchrum nomen hunc cippum ornat, quemque nos etiā apud inferos amore prosequimur. Nomen artificis, quod his verbis circumscribitur, κάλων fuit; hinc οὐ καλὸν οὐνομα. Similes priorum nominum periphrases vidimus ad *Meleagr.* Ep. I. 24. et 44. *Dorvillius* comparavit Ep. ἀδίστ. CXC.

EURIPIDIS EPIGRAMMA.

Vide Tom. I. p. 319.

ARCHELAI EPIGRAMMATA.

Π. 58.] I. Cod. Vat. post titul. Ἀρχελάου ἢ Ἀσκλη...
ιδου (Ἀσκληπιάδου). Sic quoque Planud. p. 314. St. 454. W.
In statuum aëneam Alexandri, Lysippi opus. Hinc expressum Ep. incert. CCCIX. Consulendum Ep. *Posidippi* XIV. Posterius distichon excitat *Plutarch.* T. II. p. 331. A. et p. 335. B. qui locus imprimis huc facit: Λυσίππου δὲ τὸν πρῶτον Ἀλέξανδρον πλάσαντος, αἶω βλέποντα τῷ προσώπῳ πρὸς τὸν οὐρανόν, (ὥσπερ αὐτὸς εἶώθει βλέπειν Ἀλέξανδρος, ἡσυχῇ παρεγκλίνων τὸν τράχηλον) ἐπέγραψε τις οὐκ ἀπιθάνως· αὐδάσουντι Idem in *Vita Alexandri* c. IV. T. I. p. 666. B. Τὴν μὲν οὖν ἰδέαν τοῦ σώματος οἱ Λυσίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνουσιν . . . καὶ γὰρ αἱ μάλιστα πολλοὶ τῶν διαδόχων ὑστέρων καὶ τῶν φίλων ἀπεμιμοῦντο, τὴν τ' ἀνάτασιν τοῦ αὐχένος εἰς εὐώνυμον ἡσυχῇ κεκλιμένου, καὶ τὴν ὑγρότητα τῶν ὀμμάτων, διατετήρηκεν ἀκριβῶς ὁ τεχνίτης. Ex his locis sua hausit *Tzetza* in *Chil.* XI. 368. — V. 2. Δύσι . . . χαλκός. Vat. Cod. — V. 3. αὐδάσουτο vulgo. Nostrium est ap. *Plutarchum*. — αὐδασ χάλκεος. Vat. — V. 4. ἐμοὶ omittit Cod. Vat.

Ex Tom. III. p. 330.] II. Servavit hoc carmen *Anrig. Caryst.* c. XCVI. p. 146. ed. Beckm. ἴδιον δὲ καὶ

τοῦτο νεκρῶν τινῶν, τοῦ μυελοῦ σπέντες, ἐκ τῆς βίχης ἐφίδια γίνεσθαι, ἐκν περ τοῦ τελευτᾶν τεθνηκότος ἐλκύσσει τὴν ὁσμήν κ. τ. λ. Vulgarem hanc ap. veteres opinionem fuisse, apparet ex *Plin. H. N. X. 66. p. 579. Anguem ex medullis hominis spinæ gigni, accipimus a multis.* Quam Cleomenes Spartanus Alexandriæ cruci affixus esset, et serpens prope eum apparuisset, res miraculi loco habita est, populo Cleomenem diis exaequante, ἄχρῃς οὐ κατέπαυσεν αὐτοῦς οἱ σοφώτεροι, διδόντες λόγον, ὡς μελίττας μὲν βῆες, σφήκας δ' ἵπποι κατασπέντες, ἐξανθούσι, κύνδαροι δ' ὄνων τὸ αὐτὸ παθόντων ζωογονοῦντο· τὰ δ' ἀνθρώπινα σώματα, τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχώρων συρροὴν τινα καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς λαβόντων, ὅφειε ἀναδίδωσι. *Plutarch. Vit. Cleom. c. 39. T. V. p. 203. ed. Tubing.* — V. 1. *Xylander* edidit σφαργίζεται, quod *Meurf.* in σφραγίζεται mutavit; non satis apparet, quo sensu. Nam nec *signandi* nec *confrimandi* significatio hic locum habet. *Niclas, V. clar.*, quī *Antigonum Car.* criticis instruxit et exornavit notis, σφαργίζεται corrigit; comparans *Hesiod. Theog. 706. σὺν δ' ἀνέμοι ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα σφραγίζον. ἤχουντες συντάρασσον.* Sensum igitur vult esse: *Aevum omnia perturbare ac permiscere.* At in verbo σφαργίζεσθαι strependi et sonandi dominatur notio, quae ab h. l. aliena est. Videndum igitur, an pro *ταράττειν* simpliciter occurrat. — V. 4. ὅς ad νέκυος referendum videtur: qui ex hoc monstro (serpente illo puta, quem hominis medulla progenit) novum ducet spiritum. At certe ex ejusmodi serpentibus homines denuo fieri, *Archelaum* dixisse, parum fit credibile. Quare post *τέρας* incidendum puto, ὅς autem referendum ad ὅφει, qui ex illa medulla (τέρας vocat propter effectum,) novum spiritum sumit, vitalemque naturam ex defuncto ducit.

Ex *Tom. III. p. 330.*] *III.* et *IV.* Etiam haec duo disticha servavit *Antigon. Caryst. c. XXIII. p. 35. φασὶ δὲ καὶ τὸν κροκόδειλον σκορπίους γενεῖν καὶ ἐκ τῶν ἵππων σφήκας*

γενναῖα. In alterius distichi v. 2. Xylander edidit: σφήκας δὲ ζώων. quod *Meurfus* emendavit. *Pisides* in *Mundi Opif.* v. 1312. Οὐδ' ὡς λέγουσιν ἐκ μὲν ἵππου σήψος Ἐφηκῶν κόησιν, ἐξ ὄνου δὲ κύνδ' ἄρων, βοὸς δὲ τὴν μέλισσαν τὴν φιλεργάτιν. quae derivata sunt ex *Aeliano* H. A. II. XXXII. p. 62. ed. *Schneid.* Plurimum huc facit *Varro* de R. R. L. III. 16. p. 236. ed. Bip. *Primum apes nascuntur partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in Epigrammate ait, eas esse βοὸς φθιμένης πεποτημένα τέκνα. Idem, ἵππων μὲν σφήκες γενεῖα, μύσχων δὲ μέλισσαι.*

PHILOXENI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 410. Primus edidit *Salmasius* Exerc. in *Plin.* p. 648. F. Inter *Jensian.* nr. 140. *Reisk.* Anthol. nr. 791. p. 171. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 433. In *Tlepolemum Polycritis* filium, qui *Mercurii* signum in *stadii* carceribus posuerat. — *Salmasius*, qui ad *repagulum*, quo *stadium* claudabatur, duos *hermularum* exstitisse arbitrabatur, qui *fune* demisso *repagulum* solverent, ex hoc carmine censebat effici, ut *Tlepolemus* *hermularum* in *carceribus* ponendarum auctor fuerit. Hunc vero *Tlepolemum* eundem esse suspicatur, qui ap. *Pausaniam* L. V. 8. p. 395. *Lycius* fuisse dicitur. *Μύρα* enim *Lyciae* oppidum. — V. I. ἔρμα. Sic est in Cod. Junge: τληπ. ὅθεν ἔρμα, ὅστε εἶναι τοῖς ἱεροδρόμοις ἔρμα ἀφετήριον. *Mercurii* signum, unde *stadiodromi* currendi initium facerent. Haec autem meta ἔρμα vocatur propterea, quod lapide ibi posito signata erat. Quaecunque enim vel aliis rebus fulcro sunt, vel ipsae aliquo fundamento firmiter nituntur, ἔρματα appellantur. Sed *Dorvillius* non ἔρμα, sed ἔρμα legit, idque longe elegantius esse judicat. *Tlepolemus*

Mercurium posuit Mercurio. Ἑρμᾶς enim et ipsam deum significat et statuam, seu truncum Hermae, solitum adhiberi pro meta, carceribus, repagulis, initio curriculi. — V. 2. ἰσοδρόμοι stadiodromi sunt. *Sensus* ἰσοδρόμοις conjicit, quam conjecturam *Dorvillius* refutavit. — Nomen Πολυκρίτῳ, quod in Cod. est, *Reiskius* in Πολυκράτῳ mutavit, sine causa idonea. *Polycrisi* nomen est ap. *Polybium* L. IX. 34. 10. — V. 3. haereo in verbis δις δέ κ' ἀπὸ σταδίων, quae R. vertit: *ad spatium viginti stadiorum*; sensu parum expedito. An στάδιον pro νίκη ἐν σταδίῳ positum? ut poeta dicat, Tlepoleum post viginti victorias, e cursu certamine reportatas, hanc statuam posuisse? Alii videant. — ἐναγώνιον cum Ἑρμᾶν jungendum. ἐναγώνιον ap. *Dorvillium*, vitiose.

DURIDIS EPIGRAMMA.

¶. 59.] Bis legitur in Cod. Vat. p. 430. sq. 432: in Planud. p. 101. St. 150. W. ubi Δούριδος Ἑλαίου legitur. Ἑλαίου exhibet Cod. Vat. et *Serban. Byz.* qui hoc carmen profert v. Ἐφεσος p. 282. Ἡ δὲ πόλις ἐν κόλῳ τῷ κατωικισθεῖσα, χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων ἀποθανόντων Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετέθηκεν, ἔνθα νῦν ἐκάλεσε δὲ Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης. οὗ τελευτήσαντος ἢ προτέρᾳ κλήσει ἀνελήφθη. φέρεται δὲ Δούριδος ἐπιγράμμα τοῦ Ἑλαίου εἰς τὸν κατακλυσμὸν οὕτως Ἡέριαι . . . *Lysimachus* post hanc calamitatem Ephesiis persuasisse narrat *Strabo* L. XIV. p. 640. ut in novas sedes concederent. Coëgisse hunc regem Ephesi incolās, ut ad maris litus habitarent, ait *Pausan.* L. I. 9. p. 23. VII. 3. p. 528. *Salmasius* vulgatis meliora se daturum professus in *Exercit. Plin.* p. 569. E. F. pusillam rem in fine emendavit; in reliquis nihil mutavit. — V. 1. πριούσαι. *Wechel-*

nae vitium servavit *Salmas.* Hunc versum c. 'sequente laudat *Eustarb.* ad Dionys. Perieg. v. 828. — V. 2. ἀστεμφεῖ. fatali illa et crudeli nocte. ἀστεμφές enim sive ἀστεμφές est τὸ ἀμετακίνητον, ut interpretatur *Eustarb.* ad II. p. 178. 7. τὸ τραχὺ, τὸ χαλεπὸν, secundum *Hesychium.* — V. 3. Totam regionem ita devastatam fuisse significat, ut Libyae potius deserta referret, quam cultissimi illius agri, quo Ephesus olim conspicua fuerit, praeberet speciem. — Pro μακρῶν, quod ex *Salmasii* emendatione profluxit, vulgo legitur μακάρων, in Plan. ap. Steph. Byz. et in Vat. Cod. utroque loco. Non offendit haec lectio *Grozium*, qui vertit — *ex seculi tot melioris opes.* Gravior tamen sensus evadit ex nostro: μακρῶν ἐξ ἐτῶν κτεῖνα, opes inde a multis annis congestae et collectae. — V. 5. σωτῆρες. Diana inprimis, tutelare Ephesi numen. εἴρεπον. Plan. et Vat. Cod. ἄμμ. vulgo in Plan. ὄμμ. legendum esse, jamdudum viderant *Brodatus* et *Opsop.* nec aliter habetur in Vat. Cod. et ap. Steph. Byz. *Jos. Scaliger* tamen in ἄρμα inciderat. — V. 6. πολλῶν vulgo ap. Steph. Byz. — V. 8. πεπταμέναις. omnes, praeter *Salmasium.* Vulgata lectio accipienda de fluminibus extra litora effusis latoque adeo alveo manantibus. Si legis κτεῖνα — πεπταμένα, opes sunt et divitiae direptae et per undas disperfae. Aliud quid *Grosium* in mente habuisse, suspicari licet ex ejus versione:

Omnia cum ventis cumque amnibus illa voluta

In mare fluxerunt, ut levis unda soles.

Legit itaque:

εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε σὺν τ' ἀνέμοις.

XENOCRATIS EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 327. St. 467. W. Mercurius conqueritur, quod, palaestrae cum praesit, sine manibus pedibusque fingatur. — V. 2. τὸ κολοβὸν δηλοῖ τὸ μὴ ἔχον δαδότητα. *Eustath.* Il. p. 917. 18. Apte *Brodaeus* excitat *Plutarch.* T. Il. p. 797. F. διὰ καὶ τῶν Ἑρμῶν τοὺς πρεσβυτέρους ἀχειρας καὶ ἀποδας, ἐντεταμένους δὲ τοῖς μαρίοις δημιουργοῦσιν. *Causam* hujus rei allegoricam affert *Cornutus* de N. D. p. 167. πλάττεται καὶ ἀχειρ καὶ ἀπους ὁ Ἑρμῆς — ἐπεὶ (ἡ λόγος) οὕτε ποδῶν οὕτε χειρῶν δεῖται πρὸς τὸ ἀνέειν τὸ προκείμενον αὐτῷ. adde *Dion. Cassium* LIV. T. I. p. 739. 11. ibique *Fabricium*. — V. 3. χειρονομεῖν. πικτεῖν. *Suid.* quo sensu hoc vocabulo usus est *Pausanias* L. VI. 10. p. 475. σκιεμαχοῦντος δὲ ὁ ἀνδρὶς παρέχεται σχῆμα, ὅτι ὁ Γλαῦκος ἦν ἐπιτηδεύτατος τῶν κατ' αὐτὸν χειρονομήσαι πεφυκός. Inirio procul dubio hoc verbum de iis usurpatum est, qui in saltatione manus rite moverent; deinde generalliiori significatione adhibuerunt veteres. De Hippoclide pedibus gesticulante *Herodot.* L. VI. p. 498. 7. τῇ κεφαλῇ ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονομήσει. — V. 4. ἀμφοτέρων ἐς βάσιν. *utroque, quo ambulem, pede orbatus*, vertit *Brodaeus*. Vix recte. Junge potius *ιστάμενος ἐς βάσιν* (pro ἐν βάσει) ἀμφοτέρων ὁρφάνος. cum sic manibus pedibusque orbat in basi collocatus sim.

PARRHASII PICTORIS

FRAGMENTA.

Π. 60.] I. et II. Servavit *Athen.* L. XIII. p. 543. D. E. καὶ Παρρήσιον τὸν ζωγράφον πορφύραν ἀμπέχεσθαι, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα ἱστορεῖ Κλέαρχος ἐν τοῖς

βίαις. οὗτος γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφήσας, λέγει
τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἔγραψε τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελου-
μένοις ἔργοις·

ἄβροδιαίτος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τάδ' ἔγραψε.

καὶ τις ὑπεραλλήσας ἐπὶ τούτῳ παρέγραψε·

ῥαβδοδιαίτος ἀνὴρ.

ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τάδε·

ἄβροδιαίτος . . . τέχνης.

ἠύχθη δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοις, ἅτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι
λέγων·

Φημί γὰρ . . . βροτοῖς.

Ad subscriptionem illam, qua Parrhasius urebatur, *Plinius* respexit H. N. XXXV. p. 693. 16. *Faecundus artifex, sed quo nemo insolentius et arrogantius sit usus gloria artis. Namque et cognomina usurpavit, Abrodiaetum se appellando, aliisque verbis principem artis et eam ab se consummatam.* De Parrhasii mollitie et delicato cultu quaedam ex *Theophrasto* narrat *Aelian.* L. IX. c. XI. ubi *Perizonius Athenaei* locum interpretatur. — V. 1. Haud scio, an melius scribatur: ἀρετὴν δὲ σέβων. *Vir delicatus quidem, virtutis sament amans.* Particula μὲν in priorē membro frequenter omittitur. — V. 3. In verbis ὅς γ' ἀνέφυσε mire inepta mihi videtur particula γὰρ. Fortassē scribendum:

ὅς νιν ἔφυσε.

Quod ἐξελασθῆναι praeceffit, huic correctioni non obstat. Hoc poëta ex sua persona dicit; de Parrhasio pictore tanquam de tertio quodam agens. Vulgo distinctione hic versus laborat. — Negat *Valckenar.* ad Herodot. p. 727. 21. graece dici τὰ πρῶτα φέρειν, dicendum esse φέρειν. Praeter nostrum tamen sic quoque locutus est *Eustath.* de Hyfm. IX. p. 400. τὰ πρῶτα τῶν ἐν ἀδολκώμει φέρονται. — Ceterum primum hujus Epigrammatis versum *Athenaeus* iterum laudat L. XV. p. 687. 13. ubi τάδ' ἔγραψεν habetur,

Ad II. fragmentum haec notavit *Brunckius*: „Hoc
»fragmentum legitur etiam in *Aristidis Orat. περὶ τοῦ*
»*παραφθέγγματος* p. 386. ex cuius cum *Athenaeo* compa-
»ratione video primum hexametrum integrum super-
»esse et sic scribendum:

»οὐχὶ κλύουσιν ἄπιστα λέγων τάδε· φημί γὰρ ἤδη — —

»Legitur enim ap. *Aristidem*: ἀλλ' ἐμὲ πρόην· ἄνδρ' ἐταῖρος
»— ζωγράφου τι ἐπίγραμμα ἐξεδίδασκε τούτῳ καῖσιτα κλύουσι
»λέγων τάδε· φημί . . Manifestum est, verba, quae apud
»*Athenaeum* et *Aristidem* leguntur tanquam illorum,
»partem esse versiculi *Parrhasii*. *Zeuxidis* pictoris simi-
»lis sententiae elegos; sed *mutilos*, ibidem refert
»*Aristides*:

»Ἡρακλεῖα πατέρι, Ζεῦξίς δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρῶν

»ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,

»δείξας νικᾶτω δοκῶ δέ φησιν

» ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερά ἔχειν.»

— In illis ap. *Aristidem* verbis versus initium esse,
nec *Palmerium* fugerat in *Exercitatt.* p. 490. qui ta-
men vitiosum procudit versum: καῖσιτα κλύουσι λ. τ.
Non enim fieri potest, ut κλύειν priorem producat. Oδ
ab initio lectum fuisse, ex *Athenaeo* apparet. Sed vide, an
Parrhasius scripserit:

Οὐ κεν ἄπιστα κλύουσι λέγων τάδε· φημί

— V. 2. τῆς τέχνης ap. *Aristidem*.

III. Exstat ap. *Asben.* L. XII. p. 543. F. 544. A.
de *Parrhasio*: τερατευόμενος δὲ ἔλεγεν, ὅτε τὸν ἐν Λίνδῳ
Ἡρακλέα ἔγραφεν, ὡς ὄναρ ἐπιφαινόμενος ὁ θεὸς σχηματίζοι
αὐτὸν πρὸς τὴν τῆς γραφῆς ἐπιτηδεύσῃτα· ὅθεν καὶ ἐπέγραψε
πίνακι· Οἶος . . . *Plinius* H. N. XXXV. 36. 5. p. 694.
Parrhasium gloriatum esse ait, *Herculem, qui est Lindi,*
valem a se pictum, qualem saepe in quiete vidisset.

PHILEMONIS FRAGMENTUM.

¶ 61.] Anthol. Plan. p. 117. St. 169. W. *Vitae Euripidis* hos senarios addidit *Thomas Mag.* quos *Opso-poens* ex Philemonis Comoedia ductos suspicatur. Huic sententiae suffragatur *Clericus* in *Fragm. Philem.* nr. LXX. p. 365. — Habentur hi versus etiam in *Vat. Cod.* p. 436.

ZENODOTI EPHESII EPIGRAMMATA.

I. Anthol. Plan. p. 38. St. 56. W. Ap. *Stob.* in *Flor.* T. LXI. p. 289. Gesn. 253. Grot. In Amoris statuam prope fontem collocatam. Poëta ante oculos habuit *Anüp. Sidon.* Ep. V. Μὴ κλαίων τὸν Ἔρωτα δέκει, Τηλέμβροτε, πείσειν, Μὴδ' ὀλίγη παύσειν ὕδατι πῦρ ἀπνέει.

II. Anth. Plan. p. 218. St. 318. W. ubi ἀδελον. *Vat.* autem *Cod.* p. 253. Ζηνοδότου, οἱ δὲ Ῥιανοῦ, inscribit. In Timonis tumulum, quem ipse Timon sentibus obstrui et obduci optat, ne vel avis ad eum accedat. Expressum videtur ex *Hegeſippi* Ep. VIII. ubi vid. *Nor. T. II.* p. 176. — V. 1. τηχεῖν. Alii contra rogant superstites, ut tumulum a vepribus purgare velint. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXIII. T. II. p. 138. Idem color est in contraria sententia ap. *Philodemum* Ep. XXXI. Φῦε κατὰ στήλης, ἱερὴ κόνι, τῇ φιλοβάκχῃ Μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλλὰς λευκοῖων κάλυκας. — V. 2. ἄγρια κῶλα. Plan. et *Vat. Cod.* σκῶλον. ἄτεροι εἶδος ἀκάνθης φασιν, ἥτις πυρωθεῖσα εὐτονος γίνετο. *Eustatb.* ad II. p. 923. 7. Etiam pro σκόλοφ ponitur. σκῶλα. ξύλα ὠξυμμένα. *Hesych.* Hoc sensu vocabulum accepit *Br.* cujus haec esse videtur emendatio: *fera spinarum impedimenta.* Haec lectio si ex *cod.* fluxit, me-

rito in contextum recepta est; sin ex conjectura, eam minime necessariam esse arbitror. καλα pro *pedibus* saepenumero obvium ap. veteres. Jam vero plantis et arbutis, quae per terram serpunt, pedes poëtae tribuere solent. *Philippus* Ep. XLV. λάθριον, ἐρησιτῆν, σκολὸν πῶδα, κισσὶ, χορεύσας. Sed vide, quae notavimus ad *Simmiae Theb.* Ep. I. Tom. I. p. 330. sq. Notanda epithetorum permutatio, pro σκολὸν ἀγρίας βάτον καλα. Sed sic solent poëtae. — V. 4. ἐρημάσω est in nonnullis edit. — V. 6. γνήσιος. amatus et desideratus. Conf. *Reiskium* ad Constant. Ceremon. p. 89.

III. Duñti sunt hi senarii ex *Stobaei* Florileg. Tit. II. p. 30. Gesn. p. 11. Grot. — V. 1. „κηρύσσεται αἰεὶ ἢ ἄρετή. *Stob.* Scribendum: κηρύσσειτ' αἰεὶ ἢ ἄρετή. In ἢ — „fit synizesis. Sic apud eundem *Stobaeum* p. 70. καλὴ ἢ φρόνησις ἢ ἀγαθὴ, θεὸς μέγας. et p. 79. ὅτω δ' ὀλεθρὸν „δεινὸν ἢ κλήθει' ἄγει. Vide *Toup.* Cur. Nov. p. 261. (ed. Lipf.)“ *Brunck.*

ARCESILAI EPIGRAMMATA.

¶. 62.] I. Servavit *Diogen. Laërt.* L. IV. p. 246. unde relatum est in Append. Planud. p. 527. St. 24. W. Scriptum in victoriam ab Attalo ex certaminibus Olympicis reportatam. — V. 2. αὐδᾶται. κηρύσσεται. In stadio Olympico, simul cum victoris nomine, ipsius patria praegonis voce celebrabatur. — V. 4. πολλὸν κοιδότερον. aliis scilicet victoriis. — Pro θνατῷ vulgo ap. *Diogen.* θνατῶν legitur. Illud est in Msc. regio.

II. Ap. *Diogenem* l. c. Εἰς Μηνόδαρον τὸν Εὐδάμου ἐνδὲς τῶν συσχολιστῶν ἐρώμενον. Appendix Planud. p. 527. St. 25. W. — V. 1. Thyatira, Macedonum colonia. Vide *Sirabon.* L. XIII. p. 625. — V. 3. ἴσα πλέυδα. Ἀναχα-

gorae hoc dictum tribuitur ap. *Diogen. Laërt.* II. 11. *πρὸς τὸν δυσφοροῦντα, ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, Πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἢ εἰς ἑδου κατὰβρυσις.* Paulo aliter *Cicero* in *Tulsc. Qu. L. I. 43. Praeclare Anaxagoras: qui cum Lampfaci moreretur, quaerentibus amicis, vellentne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri, Nihil necesse est, inquit; undique enim ad inferos tantundem viae est.* ubi vide *Davisi*um, et quae notavimus ad *Tymn. Ep. V. — V. 4. ὡς δὲν' ὅσ' ἀνδρῶν* correxisse dicitur *Huerius* p. 81. sed aliud quid scripserit doctissimum praesulem probabile est. In vulgata subaudiendum ἔφη. Depravationem suspicabatur quoque cl. *Wakefield* in *Sylv. crit. T. I. p. 53. ὡς δὲν, πάντων πάντοθεν μ.* — *V. 5. Εὐδάμου.* Hujus viri mentionem facit *Plutarch.* in *Vita Philopoem. c. I. Ἦδη δὲ τοῦ φιλοποίμενος ἀντίπαιδος ὄντος Εὐδάμος (vulgo Ἐκδήμος) καὶ Δημοφάνης, οἱ Μεγαλοπολίται, διεδέξαντο τὴν ἐπιμέλειαν, Ἀρκεσίλαῳ συνήθεις ἐν Ἀκαδημίᾳ γεγονότες καὶ φιλοσοφίαν μάλιστα τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ πολιτείαν καὶ πράξεις προαγαγόντες.* Cum in *Εὐδάμος* media syllaba necessario producat, vide, an scribendum sit:

σημα δὲ σ' Εὐδάμος τὸδ' ἔρξεν ἀριφραδὲς, ὥ σδ — —

σ' pro σδ. positum. — *V. 6.* Verba πολλῶν πνεστέων προσφιλέστερος paroemiae speciem prae se ferre, notavit *Menagius*. Sensus esse videtur, *Eudamum* a *Menodoro*, tanquam virum ingenuum et vere amicum, pluris esse habitum, quam maximas opes; πνεσται enim apud *Thessalos* nobiles pars divitiarum erant, sicuti hodie in *Russia* servi glebae adscripti. De penestis vide *Harporat. p. 285.* et *Valcken.* ad *Ammon.* p. 192. Servos poeta viro ingenuo, multos uni opponit.

DORIEI EPIGRAMMA.

¶ 63.] Relatum est in Append. Planud. p. 519. St. 21. W. ex *Athenaeo* L. X. p. 412. F. ubi, post quaedam ingentis voracitatis exempla laudata, Φύλαρχος δὲ φησιν, αἶτ, ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν, τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. διδ καὶ ποιήσας εἰς αὐτὸν Δωριέα τὸν ποιητὴν τάδε· τοῖος ἔην. . . . Hoc Epigramma, ni fallor, respexit *Solin.* p. 6. B. *Milonem quoque Crotoniensem egisse omnia supra quam homo valet. Etiam hoc proditur, quod ictu nudae manus taurum fecit victimam: eumque solidum, qua mactaverat die, absumpsit solus non gravatim. Super hoc nihil dubium: nam factum elogium exstat. Vide Salmasium* p. 27. C. D. Quae de Milone vulgo narrabantur, in Aegonem transtulit, nonnullis mutatis, *Theocrit.* Eid. IV. 35. — V. 6. πρὸς θεόν. Haec *Athenaeus* interpretatur sic: κατακλιθέντα πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διός. Ante Jovis aram et in ipso Jovis Olympici adspectu taurum devoravit. — V. 8. Suspiceris πάντα κατ' ἐν. Sed vulgatam, in qua particula οὖν valde elumbis est, tuetur *Eustath.* ad *Od.* p. 206. 38. Περὶ δὲ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου φησὶ Δωριεύς, ὅτι, ὃν ἐπόμευσε βοῦν, εἰς κρέα τόνδε κόψας πάντα κατ' οὖν μόνος ἐδάσασθό νιν.

ARCHIMELI EPIGRAMMATA.

¶ 64.] I. Illatum in Append. Anth. Plan. p. 519. St. 21. W. ex *Athen.* L. V. p. 209. C. Scriptum est in sumtuosissimam navem, quam, ostentationis causa exstructam, Hiero Ptolemaeo dono misit. Hujus navis structuram et ornamenta accurate descripta vide ap. *Athen.* l. c. p. 206. C. Similis magnificentiae navem,

Ptolemaei Philopatoris fortasse, (conf. *Athen.* I. V. p. 203. sqq.) descripsit *Maxim. Tyr.* Diff. I. 3. in qua fuisse ait παστάδας καὶ εὐνάς καὶ δρόμους. Novissimam vocem sollicitat *Mørklandus*; sed temere. Satis eam tuetur *Athen.* p. 207. D. κατὰ δὲ τὴν ἀνωτάτω πάροδον γυμνάσιον ἦν καὶ περίπατοι, σύμμετρον ἔχοντες τὴν κατασκευὴν τῷ τοῦ πλοίου μεγέθει. Archimeli nostri carmen magnificentius, quam pro ejus praestantia, remuneratus est Hiero. *Athen.* p. 209. B. Ἰέρων καὶ Ἀρχιμήλον, τὸν τῶν Ἐπιγράμμάτων ποιητὴν, γράψαντα εἰς τὴν ναῦν Ἐπίγραμμα, χιλίοις πυρῶν μεδίμνοις, οὓς καὶ παρέπεμψεν ἰδοῖς δαπανήμασιν εἰς τὸν Πειραιᾶ, ἐτίμησεν. — V. 3. »δρυόχων. trabes erectae carinae nam sustinentes, quibus ea imponitur, quando exstruendae navis exordiuntur opus naupegi. *Eustath.* ad Homer. p. 1878. in fin. ubi v. 3. 4. hujus carminis laudat. — *Brunch.* in Not. ad Aristoph. Thesm. v. 52. — V. 5. Ἀἴτνας. *Antip. Sidon.* Ep. LI. χῶμα — Ἀθωέως Ἰσον ἐρίπνῃ. Quae sequuntur, ex eodem poeta derivata sunt: ἢ ποῖοι χθονὲς οἷες ἀνυψώσαντο Γίγαντες. Haec de mole dicta, nemo facile reprehenderit; de nave, eadem longe ineptissima sunt. — V. 9. τριεπίκτους. Intelligit triplicem navis contignationem. *Θώραξ. πύργος. Hesych. Suid.* Sic *Horat.* I. Epod. v. 1. 2. *Ibis Liburnis inter alta navium, Amice, propugnacula.* ubi vide *Intpp.* — Navis, poeta ait, summis antennis et velis coelum contingit, ipsum corpus suum intra nubes condit. In νεφέων haerebat *Jos. Scaliger*, qui ὑφέων conjecit, improbante *Casaubono*. Aliiter judicat *Brunchius*, cujus haec sunt: »Parum congruum est epitheton μεγάλων. Quumque jam dixerit »ἄστρον γὰρ ψαύει καρχήσια, nubium mentio fere inutilis »videtur. Ideo Scaligeri emendationem probō, »nensis, ἐντὸς ἔχει ὑφέων, quod hujus loci sententiae non »adversatur. Triplēx enim contignatio Terrigenis ad »coelum scansuris scalae instar erat. Vide Scaligerum »ad Catulli Carm. de Nupt. Pel. et Th. v. 10. Emen-

dationis necessitatem plane non video. Nubes sideribus inferiores; recte itaque poeta ait, antennas sidera; ipsum navis κύτος autem nubes attingere; imo ejusmodi acumine, quod in meliore poeta vix tuleris, nihil verificatore nostro dignius. μεγάλων non valde aptum est epitheton; fateor; sed quid impedit, quominus lenissima mutatione unius literae corrigamus;

Σάρακας μελάνων ἐντὸς ἔχει νεφέων.

— V. 11. Anchorae hujus navis funibus nituntur, quales ii erant, quibus Xerxes Hellespontum junxit. Hi funes quam crassi fuerint, diserte docet *Herodotus* L. VII. 36. p. 527. 20. Rem auxit Τζετζ. Chil. I. v. 599. — V. 15. Hinc *Casaubonus* intellexit, navis inscriptionem fuisse hanc: Ἰέρων Ἱεροκλέους βασιλεὺς Συρακοσίων τοῖς τε ἄλλοις Ἑλλήσι καὶ ταῖς νήσοις τοῦτο τὸ σιτηγὲν πλοῖον. Subaudiendum: κατεσκευάσθη. — V. 16. δωροφόρον. *Atben.* In Excerpt. Hoefchel.: καρπῶν πλοῖον δωροφόρον. Emendavit *Casaubonus* δωροφορῶν. Sed prior lectio videtur verior. Navis ipsa, frumento onusta, vocatur πλοῖον δωροφόρος καρπῶν. Tum ad accusativum subaudiendum verbum ἐπεμψε.

II. Cod. Vat. p. 215. Ἀρχιμήδους. σκωπτικόν. ut exhibuit etiam *Dorvillius* ad Charit. p. 387. qui primus hoc carmen integrum edidit. Nam in Planud. p. 274. St. 395. W. postremum distichon desideratur, et auctoris nomen deest. Scopticum esse, inepte pronuntiat lemma-tis auctor, quem medii distichi sensus sefellisse videtur. In laudem Euripidis scriptum est, cujus orationem, quamvis specie facillimam, nemo facile cum successu imitandam susceperit. — V. 1. ἐπὶ βάλλον. Vat. Cod. — δόσβατον οἶμον. Similiter *Oppian.* Cyneg. L. I. 20. τηχεῖαν ἐπιστεῖβωμεν ἡταρτὸν, τὴν μερόπων οὐπὼ τις εἴς ἐπάτησεν ἡοιδαῖς. — ἡοιδοθέτης formatum ad analogiam τοῦ ὕμνοθέτης. de quo vide ad *Meleagr.* Ep. I. T. I. p. 3. —

V. 3. φεινὴ μ. γ. ι. καὶ ἐπιφθορὰς. Vat. Cod. Melius hoc loco *Planudes*: λείη — quod verum esse, oppositionis lex et norma evincit. *Diorim*. Ep. VII. λείη μνάμα παρὰ τριόδου. Ductus color ex loco celeberrimo *Hesiodi* O. et D. 290. μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὶ δ' εἰς ἄκρον ἴκησι, ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα. — ἐπιφθορὰς. Cum, quae vulgo huic vocabulo significatio tribuitur, ad hunc locum nihil faciat, *Dorvillius* eleganter emendavit ἐπικροτός *via frequentata, multum rosis pulsa, et ideo adplanata*. Vocem usurpat *Xenoph.* de Off. Mag. Eq. c. III. 14. ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἰκπεύειν. ubi *Brodaeus* tamen ἐπικροτόν maluit. — Mox Cod. Vat.

ἢ δέ τις α. Εἰςβραίνει, et in exitu pentametri σκόπελος. Ad vulgatam lectionem inprimis facit *Lucian.* V. Hist. L. II. 30. Tom. IV. p. 289. Bip. ἥς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλω μὲν πᾶσα κρημνώδης καὶ ἀπὸ ξυρὸς, πέτραις καὶ τράχυνσι κατεσκληκυῖα πρὸ ἵμεν διὰ τινος ἀκανθώδους καὶ σκολόπων μεστής ἀτραποῦ. *Barnesius* in Vita Euripid. §. XX. σκοπέλου legendum conjicit. — V. 4. 5. »Ultimum distichon ἠδυσόνητον sãnc. Videtur Tragoediam Medae, ut summi »artificii drama laudare. Sed pentameter mihi obscurus »manet, licet verba aperta. An mansit in metaphora? »Et si alias quidem Euripidis tragoedias quis velit æmulari, asperam inventurus sit viam, licet appareat levis »et facilis: at si tentet Medeam, praecipitatum iri talem poëtam et omni poëtica gloria privatum iri.« Haec *Dorvillius*. Vitium videtur haerere in χαράξης. Quid, si legeris:

ἢ δὲ τὰ Μηδείης Αἰητίδος οὐ παρατρέξης,
ἀμνήμων κείνη νέσθην — —

τὰ Μηδείης est Medae historia, qualem *Euripides* in celeberrima illa tragoedia exposuit; ipsam igitur tragoediam significat. Nisi enim Medeam superaveris, ignotus et inglorius inter umbras versaberis. Quare tibi suadeo,

ut totum illud tragoedias scribendi negotium omittas.
Facile οὐπαρά in ἀνὰ abire potuit. ἀμνήμων κείσθι ductum
ex Sapphus carmine Fr. X. ap. Br. κατθανοῖσα δὲ κείσθαι;
οὐδὲ τι μαρμαρέναι σέθεν ἔσσεσθαι.

DEMETRII BITHYNI DISTICHA.

§. 65.] I. II. Duo haec Epigrammata leguntur in
Wat. Cod. p. 477. et in Plan. p. 304. St. 444. W. fine
lectionis diversitate. Prius distichon expressit *Ausonius*
Ep. LXIII.

Me vitulus cernens, immugiet: irrucet in me
Taurus amans: pastor cum grege mittet agens.

HERODICI BABYLONII EPIGRAMMA.

Servavit *Arbenaenus* L. V. p. 222. A. unde *Stephanus*
illud in Appendicem retulit p. 524. *Wecheliani* idem
inferuerunt Libro II. c. X. p. 199. et iterum repetitive-
runt in Append. p. 23. In Grammaticos, nugarum
captatores, invehitur. Facit ad sensum hujus carminis
locus in *Wolfsi* Prolegg. in Homer. p. CCXXXV. „Post-
quam Zenodoti et aliorum in optimos versus et uni-
versa carmina grassantium, libidinem nimium sensissent
„vetusta monumenta, ars ista jure coepit in crimen et
„reprehensionem modestorum et prudentium incurrere,
„notarique a multis censoria insolentia et acerbitas et
„frigida cura rerum minutissimarum.“ Conf. inprimis
Anziphan. Epigr. V. *Philippi* Ep. XLIII. XLIV. —
V. (φύγει). Ex Homero haec ducta. Il. β. 159. Ἀργεῖοι
φύζοντο ἐπ' ὤρεα νῆτα θαλάσσης. In vers. sq. fortasse re-

spicitur *Alc. Mess.* Ep. XXII. 6. — V. 3. γανιοβόμβυκες. qui in angulorum tenebris et sordibus versantur. *Lucian.* in *Pseud.* 24. Tom. III. p. 181. de verbis obsoletis agens: ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνία πον τὰχα τῶν λαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορυρυγμένα, εὐρῶτες καὶ δραχνίων μεστά. — V. 4. τὸ σφῖν καὶ σφῶν. vulgo ap. *Athenaeum.* καὶ τὸ σφῶν correxit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 340. — V. 5. δυσπρόμοτοι. δυσάρεστοι. δύσκολοι. δυσμετάπημτοι. ut *Eustath.* interpretatur ad II. p. 1111. 41. laudans *Hesiod.* in 'Ε. καὶ 'Η. 722. Cf. II. π. 748. — V. 6. ὡς *Wechel.* 'Ελλάς. *Herodicus* se *Aristarcheis* illis praepōnit seque dignum iudicat, ut, illis ex Graecia relegatis, in eadem terra maneat floreatque.

PTOLEMAEI REGIS EPIGRAMMATA.

¶ 66.] I. Saepe hoc carmen est editum. Primus dedit *Fulvius Ursinus* in *Virgilio* c. Gr. coll. p. 15. ed. *Valck.* Emendatus ex suis conjecturis *Victorius* ad calcem commentarii *Isagogici* *Eratosthenis* s. *Hipparchi* εἰς τὰ φαινόμενα. unde id sumsit *Fabricius* in *Bibl. Gr.* T. IV. p. 92. ed. nov. *Fellus* in *Vita Arati* fol. 3^a. *Scaliger* ad *Manil.* ubi graecos *Phaenomenorum* auctores recenset, p. 7. Cum *Grotii* versione *Burmanni.* in *Addend.* ad *Anth. Lat.* T. II. p. 729. — *Arati* carmen *Hegesianactis* et *Hermippi* operibus ejusdem argumenti longe praefendum esse iudicat poeta. — V. 3. σκοπεῖ δ' ἅπε πάντες ἄμαρτον Ἀλλὰ γε λεπτόλογος σ. Ἄρατος ἔχει. *Ursin.* Sic, ut hic legitur, hoc distichon exstat ap. *Fellum* et *Scaliger.* cum in notis ad *Manil.* tum in iis, quas edidit *Villoison.* *Epp. Vinar.* p. 79. — τὸ λεπτολόγου ἐκπαιγεον. acutae subtilitatis principatum *Aratus* obtinet. In hoc enim poematum genere, quod in artium tractatione

versatur, praecipue laudatur τὸ λεπτὸν sive ἡ λεπτοσύνη, *subtilis tenuitas*. Cf. Not. ad *Callim. Ep. XXXV. T. II. p. 290.*

II. Cod. Vat. p. 455. Planud. p. 67. St. 96. W. Suspicabatur *Stephanus*, in titulo scribendum esse εἰς Πτολεμαῖον. Deinde haec notavit: *Synesius* in libello περὶ δώρου (ad *Paonium* p. 311. D. ed. Petav.) hujus Epigrammatis mentionem faciens, τὸ μὲν ὕστερον, ait, τὸ πρῶτον, ἀρχαῖον ἐστίν, ἀπλούστερον ἔχον Ἀστρονομίας ἐγκώμιον. οἷδ' ὅτι — V. 1. In Catal. Codd. Bibl. Laurent. T. I. p. 489. hic versus sic legitur: οἷδ' ὅτι θνητὸς ἔφυν καὶ ἐφήμερος. — θνητὸς etiam Cod. Vat. — V. 2. πυκνὰς. Cod. Laur. ἰχνεύω πυκινὰς. *Synes.* Utrōque loco in v. 3. ordine inverſo legitur: ἐπιφάνω γαίης ποσὶ. — V. 4. διατρεφέας. Plan. διατροφέας. *Synes.* Ζηλὶ διατροφέας. Cod. Laur.

III. Cod. Vat. p. 252. Plan. p. 218. St. 317. W. Timōn tumulum suum praetereuntibus mortem imprecatur. Expressum ex Ep. quod *Leonidae Alexandrino* tribuit *Br. nr. XXXIX. T. II. p. 198.* sed quod aut *Tarentini* aut *Antipatri* est.

ZENODOTI STOICI EPIGRAMMA.

¶ 78.] Ex *Diogene Laërt. L. VII. 30. p. 383.* ubi disertè *Zenodoro* tribuitur, relatum est in Append. Plan. p. 527. St. 25. W. *Suidas*, qui postremum distichon profert v. Κάδμος Μιλήσιος T. II. p. 217. tanquam *Zenonis* laudat. — Exstat in Vat. Cod. p. 224. — Laudatur Zeno, rigidae virtutis veraeque libertatis inter homines auctor. Facit huc *Varro* ap. *Nonium* v. *Defubulare*, quem locum, praeunte *Lipſio* in *Antiq. Lect. I. p. 19.* sic corrigo: *Viam veritatis Zenon moenisse, duce*

virtute; *banc esse nobilem; alteram Carneadem defubulasse, bona corporis secutum.* — V. 1. ἐκτίσω. Vat. Cod. a pr. man. Vett. *Diogen.* editiones κτήσας. — Frugalitatis, paucis iisque, quae natura flagitat, contentae, fundamenta posuisti. De αὐταρκεῖα vide *Garacker.* ad Antonin. p. 24. et p. 85. — V. 3. λόγον. Sapientiam virilem primus invenisti. Zenonis philosophia eorum sententiae opponitur, qui finem bonorum non in virtute, sed in voluptate ponebant. — ἐνηθλήσω *Stephano* debetur; vulgo ἀνεθλήσω legitur. *Meibomius* ἀναθλήσω. Vir doctus in Cod. Scalig. ap. *Huetium* p. 81. κερθλήσω. Ipse *Huerius* ἀνεθλήσω. Post προνοῖα incidendum esse, monet *Lennep.* ad *Phalar.* p. 149. Cui obtemperans, necesse est, αἰρεῖσιν cum λόγον arcte jungas. Si verba recte intelligo, ἐνηθλήσω προνοῖα significant: tu providentiae propugnasti, quam Stoici inprimis divinae naturae solebant adungere. — Zenonis autem disciplinam poeta ματέρα ἐλευθερίας vocat, quandoquidem sapiens solus recte liber vocatur, nec dominationi cuiusquam parens, neque obediens cupiditati: recte invictus, cuius etiam se corpus constringatur, animo tamen vincula nulla injici possint; ut *Cicero* ait de Stoicorum philosophia agens, de Finib. L. II. 75. Non omittendum, lectionem ἐνηθλήσω confirmari a *Suida*, qui h. l. laudat v. ἀτρεστος T. I. p. 374. — ἐλευθερίας. Vat. Cod. et *Suid.* (In ed. Lips. corrige: αἰρεῖσιν, ἀτρεστον.) — V. 5. ἐν καὶ Κάδμῳ. *Suidas* vitiose v. Κάδμος T. II. p. 217. *Menagius* legendum suspicabatur ἐνθεν δ κ. — Negat *Lennep.* l. c. formulam τις δ φθόνος eo sensu, quo hic ponitur, usurpari. Legendum itaque: εἰ δὲ πάτερ φθονίῃ, οὐδαὶς φθόνος ἦν καὶ —. Si patria Phoenix, nil refert, erat etiam Cadmus (Phoenix), ille, a quo etc. *Jō. Goropius Becanus*, teste *Pansino* ad Mich. Apostol. p. 378. correxit: ἔστι πάτερ φθονίσα τ. δ. φ. εἰμὶ δὲ Κάδμος. — Ceterum color, ut ap. *Meleagr.* Ep. CXXVII. εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένη, πατρίδα κόσμον Νάτο-

μιν. — Pro κείνος *Meibomius* κλεινός tentat, citra necessitatem. Vulgata etiam gravior.

CORNELII SYLLAE EPIGRAMMA.

Ex Lectt. p. 267.] „Servavit *Appian.* de Bell. civ. L. I. p. 411. Cornelius Sylla Veneri coronam aut securim dedicat. In τόνδε intelligitur στέφανον, vel πέλεκυν; nisi forte olim τούδε, ad utrumque referendum, scriptum fuerit.“ *Brunck.* Huic conjecturae patrocinatur latina inscriptio ap. *Pisiboeum* L. IV. p. 146. et in Anthol. Lat. T. I. p. 39. LXIV.

*Haec tibi, diva Venus, deponit munera Sylla,
Ut somno monitus, Martis armatus in armis,
Pugnantem atque acies armatas inter agentem.*

Grozii versionem protulit *Burm.* ad Anth. Lat. T. II. p. 705. — Sylla se sub singulari Veneris tutela existimabat, quare tropaea inscripsit: Κορνήλιος Σύλλας Ἐπαφροδίτας. *Plutarch.* T. II. p. 318. D.

ARTEMONIS EPIGRAMMATA.

Π. 79.] I. Edidit *Dorville* ad Chariton. p. 196. In formosum puerum, sive Demum sive Echedemum appellatum, quem poeta Apollini comparat. In Cod. Vat. p. 576. lemma est: Ἄδελον, αἱ δὲ Ἀρτέμωνος. — V. 1. Apollo in insula Delo, Echedemus Athenis imperium habet. — ἀδελνα. De locis altis et montosis, quae per angustum tractum porriguntur. Conf. *Wesseling.* ad Herodot. L. I. p. 35. 86. — V. 3. „Scriptura Codicis est: ὁ Κερκεπλίαν δ' ἔχει Δῆμος. Divisas sic voces in nomen pro-

»primum *Ἐχέδημος* conjungi volebat *Buberius*, qui carmen hoc in Atheniensem *Δήμον* factum censebat, Pyrilampis filium, de quo videndus *Meursius* Attic. Lectt. »IV. 5. Nihil est in ipso carmine, quod huic opinioni »adversetur; at obstat sequens, in quo idem nomen »*Ἐχέδημος* occurrit.“ *Brunck*. Lectt. p. 318. Idem in Notis ad *Aristophanis* Vesp. 98. T. II. p. 205. *ἔχῃ* Δήμος exhibuit, Vaticanas quoque membranas sic exhibere affirmans. In quo fallitur. Codex habet, ut *Dorvillius* edidit, *Ἐχέδημος*, quam scripturam sequens Epigr. confirmat. *Echedemi* nomen Atheniensibus non incognitum fuit. Cf. *Livium* L. XXXVII. 7. — *ἔχῃ* ex superioribus facile suppleri potest. — V. 4. Hunc versum respexit *Alberti* ad Hefych. v. ἀβροκομῶ. — ἔλαμψεν. vi transitiva positum, ἔδωκε λαμπρὸν ἄνθος. ut ap. *Antip. Theff.* Ep. XIII. λάμψω φέγγος ἀκουσίσσιον. — V. 5. Athenae, quae virtute et armis mari et terra regnabant, nunc pulchritudinis quoque imperium exercent. *Julian. Aegypt.* Ep. III. Ἐλλάδα νικῆσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων Λαίῃς θῆκεν εἰς κάλλει ἀμίδην. — In fine Vat. Cod. ὑπαιγάγετο.

II. Cod. Vat. p. 587. ἄδελον, οἱ δὲ Ἀρτέμωνος. Primum hujus carminis distichon edidit *Warton*. ad Theocr. T. II. p. 103. Argumentum, propter medii distichi depravationem, obscurum est. — V. 1. λάδην et παρὰ φαιήν Cod. Vat. Bene emendatum παρὰ φληήν. *Warton*. φληῆς dedit. Finge tibi puerum in angulo prope januam latentem furtimque prospicientem interdum. — V. 3. »In Codice valde depravata est hujus distichi scriptura:

»δοιμαίνων καὶ γὰρ μοι ἐνὺπνιος ἦλθε φαεστερὴν
»αἰτάων καὶ δοῦς ἦχετ' ἤλεκτρούνας.

»quod dedi, e *Salmasii* conjectura est. Sed in vers. quarto »αἰτῶν nihili est. Scribo αἶσαν, i. e. φέρον. Tum mallet: »καὶ δοιοῦς ἦχετ' ἤλεκτρούνας. ducēbat, comites habebat.“ *Br.* At haec nec *Salmasio* nec *Brunckio* digna. Si insomnium

vidit poeta, quid, quaeso, in eo inerat, quod ipsius animum timore percelleret? Si vero puer pharetram gerens gallosque gallinaceos secum ducens, secundum philosophiam *δνειροκριτικὴν* aliquid mali portendebat, id a poeta disertius explicandum erat. Sed non opus est, diu in his conjecturis refutandis immoremur. — Rem ipsam spectemus. Ea, de quibus hoc carmine agitur, in patria Echedemi domo facta esse videntur. Puer, a patre custoditus, ut se tamen amanti morigerum gereret, custodiam fallens, descenderat ad januam, ibique latens, non sine gravi timore, partem noctis cum amante transegerat. Hoc argumentum si probabiliter a nobis fingitur, verba depravatissima sic restituenda suspicor:

δαιμαίνων * παῖς γὰρ μεσονύκτιος ἦλθε ΘΥΡΕΤΡΩΝ,
 εἴτ' αἰὼν κέλαδους ἤχετ' ἤλεκτρονυς.

Haec, ni fallor, sensum efficiunt valde commodum, et a Codicis scriptura proxime absunt. *δαιμαίνων* cum praecedentibus arte jungendum est. *Tibull.* I. El. VI. 59. *Haec mihi te adducit tenebris, multoque timore Conjungit nostras clam taciturna manus.* Conf. *Marc. Argent.* Ep. XIII. — *μεσονύκτιος*, ut *Theocrit.* XIII. 69. *ἰστίᾳ δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάλθαισαν.* Cf. *Eid.* XXIV. 11. et quae collegit *Westen.* ad *N. T. I.* p. 624. *θύρετρον* pro *θύρῳ*, forma apud poetas obvia. *Homer.* II. β. 415. *Tibull.* I. Eleg. IX. 43. *Saepe insperanti venit tibi munere nostro* (puella) *Et laxis clausas post adopena fores.* *Propert.* L. II. VII. 92. *Furtim misero janua adopena mihi.* — *εἴτ' αἰὼν.* Vix quidquam poterit reperiri, quod propius accedat ad Cod. lectionem *αιταίων*; quantillum autem interfit inter *ΚΑΙΔΟΤΕ* et *ΚΕΛΑΔΟΤΕ*, in oculos incurrit. Vocabulum *κέλαδον* de galli cantu recte dici posse, nullus dubito, cum non solum de quovis strepitu, verum etiam de sono musico usurpetur. *κέλαδον ἐπατόνιον λέγει.* *Euripid.* *Iphig.* T. 1129. — Puer, audito galli

gallinacei cantu, in thalamum rediit. Multa his similia ap. veteres exstant; sed unum laudasse suffecerit *Lucianum* T. III. p. 42. Puella εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρεῖα, καὶ συνῆν ἄχρει δὴ ἄλεκτρευμένων ἡκούσαμεν ῥέδοντων. — Ille autem puer minus constanti erat animo, sed modo arridebat amanti, modo infestum in eum monstrabat animum: ἄλλοτε μειδίδων, ὅτε δ' οὐ φίλος. — Pro ἄρεα in Cod. Vat. est ἀνά. In marg. apographi Lips. ἀλλὰ legitur. — Amorem suum poëta apium examini, urticae et igni similem dicit, quandoquidem animum tranquillum esse non patitur. De libidinibus, quae animum irritant et exstimulant, *Juvenal.* Sat. XI. 165. *Irritamentum Veneris languentis et acres Divitis urticae.*

DIODORI ZONAE EPIGRAMMATA.

¶ 80.] I. Vat. Cod. p. 513. cujus auctoritate *Diodoro* tribuitur; nam in Plan. p. 180. St. 264. W. ἀγλόν est. Sensus perspicuus. Postulat poëta, sibi dari poculum testaceum, qualia in Attica praesertim (vid. ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXXVII.) et in Samo fangebantur. — V. 2. γενόμην. Plan. Vat. Cod. — ὅφ' ᾧ. Vat.

II. Cod. Vat. p. 159. Edidit *Kuster.* ad Suidam v. λυπερή T. II. p. 474. *Reiske* in Anth. nr. 409. p. 6. *Toup.* in Em. ad Suid. P. II. p. 255. Herónax, macri agelli possessor, Cereri et Horis primitias quasdam offert. — V. I. 2. 3. laudat *Suid.* in λικμαία T. II. p. 447. V. 2. et 3. iterum in ὀλιγηροσίη T. II. p. 676. — Ceres λικμαίη, quae grana ventilantibus praeest. — ἐν ἀδλακοφότησιν divisim Vat. et *Suid.* — Pro πενιχεῖς, quae est Cod. lectio, ap. *Suid.* in λικμαίη legitur πενιχεῶν, unde R. πενιχεῶν fecit. Idem ὀλιγηροσύνης edidit. Sed vera est lectio, quam Cod. praebet, ὀλιγηροσίη, de agro angustis

finibus circumscripto. — V. 3. „ἀλωρήταις. Sic docte et
 „vere *Reiskius*, qui simul Suidam emendat, cujus forte
 „in integrioribus Codd. exemplum hoc reperiretur: nam
 „verisimile est admodum, eum huc respexisse in hac
 „glossa, quae sic scribenda est: ἀλωρήται. οἱ τὰς ἄλλας
 „φυλάσσοντες. Male legitur: οἱ τοὺς ἄλλας. In apogr. Bu-
 „heriano scriptum ἀλωρήται. In margine haec notata:
 „In Msc. est κλωῖται. Forte legendum κλωῖτα, genitivus
 „doricus ab ἀλωῖτης. κλωῖτας στάχυς. κλωῖτα στάχυος.
 „Suum δωρεῖται sibi habeat Toup, quo omnino carere
 „possumus: nam in his. dedicatoriis Epigrammatibus
 „nihil frequentius ellipsi verborum donandi, dedicandi,
 „consecrandi etc. quod ipse alicubi etiam vir doctissi-
 „mus observavit.“ *Br.* In Cod. Vat. est ἀλωῖται. ap.
Suid. κλωῖται. *Kusterus* coniecit: μοῖραν κλεῖνεν καὶ —
 „primitias farinae et spicarum; ipse huic conjecturae dif-
 „fidens. *Tyrwhitt* in Not. ad Toupii Emend. T. IV.
 p. 420. κλωεινᾶς coniecit. *Secundus* Ep. II. ἵπποις κλωειναῖς.
 — V. 4. ὅς περὶ Vat. Cod. ὅς περὶ *Kuster.* ὅσπερ *Reiskii*
 inventum est: ὅσπερ πάντων σπερμάτων. legumina ex omni
 genere seminum prognata. *Suidas*: ἡ ἐκ τῶν ὀσπερίων μῆξις.
 — Haec munera ponit ἐπὶ πλακίνου τρίποδος, in tabula

marmorea, tribus pedibus fulta. — V. 5. πίπατο. Vat.
 in marg. γε. πέπατο. quae scioli sunt emendationes, de
 metro male solliciti. — V. 5. 6. *Suidas* in γεώλοφον.
 ὄρος. ὕψωμα γῆς. T. I. p. 475. in λυπεῖ T. II. p. 474. in
 πίπατο T. III. p. 76. *Reiskius*, cum in apogr. Lips. de-
 scribentis vitio γεωφιλῆς reperisset, γεωφελῆς edidit, quod
 ipse a φελλεύς derivat. Unice vera est scriptura Codicis.

III. Vat. Cod. p. 144. nomen auctoris adscriptum
 non habet. *Zonae* tribuitur auctoritate Planudeae p. 430.
 St. 564. W. Priapo primitiae quaedam ex horto con-
 secrantur. Expressit hoc carmen *Philipp.* Ep. XX. —
 V. 1. excitat *Suidas* in κρηχανῇ Tom. I. p. 339. —

malum punicum paulo ante ruptum, quod maturitatis signum. *ὑσχιστον βοιὴν* vocat *Crinagor*. Ep. VI. — *ἐρ-
τίχουν*. Infra Ep. VI. *μάλων χνούν ἐπικαρκίδιον*. Quod no-
ster *χνούν* appellat, ap. *Philipp*. l. c. *λεπτή ἄχνη* vocatur.
De malis lanatis sive cydoniis agitur, quae *λασιόμαλα* di-
cuntur. *Hesych*. *λασιόμαλον*. *μήλον τὸ ἔχον χνούν*. Vide *Bod.*
et *Scap.* ad Theophr. L. IV. p. 340. Ubi de malis cydo-
niis agit *Athen*. L. III. p. 82. A. B. *Nicandri* locum lau-
dat ex *Ἑτεροισυμένους* :

*αὐτίχ' ὃγ' ἐκ Σιδδέντος ἢ Πλείστον ἀπὸ κήπων
μήλα ταμῶν χλοάοντα τύπους νυμήσατο Κάδμου.*

Scribendum puto *χλοάοντα*. De Acontio videtur agi, qui
ad decipiendam Cydippen cydonio malo usus esse di-
citur ap. *Aristaen*. L. I. Ep. X. p. 23. In eadem pa-
gina corrigendi sunt versus *Antigoni Carystii* :

*ἦν δέ μοι ὠραίων πολλὸ φίλτερος ἢ λασιμήλων
πορφυρέων, Ἐφύρη τάπερ αὖξεται ἡνεμοέσση.*

Vulgo: *ἡμί μ. ὦ. π. φ. ἢ δ' ἀριμήλων*. Fraudi fuit librariis ge-
nitivus post comparandi particulam, quae in hoc sche-
mate abundat. Vide *Abresch*. Auct. Diluc. Thucyd.
p. 414. — V. 2. ap. *Suid.* in *ῥυτίς* T. III. p. 272. *ἐπ'
ὀμφάλιον* divisim Vat. Cod. *ὑπομφάλιον* non est *rotundum*,
ut Brodaeus explicuit, sed *umbilicum habentem*. *Nican-*
*dr*i Schol. in *Alexiph.* 348. *ὀμφαλδέσσαν*. ἢ τὴν τῇ ὀμ-
φαλῇ προσζένουσαν, ἢ τὴν ἐκ εὐκων τῶν ὀμφαλοῦ ἔχοντων.
*ἢ τὰ γὰρ εὐκα κάτω ὅπως ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' οὗπερ ὁ
νόπος αὐτῶν ῥεῖ.* Br. Ficum cum pediculo lectam inter-
pretatur *Schneider*. ad *Nicandr.* p. 188. De ficum um-
bilico vide etiam *Bodaeum* ad Theophr. L. IV. p. 382.
— V. 3. laudat *Suid.* in *πιδάκων* T. III. p. 112. ubi
πυκνοῤῥῶγα. quod Br. restituendum censet. In Planud.
editt. vett. *πυκνοῤῥῶγον*. In Ascens. *πυκνοῤῥῶγον*. Cod. Vat.
πορφυρέαν τε β. μεθυπήδακα πυκνοῤῥῶγα. — Uvam purpu-
ream, succo tumentem, abundantem acinis. De *μεθυ-*

πίδακα vide ad Philodemi Ep. XVIII. 7. — V. 4. Ap. Suid. in ἀντίδορον T. I. p. 222. τὸ τοῦ δέρματος δέμα. ἐν Ἐπιγρ. καὶ κάρυον χλωρῆς ἀντίδορον λ. Sic plane legitur in Cod. Vat. et hinc Br. χλωρῆς sumfit pro vulgato λεπτῆς. Philipp. Ep. XX. καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων. ἀντίδορον esset recens excoxiatum; sed in Planud. et ap. omnes alios ἀντίδορον legitur. Quam vim praepositio in hac compositione habere possit, non video; an fuit ἀμφίδορον? — V. 5. ap. Suid. in ἀγροιώτης T. I. p. 41. una cum v. 6. in Περίποιος T. III. p. 172. In Vat. Cod. ἀγροῖατα. »μο- »νοστέρθυγι. Hoc ad Priapi veretrum referri non potest. »Inepta est Brodapi explicatio. μονοστέρθυγξ est μονόθυλος, »ex uno stipite dolarius — Quis Horatii Priapum ignorat »e ficulno truncato factum?« Br. In Vat. Cod. super- scriptum μόνοπῳδι, et in marg. ἐπὶ ἐνὶ ποδὶ ἰστάμενος. στέρ- θυγξ δὲ λέγεται πᾶν εἰς ὃξδ' ἀήγον· καὶ ὁ τῆς σπυγς ὁδοῦς. Λυ- κέφρων· στέρθυγξ δέδουκε· τὸν κτανόντ' ἡμύνατο. Recte Scho- liaften explicuisse v. στέρθυγξ, apparet ex versu Sophocl. ap. Aelian. H. A. VII. 39. cerva attollens κεραισφόρον στέρθυγας εἶρεν ἐκῆλος. De Priapo bene peculiato locum interpretatur Salmas. ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 813. qui Huetium in errorem induxit, ut p. 41. suspicaretur scribendum esse ὀνοστέρθυγι· nam Priapum partis obscœnae magnitudine cum asino certare.

IV. Bis in Cod. Vat. legitur, p. 161. et p. 191. Planud. p. 434. St. 568. W. Telephon, venator, Pani belluae exuvias cum clava dedicat, ut ipsi venanti in posterum faveat, rogans. — Expressum est carmen ex Leonid. Tar. Ep. XXXIV. — V. 1. τοῦτό τοι Vat. loco sec. — ἀγροῖατος. Vat. loco pr. ἀγροῖης πλατάνου est ap. Leonidam. Primum hoc distichon laud. Suidas in ὕλει- τῆς T. III. p. 528. v. secundum idem in λυκέρραστῆς T. II. p. 469. ubi τελέρων. male. Utroque loco ed. Mediol. ἐκρέμασε τ. recte scribit. In edit. Anthol. Aldin. pr. et sec. nomen τελέων penitus desideratur. —

II. 81.] V. 3. 4. *Suid.* in κόνινος T. II. p. 356. Clavae ex oleastro solebant fieri. Cf. Nor. ad *Leonid. Tar. Ep.* XI. — V. 4. χείρς. Vat. loco pr. — V. 5. βουνίτα. Vat. utroque loco. πᾶν βουνίτης, qui in collibus colitur. Conf. *Eustath.* II. λ. p. § 31. 32. et *Valcken.* ad *Herodot.* IV. p. 352. 41. — V. 6. *Brunck.* hunc versum sic edidit, ut in *Plan.* legitur. Vat. Cod. scriptura discrepat. Loco pr. habetur: εὐάγει τῷδε πέτασσαν ὄρος. Loco sec. εὐάγει τῷδε πέτασσαν ὄρος. Fuitne igitur:

καὶ εὐάγειν τῷδε πέτασσαν ὄρος.

ei montem feris refertum pande. Vulgatam tamen prae-tulerim.

V. Cod. Vat. p. 408. *Plan.* p. 26. *St.* 40. W. Vetat Epigramma, ne quis quercus, unde primum hominum genus prodierit, excidere velit. — V. 1. τῶν βάλ. *Plan.* τὰν β. τὰν μ. Vat. Cod. — V. 4. πρίνον ἢ κέρμερον. Haec passim junguntur. *Ambis* ap. *Athen.* L. II. p. 50. F. φέρει ὁ πρίνος ἀκύλους, ὁ κέρμερος μιμαίκυλα. *Eupolis* ap. *Macrobium* Saturn. L. VII. 5. capras induxerat de victus copia iactantes, πρίνου κομάρεον τε πτόρεθους ἀπαλοὺς κροτρώγουσαι. De κομάρεω nonnulla collegit *Bod. u St.* ad *Theophr.* L. III. p. 242. — V. 5. A quercu securim prohibe, nam maiores nostri tradiderunt, nos e quercubus procreatos esse. Hominum ex quercubus originem attigit *Virgil.* Aen. VIII. 315. Haec nemora indigenae Fauni Nymphaeque tenebant, Gensque virum truncis et duro robore nata. *Juvenal.* Sat. VI. 12. Homines, qui rupto robore nati Compositivè luto nullos habuere parentes. κοκκύω. (vulgo κοκκίω.) οἱ πάπποι καὶ οἱ πρόγονοι. *Hesych.* Ionicum esse vocabulum, notavit *Etymol. M.* *Suidas* v. κοκκύω. αἱ πρόγονοι. ἀφ' ὧν καὶ κοκκίωσι καθεμένη ἀρχαίωσι. quem locum *Toupius* tentavit in *Emend.* P. II. p. 232. parum feliciter. In voculis ἀφ' ὧν auctoris nomen latere videtur, fortasse εὐφορίων. — . In *Plan.*

ποκνή, accentu in ultima posito. — Pro *ἔντι* Cod. Vat. *ἔντι*.

VI. Cod. Vat. p. 392. sq. Planud. p. 85. St. 124. W. Apes exhortatur, ut diligenter mella conficiant. Comp. *Niciae* Ep. VII. *Antiphili* Ep. XXIX. — V. 1. *Εἰ δ' ἄγετε*. Plan. — V. 2. *ἡ θυμὸς*. Vat. Cod. *ἡ θυμῶν*. Plan. male; nam *θυμὸς* priorem corripit. Pro *περικνιδία* Ed. pr. *πεκνιδία*. Huic vocabulo quis sensus tribuendus sit, non constat: *rugosos ramusculos* vertit *Opsop. furculos Brodaeus*; quae hariolatio est. *περικνιδία* a *κνίζειν* derivatum antepenultimam debet producere, ut *κνίδη*, quod metri leges in hoc versu non patiuntur. Depravata videtur scriptura, nec tamen probabilem emendationem reperio. — V. 3. *μάκωνος ἢ ἀσταφειτιδικαῶνα* Vat. Cod. — V. 5. *ἄγγεα*. Pro alvearibus posuit *Phocylides* v. 163. si vera est emendatio *Ruhnkenii* scribentis:

κάμνει δ' ἡερβφοῖτος ἀριστοπῆδος τε μέλισσα
ἢ κοίλης πέτρης κατὰ χοιράδος ἢ δονάκισσιν,
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος, ἔνδοσι σίμβλων
σμήνῃσι μυριότρεχτα κατ' ἄγγεα κηροδομοῦσα.

— V. 6. *μελισσοσύας*. Cod. Vat. — *ἐπικυβέλιος, α κυβέλη*. Pan apium custos, ut et Pan partem suam accipiat, et is, qui mel alvearibus eximet, et vobis quoque pars relinquitur. — *καπνώσας*. Si quando sedem augustam servataque mella *Theſauris* relines; prius *haustu sparsus aquarum*, Ora fove fumosque manu praetende sequaces. *Virgil. Georg. IV. 228.* — *βλυστηίδι χαιρὶ*. ἀπὸ τοῦ βλίστηιν. Vide ad *Antip. Sid. Ep. LXXIX.* Male *Stephanus* ex *Ascens.* recepit *βλυστηίδι*. Vera lectio est in Ed. Flor. et Ald. pr.

Ex Tom. III. p. 331.] VI^a. Cod. Vat. p. 451. Elegantissimum hoc Epigramma *Br.* primus edidit. Pan Nymphas rogat, an *Daphnin* lavantem viderint, et an

ipsis pulcher sit visus. — V. 1. In Cod. Vat. non est, ut *Br.* ait, *ναρκιδας*, sed *νηρηδες*, et in marg. *δινηιδες*. Illud reponendum, Lectio marginalis ipsa illius scripturae vestigia habet clarissima. — De forma vocis *νηρηδες* vide *Valckenar.* ad Ammon. p. 163. sq. — V. 2. *χθιζόν* ε. ώς ε. *κόνιν*. In marg. *κόνιν*. *επαχνιδίαν* si rectum est, de quo forte quis ambiget, quum nullibi, quod sciam, haec vox reperiatur, significabit, lanugini cutis adhaerentem. *ἄχνη* enim est lanugo. Pronum esset reponere *επωμαδίαν*. — *Br.* Tum vero *κόνιν* revocandum. Sed *επαχνιδίος* mihi quidem longe videtur elegantius. Est autem *κόνις* *επαχνιδία*, pulvis, tanquam *ἄχνη*, sive lanugo quaedam, corpori inhaerens. — V. 3. *σειριόκωντος* invenit *Br.* in apogr. suo. At in nostro *σειριόκωντος* est; nec sequenti versu *μάλλα παρηίδα* reperio, sed *μάλα παρηίδα*. Hinc *Schneiderus* suspicatur *καλὰ παρηίδα*. *Rufin.* Ep. XI. *φοίνισσέτο χιονέη σάεξ*. *Musaeus* v. 58. *ἄκρα δὲ χιονίων φοίνισσέτο κύκλα παρειῶν*. — V. 5. *ἐγώ* Vat. Cod. et mox *μοῦνον* *ἔγνωθην* et *κραδίην*. Sensus est: Dicite mihi, an vobis pulcher fuerit visus? an ego, sicuti pedibus incedo hircinis, sensu quoque et iudicio, non humano, sed hircino sim praeditus?

VII. Cod. Vat. p. 259. Edidit *Reiske* in Anth. nr. 593. p. 82. Charontem poeta monet, ut Adonidi, delicato puero, ad inferos descendenti manum porrigat. — V. 1. *Ἄιδη* Cod. Vat. et sic *R.* edidit, qui Charontem designari censet, nisi forte vertendum sit: Invisi, non conspiciende mortalibus. *Br.* *Ἄιδη* edidit, hanc vocem sum *βᾶριν* jungendam esse ratus: *κελαινὲ Χάρων, ὃς κηπεύεις ἄιδῃ βᾶριν νεκρῶν ἐλαυνομένην ἐν τῷ ὕδατι κ. λ.* Nam *ἐλαυνομένην* quoque ex conjectura dedit, pro *ἐλῶν ὁδόνης*. *Salmasius* conjiciebat *αἰδοῖ* (*αἰδοῖς Χάρων*) et *ἐλαυνόδουν*. Aliam viam, haud paulo meliorem, institit *Schneiderus* in not. mst. ubi et *Ἄιδος* et in fine pentametri *ἰδὼν ὁδόνης*

τοῦ Κ. corrigendum proponit. *Leonidas* Τον. Ep. LIX. Ἀἶδω λυπηρὰ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδαρ ὃς πλώεις πορθμίδι κνανίῃ. *Archias* Ep. XXXIV. αἶδος ᾧ νεκυηγὲ κεχαρμένε δάκρυσι πάντων, ὃς βαρὺ πορθμύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδαρ. — Non omittendum, quod Vat. Cod. a pr. man. κωπέῃ habet, et v. 3. ἐμβαίνοντι. v. 4. Χάρων. v. 5. θῆναι. — *Reiskius* verba ἔχων ὁδύνας, sic enim exhibuit, ad Charontem refert, qui cymbam non sine sudore impellat; memor fortasse querelarum laboriosissimi senis in Contempl. §. 1. *Luciani* Opp. T. III. p. 31. ed. Bip. Deinde idem scribit τὸν κινύραν. In proximis *Reiskium* scriptura apogr. Lips. πλάττει in errorem induxit, ut θραύει corrigeret; eidem mox deberur θῆναι. Quamvis fortasse acquiescendum est in *Schneideri* emendatione, nondum tamen me poenitet conjecturae, olim propositae in Emendatt. in Epigr. Gr. p. 24.

Ἀἶδος ὃς ταύτης καλαμώδεος ὕδατι λίμνης

κωπέεις νεκῶν βάρῃ, ἔχοντι δόας

τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βακτηρίδος ἐμβαίνοντι

κλίμακος ἐκτείνας, δέξο κελαινὲ Χάρων.

Ad v. καλαμώδεος conf. *Propert.* II. El. XX. 71. *Jam licet et sedeat Stygia sub arundine remex.* ubi vide Intrpp. et *Rubnkenium* ad *Hermesian.* v. 5. p. 286. — In ἔχοντι δόας finge tibi puerum delicatulum, qui nec sandalia ferre, neque nudis pedibus per litoris arenam incedere potest. Inprimis huc facit *Philostrat.* Epist. XXII. μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θάμβει σὲ, ὡς πέπεισμαι. δεινὴ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπλᾶς αἱ τῶν δερμάτων καπνότες. et paulo infra: τί οὖν οὐκ ἀνυπόδητος βαδίζεις; τί δὲ τῇ γῇ φθονεῖς; λαύτια (l. βλαύτια) καὶ σανδάλια — νοσούντων ἐστὶ φορέματα. — δόη pro dolore, aerumina, passim ap. poetas obvium. V. *Suidam* in κακοπάθειαι. *Aeschyl.* Prom. v. 524. δόην ἐμβόησε βαρτίαν. *Apollon.* *Rhod.* L. I. 120. — V. 3. βακτηρίδος — κλίμακος, quae verba cum ἐκτείνας jungenda sunt, idem quod τῆς ἀποβάθρας, scalae navalis.

Dor-

Dorvill. ad Charit. p. 597. *Manum a scala porrige in gratiam filii Cinyrae, eumque in cymbam accipe.* — Simili humanitate Charontem excepturum esse Glauciam puerum, auguratur *Stasius* II. Silv. I. 186. *quin ipse avidae trux navita cymbae Interius steriles ripas et adusta subibit Litora, ne puero dura ascendisse facultas.*

¶ 82.] VIII. Cod. Vat. p. 214. Διοδώρου. Nusquam antea editum carmen in Aristophanis cippum scriptum est. Ipse poeta comicus *μῦμα ἀρχαίης χοροστάσις*, monumentum veteris comoediae, vocatur.

IX. Cod. Vat. p. 267. Ζωνᾷ Σαεῖανου. εἰς τινὰ ἔμπειρον ναυηγῆσαντα καὶ ἐπὶ ψάμμῳ ταφῆς εὐμοιρῆσαντα. In Plan. p. 254. St. 368. W. Ζωνῷ est in lemmate, quod *Fabritius* Bibl. Gr. T. II. p. 726. in Ζωνᾷ mutandum esse monuit. Pius quidam viator, naufragi cadaver in litore offendens, illud parvo pulveris munere impertit. — V. 1. ἐπ' ἀμήσομαι. Cod. Vat. In talibus ἐπαμήσασθαι aggerere, congerere significat. Ulysses Od. ε. 482. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν εὐρεῖν. Vide *Eustath.* p. 353. 4. *Apellon.* Rhod. L. I. 1305. Τήνῃ ἐν ἀμφιρότῃ πέφνε καὶ ἀμήσατο γαῖαν Ἀμφ' αὐτόδ'ε. Vide inprimis *Valckenar.* ad Herodot. L. VIII. p. 630. 12. et *Dorvill.* ad Charit. p. 366. sq. — *Wakefield* in Sylv. crit. T. II. p. 100. corrigit: ψυχρά σοι κεφαλὰ. — V. 3. σου Vat. Cod. — V. 4. Ἀλεξάντη. Corruptelae suspicione non vacat. Ἀλεξάντων in Vat. Cod. scriptum. Mirum est eum, qui hominis incogniti cadaver fluctibus in litus ejectum sepulturae mandat, hominis hujus matrem nomine compellare posse. Forte scribendum: οἶδεν Ἀλεξάντων τὸν μέγρον εἰνάλιον. Sed neque hoc placet. Pro οἶδεν Flor. οἶδεν [et sic Vat. Cod.] in duobus Planudeae codd. etiam observatum. Br. *Wakefield* l. c. corrigit: οἶδεν Ἀλεξάντῳ σοὶ σορὸν εἰνάλιον. Curabat tibi tumultum litorea. Comparat idem *Euripid.* Rhéf. v. 199. ubi ἐπιδεῖν

Vol. II. P. I. O

curandi et prospiciendi significatione occurrit. Sed huius loci diversa est ratio. Mihi olim in mentem venerat scribere:

οὐ γὰρ σεν μήτηρ ἐπιτύμβια κωκύουσα
εἶδεν ἀλίζαντον σῶμα τὸδ' εἰνάλιον.

Non enim matri tuæ, ad cenotaphium tuum ploranti, contigit, ut hoc fluctibus laceratum et in undis jactatum corpus videret; sed jaces in deserto litore —. Elegia ad Liviam v. 95. At miseranda parens suprema nec oscula fixit. Frigida nec fovit membra tremente sinu. Non animam apposito fugientem excepit biatu, Nec traxit caesas per tua membra comas. ἀλίζαντον σῶμα, ut λείψανον ξανθὸν ὑπὸ σπλάδι in Epigr. Antip. Sid. XIV. Vide, quæ de hoc vocabulo collegit Markland. ad Suppl. p. 150. et Tourp. ad Suid. P. III. p. 375. — V. 5. »ἡίδνες. Sic »Vat. Cod. et Planudeæ regius optimus. Editiones »ἡίδνος Unde probabiliter Reiskius: δέξοντ' Αἰγυπτίας γεί- »τνες ἡίδνος. quod aliis lectionibus præferendum censeo, modo scribatur: δέξαντ'. πλαταμῶνες ipsa litora »non sunt, sed ὄφραλοι πέτρας, ὄμαλοι πέτρας ὀλίγον ἐξέχουσιν »της θαλάσσης, litorales rupes; ut exponunt Grammatici »veteres. Eae ἡίδνες dici non possunt. Tum quid sunt »ἡίδνες γείτνες γαίης, tanquam si litus terra non esset? «Br. In conjecturam, qua R. textum sanavit, inciderat etiam Jos. Scaliger in not. mss. Huic non præferenda suspicio cl. Wakefield: δέχονται γαίης γείτνος ἡίδνες. In Vat. autem Cod. a pr. quidem manu ἡίδνες legitur, sed deinde ἡίδνος correctum. — V. 7. μόριον βραχύ. Horat. I. Carm. XXVIII. Pulveris exigui prope litus munera. — πολύ. Cod. Vat. — Pro ἔχε μὲν Plan. conjunctim ἔχμεν. i. e. ὥστε σε ἔχειν. Præferenda scriptura Vat. Cod.

Diodoro nostro Vat. Cod. tribuit Epigr. Heliadori T. II. p. 306.

PHILODEMI EPIGRAMMATA.

¶ 82.] I. Cod. Vat. p. 595. Edidit *Dan. Heinsius* de Sat. Horat. II. p. 224. et ex eo *Sam. Petrus* in Obf. L. I. p. 93. Ex *Dacierii* Versione Horatii idem repetivit *La Monnoye* in Menagianis T. III. p. 371. Poëta meretricis et ingenuae puellæ amore inflammatus. hanc sibi magis desiderabilem videri ait. — V. 5. » Δημάριον. » in Cod. Quod variis emendationibus et expositionibus » locum dedit, quibus sensus et venustas carminis perit. » Petrus demonstravit scribendum esse Δημάριον. Δημά » et Δημάριον idem nomen. Hoc ὑποκοριστικόν. Λέξω τὴν » παρθένον Θέρμιον ποθεινότερην Δημάριον. « *Br. Moneta* in Menagianis l. c. ἡ γὰρ ἔτοιμα suspicatur legendum: *paratam Venerem amo, sed magis desidero diu negata gaudia.* Nihil hic mutandum. Sententia est, qualis apud *Ovidium* II. Amor. XIX 3.

Quod licet, ingratum est; quod non licet, acrius urit.

Ferreus est, si quis quod finit alter amat.

Callimach. Epigr. I. μισέω καὶ περιφοίτον ἐρώμενον — σικχαίνει πάντα τὰ δημόσια. Idem Ep. XI. χούμδς Ἔρως τοιόσδε τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπέταται. — Quod ap. *Philodemum* τὸ φυλασσόμενον vocatur, *Horatio* sunt *interdicta, valle circumdata* quæ matronarum amantem *insanum reddere* ait. I. Serm. II. 96.

II. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 469. St. 610. W. Quatuor se puellas amasse ait, nomine Δημοῦς appellatas, unde sibi Philodemi nomen fatale esse suspicatur. — V. 3. Pro Ἀσιακῆς Cod. Vat. ὑτιακῆς legit, quod suspensionem facit, aliud quid in hoc versu olim lectum fuisse. Nomen urbis vel provinciae desideratur. Plura conjici possunt. Fortasse:

καὶ πάλι Ἑκκαρικῆς Δημοῦς τρίτον.

Demus fortasse Hyccarica; ut Laïs. Vide *Athen.* L. XIII. p. 588. B. C. et *Burm.* ad *Propert.* II. El. 5. p. 249. — V. 5. Ipsae igitur Parcae me Philodemum appellarunt, ut me nunquam non Demus cujusdam teneret desiderium. *Et semper causa est, cur ego semper amem. Siue iza nascenti legem dixere sorores, Nec data sunt viae fila severa meae.* Sappho in Epist. ap. *Ovid.* XV. 80. Protefilao Parcas hoc nomen tribuisse, ut futurum ejus casum significarent, dixit *Ausonius* Ep. XX. 4. *Protesilae tibi nomen sic Fata dederunt, Victima quod Trojae prima futurus eras.* Cum *Philodemo* cf. *Meleagrum* Ep. XXXI. Vide Not. T. I. p. 51. fq.

III. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in *Misc.* Lipf. IX. p. 114. nr. 291. Poëtae cum meretrice perquam humana colloquium. — V. 1. καὶ σύγχαιρε. apogr. Lipf. — Mox in puellae responso Cod. Vat. non τί δέ, ut R. sed εἰ δέ exhibet. Haec et quae proxime sequuntur, obscuriora sunt. *Reiskius* vertit: *Quo nomine oportet te citare?* — *Quid vero hoc ad te? Nondum hoc quaere.* — *Seria es?* — *Neque tu esto serius.* Sed haec non bene cohaerent. Verborum ordo fortasse nonnihil turbatus est. Certe nihil obscuritatis remanebit, si scripseris:

α. τί δέῃ σε καλεῖν; β. σὺ τί τοῦτο;

α. μὴ σὺ φιλόσπουδος. β. μήτε σύ.

A. *Quo nomine appellanda es?* B. *Quid hoc quaeris?*
A. *Ne tu tantopere festines.* B. *At nec tu.* Fingē tibi puellam porro euntem; quare amator eam retinet verbis μὴ σὺ φιλόσπουδος. Eadem illa retorquet: nec tu tam festinanter agas. Elegans in his ambiguitas, qualem verba amant. Festinatio viri in eo se declaraverat, quod statim post primam salutationem puellam rogaverat nomen. — V. 3. αἰεὶ τὸν φιλέοντα. eum semper habeo, qui me habere cupiat. — V. 4. εὖτ' ἀπὸ σοῦ π. apogr. Lipf. unde R. εἴτ' ἀπὸ σοῦ, vertens: *anne vero*

Sponte tua venies? Optime *Valckenar.* in *Diatr.* p. 286. B. εἴτα πόσον παρέση; *quo mihi pretio aderis?* Eodem modo, praepositione suppressa, *Antip. Sid. Ep. VI.* δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα — ἔχῃ. *Strato Ep. LXXVI.* οἶδα τὸ ποῦ, καὶ πῶς, καὶ τίνι, καὶ τὸ πόσου. *Macbon ap. Athen. L. XIII.* p. 580. D. μισθῶσιον ὃ καλῶς, φησὶ, πόσον ἴσθης, φράσσον. ut eleganter correxit *Lenneep.* ad *Phalar.* p. 95. 1. Lectione *Vat. Cod.* εὖγε servata *Schneiderus* in *Per. crit.* p. 105. hunc versum sic correxit, ut ap. *Br.* legitur. — V. 5. Viro puellae aliquid arriharonis offerente, id illa recusat; quod cum hic admiretur, ut rem a meretricum consuetudine alienam, puella illecebris artibusque suis confisa, tantum sibi pretii paciscitur, quantum ipsi post rem peractam fuerit visum. — V. 7. ποῦ γίνῃ. *ubi habitat. mittam, qui te arcessat.* καταμάνθανε. *Reisk.* haec sic accipit, quasi puella amanti domicilium suum digito indicet. Si res Londini, Parisiisve ageretur, meretriculam viro tabellam porrigere dixeris, in qua et nomen et mansio perscripta esset. — V. 8. πρέβαγε. De puero nimis morigero *Strato Ep. XXVI.* ἐπίνευσον Ὀφρύσει, καὶ φανερώς αὐτὸς ἐρεῖ, πρέβαγε, Οὐ γὰρ ἀνάβλησις.

π. 84.] IV. Hoc carmen *Philodemo* tribuitur auctoritate *Planud.* p. 470. St. 611. W. *Vat. Cod.* p. 140. τοῦ αὐτοῦ inscribit (i. e. Ἀντιφίλου, cujus carmen praecessit) ἢ μᾶλλον *Φιλοδήμου.* — V. 1. τί τοι *Plan.* — V. 3. μετὰ σοῦ. aliquem, qui te arcessat. Sed hoc sensu praepositio μετὰ cum accusativo jungitur. Vide *Brunck.* ad *Apoll. Rh. I.* 4. Quare *Scaliger* in not. mst. σ' οὖν correxisse videtur. At hoc languet. Interpretare igitur: mittam tecum, cui domum monstrēs. — V. 4. ὑγίαινε. Dicebatur, ut χαῖρε, sed eo discrimine, ut hoc matutino potissimum tempore, illud vespertino adhiberetur. Vide *Thom. Mag. v.* Χαίρειν p. 909. Hinc *Strato Ep. XIX.* Ἐσπερίην Μοῖρῃς με, καὶ ἣν ὑγιαίνομεν ὥραν — ἡσπάσατο. — εὐδ' ὑγίαινε λέγεις. nec salutem quidem reddis? Hoc imita-

tus est *Serrato* Ep. XXVIII. ubi superbientem describens puerum, ἀχρεὶ τίνος ταύτην τὴν ὄφρῶα τὴν ὑπέροπτον, Μέντορ, τηρήσεις, μηδὲ τὸ χαῖρε λέγων. — V. 5. πρὸς ἐλεύσομαι. *Vat. Cod.* — οἶδα μαλάσσειν. et te duriores emollire scio, pecunia scil. data. *Marc. Argent.* Ep. X. ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ἀγγεύσομεν, ἣν ἐπιπέμψω Κύπριδος ἰχνευτὰς ἀργυρέους σκύλακας.

V. *Cod. Vat.* p. 104. φιλοδήμου εἰς τὴν ἑαυτοῦ μοιχαλλίδα νυκτὸς πρὸς αὐτὸν ἐλθοῦσαν. *Reiske* in *Misc.* *Lipf.* IX. p. 137. nr 316. Mulier loquitur, quae, conjuge relicto, nocte intempesta ad inertem amasium venerat. — V. 1. τὴν ἰὸν κλέπτουσα edidit *R. Schedae Lacroz.* ἔμδν, ut est in *Vat. Cod.* unde etiam κλέψασα. Hunc versum profert *Alberti* ad *Hesych.* in *συνεύσιον*. — V. 2. Depravata lectione versus praecedentis in errorem inductus *Reiskius* ἤλαθεν dedit. Deinde πυκνῇ τ. ψακάδι. In *Cod. Vat.* est πυκινῇ τ. ψακάδι. Nihil hic interest, ψεκὰς an ψακάς scribatur. Vide *Intrpp. Moeridis* p. 419. Retinenda igitur scriptura *Codicis.* *Tibullus* de artibus agens, quas Venus amantes doceat, L. 1. El. II. 23. *Nec docet hoc omnes, sed, quos nec inertia tardat, Nec vetat obscura surgere nocte timor.* — *Non mihi pigra nocent hibernae frigora noctis, Non mihi, cum multa decidit imber aqua.* — V. 3. »Bona est versus tertii scriptura; non retinenda tamen *Salmasii* conjectura: τοῦννευ ἀπρηκτοὶ καὶ »τακείμεθα, quod, ob verbi praesertim significantiam, »praefendum videtur. « *Br. Reiske* dedit ἐν εὐπρήκτοις. quod merito repudiavit *Toupius* in *Em.* in *Suid.* P. III. p. 456. qui tamen, omisso in fine interrogandi signo, parum recte haec verba interpretatur sic: dicit puella, se media de nocte ad Philodemum clam marito venisse, sed ita frigore et pluvia defatigatam, ut nihil agerent. — Est potius vir, qui ἀπρηκτος jacet, de quo puella conqueritur: Hanc igitur ob causam noctis pericula, frigus et pluviam non extimui, ut nunc segnes et inertes jaceremus, et minime sic, ut amantes decet? Desidero ta-

men in hac interrogatione particulam ἀρα. Fortasse fuit:

τοῦνεκ' ἐν ἀπρηκτοῖς ἀρα κείμεθα;

ἐν ἀπρηκτοῖς pro ἀπρηκτοί. Apte Τουρπίus comparat Diogen. Laërt. IV. 2. 3. de Phryne: καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσα, ἀπρακτος ἀναστῆναι. Similem reprehensionem Cynthiae suae refert Propert. L. II. El. XII. 5. *Illam meos somno lapsos patefecit ocellos Ore suo, et dixit: Siccine lente jaces?* Idem II. XI. 13. *Nec mihi jam fastus opponere quaerit iniquos Nec mihi ploranti lenta jacere potest.* i. e. ἀπρηκτος. Hoc vocabulo de seignibus et inertibus utitur Manetho L. IV. 517. νωχελῆες τε πέλουσι καὶ ἀπρηκτοὶ καὶ ἀτολμοί. Plura, quae huc pertineant, collegit Dorville in Charit. p. 159. — Verba ὡς εὔδειν — ad λαλεῦντες, non ad totam enuntiationem referenda sunt. Amantes se invicem verbis et grata loquacitate juvare decet. Ovidius III. Amor. XIV. 24. *Illic nec voces, nec verba juvantia cessent.* Art. Am. II. 705. *celeberrima verba loquentur, Nec manus in lecto laeva jacebit iners.*

VI. Cod. Vat. p. 140. Planud. p. 467. St. 607. W. In amantem (qualem se Petala habere ait ap. Aristaenet. I. Ep. XXXVI. p. 162. ἐγὼ δὲ ἡ τάλαινα θρηνησδὼν, οὐκ ἔραστὴν ἔχω) qui, postquam multis et precibus et lacrymis a puella id, quod pètierat, consecutus est, iners et cunctabundus sedet, nec occasione sibi oblata fruitur. — V. 1. περιεργα θεωρεῖς. In re amatoria passim. Strato Ep. XVII. τίς καλοὺς οὐ περιεργα βλέπει; Achilles Tat. p. 9. περιεργότερον ἔβλεπον τὸν Ἔρωτα. Idem p. 50. ἦδη δὲ καὶ αὐτὴ περιεργότερον εἰς ἐμὲ βλέπειν ἐθρασύνετο. Philostrat. Epist. LIII. p. 940. meis oculis συνέγνωκα δεινὴν περιεργίαν. Aristaenet. L. II. Ep. XXI. p. 105. περιεργος διατελεῖ σπρὸς τὰ γύναια πανταχῇ, οὐχ ἵνα τούτων ἀψαιμι. — V. 3. ταῦτα μὲν ἐστὶν ἐρώντος. Xenoph. Ephes. L. III. 2. p. 54. καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἐρώτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα καὶ ψάσματα καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. Aristaenet. L. I. Ep. XXVIII.

p. 68. τότε μὲν ἐρώσης ἅπαντα πράττει, καὶ μοι τὸν πόθον ὑφάπτει πολύν. — V. 4. Quum dico, en, tecum cubo, tu autem iners jacēs, tum profecto nihil amantis habes. Et Planud., et Cod. Vat. μένεις ἀπλῶς. ἅπλους Br. recepit ex conjectura *Toupii* in Em. in Suid. p. 433. *Meleager* Ep. LXIX. συμπεῖθει πάντας ἐρωτοπλῆειν· πλέειν, ἐρέττειν et alia verba de re nautica petita passim ad rem veneream transferuntur. Vide Not. ad *Antipbili* Ep. I.

VII. Cod. Vat. p. 84. Edidit *D. Heinsius* in Carmin. Gr. p. 143. *Wolf* in Fragm. Sapph. p. 250. *Reiske* in Miscell. Lipf. IX. p. 139. nr. 318. Poëta noctem cum puella transigens, lunam rogat, ut Veneris mysteria radiis suis illustrare velit. — V. 2. δι' εὐτέρετων θυεῖδων. Veteres fenestras lignis vermiculatis claudere solebant. Habebant tamen etiam fenestras lapide speculari clausas. Vide *Salmas.* ad Solin. p. 770. sq. quem fugit locus illustris ap. *Philonem* in Leg. ad Caj. p. 599. 15. — V. 4. ἀθανάτη. Cod. Vat. quod positum ex more poetarum pro *sol.* *Brunckius*, cui fortassis generalis enunciatio huic loco accommodatior videbatur, ἀθανάτοις dedit. Hoc jam *Heinsio* obversabatur, qui vertit: *amantum Haud pudor est magnos furta videre deos.* — V. 4. „Scriptum in Cod. ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡ. *Salmasii* emendationem recepi.“ Br. At haec emendatio nullius assis est. Sensus est in scriptura Codicis: Scio, Luna, te et hanc (puellam) et me felices praedicare. Non enim ignara es horum furtorum, et voluptatis, quae inde percipitur. Nam tuum quoque pectus inflammavit *Endymion*. *Leander* ap. *Ovidium* Epist. XVIII. 59.

Luna fere tremulum praebebat lumen eunti,

Ut comes in nostras officiosa vias.

Hanc ego suspiciens, Faveas, dea candida, dixi;

Et subeant animo Larum saxa tuo.

Non sinat Endymion, te pectoris esse severi.

Flecte, precor, vultus ad mea furta tuos.

VIII. Cod. Vat. p. 105. φιλοδήμου τῷ θαστικῶν ἐπὶ τινὶ
 ἔρῳντι σαρκῶ καὶ πολλὰ παρεχομένη ταῖς ἑταίραις. Edidit
 Reiske in Misc. Lipf. IX. p. 140. nr. 319. — V. 1.
 Falsum est lemma graecum, quod primum hoc distichon
 de meretricum sectatore interpretatur. De moechno
 potius agitur; qui in matronas insanit, nec solum, ut
 eas corrumpat, multum impendit pecuniae, verum et-
 iam gravissima quaeque pericula subit. βινεῖ φρεσῶν.
 Horatius I. Serm. II. 38. de moechis agens, audire est,
 ait, operae pretium,

ut omni parte laborent:

utque illis multo corrupta dolore voluptas.

Atque haec rara, cadat dura inter saepe pericla.

In eodem argumento versatur fragmentum Xenarchi ap.
 Athenae. L. XIII. p. 569. C. quod sic scribendum est:

Καὶ τῶνδ' ἕκαστὸν ἔστιν ἀδεῶς, εὐτελεῶς,
 μεθ' ἡμέραν, πρὸς ὁσπέραν, πάντας τρέπους.
 τὰς δ' οὐτ' ἰδεῖν ἔσθ', οὐδ' ὀρεῶντ' ἰδεῖν σαφῶς.
 αἰεὶ δὲ τετρεμαῖνοντα καὶ φοβούμενον
 δεδιότα τ' ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχονθ',
 ὅπως ποτ', ὃ δέσποινα ποντία Κύπρις,
 βινεῖν δύνανται, τῶν δρακοντείων νόμων
 ὅπῃ ταν ἀναμνησθῶσι παρατετιλιμένοι.

Vide Valckenar. in Diatr. p. 208. E. — καὶ, μὰ τὸν. De
 hac ellipti alibi dictum est. — ¶ 85.] V. 3. δραγμαῖς
 τ. δ. τῇ Δ. Vat. Cod. Duodenos amplexus quinque
 drachmis emo, et praeterea pulchriorem puellam ha-
 beo, et palam id facio, nec vereor, ne, dum futuo, vir
 rure recurrat. Horat. I. Serm. II. 127. Bene praecepit
 Diogenes Cynicus ap. Pseudo-Plutarch. T. II. p. 5. C.
 εἰς ἐλθὲ εἰς περνεῖόν ποῦ, ἵνα μάθῃς, ὅτι τῶν ἀναξίων τὰ τίμια
 οὐ διαφέρει. — V. 6. κείνου. moechi illius. διδύμους. Vide
 ad Marc. Argentar. Ep. XVI. Clemens Alex. Cohort.
 p. 13. 30. ὁ Ζεὺς τοῦ κρείου τοῦ διδύμους ἀπεσπάσας.

Horatius l. c. *Quin etiam illud Accidit, ut cuidam testes caudamque salacem Demeteret ferrum.*

IX. Hoc Epigr. *Reiskius* reperit in apogr. Lips. in fine Sepulcralium nr. 651. (p. 111.) et in Schedis Lacrozianis. In has unde venerit, penitus ignoramus; a Vat. enim Cod. abest. Nec in aliis apographis esse videtur, cum illud et *Heinsium* et *Bentlejum* latuerit, utrumque in Horatii elegantis ex graecorum Epigrammatum fontibus illustrandis admodum sedulum. Fraudem recentioris graeculi suspicatur *Chardon de la Rochette* in Museo Encyclop. Ann. IV. T. I. p. 563. Elegans tamen Epigramma, nec vetere poeta indignum. — Philodemus, qui simul Romanam puellam paulo severioris ingenii et Corinthiam lascivissimam amare fingitur, meretriculam matronae praefereendam existimat. — V. 4. ἐπὶ κεφαλῶν. Immutavit poeta locutionem paroemiacam ἐς πύδας ἐκ κεφαλῆς, qua plures post *Homerum* usi sunt. *Talos a vertice pulcher ad imos.* Horat. II. Ep. II. 4. — V. 5. χόδην παρέχει. Hinc *Serato* Ep. XLII. τὸν εὐθὺ θέλοντα καὶ παρέχοντα χόδην. Proprie de meretricibus et pueris meritoriis παρέχειν. — V. 6. πλαστουργ. Idem de muliere impudica *Tibullus* I. El. IX. 63. *Illa nulla queat melius consumere noctem, Aut operum varias disposuisse vices.* Lusus in Priap. III.

*Obscoenis rigido deo tabellas
Ducens ex Elephantidos libellis,
Dat donum Lalage: rogatque, tentes,
Si pictas opus edat ad figuras.*

Quae hic *figurae* sunt, apud *Philodemum* τέποι vocantur. De Elephantide ejusque libro vide *Intrpp. Suetonii* ad Tiber. XLIII. *Fabric.* Bibl. Gr. T. VI. p. 811. — V. 7. τί δὲ μίαν. Sched. Lacroz. αὖ dedit Reisk. quod cum ἐπιτέλλαις soloecum est. et correxit *Toup.* in Em. in Suid. P. II. p. 158. — Ἄριστον αἰεῖν. apogr. Lips. πείσθην μ'

αἰρεῖν. Schedae Lacr. Hoc merito probavit *Toupius* prae *Reiskii* μ' αἰρεῖν. Piso autem, quem hic poëta alloquitur, Lucius ille Piso est, in quem *Ciceronis* exstat oratio. cf. cap. XXVIII. — V. 8. εἰς Ἐφεσόν. Corinthiam mihi puellam fumo. γ' ἄλλος apogr. Lips. In marg. γάλλος. et comparatio loci Horatiani I. Serm. II. 120. Eandem notam Lacroz. schedae exhibent. Haec lectio, fateor, levem fraudis suspicionem excitare possit; certe, qui fraudem infucare voluisset, non aliter egisset. Nemo ignorat *Horatii* verba:

*Illam, post paulo; sed pluris; si exierit vir;
Gallis banc, Philodemus ait; sibi, quae neque magno
Stet pretio, neque cunctetur, cum est iussu venire.*

Inepte *Toupius* dubitat, an *Venusinus* poëta mentem *Philodemi* recte ceperit; sibi enim lectionem apogr. Lips. τὴν δ' ἄρα γ' ἄλλος ἔχει verioremi videri. In quo neminem sibi assentientem habebit, qui fruges a glandibus discernere didicerit. Sed sic nonnunquam vir acutissimus ipso acumine suo in transversum rapitur. — Ceterum hoc loco reperto — modo sincerum sit carmen — refellitur et eorum conjectura, qui ap. *Horatium*, *Philo, demus, ait*, legendum putarunt, et *Bentleji* opinio, qui majorem distinctionem post *Gallis* ponebat. Similis color ap. *Marsialem* L. IX. 33.

Hanc volo, quae facilis, quae palliolata vagatur:

Hanc volo, quae puero jam dedit ante meo:

Hanc volo, quam redimit totam denarius alter:

Hanc volo, quae pariter sufficit una tribus.

Poscentem nummos et grandia verba sonantem

Possideat crassi menzula Burdigali.

X. Cod. Vat. p. 104. sq. Εἰς Φιλένιον Ἰταίραν. Planud. p. 469. St. 610. W. In puellam, amantibus, saepe nulla mercede accepta, in omnibus morigeram. — V. 1. 2. 3. laudat *Suidas* in *μυγυτίεα* T. II. p. 480.

Puellae nomen incertum. In Vat. Cod. hoc versu legitur *φιλένιον*, ut in lemmate; versu quinto autem *φιλαινιον*. Planud. utroque loco *φιλαινιον*, quod nomen passim occurrit in Anthol. Vide Indicem. — Parvam quidem et subnigram puellam esse ait; eandem tamen haec vitia

multis virtutibus compensare. — ^Η *σελιναν*. Cod. Vat. *σελιναν* verum est. τὸ οὖλον apio⁹ tribuitur ap. *Philostrophum* II. Icon. VI. p. § 18. κότενοι καλεῖ καὶ κατὰ τὴν τῶν *σελιναν* οὐλότητα. De crinibus crispis cogitasse videtur *Philodemus*. *Theocrit.* Eid. XX. 23. χαῖτον δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. *Lucian.* in Imag. §. 5. T. VI. p. 31. ed. Bip. ποιητῶν — οὖλους τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ *σελιναις* τοὺς μὴδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων. Similis est comparatio ap. *Alciphron*. L. III. I. p. 274. βροστρέχους ἔχει βρύων οὐλοτέρους. Crispis capillis praeditum *Archilochus* *τριχουλον*, *Telephilla* οὐλοκίκιναν appellavit secundum *Pollucem* L. II. 23. — V. 2. „καὶ μνοῦ. Sic Suidas in μνοῦς. „(T. II. p. 569.) Male in Anthologia legebatur καὶ „ἄμνοῦ, quod Salmasius jam emendaverat, et postea vidit „etiam sagacissimus Toup. ad Suidam. P. II. p. 269. „Lipf. — Quod autem Kusterus in Suida v. μαγώτερη „ediderit καμνοῦ, id mirari subit. Si e Msc. cod. petita „haec lectio, monere debuisset; fin, supinam negligentiam prodit: nam Suidas in hoc loco ex altero corrigendus erat, aut repraesentanda Mediolanensis editio „nis lectio, quae habet καὶ μου. Br. μνοῦς est lana prima, pilus tenerrimus. *Suid.* μνοῦς. ἡ ἀπαλὴ θῆξ. *Hesych.* ἔριον ἀπαλάτατον, καὶ ἡ πρώτη τῶν ἁμνῶν καὶ πάλων ἐξάνθησις καὶ τὸ λεπτότατον πτερόν, κυρίως δὲ τῶν χηνῶν. *Pollux* L. X. 38. εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν. ubi vide *Jungermannium*. — V. 3. κιστοῦ. quae quum loquitur, tot habet illecebras, ut Veneris cingulum induisse videatur; vel cujus voces etiam plus philtri habent, quam Veneris κιστός. *Alciphron* L. I. Ep. 38.

π. 178. ὅσα ταῖς δμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνδρυντο. ὡς δὲ ἡδὲ
τι καὶ ἀκῆρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν. ἐπ' ἄκροισ
μοι δοκεῖ τοῖς χεῖλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. ἅπαντα ἐκείνη
γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο. Hinc hortulos suos irrigavit *Ari-*
staenet. L. I. I. p. 4. *Plutarch.* T. II. p. 141. C. ἄμαχον
οὐν τι γίνεσθαι — ἡ γυνή — ἂν ἐν αὐτῇ πάντα θεμένη καὶ προῖκα
καὶ γένος καὶ φάρμακα καὶ τὸν κεστὸν αὐτὸν, ἥθει καὶ ἀρετῇ
κατεργάσθηται τὴν εὐνοίαν. *Himer.* Or. III. §. 3. p. 440.
οὐδ' εἰ τὸν κεστὸν ἔχων τὸν Ὀμήρου φθέρεξαιτο. — V. 4. παντὶ
suspiciatur *Jos. Schliker* in not. mst. male. Non hoc lau-
dat *Philodemus*, quod Philaenium omnibus, sed quod
sibi omnia, quaecunque poposcerit, praebeat. Rem ex-
tra dubium ponit *Macedon.* Epigr. IV. πείθεται ἔμοι ξύμ-
παντα, καὶ οὐκ ἀλέγισεν ἐμεῖο Κύπριδι παντοίῃ σώματος
ἀπταμένον. — » καὶ αἰτήσαι πολλὰ κε φειδομένη. Ridiculi
» sunt vulgati interpretes, quorum explicatione nihil
» ineptius. Alter, prius dans quam rogetur. Alter, preces
» minime expectans. Immo, pecuniam minime poscens.
» Gratis saepissime copiam corporis sui faciens. Br. De
verbo αἰτεῖν, in hac re usurpato, cf. not. ad *Asclepiad.*
Ep. I. T. II. p. 21. — ἄχρις ἂν. Se non semper eam
amaturum promittit, sed usque dum aliam hac etiam
perfectiorem repererit.

XI. Cod. Vat. p. 91. Φιλοδήμου εἰς Ἡλιοδόραν τὴν
ἐταῖραν. Plan. p. 468. St. 608. W. Quamvis utroque in
loco *Philodemo* hoc carmen tribuitur, *Heliodorae* tamen
nomen et totus scribendi character efficit, ut illud *Me-*
leagri esse suspicer. — V. 2. τοὺς πρὶν. cruciatuum, quos
olim perpeffa est, probe memor.

Π. 86.] XII. Cod. Vat. p. 511. Neminem scio,
qui hoc carmen ante Br. ediderit. De virium suarum
deminutione conqueritur. — V. 3. οἱμοὶ καὶ τοῦτο. Vat.
Cod. et sic schedae *Lacroz.* ex quibus *Reiskius* hoc carmen in
suas schedulas retulit, φθίνει μοι corrigens. Ex R. igitur

conjectura sic edidit *Brunckius*, (vide Praef. nostr. p. XXIII.) quam nec certam, nec verisimilem existimo. Continuandam puto orationem, et fortasse corrigendum:

— — ἐς ἡέλιον·

οἱμοι καὶ τοῦτ' αὐτὸ μάλα βραδύ — — —

Sic haec bene cohaerent: *et semel tantum, et lento motu; quin saepenumero ne ad finem quidem res perducitur.*

— V. 4. »τὸ τερμύριον. Sic cod. τὸ τοῦ τέματος μεδόνιον.

»Nisi forte τερμύριον legendum est. Pro ἡμιθανές, quod »genuinum non videtur, reponendum censeo ἡμιτελές.»

Br. Utinam vera lectio tam clare appareat, quam sensus loci. Significare voluit poeta, se in medio nonnunquam Veneris stadio corruere, (ἡμισυ κελεύθου κυπεδῶνις ἀνίστας. *Paul. Sil. Ep. XII. 4.*) quum olim puella officium suum tota nocte valere experta fuerit, ut *Propertius* loquitur L. II. XVIII. 24. *Rufinus Ep. V. ἐκλυτος ὑπνάλειρα γυῖα κέκμηκα πόνω.* Quare vide, an scribendum sit:

πολλάκι δ' ἤδη

ἡμιτελές θνήσκει, οὐδ' ἐπὶ τέκμαρ ἰκν.

Postrema haec probabilitate non carent. τέκμαρ. πέρας.

τέλος. *Hesych.* In his omnibus subaudiendum τὸ βούλιν.

Martial. l. III. Ep. LXXIX. Rem peragit nullam Sertorius, incubat omnes; Hunc ego, cum fuit, non puto perficere. — V. 5. Similes querelas *Ovidius* tundit Amor.

III. El. VII. 17. cum iners juxta amicam jacuisset:

Quae mihi ventura est, siquidem ventura senectus, Cum desit numeris ipsa juvenia suis? et mox: *Exigere a nobis angusta nocte Corinnam, Me memini numeros sustinuisse novem.*

XIII. Cod. Vat. p. 106. Plan. p. 469. St. 610. W.

Animae suae a Xanthippe, jam pubescere incipiente,

magnum auguratur incendium. — V. 1. λαλίῳ. Vat.

Cod. male. — κατίλον ὄμμα. oculi diserti et loquaces.

λαμυρὰ ὄμματα vocat *Meleager Ep. L.* — πῦρ καταρχόμε-

nov. *Haec est venturi prima favilla mali. Propert. L. I. IX. 17. Conf. Ep. XV. — V. 3. ἐκ τίνος. ex qua causa. Plane huc facit idem Propert. II. El. I. 75. nec causam, nec apertos cernimus ictus, Unde tamen veniant tot mala, caeca via est.*

XIV. Cod. Vat. p. 513. unde emendatum et auctori suo vindicatum edidit *Dorville* ad *Charit. p. 529.* Nam in *Plan. p. 180. St. 264. W. ἀδέσποτον* est et mutilum. In edit. pr. plane desideratur. Insequentes edd. illud ex *Lectionibus Aldinae* pr. receperunt. — Poëta, jam medio vitae suae spatio peracto, se amorī adhuc et voluptatibus indulgere fatetur. — V. 2. βρότου. *Vat. Cod.* Notanda locutio βίβου σελίδες, *vitae pagina*, pro vitae summa. Ducta videtur metaphora a tabella, in quam rationes referuntur. — V. 3. Similis color ap. *Tibull. L. I. El. I. 71. Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit, Dicere nec cano blandizias capite.* — Hunc vers. omittit *Planud.* — V. 4. συνετής. Hinc *Apollonid. Ep. I. ἀλλ' ἄγ' ἐπείγου ἢ συνετὴ κροτάφων ἀπτεται ἡμετέρων.* *Sera et sapientior aetas* ap. *Ovid. I. A. A. 65. — V. 5. μέλλοντος.* *Aldinae* edd. — Mox veteres quaedam edd. ἀπλείστω. — V. 7. 8. desiderantur in *Planud.* αὐτὰς suspicatur *Br.* in *Leßt. p. 318. κορωνίδα γράφειν* dicuntur scribae, cum librum ad finem perduxerunt; est igitur finem imponere. Optat *Philodemus*, ut *Musae*, sub quarum tutela vitam agit, *Xanthippes* amorem sibi coronidis loco scribant, in eoque ipsum desinentem faciant. De locutione *κορωνίδα γράφειν* live ἐπιτελέειν disputavit *Schwarz* de *Ornam. Libror. p. 76. sq. — Μοῦσαι δὲσπ. μαν. Propert. L. I. El. IX. 41. Sunt igitur Musae, neque amanti tardus Apollo: Quis ego fretus amo.*

XV. Cod. Vat. p. 105. *Planud. p. 468. St. 608. W.* In *Lyidicen*, puellam tenera aetate adhuc, sed jam omnibus splendentem veneribus. — V. 1. κάλυκες sunt

rosae, quae h. l. vernantem puellae pulcritudinem significant. γυμνόν. quia se nondum penitus prodit, nondum tota e calice prorupit. — βότους. Nigrescit uva, cum ad maturitatem pervenit. Lyfidiceñ igitur viro nondum maturam esse ait. Saepissime ab uvis metaphorae ad aetatem significandam traducuntur. *Onestes* Ep. I. puellam, quam velit, describens, εἴη, ait, μήτ' ὄμφαξ. μήτ' ἀσταφίς. Similiter in Ep. ἀδεσπ. LXIX. ὄμφαξ οὐκ ἐπένευσας· ὅτ' ἦς σταφυλῇ, παρεπέμψω. De πρωτοβολῶν dictum est ad Ep. *Platonis* VI. 4. — V. 3. τόξα. Pro sagittis passim. — ¶ 87.] V. 5. Fugiamus, dum Amores spicula nondum imposuerunt nervo. — Mox pro μεγάλης, quae est Cod. Vat. lectio, Planud. πολλῆς legit. Res eodem redit. — *Plato* Ep. VI. ἃ δειλοὶ, νεότατος ὑπαντιάσαντες ἐκείνης Πρωτοβόλου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς. Obversabatur hoc carmen *Antipho* Ep. II.

XVI. Cod. Vat. p. 91. Plan. p. 468. St. 608. W. Poëta quamvis se in Cydillae amore nullis non periculis obnoxium esse sciat, amoris tamen impotentiae resistere nequit. Cydilla igitur matrona fuisse videtur. Cf. not. ad Ep. VIII. *Pseudo-Plutarch.* T. II. p. 5. B. de juvenum perditorum flagitiis agens, ἤδη δέ τινες, ait, καὶ τῶν νεανικωτέρων ἄπτονται κακῶν, μοιχεύοντες καὶ καταφθοροῦντες, καὶ μὴν ἡδοὴν θανάτου τιμώμενοι. — V. 1. ὑποκόλπιος. *Theocrit.* Eid. XIV. 37. ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. — V. 3. παρὰ κρ. Vat. Cod. — παρὰ κρημνὸν πόντον τέμνειν paroemiae speciem habet de iis, qui caput magnis periculis objiciant. *Non ego per praeceps et acuta cacumina vadam.* *Ovid.* A. A. I. 381. — τέμνειν πόντον eleganter, ut *viam secare* ap. Latinos. *Lucian.* T. VI. p. 50. ed. Bip. εὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμνόμεν τὴν ὁδόν. *Eurip.* *Phoen.* v. 1. ὦ τὴν ἐν ἄστροισι οὐρανοῦ τέμνων ὁδόν. Conf. *Gottleber.* ad *Thucyd.* II. 100. p. 407. *Elsner.* *Obss. Sacr.* T. II. p. 311. sq. — κύβον ῥίπτειν et ἀναρρίπτειν plures illustrant. Vide not. ad *Antip. Sid.* Ep. XCIII. et *Dervill.* ad

ad Charit. p. 88. — Hunc versum cum parte praecedentis laudat *Suid.* v. κέρως T. II. p. 389. — V. 5. οὖν, quod me in vulgata magnopere offendit, a Vat. Cod. abest, quod corruptelae suspicionem auget. Fortasse legendum:

ἀλλὰ τί μοι πλέον ἐστίν; ἄγαν θρασύς — —

Quanta incurram pericula, non ignoro. Quid autem? nimis audax, nimis violentus est amor, qui, cum amantem aliquo trahat, nullum prorsus timorem novit. — V. 6. πάντο' ἔ. et φόβου. Plan. et Vat. Cod. — φόβου praebet Ed. Flor. pr. ἀρχὴν adverbialiter est positum, quod fraudi fuit librariis. Vide *Lenep.* ad Phalar. p. 82. sqq. — οὐδ' ὄναρ. Graviter negat. Cf. notas ad *Callim.* Ep. XV. T. II. p. 272.

XVII. Cod. Vat. p. 88. φιλοδήμου εἰς φιλανίδα τὴν νεωτέραν. Plan. p. 467. St. 608. W. ubi ultimum distichon deest. Elegans carmen. Philaenida ancillam, lucerna accensa, exire jubet poëta ex thalamo, in quo cum puella cubat. A versu quinto ipsam puellam alloquitur. — V. 1. τὸν σιγῶντα — λόχον. μύστην λόχον vocat *Pompejus* Ep. II. p. 105. Hinc *Meleager* Ep. LXXI. λόχον συνίστορα dixit, ubi vide notas. Adde *Burm.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 684. — τῶν ἀλαλήτων. eorum, quae silentio premi et occultari volunt, qualia sunt Amoris mysteria. Hoc sensu vocabulum ἀλαλήτων accipiendum esse, contextus docet; nec etymologia obstat. *Tibull.* I. El. II. 33. *Parcite luminibus, seu vir, seu femina fias Obvia: celari vult sua furta Venus.* — V. 2. ἐκμεθύσασα. affundens oleum. μεθύειν dicuntur, quae repleta sunt et saturata. *Homer.* II. XVII. 390. βοείην — μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Attigit *Toup.* in Not. ad *Hesych.* T. I. p. 255. — V. 4. πυκτὴν. Vulgo. πυκτὴν. Vat. Cod. Hoc in πτυκτὴν mutandum videtur. Intelligitur janua valvata, δικλὺς. πτόχες autem sunt tabulae, quibus janua operitur. Vide

Salmas. in *Plin.* p. 651. F. — Nec tamen spernenda *Br.* emendatio *πηκτὴν θύραν*, quod nititur auctoritate *Hesychii*: *πηκταὶ θύραι, καὶ εὐπηκτοὶ καὶ εὐθυροί.* Confer *Rufin.* Ep. XXVII. τὸ πρέθυρον σφήνου. — In fine versus

θύρην. *Vat. Cod.* — V. 5. *φιλη* et *φιλεράστρι' ἄκοιτις* *Vat. Cod.* — Hunc versum a *Br.* penitus emendatum esse, valde dubito. Quid enim est *ξανθῶ*? quo sensu accipiendum est? Vix verbum reperiri poterit, quod apte suppleatur. Deinde hoc me male habet, quod puella, in cuius amplexus poeta se ruere fingit, bis appellatur. Pro meo sensu oratio ad ancillam continuatur, usque ad verba: *σὺ δ' ὦ φ. κ.* Quare vide, an poeta scripserit:

καὶ σὺ φύλαξ ἂν δώμα . . . Σὺ δ' ὦ φ. κ.

Et tu quidem, o Philaeni, custos in domo maneat. — *Tis autem* —. Ancillae excubias in limine agentes passim obviae. — Jam his omnibus dispositis puellam ad peragenda Veneris mysteria exhortatur. τὰ λειπόμενα. *Cetera quis nescit? lassiqueuimus ambo.* *Ouid.* I. Amor. V. 25.

XVIII. *Cod. Vat.* p. 89. »Hujus Epigrammatis duo »tantum disticha, primum et tertium, in vulgata Anthol. »leguntur. p. 468. St. 609. W. Philodemo valde infensus fuit Planudes. Secundum integrum exstat ap. »Suidam in *λόγδινα* (T. II. p. 465.), quod unde decerptum »esset, mirum non est ignorasse Kusterum; et partim »in *κωνοειδέες*. (T. II. p. 365.) Hinc corrigendus Suidas, »ap. quem male legitur: *περιτρομάδες.* « *Br.* Charito, sexaginta annorum mulier, sed adhuc multis veneribus conspicua, hoc carmine laudatur. — V. I. Vulgo corrupte in Plan. *λυκάβαντος ἐς ὥρας.* *Jos. Scaliger* in notis mfr. *ἑώρας* emendavit, nescio quo sensu. *Huetius* p. 46. triplicem proponit conjecturam: sive *τελεῖ λυκάβαντας ἐς ὥρας.* sive *πέλει λυκάβαντος ἐ. ὦ.* sive *πελᾶ λ. ἐ. ὦ.* Veram lectionem *Vat. Cod.* dedit. Vulgarac tamen patrocina-
tur *G. Wakefield* in *Sylv. crit.* T. III. p. 57. qui hanc

locutionem τελεῖ ἐς ὄρας, venit ad sexaginta anni tempestates, exquisitae venustatis esse affirmat. Dicitur enim τελεῖν ἐς, ut ἄνθειν, omisso ὅδον, quod *W.* illustrat in *Sylv. crit.* T. II. p. 2. *Musgr.* ad Hippol. 750. et *Markland.* ad Suppl. I 142. — In mulieris nomine est diversitas

lectionis. Cod. Vat. χαριτῶ. In Edit. Fl. et Ald. pr. χαρικλώ. Reliquae Ald. χαριτώ. — V. 3. 4. omittit Plan. pudori consulens. — κέν Vat. Cod. — λογδινα. Vide ad *Antip. Sid.* Ep. XXIV. *Lucilius* ap. *Nonium* v. *Scare*: *Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas Pectore marmoreo.* quem locum apte comparavit *Toup.* in *Cur. nov.* p. 249. ubi tria priora hujus carminis disticha ex Cod. protulit. *Paul. Silens.* Ep. VIII. quod et ipsum in vetulam venustam conscriptum est: μαζὸν νεαρῆς ὄρεθιον ἡλικίης. *Sororianibus papillis* conspicuam mulierem uno vocabulo ελαφμαστόν appellavit *Rufin.* Ep. XIX. — V. 4. ἔστηκε. Vel nullo strophio papillas ambiente et erigente, stant tamen firmæ et solidæ. Ejusmodi μαστοῖς opponuntur *mammæ inclinatae*, ut ap. *Propert.* L. II. El. XII. 21. *Necdum inclinatae prohibent te ludere mammæ.* Cf. *Burm.* ad *Anth. Lat.* T. I. p. 516. — περιδρομάδος est in Vat. Cod. περιτρομάδος *Suid.* quod *G. Wakefield* in περιτρομάδος mutat. Acquiescendum est in lectione Codicis. — V. 5. ἑμβροσίη. Ed. Fl. Ald. pr. et tertia et Vat. Cod. Ed. Ascens. ἑμβροσίην. — V. 6. πάσας. Edd. vet. praeter *Stephan.* quæ πᾶσιν exhibet. πᾶσαν (sic) Vat. Cod. πᾶσαν etiam *Wakefield* legendum suadet, jungens πειθὼ πᾶσαν, totam, qualis quantaque sit, suadelam. — ἐπιστάζει. Ald. pr. et Ascens. In marg. Vat. Cod. γε. ἑπὶ. Suavior est vulgata lectio et gravior. — V. 7. 8. absunt a Planud. » Ultimi distichi hexameter valde corruptus est in membranis, quarum scripturam hic repraesentabo, ut de mea emendatione judicent eruditi, et meliorem afferant, quibus mea non placuerit; talis autem est: ἄλλᾳ

»τιβθης, ἐργῶντας ὅσοι μὴ φλέγεται. Cetera e Cod. »Vat. meliora dedi.“ Br. In apogr. Gothano non τιβθης, sed πόθους legitur. In Brunckiana lectione primum me offendit particula γε, quam in hoc loco nemo facile consideraverit; deinde ἐργῶσας, quod, sic nude positum, mihi quidem non satis commodum videtur. Jejunus enim evadit sensus, si succi plenas verteris, (quis enim non succulentum corpus macilento praeulerit?) sin prurientes et libidinosas, vereor, ne hoc contextui parum conveniat. Perpicacissimus Wakefield corrigit:

ἀλλὰ τιτθούς ἐργῶντας ὅσοι μὴ φεύγεται ἔρασταί,
δεῦρ' ἴτε τρεῖς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδας.

Metro se non timere scribit; posse enim priorem in τιτθούς corripui, aut τιθούς emendari; idem enim τιθῆ et τιτθῆ, τιθός et τιτθός. At si hac ratione sanandus sit locus, saltem scripserim:

ἢ τιτθούς ἐργῶντας —

Ceterum eadem emendatio sese obtulerat cl. Eichstaedt, qui eam mecum per literas communicavit. Hoc unum mihi in hac lectione displicet, quod poeta sic ad singulam partem venerum Chariclus delabitur, cum jam antea et hujus et aliarum partium mentionem fecerit. Optime sic res procederet, si tertium distichon abesset; sed cum poeta post papillarum commemorationem etiam ambrosium cutis odorem, oris suadelam, reliquasque innumeras mulieris gratias praedicaverit, mirarer, si nunc iterum de papillis sermonem faceret. Quare reconditius quiddam latere suspicor. Fortasse in lectione codicis, ἀλλὰ ποθουεργῶντας ὅσοι μὴ φλεγειτερασταί, latent haec:

ἀλλὰ μεθύεπαργῶντας ὅσοι μὴ φεύγετε ῥᾶγας.

Vetulam, succi plenam, cum acino uvae, bacchico liquore turgente, comparat. Supra Ep. XV. de puella: οὐδὲ μελαίνει βότρυς ὁ παρθενίους πρωτοβολῶν χάριτας. Galatēam suam Cyclops ap. Theocrit. Eid. XI. 21. φιαρεντέραν

esse ait ὄμφακος ὠμᾶς. In ipsa igitur imagine nihil est, quod a *Philodemi* nostri elegantia abhorreat. Jam singula verba videamus. βᾶγες sunt uvarum acini. Hi ubi tument, σπαργῶν dicuntur et ὀργῶν. *Aristaen.* L. I. Ep. III. p. 19: βότρυς δὲ οἱ μὲν ὀργῶσιν, οἱ δὲ περκάζουσιν. *Pollux* L. I. 230. ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων καρποφύων ἑρεῖς ἀκμάζειν, ὀργῶν, σπαργῶν. Vide *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 234. Recte autem μεθύσπαργῶν, uva mustis tumens (*Ovid.* I. *Amor.* XV. 11.), ut ap. *Diodor. Zon.* Ep. III. πορφύρεόν τε βότρυν, μεθύσιδακα, πυκνοῖρᾶγα. Ipsa vitis ἡμερὶς μεδυτερός ap. *Simonid.* Ep. LIV. Acinum turgentem *ebriosum*, μεθύοντα, appellat *Catullus* XXVII. 3. *Posthumiae ebriosa acina ebriofioris.* — Ut autem hoc loco mulier juvenili vigore florens et succulenta eum uva tumente comparatur, sic contra vetula uvis aridior passis est in *Lusibus* XXXIII. ubi *Burmannum* consule.

¶ 88.] XIX. Cod. Vat. p. 103. Planud. p. 468. St. 609. W. Poëta, canis admonitus, pristinam licentiam relinquit, et ludum incidit. — V. 2. ἀλλ' ἐμάνην. Haec paulo gravior reprehensio; sed facile repellitur, culpa in Amorem conjecta. Sic poëta in *Anth. Lat.* L. III. Ep. CXVII. *Institis et stimulis ardentibus, institis actum, Sive fuit fatum, seu fuit ille deus.* — Non omittendum, in *Plan.* κενώματα legi, pravaque verborum distinctione omnem hujus distichi tolli elegantiam. — V. 3. ἐπίφθω. *Brodaeus* supplet ἔρω, in quo *Opsopoeum* sibi consentientem habet. — μελαίνη θεῖξ. Juvenilem aetatem indicat. *Horat.* I. Ep. VII. 25. *reddes Forte latus, nigros angusta fronte capillos.* Male in *Plan.* post θεῖξ distinguitur. — συνετής. Idem dixit Ep. XIV. 4. — V. 5. παίζειν ὅτε καιρὸς. Sic Latini ludere, ut *Horat.* I. Ep. XIV. 35. *Nec luisse pudet, sed non incidere ludum.* Ad sensum facit idem II. Od. III. 13. *Huc vina — ferre jube — Dum res et aetas et sororum Fila trium patiuntur atra.* — V. 6. λωοτήνη. Vulgo.

XX. Cod. Vat. p. 102. qui *Philodemo* hoc carmen vindicat, quod in Planud. p. 484. St. 628. W. ἀήλον est. Puellae, a se relictae, pristinas, quibus frustra usus fuerit, minas in mentem revocat. — V. 1. φιλεῖν πάλε conjecit *Jos. Scaliger* in not. mst. Eadem est sententia in Ep. ἀδισπ. XXXVII. Est hoc ex viri boni officio, amicis et benevolis omni ratione bene facere, hostes contra quovis modo laedere. De Thespesio *Plutarch.* de S. N. V. p. 85. ed. *Wyttienb.* οὔτε γὰρ δικαιοτέρον περὶ τὰ συμβόλαια γινώσκουσιν ἕτερον Κίλικας ἐν τοῖς τότε χρόνοις γινόμενον, οὔτε πρὸς τὸ θεῖον δσιώτερον, οὔτε λυπηρότερον ἐχθροῖς, ἢ βεβαίωτερον φίλοις. Conf. *Luzac.* in Exercitt. Academ. Spec. III. p. 153. sq. — τὸν με δακρύτα. eum, qui me laeferit. *Musonius* ap. *Stobaeum* XIX. p. 170. 25. καὶ γὰρ δὴ τὸ μὲν σκοπεῖν, ὅπως ἀντιδύξῃται τις τὸν δάκνοντα καὶ ἀντιποιήσῃ κακῶς τὸν ὑπάρξαντα, θηρίων τινός, οὐκ ἀνθρώπων ἐστίν. — V. 3. λίην. Plan. et Vat. Cod. — μὴδ' ἐρέθιζε, majore distinctione in versus fine posita, et v. seq. μὴ θέλε Planud. legit. Anonymus Bibl. Bodl. emendavit: ἐρεθίζειν τ. β. μοι θέλε. sive ἐρέθιζε' τ. β. μὴδ' ἔλε. Veram lectionem ex schedis Tryll. restituit *Schneider.* in Per. crit. p. 10. Similiter *Propertius* perfidae puellae minatur L. II. El. IV. 3. ubi scribo:

Haec merui sperare? dabis mibi, perfida, poenas;

Nobis Archilochi, Cynthia, virus erit.

Inveniam tamen e multis fallacibus unam,

Quae fieri nostro carmine nota velit,

Nec mibi tam duris insultet moribus, et te

Vellicet:heu sero flebis amata diu.

Pro στέργοντα Schedae Tryll. στέργοντα. male. — V. 5. καὶτ'. Plan. — ἴσα πάντα. *Horat.* III. Od. VII. 21. *Scopulis furdior Icarum voces audit. Euripides Medea* v. 28. ὃς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος κλύδων ἀκούει νοσητουμένη φίλων. Similia vide ap. *Valcken.* in Hippol. p. 196. C. — V. 7

τοὶ γὰρ. Vat. Cod. qui etiam in fine versus vitiose habet βαύροις et v. sq. ἡμερᾶι ναϊάδος. Nulla causa erat, cur Br. vulgatam βαύζεις lectioni Codicis postponeret. Non enim optative haec efferuntur, sed indicative. Id, quod poeta puellae jamdudum minatus erat, jam factum est: ipse in alius puellae amplexibus haeret, illa autem κλαίονσα βαύζει. Canum proprium est vocabulum βαύζειν. Theocrit. Eid. VI. 10. Conf. Valcken. ad Ammon. p. 231. 13. Translatam significationem illustravit Stahlei ad Aeschyl. T. II. p. 765. — ἐν κόλποις ἡμεῖθα. Tibull. I. El. IX. 79. ad delicias suas: *Tunc flebis, cum me vinctum puer alter habebit, Et geret in gremio regna superba suo.* Ovid. Amor. L. II. 2. 62. in gremia judicis illa sedet.

XXI. Cod. Vat. p. 106. Planud. p. 469. St. 610. W. Puellae opicae veneres mente admiratione percussa celebrat. — V. 1. ᾧ Vat. Cod. per totum hoc carmen; male. Haec fortasse obversabantur Horatio I. Serm. II. 92. *ne corporis optima Lynceis Contemplerè oculis, Hypsaea caecior illa, Quae mala sunt, species: O crus! o brachia! Verum depygis —.* Ovid. I. Amor. V. 19. *Quos bumeros, quales vidi tetigique lacertos! Forma papillarum quam fuit apra premi! Quam castigato planus sub pectore venter! Quantum et quale latus, quam juvenile femur! —* V. 2. κτενός. Pollux L. II. 174. αἰδοῖα καὶ τῶν γυναικῶν ὧν τὸ μὲν σὺμπαν κτεῖς, ἐπίσειον. Clemens Alex. Coh. ad Gent. T. I. p. 36. κτεῖς γυναικείας· ὃ ἔστιν εὐφύμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν, μῦθον γυναικεῖον. — V. 3. ᾧμοιν. Vat. Cod. — V. 5. ᾧ κατὰ τεχ. Vat. Cod. Veram lectionem servavit Planudes. Hinc Automedon Ep. III. ἀρχηστέρῃα τὴν κακοτέχνους σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινυμένην ὀνόχων. Talem in se lasciviam a Phaone laudatam esse ait Sappho ap. Ovid. Her. XV. 45. Haec quoque laudabas: omnique a parte placebam, Sed tum praecipue, cum fit amoris opus. Tunc te plus solito lascivia nostra juvabat, Crebraque mobili-

sas, aptaque verba joco. — V. 5. περί ἄλλων. Vat. Cod. — κλωμεθα ex Brodaeī emendatione in contextum venit. In vet. edit. κλωμαι legitur; in sola Aīcensī κλωμαι, unde Canterus Nov. Lect. IV. 27. p. 234. κλωμαι emendandum proposuit. Quum in Vat. membranīs ὁ τῶν θόρυβου φ. legatur, majoris corruptelae oritur suspicio. — V. 7. » Codd. et libri excusi εἰ δ' ὀπικὴ καὶ φλωρεῖ. ὀπικὴ vox est » latina, quam graece usurpavit Philodemus. φλωρεῖ nec » graecum nec latinum est. χλωρεῖ etiam scripsisse video » Martinium in Lex. philol. quem vide in *Opicus*. « Br. χλωρεῖ est ex emendatione Brodaeī, qui apte comparat *Ovid. Heroid. XV. 35.*

Candida si non sum, placuit Cepheia Perseo

Andromeda patriae fusca colore suae.

ubi N. Heinſius Philodemi versus excitavit. Idem II. A. A. 643. *Nec suus Andromedae color est obiectus ab illo, Mobilis in gemino cui pede penna fuit.* τὸ χλωρὸν est in vitio coloris. *Theocrit. Eid. II. 88. καὶ μεν χρωὶς μὲν δημοῖος ἐγίνετο πολλὰκι θάψω. χλωρεῖς: ξανθοῖς.* Tamen hoc ipsum vitium amantibus nonnunquam placere ait *Plutarch. T. II. p. 84. F. οἱ ἐρωῶντες καὶ τραυλότητας ἀπαύζονται τῶν ἐν ᾧρε καὶ ὠχρότητας.* — Pro φλωρεῖ *Huetius* p. 46. φλωρεῖ dubitanter proponit. Et in hoc fortasse vocabulo reconditius quid latet. — *Opicum* inter convitia fuisse, quibus Graeci Romanos peterent; apparet ex loco *Caronis ap. Plin. H. N. XXIX. 1. 7. Nos quoque distitant barbaros, et spurcius nos quam alios Opicos appellatione vocant. Juvenal. Sat. III. 207. divina Opici rodebant carmina mures.* ubi Schol.: ὀπικεῖν Graeci dicunt de iis, qui imperite loquuntur. Alii *Opicos* dicunt eos, qui foedam vocem habent. Idem *Sat. VI. 455. de muliere putide docta: Nec curanda viris opicae castigat amicae.* Schol.: Imperite, male pronuntiantis.

[V. 89.] XXII. Cod. Vat. p. 512. Poëta se caras illas delicias, quibus opulenti utuntur homines, vinum

Chium, unguenta pretiosa, meretricem magna mercede conductam, et quae his sunt similia, relinquere ait, viliori voluptate nec care emenda contentum. — V. 2. laudat *Salmasius* in Exerc. Plin. p. 745. E. et 747. F. qui utroque loco sic exhibet, ut est ap. *Br.* In Cod. tamen legitur: καὶ π. δὴ σμ. ἔχειν Συρίην. Haeremus in voce λευκοίνους, quam in λευκίδιον mutandam esse puto. Idem suspicabatur cl. *Schneiderus*, cui nec λευκοίνους displiceret, i. e. στεφάνους. Nec δαὶ hic locum habet, sed δὴ scribendum, ut versu seq. Si audaciori esse liceat, scripserim:

Λευκοίων σπατάλην, καὶ ψάλματα — —

Vide ad *Posidippum* Ep. XX. Sed erunt fortasse, qui illud πάλι, in sequentibus toties repetitum, nec hoc loco obliterandum esse existiment. Ceterum τὸ λευκίδιον, quod est e praestantioribus floribus coronariis, opponitur τῇ ναρκίσσῃ vers. 5. flori viliori. Infra Ep. XXXI. φῦε — τῇ φιλοβάκῃ Μη βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοίων κάλυκας. *Lycidas* ap. *Theocrit.* Eid. VII. 62. amici reditum celebraturus ἀνθήθινον ἢ ῥοδόθεντα ἢ καὶ λευκοίων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσαν. *Theophrastus* ap. *Athen.* L. XV. p. 680. E. στεφανωματικά δὲ ἀνθὴ καταλέγει Θεδφραστός τάδε· Ἴον, Διδε ἀνθερ, Ἴφουον, φλόγα, ἡμεροκαλές. πρῶτον δὲ τῶν ἀνθέων ἐκφαίνεσθαι τὸ λευκίδιον. — Vinum Chium reliquis omnibus anteponunt cum alii, tum *Hermippus* ap. *Athen.* L. I. p. 29. E. ubi de vino Thasio:

τοῦτον ἐγὼ κρίνω πολὺ πάντων εἶναι ἄριστον

τῶν ἄλλων οἴνων μετ' ἀμύμονα Χῖον ἄλυπον.

— V. 2. σμύρνα Συρίη est ex pretiosissimis unguentis. Vide *Salmas.* l. c. et p. 367. D. — V. 3. καὶ ἔχει. Vat. Cod. — διψάδα πέρην, sive bibulam, sive cupidam et rapacem. Verbum διψᾶν de appetitu vehementiore usurpatum illustravit *Alberti* in Obsf. phil. p. 29. et *Westen.* ad N. T. I. p. 288. Maxime huc facit *Artemidor.* Oneirocr. I. 68. τὸ μὲν γὰρ διψᾶν οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ἐπιθυμεῖν.

δίψα Ἀφροδίτης de voluptatis desiderio dixit *Oppian*. Hal. L. III. 56. δίψα γυναικῶν ἔχει σε. *Erycius*. Ep. VI. — V. 5. πλαγιαῖων γεύσατε. Notanda locutio. Proprie γεῖν dicuntur, qui alicujus rei gustum praebent. vide *Valcken.* ad *Herodot.* p. 532. 77. Si igitur vera est lectio, πλαγιαῖων γεύσατε vertendum: tibiurum mihi cantum percipiendum date. Insolentius tamen dictum. — V. 6. κροκίνοις μύροις. Crocinum igitur unguentum, *Philodemi* quidem aevo, inter viliora numerabatur. — V. 7. πνεύμονα τήγξατε. Vide not. ad *Eratosth.* Ep. I. T. II. p. 312. — V. 8. φωλάδα. meretricem e lupanari. Reptilia, quaeque sub terra latent bestiae, ἐν μυχοῖς γῆς φωλεοῖν dicuntur. αἱ τοιαῦται δὲ φωλάδες λέγονται, ὅτι φωλοῦσιν. *Eustath.* ad *Od.* λ. p. 431. 49. Vide ad *Anrip. Sid.* Ep. XXXVII. *Horatius* II. Od. XI. 21. *Quis devium scortum elicies domo Lyden.* — Loca autem, ubi volutantur ferae, (φωλεοί) et meretricum diverticula a Latinis eodem vocabulo *lustra* appellata esse, nemo ignorat.

XXIII. Cod. Vat. p. 512. De convivio, ubi de symbola coenabatur. Cum servo loqui videtur poëta, cui, et quid adfit apparatus, et quid praeterea comparandum sit, indicat. — V. 2. βολβίσκους. Hanc vocem lexica ignorant. Diminutivum esse videtur vocis βολβός. Bulbos inter alia olera in coenae apparatu commemorat *Ammian.* Ep. XX. *Ξεῖδακες, πρέσα, βολβοί.* Sed vide imprimis *Arben.* L. II. p. 63, sq. ubi *Alexidis* locus est sic leviter corrigendus:

πίννας, κάραβον,
βολβούς, κοχλίας, κήρυκας, ὡς, κροκάλια,
τοσαῦτα τούτων ἂν τις εὔροι φάρμακα,
ἐρῶν ἑταίρας, χῆτερη χρησιμώτερα.

— V. 3. ἡπάτιον. jecur, asnerinum fortasse, quod magni faciebant veteres. *Plin.* H. N. X. 27. T. I. p. 555. ubi vide *Harduinum.* *Arben.* L. IX. p. 384. — V. 5. ὦν.

Ovis veteres coenam auspicatos esse et terminasse, docent *Intrpp. Horatii* I. Serm. III. 6. Conf. Not. ad *Asclepiad.* Ep. XXVII. 8. — σάμβαλα i. e. σάνδαλα (vid. *Hesychium* v.) in coenae apparatu non facile expectafes. Sed tenendum, Romanos, ad quorum mores *Philodemus* sese composuisse videtur, soleas non gestasse, nisi in tricliniis et coenaculis. Vide *Turneb.* Advers. XXIV. 17. Hanc ob causam tribulis ap. *Horarium* L. I. Ep. XIII. 15. ad coenam properans soleas sub ala portat. Cf. *Gellium* L. XIII. 21. — V. 6. τῆς δεκ. ex *Reiskii* emendatione recepit videtur *Br.* Sic enim ille in Schedis correxit, cum in Cod. καὶ legatur. Hora decima igitur convenire statuerant. Vide ad *Posidipp.* Ep. XII. 6. ὥρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροίζομεθα.

XXIV. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 41. St. 60. W. Venerem poeta precatur, ut ipsum fluctibus agitatum in portum deducat. — V. 1. γαλαναίη. Plan. et in fine vers. δικαίους. Utrumque ex Vat. Cod. mutatum est. — V. 3. κροκάων. Vat. Cod. Se νεβνυμφον coactum esse ait sponsam et thalamum relinquere. Miror, *Jos. Scaligerum* pro κροκέων tentasse ῥοδάων. Thalamus ap. veteres crocospargebatur. *Antip. Sidon.* Ep. XCVIII. Ἦδη μὲν κροκβεῖς — παστὸς ἔσω θαλάμῳ. Obversabatur poetæ locus de Protefilao, a quo καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος φυλάκῃ ἐλέλειπτο καὶ δόμος ἡμιτελής. — V. 4. νεῖφόμενον. Cod. Vat. — Hunc versum dubites, utrum proprio sensu accipias, an allegorico. Fortasse poeta unum ex nobilibus Romanis in Galliam secutus erat; quare illius regionis frigus ipsum animum suum penetrasse ait. At χιόνες Κελτικαὶ paroemiae vim habent. Frigidi cujusdam scriptoris orationem describens *Lucian.* de Hist. Scr. §. 19. T. IV. p. 181. Bip. τοσαύτη ψυχρότης ἔην ὑπὲρ τὴν Κασπικὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτικόν. *Petron.* c. XIX. ubi Encolpius, terrore perculsus gravi, *Afcyltos* quidem, ait, paulisper obstupuit: ego autem frigidior bieme Gallica factus, nullum

potui verbum emittere. ubi recte comparant *Theocrit.* Eid. II. 106. πᾶσα μὲν ἐψύχθην χίβνος πλέον. — In hunc sensum *Schol.* in edit. Wech. *Philodemi* versum accepit: δέδοικόντα. οἱ γὰρ φοβούμενοι φρίττουσι καὶ βίγουσι. Finge tibi poetam in medio mari versantem et tempestatibus vexatum. — V. 5. «κωφά. *stulte. inepte.* Non is erat Philodemus, qui gloriaretur nihil tale dixisse. Scribendum «κῶφα, i. e. *superbe.* οὐδὲν pro οὐδὲν e Cod. Vat. re-
«posui.” *Brunk.* *Antipbil.* Ep. XLIII. κῶφον ἔπος, dictum temerariae confidentiae, qua nihil est quod deorum iram magis excitet. *Tibull.* I. El. II. 79. Num Veneris magnae violavi numina verbo, Et mea nunc poenas impia lingua luit. — In *Mesomedis* Hymno I. Nemesis τὰ κῶφα φρυγμῶτα θνατῶν ἐπέχειν dicitur. — V. 6. σέο πελάγει. Sub Veneris enim tutela mare. Duplicem interpretationem dedit *Schol.* alteram allegoricam, quandoquidem amantes passim dicuntur in Veneris undis versari. Cf. *Epigr. ἑδίση.* XXXI. Not. ad *Meleagri* Ep. XXIX. Simplicior et, ut mihi quidem videtur, verior est eorum interpretatio, qui ipsum mare intelligunt. — V. 8. Ῥωμαϊκούς. Romam itaque revertitur poeta, nescio ex quibus regionibus. At vulgata lectio minus certa est. In Cod. enim Vat. legitur: ναϊκακούς ἤδη δεσπότη. In qua lectione quidvis potius quam Ῥωμαϊκούς latet, quod *Planudis* fortasse inventum est. Lubrica in ejusmodi locis conjectura; sed vide, an scribi possit:

ἁκτιακούς ἤδη, δεσπότι, πρὸς λιμένας.

Philodemo nimirum ex Italia in Graeciam proficiscente. Actium in Acarnania jam antiquitus nobilis propter portum urbs. Vide *Strabon.* L. X. p. 693. B.

¶ 90.] XXV. Cod. Vat. p. 206. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 181. *Reiske* in *Anth.* p. 66. nr. 546. Deos maris rogat, ut se saluum in Piraeum conducant. — V. I. γλαύκη. Vat. Cod. quod *Reisk.* in γλαυκού

mutavit. Nostrum dedit *Dorvillius*. — Pro σά τε apogr. Lipf. σδ δέ. — V. 3. Νηηίδων. Cod. Vat. in quo vocabulo aut synizesia admittendam aut Νηηίδων scribendum existimat *Dorvill.* — V. 5. φοροῖτε *Doru.* — φυγόντα. proficiscentem; nihil amplius. — V. 6. γλυκύν
 ἡ. Πειραέος. Vat. Cod. In marg. ap. Lipf. γρ. γλαυκὴν. ζῶν ἐπὶ γλυκεράν. *Dorvill.* et *Reisk.*

XXVI. Cod. Vat. p. 549. *Philodemo* hoc carmen vindicat. In Plan. p. 132. St. 191. W. ἄδῃλον est. Scriptum in astrologum mollem, ineptum et gulosum. — V. 5. „ὄχευτής. Hoc pertinet ad arietem, quod animal „stolidum est et salax. μαλακός ad Geminos, quorum conjunctio masculam Venerem notat. ὀψοφάγος ad pisces, „qui voraces et ipsi proprie ὄψα vocantur.“ *Huetius* p. 14. — V. 6. μαλακὸς ἐστὶ. vitiose Vat. Cod.

XXVII. Cod. Vat. p. 186. Φιλοδήμον, οἱ δὲ Ἀργενταρίου. Soli *Philodemo* tribuitur in veteribus Planud. edd. et in Steph. p. 412. In Wechel. autem p. 547. auctoris nomen omissum est. Charmus, Lycini fil., victoria in ludis Isthmicis parta, Neptuno frena, phaleras, et quae alia ad equorum usum pertinent, dedicat. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in κημὸς T. II. p. 308. versum secundum iterum in στέργοις T. III. p. 372. φιλορῥῶθωνα κημὸν hinc profert *Heinsius* ad Hesych. in ῥῶθωνες. μυκτῆρες. Quid sit κημὸς, disertè docuit *Eustath.* ad Od. ω. p. 833. 21. Circumligabatur equorum aliarumque bestiarum ori, ne morderent; nonnunquam etiam homines sibi κημὸς alligabant, quando opus faciendum erat summa cum munitie. Conf. *Xenophon* de Re Equ. V. 3. p. 116. ed. *Zeun.* et *Schol. Aristoph.* Equ. 1147. Hoc instrumentum, quod Latini *capistrum* vocant, quia nares ambit, φιλορῥῶθων appellatur. — V. 2. ὀδοντοφόρον. Fuisse videtur lorum, dentibus distinctum, pectora equi ambiens, quale

ornamentum et hodie equis adhiberi solet. — V. 3. καὶ συνὴν ῥάβδον. Plan. *Brunckius* exhibuit emendationem *Salmasii*, quam *Brodæus* occupavit κοῖσυνὴν legens. οἰουμένην *Jos. Scaliger* quoque in not. mltis. Idem tamen ap. *Huetium* p. 38. καὶ σινύνην καὶ ῥάβδον. In Cod. Vat. ita legitur, ut in Planud. — V. 5. ψήκτραν. *Sophocles* in *Oenomao* ap. *Polluc.* L. X. 56. in fragmento a *Brunckio* omisso, quod sic emendandum videtur:

διὰ ψήκτρας σ' δρῶ

ξανθήν καθαίρωνθ' ἵππον αὐχμηρὰς τείχας.

— V. 7. Λυκείου. Vat. Cod. Fortasse idem est *Lycinus*, cujus mentionem fecit *Pausanias* L. V. 2. p. 454. *Spartanus* fuit: ἀγαγὼν δ' ἐς Ὀλυμπίαν πῶλους καὶ οὐ δοκιμασθέντος ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, καθήκεν εἰς τῶν ἵππων τὸν δρόμον τῶν τελείων τοὺς πῶλους καὶ ἐνίκα δι' αὐτῶν. Commemoratur etiam *Lycinus*, qui in pugilatu victoriam inter pueros retulit: *Pausan.* VI. 7. p. 470.

XXVIII. Anthol. Plan. p. 337. St. 477. W. Scriptum est in statuam, quae simul *Pana*, *Hereulem* et *Mercurium* referebat. *Winkelmann.* Monim. Ined. T. II. p. 48. hoc non de una, sed de pluribus statuīs accipiebat, (un gruppo) in quo sibi non assentientem habet *Heynium* in *Comment.* X. p. 90. qui animadvertit, hoc signum male cum *Hermerote* confundi ab *Harduino* ad *Plinium* H. N. XXXVI. 4. 10. De more veterum plurium deorum signa in unum conflandi egit *Huetius* ad h. l. p. 32. Huic mori fortasse locum dedit nobilissima ap. *Homerum* descriptio Il. β. 479. μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων, Ὀρματὰ καὶ κεφαλὴν ἵκελος Διὶ τερπικεράνῃ, Ἀρεὶ δὲ ζῶνῃν, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. — Π. 91.] V. 5. Est, quae ad homines invitandos valeat, commoditas, quod uno sacro tres sibi deos faventes reddere possunt.

XXIX. Cod. Vat. p. 504. *Philodemo* vindicat carmen, quod in Plan. p. 122. St. 175. W. ᾄδῃον est. Te-

nebris sensum hujus carminis involvit depravata primi versus lectio, τὴν πρότερον θυμέλην, quam *Brodæus* de deliciis et veluti scenico apparatu (tabulae), aut etiam de magno illo quaestu, quem is, de quo agitur, olim fortasse in scena fecisset, interpretatur. Sed hoc hariolari est, non interpretari. *θυμέλης*, scenae, ab hoc loco prorsus aliena est mentio. *Joseph. Scaliger* in notis mst. de puella *θυμέλη* cogitasse videtur; sic enim hoc vocabulum, initiali majore, scribi jubet. At nec hoc ad rem facit. Scribendum puto:

τὴν πρότερον φίσβαλιν μήτ' ἐμβλεπε, μήτε παρέλθης.

Divites praecoces amare fructus, et, quae suo tempore nummo emturi essent, ante tempus auro emere, satis constat. Haec stultitia hoc carmine tangitur. *Caricas praecoces ne adspicias, nec praetereas*, ne eorum adspectus salivam moveat. *πρότερον* in hac re fere solemne est. *Hesych.* πρότερον. σῦκον προσηκμάζον. τῶν φισβάλεων σύκων multi veterum mentionem fecerunt. Vide *Athenaeum* L. III. p. 75. B. C. *Aristoph.* in *Acharn.* v. 802. τί δαί; φισβάλεως ἰσχάδας; ubi Schol.: τόπος Μεγαρίδος. ἄλλοι Ἀττικῆς. γένος δὲ συκῆς ἢ φισβαλῆς. *Hesych.* φισβάλεα. εἶδος σύκων, καὶ ἡ συκὴ ἐμωνύμως. τινὲς δὲ ἰσχάδας. *Caricas Atticas* cum aliquando vidisset *Xerxes*, juravit, se non prius praestantissimas has φισβάλες gustaturum esse, quam terra, quae tales fructus ferret, potitus esset. Quare *Eusebius* in *Chron.* L. I. p. 53. 14. Ὁ Μηδικὸς πόλεμος ἐπαύσατο, διὰ φισβάλες ἰσχάδας συστὰς Πέρσαις καὶ Ἀθηναίοις καὶ πᾶσιν Ἕλλησιν ἀπ' αὐτοῦ. Φισβάλες δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Confer *Perserum* ad *Clem. Alex. Paedag.* L. II. p. 164. 7. 8. De voce φισβαλῆς quaedam collegit *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* L. IV. p. 387. — V. 2. Ad macellum mittitur homo inops, ubi famem omaso, drachma emto, expleat. δραχμῆς, ὠνία scil. — κολοκορδόκολα. ἢ χολῆς καὶ ἔντερα καὶ χορδᾶς. *Schol.* Obscurum vocabulum, ἀ κόλον derivandum, quod intestina significare apparet ex *Hesych.* v. κόλον. Sed

quae sint χορδόκολα, penitus ignoro. Fortasse hoc vocabulum labis non immune; fortasse saltem χορδόκολα scribendum a χορδαί, quod *Schol.* significat. — V. 3. Hic procul dubio cum *H. Stephano* et *Jos. Scaligero* scribendum ἐν γίνεται. Totum autem versum propter antithesin, quae est in verbis ἦν δ' ἀναμείνῃς, sic concinnaverim:

νῦν σῦκον δραχμῆς ἐν γίνεται.

Nunc una ex illis praecocibus ficibus drachma emitur; quod si expectaveris, mille eodem pretio emes. — V. 4. τοῖς πτωχοῖς. Haec paroemiae habent speciem. — Deum τὸν Καίρῳ *Menander* dixerat, secundum *Pallad.* Ep. CXVIII. εὖγε, λέγων τὸν Καίρῳ ἔφης θεόν, εὖγε, Μένανδρε. *Sophocl. Electr.* 179. χεῖνος γὰρ εὐμαρῆς θεός.

XXX. Cod. Vat. p. 428. Plan. p. 53. St. 76. W. Ex poetae sodalitis Antigones et Bacchius subitanea morte extincti erant. Hoc tam inopinato casu graviter afflictus, se epularum apparatu non delectari ait, nec ad litus epulandi causa, ut antea, iturum esse. Perperam *Opsopoeus* existimavit, poetam sodales dehortari, ne in litus ad epulandum descendant, quod heri duo ex amicis suis fracto litore perierint. — V. 1. Inest in his veris descriptio, quod anni tempus potissimum ad fructum vitae invitatur. — καυλοῖο male Vat. Cod. καυλοῦς κρέμβῃς cum lente et cochleis commemorat *Automed.* Ep. VI. *Martial.* L. X. 48. in descriptione apparatus coenae: *Et faba fabrorum, protozomique rudes.* *Columella* L. X. 360. *Sed jam protozomos tempus decidere caules.* Cf. *Bod. a Stap.* ad *Theophr.* L. VII. p. 775. — V. 3. ζαλαγεῦσα, Vat. Cod. et Plan. *Jos. Scalig.* in not. mss. σελαγεῦσα corrigit; *Stephanus* λαλαγεῦσα et ζαλαγεῦσα legi monet; posterius vocabulum derivat a ζα et γλάγος. λαλαγεῦσα legendum vidit *Lascares*, qui tamen μαινῇ pro herbae genere habuit, quae secta sonum quendam ederet. μαινῇ nihil diversa videtur a μαιῆς, qui piscis est e sparorum genere.

genere. Vide *Gesner. de Aquatil. p. 612. Schneider. ad Aelianum H. A. XII. 28. p. 394.* Sunt quidam pisces, qui sonum putantur edere, quorum nonnullos recenset *Aelian. X. 11. — ἀλίτινος.* caseus bene salsus et vixdum coactus. — V. 4. *θριδάκιον.* lactuca sativa, quae distinguitur a *θριδάκινη.* Vide *Salmas. in Plin. p. 896. Bod. a Stapel ad Theophr. VII. p. 778.* Hujus folia cur ἀφροφῆ appellentur, non satis apparet; *Schneiderus* malit ἀφροφῆ. — V. 5. *ἄκτις.* Homines gulae et voluptatibus dediti, in litore convivari solebant. Inter voluptatis instrumenta actae commemorantur ap. *Ciceron. c. Coelium §. 35. Accusatores quidem libidines, amores, adulteria, Bajas, actas, convivias, commessationes, cantus, symphonias, navigia jactant.* Magis etiam illustris est locus in *Verrinis Or. V. §. 96. Ac primo ad illa aestivalia praetoris accedunt, ipsam illam ad partem litoris, ubi iste per eos dies, tabernaculis positus, castra luxuriae collocarat. Actas et voluptates conjungit Cicero Epp. ad Famil. IX. 6. — Hunc versum cum sequente laudans Salmas. ad Ser. Hist. Aug. T. I. p. 157. ἀφροφῆ de zeta interpretatur, quae prospectum maris habeat. — ὁ αἰετ. ut olim, eodem anni tempore, nunquam non solebamus facere. Nisi fallor, in fine hujus distichi interrogandi signum ponendum est. Quod si feceris, sensus existet fere hic: Tempus anni nos ad pristinas voluptates renovandas invitat. Quid est igitur, quod non ad actam properemus ibique in locis amoenis epulemur, ut antea? Non cessare debet, si quis vita frui cupiat. Ipsa vitae brevitās et rerum vicissitudines nos admonent, ut ne fruendi opportunitatem nobis patiamur elabi. Habemus exempla, eaque non longe quaerenda, quae nos fragilitatis nostrae admo-
neant, *Antigenem et Bacchium*, qui heri (paulo ante) luserunt, hodie sepeliuntur. — Hanc poetae mentem esse, *Brodarus* quoque existimasse videtur, cum scribit:
Vell. P. I. Q*

ἐκθὺς ἡπαιζόν. paucis ante diebus. Quum brevis sit vitae humanae cursus, cur voluptates aspernamur?

XXXI. Vat. Cod. p. 240. Εἰς Τρυγόνιον ἐταῖραν τοῦ Σαβακῶν ἔθουός δερμαμένην. Plan. p. 226. St. 329. W. Nihil falsius lemmatē Vat. Codicis. Scriptum est in mortem Trypherae, puellae, dum viveret, delicatissimae. In ejus tumulto suavissimos flores poeta nasci optat. — V. I. laudat Suidas v. ἡθός T. III. p. 255. ubi recte legitur Τρυφῆρας pro Τρυφῆρης, quod est in Plan. et Cod. Vat. Tryphera est puellae nomen ap. Meleagr. Ep. LXVIII. Asclepiad. Ep. XXVIII. Ep. ἄδισπ. DCCXXI. — Quod autem sequitur vocabulum Τρυγόνιον, ab interpretibus pro nomine proprio habitum, Toupius in Em. in Suid. P. III. p. 406. ex amantium blanditiis esse docuit. Plautus Afin. III. 3. 103. Dic igitur me anaticulam, columbulam, vel castrum. — V. 2. habet Suidas T. III. p. 272. σαβακῶν. διονυσιακῶν. Ibidem σαλμακιδῶν interpretatur ἑταιρῶν. Diceretur igitur Tryphera flos meretricum Bacchicarum. Quid Baccho, Σαβακῶν, cum meretriculis sit commercii, non satis apparet. Vix enim, et ne vix quidem admittenda est Brodasi explicatio, quae Thyadum instar παραινέειν atque debacchari consueverunt, sese cogitantium. Veriorem interpretationem nobis suppeditat Hesych. Σαβακός. ὁ σαθρός. xīoi, ubi Intrpp. nostrum locum afferre non neglexerunt. Jam vero τὸ σαθρόν non solum de rebus, quae propter vetustatem labuntur et corrumpunt, sed omnino de marcidis et languescentibus usurpatur, ut putris ap. Latinos, quod τὸ σαθρόν ad amissum respondet. — Ἄνθεμα pro ἄνθος positum satis adstruxit Brodaeus; Dorvillius tamen ad Char. p. 717. pro ἀνθέμα accipere malit. In quo fallitur. Graeci rem eximiam et inter alias excellentem ἄνθος, ἄντρον, (vide Fischer. ad Anacr. Fragm. I. 4. p. 328.) non ἀνθέμα appellare solent. — V. 3. καὶ Κυβέλη καὶ δαίμων διέπρεπον. Sic Salmasius ad Hist. Aug. p. 493. (T. II. p. 823.) pro cor-

»rupto δαῦμος recte δοῦπος reposuit, quae emendatio mul-
 »to probabilior est ea, quam Toup. ad Suid. III. 115.
 »(p. 406.) protulit. Sed librorum omnium καλὸν mu-
 »tandum non erat. Hoc quidem perperam interpreta-
 »batur Scaliger ad Copam, quem jure reprehendit Sal-
 »masius; sed ideo genuina lectio ejicienda non erat,
 »quam etiam in vetustissimis membranis repererat, et
 »quam ipse recte exponit. καλὸν est πιστὸς seu θάλαμος
 »Matris Deūm, circa quam saltabant hujuscemodi mu-
 »lieres ministrae et θαλαμηπόλοι Cybeles cum tympanis
 »et crotalis caputque jactabant bacchabundae. Repo-
 »nendum itaque ἢ καλὸν καὶ δοῦπος ἐνέπρεπον. Jam est in
 »seq. vers. Κυβέλη, nam ea est μήτηρ Θεῶν. Depravata est
 »etiam lectio Ep. VI. Satyrii Thyilli, quod suo loco vi-
 »debitur. Br. δοῦπος correxit etiam *Jos. Scaliger* in
 not. mst. ἢ Κυβέλη καὶ δοῦπος dubitanter *Brodaeus*. ἢ Κυβέ-
 λη καὶ κῶμος *Toupius*, qui se sic eleganter correxisse
 gloriatur. καλὸν aediculae erant in interiore et secre-
 tiore aedium parte, in quibus deorum simulacra et pul-
 vinaria erant. Vide not. ad *Dioscorid.* Ep. VII. — Mox
Planud. ἢ φιλοπαίγμων Στωμυλὴ μήτηρ. ἢ ἐφίλησε Θεῶν.
 et sic *Vat. Cod.* — Interpretes cogitabant de Theone,
 sophista, hominum mordacissimo. — Nihil hac lectione
 ineptius. Θεῶν ad marg. *Cod.* sui emendavit *Jos. Scali-*
ger. — V. 5. ἡμὲν γυναικῶν *Toupius* esse vult *seorsim a*
mulieribus; Trypheram enim Veneris sacra non in con-
 ventu mulierum, sed clanculum cum commilitone suo
 celebraffe. Quae vix vera interpretatio. Junge potius
 τὰ ὄργια ἡμὲν γυναικῶν, quae est periphrasis sacrorum,
 quae mulieres celebrant. ὄργια. τὰ τῆς Ἀφροδίτης ὄργια
 dixit *Aristoph.* *Lyfistr.* 832. — V. 6. ἀψαμένα. *Vat.*
Cod. a pr. man. Trypheram venustate et illecebris pro-
 xime ad Laëdem accessisse ait. — V. 7. 8. Similia vota
 passim. Ex nostro fortasse expressum Ep. 47. DCCV.

[Ex Lectt. p. 144.] XXXII. Cod. Vat. p. 454. Hoc carmen, quod *Brunckius* sic exhibuit, ut in Cod. est, praeterquam quod ibi non *μυρόχρως*, sed *μυρόχρως* habetur, *Schneiderus* in Schedis sic ingeniose restituit:

Ξανθὴ, κηρόπλαστε, μυρόχρως, μουσπερόσωπε,
 εὐλαλε, διπτερύγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
 ψάλλον μοι χερσὶν δροσίναις μόρον· ἐν μονοκλίνῃ
 δεῖ με λιθομήτη, δέσποτι, πετρίδιω
 εὔδειν ἀθανάτως πουλὺν χρόνον· ἄδε πάλιν μοι,
 Ξανθάριον, ναί, ναί, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.

Cum his versibus conjungendum est distichon, quod *Br.* dedit in Lectt. p. 145. (in ed. Lipf. p. 79. nr. XXXIV.) tanquam peculiare carmen; in Vat. autem Cod. non separatim, sed conjunctum cum illo carmine legitur.

οὐκ αἰεὶς, ἄνθρωπε, τοκογλύφος; ἐν μογοκλίνῃ
 δεῖ σ' ἄβιον ναεῖν, οὐςμορε, πετρίδιω.

Hoc Epigramma sic ex *Schneideri* mente emendatum, scriptum est in puellam Xantharium, quam poeta rogat, ut sibi carmen canat, quo avari et foeneratores futuri fati admoneantur. Videamus singula. — V. 1. puella vocatur *κηρόπλαστος*, tanquam e cera formata, (ut ap. *Sophocl.* Ξανθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ἔργονον, in *Schol.* ad *Eurip.* Phoen. I 16, et *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 565. sq.) propter pulcritudinem. Imaginibus ex marmore cerave fictis pulcri pulcraeque comparantur. Fortasse etiam ad colorem solum respicitur. Pro *μυρόχρως*, cujus cutis unguentis uncta est, *Br.* *μυρόπνως* suspicabatur. Cod. lectionem haud facile mutaverim; *μυρόχρως* idem, quod ἡδύχρως; nam quodcunque suave et jucundum est, *μῦρον* vocatur. — Etiam epitheton *μουσπερόσωπε* ad puellae pulcritudinem non minus quam ad doctrinam citharistriae referendum videtur. — V. 2. εὐλαλε. ἢ λαλιᾷ, jucunda garrulitas, nonnunquam in laudem dicitur. *Rubnken.* Ep. cr. II. p. 297. — καλὸν ἄγαλμα. alatorum Cupi-

dinum decus et ornamentum. In hunc sensum vocem ἄγαλμα acceperim, ut in *Musaeo* v. 8. λόχον Ἐρωτος ἄγαλμα. ubi vide *Heinrich*. p. 41. sq. — V. 3. Quum forma δρῶσινος alibi non occurrat, suspiceris, scriptum fuisse δρῶσιμαις, sive

χερσὶ βαδιναῖς.

ut ap. *Theognid.* v. 6. φοῖνικος βαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη. *Ovid.* I. A. A. 622. *teretes digitos*. Sed nolim huic conjecturae multum tribuere. δρῶσερὸν et δρῶσιμον de rebus delicata teneritate insignibus usurpatur. Vide *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Nub.* 974. *Strato* Ep. L. ἡ τευφερῶς σφίγξει περὶ χεῖλεσιν, ἡ κατὰ μηρῶν εἰλήσει δρῶσερῶν. ubi sibi invicem respondent epitheta. — ψάλλον μοι μέρον. Fatum mihi fatale, i. e. carmen de morte cane. Nisi forte fuit: ψάλλον μοι χ. δ. μέλος. Quae sequuntur, pro carmine ipso habenda sunt. Fortasse etiam scribendum:

ψάλλον μοι χερσὶν δρῶσιμαις μέρον ἢ ἐν μ. —

manibus unguento delibutis. Hoc simplicissimum. — V. 4. πετριδίῳ. De sepulcro in rupe exciso mox dicemus. — V. 7. 8. (Ep. XXXIV. in ed. *Lips.*) *Br.* edidit ex emendatione *Salmasii* in *Plin.* p. 850. A. qui tamen τόκων γλῶφος legit. In *Vat. Cod.* sic habetur:

οὐ καὶ εἰς, ὠνθρωφοτοκονγλυφος ἐν μονοκλίνῳ
δεῖ σε βίου καὶ δόξης πετριδίῳ.

Philodemus non sine gravitate ad foeneratores convertitur, et ab iis quaerit, an illius carminis sententiam recte perceperint, quae ejusmodi est, ut mortales, ab omni divitiarum colligendarum studio deterreat. Fortasse nulla fere mutatione legendum:

οὐκ ἄνεις, ὠνθρωφ' ὁ τόκων γλῶφος —

Audisne, homo, te appello, qui foenus computas digitis? — τοκογλύφοι sive τόκων γλῶφοι comica fuisse videtur appellatio foeneratorum. Vide *Bergler.* ad *Alciph.* L. I. 25. p. 102. Vide ad *Pallad.* Ep. LXXXVI.

Longè diversam viam in hoc Epigrammate emendando instituit Vir doctus, qui *Philodemi* nostri opus de Musica ex Voluminibus Herculaneis edidit, in Prælegg. p. 5. 6. qui illud in hunc modum corrigere conatus est:

Ἰάνθ', ὃ κηροπλάστα, μυροῤῥόε, μουσπερὲσωπε,
 εὐλαλε, διπτερόγων καλὸν ἄγαλμα Πόθων,
 ψίλου μοι χερσὶ δροσίμαις μέρον, ἐν μονοκλίνῳ
 δεῖ με λιθομήτηρ δέ ποτε πετριδίῳ
 εὐθεὶν ἁθανάτως πουλὺν χρόνον· ἅδε πάλιν μοι
 ξανθάριον, νοὴ νοή, τὸ γλυκὺ τοῦτο μέλος.
 οὐκ ἄνεις, ὠνθρῶπε τοκαγλόφας; ἐν μονοκλίνῳ
 δεῖ σ' ἄβριον ναλεῖν, δύμορε, πετριδίῳ.

Auctor harum emendationum toto hoc carmine poetam verba ad apem facere existimat, in qua opinione et ipse olim fuit; antequam elegantes *Schneideri* correctiones videre contigerat. Huic sententiae lectiones accommodavit ille. — V. 1. Apis vocatur κηροπλάστης, mellis five cerae opifex. πλάττειν proprie de apibus. *Antipat. Sid. XLVIII.* ξουθὰς περὶ χείλεσιν ἱσμὸς Ἐπλάσσε κηρόδετον, Πίνδαρε, σείο μέλι. Idem vir doctus proponit ξανθοῦ κηροῦ πλάστα, quod minime elegans. ξανθαὶ et ξουθαὶ passim vocantur apes; ut in fragm. *Sophoclis* supra laudato, ap. *Theocrit. Eid. VII. 142. Platon. Ep. XXIX.* — μυροῤῥόε. quae unguentum fundis. Unguenti autem nomine τὸ μέλι significari, arbitratus est V. D. — μουσπερὲσωπε sic tuetur: „Si toti Epigrammati eam tribueris sententiam, quam „supra adscripsimus, continuo fatearis oportet, nostrum „poetam novam sibi apis formam procudisse. Quam „enim tantum βομβεῦσαν Theocritus dixit, ipse εὐλαλον „appellat, ejusque bombum, revera ineptum et molestum, non modo γλυκὺ μέλος dicit, sed et παραμυθητικὸν „sibi esse affirmat. Quid porro mirum, si tam bene apte „que sibi canentem μουσπερὲσωπον vocet? Quid cerebroso „facies poetæ? Ad hanc explicationem confirmandam

laudat *Meleagr.* Ep. CXII. ubi locusta *ἡρουραία Μούσα* vocatur; ejusd. Ep. XC. ubi culéx *φιλιμουσος* occurrit; et *Mnasealc.* Ep. X. — Imaginem, qua poëta in pentametro utitur, V. D. non attigit; etsi haec quoque probabiliter exornari possit. *ἄγαλμα Πάθων* in hoc contextu non foret, ut supra. haec verba interpretati sumus, *ornamentum*, sed *imago, simulacrum Cupidinum*. Quis non meminerit carminis Theocritei XIX. 7. τὸ δ' οὐκ ἴσον ἔσσι μέλισσαις; Ὅς τυτθὸς μὲν ἔων, τὰ δὲ τραύματα ἄλκινα ποιεῖς; et *Meleagri* Ep. CVIII. *Strymon.* Ep. LXXXVIII. Similitudo est in eo, quod et apis et Amor spiculis vulnerat. — V. 3. *ψίλον*. Nihil vetare ait emendationis auctor, quominus hoc verbum, quod vulgo *denudare, deglabrare* significat, pro *attenuare* accipiatur. Unguenti autem majus fuisse pretium, cum attenuatum esset. At, si nihil aliud, usus dicendi vetat, ne sic legamus. Nunquam veteres verbo *ψίλω* hac significatione usi sunt. Mox recte V. D. *δρυσίμαις*, quod nos supra ab eo mutuati sumus. — *Brunckius*, quod supra monere negleximus, pro *ψίλον* conjecit *σχεῖσον*, post hoc vocabulum aliquid excidisse putans. Recte monuit academicus Neapolitanus, fieri non posse, ut apis unguentum roscidis manibus fundere dicatur. Fingere autem poëtam, sibi audito apis bombo succurrisse, ejusdem ministerio mel ad cadaver suum condiendum apparari: qua recordatione ipsum minime perterritum, quinimo exhilaratum, utpote cui mors nihil posset surripere, eam rogare, ut festinet ipsi unguentum elaborare. Deinde docere instituit, τὸ μέρον h. l. vel absolute mel esse, vel certe unguenti genus, quod melle inprimis constaret. Quasdam autem gentes melle ad condienda cadavera usos esse, constat ex *Lucratio* L. III. 904. De Affyriis *Strabo* L. XVI. T. II. p. 1082. B. *θάπτουσι δὲ ἐν μέλιτι κηρῷ περιπλάσαντες*. Judaeos autem, in quorum terra *Phikodemus* degebat, sepulcris in saxo excisis usos fuisse, nemo ignorat, nisi

qui historiam de Christi sepultura ignorat. — V. 5. *δεινὸν ἀθανάτως* *Brunck.* illustrat allato versu *Lucrezii* L. III. 882. *mortalem vitam mors quoi immortalis ademit.* Majorem in hoc vocabulo emphasim frustra quaerebat Neapolitanus editor, qui vertit: *immortalium deorum instar*, qui itidem in marmoreis loculis inertes nullaque re indigentes sedent. Poëtam igitur apem hortari, ut bombum suum iteret, quem sibi gratum esse affirmet, quandoquidem mortem laborum finem in animum sibi revocet. Propterea cum quasi *ἐπιμυθεύμενον* ad foeneratorem sese convertentem rogare, cur ipse hujusmodi furrum non exaudiat, qui memoriam illius temporis ipsi refricet, cum sibi tantopere pecupiae inhianti, omnibus vitae commodis orbato in arca lapidea habitandum sit. — Male excusum est in v. 4. *δέ ποτε*, cum V. D. procul dubio *δή ποτε* voluerit dari. — V. 8. praeter *Salmasianam* lectionem, aliam profert, quae propius accedit ad scripturam Codicis: *δεῖ σε βιοῦν αἰετ.* Sed verbum *βιοῦν* huic contextui minus accommodatum.

Ex Lectt. p. 145.] XXXIII. Hanc carminis particulam *Brunckius* repetivit ex *Salmasii* Not. in Histor. Aug. T. II. p. 633. Integrum carmen, quod exstat in Vat. Cod. p. 513. primus protulit editor Neapolitanus *Philodemi* de Musica in Praef. p. 10. In Codice sic habetur:

Λύριον εἰς λιτὴν σε καλιάδα, φίλτατε Πείσω,
 ἐξ ἐνάτης ἔλκει μουσοφίλης ἑταρῆς,
 εἰκάδα δαικνίζων ἐνιαύσιον· εἰ δ' ἀκαλείψης
 οὐδάτα καὶ βρομίου χιονγενὴ πρόποσιν,
 ἀλλ' ἑτάρου ὄψει παναληθέας, ἀλλ' ἐπακούσῃ
 Φαιήκων γαίης πούλῳ μελιχρότερον.
 ἦν δέ ποτε στρέψης καὶ ἐς ἡμέας ὄμματα Πείσω
 ἄξομεν ἐκ λιτῆς εἰκάδα πιότερην.

Philodemus Pisonem invitat, ut secum vicesimum mensis diem coena celebret. Praeclare monuit Neapolitanus

editor, agi hoc carmine de anniversario festo, quod Epicurei in magistri sui natalibus celebrare solebant, unde *Ελμιαδιστοι* appellati sunt. Sed non solum natalem suum, sed vicesimum quemque lunae diem epulis celebrari per testamentum iusserat. Cicero de Fin. L. II. §. 101. *Quaero autem, quid sit quod, cum dissolutione sensus omnis exstinguatur — tam diligenter tamque accurate caveat et sanciat, ut Amynomachus et Timocrates, heredes sui, de Hermachi sententia dent, quod satis sit ad diem agendum natalem suum quotannis, mense Gamelione: itemque omnibus mensibus vicesimo die lunae dent ad eorum epulas, qui una secum philosophari sint, ut et sui et Metrodori memoria colatur.* Vide inprimis Menagium ad Diog. Laert. X. 18. p. 454. Philodemum vero ex Epicureorum fuisse familia, novimus ex Ciceronis Or. in Pison. c. 28: et 29. — Domum suam sive coenaculum *καλιάδα* vocat; sic enim appellantur aediculae ex ligno exstructae, quae eadem sunt *καλιαί*. Vide not. ad *Apolonid.* Ep. IX. — Pro *ἑταρίς* editor *ἑταρος* corrigit. — Invitat autem eum, ut *bora nona* coenatum veniat, quo tempore negotiosi homines et sobrii inibant coenam. Conf. *Salmasium* ad Scr. Hist. Aug. l. c. — V. 3. *ἀπολείψης*. Vix sincerum. Saltem scribendum *ἀπολείψει*, et seq. vers. *πρόποις*. Quod si fumina et Chium vinum deerit, amicos invenies sinceros et acroamata exaudies, Phaeacum acroamatis longe jucundiora. *οὐδατα*. Quanti Romani fumina fecerint, multa veterum loca declarant. Vide *Intpp. Martial.* L. XIII. 44. — V. 5. *ἡπακούσεις* legendum. — V. 6. *Φαιήκων*. Comparat editor *Homer.* Od. 9. 248. *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη, καὶ θάρεις τε χοροὶ τε.* — V. 7. 8. Editor in his verbis praederastici quid sibi animadvertere visus, efflagitationem illam *τοῦ τέλειν ὄμματα εἰς αὐτὸν* (nam edidit *τέλειν*) nihil aliud esse putabat, nisi turpis rei modestam sollicitationem. Inepte. Philodemus, Graeculus, Pisonem, virum nobilem eumque Romanum ad

coetiam invitat; qui si venerit, potamque, *qui aquam praeber*, placidis adspexerit oculis, ille sibi coelum digito attigisse videbitur. Sensus est igitur, quem ille in versione latina minus recte reddidit: Si in me converteris oculos, illud anniversarium non exiguum et tenue, sed pingue et opimum festum a nobis celebrabitur. In his igitur verbis summae est reverentiae, qualis clientem erga patronum decet, significatio *).

ARCHIAE EPIGRAMMATA.

¶ 92.] I. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reisk.* in Misc. Lipf. IX. p. 124. nr. 300. Optat, ut Amor omnia tela in se unum effundens, postea non habeat, quomodo alios configat. Haec fortasse ante oculos habuit *Lucian.* in Amor. §. 2. T. V. p. 257. Bip. Ἐγὼ οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολειψάμαι φασέτην νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτήνην θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. *Propert.* L. II. El. X. I. *Non tot Achæmeniis armantur Susa sagittis, Spicula quos nostro pectore fixit Amor.* — V. 1. τὸ κρήνουν. Vat. Cod. Superscriptum γρ. τὸ κήρεινον. Male *Reiskius* hunc versum distinxit, puncto post *περὶ μεῖς* μ. posito. — τὸ κρήνουν eleganter pro *κρηγύως*, i. e. *κλήθῳς*. Vide *Valcken.* in Decem Eid. Theocr. p. 68. — V. 3. ἔλως corrigit *Br.* — V. 4. ἔχως Cod. Vat. Fuisse videtur ἔλοις et ἔχοις. *Reiskius* tamen ἔχως ex apogr. Lipf. protulit. — Ad sensum conf. *Paul. Silenr.* Ep. XX.

*) His scriptis in manus mihi venit liber bonae frugis plenissimus, *Magasin encyclopédique*, qui Parisiis prodit cura Viri cl. A. L. Millin. In ejus Tomo V. nr. 20. nostrum carmen edidit et illustravit Vir eruditissimus *Chardon de la Rochette* p. 488. sqq. qui ultimum distichon sic, ut nos, interpretatur, Neapolitani edito'is sententia repudiata.

II. »In Planud. p. 481. St. 624. W. hoc distichon »subjungitur alteri, quod cum eo nullam sententiae »rationem habet. Duo diversa sunt Epigrammata, sin- »gula unius distichi. Alterum est Capitonis et legitur »infra p. 199. « *Br.* In Vat. Cod. p. 101. inscriptum: ἄδελον. εἰ δὲ Ἀρχίου. Peculiare hoc carmen esse, intel- »lexit *Jos. Scaliger.* Nihil sibi loci relictum esse ait ad »nova Amoris tela recipienda. Sed hoc distichon distin- »ctione laborare, vix dubito. σκοπὸς ipse est poeta sive »illius animus. Jam, quaeso, quid est, quod dicat: Para, »Venus, tela et ad me vulnerandum accede. *Alium* »enim vulneris locum non habeo. Distinguendum vi- »detur:

καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυχος ἔλθῃ

ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

Suadet igitur Veneri, ut alium tandem scopum figat. *Propert.* L. II. IX. 18. *Si pudor est, alio trajice tela tua.* — V. 2. ἐγὼ γὰρ. Sic fere Hercules ap. *Eurip.* in *Herc. Fur.* 1245. γέμω κακῶν δὴ, κοῦκέτ' ἔσθ' ὅπῃ τεθῇ. Similis color in Ep. *Macedonii VIII.*

Λήξον, Ἔρως, κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἰ δ' ἐπιθυμῆς
βάλλειν, ἄλλο τι ποῦ τῶν μελέων κατέβα.

III. Cod. Vat. p. 97. *Archiae* vindicat. In Plan. p. 486. St. 631. W. sine auctoris nomine legitur. Expressum videtur ex Ep. *Leonid. Tar. LIII.* — V. 1. δὲ τὸν Cod. Vat.

IV. Cod. Vat. p. 175. Ἀρχίου γραμματικοῦ. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. Byz. p. 145. *Reisk. Anth.* p. 20. nr. 452. »Expressum est ex *Tymnis.* Ep. I. Inde hic »versu 2. recte scriptum Μίκκος. Hic Codex habet Πε- »λλαναῖος, at in *Tymnis* carmine Πελλαναῖος. Utrum ex »altero emendandum sit, dicat, qui Miccum hunc »aliunde sibi notum sciverit, cujus fuerit, quod ego »prorsus ignoro. Utroque in loco Πελλαναῖος scribendum

»esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset Stephanus in Πελλην, quem redarguit Holstenius. « *Br.* Vide not. ad Ep. Tymn. I. In apogr. Lips. hoc quoque loco Παλλαναιος scribitur. De diversitate orthographiae in hoc vocabulo vide *Wesseling.* ad Diodor. Sic. T. I. p. 572. — V. 2. ἀριβρεμέταν. Vat. Cod. a pr. man. ubi pro nomine viri σμικρόν legitur, ex glossa procul dubio, quam ante *Br.* correxerat *Reiskius.* Holstenius Νικκός. — V. 3. ἃ ποτε. Vat. Cod. — In fine vers. ap. Lips. ἐμελπε. — V. 4. στοναχᾶς. pugnae signum canens. εὐνομίης. pacis. Vide *Verbeyk.* ad Anton. Liber. IV. p. 24. ubi εὐνομίῃ opponitur πολέμῳ, ἔριδι, στάσει. *Antip. Sidon.* Ep. XI. in eodem argumento: Ἄ πάρος αἵματ' ἐν πολέμου μέλος ἐν δαί σάλλιγξ καὶ γλυκὺν εἰράνας ἐκπροχέουσα νόμον.

V. Cod. Vat. p. 178. Edidit *Kuster.* ad Suid. v. κεκρόφαλον T. II. p. 292. *Reiske* in Anth. p. 25, nr. 461. et hinc *Tourp.* in Ep. crit. p. 98. Expressum est ex Ep. *Antipatri Sid.* XXI, cum quo illud in singulis comparavit cl. *Ilgen* in Opusc. phil. T. II. p. 89, sqq. Quatuor Aristotelis filiae Veneri munera asserunt. — V. 1. Male in Ed. Lips. βτιννα. Majori initiali scribendum. — In Cod. Vat. πολύπλεγκτόν τε φ. *Kuster.* et *Reisk.* πολύπλεκτον. Sed sic χαίτας est sine epitheto, quod *Tourpius* ei tribuit πολυπλέκτου scribendo, ex *Antip. Sid.* i. c. φιλοπλέκτοισι κόμης σφιγκτήρα. — Nostrium ante oculos habuisse videtur *Auſtōr* Ep. ἀδισπ. CXV. τὸν τε κόμας ῥύτορα κεκρόφαλον. — V. 2. laudat *Suid.* in κεκρόφαλον T. II. p. 292. — V. 3. In contextu Cod. Vat. omittuntur verba inde a νότον usque ad Ἡράκλεια τότε, quae tamen in marg. leguntur antiqua manu scripta. In nonnullis apogr. desiderantur, ut in eo, quo *Kusterus* usus est. — νότον κεύθουσαν ἄημα. Vat. κεύθουσα νέημα. ap. Lips. unde *Reiskius* τεύχουσαν ἄημα dedit. Hujus vestigiis insistens *Tourpius* nostrum invenit. Ducta est stabelli descriptio ex *Dioscorid.* Ep. XII. βιπίδα τὴν μαλακοῖσιν ἀεὶ πρηγεῖαν ἄηταις.

Cum ὄψθῃ ἀήματι, vento factitio, comparandus Nonni. Dionys. L. III. p. 108. ubi nutrix pallio moto ventum facit infantibus, καὶ ἔσβεσε καύματος δαμὴν Ἀντίτυπον φύσημα χέων ποιητὸς ἀήτης. — V. 4. ἀμυνομένην. Vat. Cod. Doricam terminationem servat Suid. in μαλερὸν T. II. p. 486. — V. 93.] V. 5. προκαλ. προσ. velum tenuissimum, tanquam ab aranea textum. Antipater Sid. l. c. ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσμορον. — ἀρπεδόνες, quod de laqueis passim occurrit, de reti hoc loco accipiendum est. Apollonid. Ep. XV. ἀρπεδόνην καὶ στάλικας jungit. De ferum filis Pausan. VI. 26. p. 519. τὰ δὲ ἄλλα εἰκασταί ταις ἀράχαις — ῥήγνυτοί τε ὑπὸ πλησμονῆς καὶ ἀποθανόντος οὕτω τὸ πολλὸν τῆς ἀρπεδόνης εὐρίσκουσιν ἔνδον. Hunc vers. cum praeced. laudat Suid. in ἀρπεδόσι T. I. p. 336. — V. 7. αἱ δὲ. Ap. Lipsf. σπείρημα. Vat. Cod. — Quo sensu verba περισφύριο δράκοντος accipienda sint, vide ad Antip. Sid. l. c. — V. 8. ἐντοκαμένη. Ap. Lipsf. — V. 9. 10. Ad verba Herodoti L. II. p. 169. 79. φιλέουσι δὲ καὶ ἐν τῇ Ναυκρατί ἐπαφροδίται γίνεσθαι αἱ ἐταῖραι — Wesselingius hoc distichon excitat sic ut ap. Kusterum et Br. scriptum. In Vat. Cod. legitur: αἱ γυάλων Ναυκρατίδες.

VI. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. Argumentum hoc carmine tractatum primus tractasse videtur Leonidas Tar. Ep. XIX. Carmina, quae in eodem versantur argumento, recensuit Ilgen in Opusc. phil. T. II. p. 65. sqq. — V. 1. θαλάσσης. a man. sec. Vat. Cod. — V. 3. Πύργις. Idem a man. pr. — V. 5. χερσαίαισιν. Idem. — V. 6. πλατοῖς. Plan. — Ἀγρεύς. ὁ Πάν. Hesych.

VII. Cod. Vat. p. 143. Plan. p. 431. St. 565. W. Primum distichon laudat Suidas v. σκοπιήτης T. III. p. 335. — V. 1. In ed. Lipsf. vitiose σὺναιμα pro σὺναιμοι excusum. — V. 2. λινστασίης. Plan. et Vat. — τρισσῆς.
H
Plan. et Suid. — V. 3. δάμις et Πύργις. Vat. — πετῆ.

νῶν. Idem. — V. 5. ἐς αὖθις. Idem. — τὸν δ' ἔτι. Vat. et Plan.

VIII. Cod. Vat. p. 172. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. 2. laudat *Suidas* T. I. p. 432. βιαρκός. τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. — V. 3. πύγρις. Vat. a pr. man. — δειραχθῆς. Vat. Plan. et *Suid.* qui h. v. excitat T. I. p. 534. in δειραχθῆς. τὸ τὴν δειρὴν ἀλγύνου. *Brunckius* tamen δειραγγῆς genuinum esse censebat. *Philipp.* Ep. VIII. καὶ πάγας δειραγγῆας. *Antip. Sid.* Ep. XVII. ἀνασπαστοὺς τὰ δειράγγας. — πετανῶν. Vat. — V. 4. ὑλανόμων. Cod. Vat. — V. 5. αἰθρης. Plan. — V. 6. καὶ πελάγευς καὶ γὰρ. Vat. Cod.

[7. 94.] IX. Cod. Vat. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. — V. 1. οὐρεοί καὶ κ. Vat. — V. 2. vulgo σοὶ τὰδε Π. ἔ. Nec taliter est in Vat. Cod. γὰρ igitur ex *Brunckii* correctione legitur. Haud facile dixeris, quid olim hic lectum sit; nam totum hoc hemistichion, σοὶ τὰδε Πᾶν ἔθεσαν, ductum esse videtur ex Ep. *Alexandri Aetoli* I. — V. 3. πύγρις, ut supra, Vat. Cod. — V. 4. ἔπορευ. Vulgo et in Vat. — V. 5. ἡερίοισιν. Vat. — V. 6. εἰδὲν δ' ἐν π. ἄρκυν εὐστοχὸν ἄρκυν ἔχοι. Vat. Vulgo ἄργα.

X. Cod. Vat. p. 174. sq. ἀνάθημα τῷ Πριάπῳ παρὰ Φιντόλου. Edidit *Kuster.* ad *Suid.* T. I. p. 462. *Reisk.* Anth. p. 19. nr. 450. Phintylus piscator, senectute confectus, instrumenta artis Priapo ponit. Expressum ex *Leonid. Tar.* XXV. Similia plura sunt in *Planud.*

L. VI. c. 3. — V. 1. διναῖα Πριάπῳ. Vat. Cod. *Kuster.* comparavit Ep. ἀδεσπ. CXXVIII. δόξο σαγηνάλοιο λίνου τετριμμένον ἄλμη λείψανον. — V. 2. ἐνέρεμασεν. Vat. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in γάμψον T. I. p. 462. ubi ἱππείης est, ut in Vat. Cod. — *Reisk.* ex ap. *Lips.* ἱππείοισι dedit. In Ep. ἀδεσπ. supra laudato: καὶ βαλὺν ἱππείης πεπεδημένον ἄμματι χαίτης — λυμοφυῇ δόνακα. — V. 5. *Suid.* in τριτά-

νυστον T. III. p. 506. Arundinem *admodum longam* significare videtur. Reliqua hujus versiculi cum v. 6. idem excitat in Φελλός T. III. p. 591. et in βολίς T. I. p. 440. Totum hunc versum sibi vindicavit Auctor Ep. Incert. supr. I. — βόλον h. l. aut rete aut nassam esse, in aqua depressam, similitum locorum docet comparatio. Suberini enim cortices nassis et retibus aptabantur, ut, in aquae superficie natantes, illorum in fundo sedem indicarent. *Philipp.* Ep. XXII. ἀπαγγελτήρα δὲ κύρτου φελλόν. Idem Ep. XXIII. τὸν καὶ φελλοῖς κύρτους ἐλρχομένους. *Julian.* *Aeg.* Ep. VI. φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων. *Plutarch.* T. II. p. 592. ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα διασημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσῃ φελλοὺς δεῶμεν ἐπιφερομένους. Ex his locis simul apparet, quam temere *Reiskius* textum immutaverit, legens: φελλόν, ἀλικυφίων· σὴμ' ἀναδόντα βόλων, *jaſtium undis abdisorum sursum edens indicium.*

XI. Cod. Vat. p. 147. Plan. p. 423. St. 557. W. Tres Xuthi et Melitae filiae artis textoriae instrumenta, quibus pauperem vitam diu sustentaverant, Minervae dedicant. Expressum est hoc carmen ex *Leonidae Tar.* Ep. IX. *Antip. Sid.* XXVI. — V. 1. καὶ εὐκλεία Vat. Cod.

a pr. man. — V. 2. ^{αν} ξουθου. Vat. Cod. — V. 3. *Suidas* laudat in ἀράχνειον νῆμα T. I. p. 309. et cum v. 4. in ἀτρακτον T. I. p. 373. et in μίτος T. II. p. 567. *Leonid. Tar.* l. c. τὸν μινόμενον ἀειδίνητον ἀτρακτον. — Fufos simul cum longa colo. ἡλακότη pars ἀτρακτον, ut videtur. — V. 5. *Suidas* Tom. III. p. 147. in πολυспаθής· ὁ πλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθείς. — πέπλοι πολυспаθείς sunt concutes, bene condensatae vestes. Vide *Salmaf.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 410. — V. 6. τρίτη. Vat. Cod. — V. 8. σοὶ in Vat. Cod. lineae superscriptum. Parum suaviter ad aures accidunt haec: ταῦθ' αἱ σοὶ σοὶ, quorum fortasse olim reperietur emendatio.

¶ 95.] XII. Bis existat in Planud. L. IV. c. 7. et c. 11. utroque loco sine auctoris nomine. Scire velim, qua auctoritate a *Brunkio* tributum sit *Archiae*; nam a Cod. Vat. abest hoc carmen cum omnibus aliis, in quibus artis opera describuntur. Si unus ex Planudeae Codd. quibus cl. editor usus est, *Archiae* nomen adscriptum habuit, id indicandum erat. — Scriptum est in aprum Calydonium ex aere. — V. 1. ἦνυσε, vulgo. — V. 3. θνητόν. omnes veteres edd. praeter Stephan. quae θνητόν habet, quod Wechel. receperunt. Poëta expressisse videtur locum *Hesiodi* in Scut. 388. Θῆγαι δὲ τε λευκὸν ὀδόντα δοχμῶσαις, ἀφ' ὧν δὲ περὶ στόμα μαστιγόντας λείβετο, ὅσας δὲ οἱ πυρὶ λαμπεύοντι εἰκτὴν, Ὀφθαλμοὶ δ' ἐν λοφίῳ φέρονται τείχεα ἀμφὶ τε δειρήν. Similis est apri descriptio ap. *Homer.* II. v. 473. φέρονται δὲ τε νῶτον ὑπερθεῖν Ὀφθαλμῶν δ' ἄρα οἱ πυρὶ λαμπεύον· αὐτὰρ ὀδόντας θῆγαι. Cf. II. λ. 415. *Philostratus* I. Icon. XXVIII. p. 803. Ὀφθαλμοὶ δὲ αὐτὸν καὶ τὴν χεῖρα φέροντα, καὶ πῦρ ἐμβλεπόντα, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ παταγούσιν ἐφ' ὑμᾶς. — V. 5. δεδευμένα. Vulgo. — οὐκ ἔτι. Plan. — Non amplius mirandum, cum tam terribilis fuerit aper Calydonius, si defectorum juvenum turbam perdidit. Secundum *Homer.* II. i. 546. πολλοὺς δὲ πυρὸς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.

XIII. In Planud. p. 326. St. 465. W. In Apellis Venerem Anadyomenen. Expressum ex *Leonid. Tar.* Ep. XLI. et *Antip. Siden.* XXXII. ubi vide not. — V. 2. γυμνήν. Sic in Ep. *Platoni* tributo nr. IX. ποῦ γυμνὴν εἶδ' ἐμὲ Πραξιτέλης; — V. 4. De puellae capillis *Ovid.* I. Amor. XIV. 33. Illis contulerim, quas quondam nuda *Dione* Pingitur bumentis sustinuisse manu.

XIV. Anth. Plan. p. 321. St. 460. W. Λουκιανοῦ, οὗ δὲ Ἀρχίου. Confer cum eleganti hoc carmine Ep. ἀδέσπ. CCLXXIV. — V. 2. ἐντίτυπον φθογγήν. Satyr. *Thyill.* Ep. II. μέλιται Ἀχῶ Ἀντίθρον — ὅπα. *Julian.* Epist. LIV.

p. 441. ὅτι ἐστὶν ἡχώ φωνῆς εἰς ἄερος πληξὶν ἀντίτυπος ἡχώ, πρὸς τοῦμπάλιν τῆς ἀκοῆς ἀντανεκλωμένη. Vide *Elsnerum* in *Obff. sacr.* T. II. p. 407. sq. — ῥιδομένην est in ed. pr. et Ascens. ῥιδομένην in Aldinis. — V. 3. Variarum vocum vocalem imaginem; ut *Virgil.* Georg. IV. 50. *Psisacus* — *loquax*, humanae vocis imago. *Ovid.* II. Amor. VI. 37. Locus montanus πάντων τῶν λεγομένων μιμητῶν φωνῶν ἀπεδίδου. *Longus* L. III. p. 87. 20. — V. 4. ὅσα λέγεις. quae audita reportat; ut ait *Ovid.* III. Metam. 369. *Epigr.* ἀδίσπ. her. XXIX. p. 149. ὁπποῖόν κ' εἶπες ἔπος, τοῖόν κ' ἀπακούσας.

XV. Cod. Vat. p. 362. Ἀρχίου, οἱ δὲ Παρμενίωνος. Uni *Archiae* inscribitur in Plan. p. 50. St. 73. W. Ingeniose *Echo* docet, sua lingua nullam aequiorem esse. — V. 1. γλώσση vulgo. τὰν λ. Vat. Cod. et Plan. Conf. *Ovid.* III. Metam. 356. *Vocalis Nymphae, quae nec reticere loquenti, Nec prior ipsa loqui didicit, resonabilis Echo.*

96.] XVI. Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 76. St. III. W. *Priapus* in Bosphoro Thracico collocatus, se nautis, qui numen implorent suum, praefens auxilium ferre et propterea ab iisdem nunquam non donis et honoribus coli gloriatur. — V. 1. κυμοπλήγος. Vat. Cod. — V. 4. κατὰ πρύμνης. ventum secundum, πόμπιμον, a puppi flantem, quem inde πρυμναῖον appellabant; cui oppositus πνεῦμα ἐκ πρύμας, ut ap. *Sophocl.* Phil. 640. Cf. *Dorville* ad *Charit.* p. 115. — V. 5. ἄκνισον. Sic Vat. Cod. perperam. Scripturam hanc temere et inconsiderate fecutus sum. Frequentissime in veteribus libris occurrunt κνῖσα et composita, unico σ et producto ι. Defendi posset auctoritate *Herodiani Grammatici* ap. *Eustathium* cum alibi, tum p. 1819. l. 39. ἡ δὲ κνῖσσα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σ γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνῖζω κνῖσω, δι' ἐνός τε γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτα σιν λαβεῖν τοῦ ι. Sed falsum est. Gum enim futurum

»*κνίσω* primam cortipiat, *κνίσα* inde deductum eundem
 »syllabae modulum servare debet. Recte itaque Etymol.
 »M. Auctor: *κνίζω, κνίσω, κνίσα. τὸ κνί βραχέ. τὰ γὰρ*
ἡδὴ τοῦ ἰζω ῥήματα τὸ ἰ βραχὺ ἔχουσι. Hinc ubi metri lex
 »syllabam productam requirit, *κνίσα* scribendum est.
 »Producitur in *κνίση*, deducto a praesenti *κνίζω.* *Brunch.*
 — V. 7. *Aram meam nunquam non odoribus et victi-*
mis ornatam videbis. Eadem sibi fieri narrat Priapus
ap. Catullum nr. XIX. 10. Florido mihi ponitur pilla
vere corolla Primitu, et tenera virens spica mollis arista.
 — *Sanguine hanc etiam mihi, sed tacebitis, aram Barba-*
rus linit birculus, cornipesque capella. — Mox vulgata
ἢ δ' ἱκατόμβη, quae sensum non habet, emendata est ex
 Cod. Vat. qui paulo ante v. 6. *ἐμὸν* legit. — *τιμή.* Idem
 ait Thanatos ap. *Eurip. in Alcest. 54. Vide Valck. ad*
Hippol. p. 161. D.

XVII. Cod. Vat. p. 490. Plan. p. 57. St. 82. W.
 Priapus rudi arte elaboratus, se piscatoribus et nautis
 opem ferre ait, numenque suum adeo operibus potius
 quam forma manifestum fieri. — V. 1. *ἐπ' ἀγχιπλίσι*
 divisim Plan. et Vat. Cod. — *χρᾶς* proprie portus bra-
 chia, sed saepe etiam, significatione paulo generaliore,
 aggeres, moles, curvamine quodam in mare productae,
 sive natura sive artis opera, quae verba sunt *Dorvillii*
 ad Charit. p. 116. sq. — V. 2. *ἀδολῆς οὐκ ἔστι ἀντιβλάς*
 Vat. Cod. et Plan. nisi quod hīc *ἀντιβλάς* legitur; quod
Brodacus de mergis nunquam in Priapi, falce eos deter-
 rentis, adspectum venientibus interpretatur; et sic *Gro-*
rius: Cujus in adspectu mergus adesse timet. His nimirum
 observabantur haec *Tibulli I. El. I. 17. Pomosque ruber*
custos ponatur in hortis, Terreat ut saeva falce, Priapus,
aves. Sed non satis apparet, cur Priapus in litoris arena
 positus, ubi nulla pomorum cura, mergos terrere dica-
 tur. Quare melior sensus ex *Brunchii* lectione emergit,
 ubi deus Hellespontiacus se in hac regione avibus

infestum esse negat. Jam litora mergi inprimis frequentare solent. Paulo aliter *Jos. Scaliger* in not. mst. *αἰθυλίαις οὐκ ἔστιν ἀντιβλήν*. Si quid mutandum, nostram lectionem praeferendam censeo. — V. 3. *φοῦτος*. capite fastigiato, ut fere in monumentis conspicitur. *Homer. Il. β. 219. φοῦτος ἦν κεφαλὴν*. Cf. *Eustath. p. 156. 44.* — *ἄτκους εἶδονεν*. vitiose Vat. Cod. et mox *ξέσσα*. *Ego haec, ego arte fabricata rustica, Ego arida, o viator, ecce populus.* *Caesull. XX. 1. 2.* *Lusus in Priap. LXIV. 9. me terribilem deum fuste Manus sine arte rusticae dolaverunt.* Ejusmodi enim deorum signa *properans* false dolabatur, ut *Propertius* de Vertumno ait IV. 2. 59. — V. 6. *πιοῖς*. quovis vento perniciosior. Comparatio passim obvia. Vide *Falcken.* in *Diatr. p. 108. B.* — V. 7. *τὰ θέοντα*. De piscibus sunt qui accipiant. Quod secus videtur, Opis, quam piscatoribus Priapus affert, satis in praecedentibus facta est mentio; idem vero praeterea nautis opitulari solet. Quare *τὰ θέοντα κατ' ὕδατος* naves esse videntur, per omne mare quae currunt. *Leonid. Tar. Ep. XC. Λιβυκοῦ μέσα θέων πελάγευς.* — V. 8. *γνωστὸν τύπον*. Deorum indoles ex eorum operibus cognoscitur. *τύπος* est signum, quo quid cognoscitur; vestigium alicui rei impressum; nonnunquam etiam rudis rei delineatio, quam sibi describit artifex. Vide *Alberti Obs. phil. p. 428. θείον τύπον, divinam speciem*, dixit *Rufin. Ep. XI. κατὰ γνῶστος ἐν στίχῳ τύπος. Meleag. Ep. LIII. ubi vide not. p. 70.* De caractere accipiendum in locutionibus *τὸν τύπον νοεῖν, ἀγνωεῖν*, de quibus nonnulla dedit *Τοκρ. ad Longin. p. 308. sq.*

XVIII. Cod. Vat. p. 227. sq. Planud. p. 237. St. 344. W. Continetur his versibus laus Ajacis, cui, cum summa virtute pro Graecis pugnasset, virtutis praemium, Achillis arma, fato jubente, detracta esse poeta affirmat. — V. 1. *ἐναιρομένην* corrigere tentat *Opfopoulos* et *Brodatus*, qui hanc vocem cum *ἡνὸς* conjungit ver-

titque, *quas ab incendio servavit*. Similiter *Jos. Scaliger* in not. mst. *ἐναιρομένοιαισιν*. Jam *ἐναίρειν* de rebus usurpari, pro *perdere*, docet locus in *Odyss.* T. 263. *μηκέτι νῦν χρεῖα καλὸν ἐναίρειο*. ubi *Eustathius* hoc verbum per *ἐφαίρειν*, *αἰσχύονειν* interpretatur. Vix tamen putaverim, hac emendatione opus esse. *οἱ ἐναιρομένοι* Achivi sunt a Trojanis caesi, pro quibus Ajax, ne a Trojanis spoliarentur, propugnavit. Hoc autem fiebat potissimum scuto praetento. Jam lege *Il. p. 132.* *Αἶας δ' ἄμφι Μεναιτιάδῃ σάκος ἰδρύει καλύψας ἑστῆκει*. Ad hunc locum respexit *Archias*. In *Sophocl.* Ajace 1269. Teucer conquiritur, quod Agamemnon beneficiorum, quae ab Ajace acceperit, planè sit immemor — *οὐ σὺ πολλὰκις τὴν σὴν προτινὸν προὔκαμες ψυχὴν δοῦρι*. — Jam versu secundo alterum laudis argumentum est illustris pugna ad naves, ubi solus Ajax naves ab Hectoris impetu defendebat. Conf. *Il. XV. 415.* sqq. Rem tragico spiritu persequitur *Sophocles* in *Aj.* v. 1273. sqq. — Pro *ὑπέρμαχον* *Vat. Cod.* *ὑπέρμαχος*; versu sq. autem *αἰὲν* (cum *Plan.*) et *ἄρην*. *Suidas*, qui hoc distichon excitavit v. *ἐναίρειν* T. I. p. 740. *αἰὲν* quoque legit. Nihil hac vocula in hoc contextu languidius; nec fieri posse puto, ut herois, qui hoc carmine celebratur, nomen in decem versibus ne semel quidem ponatur. Probanda igitur *Brunckii* lectio, cujus fontem, ut multis aliis in locis, hic quoque indicare neglexit. — Ceterum *ἄρην*, quod membranae *Vat.* offerunt, non respuendum. Vide *Maittaire* de *Dial.* p. 361. C. — V. 3. *ᾠσεν*. *Vat. Cod.* — Laudat h. v. *Suidas* in *χερμαδίᾳ* T. III. p. 664. — V. 5. *προβλής. προβλήτι. τὸ πρὸ προβεβλημένῃ καὶ προνευκῶτι εἰς τὴν θάλασσαν*. *Erym. M.* Ducta fortasse comparatio ex *Il. o. 618.* *ἰσχον γὰρ πύργῳ δὲν ἀρηρότες, ἥν τε πέτρῃ ἠλίσβατος, μεγάλῃ, πολιῆς ἀλδὸς ἔγγυς εἴουσιν*. Conf. *Virgil.* *Aen. X. 693.* *Sophocl.* in *Aj.* 1212. *καὶ πρὶν μὲν οὖν ἐν νυχθὶ Δείματος ἦν μοι προβολὰ καὶ βέλτερον θούριος Αἶας*. — V. 6. *ἰδρυθείς*. *Vat. Cod.* — *λαίλαπι*.

Tempestatibus similes pugnae. Multa hujus generis ex vet. collegit Klorz. ad Tyrt. IV. 8. — 1. 97.] V. 7. De hac ὄπλων κρίσει, in qua Ajax Ulyssi, fortior versutiori, cēdebat, veterum loca collegimus ad Tzetzae Posthomer. v. 481. sqq. — V. 9. τὰδ' ἤμπλακεν. Peccavit quidem, sed fato jubente peccavit. ἀμπλακεν. Vat. Cod. Idem mox εὖ εἴ pro vulgato τεῖ. Nemo dignus erat, qui de tali viro referret victoriam; hinc factum, ut se ipse occideret.

XIX. Anth. Plan. p. 350. St. 489. W. In annulum ex jaspe viridissimo, cui boves insculpti. In Vat. Cod. p. 479. τὴν ἱάσπιν legitur. χλοηκομέειν, quasi herbam pascentibus subjiens. Conf. Ep. Platonis XVII.

XX. Cod. Vat. p. 371. Ἀρχίου νεωτέρου. Edidit *Jensius* nr. 108. *Reiske* p. 157. nr. 759. — V. 1. membranae κωρυκίον. *Reiske* κωρύκου emendavit. Nam Corycum esse nomen urbis in Cilicia; Corycium esse promontorium et antrum urbi vicinum. Possē quoque κωρυκίαν, πόλιν sc. legi. Priorem hanc conjecturam metri lex respuit; nam in κωρύκου media corripitur. Optima est *Br.* lectio κωρυκίαν, *Coryciorum urbem*. Vide *Steph. Byz.* p. 499. ed. Berk. — V. 2. Ad ὀσίῃ in marg. scribitur νῦν τῇ θυσίῃ. Quam glossam *Reiskius* ex conjectura in textu posuit. *Suidas*: ὀσίαν. κηδείαν. τὴν ἐπὶ νεκροῖς τιμὴν. — κατὰ ὀσίῃ est igitur *bonor modicus, parvum minusculum* deo ab homine, ut suspicari licet, *paupere allatum*.

XXI. Cod. Vat. p. 413. Ἀρχίου Μιτυληναίου. Planud. p. 30. St. 46. W. *Stobaei* Floril. T. IX. p. 99. Gesn. 59. Grot. In corvum a scorpione, quem rapturus erat, percussū. — V. 1. μελαίντερος. Gesn. »μελάμπτερος. Sic ap. *Stobaeum* legitur in Florilegio *Grotii*. Perperam »Planudea μελάντερος. Vat. Cod. μελάντερον. unde genui- »nam lectionem esse credo μέλαν πτερόν. numeri enallage »καμὲν τὰ μέλανα πτερὰ ἐν αἰθέρι. *Brunck.* In μελάμπτερος

inciderat etiam *Jos. Scaliger* in not. mfr. et *Musgrav.* ad Euripid. Alcest. 846. — Pro νομῶν Ald. pr. et Junt. νομῶν. *Soser* in Epigr. quae ex Planudea excerpta dedit 20. 1525. νάων, procul dubio ex conjectura. — V. 2. αἶδε. *Steph.* male. Aldinae omnes αἶδε legunt. — V. 3. μάψας. Ed. Fl. Ald. pr. et Junt. μάψων ex Lectt. Ald. pr. in contextum venit. Et sic Vat. Cod. Conatus indicatur, non factum. — V. 4. ἐν κέντρῳ. vitiose Vat. — V. 5. ζωῆς μὲν. Idem. — ἰδ' ὅσσον. Plan. et Vat. C. — Inepta lectio, cui nihil respondet in altero enuntiationis membro. Quare *Br.* leni mutatione — nam ex Codd. profectam esse emendationem dubito. — ὡς ὃν scripsit. Eandem conjecturam in *Jos. Scaligeri* schedis reperio.

XXII. Cod. Vat. p. 316. Ἀρχίου Μετυληναίου. Planud. p. 220. St. 321. W. Nymphae Marfyam in pinu suspensum iugerit, quod dulcem tibiae cantum, quo ipsas olim delectaverit, non amplius auditurae sint. Frustra Interpretes in hoc carmine ironiam quaesiverunt. Quos falsa, quam de Marfya imbiberant, opinio fefellit. Non contemnendus ille musicus, quamvis nihil ad Apollinem. *Hygin.* Fab. CLXV. quas (fistulas) *Marfyas*, *Oeagri filius* (*Hyagnis fl.* corrigit *Seldenus* ad Epoch. Gr. p. 1496. Si quid mutandum, *Olympi* potius scripserim.) pastor, unus ex *Satyris* invenit; quibus assidue commeletando, sonum in dies suaviorem faciebat. De Marfya vide not. ad *Dioscorid.* Ep. XV. — V. 1. αἰωρεῖ. Marfyaee pellis Celaenis in acropoli monstrabatur suspensa, ubi Marfyaee fluvii fontes. *Herodot.* L. VII. 26. p. 523. 99. ἐν τῇ καὶ ὁ τοῦ Σείληνου Μαρσύου κακὸς (ἐν τῇ πάλαι omittendum judicat *Valcken.*) ἐναυγίσματα. Conf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XIII. 21. et *Zcunium* ad *Xenoph.* Ἀ. κ. L. I. 2. 8. p. 11. Locis, quos hi attulerunt, adde *Agathiam* L. IV. p. 128. ed. Vulc. ἐποδαγὲν αὐτῷ τὸ δέρμα καὶ ἐπὶ δένδρῳ ῥαρυμένον. Anthol. Lat. T. I. p. 100. Ep. CXXXVIII. *Aërio* victus dependet *Marfya* ramo, *Nativusque* probat pectora

senſa rubor. — V. 1. *ῥήριον 1. δέσμας.* Vat. Cod. — *ῥήριον δέσμας.* Satyri enim *ῥήρες.* — V. 3. *αἰώρη.* Vat. Cod. — *ἀνάρεσιον ἔριν.* gravem et fatalem. Vide *Eustarb.* ad II. p. 1489. 33. *Rubnken.* ad Tim. p. 39. — V. 4. *Κελαινήτην.* Vat. Cod. — *πεῖον.* Rupem illam procul dubio, ubi *Nymphas Marsyae amore retentas considerare* poetae dixerant, tradente *Curtio* L. III. I. 2. — V. 6. *τῶς*
^{3α}
πᾶρος et in fine *πυσεῖμενον.* Vat. Cod.

Π. 98.] XXIII. Cod. Vat. p. 414. Plan. p. 84. St. 124. W. Historia de merula simul cum turdis in laqueos incidente, sed liberata. Expressum ex Ep. *Antip. Sid.* LXII. ubi vide not. — V. 1. »In Planudea legitur *αὐ-
 νταις*, quod nihil significat, et depravatam videtur ex
νδιτταις, unde *δισσαῖς* scripsi. « *Br.* αὐταῖς etiam membr. Vat. Vix vera *Brunchii* emendatio. In talibus enim *αδ-
 ταις* idem est, quod *ἄμα*, nisi plane abundare dixeris. *Homer.* II. 1. 194. *ταφῶν δ' ἀνέρουσεν Ἀχιλλεύς αὐτῇ σὺν
 φεργυγί.* *Χερσὶν.* κ. π. L. II. p. 46. δ δὲ νεανίας ἐκαῖνος
 εἶπετο τῷ λοχαγῷ αὐτῷ σὺν τῷ θάρακι. *Athen.* L. XIII. p. 575. E. *καταλιπὼν ἔν τινι τῶν αὐτῷ ἄρματι τὸν ἄρματη-
 λάτην.* Plane abundat αὐταῖς ap. *Theocrit.* Eid. VII. 70. αὐταῖς κυλίκεσσι καὶ ἐς τρέγα χεῖλος ἐρεῖδων. — V. 2. *νε-
 φέλης.* λίνου νεφουίδει κδληρ dixit *Paul. Silent.* Ep. LXXII. *νεφέλη* et *νέφρα*, retia tenuissima. Vide *Hucium* p. 10. — V. 3. *θώμιξ.* Vat. Cod. — *θώμιγξ.* λεπτὸν σχοινίον. *θώμιγ-
 γες, δέσμοι. ἔρμια. σχοινία. χορδαί. σπαρτία. κανάβινα.* *Hesych.* Primitus retis limbum designasse, suspicatur *Arnaldus* in *Leßt.* gr. p. 185. Vide *Fischer.* ad Anacr. p. 359. *Scaligerum* ad Festum v. *Thomices.* — V. 4. αὐ μεθῆκε. Vat. Cod. αὐθ μεθῆκε. Plan. — V. 5. *ιερόν.* Vat. — *ἔτυμον* Vat. et vett. edd. omnes. *ἐτόμως* Steph. — In fine vers. *πολλή.* Vat. Cod. — *Antipater* l. c. ἦν ἄρ' κοιδῶν Φειδῶ κῆν
 κωφῆς, ξεῖνε, λινεστασίαις. — *πτηνῶν.* Vulgo.

XXIV. Cod. Vat. p. 361. Ἀρχαῖον Μιτυλην. Planud. p. 45. St. 65. W. Equi sortem poëta conqueritur, qui, post multas victorias ex gymniciis certaminibus reportatas, molam agere cogebatur. — V. 1. ἀλλοπύδων. Ex *Simonid.* ap. Aristot. Rh. L. III. 2. χαίρει' ἀλλοπύδων θύγατρες ἴππων. Similia collegit *Bocbartus* in Hieroz. II. c. IX. p. 161. — Ἀλέτες. a pedum pernicitate. *Oppian.* κυν. L. I. 280. de equis Hispaniae: κείνοισιν τάχα μεῦνος ἐναντίον ἰσοφαρίζει Αλετὸς αἰθερίοισιν ἐπιθύων γυάλοισιν. De nominibus equorum vide T. I. P. I. p. 405. — V. 2. κῶλα. Equorum itaque in certaminibus pedes taeniis ornabantur. Vide *Brodaeum.* — V. 4. πτανοῖς. Harpyiae, equi, ap. *Hesiod.* Theog. 268. αἳ δ' ἀνέμων πνοιῆσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἐκόντο· Ωκυεὺς πτερόγεσσι. *Apollon.* Rhod. L. IV. 220. Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὓς οἱ ὄπασσεν ἥλιος ποιήσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο. Hujus et similium comparationum fons est in *Homer.* II. XVI. 149. XIX. 415. — V. 5. νεμέγ. vitiose Vat. Cod. — V. 7. δειρή et χαλιδν Cod. Vat. — κλοιῶ. Loco freni nunc ligneo collari instructus sum. κλοιδν (vide ad *Ansip. Sid.* Ep. XVII.) itaque hujusmodi equi in cervicibus gerebant, unde lora, ni fallor, alligabantur. — V. 8. Vulgo ἐλᾶ et ὀκρυδέντι. Vat. Cod. ἐλαῖ, quod eodem redit. ἐλαῖ *Casaubonus* emendavit in not. mfr. et *Jo. Pierſon.* ad Moer. p. 18. ὄνοι ἐλοῦντες sunt ap. *Aelian.* in H. A. XII. 34. *Plutarch.* T. II. p. 157. τῆς ξένης ἦκουεν ἀδοῦσας πρὸς τὴν μύλῃν, ἐν Ἀέσβῳ γενόμενος· ἄλει, μύλα, ἄλει. Huc facit *Aesopi* Fab. CXCHII. γέγων ἵππος ἐπράδν πρὸς τὸ ἀλῆθιν· ζευχθεὶς δὲ ἐν τῷ μύλῳι στενάδων εἶπεν· Ἐκ ποίων δρόμων ἐς οἶους καμπτήρας ἔλθον. Haec pro recepta lectione afferri possunt. Non tamen valde offendor vulgata ἐλᾶ. Proprie quidem lapidis molaris ἐλαύνεται, quo facto fruges ἀλῆθονται, franguntur. Jam igitur poëtae licebat dicere: καρπὸν ἐλᾶ λίσθ, pro λίσθον ἐλαύνων τὸν καρπὸν ἀλεῖ. Sic solent poëtae. — V. 9. ἴσαν. Vat. — Elegia in Maecen. v. 69. *Impiger Alcide,*

multo defuncte labore, Sic memorant curas reposuisse tuas.
Conf. Ovidii Heroid. IX. § 4.

XXV. Hoc carmen, quod idem argumentum, sed longe brevius et elegantius, enarrat, in Planud. p. 48. St. 69. W. *Λέντewς* inscribitur. In Vat. Cod. p. 36 t. auctoris nomen non additur; sed lemma est: *ΕΙς τὸ αὐτὸ δημοίως*. Qua igitur commotus auctoritate *Brunckius* hoc carmen inter *Archiae* poemata retulerit, non constat; sed conjecturam potius quam Codicis cujusdam auctoritatem secutus esse videtur. *Ilgem* Vir. cl. qui in *Opusc. philol.* T. II. optime de *Archiae* carminibus meruit, p. 73. *Archiae Antiocheno* illud tribuere malit; nisi potius pro *Λέντewς* *Λεντίου*, vel etiam *Λεωνίδου* corrigendum sit. Hoc enim poeta dignum, ejusque nomen cum *Leonis* nomine confundi; verisimile denique, ex hoc exemplari superius carmen expressum esse. Jam vero, *Archiam Leonidae* inprimis scrinia compilasse, ex multis exemplis patere. — V. I. *ῶ νεγ*, δ τὸ πρὶν Δισσ. Vulgo. Et sic in Vat. Cod. ubi τὸ lineae superscriptum. Nec hoc placet, nec *Brunckianum*. Loco vocabuli *ῶ νεγ*, quo facile carere possumus, equi nomen lectum fuisse probabile est. Longe sine dubio elegantior foret lectio sic:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος Αἰτῶς, δ πρὶν — —

Vix tamen putaverim, librariorum tantopere a veritate aberrasse. Quare vide, an corrigi possit:

Ὁ πρὶν ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ἱερὸν δ πρὶν
δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλίας παρ' ὕδαρ.

Junge *ἱερὸν παρ' ὕδαρ*. Vocabulum *ἱερὸν* primam syllabam modo producit, modo corripit. Recte autem et ex poetarum consuetudine Castaliae aqua vocatur *sancta*. *Senec. Oedip.* 276. *Frondifera sanctae nemora Castaliae*. Idem 220. *Sancta fontis lympba Castalii sterit*. — V. 4. *πηγοῖς*. Vat. et Plan. Non dubito, quin legendum sit:

δ πρὶν πηγοῖς ἴσα δαμάων τ' ἀνέμοις.

Duplex est comparatio, altera alterâ gravior, cum equus primum aves, deinde etiam ventos currendo aequare dicatur. Sic plane *Hesiod.* in Theog. 268. quem locum supra laudavimus. — V. 6. σταφάνων ὕβριν. Vulgo. Nostrum est in Vat. membranis.

§. 99.] XXVI. In Plan. p. 120. St. 173. W. hoc carmen cum alio in Medeam, quod *Br.* retulit inter Ep. *Leonidae Alex.* nr. XXXI., *Archiae* inscribitur, sed falso. In Vat. Cod. p. 414. utrumque *Leonidae* est illius, et quidem ἱερίων, quo lusu genere ille oblectabatur. Error inde ortus, quod in Anthol. Constantini, unde Planudes suam excerpfit, *Archiae* Epigramma (nr. XXIII.) proximo loco praecessit. — Scriptum in hirundinem, quae in tabula Medae imaginem exhibente nidum construxerat. — V. 2. γραπτής νεοστροφείς πυκτίδι, Vat. Cod. — νεοστροφείς. Ald. pr. — *Suid.* πυκτίον. τὸ βιβλίων. τὸ πυκτίδιον. Idem πυκτίς. tabula. *Josf. Scaliger* tamen mallet πυξίδι. πυξίδα. διπτύχα. *Hesych.* — V. 3. Sperasne, fore, ut, quae ne suis quidem liberis perpercerit, ea tuis pullis praestet fidem? — Idem argumentum, sed diversa ratione, tractavit *Philippus* Ep. LIII.

XXVII. Plan. p. 308. St. 448. W. Ἀρχίου nomen omissum in Ed. *Jani Lascaris*, accessit in Ald. pr. unde in sqq. edd. pervenit. — Monentur agri Nemeaei incolae, leone interfecto ne amplius timeant. Tum ad Herculem conversus poeta, eum, ut Junonis iram placare pergat, hortatur. — V. I. ταυροβόριο. Frequens ap. poetas leonum epitheton. Conf. G. *Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 195. — Quum Hercules, leonis quaerendi causa, in agrum Nemeaeum venisset, οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν οὐ τις ἔην ἐπὶ βοσὶ καὶ ἔργοις φαινόμενος — Ἀλλὰ κατὰ σταθμὸς χλωρὸν δῖος εἶχεν ἔκκροτον. Carmen inter *Theocrit.* XXV. 218. sqq. — V. 4. ἀγχόμενος. Fauces leoni prae-

cludens Hercules passim in priscae artis monumentis occurrit. Auctor carminis modo laudati v. 266. ἡ γὰρ δ' ἰγκρατίως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἔξέπιθιν. — V. 5. Jam licet greges iterum in pascua educi. Comparanda similis imago regionis ab hostium incursionibus liberatae ap. Theocris. XVI. 88 — 93. — V. 7. πάλιν. Haec non satis perspicua sunt. ἴνδης potest esse scutum, quo nonnulli Herculem armaverunt. Vide not. ad Ep. Theocrisi XIX. Sed pronum est de leonis exuviis cogitare, quibus thoracis loco utebatur. Tum sensus: Iterum atque iterum arma sume, (clavam, arcum, leonis pellem) novisque semper facinoribus editis Junonis novercae iram placare studeas. Hac enim arte *vagus Hercules Enifus arces attingit igneas*, ap. Horat. III. Carm. III. 9. 10.

XXVIII. Cod. Vat. p. 235. Planud. p. 264. St. 380. W. In picae loquacissimae mortem. — V. 1. 2. Suidas T. I. p. 231. in ἀντίφθογγον, ὁμοίον, hoc distichon proferens, legit ἡ πάρος ἢ ἀποκλήξασα, ut Vat. Cod. In idem incidit Jof. Scal. in not. mss. Hoc restituendum. II. x. 276. ἐρωδιοῦ — κλέξαντος ἀκουσαν. II. μ. 207. αὐτὸς δὲ κλέξας πέτιται. — Pica pastoribus, piscatoribus et lignariis respondens et quodammodo cum iis certans fingitur. Similiter Theocr. XVI. 94. αἶψα τέττιξ ποιμένας ἐνδίοις πεφυλαγμένους, ἔνδοθεν δένδρων ἄχρ' ὃν ἐκρεμύνεσσι. — V. 3. πολλὰς δέ — sic codices, Florentina, et Suidae princeps editio, apud quem integrum hoc distichon. 3. legitur v. κέρτομος. (T. II. p. 302.) ubi male pro κέρξασα legitur κέρξασα. Nescio an non melius scriberetur: οἷά τις ἔχω κέρτομος. Br. — V. 3 — 6. Suidas iterum laudat v. ἀντηδὲν T. I. p. 232. et v. 5. 6. in ἀγλαυττίῳ T. I. p. 31. Si quid mutandum sit, malim equidem:

πολλὰς δὲ κέρξασα, πολέθρους οἷά τις ἔχω,

κέρτομον ἀντηδὲν χεῖλεσιν ἀρμυνίαν.

quae epithetorum structura poetarum consuetudini et

elegantiae accommodatissima. Vulgo πολλάκι δὲ legitur. In Vat. Cod. ἀντ' ὁδοῖς. — V. 5. *Suidas* neglecto dorismo μιμητὴν ζῴων ἀνναμμένη. — μιμητὴς ζῴων, illud voces cum hominum tum bestiarum imitandi studium. *Ovid.* II. Amor. VI. 1. *Psittacus Eois imitatrix ales ab Indis.* ex 23. *Non fuit in terris vocum simulantiore ales, Reddebas blaeso tam bene verba sono.* *Sevius* II. Sylv. IV. 2. *Humanae solers imitator; psittace, linguae — affatus etiam meditataque verba Reddideras: at nunc aeterna silentia Lerbes Ille canorus babes.*

XXIX. Cod. Vat. p. 238. Planud. p. 265. St. 382. W. In cicadam a formicis confectam. In prioribus duobus distichis color ductus ex Ep. *Meleagri* CXI. et *Mnasalc*, Ep. X. — V. 1. χλοεαῖς. Vulgo. — περὶ κη. Vat. Cod. a pr. man. — §. 100.] V. 3. 4. excitat *Suid.* v. ἔξου T. II. p. 120. qui ἐχέτω legit, ut est in Ed. Flor. et Aldin. omnibus. ἔχεται Steph. dedit lex Ascens. — V. 4. τετραπύτερον. Vat. Cod. *Suidas* et Plan. Nec temere spernenda haec lectio. Neutrum τετραπύτερον ad totam enuntiationem referendum est: τετρά το τετραπύτερον μελῶν ολονόμοις τετραπύτερον χέλος. Similis est generis enallage ap. *Aristoph.* in *Acharn.* 1115. πότερον ἀνθρώπος ἢ διὸν ἐστὶν ἢ κίχλη. — V. 6. *Suidas* v. ἀπροϊός. T. I. p. 304. — ἐμφ' ἐκάλυψε. Cod. Vat. — V. 7. 8. *Suidas* in *Μαιονίδας* T. II. p. 512. Cicadam, voce musica pollentem, cum summo poetarum comparat. συγγνωστάν. Non tam indigne hoc fatum ferendum est. — κολοκας ὕμνων. *Antipater* *Tibull.* Ep. XXIV. ὕμνων σκάπτρον Ὀμήρος ἔχει. *Hecatechanax* El. v. 28. ἥδιστον πάντων δαίμονα μουσικῶν. *Propert.* I. El. VII. 3. *Atque ita sim felix, primo contendis Homero.* — Fabula de *Homeri* morte satis nota. Vide ad *Alc. Messen.* Ep. VII. — V. 8. ἔθανεν. Vulgo et in Vat. Cod.

XXX. Cod. Vat. p. 238. sq. Bis *Kusterus* exhibuit ad *Suidam* T. III. p. 230. et p. 459. *Reiskius Anth.*

p. 76. nr. 574. Lemma in Cod.: Ἀρχίου εἰς δελφίνα ἐκ-
 βρασεύοντα ἐκ θαλάσσης ἐν τῇ χέρσῳ. — Imitatus est auctor
 Ep. Anytes XII. — V. 1. ἀλμα; ex correctione legit Vat.
 Cod. — Mox *Kusteri* et apogr. Lipf. vitiosam lectio-
 nem ποιήσεις optime emendavit *Reisk.* ποιήσεις, quod
 nunc ipsae membranae confirmant. *Erycius* Ep. VII.
 κύνες ἀνεγέρμανες ἐπτοίχασαν ὄθρα μέγαν. Interpretationis
 loco est *Oppianus* Hal. V. 433. οἱ δ' ἐκτοσθεν ἐπαΐσσοντες
 ἑμαρτη Δελφίνες φοβέουσι. — V. 3. οὐδὲ πρὸς εὐτρετήτοιο.
 „Sic recte *Reiskius*. Scriptum in Cod.: οὐδὲ πολυτρετήτοιο.
 „*Oppian.* ἀλ. ε. 455. de delphino: καὶ κελαδεῖν Τερπιδ-
 ῆμονος ὑδρίῳ γιγλίσσεται πώσιν αὐτοῖς μίσγεισθαι. *Plinius*:
 „*Delphinus non homini tantum amicum animal, verum et*
 „*musicæ artis; mulcerat symphoniae cantu et praecipue*
 „*hydrauli sono.*“ *Br.* Vide, quae notavimus ad *Arionis*
 Hymnum, Vol. I. P. I. p. 179. sq. — V. 4. ἀναρρίψαι;
 Vat. Cod. — V. 5. 6. laudat *Suidas* in πρήνεις T. III.
 p. 171. sic: ἡ γάρ γαρον ἴσον πρήνι Μαλείης, ἣ ἐκυκλήθη κύμα
 πολυψάμμου ὥσεν ἐπὶ ψαμάθους. Sic pentameter legitur in
 Cod. Vat. Initio hexametri autem idem legit ei, quod
 in ἡ mutandum, ut *Kusterus* loco priore edidit. ἴσον
 πρήνι. *Lucian.* T. III. p. 254. καὶ τὸ κύμα πολλὰς αὐτῷ
 ἰσομέγεις τῷ σκοπέλῳ. — V. 6. „Scriptum in Cod. κύμα
 „πολυψάμμου ὥσεν ἐπὶ ψαμάθους. quod manifesto corru-
 „ptum. Emendabat *Salmasius* πολυψήφους ὥσεν ἐπὶ ψαμά-
 „θους. Quum non mala esset *Toupii* lectio, ab ea disce-
 „dere nolui. Plurimis tamen modis emendatio tentari
 „poterat, et quod mihi optimum videretur proponam:
 „πολυψάμμου σ' ὥσεν ἐπ' αἰγιαλούς. Conf. Anytes Ep. XII.
 „ex quo hoc expressum.“ *Br.* *Reiskius* dedit πολυψάμου
 σ' ὥσεν ἐ. ψαμάθους. quod secundum ipsum auctorem *litus*
placitiosum significat. *Toupius* πολέξαντος scripsit, *litus*
a maris fluctibus verberatum, ex *Qu. Maecii* Ep. VIII.
 ἀλιζάντοισι χοιράσι. At hoc epitheton, quod rupibus egre-
 gie convenit, „quas unda verberando excavat et tantum

non lacerat, arenae litoris minus accommodatum videtur. Certe in tanta rei incertitudine tam incerta conjectura admittenda non erat. — V. 7. 8. laudatur a *Suida* in τηθδ: T. III. p. 459. ubi, haud aliter ac in Cod. Vat. ἀφρηστὰ habetur. ἀφρηστα apogr. Lips. quod *Reisk.* pro ἀφρηστα, i. e. ἀφρηστως, positum autumans, *Tourpium* induxit, ut ἀφρηστα scriberet idque cum πέρητα jungeret: usque ad fines incognitos oceani. His somniis longe exquisitiorem esse lectionem Codicis, serius intellexit cl. editor, cujus haec sunt: „Non est autem, „quod ridicule somniabat Kusterus, vox composita „ἀφρηστῆς, ab ἀφρῆς et ἴδω: sed nomen verbale ab ἀφρῆω, „ut ἀρχηστῆς ab ἀρχῆω; et sicut hoc non significat *coleos* „*edentem*, ita nec illud *spumam edentem*. Spuma maris „non vescuntur delphini, sed minoribus piscibus, quos „praedantur: at lascivientes aquam spargunt et spu- „mam excitant. Post ἀείρων delendum comma et ponen- „dum post νότοις.“ In ed. Lips. hujus loci lectio et interpunctio ad *Br.* mentem emendata est. — Pro Νηγεῖδας Cod. Vat. Νιγηῖδας. Delphini ἐνδέρματα Nereïdum vocantur ap. *Arion.* in Hymn. v. 9. Thetis coerulea *pisces frenato veſta* nota ex *Tibull.* L. I. El. V. 46. ubi vide ill *Heynium.* *Moschi* Europa v. 114. Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ἕκ' ἐξ ἄλλης, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι Κητεῖσις νότοισιν ἐφύμηναι ἐπιχρώντο. Conf. elegantem *Lenzii* commentarium ad *Catulli* Epithal. v. 14. p. 95.

XXXI. Cod. Vat. Ἀρχίου Μιτωλ. In Plan. p. 16. St. 27. W. gentile non additur. Laudat poëta morem Thracum infantes recens natos lugendi, defunctos contra felices praedicandi. Facit huc inprimis *Herodot.* L. V. 4. p. 374. τὸν μὲν γινόμενον περιζόμενοι εἰ προσήκοντες ὀλοφύρονται, ὅσα μιν δαί, ἐπειτα ἐγένετο, καταπλήσαι κακὰ, ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνδρωπήϊα πάντα πάθει· τὸν δ' ἀπογεόμενον παίζοντες τε καὶ ἠδόμενοι γῆ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες, ὅσων κακῶν ἐξαλλαχθεὶς ἐστί· ἐν πάσῃ εὐδαιμονίῃ. Ad quem

locum docta notavit *Valckenarius*. In hanc sententiam *Plutarch*. T. II. p. 107. C. τοιοῦτου δὲ τοῦ βίου τῶν ἀνδρῶν ὄντος, πῶς οὐκ εὐδαιμονίῳ μᾶλλον προήκει τοὺς ἀπολυθέντας τῆς ἐν αὐτῷ λειτουργίας ἢ κατοικτεῖν τε καὶ θρηνεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ δεῖσι δι' ἡμαθίαν. Versus *Euripidis* ex *Cresphonte*, in quibus eandem sententiam persequitur, latinos fecit *Cicero* in *Tusc. Qu. I.* 48. *Nam nōs decebat coetus celebrantes domum Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, Humanæ vitæ varia reputantes mala: At qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et lætitia exsequi.* Ex his fontibus *Archias* Epigramma suum derivavit. — V. 4. Μόρος. idem qui Θάνατος. Hic μάρτυς mortales — omnibus obscuras injicit illa manus. — V. 6. φθίμενος *Vat. Cod.* a pr. man.

XXXII. *Cod. Vat.* p. 224. Ἀρχίου Μανεδέως. *Plan.* p. 239. *St.* 346. *W.* In *Hectoris* cippum. — V. 3. πατὴρ μὲν *Pr. Vat. Cod.* — V. 4. ὃ ξέν' vulgo. Sed omnes edd. vet. praeter *Ascenf.* ξέν' legunt.

§. 101.] XXXIII. *Cod. Vat.* p. 247. sq. Ἀρχίου Βυζαντ. *Plan.* p. 257. *St.* 371. *W.* *Naufragus* conqueritur, quod, cum in litore maris sepultus sit, ne defunctus quidem quiete fruatur, maris sibi infesti nunquam non exaudiens strepitum. In simili argumento versatur *Anrip. Theff. Ep. LXIX.* et *Posidipp. Ep. XIX.* — V. 2. ἀγρυπνοὶ ἤϊονες, litora, in quibus primum inhumatus jacuerat, dulcis illius somni, qui humanis contingit, expers. At etiamnum, postquam sepulturam nactus est, in eadem sibi conditione videtur, qua tum fuerat. Sic haec explicanda videntur; quamvis fateor, vel sic aliquid difficultatis superossē. Fortasse pro ἡϊόνων aliud quid olim lectum fuit. Quanto expeditior esset sensus, si legeretur:

ἀγρυπνοῦ λήσσομαι ἱερῶν.

Ne defunctus quidem maris obliviscar, quo perii, cujus nimirum strepitus usque aures meas implet. Sic *Anripa-*

zer *Theff.* l. c. καὶ νέκυν ἀπρηύντος ἀνιήσει με θάλασσα. Quod hic ἀπρηύντον mare appellat, illi est ἄγρυπνον. — Ἴονίου, πόντου scil., ut ap. *Theaet. Schol.* Ep. II. ἄτρομος Ἴονίου τέρεμα θάλασσοπύρσι. *Diodor.* Ep. XVI. ἔρροις, Ἴονιο πολυπτοίητε θάλασσα. — V. 3. Vulgo ποτὶ χοιράσιν. ut in Ep. *Qu. Maecii* VIII. Nostrium est in Vat. Cod. δειράδες. οἱ τραχώδεις τόποι τῶν ἐρῶν. *Suid.* Etiam de rupibus prope mare. *Eurip.* Iph. T. 1090. παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας. et 1240. ἀπὸ δειράδος ἐναλίης. *Antipater* l. c. ἐρημῶν κρητὸν ὑπὸ σπιδάδι. — V. 4. ξείνου. Vat. Cod. — V. 5. Junge αἶω καὶ ἐν νεκύεσσιν. — V. 6. δοῦπον ἐπερχόμενον. Vulgo. Longe gravior est Vat. lectio. — V. 7. με κατ' ἐνάσσειν. Vat. Cod. Ne mors quidem me liberavit a molestiis. — V. 8. θανάτῳ λείψ. Sic membranae Vat. unde *Brunckius* emendavit τέλει.

XXXIV. Cod. Vat. p. 217. sq. cujus auctoritate *Archiae* tribuitur. Nam in Plan. p. 284^b St. 420. W. sine auctoris nomine prostat. Expressum est hoc carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. LIX. ubi vide not. — V. 3. landat *Suid.* in καμόντων T. II. p. 236. εἰδωλα καμόντων dixit *Homer.* Od. λ. 475.

Ex Tom. II. p. 528.] XXXV. Hoc carmen, quod in Vat. Cod. p. 226. et in Plan. p. 239. St. 347. W. auctoris nomine caret, tanquam incognitum dignumque, quod Anthologiae infereretur, ex Cod. Msc. in quo *Archiae* tribuitur, *Barnesio* prolatum est ad H. u. 729. — Trojam poëta ait cum Hectore, Pellam cum Alexandro, concidisse. Urbes et terras igitur virorum gloria, non viros patria sua celebrari. — V. I. Τροίη. Vat. — χείρας *kyr.* Non amplius Danaorum impetum sustinuit. — V. 3. ἐν ἀπώλετο. Vat. Cod.

TULLII LAUREAE EPIGRAMMATA.

¶ 102.] I. Cod. Vat. p. 572. Duo priora hujus carminis disticha *Reiskius* protulit in Notit. Poët. p. 226. sq. Poëta, cum Polemo puer, quem in delicijs habebat, se in iter daret, vota ad Apollinem fecerat, si puer rediisset salvus. Ille barbarus rediit; quare se voti damnatum esse negat ille. In eodem argumento versatur *Flaccus* Ep. II. et *Sirato* Ep. XII. XIII. Ex his carminibus *Br.* scribendum censet v. 1. ἀνῆλθεν. v. 3. ῥέξειν. v. 6. ἤλθεν ἔχων. De re perfecta enim sermonem efficit: ἤλθε δὲ σὺν πάγωνι. Aliter temporum rationem non constare. — V. 1. *Reisk.* χαρτόσυρος. In versu minore lacuna est in Cod. Vat. οιοσα κοίρανε πεμπόμενος (sic). Hanc inepte explevit, qui Buherianum Cod. scripsit: οἷος ἂν ἡμεῖων κ. In Gaulmini apogr. margine οἷος ἀπέλλω σοι κ. *Brunkius Salmasii* conjecturam recepit. *Reiskius* legit: οἷος ἡπῆρε, νεῶν κοίρανε. Quae omnia valde jejuna sunt. Felicius res successit *Schneidero*, qui in schedis sic corrigit:

Εἴ μοι χαρτὸς ἐμὸς Πολέμων καὶ σῶος ἀνέλθοι,

οἷος ἔην, Δήλου κοίρανε, πεμπόμενος,

ῥέξειν, οὐκ ἀπόφημι, τὸν ὀρθροβόην ἐπὶ βωμοῖς

θεῖν, ὅπ' (malim ἐν) εὐχλαῖς ὁμολόγησα, τεοῖς.

— V. 5. ἡ ante πλεον in Cod. omittitur. Supplevit *Reisk.* in apogr. sui margine. — V. 7. 8. In apogr. Lips. hoc distichon hoc loco omisium, insertum est Epigrammati *Scyrbini* 4. (post versum secundum), quod in membranis in eadem pagina legitur. *Klozsius*, qui *Scyrbini* carmen edidit ad *Tyrtaeum* p. 79. non intellexit, quam alienum hoc distichon ab illo carmine esset. In Vat. Cod. τὴν θυσιὴν πρὸς σὲ legitur, quod recte emendatum est in marg. apogr. Gaulmini. *Klozsius* prorsus inepte: πρὸς θινὸν εὐχάμενος.

II. In Plan. p. 247. St. 358. W. Στατυλλίου inscribitur. Cujus erroris causa praeclare patet ex Vat. Cod. p. 250. ubi legitur: Τατυλλίου Λαυρέα. De piscatore, qui, cum tempestate in undis periisset, paulo post manibus abrosis in litore inventus est. — V. 1. ἀλίτρευτος. De hominibus passim. ἀλιτρεύτοιο γέροντος Theocr. Eid. I. 45. H. I. de cymba, fluctibus multum quasiata. Notanda vox κύμβη, hac significatione rarius obvia. Athen. L. XI. p. 482. E. ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἢ κύμβη, Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησὶν. Ἰπποσίην ἢ κύμβησιν ναυστολεῖς χθόνα; ubi vide Brunch. et Intpp. Hesych. in κύμβη, νεὼς εἶδος. — V. 3. ἐκ abest a Cod. Vat. — κατ' ἔδυσε, Vat. — V. 4. Idem mare, eundem mane eiecit in litus. — κρεκάλην vulgo. Accentum mutavit Br. ut hoc vocabulum adjectivi vim indueret, de quo jam Huetius p. 23. cogitavit, cui primo ἡρόνος arridebat.

¶ 103.] III. Cod. Vat. p. 210. Plan. p. 279. St. 404. W. Sappho loquitur. Tumulum ab hominibus sibi exstructum brevi deletum iri; mortalia enim opera diu durare non posse; sed carmina, quae ab ipsis Musis accepisset muneri, nomen suum ad omnem posteritatem propagatura esse. — V. 3. 4. laudat Suid. in ληθεῶν T. II. p. 438. — V. 5. Μουσῶν αἰτήσης χ. Vulgo. Stephanus, ut metro succurreret, Μουσῶν scripsit. Nostrium est in membranis. Quod si pretium mihi ex honore, a Musis mihi habito, statueris, facile intelliges, me Orci tenebras effugisse. — ἐννεάδι. Ex hoc uno loco, ni fallor, constat, Sapphus carmina lyrica in novem libros descripta fuisse. Octavum τῶν μελῶν librum laudat Photius in Bibl. Cod. CLXI. p. 176. Ceterum color idem, qui in Epigrammate in Herodotum ἀδισπ. DXXXII. Ἡρόδοτος Μούσας ὑπεδέξατο· τῇ δ' ἅρ' ἐκάστη Ἀντιφιλοξενίης βίβλον ἔδωκε μίαν. — V. 7. ἰῖδα σκῆτος. Vulgo. Similia passim poëtae de gloria, praestantissimo laborum suorum praemio. Ovid. I. Amor. XV. 7. Mortale est quod quaeris

opus: mihi fama pereunns Quaeritur, in toto semper ut orbe canar. Vel illustrissima monumenta Concutier, sternerque dies, quoque altius exstet Quodque opus, hoc illud carper edetque magis. Carmina sola carent fato, mortemque repellunt; Carminibus vives semper, Homere, tuis. Anthol. Lat. III. p. 448. Martialis L. X. Ep. 2. At charis nec furta nocent, nec secula praesunt, Solaque non norunt haec monumenta mori.

SCYTHINI TEII EPIGRAMMATA.

¶. 104.] I. Cod. Vat. p. 572. Σκυθίου. Ex apogr. Lips. edidit Klotz. ad Tyrtaeum p. 79. Quum ad poetam venisset puer pulcherrimus et venustissimus, ille sibi gravissimos ex amoris, quo se correptum sentit, flamma cruciatus auguratur. — V. 1. ἡλθέ μοι. Vat. — Pro ἡλίσκος Br. in not. ad Apollon. Rhod. I. 215. p. 14. ἡλίσκος legendum suspicatur; nomen pueri ductum de nomine amnis in Attica celeberrimi. Hoc ipsum Reiskius monuit in apogr. sui marginē. — V. 3. Sedecim annos natus, quae aetas ad amores pueriles accommodatissima. Strazo Ep. IV. ἐξ επικαιδέκατον δὲ θεῶν ἔτος. — V. 4. πάσας καὶ μ. Vat. Cod. et Klotz. — V. 5. Haec omnia poeta ἐν ᾧθει proferre videri debet. Laudat vocem mellitam; labia ad osculandum veluti formata, et ἀμεμπτόν τι πρὸς τὸ ἔνδον λαβεῖν. His verbis lucem affundit Stratonis Ep. XCVII. — Ex verbis καὶ πρὸς ἀναγνώσκειν suspiceris, Ilisum puerum Scythino magistro fuisse traditum, qui eum legere et recitare doceret. Quam saepe Grammatici opportunitate ipsis oblata ad flagitia abusi sint, plures veterum dicunt. Conf. Straton. Ep. XXIX. — V. 7. Formulam αὖ πάθω; et τί γὰρ πάθω; illustravit Valcken. ad Phoenisi. p. 335. Brunck. ad Arist. Lystr. 884. —

Quae sequuntur, φασὶν γὰρ δεῖν μόνον, ad puerum referenda videntur: dicunt enim, eum amantibus nihil nisi ad spectum concedere, eum amantes nonnisi intueri. Fortasse tamen aliquid later. — V. 8. χειρομαχῶν. Satis facete rem turpem et flagitiosam expressit.

II. Cod. Vat. p. 604. Nemo, quod sciam, ante Br. edidit. — Comparandus Ovid. III. Amor. VII. 65. *Nostra tamen jacuere velut praemortua membra Turpiter, besterna languidiora rosa. Quae nunc ecce rigent intempestiva valensque, Nunc opus exposcunt militiamque suam. Quis istae pudibunda iates, pars pessima nostri?* Lusus in Priap. LXXXIII. *Silente nocte candidus mihi puer Tepente cum jaceret abditus sinu, Venus fuit quieta, nec viriliter Iners sechile penis extulit caput.* Siraro Ep. LVIII. Νῦν ὄρθῃ, κατάρχετε, καὶ εὐτόνοζ, ἥνικα μὴ ἐν ἥνικα δ' ἦν ἐχθρῆ, οὐδὲν ὅλως ἀνέπνευς. — V. 2. ἐντέτασ' αἰδῶς ἄν. Vat. Cod. In apogr. Lips. ἐντέτασσι δ' ὥς ἑάν. — V. 3. μοι abest a Cod. — V. 4. Malim ἂν ὄρελον. — V. 5. 6. In apogr. Lips. hoc distichon a superioribus sejunctum est. In eodem vitiose: ἔλεος χ. ἀπ' ἡμετέρης.

POMPEJI JUNIORIS EPIGRAMMATA.

§. 105.] I. Cod. Vat. p. 362. Πμπηίου, οἱ δὲ Μάρκου νεωτέρου. Eandem inscriptionem habet Plan. p. 99. St. 146. W. De Mycenis, temporis vetustate dirutis et everfis. Ipsa urbs loquitur. Quantum olim valuerit, Trojae ruinas indicare et Homeri testimonium. Conf. Alphei Ep. VIII. Munatti Ep. T. II. p. 240. — V. 2. ἀμαυροτέρῃ σκ.: rupe nuda obscurior et ignotior. ἀμαυροῦν, imminuere, pulchritudine et splendore detracto, ap. Simonid. Ep. XV. — V. 3. ἥς ἐπάτησα ταῖς χεῖρ. Proprie de victore, qui pede superbo dirutae urbiscineres et ru-

nas calcet. *Horat. Epod. XVI. 11. Barbarus' heu cineres infister victor, et Urbem Eques sonante verberabit ungula.* Omnino autem verbis πατεῖν et καταπατεῖν adhaesit contemnendi et despiciendi notio. *Hesych. πατῆσαι, καταφρονήσους.* Vide *Fischer.* ad *Anacr. p. 101.* — V. 6. *Μαιονίδης.* Homeri, tanti praeconis, testimonium mihi sufficit. Vide *Wasse* ad *Thucyd. L. II. p. 423.* ed. Bip. qui hoc distichon, sed vitiose scriptum, laudat.

II. Cod. Vat. p. 240. Plan. p. 225. St. 328. W. In laudis tumulum. — V. 1. τὸ καλὸν ἐνθ. Sic *Theocrit. Eid. III. 3.* ubi vide *Valcken.* — V. 2. laudat *Suidas* in λείρια T. II. p. 437. Mulier, cui praestantissima a Gratiis munera obtigerant, τῶν Χαρίτων λείρια δρέψασθαι dicitur. Similiter poetae Musarum flores dicuntur decerpere; cujus generis nonnulla collegimus ad *Nossid. Ep. XI. T. I. P. I. p. 420.* — V. 3. »δρόμον in omnibus libris »est. *Suidas* (in χρυσοχάλινον T. III. p. 694.) aut memoria lapsus, aut pravo deceptus Cod. habet φῶς in χρυσοχάλινον, quam vocem inepte interpretatur λαμπρὸν, »τερπνόν. Versum vertit *Kusterus:* non amplius aureum »adspicit lumen solis. χρυσοχάλινος δρόμος est cursus, qui »aureis equorum frenis regitur. Epitheton hoc cum δρόμον bene, cum φῶς neutiquam conjungi potest. « Br. Epitheton χρυσοχ. quod proprie ad ἡελίου pertinet, more poetarum ad alterum substantivum translatum est. — V. 5. 6. profert *Suidas* in ζηλώματα T. II. p. 7. et in κνίσματα T. II. p. 335. Utroque loco *Kusterus* ποθέοντων exhibuit. At in Ed. Mediol. et in Anthol. edd. omnibus ποθέοντων legitur. — μύστην λύχνον. nocturnae Veneris clandestinum testem. Sic *Meleager Ep. CXIV. λύχνον, Κύπρι φίλη, μύστην σὺν θέτο παννυχίδων.* Vide ad *Meleagri Ep. LXXI. p. 87.*

AELII GALLI EPIGRAMMATA.

¶ 106.] I. Vat. Cod. p. 95. τοῦ Δικαίου Γάλλου ἐπι-
 γραμμα ἀδικώτατον. Edidit Reiske in Miscell. Lipf. IX.
 p. 117. nr. 293. Hinc Toup. in Epist. crit. p. 79. —
 Meretrix loquitur, quae pariter sufficiat una tribus, ut
 est ap. Martial. IX. 33. — V. I. Apogr. Lipf. εἰ τρεῖς.
 δυοῖ emendavit Reiske. ἡ Schneiderus in Peric. crit. p. 7.
 quod Cod. Vat. confirmat. — πρὸς ἐν τάχος, Cod. λέχος
 Toup. — Branckius de hujus versus lectione totiusque
 carminis sensu in hunc modum disputat: „In cod. scri-
 „ptum ἡ τρεῖς, contra manifestum epigrammatis sensum.
 „Lyde haec tres subibat personas, quas tribus meretri-
 „cibus, singulis singulas, partitus est Lucianus Ep. I.
 „Hic autem φιλυβριστής is est, quocum rem habebat
 „Lucianea Laïs, quae quaeftum faciebat π' οὐρανίων.
 „Recte distinctus est in cod. tertius versus. In primo
 „cl. Toupii emendationem recepi. In altero disticho,
 „quod planum et perspicuum est, fatebatur vir piaē
 „memoriae, se nihil intelligere: divinarat tamen τρεῖς
 „librario deberi, qui ipse nihil in hoc carmine viderat,
 „cujus hic est sensus, oratione fin eleganti, saltem pu-
 „dica expressus: Haec ego, quae duobus operam dō,
 „habeo aliquid adhuc, quo tertium, si venerit, deti-
 „neam. Tria enim haec praestare possum. Itaque si
 „festinans duobus comitatus accesseris, non ideo subsiste:
 „tertio locus est. — τῷ μὲν — τῷ δὲ in secundo versu δυοῖ
 „in primo adstruunt.“ Br. — Priorum hujus carminis
 verborum mutatio nititur opinione de sinceritate scri-
 pturae in vers. 2. At haec in cod. paulo discrepat ab ea,
 quam Br. dedit:

τῷ μὲν ὑπὲρ νηδὺν, τῷ δ' ὑπὸ τῷ ὀπίθεν.

unde in apogr. Lipf. τῷ δ' ὑπὸ τὸ ὀπίθεν. Schedae Tryl-
 lisch. ὑπὲρ τῶν ὀπίθεν. Brunckius Reiskii emendationem

recepit; temere, ut mihi quidem videtur. Minima mutatione *Tyrwhitt.* in Not. ad *Toupii* Em. in Suid. T. IV. p. 426.

τῷ μὲν ὑπὲρ νηδύν, τῷ δ' ὑπὸ, τῷ δ' ὀπίθεν.

Sic tres sunt, quae Veneri operantur in una muliere. Primus est ὁ φιλυβριστής, qui partes superiores petit, τὰ ὑπὲρ τὴν νηδύν (quae ultra ventris limites sunt posita); alter legitimae Veneri litat, ὑπὸ τῆς νηδύος; tertius denique τὰ ὀπίθεν sibi vindicavit. Hinc efficitur, ut vera sit cod. lectio: ἡ τριεὶ λειτουργοῦσα. — Jam vero secundum distichón mihi non tam sincere scriptum videtur, quam *Br.* Festinationis enim nulla causa; unde verba εἰ-σπεύδεις in mēdo cubare existimo. Nec *Schneiderus* in lectione Codicis acquiescebat, sed legendum proposuit in *Per. crit.* p. 8. εἰ σπεύδεις ἐθελῶν, σὺν δυοὶ ἤκε τάχος. Sed ne sic quidem difficultas tollitur. Paulo audaciorē proponam conjecturam, probabilitate tamen, ut mihi quidem videtur, non destitutam. Legam:

εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἐλθὼν σὺν δυοί, δεῖγμα δέχου.

Quod si mihi denegas fidem, cum duobus aliis veni, ut, me vera praedicare, experimento edoctus intelligas. Quantilolum interfit inter εἰσπεύδεις et εἰαπιστεῖς, inter ΜΗΚΑΤΕΧΟΡ et ΔΕΙΓΜΑΔΕΧΟΡ, sponte apparet. Similis color ap. *Lucian.* T. III. p. 292. παρέχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, καὶ γνώσῃ οὐδὲν ἐνόησάν με τῶν ἀνδρῶν. — Voce δεῖγμα hoc sensu usus est *Eurip.* *Suppl.* 354. λαβὼν δ' Ἀδραστὸν δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων. *Electra* v. 1174. τρεῖς δὲ δέγματα ἀλλήλων προσφθεγμάτων. Ut autem noster dixit δεῖγμα δέχου, sic idem *Tragicus* in *Or.* 245. τὸ πιστὸν τὸδε λόγων ἐμῶν δέχου.

II. Anth. Plan. p. 307. St. 447. W. In Tantalum scypho insculptum, quem, cum vinum scypho infusum nunquam usque ad ejus labia ascenderet, ad perpetuam sitim damnatum esse poëta ait. Hoc igitur symbolo silentium mortalibus commendari docet. Noti versus

Ovidiani II. Amor. II. 43. *Quaerit aquas in aquis et pomae fugacia captat Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.*

MYRINI EPIGRAMMATA.

¶. 107.] I. Cod. Vat. p. 161. Edidit Kuster. ad Suid. v. κρώντορες T. II. p. 369. Alberti ad Hesych. v. κρήπολος. Reiske in Anthol. nr. 413. p. 9. Diotimus Pannas, sacro facto, rogat, ut greges ipsius augere velint. — V. 2. laudat Suid. v. βουχίλου T. I. p. 450. et in κρώντορες l. c. Temere Guyetus βουδήλου tentavit. In Cod. Vat. βουχείλου. — Est Arcadia boves nutriens, a χιλός. Vide Eustath. ad II. α. p. 12. 4. — Versu praec. Cod. Vat. χαροπαίκτηι, quod in nonnullis apogr. emendatum est. — πάνες plurali numero dixit etiam Columella X. 427. et Propert. III. El. XV. 34. *Capripedes calamo Pannes biantes canent.*

II. Cod. Vat. p. 190. Edidit Kuster. ad Suid. in θέριστρον T. II. p. 187. Reiske Anth. nr. 504. p. 47. Brunckius hoc carmen dedit scriptum ad mentem Toupit Em. in Suid. P. III. p. 539. Est in Statyllum, hominem mollem, qui, cum ad inferos descensurus erat, apparatus mollitiei suae Priapo dedicavit. — V. I. Στατόλλιον ἀνδρόγυνον. Recte intellexit Reiskius, hominem pathicum significari, qui, quia muliebria patiebatur, ἀνδρόγυνος vocatur. ἀνδρογύνους ἑρωτας dixit Lucian. Amor. 28. Tom. V. p. 290. ed. Bip. Hoc hominum genus quali ornatu fuerit, et quam impudenter mollitiem suam, iactaverit, ex multis veterum locis apparet. Petron. c. XXI. *Ultimo cinaedus supervenit, myrtea subornatus gausapina, cinguloque succinctus.* et mox de eodem c. XXIII. *Perfluebant per frontem sudantis acaciae rivi, et inter rugas malarum tantum erat cretae, ut putares, de-*

rectum parietem nimbo laborare. — Eundem hominem, qui in Veneris sinistrae servitio consenuerat, παφίης δρυν μαλακὴν appellat *Myrinus*; Graecis enim quicquid annosum δρῦς appellatur, monente *Reiskio* et *Toupio*. Hic laudat *Arzemedorum* II. 25. δρῦς δηλοῖ καὶ πρεσβύτην διὰ τὸ πολυετές. De vetula *Horat.* IV. Carm. XIII. 9. *Amor — importunus transvolat aridas quercus.* — V. 3. 4. profert *Salmas.* in *Plin.* p. 193. B. et inde *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. III. p. 239. Idem habet *Suidas* in *Θέριστρον*. *Θερὶνδν ἱμάτιον*· τὸ ἐκ κόκκου βαφὲν καὶ ὁ. θ. Καὶ τοὺς ἀνδρολιπείς & π. Idem T. III. p. 567. ὕστινος. βάμματος· εἶδος· τὰ κόκκοιο βαφέντα καὶ ὕστινοιο *Θέριστρα*. In *Cod. Vat.* legitur τὰκκόκου β, κ. ὕστινοιο (man. rec. corr. ὕγνιοιο) — et v. seq. τοὺς ἀνδρολιπείς. Emendatiorem lectionem *Kuster.* et *Reisk.* in apographis suis repperunt. — *Θέριστρια*, ut est, ap. *Theocrit.* Eid. XV. 69. sive *Θέριστρα*, tenuia vestimenta fuerunt, quae per aestatis calorem induebantur. *Harprocrat.* Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀσπάζητον, οἷον *Θέριστρον*. Eadem nihil fortasse a *ταραντινίδοις* diversa fuisse, suspicatur *Valcken.* in *Adoniaz.* p. 368. C. — ὕγνιοιο. Fuit color hyginus & coccino purpureoque commistus. De purpura agens *Plinius* IX. 65. p. 528. *Quin et terrena miscere coccoque rinctum Tyrio tingere, ut fieret hyginum.* ubi vide *Harduinum*, et *Salmasium* l. c. — V. 4. κερδολιπείς. Optima depravati vocabuli ἀνδρολιπείς emendatio, quam *Salmasio* deberi suspicor. — Ceterum hominem muliebris elegantiae crines supposititios gestasse, non miraberis. Talibus Galli quoque ἀνδρόγυνοι instructi fuerunt. — V. 5. *Suid.* T. III. p. 588. φαικά. ἐν 'Επιγράμματι· φαικά δ' αὐτ' εὐτ. ubi *Lexicographum* prava *Codicis* sui lectione in errorem inductum fuisse apparet. φαικάς *Toupius* idem fuisse putat, quod φαικάσιον. *Eratosth.* ap. *Polluc.* L. VII. 90. Πέλμα ποτιῤῥάπτισκεν ἐλαφροῦ φαικάσιοιο. — V. 6. τρυτοδόκην κ. πμβανίδων. *Cod. Vat.* et depravatus etiam *Kuster.* κεντίδα. *Reiskius*, qui

recte κοιτάδα dedit, haec poetica licentia existimabat dicta, pro κοιτάς ἢ δοχεῖον παμβανίδων τρυτῶν. Intelligi autem lintea carpta, quibus chirurgi in vulneribus obligandis utuntur. His autem Statyllum usum fuisse ad condendas in illis tibiaram ligulas, quae a vi quacunque paulo majore laedi potuissent. *Toupius* γρυτοδόκην emendat, arculam interpretatus, in qua mulieres suppellectilem suam asservabant: nam Graecos ejusmodi mœrcimonia γρύτην appellare. Vide *Salmas.* ad Scr. H. A. T. II. p. 535. *Hesychius*: Γρυμμία. ἐσθής. καὶ ἀγγεῖον, σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ τὰ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λέγουμεν. *Schol.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 17. γρύτη· τὰ λεπτὰ σκεύη. καὶ γρυτοπώλης, ἔπερ οὐκ εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου ῥηποπώλης. — Ceterum *Suidas* T. I. p. 414. βάμβαξ. ἢ πάμβαξ. καὶ παμβανίς. τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον βαμβάκιον· ἐν Ἐπιγρ. καὶ τὴν τρυτοδόκην κοιτίδα παμβανίδων. Eadem repetit in πάμβαξ T. III. p. 11. Idem denique T. III. p. 513. τρυτοδόκη. ἡ θήκη τῆς τρυτάνης. Vocem βαμβανίδων sic interpretatur *Toupius*: „Est βάμμα
 „sive βάμβα *fucus muliebris* sive *tinctura*, qua homines
 „molliusculi et elegantiores in capillis colorandis et cute
 „curanda uti solebant. *Hesych.* βάμβα. τὸ χρῶμα καὶ μύρου
 „τι γένος. βάμβα Κυζικηνόν. Κυζικηνοὶ διὰ τὸ Ἴωνες εἶναι ἐκω-
 „μωδοῦντο ἐπὶ μαλακίᾳ. βάμμα Σαρδιανικόν. τὸ φοινικαῖον. διὰ
 „φορεὰ δὲ ἦν τὰ ἐν Σάρδεσι βάμματα. *Etymol. M.* βάμμα
 „Κυζικηνόν. τὴν ἀκάθαρτον ἀσχημοσύνην Ἀττικοὶ λέγουσιν. διὰ
 „τὸ τίλημα. (l. τίλημα) ἐσκώπτοντο γὰρ ἐπὶ μαλακίᾳ. τίλειν
 „in obfcoenis est. Atque hinc βαμβανίδες, *mulieres tinctri-*
 „*ces et depilatrices*, quae a cute et capillis erant scilicet.
 „*Βαπτρίας* vocat *Eupolis* ap. *Polluc.* VII. 1. Idem βαμβα-
 „νίδες et βαμβακεύτριαι, ut *φαρμανίδες* et *φαρμακεύτριαι*.
 „*Hesychius*: βαμβακεύτρια. μαγγανεύτρια. οἱ δὲ *φαρμανίστρια*.
 „τὸ δὲ βαμβανείας χάριν, *φαρμανείας χάριν*. Vulgo βαμβανί-
 „legitur. Quare per κοιτίδα βαμβανίδων nihil aliud intel-
 „ligendum quam cista tinctoria sive arcula, qua mulie-

„res istae tinctorices pigmenta, unguenta et reliquam
„suam supellestem, quam γρότην Graeci appellant, re-
„condebant.“ Haec *Toupius*. — V. 7. *ἐταίρις*. Vat.
Cod. — *ἐπὶ προθύρων*. in vestibulo facelli, Priapo sacri.

III. Cod. Vat. p. 318. Planud. p. 283^a. St. 410.W.
Tabulae pictae argumentum hoc carmine enarrari suspi-
cor. Thyrsis, qui Nympharum greges solebat pascere,
in pini umbra dormit; prope adstat Amor, pedoque
sumto, pastorem agit. Pro Amore sollicitus poeta Nym-
phas monet, ut Thyrsidem expergefiant, ne Amor
ferarum praeda fiat. — V. 1. *ὁ τὰν ν*. Vat. Cod. —
V. 3. *οἰνοπότη* Vat. et *τὰν πίτυν*. — V. 4. Dii nonnun-
quam pastoribus adesse eorumque munera finguntur
fuscipere. *Αντίου. Liber. c. XXII. p. 142.* de Terambo,
musico praestantissimo: *ἐγένετο δὲ αὐτῷ θεήματα πλεῖστα,*
καὶ αὐτὰ ἐποιμαίνειν αὐτὸς, Νύμφαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι
αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ᾤδων ἔτερεν. — V. 5. Apud *Hesych.*
ex hoc loco pro *λυκοθρασύς* *Toupius* Em. in *Hesych. T. IV.*
p. 335. corrigit: *λυκοθρασύς. θρασύς.* — V. 6. *γένηθ' ὁ*
E. Vulgo.

H. 108.] IV. Vat. Cod. p. 518. Plan. p. 134. St.
193.W. Vetulae, quae juvenula videri volebat, con-
siliū dat poeta, quomodo repuerascere possit. *Martial.*
I. 101. comparat *Lessing.* de Epigr. Tom. I. Opp.
p. 298. sq.

Mammas atque tatas habet Afra: sed ipsa tatarum

Dici et mammarum maxima mamma potest.

— V. 1. *ὦ τετρακῆσι* *ἐστὶ*. *ὦ* est interjectio admirantium,
docente *Schol.* ad *Aristoph.* *Plut. v. 896.* unde *Suidas*:
ὦ, ἐπὶ ῥήμα θαιμαστικόν. Jam finge tibi vetulam, infan-
tium in morem omnia admirantem, ore balbutiente et
blaesō. Quae cum frequenter illa interjectione *ὦ, ὦ,*
utatur, poeta hoc maligne interpretatur sic, ut eam an-
norum suorum numerum clamare dicat. Littera r autem

inter numeros designat CCCC. In Cod. Vat. τετρακκός legitur. — V. 2. τρυφερή Λαί. tu, quae mollis, delicata, tenera, et altera Laïs videri cupis. Sic malim, vetulam à poëta Laïdem vocari, ut eam irrideat; si quis tamen existimaverit, illud ipsum vetulae nomen fuisse, non valde refragabor. — κορών ἐκάβη. Vat. Cod. cui debetur optima lectio Λαί, cum in Plan. legatur: τρυφερή πεντακκῶν 'Εκάβη. ἑλαφος τετρακκῶνος est in fr. *Hesiodi* ap. *Plutarch.* T. II. p. 415. C. unde plures profecerunt, quos comparavit *Rubnken.* in *Ep. crit.* I. p. 112. sq. inter alios *Alciphr.* I. Ep. XXVIII. τρικκῶνον καὶ ταλάντατον γερόντιον, ut emendavit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 444. probante *Vulcken.* in Praef. ad *Phal. Ep.* XII. — Nova nec infecta compositione noster κορωνεκάβη, cujus anni ad cornicis et Hecubae annos accedunt, vel Hecubarum decrepitiissima. — V. 3. μάμη. Vat. Cod. *Eustath.* ad II. ξ. p. 457. 41. οἱ παλαιοὶ ἀνέρωσ μάμην καὶ μαῖαν. μάμην γὰρ Ἀπτικοὶ καὶ μαμμαῖαν τὴν μητέρα καλοῦσι. — Similiter de vetula in *Lulibus* nr. LVIII. 3. *Quae forsan potuisset esse nutrix Tithoni Priamique Nestorisque, Illis ni pueris anus fuisset.* *Martial.* L. X. 39.

Consule te Bruto quid juras, Lesbia, natam?

Mentiris; nata es, Lesbia, rege Numa.

Sic quoque mentiris. Namque, ut tua secula narrant,

Ficta Prometheus diceris esse luto.

Idem L. X. 67.

Pyrrhae filia, Nestoris noverca,

Quam vidit Niobe puella canam,

Laertes aviam senex vocavit,

Nutricem Priamus, socrum Thyestes;

Jam cornicibus omnibus superstes —.

— V. 4. λέγε πᾶσι τὰτᾶ. Commode *Brodaeus* advocavit *Nonium* II. 97. *Quum cibum ac potionem buas ac papas vocant, matrem mamam, patrem taram.* Plures hanc

vocem illustrarunt; quos vide ap. *Gesner*. in *Thef. v. Tara*. Adde *Scaligerum* in *Lectt. Aufon. L. I. c. 29*. et *Fabric.* in *Bibl. Gr. T. III. p. 58*. ed. nov. Esse eam puerorum balbutientium et nutricularum, cum infantibus blaeso ore loquentium, sponte apparet. Quare vetulae nostrae Myrinus suader, ut omnes viros patres, idque balbutiendo appellet, quo magis puella et juvencula videatur. Balbutire autem moris fuisse inter puellas elegantiores, ex *Ovidio* constat III. A. A. 293. ubi de puellarum artibus agit:

*Quid? cum legitima fraudatur litera voce,
Blaesaque fit jussu lingua coacta sono:*

*In vitio decor est, quaedam male reddere verba,
Discunt posse minus, quam potuere, loqui.*

Conf. not. ad *Asclepiad. Ep. VI. Tom. II. p. 25*.

ARISTOCLIS EPIGRAMMA.

Servavit hos versus *Aelian.* in *H. A. XI. 4*. Vide *Meursii* Graeciam feriatam in *xθvια*. *Gronovii* Thesaur. *Antiq. T. VII. p. 865*. sq. et *Schneider.* ad *Aelian. l. c. p. 347*. *Hermionae*, nobili Argolidis urbe, (vide *Wasse* ad *Thucyd. T. II. p. 438*. ed. Bip.) Ceres Chthonia colebatur multis cum caeremoniis, quas describit *Pausan.* II. 35. p. 194. sq. Hic scriptor inter alia haec habet: τοῖς δὲ τὴν πομπὴν πέμπουσιν ἔποντο θύλειαν ἐξ ἀγέλης βοῦν ἄγοντες διειλημμένην δεσμοῖς τε καὶ ὑβρίζουσιν ἔτι ὑπὸ ἀγριότητος. ἐλάσαντες δὲ πρὸς τὸν ναὸν, οἱ μὲν ἔσω φέρεσθαι τὴν βοῦν ἐς τὸ ἱερὸν ἀνήκαν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἕτεροι δὲ ἀναπεπταμένως ἔχοντες τῶς τὰς θύρας, ἐπειδὴν τὴν βοῦν ἴδωσιν ἐντὸς τοῦ ναοῦ, προσέθεσαν τὰς θύρας, τέσσαρες δὲ ἐνδοῦ ὑπολειπόμεναι γράει αὐτοὶ τὴν βοῦν εἶσιν κατεργαζόμεναι. Cum igitur *Aelianus* ex *Aristocle* nostro narrat, Cereris Chthoniae sacerdo.

tem bovem, quem nec decem viri domare possint, ad aram ducere minime reluctantem, eumque solam conficere, id de tauro post pompam intra templum incluso accipiendum est. Boni ominis habebatur, victimam sacerdotem sponte sequi et ad aram properare. *Aelianus* de hostiis narrans, quas Indi ad Plutonis antrum mactare solebant, H. An. XVI. 16. τὰ δὲ ἄγεται οὔτε δεσμοῖς ἐπαγόμενα, οὔτε ἐλαυνόμενα ἄλλως, ἐκόντα δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ἀνύει, ἔλξει τινὲ καὶ ἰὺγγι ἀπορρήτη. εἴτα ἐπιστάντα τῷ στομίῳ ἐκόντα ἐμπηδῶ. Illustre illud Cereris Chthoniae templum dirutum est a piratis, Pompeji aetate mare Aegaeum infestantibus. *Plutarch.* Vit. Pomp. XXIV. p. 165. Nostrium carmen ex *Aeliano* repetivit *P. Leopardus* Emend. V. 19. p. 193. — V. 2. παρ' Ἐρεχθίδαις. propter mysteria Eleusine celebrata. — ἐν δὲ τι . . . μέγα *Aelian.* claudicante metro. *Gesnerus* τοῦτο addidit, quod tuetur *T. Hemsterbus.* ad *Lucian.* T. I. p. 230. ed. Bip. ubi formulam μέγα τι explicat, qua Graeci rem memorabilem et admirandam significabant. Θαῦμα debetur *Gronovio.* — V. 3. κραίvet' malit *Brunckius.* — ἀφειδῇ ταῦρον, non parcentem viribus, indomitum. — V. 8. κλῆρος. ex Cod. Medic. Vulgo κλῆρος. Rogat poeta Cerecem, ut Hermionenfium agros florentes et frugiferos reddat. De κλῆρος vide ad *Diotimum* Ep. II. T. II. p. 159.

PISONIS DISTICHON.

Cod. Vat. p. 567. Planud. p. 168. St. 244. W. ubi Ἀντιόχου inscribitur. Ex Galatia horum versuum auctor ne flores quidem decerpandos esse ait, cum ex illius regionis sinu Erinnyes enatae sint. μηδ' ἄνθεα. quandoquidem flores esse putantur, qui, coronis intexti, capiti noceant, de quibus inter Graecos scripserant Mne-

fitheus et Callinachus, tradente *Plinio* L. XXI. 9. T. II. p. 235. Quid sit autem, quod Piso in Gallograecia tantopere vituperet, ignoro equidem. *Brodæus* ad *mel rabi- dum*, τὸ ραινόμενον μέλι, putat respici, quod etiam *Ponticum* vocatur. Vide *Beckmanni*. ad *Aristot.* Mir. Aufc. 17. p. 43. sq. — V. 2. ἀνθράπων, vulgo. In Vat. ἀνθράπους.

ANTIPATRI THESSALONICENSIS
EPIGRAMMATA.

¶ 109.] I. In Vat. Cod. p. 510. τοῦ αὐτοῦ. Praecessit autem *Antipatri Sid.* Ep. I. In Plan. contra p. 173. St. 253. W. ubi *Theffalonicensis* Epigr. XLV. praecessit, etiam τοῦ αὐτοῦ inscribitur. Vini Italici (Ἀῤῥαγορ) in hoc carmine commemoratio animum fere ad Theffalonicensem auctorem inclinat. Nec tamen hoc momentum satis grave. — Scriptum carmen in Heliconem, pincernam, cujus se unum poculum pluris facere ait, quam mille pocula aquae ex fonte Heliconio. — V. 1. ὕδωρ εὐεπές. canorum laticem, qui canendi facultatem inspirare putabatur. Similiter *pallidam Pirenen* Persius dixit in Prolog. 4. quae pallidos doctosque facit. — V. 4. ἀμερηνό- τέρας. Quia poëtae, ut Heliconis scopulos superent, multum difficultatis superare debent. — V. 6. Ante ἢ sup- plendum μᾶλλον, ut in *Meleagr.* Ep. VI. ubi quaedam de hac ellipsi notavimus.

II. Cod. Vat. p. 92. Plan. p. 480. St. 623. W. Eximie ap. Homerum Venerem appellari auream; auro enim omnia in amore impedimenta tolli; nihil feren- tibus omnia clausa esse. Similis lusus ap. *Ovid.* II. A. A. 278. — V. 1. καλός. vet. edd. usque ad Ascens. — ἔτι vulgo. Male. Omnia quidem praeclare ab Homero dicta, illud autem, quod Venerem vocavit auream,

omnium praeclarissime. — V. 2. *Μαυνοῖδας*. Vat. Cod. — V. 3. τὸ χάραγμα. nummos. Vide *Salmas.* ad *Scr. Hist.* Aug. T. II. p. 337. et 518. — *φλος*. Pro vocativo habendum est; de quo dicendi usu vide *Koen.* ad *Gregor.* p. 47. *Valcken.* ad *Phoen.* v. 1332. — οὔτε θυρωρὸς ἐν ποσίν. nec janitor tibi impedimento erit. *Ovid.* III. *Amor.* VIII. 31. sqq. *Me prohibet custos: in me timet illa maritum. Si dederim, tota cedit uterque domo.* *Ap. Propert.* IV. El. V. 47. *lena puellam fraudem dolosque docens, Janitor, ait, ad dantes vigilet: si pulset inanis (ὁ οὐδὲν φέρον), Surdus in obductam somniet usque seram.* — Ad nostrum autem locum inprimis facit *Tibullus* L. II. 4. 30. Postquam tenues vestes lapidesque pretiosi in honore esse coeperunt,

clavem janua sensit,

Et coepit custos januis esse canis.

Sed pretium si grande feras, custodia victa est,

Nec prohibent claves, et canis ipse tacer.

De canibus, quos veteres in aedium custodiam nutrire solebant, nonnulla dedit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. IV. p. 55. nostri loci non immemor, ut nec *Gatacker.* in *Advers. misc. posth.* 38. p. 827. *Ap. Aristoph.* in *Thefm.* 414. mulier conqueritur, quod viri, Euripidis in mulieres conviciis incensi,

— ταῖς γυναικωνίτισιν

σφραγίδας ἐμβάλλουσιν ἥδη καὶ μοχλοῦς,

τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι Μολοττικῶς

τρέφουσι, μαρμαρυκεῖα τοῖς μοιχοῖς, κύνας.

In *Antipatro* nostro *Br.* pro δέδεται malit ὑλάει. Hoc plane conveniret cum loco *Tibulli*: — *et canis ipse tacer.* Nec tamen necessaria emendatio. δέδεται positum pro ἐστὶ. Quod si canis postibus alligatus est, nihil tamen prohibet, quominus adulterum latrando abigat. — V. 5. ἐτέρως. Si sine muneribus veneris, ipsum reperies Cerberum.

berum. — Lectio *πλεονέκται οἱ πλούτου* mihi parum videtur elegans. Legerim:

ὦ πλεονέκται
πλούτου, τὴν πενίην — —

Postrema haec optime expressit *Grotius*, cujus versionem *Burmamnus* protulit ad *Propert.* p. 798. *facitis quot mala pauperibus!* Nec admittenda *Opsopoei* conjectura, *Παφίην* pro *πενίην* legentis: qua mutatione omne hujus dicti acumen perit.

III. Cod. Vat. p. 92. ὅτι πάσας τὰς ὕλας ἢ ἡδονὰς ἀσπάζεται, καὶ χωρὶς χρυσοῦ ἑταίρα οὐχ ἄλλοκεται. Edidit *Reiske* in Misc. Lipf. IX. p. 106. nr. 183. unde *Toup.* in Cur. nov. p. 286. Sensus carminis est, quem his verbis inclusit *Tibullus* II. 3. 49. *Heu, heu, divitibus video gaudere puellas; Jam veniant praedae, si Venus optat opes.* — V. 1. ἀργύρεον. Ap. Lipf. vitiose. — V. 2. τὰ νῦν. Cod. Vat. — V. 5. Νέστορα. Nestorem quendam poeta alloquitur. Causa non est, cur haec lectio vitiosa videatur. *Toupius* tamen corrigit: καὶ τοὺς ἀργυρέτους οὐ ποτ' ἀποστρέφεται. Νέστορας ἢ Παφίη. *senes bene nummatis.* Huic conjecturae calculum adjicit *Br.* eamque in textu ponendam censet; in qua sententia a se discrepantem habet *Thomam Tyrwhitt* in Not. ad *Toup.* Em. in *Suid.* T. IV. p. 429. Et sane *Toupii* lectio aliquid infert, quod ab argumento hujus carminis alienum est. Hodierinae puellae, ait, et aurum accipiunt, et argentum et quodvis denique nummorum genus. Senes sint, juvenesve, qui pecuniam afferant, hoc loco non quaeritur. Ita et alia praecepta, quibus *lena* puellam imbuit ap. *Propert.* IV. 5. 53. etiam hoc est: *Aurum spectato, non quae manus adferat aurum.* Aliter tamen sentiebat illa ap. *Aristaenetum* L. I. Ep. XVIII. p. 46. τοὺς πρεσβύτας [ἢ καὶ π.] παντελῶς ἀτερπείς καὶ πόρρωθεν ἀποφεύγεις· καὶ τὶς γέρων προτείνει Ταντάλου θησαυροὺς, οὐχ ἱκανὸν ταῦτα παρα-
Vol. II. P. 1. T

μῦθον κτείνεις πρὸς ἀναφρεδδίτον πολιάν. Qui locus mihi alium in mentem revocat ejusdem scriptoris L. I. Ep. X. p. 27. Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἡλλάξετο τὸν Μίδου χρυσόν, οὐδὲ τὸν πάντα πλοῦτον ἰσοστάσιον ἤγειτο τῇ κέρει. Nihil inficetius verbis τὸν πάντα πλ. post *Midæ* inprimis *aurum*. Repone: τὸν ταντάλου πλοῦτον. Vide *Paroemiographos* in *Ταντάλου τάλαντα*. — V. 6. χρυσοῦ Vat. Cod. — Danaës fabulam in eundem modum interpretatur *Horatius* III. Carm. XVI.

§. 110.] IV. Cod. Vat. p. 550. Ἀντίπ. Θεσσαλ. — Alterum distichon protulit *Valcken.* in *Adon.* p. 210. ubi pro γοῖ, γοῖ, legendum censet *γοργοῖ*, quam conjecturam merito repudiat *Brunckius*, e cujus longiore nota ea adscribam, quae ad rem faciunt. „Lectorem docere „debuisset vir doctissimus, quare hic *γοργοῖ* scribendum „sit, et unde pendeant illi in primo disticho accusativi. „Ni mutilum est carmen et distichon deest, quo inchoa- „batur, integrum autem esse credo, mordicus retinendi „sunt adverbia detestandi et abominandi γοῖ, γοῖ, quae „si graeca non sunt, aut in his, quae ad nos pervene- „runt, graecorum scriptis non occurrunt, forte sunt „Syriaca, graece ab Antipatro adhibita, ut *σελομ* et „*αυδονις* in *Melcagri* Ep. CXXVI. Hoc extra controver- „siam est, recepto *γοργοῖ* nullam in his constructionem „fore, nisi hic *γοργοῖ* interjectio fuerit seu adverbium, „cujus exempla proferenda essent.“ Haec *Brunckius*, qui hoc carmen *Sidonii* esse suspicatur. Abominandi particulas esse γοῖ γοῖ, etiam *Lacrozius* judicavit, qui lectores remittit ad *Amirae* Gramm. Syr. p. 449. — V. 1. τὴν ξηρὴν ἔ. v. Locustae ad instar, cui *Apollonid.* Ep. XXV. *ἄσπερα* νῦν τὰ tribuit. Conf. *Theocrit.* Eid. XI. 3. — V. 3. αἰπῶλος. quod pastorum genus infimum et fordidissimum. Sed ne talis quidem, quamvis ebrius, cum *Lycaenide* rem habere velit. παροιμιακῶς haec dici, apparet ex verbo φασί. De caprariorum immoderata lascivia notus locus est *Theocriti* Eid. I. 86. sqq. ubi *Schol.* et

δὲ αἰπόλοι λάγνοι. Huc spectat etiam proverbium αἰπὸλος ἐν καύματι, ap. *Snid.* v. *Λυδὸς ἐν μισημβρίᾳ.*

V. Cod. Vat. p. 88. Ἀντιπ. Θεσσα. Plan. p. 48c. St. 624. W. Poëta cum Chryfilla cubans Aurorae irascitur et gallo gallinaceo, quod ipsi e puellae amplexibus abigant. Comparandum Ep. *Meleagri* LXXII. *M. Argentarii* VIII. — V. 2. φθονερήν. Plan. et Vat. Cod. — V. 3. φθονερώτατος. Vat. Cod. — V. 4. εἰς — ὄφρους. Haec vix aliter possunt accipi, quam de puerorum coetu, qui poëtae scholas frequentabant. *Ovid.* I. *Amor.* XIII. 17. ad Auroram: *Tu pueros somno fraudas tradisque magistris.* ubi et haec occurrunt cum proximis comparanda: *cum refugis* (Tithonum), *longo quia grandior aevo*, *Surgis ad invisas a fene mane rotas*; *Cur ego plectar amans, si vir tibi marces ab annis?* — A nostro tamen Tithonus conjugem primo mane e lecto nuptiali exturbare fingitur.

VI. Cod. Vat. p. 374. Ἀντιπ. Θεσσαλ. Plan. p. 50. St. 72. W. Quum astrologi poëtae praedixissent, eum sex et triginta annos impleturum esse, ille triginta annorum aetatem sibi sufficere ait. Expressum carmen ex Ep. *Ἀδισπ.* CCCCVII. quod archetypum esse nullus dubito. — V. 1. τρεῖς. Vat. Cod. — V. 3. βιοτῆς ὅρος. Hunc terminum natura statuit verae vitae, quae juvenilis aetatis tempore continetur. Sic Ep. *Ἀδισπ.* I. c. ὁ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἀριστον ἡλικίης. Respicitur autem ad vulgarem opinionem de γενεαῖς. Vide *Schol. Homeri* II. α. 250. *Alberti* ad *Hesych.* v. γενεά. *Wesseling.* ad *Herodot.* L. II. p. 173. 16. — Verba οἱ δ' ἐπὶ τοῖς Νέστορι mihi obscuriora esse fateor. οἱ videntur esse οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ τοῖς, βιοῦντες, scil. qui illum vitae terminum superant, Νέστορι, εἰκελὸς εἰσι. Sed hoc quam durum sit, apparet. Fortasse interpretatio melius succedet, si ad οἱ subaudias χρόνοι, quae illos annos sequuntur tempora: Νέστορι responder τῷ ἀνθρώποις in praecedente enuntiatione. Sic *Grubius* haec verba videtur accepisse: *Hoc satis, haec*

hominum vita est, quæ tempora restant, Nestoris; ad manes ivit et ille ramentum. Quo jure autem Antipater annos, qui tricesimum annum sive primam aetatem excurrunt, Nestoreis annis annumeret, ipse viderit. Auctor incert. L. c. verius et elegantius:

ἀρχοῦμαι τοῦτοισιν· ὃ γὰρ χρόνος, ἄνθος ἀρίστον
ἡλικίης· ἔθανε χ' ὧ τριγέγων Πύλιος.

cum quibus comparandus *Propert.* II. El. X. 45. *Nam quo tam dubiæ servetur spiritus boræ? Nestoris est visus post tria secula cinis.*

VII. Cod. Vat. p. 537. Ἀντίπατρον. Nec Planud. p. 143. St. 207. W. gentile addit. Argutum carmen in hominem impuri oris, sed quod ab Interpretibus minus recte acceptum est. Nec Planudes verum sensum perspexit, qui illud in caput εἰς δυσώδεις retulit. Longe majus flagitium Pamphilo nostro objicitur. — οὐ προσέχω. non quidem fidem habeo iis, qui te spurcum esse dicant, quamvis fide non indigni sint. Male *Casaubonus* in schedis οὐ φιλέω tentavit, quo hujus loci acumen perit. Ad καίτοι πιστοί τινες subaudi λέγουσι. — Facetum hoc, quod, cum se illi iurori fidem habere neget, Pamphilum tamen impensius rogat, ne eum osculetur. Lusus est in ambigua significatione verbi φιλεῖν. Simile est *Nicarchi* Ep. XXV. Conf. *Lucian.* T. III. p. 179. sq. ed. Reitz.

VIII. Cod. Vat. p. 566. Ἀντίπατρον ἢ Νικάρχον. In Plan. p. 143. St. 208: W. ἀέσποτον est. *Nicarcho* potius tribuendum esse judicabat *Schneiderus*. Illius est hoc (XXIV.): Οὐ δύναμαι γινῶναι, πότερον χαίρεις, Θεόδωρε, ἢ βδεῖς· πνεῖς γὰρ ἴσον πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. — V. 3. Cum spiras, pedere, nec ex ore, sed ex inferiori regione vocem videris emittere. — V. 4. τὰ κάτω ἄνω γέγονε. Solemnem locutionem de rerum conversione et confusione apte et facere ad rem ridiculam significandam convertit. Vide *Wesseling.* ad *Herodot.* p. 194. 58. *Abresch.* ad *Aesch.* T. II. p. 94.

¶ I. III.] IX. Anthol. Plan. p. 300. St. 440. W. Ἀντιπάτρου. Cotyn regem poëta Jovi parentia, Phoebo pulchritudine, Marti virtute comparat. Plures hujus nominis reges fuerunt in Thracia. Vide *Fabricium* ad Dion. Cass. T. I. p. 749. 33. Hoc loco is videtur intelligendus esse, quem *Suidas* ex *Polybio* narrat virum fuisse κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἀξιόλογον καὶ πρὸς τὰς πολεμικὰς χρεῖρας διαφέροντα. Is Cotys Perseo favebat Macedoniae regi, cum bellum adversus Romanos instrueret circa Ol. CLII. 1. Cf. *Liviam* L. XLII. 29. et *Diodorum* T. II. p. 577. qui eum insignibus ornat laudibus. Qui hunc aliosque hujus nominis reges commemorarunt, laudat *Fabric.* ad Dion. Cass. T. I. p. 749. et *Schweigh.* ad Polyb. T. VII. p. 600. *Reiskius* in Not. Poët. p. 189. eum malit intelligi, quem Caligula Armeniae praefecisse dicitur ap. *Dion. Cass.* T. II. p. 915. ubi vide *Fabric.* — V. 1. Cotys regum progenies diisque similis. Obversabatur poëtae locus celeberrimus de Agamemnone ap. *Homer.* Il. β. 478. sq. — Verba εὐκταίη εὐτοκίη non bene cum reliquis coëunt. — V. 3. Quaecunque regibus ornamento sunt, tibi fata larga manu impertiverunt. — V. 4. ἔργον. materia, in qua poëtae sese exercerent. — V. 5. 6. Quae illi dii singula habent, eadem tibi contigerunt cuncta.

X. Cod. Vat. p. 203. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin.* in Mém. de l'Acad. des Inscr. T. III. p. 357. *Kuster.* ad Suid. T. II. p. 284. in καυσίη, ubi Lexicographus primum distichon excitat, ut et in σκέπανον T. III. p. 327. unde illud laudavit *Potter.* in Archaeol. L. III. 4. p. 445. *Gronov.* Ap. *Reisk.* Anthol. p. 64. nr. 451. ἀδελον inscribitur. — Pisoni, Thracibus bellum inferenti, causâ offertur dono. Est is L. Calpurnius Piso, qui, Thracibus in arma accensis, bellum intra biennium profligavit et provinciae Macedoniae securitatem reddidit, circa A. U. 743. Vide *Fabric.* ad Dion. Cass. T. I. p. 765. — V. 1. 2. Ex Suida hoc distichon profert *T. H.* ad Polluc.

X. p. 1347. et *Gatacker* in Misc. adv. posth. p. 692. E. ubi multa de causia. Pilei genus erat, cum latis umbellulis, solem arcentibus. Macedones eam solebant gerere, et qui folis radiis expositi erant. Hinc *Plaut.* Mil. glor. IV. 4. 42. *ornatu nauclerio causiam habeas ferrugineam.* Vide *Valck.* in Adon. p. 345. B. Regum Macedoniae causia diademate cincta fuit, unde *Duris* ap. Athen. L. XII. p. 536. sq. τὴν καυσίαν ἔχουσιν τὸ διάδημα τὸ βασιλικόν. *Eustarb.* Od. α. p. 30. 50. Plura, quae huc faciunt, dedit T. H. ad *Lucian.* T. III. p. 358. Caracalla, qui se ad Alexandri M. habitum componebat, προῆι ἐν Μακεδονικῷ σχήματι, καυσίην τε ἐπὶ τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ κρηπίδας ὑποδούμενος. *Herodian.* L. IV. 8. 5. — V. 2. quae et nives a capite arceat et galeae loco sit. Idem color est in fragm. *Callimachi* OXLII. de leonis exuviis: τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτειν ἔγγονμενον, νιφετοῦ καὶ βελῶν ἔντυμα. Idem de pileo fr. CXXIV. εἰλῆς ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἰμονίην Μαιβλωκὸς πύλημα περίτροχον ἄλλαζ' ἔκειτο. ut haec restituerunt duumviri, *Valcken.* ad Adon. p. 344. B. *Toup.* ad *Suid.* p. 357. — V. 3. πῖν. *Lucret.* IV. 1122. vestis — sudorem exercitia potat. — V. 4. ἤμαθι, sic *Vat.* Cod. — ἤλαθον est in membranis, et ap. *Boivin.* *Kuster.* ἤλαθεν. — V. 5. κρέβες. A nominativo κρεῖξ formatur κρέβα ap. *Hesiod.* ε. κ. 'H. 538. Hoc loco κρέβες ipsam significant causiam ex lino textam. *Suidas:* κρέβη. ῥοδάνη καὶ κρεοκύφαντος, ὅτι διὰ κρέβης ὑφαίνεται. — V. 6. ὑπ' ἄξέμεθα. *Vat.* Cod.

XI. Bis exstat in membranis p. 186. et 479. ut etiam in Plan. p. 362. et 444. St. 501. et 577. W. Nusquam gentile *Antipatri* nomini additur. Pylaemenis galea Pisoni dono offertur. Pylaemenes is esse videtur, quem Paphlagonum ducem fuisse ait *Homer.* II. β. 851. Hujus enim milites, post Trojam everfam, antequam in Venetiam penetrassent, in Thraciam venisse narrat *Strabo* L. XII. p. 819. B. Hujus igitur herois galeam, nescio

ubi servatam, dignum Pifone munus existimat *Antipater*.

— V. 1. κέρει. Cod. Vat. — V. 2. φόβος, i. e. φοβερά. —

V. 3. ἔπρεπε δ' ἄλλαις. Vat. et Plan. altero loco. — V. 4.

χαίτας. Vat. Cod. loco pr. — κέρμη. Idem loco sec.

XII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου sine gentili. *Jensius* nr. 49. Anth. Reisk. nr. 729. p. 146. Alexandri gladius, e ferro Macedonico conflatus, Pifoni traditur. —

V. 1. τὰ πρὸς κ. i. e. ἀλκιμος εἶναι διδασκόμενος ἀπὸ τῆς Ἀλεξάνδρου χειρὸς. — V. 3. τοῦτο δὲ φωνῶ χαίρων, δ. Reiske.

Prava distinctio. Sed φωνῶ est in Cod. — Gaudet gladius, quod ex fortissimi viri hacreditate in fortis viri manum pervenerit.

§. 112.] XIII. Cod. Vat. p. 187. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 426. St. 561. W. Pifoni poeta in Saturnalibus cereum dat muneri. Hoc pauperes clientes fecisse, constat ex *Macrob.* Sat. I. c. 7. *Inde mōs per Saturnalia missitandis cereis coepit.* Varro de L. L. IV. p. 19. ed. Bip. ubi *Scaliger* hoc Epigr. profert et explicat. — V. 1. κηροχίτωνα. candela cero quasi induta. Prius distichon excitavit *Suid.* in τυφῆρεα. τυφωνικήν. T. III. p. 520. et in παπύρω p. 23. *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 505. λύχνον τυφῆρεα interpretatur lychnum ἐκ τύφης factum. Ut a κλίνῃ κλινήρης, sic a τύφῃ τυφῆρης. Est autem τύφη herba palustris, quae lucernis faciendis inferviebat, de qua *Strabo* L. V. p. 346. τύφη δὲ καὶ πάπυρος ἀνδύλη τε πολλὰ κατακομίζεται ποταμοῖς εἰς τὴν Ῥώμην. Vide *Intrpp.* — Verba λεπτῇ παπύρῃ accipienda sunt de scirpi cortice, e quo candelae fiebant, teste *Plin.* XVI. 37. T. II. p. 30. *Scirpi fragiles palustresque, ad regulum tegetesque, e quibus detractō cortice candelae luminibus et funeribus serviunt.* Naturam papyraceam hic cortex habebat, qui semper intelligi debet, ubi de papyro lychnis adhibito agitur, docente *Salmas.* ad *Solin.* p. 705. G. et ex eo

Bod. a Stapel ad Theophr. L. IV. p. 430. et p. 454. *Schol. Juven. Sat. I. 155.* Nero Christianos caeda, papyro, et cera supervestiebat, et sic ad ignem admoveri jubebat, ut melius arderent. Recte *Burm.* nostrum carmen admovit carminibus duobus in Anth. Lat. T. II. p. 462.

*Lenza paludigenam vestivit cera papyrum,
Lumine ut accenso dent alimenta simul.*

et:

*Ut devota piis clarescant lumina templis,
Niliacae rexiz cerea lamna budam.*

Ceterum *καπρόν* h. l. mediam corripit. Latini eandem syllabam constanter producant, Atticorum in eo consuetudinem secuti, si fides *Moeridi* p. 311. — V. 3. ἢν δέ μ' ἐν. quod si me accendens preces ad Saturnum fundet. Hoc veteres dicebant *lucem Saturno facere*, interprete *Scaligero* l. c. — Vulgo *ἐκουσίθεον* legitur, quod jam *Scaliger* in *ἐκουσίθεον* mutavit. Idem voluisse *Huerium* p. 40. ubi *ἐκουσίθεον* legitur, nullus dubito. Nitiur autem haec lectio auctoritate membranarum et *Suidae* T. I. p. 89. *ἐκουσίθεον. τὸ εἰς θεοῦ ἀποδὲς ἐρχόμενον. ἢν δέ . . .* Male ibi *εὐχεται*. — *φέγγος ἐκουσίθεον* flammam boni ominis esse puto, quae preces, coram candela conceptas, ad deorum aures pervenisse indicabat.

XIV. Cod. Vat. p. 431. Ἀντίπ. Θεσσαλ. In Plan. p. 35. St. 52. W. gentile non additur. *Jos. Scaliger*, qui hoc carmen tanquam *Sidonii Antipatri* opus profert ad Hieron. Chron. p. 152. scriptum putabat in M. Lucullum, qui hujus poetae aetate de Bessis triumphavit. *Opsopoeus* autem de *Philippo* putabat agi, Demetrii filio, quem item bella cum Bessis gessisse constat. Nihil statuebat *Huerius* p. 6. Sed recte monuit *Brunchius* post *Reiskium* Not. Poët. p. 188. hoc quoque carmen in L. Calpurnium Pisonem scriptum esse, de quo vide ad Ep. X. Nec reliquorum carminum comparatio nos de hujus conjecturae

veritate dubitare patitur. — V. I. Ipsum poëma loquitur, quod *Antipater* de rebus a Pisone gestis composuisse videtur. Quae enim v. 3. 4. dicuntur, vix aliter quam de carmine epico explicari possunt. Nec aliter accepit *Reiskius* l. c. et *Huetius*. — Θεσσαλονίκη, μήτηρ —. Huc faciunt verba *Strabonis* in Excerpt. L. VII. p. 509. B. ὅτι μετὰ τὸν Ἀξιδὸν ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶν πόλις, ἡ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο· κτίσμα δὲ ἐστὶ Κασσάνδρου· ὃς ἐπὶ τῇ ἐνδύματι τῆς ἐκ τοῦ γυναικὸς, παιδὸς δὲ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου, ἀνδράσιν· μετῴκισεν δὲ τὰ περίεξ πολίχνην εἰς αὐτήν. Hanc ob causam pro metropoli Macedoniae habenda urbs. Vide *Spanb.* de Ufu et Praest. Num. T. I. p. 653. — V. 5. ἀλλὰ μοι. Plan. et Vat. Ut dii mortales, sic tu quoque preces meas audire digneris. Quis enim tam occupatus est, qui Musis aurem non praebeat?

XV. Cod. Vat. p. 448. sq. Ἀντιπάτρου εἰς ποτήριον. Plan. p. 67. St. 96. W. Theogenes Pisoni binā pocula mittit sphaerica, in quorum altero borealis, altero australis sphaerae stellae expressae erant. — V. I. Διογένης Vat. Cod. a pr. man. *Brunckius* haec refert ad Theogenem Apolloniatam mathematicum, de quo *Sueton.* in

Vit. Aug. p. 457. — V. 3. σφαῖρῃ τεμήμεθα. Vat. Cod. — In fine vers. ἡμῶν, ut in Plan. — V. 4. τὰ β. Vat. Cod. — V. 5. »Inepte et contra Epigrammatis sensum in »Plan. legitur μηκέτ' ἐς ἄρκτον ἐπίβλεπε. Lectionem Vat. »Cod. dedi, quam probavit Holstein ad Stephanum »p. 301. cui frustra obloquitur vir doctissimus ad Callimachi Epigr. XXXV. Falsum est quod ait primam in »nomine proprio Ἀρατος syllabam longam esse. Immo »natura brevis est. Theocritus ipsum hunc de quo hic »agitur, Aratum Solensem plus semel compellat, correpta semper prima syllaba: Eid. VI. 2. VII. 102. »122. Supra in Ptolemaei Epigrammate: ἀλλὰ τὸ λεπτοῦς λόγου σκηπτρον Ἀρατὸς ἔχει. Quandoque etiam producitur

»prima, tum ob licentiam, in nominibus propriis concessam, tum vi literae ϵ , quae in pronunciando gemitur, et sic praecedentem vocalem brevem afficit. »Sic in nominibus Ἀραβίη, Ἀράβιος saepe prima produci- »tur, ubi minime necesse est, Ἀρραβίη et Ἀρράβιος scri- »bere. Diversa ratio est appellativi ἀραῖος ab ἀράομαι et ἀρά, in quibus prima semper et ubique produci- »tur. *Brunch. Holstenius* hoc distichon addiderat Epigrammati Callimachi XXXV. cum quo nulla ratione coire potest; quidquid dicat Clericus in *Silv. phil.* p. 242. — In fine versus vulgo ἀνὰ δ' ἐν ἑ. In *Vat. Cod.* διὰ γὰρ κ. Quod si verum, sequente versu necessario legendum διὰ γὰρ. — τὰ φαινόμενα. Respicitur ad carmen notissimum Arati, quo signa coelestia enumerantur. Utrumque poculum ebibens, ait, omnia signa videbis, nec necesse erit, Aratum de stellis consulas. Inepte hunc locum interpretatur *Huerius* p. 8. sic: Ita cerebro commoveberis ex vino, ut coelum cum astris omnibus sis visurus, etiam media luce; vel, ut fert gallicum adagium, mille lampades meridie visurus sis.

XVI. Hoc carmen, quod abest a membranis *Vat.* in *Plan.* p. 327. *St.* 466. *W.* *Sidonio* tribuitur *Antipatro*. Sed Pisonis commemoratio efficit, ut veram esse putemus conjecturam *Boivinii* in *Mém. de l'Acad.* T. III. p. 383. qui illud *Thessalonicensi* adscribit, cujus poetae stilum sibi videbatur agnoscere. Certe acumen in fine carminis plane idem, quod est in *Ep.* XI. — Scriptum est in Bacchi statuam, in Pisonis aedibus collocatam. — V. I. συνασπιστής. A bellis enim minime alienus *Dionysus*. Conf. *Intrpp.* *Horatii* II. *Carm.* XIX. 25. *Epigr.* αἰέσσ. CCLI. in Bacchum et Herculem: ἀμφότεροι θύβηθε καὶ ἀμφότεροι πολεμιστοί. Causam, cur Piso Bacchum sibi in bellis faventem putaret, ex *Dione Cass.* T. I. p. 764. suspicari possumus. Is, qui Bessos ad seditionem incenderat, *Vologesus* fuit, Bacchi sacerdos, qui se deo opitu-

lante bellum gerere volebat videri. Quum vero Pisonis et Romanorum copiis resistere non posset, verisimile est, Graeculos finxisse, Bacchum, barbari illius partibus relictis, cum Pifone fuisse.

¶ 113.] XVII. Cod. Vat. p. 371. Ἀντίπατρ. Σιδων. sed superscriptum Θεσσαλ. Planud. p. 39. St. 58. W. gentile non addidit. *Thessalonicensis* est, qui patrono suo Pisoni, natales celebranti, versiculos mittens, eum rogat, ut exiguum munusculum, unius noctis laborem, serena fronte excipere velit. — V. 3. αἰδέσθην. In Plan. et Vat. Cod. Hoc non mutandum erat. αἰνεῖν h. l. significat *contentum esse*, ut in *Euripid. Alc. 2. ἤσσαν τράπεζαν αἰνέσαι*. Nec *dedignare poetam*, *Grotius* vertit. — V. 4. male. vulgo distinguitur. In edd. Aldin. μέγας ὤς. — Pro πειθόμενος in Cod. Vat. σπεισόμενος habetur. Sed tum saltem scribendum: Ζεὺς μέγας ὤς, ὀλίγα σπεισόμενον λιβάνω. Praeferenda vulgata. Deos muneribus gaudere parvis, modo piis manibus oblata sint, passim inculcant poetae et philosophi. *Horat. III. Carm. XXIII. 17. sqq. Tibull. L. IV. El. I. 14. Parvaque coelestes pacavit mica; nec illis Semper inaurato taurus cadit hostia cornu. Hic quoque sit gratus parvus labor, ut tibi possim Inde alios aliosque memor componere versus. Philostrat. Vit. Apoll. VI. 11. p. 243. θεοῖς ἡδὲ φαινεσθαι μικρὰ θύσαντα ἢ οἱ προσχέοντες αὐτοῖς τὸ τῶν ταύρων αἶμα*. Alia vide ap. *Burm.* in *Anth. Lat. T. I. p. 37.*

XVIII. Cod. Vat. p. 494. Ἀντίπατρου. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph. Byz. p. 241.* Scriptum hoc carmen eo tempore, quo poeta, Pisonem secutus, in Asiam proficiscebatur. Rogat proinde Apollinem Panormitanum, ut felicem ipsi navigationem praebeat. Verisimile est, de illa navigatione agi, quam Piso instituit, cum Pamphyliam peteret, cui eum praefuisse circa ann. 743. narrat *Dio Cass. T. I. p. 765. 65.* — κεφαλλήνων. *Apoll.*

linem in Cephallenia peculiari honore fuisse habitum, an aliunde constet, ignoro equidem. De Panormo, illius insulae portu, videndus *Holstenius* l. c. Pluribus portubus hoc nomen commune fuit. — *τηρχείας*. *Itaqae scopulos*. *Virgil*. *Aen.* L. III. 272. *κραναῖν* passim appellat *Homerus*. — V. 5. τὸν ἑμὲν βασιλῆα. Tiberium Pisoni propitium, eundemque meis carminibus faventem reddas.

XIX. Cod. Vat. p. 366. Ἀντιπάτρου. Gentile nec in Plan. additur p. 71. St. 104. W. „Mirum est argumentum: quatuor signorum anaglyphum in fastigio aedium „C. Caesaris, Augusti nepotis e filia, quatuor Victorias „exhibens, quatuor numina, Minervam, Venerem, Herculem et Martem, in coelum evehentes. Putes deos „deasque saltem in bigis a Victoriis vehi; sed verba satis „declarant humeris Victiciarum eos infedisse. Anaglyphum fastigii potius fuisse censeo quam statuas; cum „propter verba σεῖο κατ' εὐδροφον γραπτὸν στέγος, tum quod „quatuor, non tria sunt signa.“ *Heynii* verba sunt viri illi. in *Commentatt.* T. X. p. 110. Aliter sentiebat *Salmasius*, qui hoc carmen tractavit in *Script. Hist. Aug.* T. II. p. 628. de statu in fastigio domus ex aere vel gypso factis interpretatus. — Victoriae binae binis aquilis insidentes in porticu arcis ap. *Spartanos* vidit *Pausan.* L. III. 17. p. 251. — V. 1. αἰωροῦσιν τὰν πτερόγων. vitiose Vat. Cod. et vers. seq. νῖκα καί. Victoria alata nihil frequentius in monimentis veterum. *Χρυσοπτέρυγον* eam vocat *Himerius* *Orat.* XIX. 3. p. 716. ubi vide *Wernsdorf*. Plures Victoriae auratis alis (*χρυσοπτέρυγες*) incedebant in splendida illa *Ptolemaei* pompa, quam describit *Atben.* L. V. p. 197. F. — V. 3. πολεμοδόκον ex *Ascens.* venit in *Stéph.* *Aldinae* omnes *πολεμοδόκον*. ut etiam *Huetius* correxit p. 9. De hoc epitheto vide ad *Niciae Miles.* Ep. I. Vol. I. P. II. p. 153. — V. 4. τὰν ἄλ. Vat. Cod. — αἱ δ' ἀμφιβρόντων. Idem. Voluit ἀμφιβρότη-

τον. — V. 5. κατευέροφον. Junctim vulgo. Hoc jam *Scherban.* emendavit; et post eum *Salmasius.* — γραπτὸν τέγος. picturis nonnunquam aedium fastigia ornata fuisse, apparet ex *Pausan.* L. I. 18. p. 43. καὶ οἰκήματα ἐνταῦθά ἐστιν ὀρόφῳ τε ἐπιχρύσω καὶ ἀλαβάστρῳ λίθῳ, πρὸς δὲ ἐγγύμασι κεκοσμημένα καὶ γραφαῖς. *Euripides* in *Hypsip.* ap. *Galen.* T. V. p. 615. 20. ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῶνται κόρη γραπτὸς ἐν αἰετοῖσι προσβλέπειν τύπους. ut hunc locum eleganter correxit *Valckenar.* in *Diatr.* p. 214. B. — V. 6. „Γαῖε. *Cajus* is est *Agrippae* filius, *Augusti* e *Julia* „nepos, quem avus adoptavit et successorem imperii sibi „destinavit.“ *Br.* Omnes edd. vett. usque ad *Steph. Γαῖε.* — V. 7. ὁ βουφάγος. *Hercules.* — σε omittit *Vat. Cod.*

XX. *Cod. Vat.* p. 406. Ἀντιπάτρου. Edidit *Boivin* dans les *Mém. de l'Ac.* T. III. p. 387. *Jensius* nr. 17. *Reisk.* in *Anth.* nr. 667. p. 118. Scriptum videtur in apparatus belli contra *Parthos*, quo effectum est, ut *Parthi* signa legionum *Romanarum*, quae cum *Crasso* perierant, redderent. Quod factum A. U. 734. Vid. *Dio Cass.* L. LIV. p. 736. et *Benl.* ad *Horat.* I. *Epist.* XVIII. 55. — V. 1. ἀπ' εὐφρ. vitiose *Vat. Cod.* — Ζηνὸς τέκος. *Divium Julium* interpretatur *Reiskius.* *Augustus* enim ex *Graecia* in *Asiam* transiens *Parthis* bellum illaturus esse videbatur. — V. 2. αὐτομολεῦσι. *Boivin.* Non enim adventum expectabunt tuum, sed ultro pacem rogaturi venient. Pro ἡῶσι *Reiskius* suspicabatur ἱππεῖσι, quia *Cod.* lectio ipsi languere videbatur. At quam inepti equestres *Parthorum* pedes forent! — V. 3. δῆεις. *Vat. Cod.* — κεκλασμένα. *Boiv.* male. — V. 4. πατρώων. Haec cum frequentibus non satis expedita sunt. Quid est, quod oriens vocetur πατρώος? An ad *Trojanam* ab *Aenea* originem respicitur? — ¶. 114.] V. 5. Haec fortasse sic expedienda: *Romani* imperii, quod jam ab omnibus partibus oceano terminatur, fines usque ad

folis ortum proferas. Quod Romanorum imperium πάντοθεν, undique, ab oceano circumflui dicitur, in poeta domino adulante non urgendum. — σφραγίσαι. obsignes, claudas, termines. — In fine Vat. Cod. ἡλένη.

XXI. Cod. Vat. p. 175. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 440. St. 573. W. ubi nonnisi duo priora disticha leguntur sine auctoris nomine. Mutilum esse animadvertit Τονρ. in Em. in Suid. III. p. 500. ex *Suidae* Lexico, ubi v. τοῖν T. III. p. 514. vers. quartus cum initio v. quinti alienissimo loco legitur. Integrum carmen primus *Brunckius* edidit. — Lycon Phoebō primam barbā cum votis offert. Vide de hoc more ad *Apollonid.* Ep. VIII. — V. 1 — 3. laudat *Suid.* in Ἰούλος T. II. p. 126. — ἄρσενας. virilis aetatis circa genas nascentia signa. — V. 3. πρῶτον γέρας. Hic *Apollonidas* fortasse invenerat scriptum — πρῶτον θέρος, ut ex ejus imitatione suspicari licet:

ἥδ' ὑ παρῆκτων πρῶτον θέρος ἡματι τούτῳ
κείρεο καὶ γενύων ἡϊθέους ἔλικας.

— V. 5. τοῖν ἀλλ' ἐπίνευε. *Suid.* l. c. Frustra *Toupius* tentabat ἀπὸ κροτάφειν τοῖνδε. Hic locus fortasse obversabatur *Crinagorae* Ep. XII. δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε, καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρης ἄγοιτε τριχός. — ὥς πρὸ. Ut eum usque ad virilem aetatem perduxisti, ita, quaeso, eundem ad senectutem perducas. — νιφόμενον. capitis nives dixit *Horat.* IV. Carm. XIII. 12.

XXII. Cod. Vat. p. 178. sq. Ἀντιπάτρου. Sequitur Epigr. *Antip. Sidontii* XXIV. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. At p. 419. nostrum carmen iterum legitur cum lemmate: Ἀντιπ. Θεσσαλ. In Plan. p. 441. St. 547. W. auctoris uomini gentile non additur. Paulo obscurius argumentum carminis. In pictam tabulam scriptum esse arbitrabar, in qua mulieres trinae trina dona manibus tenentes, una cum Veneris templo et simulacro repraesenta-

tae erant. *Heynius* autem Vir cl. in Comment. T. X. p. 116. tres illas meretriculas Veneri templum et statuatam, *Aristomachi* opus, dedicare censet. Hic interpretationi inprimis favent verba ἄνδρα δ' αὐτῶν ξυὸν, quae optime ad proxima verba referuntur. Eadem tamen nec nostrae sententiae adversantur. — V. 1. ἂ δέ. Vat. loco sec. Et sic v. 2. — V. 3. δ' ὁ νεός. Vat. loco sec. et Plan. — V. 4. Ἀριστομένους. Cod. Vat. loco sec. *Aristomachus* statuarius *Junio* in Catal. p. 30. aliunde notus non erat; sed *Aristomenem* pictorem nobis excitat ex *Vitruvii* Prooem. L. III. Qui apud hunc scriptorem *Thasius* vocatur, idem *Strymonius* vocari potuit a poeta, cum Thasos insula non longo intervallo a Strymonis ostiis posita fuerit. — V. 5. πᾶσαι δ' ἄσται. Vat. Cod. loco pr. Lectio, quam *Br.* recepit, est loco sec. — V. 6. εὐκρήτου. Vulg. εὐκρίτου Vat. loco pr. εὐκτατης loco sec. — νῦν ἐνός εἰσι μία. Respexit poeta legem, quam ad Cecropem referre solebant Attici, ap. *Athen.* L. XIII. p. 555. D. ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἐνὶ ἔξευξεν, ἀνέδην τὸ πρῶτον οὐδῶν τῶν συνδῶν καὶ κοινογαμίων ὄντων. *Diog. Laërt.* II. 5. nr. 10. quem correxit *Toup.* ad Suid. P. II. p. 221. ubi plura vide. Nos quoque nonnulla hujus generis notavimus ad Ep. *Asclepiad.* V. T. II. p. 24.

XXIII. Cod. Vat. p. 362. Ἀντιπατρ. Θεσσ. Plan. p. 91. St. 133. W. In novem poëtrias, quae in Graecia floruerunt. — V. 1. ἔθρεψε ὕμνοις. carminibus aluit, carmina ipsis inspiravit, quandoquidem canendi facultas ex fonte caballino hauritur. — V. 3. Praxilla, Sicyonia, ejus Scolion dedimus T. I. p. 90. XIII. Vide *Fabricii* Bibl. gr. T. II. p. 135. ed. Harl. — Pro vulgato Μοῦσῃ Vat. Cod. Μοισῶ. quam scripturam sequitur etiam *Athen.* p. 490. E. et veriore judicat *Salmas.* de Modo Usur. p. 42. — Ἀνότης στόμα. Eadem circumlocutione *Vellejus* utitur L. I. 18. p. 73. nisi Thebas unum os Pindari illuminaret. ubi *Ruhnken.* comparavit *Plin.* H. N. II. 12.

Stesichori et Pindari sublimia ora. Supra *Dioscorid.* Ep. XVII. de Aeschylō: ὃ στόμα πάντων δεξίδν, ἀρχαίων ἡσθῆτις ἡμιθέων. *Antip. Sidon.* Ep. LXVIII. Ὅμηρον ἀγῆραντον στόμα κόσμου Παντός. — Anyten poeta θῆλον Ὅμηρον appellat, ut eam ad Homeri praestantiam ascendisse indicet. Simile quid de Sappho dixit *Antip. Sid.* LXXI. — V. 5. Telephilla Argiva, ἡ Σπαρτιάταις ἀνθαπισμένη, ut ait *Lucian.* Amor. 30. T. V. p. 292. cur ἀγαλλῆς appelletur, apparet ex *Plutarch.* T. II. p. 245. C. D. Poëtriam *Agaclen* hinc procudit *Gyraldus* in Dial. III. p. 170. — V. 6. θοῦριν. Fuit igitur inter Corinnae carmina unum, quod Minervae scutum celebrabat. Ex nobilissimis fuisse, hic locus docet. — V. 7. Μῦρτιν. Hanc *Pindari* magistrā fuisse, narrat *Suidas* in Πινδαρος, ubi nihili est conjectura *Pearsonii*. Eadem Corinnam instituit, eodem auctore in Κόριννα. Eam cum Pindaro in certamen descendisse, apparet ex fragm. *Corinnae* ap. *Apollon. Dysc.* de Pronom. μέμφομαι ἰώνγα τὴν λιγυρὰν Μυρτίδα, μέμφομαι, ὅτι βᾶνα φοῦσα ἔβα Πινδαροιο ποτ' ἔριν. — V. 8. Poëtriae carminum immortalium (σελίδων) ἐργάτιδες, fere ut ap. *Antiphr.* Ep. XXIX. apes αἰθερίου νέκταρος ἐργάτιδες. — V. 9. Olympus novem Musas progenuit, totidem terra edidit. Verisimile est, eos, qui poëtriarum cyclum condiderunt, in numero constituendo Musarum habuisse rationem; praecipue cum de poëtis quoque lyricis nonnisi novem in ordinem redacti sint.

§. 115.] XXIV. Cod. Vat. p. 268. Ἀντίπ. Θεσσα. Edidit *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 154. Ex Mantissa Anthologiae Grotianae idem profert *Burm.* ad ProPERT. p. 471. Scriptum est in laudem Antimachi, quem uni Homero cedere, reliquis autem poëtis praestare affirmat *Antipater*. De judiciis veterum de *Antimachi* ingenio vide not. ad *Crat. Gramm.* Ep. T. II. p. 3. — V. I. ἀκαμάτου. Cod. Vat. καμάτου. *Salmas.* et *Burm.* — ὄρεμος στίχος et ad heroici carminis materiam et ad

ad dicendi genus sublime et elatum referendus videtur. *Tumidum* ei scribendi genus exprobrat *Casullus* XCV. 10. *At populus tumido gaudeat Antimacho*, ubi *Salmasio* memoria suppeditabat *mundo Antimacho*, quod a *Carulli* mente alienum. Ut hic *Antimacho*, poëtae epico, ὀβριμὸς στίχος tribuitur, sic *Horas*. I. Serm. X. 44. *Forse epos acer, Ut nemo, Varius ducit. Tibull.* IV. El. XV. 3.

Ne foret aut elegis molles qui fleret amores,

Aut caneret forti regia bella pede.

— V. 2. ὀφρύς. Dignitatem gravitatemque heroum significat. ὀφρὺν καὶ τῦφον junxit *Lucill.* Ep. CXIX. ὀφρύς καὶ ἡαῦρα φρονήματα. *Rufin.* Ep. XXVII. *Supercilium* sic passim ap. Latinos. *Lusus* in *Priap.* Praef. *Conueniens Latio pone supercilium.* ubi vide *Intrpp.* — V. 3. χαλκευτὴν. *Ductum* ex *Antip.* *Sid.* Ep. LXXIX. τὸν εὐαχέων βαρὺν ὕμνων χαλκευτὴν — Πίνδαρον. ubi vide not. — εἰ τορὸν οὐαε. si *teretes aures* nactus es, ut *Salmasius* quidem interpretatur in *Plin.* Exerc. p. 502. E. ubi h. v. excitat. Latīnorum *teretes* cognatum esse vocabulo *τορὸς*, animadvertit etiam *Lennep.* in *Origin.* T. II. p. 1291. — V. 4. εἰ οὐδαλοῖς. *Burm.* In ἀγέλαστον ὅτα *Antipater* respexit fortasse dictum *Heracliti* ap. *Plutarchum* T. II. p. 397. A. Σίβυλλα μαινομένη στόματι, καὶ Ἡράκλειτον, ἀγέλαστα καὶ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀμύριστα φθεγγαμένη. *Antimachum affectibus et jucunditate destitui*, judicavit *Quintil.* Inst. Or. X. 1. 53. qui totus locus comparari meretur. — V. 5. ἀτρεπτον. Cod. Vat. male. — Si ipse per iter ab aliis non tritum ad laudem grassaris. — V. 6. εἰ δ' ὕμνων. Color idem, qui ap. *Horatium* IV. Carm. IX. 5.

Non, si priores Maeonius tenet

Sedes Homerus, Pindaricae latent,

Ceiaeque et Alcaei minaces

Stesichorique graves Camoenae.

Cicero in *Orat.* I. 4. *Prima enim sequentem honestum est in secundis tertiisque consistere. Nam in poësis non Ho-*

mero soli locus est, ut de Graecis loquar, aut Archilochæ, aut Sophocli, aut Pindaro; sed horum vel secundis vel infra secundos. — V. 6. σκῆπτρον. tanquam rex. Parentem eloquentiae, deum appellat Maeonium, Columella L. I. Praef. δαίμονα μουσικῶν Ἑρμεσίαν El. 28. — V. 7. κρέσσων. Vat. Cod. qui etiam supra v. 4. τὰν ἁ. δ. habet. — V. 9. ὑπέρευκται. Homero uno minor, ceteris omnibus praeferendus.

XXV. Hoc carmen, quod in Plan. p. 93. St. 136. W. ἀγῆλον est, Antipatro Theff. vindicat Vat. Cod. p. 386. In Aristophanis carmina et Bacchici spiritus et venustatis plenissima. — V. 2. ἔσεισε Vat. Cod. et omnes vett. edd. usque ad Stephan. qui ἔπεισε habet. Illud verum esse, vidit Huetius p. 12. Color hujus loci ductus est ex Ep. Simmiae Theb. I. de Sophocle, cui πολλάκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθῆλως Κισσὸς Ἀχαρνέϊτης βλαίσδος ἔρεψε κῆμην. —

V. 3. Διόνυσος. Vat. Cod. — Vide, ut Bacchicum enthusiasmum carmina spirent! Aristophanes ut Bacchi τεχνίτης laudatur. Spiritus poëticus passim a Baccho repetitur. Philostrat. Vit. Soph. L. I. p. 511. ἡ δὲ ἰδέα τῶν λόγων τοῦ μὲν ἀρχαίου καὶ πολιτικοῦ ἀποβέβηκεν, ἐπὶ βακχίῳ γὰρ καὶ διδυραμβώδεος. ubi vide Olear. Cf. Wernsdorf. ad Himer. p. 181. — V. 4. φοβερῶν χαρίτων. Demezz. Phal. §. 130. p. 55. ed. Schn. Homerus, ait, καὶ παίζων φοβερώτερός ἐστι, πρῶτος τε εὐρηκέναι δοκεῖ φοβερὸς χάριτας. unde apparet, hanc dictionem inter artifices artis dicendi receptam fuisse. Attigit eam cl. Ernestus in Lex. Techn. Rhet. p. 376. Thucydidis κάλλος φοβερόν. Herodoti ἰλαρὴ κάλλει opponit Dionys. Hal. Epist. ad Pompej. p. 773. — V. 5. καὶ ἑλλάδος ἡθεσσαῖα vulgo et in Vat. Cod. Nullam omnino mutationis causam video, nec eam consulto factam esse puto. — Sales et facetias Comici laudat, facetis Graeciae moribus congruentes, i. e. Graecorum ingenio dignas. — V. 6. στίχας. Plan. Nostrium est in

Vat. Cod. qui etiam ἄξις legit pro ἄξια. Hæreo in hac voce, nescio quomodo, quae mihi post ἴσα abundare videtur. Vide, an corrigendum sit:

καὶ στύβας ἄστικα καὶ γελῶσας.

urbanus, sive rideas, sive laceffas. Veteres quanti fecerint Aristophanis ἄστεισθον, inter omnes constat. Vide, quae de verbis ἄστειος et ἄστειζεσθαι docte disputavit *Pierſon.* ad *Moerin* p. 74. ſqq. Discrimen, quod *Ammonius* eſſe ſtatuit inter ἄστικος et ἄστειος, vanum eſſe, multis exemplis docuit *Rubnkenius* ad *Longin.* p. 259. cujus praeclara eſt emendatio *Alciphronis* L. III. 43. p. 368. ἀνὰ παιſτα εὐκροτὰ ἐπιλέγοντες, αὐτοſκαμμάτων ἄστικῶν καὶ αὐτοχαρίτων Ἀττικῶν καὶ αἰμυλλας γέμοντα.

XXVI. Cod. Vat. p. 291. Ἀντιπ. Θεοτ. Edidit *Kuſter.* ad *Suidam* T. I. p. 319. *Feſſius* nr. 98. *Heringa* in *Obſſ.* p. 268. et *Rubnkenius* Ep. crit. p. 69. *Hiſtoria* de *Damatro* *Lacedaemonio*, quem, e proelio reverſum, mater interemit. Expreſſit *Antipater* Epigramma *Tymnis* IV. — V. 2. κοίλαν. Vat. Cod. *Suidas*, qui h. v. laudat T. I. p. 319. in Ἀρης, κυρίως δ' οἰδῆρος, legit βαψάμενη κοίλων. *Eurip.* in *Phoen.* 1570. χαλκὸκροτον δὲ λαβοῦſα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἶσω ſαρκὸς ἔβραψε. — V. 3. μάτης, ἃ σ' ἔτεκεν. Plane ſic *Eurip.* in *Alc.* 16. γεγαῖάν θ', ἣ σφ' ἔτικτε, μή τέρεα. — Laudat h. v. cum ſeq. *Suidas* T. III. p. 644. in φέρδην, ſυγκεχυμένως. ubi male φδνον exhibetur. — V. 5. *Suid.* in ἀφρίδην T. I. p. 398. et in κόναβος T. II. p. 345. Pro ἐπικρίουſα *Leichius* ἐπικρίζουſα ſuſpicabatur: inepte. *Weſſeling*, qui hoc carmen ex *Feſſio* repetivit, ἐπιβερόχουſα dedit; ut eſt ap. *Tymn.* l. c. ὀδόντα ὄξυν ἐπιβερόχουſ', οἷα Λάκαινα γυνή. — V. 6. *Suid.* in λοξή T. II. p. 457. *Kuſterius* οἷα λέαινα reponendum cenſet, eique aſſentitur *Rubnkenius* comparans *Callimach.* *Hymn.* in *Cer.* 51. τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἢ κυναγὸν Ὀρεſιν ἐν Τμαρίſειν, ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα Ὀμοτόκος, τῆς φαντὶ

πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα. *Salmasius* λόκαινα malebat. Nihil mutandum censet *Brunckius*. Vide not. ad *Tymnem* l. c. — V. 7. 8. *Suid.* in Εὐρώταν T. I. p. 907. ubi dorismo neglecto legitur: οἶδα φυγὴν τελέθειν. — φυγὴν cum omisisset *Jensius*, viri docti, integrum versum a *Kustero* editum esse ignorantes, lacunam explere conati sunt. Vide *Leicbium* ad Carm. Sepulcr. XIII. — *Reiskius*, cui locutio εἶδέναι φυγὴν suspecta erat, legendum proposuit: ἀνίκα δειλῶν οἶδα φυγῶν — —. Esse δειλῶν idem, quod δειλιῶν. Nemo facile hanc conjecturam lectioni Cod. praetulerit. Nec video, quid in illa lectione tantopere displicere possit. Variavit poeta locutionem οἶδα δειλῶς φυγεῖν, quod idem est ac δειλῶς ἔφυγε. Nam οἶδα cum infinitivo positum eleganti periphrasi non minus infervit, quam Latinorum novi. Vide *Bärb.* ad *Claudian.* p. 892. *Abresch.* ad *Aristaener.* p. 336.

¶ 116.] XXVII. Anth. Plan. p. 363. St. 502. W. Scriptum in laudem Pyladis, qui Bacchum saltaverat. Est hic Pylades nobilissimus mimicae saltationis inventor, de quo vide *Suidam* in Πυλάδης Κίλιξ et *Athen.* L. I. p. 20. E. ubi inter alia: ἦν δὲ ἡ Πυλάδου ὄρχησις ὀγκώδης, παθητικὴ τε καὶ πολύνηπος· ἡ δὲ Βαθύλλαις ἱλαρωτέρα. ubi *Salmasius* ingeniose corrigit καὶ πολυπεδάσπας, ex *Plutarchi* Sympos. Probl. VII. c. 8. (T. H. p. 711. E.) Vid. Not. ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 828. lqq. Augusti aetate illam artem inventam esse, testatur *Zosimus* L. I. 6. p. 11. ἦ τε γὰρ παντόμιμος ὄρχησις ἐν ἐκείνοις εἰσῆχθη τοῖς χρένοισι, εὐκω πρότερον οὖσα, Πυλάδου καὶ Βαθύλλου πρώτων αὐτὴν μετελθόντων. Conf. *Lucianum* de Saltat. c. XXXIV. *Dion. Cass.* LIV. 17. p. 747. Pyladem Bacchum saltantem vehementer probasse videntur Romani. Conf. Ep. *Boethi* p. 127. — V. 1. αὐτόν. Hunc locum expressit auctor carminis inter ἑδέσπ. CCCLIII.

Αὐτόν δὲ ἄν ἰόβακχον ἑδῶκαμεν, ἡνίκα ληνοῖς
ὁ πρῶτος νεαροῖς ἤρχε χορομανίης.

— V. 3. *τερπνὸν ὄρος*. Plan. vitiose. Emendavit *Salmas.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 835. — V. 4. *ἔπλησα*. Tanquam verus Dionysus totam urbem divino suo numine implevit. Enthusiasmum, cumque plane eximium (*ἄκρητον*) significat. *ἄκρητον μανίην*. Ep. ἄδ. επ. XXV. *ἄκρητον καῦμα*. *Antipbil.* Ep. XII. Hunc usum vocabuli *ἄκρητος*, quo *vehementiam* significat, illustravit *Garacker.* in Adv. Posthum. p. 450. sq. — V. 5. Bacchus ille Thebanus igne est editus: ille vero, quem nos loquacibus digitis editum vidimus, vere coelestis est. Frigidum acumen. Ceterum *loquaces* pantomimorum *manus* passim ap. veteres laudantur. Ep. ἄδ. επ. DCCXLIV.

Ἱστορίας δειξας καὶ χερσὶν ἅπαντα λαλήσας,
ἔμπειρος βρομλοιοσοφῆς ἱερῆς τε χορείας.

Demetrius Cynicus cum pantomimum (Hylam fortasse, Pyladis discipulum, ut probabile sit ex *Macrobi.* Saturn. II. 7.) videret, fabulam de Marte et Venere egregie saltantem, *ἀκούσας*, clamavit, *ἄνθρωπε, ἂ ποιεῖς, οὐχ ὀρεῖ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν*. *Lucian.* de Salt. c. 63. *Anthol. Lat.* T. I. p. 622. *Ingressus scenam, populum saltator adorat, Sollerzi spondens prodere verba manu* — —. *Tot linguae, quor membra viro; mirabilis ars est, Quae facit articulos ore silente loqui.* *Cassiodorus* Var. IV. Ep. 51. *His sunt additae orchestrarum loquacissimae manus, linguosi digiti, clamor silenzium, expositio tacita.* Idem l. Ep. 20. *Hanc partem musicae disciplinae mutam nominavere majores, scilicet, quae ore clauso manibus loquitur.* — Nostri loci non immemor fuit, ubi de loquacibus pantomimorum manibus agit *Rigaltius* ad *Artemidor.* p. 37.

XXVIII. Cod. Vat. p. 445. Ἀντίκ. Θεσ. Plan. p. 14. St. 24. W. In Glaphyrum tibicinem. — V. 1. *οὐδ' ὄρεται*. Tu Orpheum moves, ut te sequatur et audiat. — V. 2. *τὸν φερέα*. *Marfiam*. — Deinde σοὶ δὴ καὶ μελπομένα

γλάφυρε. Vat. Cod. „Γλαφύρα. Planud. Codd. meliores „Γλάφυρε. Glaphyri tibicinis, qui sub Augusto floruit, „meminit Juvenal. Sat. VI. 77. *Accipis uxorem, de qua „citharoedus Echion, Aut Glaphyrus fiat pater, Ambro- „susque choraules.*“ Br. Hujus viri nomen reponendum esse, jam Scaliger viderat in not. mst. — V. 3. ὄνομα τέχνης. quandoquidem hujus viri cantus *concinuus* erat, *suavis* et *elegans*. Transfertur enim τὸ γλαφυρὸν ab artis operibus, quae magna cum elegantia elaborata sunt, (unde σῶμα γλαφυρὸν) ad cantum et orationem. Vide imprimis *Eustathium* ad Odyss. p. 11. 23. et *Ernestum* in Lex. Techn. Rhetor. p. 61. — V. 4. ἔρριπεν αὐλοῦς. in marg. Vat. Cod. *Alcaeus Messen. Ep. X. de Marfyae tibiis: λατοὶ δ' οἱ κλάζοντες ἴσον φέρμιγγι μελιχρὸν.* — V. 5.

ποικιλότερπε· σάφ' ὑπνώσει. Plan. ποικιλότερες ἀφ' ὑπνώσει. sic Vat. Cod. Quā lectione praeclare confirmatur eximia emendatio *Huberti van Eldick* in *Susp. Spec. c. V. p. 27.* quam Br. auctore non indicato recepit: *Somnus ipse, suaves bos numeros audiens, in Pasithea ulnis expergisceretur.* — Elegans conversio et meliore poeta non indigna.

XXIX. Vat. Cod. p. 400. Ἀντιπάτρου εἰς Μαρσύαν τὸν αὐλητὴν διὰ τι γλαφυρὸν καὶ ἑμμελὲς αὐλεῖν. Ineptum lemma. In Plan. p. 13. St. 23. W. *Philippo* tribuitur; haud scio, an rectius. — Scriptum est in eundem Glaphyrum, quem poeta Minervae tibiis uti affirmat. — V. 2. γλαφύρε. vulgo. γλαφύρα Aldus reperit in Cod. et sic legitur in Aldina sec. et tert. et in Vat. Cod. In vulgata lectione frustra lusum quaerebat *Huetius* p. 5. De Glaphyro, tanquam de homine eximie ap. Romanos probato, loquitur *Martial. L. IV. Ep. V. 8.* — V. 3. Mentitus es, Marfya, cum te Minervae tibias reperisse gloriatus es. — V. 5. „Antipater eos auctores sequitur, qui Hyagnidem Marfyaе patrem fuisse tradiderunt, quos laudat

„Munkerus ad Hyginum p. 278. Juxta alios Hyagnis
 „ipse tibias invenerat; ut supra ad Dioscorid. Ep. XV.
 „notatum. Alcaeo X. Marfyas Nymphae filius: *νυμφογενὲς*
 „*σάτυρε*. Patrem vero habuit Olympum, juxta Apollo-
 „dorum p. 11. cujus in his rebus magna auctoritas.
 „Alii tamen Olympum Marfyae discipulum et amasium
 „faciunt, quos sequitur Ovid. Metam. VI. 392. ubi
 „vide Intrpp. Heinsum et Burmannum.“ *Br.*

XXX. Cod. Vat. p. 371. Ἀντίπ. Θεσσ. ἐπὶ φιλοξενίᾳ
 τινὸς σφοῦ, ὡς τῷ ξενίσαντι ταῦτα προσέειπε τὰ μέλιτος γλυκερώ-
 τερα ἔπη, Plan. p. 94. St. 137. W. Viro cuidam, quem
 non nominat, promittit, se ipsi carminibus benefacta
 retributurum esse. — V. 1. *Philostat.* Epist. XVII.
 p. 921. poetam eroticum amico commendans, cum lo-
 cutus eum comparat. Tum addit: ὥς δ' ἂν μὴ δρόσῳ, ἀλλὰ
 σιτίσιν τραφεῖν, πεπρωμένῳ σοι μελήσειν. Mollem quendam
 et delicatum rhetorem ξένον τι φάσμα, δρόσῳ καὶ ἀμβροσίᾳ
 τραφεόμενον, appellat *Lucian.* T. III. p. 12. — V. 4. Pauca
 accipiens, multa remuneratur poeta, carminibus illum,
 a quo accepit, celebrans. — Π. 117.] V. 5. 6. Hoc
 distichon sic legit Vat. Cod. τοῦνεκα σοι (sic tres Aldinae.
 sū Ascens. et Steph.) πρώτως μὲν ἀμειβομένην. (sic *Planu-*
deae omnes.) δ' ἐθέλωσιν μοῖσιν (sic Cod. Aldi. vulgo μοῖ-
 ρων.) πολλάκι μοι (μου vulgo.) κείσεται (sic Ed. Flor. et omnes
 Aldinae. κείσεται Asc. et Steph.) ἐν σελίσιν. *Brunckius* hoc
 distichon constituit secundum emendationes *Salmasii*.
 Eadem ratione emendavit *Jos. Scaliger* in not. mss. —
 κείσεται etiam *Opfopoeus* vidit legendum esse. sūν πρώτοις
 tentavit V. D. ap. *Huetium* p. 12. *Toupius*, qui hoc car-
 men profert in *Animadv.* in Schol. Theocriti p. 212.
 emendandum existimabat: τοῦνεκα σὺ πρώτως μὲν, ἀμειβο-
 μένην δὲ φιλοῦσι μοῖσιν. *amant alterna Camoenae*, quae
Brunckianis longe deteriora sunt. — πολλάκι μοι κείσεται
 ἐν σελίσι. Dictum, ut ap. *Evenum* Ep. XIV. πάντων δ' ἑλλή-
 νων κείσομαι ἐν στόματι, ubi vide not. p. 327.

XXXI. Anth. Plan. p. 319. St. 458. W. Ἀντιπάτρου Μακεδόνος. In Medae imaginem, in qua furor cum misericordia mixtus conspiciebatur. Multa similia in hoc Planudeae capite leguntur. τὸ μὲν, τὸ δὲ, non ad ὅμῃ referendum, sed per *partim, partim, cum, tum*, explicandum censet Heynius in Comment. X. p. 113. Fieri tamen possit, ut *Antipater* noster, non magni iudicii homo, quod alii de duplici affectu in eodem vultu commisto dixerunt, ita acceperit, ut, sicut in quibusdam personis tragicis (vide not. ad *Callim.* Ep. XXVIII. p. 281.) alterum Medae oculum liberorum amorem, alterum iram et furorem ostendisse putaret.

XXXII. Vat. Cod. p. 453. Ἀντιπάτρου. Nec in Plan. p. 39. St. 57. W. gentile appositum. *Sidonio* igitur tribuendum videri, asterisco appposito indicavit *Br.* Scriptum in Antiodemiden, mimam, ut videtur, quae, Graecia relicta, in Italiam transierat. — V. 2. κροκῶδων. Vat. Cod. quod *Brunckius* pro vero habet. κροκῶδες, *flocchi, tomentum*; unde κροκιδίζω. Mollissimam et delicatissimam lanam, cui Antiodemis, ut columba nido, incubuerit, intelligendam esse apparet. — V. 3. λεύσουσα. Vat. Cod. — τακεραῖς κέραις. *Berglerus*, ubi τὸ τακερὸν βλέπειν egregie illustrat, ad *Alciphr.* L. I. 28. p. 117. nostrum quoque versum laudat. μαλακὸν βλέμμα nostro dicitur μαλακώτερον ὕπνου, quod ductum ex *Theocrit.* Eid. V. 51. εἰς — ὕπνω μαλακώτερον. XV. 125. πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω. ubi vide *Intpp.* *Clemens Alex.* in *Paedag.* II. c. 9. christianos habere vetat χλαῖνας ἐφόρεσθαι οὐκας καὶ τὰς εὐνάς μαλακώτερας ὕπνου. *Somno mollior herba.* *Virgil.* VII. Ecl. 45. His omnibus audacior *Antipater* ipsis oculis puellae obtutum somno molliorem tribuit. — V. 4. λῶσιδος ἀλκυόν. Frustra haec verba explicare conatus est *Brodaeus*, qui λῶσιδος cum μέτης conjungit. ἀλκυὸν vocari videtur ob mollem, suavem et jucundam vocem, quae huic avi a poetis tribuitur. Conf. *Tymnes* Ep. II. et *Dor-*

vill. in Charit. p. 253. Quare λύσιδος ἄλκων h. l. idem esse, quod λυσιμῶδες, equidem vix dubitaverim. Dicti sunt λυσιμῶδες a Lyfide, obscœnorum carminum auctore, ut ait *Salmas.* ad Solin. p. 76. G. quae sententia mihi videtur loco *Strabonis* L. XIV. p. 959. A. B. ubi *Lyfis* τὸ κιναιδολογεῖν primus dicitur in lyricam invexisse poësin. *Athenaeus* L. XIV. p. 620. E. Ἀριστόξενος δὲ φησι, τὸν μὲν ἀνδρείαα καὶ γυναικεία πρόσωπα ὑποκρινόμενον μαγικῶδὸν καλεῖσθαι· τὸν δὲ γυναικεία ἀνδρείοις λυσιμῶδον. τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ἄδουσιν καὶ τὰλλα πάντα ἐστὶν ὁμοία. quem locum excerpfit *Eustath.* ad Odyss. p. 806. 49. Conf. *Bergler.* ad *Aleiphr.* p. 66. — Puella, quae libidinosa et mollia cantabat carmina; veluti ii, qui ex Lyfidis disciplina profecti ἐκιναιδολογήσαν, probe ἄλκων λύσιδος vocari potuit. Quod si recte statuimus, scribendum:

Λύσιδος ἄλκων — — —.

— V. 5. ὑδατίνους. molliculas et delicatas manus, interprete *Toupio* Ep. de Syrac. p. 341. qui fallitur in eo, quod comparat *Theocrit.* Eid. XXVIII. 11. ubi ὑδατίνῃ βράκῃ de braccis viridantis sive coerulei coloris accipienda sunt. Aptè ad nostrum locum *Dorvill.* in Charit. p. 163. excitavit *Aristaenet.* L. I. Ep. I. p. 4. οὕτω μέντοι σύμμετρα καὶ τρυφερά τῆς Λαίδος τὰ μέλη, ὥς ὑγροφυῶς αὐτῆς λυγίσασθαι τὰ ὅσα τῷ περιτυπωμένῳ δοκεῖν· τοιγαροῦν ταῦτα μικροῦ γε ὁμοίως δι' ἀκαλόγητα συναπομαλάττεται τῇ σαρκί. — Erat autem tam molli corpore membrisque tam lentis et flexibilibus, ut ossa habere non videretur, ἢ μὲν ὅσπου οὐ λάχεν. Vide *Interpp.* *Lucretii* L. IV. 1266. et *Herald.* ad *Arnobium* L. VI. p. 245. — Quam ob causam poëta eam cum lacte in calathis coagulato comparat. τοὺν τάλαιροις γάλα. In calathis lac coactum servatum esse, apparet ex *Calpurn.* II. Ecl. 76. *Pausan.* L. VI. 7. p. 470. Quod ad comparisonem ipsam attinet, plures ea usi sunt. *Ovidius* *Metam.* XIII. 796. *Mollior et cygni plumis et lacte coactō.* qui locus obversabatur *Martiali*

L. VIII. Ep. 64. *Vincis mollitie tremente plumas, Aut mas-
sam lactis modo alligati.* Ap. Alciphron. L. I. Ep. XXXIX.
p. 188. puella per vestem bombycinam *τρέμουσαν οἶον τι
νεόπηκτον* (sic Bergler. vulgo *μελίπηκτοι*. Vir D. in Misc.
Obs. V. p. 62. οἶον πιμελή ἢ πήκτρν) *γάλα τῶν ὀσφύων ἀνεσά-
λευσε.* Appulej. Metam. X. p. 226. *Tam lucida, tamque
tenera et lacte et melle confecta membra duris ungulis am-
plecti.* — V. 7. Romam profecta est Anriodemis, ut molli
sua venustate bellicosum Romanorum animum emolliret.
— XXXIII. Cod. Vat. p. 450. Ἀντιπάτρου. Edidit L.
Holstenius ad Steph. Byz. v. Νικόπολις p. 225. *Jensius*
nr. 79. Reiske p. 146. nr. 770. In urbem Nicopolin,
ab Augusto in earum urbium, quas bellum everterat,
locum exstructam. Augustum in hanc urbem, ad sinum
Ambracium contra promontorium Aetiacum a se condi-
tam (Sueton. V. Aug. 18.), incolas ex pluribus Acarna-
niae urbibus deduxisse, narrat Strabo L. X. p. 691. A.
Idem L. VII. p. 501. A. Ambraciam aliasque vicinas
urbes, ait, cum Augustus Romanorum et Macedonum
bellis tantum non desertas vidisset, *εἰς μίαν συνέκτισε τὴν
ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Νικόπολιν ἐν τῇ κόλπῃ τούτῃ.* Conf. Pau-
san. V. 23. p. 437. VII. 18. p. 569. — V. 1. ἐξίβαλος
vocatur *Ambracia* ob pristinas divitias: quare poëtae
magnam de hac urbe inter deos contentionem fuisse
finxerant; ut ex Nicandri Ἑτεροιοιυμένοις narrat Antonin.
Lib. c. IV. — V. 2. Θυρβέλου. De hujus nominis ortho-
graphia vide *Berkelium* ad Stephan. v. Θυρέα p. 405. —
V. 5. In Vat. Cod. *δέχνεται* legitur; et sic *Jensius*, ap-
quem *δείκνεται*, lectio Holsteniana, in margine posita est.
Revocanda membranarum scriptura. Nicopolis Apollini
sacra fuit; quare Apollo eam pro auxilio, quod Augusto
in pugna navali cum Antonio tulerit, accepisse dicitur.
Pugnae Aetiacae eventum Apollini a poetis tribui, con-
stat vel ex Virgil. III. Aen. 274. ubi Servius: *Leucate
est mons altissimus, prope peninsula in promontorio Epiri,*

juxta Ambraciam, sinum et civitatem; quam Augustus Nicopolin appellavit, victis illic Antonio et Cleopatra; ibi et templum Actiacum in promontorio Apollini constituit et ludos Actiacos. Conf. Propert. IV. El. VI. 19. sqq. Burmann. ad Anth. Lat. T. I. p. 263. Fabric. ad Dion. Cass. T. I. p. 631.

XXXIV. Vat. Cod. p. 318. Ἀντίπατρον. Ζήτει τὸ ἐπίγραμμα, ὅτι δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον. Edidit L. Holstenius ad Stephan. v. Ἀμφίπολις p. 33. Ex apogr. regie Boivin. in Mém. de l'Acad. T. III. p. 388. Bentlej. ad Callimach. p. 567. ed. Ernest. et ad Horatium III. Carm. XXV. 9. Wesseling. ad Hieroclis Synecd. p. 604. ubi Phyllidis casus et quae ad Lacedaemoniorum cum Atheniensibus de Amphipoli rixam faciunt, exponuntur. — V. I. πεπολισμένον. Vat. Cod. et Holst. et v. 2. iidem Ἀμφιπόλει. Bentlejus altero loco πεπολισμένῃ Ἀμφιπόλει legit; altero sic, ut Br. dedit. πεπολισμένον servavit Reisk. in Anthol. p. 129. nr. 688, recte, ut mihi quidem videtur. Amphipolis pro monumento Phyllidi exstructo habetur. — V. 3. Αἰθιοπῆς — νηῶ. Vat. Cod. et sic Holst. nisi quod vitiose Ἀνθιοπῆς; ibi excusum. νηῶ. Jenf. νηοῦ emendavit Wesseling. qui hoc distichon profert ad Diodor. Sic. T. II. p. 260. 37. ubi templum Dianae Ταυροπόλου commemoratur; et Toup. qui integrum carmen dedit in Em. in Suid. P. III. p. 376. Αἰθιοπῆς debetur Bentlejo. Vide Not. ad Sapphus Ep. II. p. 183. sq. — Diana Brauronia eadem, quae Taurica. Vide Pausan. L. I. 33. p. 80. Euripid. Iph. in T. 1463. — λοιπὰ in hoc contextu vim sententiae imminuit. Non parum juvabitur oratio, si mecum legeris:

λεπτά τοι Αἰθιοπῆς Βραυρωνίδος ἵχνια νηοῦ

μῖμνει — —

Tenuia supersunt vestigia. Exigua ingentis retinet vestigia famae. Anth. Lat. T. I. p. 454. ἵχνη ἀμαυρὰ καὶ ἀσαφῆ dixit Lucian. T. III. p. 9. οὐ σώζει προτέρης ἵχνιον ἀγλαΐης.

Isidorus in *Epigr.* T. II. p. 474. *Philostat.* Vit. *Apoll.* VI. 4. p. 233. στηλῶν παρεχόμενα τέβη καὶ τειχῶν ἴχνη. — Π. 118.] V. 5. 6. Separatim hoc distichon exhibetur in Vat. Cod. cum lemmate: ἄδελον ἔν τινι. Proximum tamen locum a praecedentibus occupat distichis. ἀγείδουσιν. Cod. et sic fere *Holst.* *Boivin*, cum in apogr. suo ἀγείδουσιν reperisset, correxit Ἀργείοις, ad *Thucydidem* remittens L. IV. 103. *Agéideon Bentl.* legit ad *Horatium* l. c. *Agéidais* ad *Callimachum*. Huic emendationi assentitur *Toupius*. — *Aegidae* h. l. sunt Athenienses ab Aegeo vocati. Alibi idem vocabulum de tribu Atticae usurpatur. Vide *Harpocrat.* v. *Agéidai* p. 16. — μεγάλην ἔειπ. Similiter de Athenis in *Ep. Anth.* Lat. T. I. p. 455. II. — quae veteris famae vix tibi signa dabunt: Hasne dei, dices, coelo petiere relicto? *Rixane* (sic lege cum *T. Hemsterb.* pro *Regnaque*) partizis haec fuit una deis? — ἄλιανθας apogr. regii *Boivin* in ἄλιανθας mutavit. ὡς ἄλινηχας τέβηος in mentem venerat *Bentlejo*: tanquam laceros pannos post naufragium in litus ejectos. *Toupio* placuit: ὡς ἄλι ξανθὰν τέ. quod ipsi auctori valde arridet. Vulgatae patrocinatur *Wesseling* ad *Itih.* Hieros. p. 604. ubi ἄλιανθας explicat per ἄνθας ἄλδος ἡνθισμένον. ἄλιανθας πάλαι est ap. *Paul. Silens.* Ep. XXII. — In fine cod. ἡϊόσιν.

XXXV. Cod. Vat. p. 427. sq. Ἀπολλωνίδου, οἱ δὲ Ἀντίπατρον. Idem lemma invenit Aldus in Cod. suo, cum in edit. pr. foli. *Antipatro* inscriptum sit. *Anth. Plan.* p. 81. St. 118. W. *Alpheus Mit.* Ep. X. ad hoc *Epigr.* respiciens, *Antipatrum* ut ejus auctorem nominat; cujus auctoritate quin *Antipatro* recte vindicatum sit, dubitari nequit. Sed *Sidonii* sit poetae an *Thessalonicensis*, minus certum est. Quum enim ille circa Ol. CLXIX. claruisse existimeretur, nihil vetat, judice *Dorvillio* in *Misc. Obfl.* Vol. VII., quominus Ol. CLXXIII. carmina conscripserit, qua Olympiade Delos vastata est. At in hoc carmine

non tam de recenti clade, quam de vetere agitur. Quare verisimilius Theſſalonicenſi tribuitur. De Deli expugnatione *Pauſan.* L. III. 23. p. 269. Μηνοφάνης Μι-
 θριδάτου στρατηγός — ἄτε ἰουσης κτειχίστου τῆς Δήλου καὶ
 ὅπλα οὐ κεκτημένων ἀνδρῶν, τριήρεσιν ἐσπλεύσας — αὐτὴν εἰς
 ἔδαφος κατέβαλε τὴν Δήλον. — Poëta insulam facit optan-
 tem, ut nunquam floruerit; cum post illas opes, quibus
 olim conspicua fuerit, vastitas sibi sua et solitudo into-
 lerabilis videatur. — V. 1. ἔτι πλάζεσθαι. *Propert.* L. IV.
 6. 27. Delos — tulit iratos mobilis ante Notos. *Anthol.*
Lat. T. I. p. 460. VII. Delos jam stabili revincta terra,
 Olim purpureo mari natabat, Et mox levis hinc et inde
 vento Ibat fluctibus inquieta summis. Quaedam alia vide
 ap. *Barth.* in *Advers.* XLIX. 5. p. 2289. — V. 2. κλω-
 μένην. *Vat. Cod.* — V. 4. ὄσσαις. Hoc derivatum ex *Cal-*
limach. H. in Del. 315. τίς δέ σε ναύτης Ἐμπορος Αἰγαίοιο
 παρήλυθε νηὶ θεούσῃ. — V. 5. ὅψε πῇ ἦσῃ. Vulgo, ποιητῇ
Vat. Cod. — *Salmas.* qui hoc carmen illustravit ad
Tertull. de Pall. p. 150. ὅψε σοι dedit; quod tamen pro
 operarum peccato habendum. — V. 6. Λητοῦς, ob Le-
 tonam receptam. Verbis accusandi, condemnandi, ar-
 guendi enim jungitur genitivus rei. Male igitur *Huësius*
 p. 10. Λητοὶ corrigit.

XXXVI. *Cod. Vat.* p. 450. Ἀντιπάτρου. *Plan.* p. 81.
St. 118. *W.* eidem auctori tribuit. Apud *Salmasium* ta-
 men in *Tertull.* p. 151. *Alpheo Mitylenæo* inscribitur:
 temere. Insula Tenos cum Delo comparatur. Tenos una
 e Cycladibus, non longe ab Andro et Delo, quam ob
 aquarum abundantiam Hydrussam vocari ait *Aristoteles*,
 secundum *Plin.* L. IV. 22. p. 211. ubi vide *Harduinum*.
 Parvam esse urbem, sed templum Neptuni habere cum
 luco, dignum, qui spectetur, ait *Serrabo* L. X. p. 488. —
 V. 1. κεινῇ. *Vat. Cod.* et *Edd.* rett. usque ad *Ascens.*
 quæ κλείνειν habet. κλεινὴν emendavit *Opsop.* et *Jos.*
Scalig. in not. mst. Sic jam *Steph.* edidit. — V. 2. Δῆλε.

Vat. Cod. in marg. τῆνε. — βορηιάδα. Vulgo, quod cum πτηνοὶ non congruit. Quare Scalig. in mss. not. βορηιάδα emendavit; quod membranae confirmant. — Ap. *Apolonium Rhod.* L. I. 1304. filios Boreae, Zeten et Calain, in patriam revertentes, Hercules

τὴν ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε, καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας δὲ δύο καδύπερθε ἐτευξε.

Conf. *Heynium* ad *Apollodor.* L. III. 15. 2. p. 855. sq. — V. 3. ὅτρυνῃ. Delos est. Vide ad *Nossid.* Ep. III. *Plin.* L. IV. 22. p. 212. De hujus insulae gloria omnia plena sunt. — Ἵπερβορέων. Ῥιπαία. ὄρος Ἵπερβορέων. *Stephan. Byz.* Ab Hyperboreis autem *Apollinem Delphos advenisse ferunt*, secundum *Ciceron.* de N. D. III. 23. Hinc primitiae adferebantur Delum:

πᾶσι δὲ χοροὺς ἀνέγουσι πόλεις,
αἳ τε πρὸς ἡοίην, αἳ θ' ἑσπερον, αἳ τ' ἀνὰ μέσσην
κλήρους ἐστήσαντο καὶ οἱ καδύπερθε βορείης
οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἶμα.

Callim. H. in Del. v. 279. sq. ubi vide *Interpp. Valckenar.* ad *Herodot.* L. IV. 33. p. 295. *Wesseling.* ad *Diodor.*

Sic. T. II. p. 159. — V. 5. ζωῆς. Vat. Cod. — Urbes dicuntur vivere et mori, quod multis exemplis, nostro loco non omisso, illustravit *Gazacker.* ad *Antonin.* L. IV. p. 130.

XXXVII. Cod. Vat. p. 430. Ἀντίπ. Μακεδ. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph.* v. Φολέγγανδρος p. 348. *Sensus* nr. 3. *Reiske* Anth. nr. 654. p. 113. Insulas maris Aegaei, Deli insulae exemplum secutas, vastitate squalere ait. — V. 1. ἰσημαῖοι. *Reisk.* — τρύφεα χθονὸς. continentis frustra. Partem rupis a Neptuno avulsam τρύφος appellat *Homer.* Od. δ. 517. ἤλασε Γυραίην πέτρην, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν. Καὶ τὸ μὲν αὐτῷ μεῖνε, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ. Similiter *Demades* rhetor Samum insulam ἀπορρώγα τῆς πόλεως νο-

cat ap. *Atben.* L. III. p. 99. D. — V. 3. Siphnos, una e Cycladibus, cujus res Polycratis tyranni aetate satis florebant, teste *Herodoto* L. III. 57. p. 224. Siphnorum thesaurum Delphis commemorat *Pausan.* L. X. 11. p. 823. — Φολέγανδρος. una ē Sporadibus: ἢ Ἀρατος σιδηρεῖν ἀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. *Strabo* L. X. p. 484. *Hesychius*: Φολέγανδρος (vulgo male Φλέγανδρος), νῆσος ἐρημική. Minimo honore fuisse, apparet ex versu *Solonis* ap. *Diogen. Laert.* L. I. 27. p. 48. Εἶην δὴ ποτ' ἐγὼ Φολέγανδρος ἢ Σικανίτης Ἀντί γ' Ἀθηναίου. — V. 4. ἀ. δ' ὠλέσται *Reisk.* — V. 5. ἓνα τρόπον. *Vat. Cod.* et *Jensl.* quod in ἓν mutavit *Heringa* in *Obst. crit.* p. 184. eumque secutus *Reiskius.* — In fine versus ἢ τότε λευκή *Vat. Cod.* ποτε correxit *Heringa*, κλεινὴ *Reiskius.* — V. 6. ἐρημαῖος δαίμων. Delos, quae prima, iniquo fato jubente, solitudine et vastitate laborare coepit.

XXXVIII. *Cod. Vat.* p. 400. Ἀντίπ. Θεσσα. Edidit *Berkelius* ad *Stephan.* in κρήτη p. 479. *Jensius* nr. 197. *Reisk.* in *Anth.* nr. 788. p. 169. Historia de cane Cretensi; quae vix cervo, quem persequuta fuerat, interfecto, novem catulos uno partu edidit. Eandem historiam narrat *Aelian.* V. H. VII. 12. Κύων θηράσασα, λαγῶς δὲ ἦν τὸ ἀγρευμα αὐτῇ, καὶ ἐκύει ἡ κύων, ἐπεὶ δὲ τῆς σπουδῆς τῆς προκειμένης πετύχηκε, τῷ μὲν δεσπότῃ τοῦ θηράματος ἀπέστη ἀναχωρήσασα δὲ, ἐννέα, φασί, σκύλακας ἀποκύψασα, εἴτα ἐξέθρεψεν αὐτούς. — V. 1. κατήχνιος junctim dedit *Reiskius*, quia graece non κατ' ἵχνος, sed κατ' ἴχνος, quarto casu, diceretur. Hoc recte animadversum; et fortasse revera scriptum fuit κατ' ἴχνος ἔδραμε, brevi syllaba producta, cujus licentiae non unum exemplum apud veteres. Vide *G. Wakefield* in *Sylv. crit.* I. p. 81. *Hermann.* de *Metr.* p. 71. sq. — ῥογγὴ exhibuit *Berkel.* et *Reisk.* In *Cod.* est γογγή. Nomen proprium, quod *Br.* monuit, foret γογγά. Hoc nomen fuit uni canum Actaeonis ap. *Hygin.* Fab. CXXXI. p. 253. *Munk.* — V. 2. ἀμφοτέρην Ἀρεμιν.

et venationis deam et Lucinam. — T. 119.] V. 3. Ἑλευθώ. (Ἐλευθώ vitiose *Berkel.*) Ilithyia. Vide *Intrpp. Hesychii* v. Ἑλευθώ. — V. 6. τοκάδων. Cod. Vat. *Berk.* et *Reisk.* Hic etiam διδασκόμενα dedit pro lectione membranarum διδασκόμενα. *Bernardus* ad Thom. Mag. p. 201. διδασκόμενα corrigit. Sed verior est emendatio *Reiskii*. Fortasse tamen praeterea emendandum:

φεύγετε Κρήσσας,

κεμμάδες, ἐκ τοκάδος τέκνα διδασκόμενα.

Fugite, cervi, fugite catulos, ab hac Cretensi matre venandi artem edoctos. Non igitur Cretensibus solum, sed omnibus, quotquot sunt, cervis fugam poeta suadet; et recte nobis scripsisse videmur Κρήσσας τοκάδος, *Cretensis puerperae*; quod non sine gravitate dictum; fortissimum enim Cretenses canum genus. *Pollux* L. V. 37.

XXXIX. Cod. Vat. p. 429. hoc carmen eidem *Antipatro* tribuit, cujus est Ep. LXIV. inter Epigrammata *Antipatri Sidonii*. Primus edidit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 857. et post eum *Boivin.* in *Mémoires de l'Acad.* T. III. p. 391. *Jensius* nr. 2. *Reisk.* nr. 653. p. 112. Agit poeta de inventione rotarum in molis aquariis adhibitarum. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 416. B. — V. 1. ἀλετρίδες. mulieres, quae molam manibus movent. μύλαροι. Vide *Callimach.* H. in Del. 242. et *Spanhem.* p. 526. *Schol. Aristoph.* Pac. 258. *Eustath.* ad *Odyss.* p. 273. 25. et 724. 31. Nonnullos τὴν μύλακριν vocare ἀλετρίδα notavit *Pollux* VII. 19. — V. 2. προλέγει. Cod. et *Jens.* Soloecismum *Salmas.* sustulit. — V. 3. In posterum non manibus opus est ad molam agendam, cum Ceres Nymphis hoc negotium tribuerit. — χερῶν *Boivinus* dedit, cum in Cod. esset χορῶν. Illud etiam *Heringae* Obff. p. 184. in mentem venerat; sed *Reiskius* alteram ejusdem conjecturam χορῶν praetulit. Quae doctus hic vir praeterea tentavit, memoratu indigna sunt.

sunt. — V. 4. ἀλλόμενον. Cod. Vat. ἀλλόμεναι Boivin. Idem voluisse videtur *Salmasius*, ap. quem ἀλόμεναι perperam excusum. Deinde *Reisk.* κατ' ἀκροτάτης τροχίης in contextu exhibuit; non negans tamen, codicis lectionem fortasse servandam fuisse. Hoc dubitari nequit, secundum casum cum recepto usu praepositionis κατὰ melius convenire. — V. 5. δινεύειν. Vat. Cod. Apographa δινέβουειν. — Aqua in rotam molarum decidens axem agit; rotā autem (hanc circumscribit verbis ἐκτίνεσθαι ἐλκταῖς, radiis circumactis) quatuor lapides molares moventur. Pro ἐλκταῖς *Reisk.* posuit ἐλκθεῖς. ἀπὶ una cum radiis circumactis. — V. 6. στρωφᾷ π. Cod. Vat. — V. 7. Redit prisca aurea aetas, cum Cereris frugibus sine labore frui liceat. Respexit poeta *Hesiodi* ἔ. κ. ἦ. 114.

ἔσθ' ἀλλ' ὅτ' πάντα

τοῖσιν ἔην· παρὰ δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
αὐτομάτῃ πολλὰν τε καὶ ἄφθονον.

Pro *ἡ δίχα* *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 506. ἡ δίχα μ. tentat; quod non capio. Fortasse voluit ἡ δ. ubi licet. Sed nihil mutandum. Particula *ἡ* non semper rem dubiam et incertam indicat, sed causam reddit. Vide *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 519. *Markland* ad *Lyfiam* p. 670. *Reisk.* *Hoogeveen* de P. L. Gr. p. 227. sq. ed. *Schütz.*

XL. Cod. Vat. p. 403. Ἀντισ. Μακεδ. Edidit *Jensius* nr. 153. *Reiske* in Anthol. nr. 804. p. 175. Viatores poeta rogat, ne laurum quandam, prope viam, ut videtur, positam, frondibus privare velint; prope adesse varia arbuistorum genera, unde, quibus opus sit, petitum eant. Simile est Epigramma *Ansipartii*, quod ex Cod. Vat. edidimus in Exercitatt. crit. T. II. p. 81. — V. 1. εἴπατε δάφνης φελέσθε δμῶν χερσὶν ἑτοιμότημοις. Vat. Cod. — Sic etiam *Reisk.* ex *Jensio*, nisi quod ibi φελέσθε habetur. Hac una emendatione admissa, non vi-

deo, quid in membranarum lectione reprehendi queat, quidve commoverit *Brunckium*, ut tam multa in hoc disticho immutaret. Fingit sibi poeta viatorem, cum servorum comitatu iter facientem, qui sub lauri umbra, in loco amoeno, morari cupiens, servos fortasse frondes lauri, ad stratum faciendum, decerpere jubet. Nisi hoc ita se haberet, δευτέρων χειρὶν legendum dicerem. Vulgaris autem dicendi ratio ferret, εἶπατε δμῶσιν φείσασθαι δάφνης. Ceterum hic locus fortasse obverfabatur Nonno in Dion. L. II. p. 46. Ἰλατόμοι, τάδε δένδρα παρέλθετε, μὴ φυτὰ δάφνης τέμνετε δειλαίας τετμημένα, φείδεο, τέκτον. — V. 3. κομάρου. Herbae genus hoc loco esse videtur ἡ κόμαρος, ut passim ap. *Theocritum*. Cf. *Schreberum* ad Eid. V. 129. *Salmas.* in Hom. H. I. c. V. p. 6. — De τερέρινδος vide *Geopon.* X. 73. XVI. 65. *Bod. a Stap.* ad Theophr. L. III. p. 229. et L. V. p. 519. — V. 4. χαμαλὴν ἐς (sic Vat. Cod.) χέσιν. i. e. ἐς χαμενάν. Comparandus *Theocr.* Eid. XIII. 33. sqq. — V. 6. ὕλη πανδηλῆς. unde viatores, quibus cubile ad ripam placet, frondes decerpere possunt. Fluvius a nostra lauro, sive laureto, tria plerha, ab illo autem loco, ubi ὕλη πανδηλῆς (cujusvis generis materia) nascebatur, nonnisi duo remotus erat.

XLI. Cod. Vat. p. 365. Ἀντίπ. Μακεδ. In Anth. Plan. p. 40. St. 59. W. Καλλίνου inscribitur, quod nomen inter auctores Anthologiae non occurrit. Ab Ed. Flor. et Ald. pr. lemma plane abest. — Historia de muliere coeca et sterili, quae eodem tempore et peperit, et visum accepit. — V. 3. τίκτε γὰρ εὐθὺς. Recte animadvertit *Br.* absurdam esse lectionem Plan. et Cod. Vat. εὐθὺς, nec μετ' οὐ πολὺ simul stare posse. Hanc ob causam ὕλην ex conjectura posuit. Audacter sane. In εὐθὺς nomen mulieris latere videtur. Fortasse:

τίκτε γὰρ Ἀτθίς ἄλλα μετ' οὐ πολὺ.

— Deinde in Plan. et Cod. Vat. περιέθῃτον. sed in

membranis praeterea φάος pro φάους. — V. 5. »Scriben-
dum ἐπήκοος. Infra *Addaeus* Ep. IV. μούναϊς οὔτε γυναιξιν
»ἐπήκοος. Significatio vocis ἐπήκοος hic locum non habet. α
Br. — V. 6. ἡ σελ. Vat. Cod. ἡ Plan. ex correctione. Vett.
edd. ἡ. Illud *Brodaeus* verum censebat. Dubito, an *Br.* recte
mutaverit vulgatam. — Ceterum memorabile hoc, quod
Diana illam mulierem non solum in puerperio adjuvisse,
sed ei etiam oculorum lumen tribuisse dicitur.

Π. 120.] XLII. Cod. Vat. p. 400. sq. *Antipatro*
Thessalonicensi carmen vindicat, quod in Plan. p. 74. St.
108. W. tanquam *Philippi* legitur. — Continet histo-
riam de Antagōra et Piliſtrato, quorum ille, cum, nau-
fragio facto, alterum de tabula in undas dejecisset, a
cane marino devoratus est, dum Piliſtratus salvus e
fluctibus enatavit. — Mihi hoc carmen *Philippi* potius
quam *Antipatri* ingenium spirare viderur. — V. 1.
ῥῑσαι vulgo. — V. 4. ἦν γὰρ ὑπὲρ ψυχῆς. ἀγών scil. Qui
de vita certant, dicuntur περὶ ψυχῆς τρέχειν, κινδυνεύειν,
ἀγωνίζεσθαι, quae illustrat *Valckenar.* ad Herodot. L. VII.
p. 537. 43. *Wesseling.* ad L. VIII. p. 653. 92. — Διχῶ.
Vat. Cod. et edd. vett. usque ad Ascensianam. Fortasse
recte. Nam μέλειν non solum curae esse significat, sed
etiam curam gerere, φροντίζειν. *Dorville* ad Charit.
p. 252. — V. 5. νήχε δ' Vat. Cod. et mox κῶων ἄλδς
παναλ. *Χηρών.* Vat. Cod. Vulgo ἄλιος π. *Χηρών.* Aldina sec.
Χείρων vitiose. Qui ineptam lectionem sibi interpretan-
dam sumserunt, ad ineptias confugere necesse habue-
runt. *Huesius* p. 9. *Χηρών* pro *Χάρων* existimabat scriptum.
Recte *Brodaeus* emendavit *κηρών.* Sed vel sic hoc disti-
chon penitus emendatum esse dubito. Nam in hexame-
tro numeri elumbes sunt; et postrema enuntiatio cum
praecedentibus nullis compagibus conjuncta est. Quare
leni mutatione, membranarum praeecuntibus, lego:

νήχεθ' δ' μὲν, τὸν δ' εἰλε κῶων ἄλδς· ἡ παναλάστως
κηρών οὐδ' ὕψῃ παύεται ἐν πελάγῃ.

Facile omitti potuit H ante Π. Frequenter autem Epigrammatographi enuntiationes, quae acumen quoddam continent, cum particulis ἦ, ἢ ἄρα subjiciunt. *Antip. Sid.* Ep. LXIV. 5. *Callimach.* Ep. LV. 3. Noster Ep. XLIV. 5. *Philipp.* Ep. LXXIII. 7. — Eadem ratione scribere possis, non majore mutatione:

— κύων ἄλδς* ἢ ἄρ' ἀλάστωρ —.

De cane marino vide *Aelian.* H. A. I. 55. *Camus* Notae ad *Aristot.* H. A. p. 221.

XLIII. Vat. Cod. p. 369. Ἀντίπ. Θεσσ. Plan. p. 116. St. 167. W. ubi inscriptum: Ἀρίστανος ἢ Ἑρμιόδωρου. Juno Jovis et Ganymedis amoribus ad iram incensa Trojae ruinam minatur. — V. 1. περιμένα, Epigr. XXVI. 5. νεαβγδδὲν ἐκπεριουσα γένειον. *Babrius* ap. *Suid.* v. περιον. — πᾶσι τοῖς εἴπε τὰς διαγώνιας περιον. ἀντὶ τοῦ βεβύκων. *Hesych.* ἐκπεριοντο. ἐδυμοῦντο. ἔτριζον τοὺς ὀδόντας. περιεσθαι ad internum animi affectum spectare, exemplis allatis docuit *Garacker.* Adv. Misc. c. XLVII. p. 916. sq. Adde *Wetstein.* ad N. T. II. p. 487. — V. 2. θυμοβόρον ex Vat. Cod. receptum pro vulg. θυμοβόρον. — V. 3. ἔτεκεν. Vat. Cod. — Ep. ἡδίστη, III. πυρσοὶ ἄρσενες. Ep. IX. ἄρσενες θυμένον. (sic Vat. Cod. non θυμένον, ut *Br.*) — V. 4. πάριν. belli flammam incensurum Paridem. *Horat.* III. Od. III. 18. sqq. — ἐκ τοῦ vulgo. — V. 5. κερὲς. non aquila, ut ad Ganymedem rapiendum, sed vultures, ad pascenda cadavera. — V. 6. ἐτ' αὖν. Vat. Cod.

XLIV. Cod. Vat. p. 359. Ἀντίπ. Θεσσ. Plan. p. 60. St. 87. W. Historia de polypo, qui aquilam, cujus unguibus raptus erat, cirris suis constrictam in undas traxit. Eandem historiam ita narrat *Aelian.* H. A. VII. 11. ut nostrum carmen expressisse videatur. — V. 1. ἐναλίη. Cod. Vat. — V. 2. πολλὰν πόδα. Ocho pedibus instructi sunt. *Aristotell.* H. A. IV. 1. Fortasse etiam hoc epitheton ad pedum longitudinem referri debet. Polypi pedes

enim nonnunquam ad ingentem excrescere longitudinem, et *Aristoteles* narrat, et *Plin. H. N. IX. 48. p. 517.*

— Non igitur opus est emendatione *Jos. Scaligeri* πιλλόν. — ἡλίφ ψόχειν. μέλα ἀσμένως ὑπεδάλλετο. *Aelian.* —

V. 3. πέτρῃ ἱκελος. αὐτὸ μὲν ἑαυτὸν εἰς τὴν χρεὼν τῆς πέτρης ἐκτρέψας ἦδη ἦν. *Aelian.* *Ovidius* *Halieut. v. 30. At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, et hac eludit retia fraude, Ut sub lege loci sumat mutaeque colorem, Semper ei similis, quem conzigit.* Ut hunc loc. constituit *T. H. ad Lucian. Dial. Mar. IV. 3.* Loca veterum de polypo colorem mutante multi collegerunt, quos vide ap. *Gatacker. ad M. Anton. p. 13. Lennep. ad Phalar. p. 196.* — V. 4. ὄξος ἱμαρσιν. celeriter descendens corripuit. ὄξος cum ἰδὼν conjunxisse videtur *Aelianus*: ἰδὼν οὖν ὄξος μὲν, ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἀγαθὸν τὸ θήραμα ἑστός. — V. 5. πλοχμοῖς, cirris, πλεκτάναις, ἑλιξί. (*Antiphil. Ep. XXIII.*) *Aelianus*: πλόκαμοι δὲ ἄρα ἰχθύος ἐκαίνου περιβάλλουσι τῷ αἰετῷ σφαῖς ἑαυτοῦς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐχόμενοι, εἴτα ἔλκουσι κάτω τὸν ἰχθυστον. — V. 6. ἀμφοῖν emendat *Jos. Scaliger. in not. mss.*

XLV. Cod. Vat. p. 510. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 173. St. 252. W. Poëta Archilochus et Homero sacra facturus, versificatores illos, qui ingenium, quo destituti sint, obscura eruditione compensare studeant, facessere jubet. — V. 1. φεύγετ' ἄσσοι. Vat. Cod. — Vos, qui verbis obsoletis et obscuris utimini; cujusmodi verborum quaedam laudat, illis forte familiaria. — λόκκας calvas interpretatur *Brodæus. Hesychius*: λοκός. λοκός. φαλακρός. quo loco, ubi sunt, qui λόκκος legant, *D. Heinsius* nostrum locum affert. Ap. eundem pro λοκκῇ *Salmasius* λόκκῃ legendum censebat. Hac emendatione admissa λόκκῃ foret χλαμός. — λοφνίδας. παρὰ Λυσιόφρονι οἱ ἐξ ἔθους μονόφυλοι λαμπάδες. *Eustath. II. ψ. 1431. 29. et ad Od. κ. p. 389. 36. Κλείταρχος δὲ ἐν ταῖς γλώσσαις λοφνίδα φησὶ καλεῖν ῥοδίους τῶν ἐν τοῦ φλοιοῦ καὶ ἀμπέλου λαμπάδα. Ascher.*

XV. p. 701. A. Conf. *Etymol. M. et Intrpr. Hesychii* v. λοφύς. — καμπεσύνες pilces appellaverat *Empedocles* ap. *Athen.* L. VIII. p. 334. B. Vide *Casaubon.* p. 581. *Plutarch.* T. II. p. 685. — Poëtas in ejusmodi glossarum senticetis versantes ἀκανθολόγους vocat *Antipater*. Similiter de Grammaticis *Antiphanes* Ep. V. ἀτυχεῖς σήτες ἀκανθοβάται. Cacozeliam, qua multi illa aetate laborabant, glossis vel in communi sermone utendi *Lucianus* perstrinxit in *Lexiphane*, et *Athenaeus* L. III. p. 97. sq. Facete hoc distichon vertit summus *Grotius*:

*Qui canitis toppe, qui bere, quique ceruses,
Vates impliciti sentibus, ire procul.*

— V. 3. λελυγισμένον. Cod. Vat. Sic scribendum pro λελιγυσμένον. Debet enim esse a verbo λυγίζειν. Intellego carmina ultra modum laevigata et munda, ita ut omnis orationis vis et robur quasi fractum et comminutum sit. De mollihus usurpatur λυγίζεσθαι. *Themist.* Or. XX. p. 238. C. τὸν αὐχένα λυγίζοιτο ὑπὸ τρυφῆς τε καὶ ἀκρασίας. Idem p. 249. B. πολλὰ καμπτόμενοί τε καὶ λυγίζόμενοι. *Aristophanes* in *Ran.* 775. de fractis Euripidis numeris agens: οἱ δ' ἀκροούμενοι τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στεροφῶν, ἵπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον. Vide *Intrpr. Hesychii* v. λυγίζει. — Ejusmodi poëtae nonnisi exiguum haustum ex sacro fonte traxisse videntur. — ¶ 121.]

V. 5. Hodie Homeri et Archilochi, qui se largis ex Musarum fonte haustibus invitarunt, celebramus diem; unde jejunos et in verbis tantum componendis occupatos poëtas excludimus. Proximum post Homerum locum, ex veterum criticorum sententia, Archilochus occupabat; eumque illi, si in eodem genere elaborasset, principatum fortasse erepturum fuisse existimabant. In hunc sensum accipiendum Epigramma *Hadriani* V. p. 286. *Dio Chrysost.* Or. XXXIII. p. 397. A. δύο γὰρ ποιητῶν γεγονόταν, ἐξ ἅπαντος τοῦ αἵωνος, οἷς οὐδένα τῶν ἄλλων ξυμβαλεῖν ἄξιον, Ὀμήρου τε καὶ Ἀρχιλόχου. Cf. *Orat.* LV.

p. 559. C. *Vellejus Paterc.* L. I. 5. 2. *Neque quemquam alium, cujus operis primus auctor fuerit, in eo perfectissimum praeter Homerum et Archilochum reperiemus.* Lyricum illum poetam a rhapsodis non minus quam Homerum et Heliodum recitari et explicari solitum esse, apparet ex *Platonis Ione* T. I. p. 531. A. 532. A. Conf. *Visconti* in Museo Pio-Clement. T. VI. p. 32. — V. 6. κρητῆρ. Cod. Vat. — ὑδροπῆτας. homines frigidos, invita Musis operantes Minerva, secundum illud *Horatii* I. Epist. XIX. 3. *Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt, Quae scribuntur aquae potioribus.* Cf. *Erasmum* Paroem. II. Chil. VI. Cent. 2. *Lamprus musicus, abstemius, cum obiisset, Phrynichus dixit, eum λάρους θηνεῖν, cum fuisset ὑδατοπῆτας, μινυρὸς, ὑπερσοφιστῆς, μουσικὸν σκελετὸς, ὕμνος* (f. σκύμνος) ᾄδου. ap. *Athen.* L. II. p. 44. D.

XLVI. Cod. Vat. p. 372. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 108. St. 159. W. gentile addit. *Stob.* Flor. Tit. V. p. 64. Gesn. 39. Grot. Pater moribundus puellam, ut piam castamque vitam agat, hortatur. — V. 2. νεύματος εἰς Ἀἶδαν. Vat. Cod. — V. 4. ἔλκειν κτήμα in *Stobaeo Grotii*. Vertit tamen: *cara sequitur Te colus: hoc tenuis sat sibi vita putet.* — V. 5. Ἀχαιῖδος nomen proprium esse videtur et sic accepit *Grotius: probitatem ab Achæide matre exprime.* Aliter intelligebat *Salmasius: ἀχαιῖδος, κριουργοῦ, ab ἀχαιῖ, ἔργα μαλακὰ.* Br.

XLVII. Cod. Vat. p. 361. sq. Ἀντιπάτρου. Nec Planud. p. 74. St. 109. W. gentile adjicit. Archippus, agricola, cum moriturus esset, hortatur filios, ut paternum agrum colere pergant, maris autem periculis abstineant. — V. 2. ἔρρεπον conjecit *Jos. Scaliger* in not. mft. quod blanditur. — V. 3. οἰήσων ὦ φ. Ed. Flor. Ald. pr. et sec. οἰήσων ὦ Ald. tert. οἰήσων Asc. et hinc Steph. qui in notis ad versum stabiliendum οἰήσων ἰοῖς, φ. corrigat. Hoc assensu suo probabat *Jos. Scaliger.* —

Br. lectio ex Vat. membranis fluxit. In particulam *ἰθ*, huic loco non valde accommodatam, nemo facile incidisset. — V. 4. *ἀρορεῖτην*. Cod. Vat. — V. 6. *ἀτρεῖς*. Idem. — V. 7. 8. *Alciphron* L. I. Ep. III. p. 14. *χρηστών ἢ γῆ καὶ ὁ βῆλος ἀκινδύνον· οὐ μᾶτην γοῦν ἀνησιδύσαν ταύτην ὀνομάζουσιν Ἀθηναῖοι, ἀνιεῖσαν ὁδρά, δι' ἧν ἐστὶ ζῆν καὶ σάζεσθαι. χαλεπὸν ἢ θάλαττα καὶ ἡ νηυτιλία βίφοκινδύνον.* Terra homines alens, mari opposita, matri similis; eadem ratione regio, ubi quis natus et educatus est, cum matre, ubi exul aut inquilinus vivit, cum noverca comparatur. Illustris vox Scipionis ap. *Plutarchum* T. II. p. 201. E. *ἐμὰ οὐδέποτε στρατοπέδων ἀλαλαγμὸς ἰθροβήσεν, οὔτις συγκλύδων ἀνθρώπων, ὧν οὐ μητέρα τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ μητρίαν οὔσαν ἐπίσταμαι.* Fontem dicti aperuerunt *Gronovius* in *Obff.* L. III. c. XI. p. 406. ed. *Lipf.* et *Rubnken.* ad *Vellejum* L. II. 4. 4. p. 85.

XLVIII. Hoc carmen, quod in *Plan.* p. 232. St. 337. W. *ἄδῃ* est, Vat. Cod. p. 231. *Antipatro Thessalonicensi* vindicat. — Temere et in suam perniciem mulieres sobolem sibi precari, *Polyxo* ait puerpera, quae, trinis filiis uno partu editis, in ipsis obstetricis ulnis animam reddidit. — V. 1. *Πολυξώ*. Plures Graecae antiquitatis mulieres, quibus hoc nomen fuerit, recenset *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Cer. 79. p. 797. — V. 3. *μαίης*. Illustrat hanc vocem, nostro quoque carmine laudato, *Burm.* ad *Anth.* Lat. T. II. p. 231. — V. 4. *ἄρρενας*. Vat. Cod. — V. 5. 6. Similis color in Ep. *Marialis* de *Speclac.* XIII. de sue, partum ex vulnere edente: *confossa vulnere mater Sus pariter vitam perdidit atque dedit.* — *ἔπορεν*. Vat. Cod.

7. 122.] **XLIX.** In Vat. Cod. ubi p. 308. praecedit Ep. *Antipatri Sid.* CVIII. lemma est: τοῦ αὐτοῦ. Quum in priori illo carmine auctoris nomini gentile non sit additum, incertum est, utri horum poetarum

διωνύμων utrumque carmen tribui debeat. — Nostrium edidit *Dorville* ad Charit. p. 599. *Jensius* nr. 85. *Reisk.* in Anth. nr. 736. p. 149. — Pyro quidam, malacia in mari regnante ventisque torpentibus, a piratis captus, mare quietum sibi non minus infestum habuit, quam alii tempestates. — V. 1. μόρων scribendum censet *Heringa* in Obsf. crit. p. 267. — V. 2. πολλῆς. Vat. Cod. πολλῆς. apogr. *Jens.* Ipse editor πολλὰ coniecit. πολλὰ dedit *Dorvillius*. — γαληναίη. idem quod γαλήνη. — V. 3. In Cod. Vat. scriptum νῆα γὰρ ἀλιπλόη πεπεδημένην ἔ. ναύταις. ut *Jensius* edidit. Nam quae *Br.*, tanquam Cod. lectiones, profert, ἀπλοῖν πεπεδημένον, ex interpolato fluxerunt apographo. πεπεδημένου *Dorvill.* et in fine νηός. Hoc sensum facit probabilem: νῆα Πυρῶνος πεπεδημένου ἀπλοῖν ἔφθασε νηὺς ληϊστῶν. quamvis repetitio ejusdem vocabuli in eodem versu parum habet elegantiae. Tentabat *Heringa*: νηὺς ἀπλοῖν γὰρ πεπεδημένον ἔ. ναύτην. ἀπλοῖαν ipse emendationis auctor explicat per navis ad velificandum ineptitudinem, quae nautae huic inimica erat, eumque piratas remigio insequentes effugere vetabat. *Reiskius*, nulla metri ratione habita, inepte scripsit: νῆα γὰρ ἀπλοῖν πεπεδημένην ἔφθασεν ἑκτὶς Δ. Mihi videbatur, praeceunte *Dorvillio*, scribendum esse:

νῆα γὰρ ἀπλοῖν πεπεδημένου ἔφθασε κώπαις
ληϊστῶν ταχινὴ δίκετος ἐσσυμένη.

κώπαις a ναύταις proxime abest, et ad sensum egregie facit. Pyro, qui velis utebatur, ventis silentibus, navigare non poterat, dum piratae parvum navigium suum remis impellebant. δίκετος, quae a duobus remigibus impellitur. *Xenoph.* Hist. Gr. L. II. 1. 28. αἱ μὲν τῶν ναῶν δίκετοι ἦσαν, αἱ δὲ μονόκετοι, αἱ δὲ παντελῶς κεναί. Negabat tamen *Morus* ad h. l. navigii genus intelligi. Sed vide *Dorvillium* l. c. — Ceterum haec obversabantur *Isidoro Aeg.* Ep. IV. p. 474.

Οὐ χεῖμα Νικέβημεν, οὐκ ἄττερον δόσις,
 ἄλδς Λιβύσσης κύματ' οὐ κτέκλυσεν
 ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας, ἀνήμε
 παῖον πεδῆθεις, ἐφρύγι δίφους ὕπο.

— V. 5. γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ Ἐκτανεν. Vat. Cod. ἐπ' ὀλέθρῳ edidit Dorv. Iterum metro infestus Reiskius γαλήνῃ αἰνῶ ὑπ' ὀλέθρῳ Ἐκτανεν. Brunckius suas conjecturas in textum inexit. Isidori imitatio efficit, ut existimem, latere aliquid, quod commiserationem significet. Fortasse:

χεῖμα δέ μιν προφυγόντα, γαλήνῃ τὸν πανώλεθρον
 ἔκτανεν —.

Hunc, qui tempestatum pericula effugerat, hunc, hominum infeliciissimum, malacia peremit. Scribitur πανώλεθρος et πανώλεθρος. Duplici significatione gaudet; indicat modo perniciosum et exitialem; ut in Sophocl. Phil. 322. τοῖς πανώλεθροις Ἀτρεΐδαις. modo perditum, ut ap. eund. in Electra 1009. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν ἡμᾶς ὀλέσθαι. Eurip. Androm. 1226. πανώλεθρόν μ' ὄψεσθαι πιτυοῦντα πρὸς γᾶν. — Vox καχορμίστη Lexicis addenda. Infaustam navium stationem indicare videtur. Sed sunt quaedam in hoc vocabulo, quae me morentur. Prius, idque minoris momenti, quod ad hoc substantivum epitheton λυγρῆς plane abundat; cujusmodi tamen abundantiae exempla in compositis vocabulis passim reperiuntur: alterum, quod Pyronis navis non per stationis, quam teneret, conditionem, sed ventorum silentium periit. Isidorus, qui hoc carmen, ut supra vidimus, imitatione expressit, haec habet in fine:

καὶ τοῦτ' ἀητέων ἔργον. ἃ πόσον κακὸν
 ναύταισιν ἢ πνέοντες ἢ μεμυκότες!

Haec dum reputo, fere adducor, ut scribendum putem:

ἃ λυγρῆς, δειλ', ἀνέμων μύσιος.

Vae triste illud ventorum silentium! μύειν dicuntur, qui labris compressis silent; μύσις igitur labiorum compressio.

Hoc vocabulum, ab ἔμυσσας, μύσας derivandum, priorem modo producit, modo corripit, ut verbum, unde derivatur. *Antip. Sid. Ep. CIX.* πνεύμονα δὲ ψυχθεῖσα κατήμυσσε. *Pallad. Ep. XVI.* ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσι.

L. Vat. Cod. p. 239. Ἀντιπ. Θεσσα. inscribit carmen, quod ἄδῃλον est in Plan. p. 241. St. 350. W. Delphinus, fluctibus in litoris arenam delatus ibique sepultus, de maris perfidia conqueritur. Vide *Anytes Ep. XII.* *Archias Ep. XXX.* — V. 1. ἔσθρεν. Vat. Cod. a pr. m. — V. 2. ξείνοις. Vat. Cod. et edd. vett. *Brodaeus* ξείνης emendavit, idque recepit *Stephanus*. ξυνῆς malebat *Opfopoetus* et *Casaubonus* in not. mst. Mihi non displiceret:

ξείνης καινὸν ὄραμα τύχης.

— V. 3-6. *Suidas* proferens in τόπος T. III. p. 488. ἄλου habet. ἔλεω quaedam e vett. ἔλεω Vat. Cod. — V. 4. Hunc versum *Br.* ex Vat. Cod. et *Suida* emendatorem dedit. *Stephanus* cum Ascens. εὐθὺς πρὸς τύμβον μ' ἔστεφον εὐσεβέες. In vetustioribus edd. εὐθὺς με πρὸς τ. ἔστεφον ε. *Casaubonus* in ἔστενον incidebat. — V. 5. οὐν δέ. Vulgo et in Vat. Cod. et *Suid.* Aliquid latere videtur. — V. 6. σὺν τροφ. Vat. Cod.

LI. Vat. Cod. p. 369. Ἀντιπ. Θεσσα. Plan. p. 68. St. 100. W. Historia de Ione quodam, qui, in ipso portu, ebrius e navi in pontum excussus, periit. — V. 1. πιστεύετε. Vat. Cod. — In Ed. Ald. sec. μηδ' ὅδ' ἐπ', quae vitiosa lectio *Jos. Scaligerum* induxit, ut corrigeret: μηδὲ τ' ἐπ' ἄ. — V. 2. ἔχοι. Vat. Cod. — V. 3. ἐς δέ. Vinum impedivit eum, quominus manibus uteretur ad natandum. — V. 5. χοροῖτυπῆν. convivia et ebrietatem. — ἐχθρός. Postquam Bacchus Tyrrhenos in delphinos mutavit, pontus Baccho infestus fieri coepit.

LII. Cod. Vat. p. 390. Ἀντιπ. Μακεδ. Idem lemma in Plan. p. 73. St. 106. W. De Clconice quadam, Dyrhachio oriunda, quae, cum sponfi conveniendi causa Hel-

lespontum trajiceret, naufragio periit. — V. 1. *ἐστ*. Vat. Cod. — V. 2. *Κλεονίης*. Idem. — V. 4. *ἐπεπλάσατο*. Vat. Cod. *ἐπεπλάσατο*. Plan. In marg. Wechel. *ἡ*. *ἐπεπλάσατο*, eamque sive lectionem sive conjecturam V. D. probat ad marginem exempl. Aldinae sec. quod in Bibl. Götting. affervatur. Vera videtur *Brunkii* emendatio *ἐπεσπάσατο*. Hoc sensu *Antiphilus* Ep. XXII. mus ostrea captus αὐτοφθόνον τύμβον ἐπεσπάσατο. *Palladas* Ep. XV. πολλῶν μυρῶν ἔχθραν ἐπεσπασάμεν. — *Hero* ap. *Ovid.* in *Epist.* XIX. 127. de Hellesponto: *Non faver, ut nunc est, generis locus iste puellis; Hac Helle periit, hac ego laedor aqua.* — §. 123.] V. 5. *ἡρώ*. Vulgo. In Vat. Cod. ambiguum est, utrum *ἡρώ* an *ἡνὸ* scriptum sit. — V. 6. *ἐν παύροις σταδίοις*. De Hellesponti latitudine vide, quae collegit *Brodæus* ad h. l. et *Burm.* ad *Ovid.* *Heroid.* XIX. 142.

LIII. Cod. Vat. p. 407. *Ἀντιπάτρου*. Plan. p. 53. St. 76. W. In Hermonasten, apum confectum aculeis. Conf. *Bianor*. Ep. XV. — V. 2. *κύνες*. propter crudelitatem et ἀναίδειαν. — *ἐρπυστήν*. Cod. Vat. et Plan. Non satis video, cur *Br.* vulgatam lectionem prae conjectura reliquerit. Non dubitari potest, quin a verbo *ἐρπύζω* recte derivetur *ἐρπυστής*. Ejusdem est originis *ἐρπυστής*, ut *ἐρπυστήρας* ὄφεις, *Oppian.* *Cyneg.* L. III. 411. Nostrium locum fortasse in mente habuit *Suid.* T. I. p. 863. *ἐρπυσμός*. *ἐρπυστής*. *ἐρπυστικός*. δ' ἔρπων. In *Antiphili* Ep. XXII. *παμφάγος*, *ἐρπυστής* — *μῦς*. ubi *Br.* iterum *ἐρπυστής* dedit, accinentibus tamen membranis. — Puerum tibi finge, nondum pedibus valentem, sed ad alvearia arrepentem. *Bianor* l. c. *κοῦρον ἐποπλανίην ἐπιμάζιον*. — V. 3. *ἐψισμέγον*. Vat. Cod. — V. 4. *κέντρους δ' οἷδ' ὄφ*. Vat. Cod. *οἷδ' ὄφ*. Plan. Praeclare *Brodæus* emendavit *ὄφ*, quod huic contextui unice convenit. — Cum vos in homines tam crudeliter agentes videamus, quid est, quod serpentibus et serpentum lustris exprobremus? —

V. 5. Amyntor et Lyfidice Hermonactis parentes. — *μελίσαις*. Cod. Vat. — V. 6. *μέλι*. Apum enim mella non semper dulcia, sed nonnunquam amara sunt; ut hic mellis cupiditas puero mortem intulit. — Ineptum acumen, quod tum demum locum haberet, si Hermonax, melle gustato, ipsius mellis vitio periisset. Vide igitur, an *Antipater* scripserit:

κακείναις πικρὸν ἔνεστι βέλος.

βέλος in Codd. scribitur ut *μέλος*. Jam, quam crebro in postremis verborum syllabis a librariis peccatum fit, nemo ignorat. — Poëta apes cum serpentibus comparat; utrisque enim pernicioſa et exitialia arma a natura tributa sunt.

LIV. Cod. Vat. p. 312. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 217. St. 317. W. Poëta lectores per regiones Leandri et Herus amoribus celebratas circumducit. — V. 1. *Λεάνδροιο*. Vat. Cod. — V. 2. *μὴ μόνον*. qui non Leandrum solum, fluctibusmersum, sed puellam quoque, quam amabat, perdidit. — V. 3. *τὰ πύργου λείψανα*. Herus turris *Musæi* interpretibus negotium creavit. Sed *πύργοι* non solum aedes excelsiores arteque munitae, sed separatae quoque ab aliis et solitariae aedificationes vocantur. Jam Herus turris, ab urbe remota, in litoris solitudine exstructa erat. *Musæus* v. 32. Ἡρώ — πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναίῃ θαλάσῃ. Timon, quum se ab hominum confortio coepisset abducere, in turri habitasse dicitur ap. *Pausan.* L. I. 30. p. 76. κατὰ τοῦτο τῆς χώρας φαίνεται πύργος Τίμωνος, ὃς μόνος εἶδε μηδένα τρέπον εὐδαίμονα εἶναι γινέσθαι, πλὴν τοὺς ἄλλους φεύγοντα ἐν θρώπων. *Lucian.* T. I. p. 110. ed. Bip. αὐτὸς ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἑσχατιάν, κυρτὸν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μένων ἐμοὶ ἱκανὸν ἀνδιατᾶσθαι. — Thalamum, quem Acrisius filiae exstruxerat, ut omnes ab ejus commercio arceret, *turris* vocatur ap. *Horat.* III. Carm. XVI. 1. Nec minus Cas-

sandra, propter vaticinia ab hominum familiaritate secreta, *πύργον* habitasse dicitur ap. *Lycophron*. v. 349. et 1460. — V. 5. *κοινός*. Vat. Cod.

LV. Cod. Vat. p. 290. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 217. St. 316. W. Niobe cum liberis suis, ab Apolline et Diana interfectis, in Charontis cymbam recipi postulat. — V. 2. *τανταλίδης*. Vat. Cod. — V. 4. *σκόλλα*. Idem.

LVI. Cod. Vat. p. 210. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 275. St. 398. W. In Alcmanis, five Lydii, five Spartani, tumulum. Conf. *Alexandri Act.* Ep. III. et *Leonid. Tar.* LXXX. — V. 1. 2. Hujus distichi partem excitat *Suidas* v. *λυτὸς* T. II. p. 452. De Pompejo Anthol. Lat. T. I. p. 709. *Nempe manet magnos parvula terra duces.* — V. 3. 4. *Suidas* v. *ἐλατὴρ* T. I. p. 709. et iterum in *εἰδήσεις* T. II. p. 19. — *λύρας ἐλατὴρ* vocatur Alcman, ut Ep. ἀδισπ. DXXXVIII. *Τιμοθέως κισάρας δεξίδος ἡνίοχος.* — V. 4. *Μουσῶν*. Vat. Cod. — quem novem Musae tenent, i. e. amare significant, praeclara carmina tribuendo. Nisi forte argutiori sensu haec dicta sunt. Novem fuerunt Lyrici, numero, ut videtur, ad Musarum numerum concinnato. Vide ad Epigr. XXIII. 9. Quem igitur Grammatici in hunc novenarium numerum retulissent, eum fortasse *ἄριστος Μουσῶν ἔχειν*, *numerus Musarum habere* poterat dici. — ¶ 124.] V. 5. *διδύμοις*. Vat. Cod. *ἡπείραις*. Ed. Flor. — Vitiose *Suidas* in *Λυδοὶ* T. II. p. 466. *ἑρῖσαι δ' ὄγε Λ.* Idem tamen in pentametro cum Vat. Cod. *πολλὰι μητέρες*, quod a Br. spretum esse miror. Recte enim judicavit *G. Wakefield* Sylv. T. IV. p. 170. parum credibile esse, librariorum socordiam tam feliciter erravisse. — De Homero *Alpheus* Mit. Ep. V. *ὃν οὐ μὲν πατρὶς αἰοῖδον Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφότερων κλίματα.*

LVII. Cod. Vat. p. 214. Ἀντιπ. Θεσσ. Plan. p. 273. St. 393. W. In Aeschylum in Sicilia, longe a patria Eleusine, sepulkrum. — V. 1. 2. *Suidas* laudat v. *περγώ-*

σας T. III. p. 242. ubi ὡς τε. legitur. πυργώσας. ὑψώσας. αὐξήσας. μεγαλύνας. ἐπὶ τὸ σιμνότερον ἀγαγὼν τὰ ποιήματα. Ducta sunt haec ex *Aristoph.* Ran. 1004. qui item de Aeschilo: ἀλλ' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σιμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικῶν λήρον. Dedimus quaedam de verbo πυργῶ in Exercitt. crit. Vol. I. c. 26. p. 199. — Etiam ἡ ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ eidem Comico debetur in Ran. 953. ῥήματ' ἂν βρεία δώδεκ' εἶπεν Ὀφρυῖς ἔχοντα καὶ λόφους δαίιν' ἄττα μορμωπά. Recte *Scholias.* ῥήματα ὑψηλὰ, ὑπερήφανα. In hujus loci imitationem *Plutarch.* T. II. p. 68. D. ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ λόγον, ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον. Similiter *Philostratus* Epist. XIII. p. 919. Critiam et Thucydidem ait a Gorgia τὴν ὀφρὺν κεντημένους. — V. 2. εὐπίη. Vat. Cod. — V. 4. »ταῖνακριν» male in Planudea legitur. Sic primo scriptum fuerat »in Cod. *Jani Lascaris*: sed in textu et ad oram ab eadem manu repositum τρινακρίην. Sic etiam in marg. »Vat. Cod. Sed scribendum τρινακρίην. « *Br.* Veriorem lectionem etiam *Scaliger* vidit in not. mss. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 467. p. 197. ὅτι τὴν παρ' Ὀμήρῳ θρινακρίαν, τρινακρίαν οὐτός φησι, τοιούτως τὴν Σικελίαν. Vide de hujus nominis orthographia *Dorvill.* in Sic. T. I. p. 163.

LVIII. Desideratur in Cod. Vat., in nostro saltem apographo, quod quam plenum, quam accuratum sit, saepius demonstravimus. *Brunckius* tamen se hoc distichon Vat. Cod. auctoritate *Antipatro* ait tribuere. In quo ne erraverit, vereor. In Plan. p. 203. St. 295. W. *Anytes* est. Inter *Anytes* carmina retulit *Wolfius* in Fr. Poëtr. p. 98. Themistoclis tumulum poeta monimentum malevolentiae et invidiae Graecorum esse ait. Carmen non satis perspicuum. Themistoclis ossa ex Magnesia Athenas esse translata, narrat *Pausan.* L. I. 1. p. 3. — V. 1. κέχωσται tentavit *Casaub.* in not. mss. — V. 2. »κακοτροπής. In Vat. Cod. quo auctore Antipatro tributum hoc carmen, κακοκρίσις, sed ex correctione: aliud

»quid fuit antea, quod Salmasius discernere non potuit.“ κακοτροπία. ποιμίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία. *Antipat.* de D. V. p. 80. De verbo κακοτροπεύεσθαι vide *Budaei* Comment. L. Gr. p. 26, 24.

LIX. Cod. Vat. p. 306. Ἀντιπάτρου. In Plan. p. 288^a. St. 417. W. gentile non magis additur. Poëta in Athenienses propter Socratis iudicium invehitur. — V. 3. νηλεῖς a pr. m. Vat. Supra correctum νηλεῖς et νηλεῖς. — In fine versus idem οὐδὲ ἐν αἰδῷ. Vulgo οὐδὲν ἐν ᾧδῳ. In marg. Wecheliana notatum: ἴσως εἶδαρ ἐν ᾧδῳ. πάντως τι τοιοῦτον. νοεῖ δὲ τὸ κῆνειον. Inepta conjectura. *Joseph. Scaliger* in not. mst. οὐδὲν αἰδῶ, quod non satis perspicuum. Depravatam esse lectionem, quam *Brodæus* frustra interpretari conatur, recte intellexit *Orsopæus*; quod moneo, quia se raro tam perspicacem ostendit bonus *Vincentius*. — Br. unde praeclaram suam lectionem petiverit, non indicavit. — V. 4. Br. exhibuit lectionem Planud. In Vat. Cod. δόντες· οἱ τοσούτοι π. κ. — Ceterum *Antipater* respexit, in secundo praefertim versu, locum *Euripidis* de Palamede ap. *Diog. Laërt.* II. 44. ἐκένει· ἐκένει τὰν Πάριον, ὃ Δαναοί, τὰν οὐδὲν ἐκλόνουσαν Ἀχάονα μούσαν, τῶν Ἑλλάνων τὸν ἀρίστον. quae verba ad Socratem referre solent veteres. Vide *Valcken.* in *Diatr.* p. 190. sq.

LX. Cod. Vat. p. 234. Ἀντίπ. Θεσ. Plan. p. 261. St. 377. W. In servam Libycam, quae, dum viveret, a domina sua filiae in locum habita, defuncta, liberam sepulturam nacta est. — V. 1. ῥάμης. Vat. a man. sec. — V. 4. κλαυσαμένα. Vat. Cod. — σύμβω ἐλευθέρῳ. Ex poetarum dicendi consuetudine haec verba nihil aliud significant, nisi ἐλευθέρῳ ἔθηκεν ἐν τύμβῳ. Servae libertatem concesserat domina; non igitur, ut serva, sed libera sepulta est. Ceterum servos servasque non concrematos esse constat, id quod ipsis cum pauperioribus commune fuit.

fuit. — V. 5. πῦρ ἑτερον. faces nuptiales, non rogi flammam. Pompeja igitur hanc suam servam cremandam curavit. — τὸ δ' ἔφθασεν. ante nuptias perii. τὸ, i. e. τὸ τῆς πυρκαϊῆς πῦρ. Similia vide in notis ad Meleagr. Ep. CXXV. — V. 6. ἀμύττερον ἦψεν λ. Περσ. Vat. Cod. — Φερσεφόνη. Plan. et Vat. a man. sec.

LXI. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάτρου. Plan. p. 246. St. 357. W. gentile non addit. Scriptum in naufragum, cujus carnes pisces comederant, ossa fluctus in litus ejecerant. — V. 1. θάλαττα. Vulgo.

§. 125.] LXII. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπ. Μακεδ. Plan. p. 246. St. 357. W. In naufragum, quem, cum in terram enataffet, lupus ad Penei ostia interemit. Expressum carmen ex *Leonid. Tar.* Ep. XCIV. — V. 3. μούσιος λύκος. Vide notata ad *Leonid. Tar.* Ep. VI. — *Θερών* Edd. vett. *Θερών* tamen Aldus jam in ed. pr. correxit. — V. 4. »In Plan. ὡ γ. κ. μικρότερα. contra sensum. Sic etiam in Vat. Cod. scriptum; sed supra correctum ab eadem manu πιστότερα, quod verum est. « *Br.* Nullum correctionis signum in apogr. Goth. sed in contextu πιστότερα habetur, sine ulla rasurae nota. *Leonid. Tar.* l. c. ὡ τάλαν, ὅστις Νηρείδων Νύμφας ἔσχε ἀπιστότερας. Noster Ep. L. τίς παρὰ πόντῳ Πίστις, ὃς οὐδ' ἰδίης φείσαστο συντροφίης. *Apollonid.* Ep. XIII. ὡς κείνοι χέρσιν ἀπιστοτέρην. Haec igitur lectio unice probanda. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 316. corrigebat: πρῶτερα. *van Eldick* in *Susp.* p. 27. ὡ γαίης κύματ' ἀπικρότερα.

LXIII. Cod. Vat. p. 325. Ἀντιπάτρου. Edidit *Salmastius* ad *Solin.* p. 17. C. Hermocratea, undetriginta liberorum mater, se nullius eorum mortem vidisse gloriatur, suamque felicitatem cum Niobes clade comparat. — V. 1. Ἑρμοκρατία. *Salm.* — V. 2. ἡγάσσα μὲν *S. Waksfeld* scribendum censet in *Sylv. crit.* T. II. p. 114. Necessitatem emendandi non video. ἀγάζομαι, termina-

tione media, dixerunt plures. *Homer. Il. ψ. 458.* ἰὼς ἐγὼν ἱπποὺς ἀντάξομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς; *Callimach. H. in Dian. 129.* οὓς δὲ καὶ εὐμειδής τε καὶ ἱλαὸς ἀντάσσει. *H. in Cerer. 5.* τὸν κάλαθον μὴδ' ὑψέθεν ἀντάσσει. — Similis felicitatis exemplum proposuit *Martial. X. 63.* in matrona, quae — nihil extremos perdidit ante rogos. *Quinque dedit pueros, totidem mihi Juno puellas: Clauserunt omnes lumina nostra manus.* Adde *Propert. IV. El. XI. 97. sq.* — *V. 4.* ἦ λ. *Vat. Cod.* Emendavit *Salm.* — *V. 5.* ἃ μὲν. *Vat. Cod.* „Mallet quis forte ἐμὸν ὠδῖνα θυγατρεῖν. Ulti- „ma vox subauditur.“ *Br.* Sed sic manca est oratio; nec ferenda ellipsis, hoc praesertim loco, ubi antithesis expressam rei oppositae commemorationem postulat. *Wakefield l. c.* corrigit: ἐμὸν ὠδῖνα μ. *meum partum, i. e. meas liberos.* At etiam οἱ ἄρρενες *Hermocrateae* sunt liberi. Ceterum sic, ut cl. *Wakefield*, hunc versum laudat *Westen.* ad *Nov. Test. II. p. 467.* Mihi hic versus emendatricem manum passus esse videtur. Nihil impedimenti foret, si legeretur:

ἐμπαλὶ δ' ἢ μὲν θυγατέρων ὠδῖνας ἔλυσε,

φοῖβος δ' εἰς ἥβην ἄρσενας ἤγαγετο.

Sic iusta est antithesis. — *V. 6.* ἥβαν et ἤγαγετο. *Vat. Cod.* — *V. 8.* παισὶ καὶ γ. *Cod.* παισὶ τε καὶ γλ. mallet *Br.* Sic *Salmasius* dedit et *Wakefield.* — ταυταλίδη. *Vat. Cod.*

LXIV. *Cod. Vat. p. 260.* Ἀντιπάτρου εἰς νυμφίον τινὰ ἐπὶ τῆς παστᾶδος τελευτήσαντα. Edidit *Leich.* in *Sepulcr. p. 22.* *Reisk.* in *Anth. nr. 595. p. 93.* — *V. 1.* λέγει. *Cod. Vat.* In marg. apogr. *Lipf.* λέγω, (quod *Leichius* recepit) et λέγοις. Verior est conjectura *Reiskii* λέγειν, infinitivo pro imperativo posito. — *V. 2.* ἀμβλὰ νέφος, caligo, quae oculorum aciem hebetabat. — *V. 3.* ὄμμασι δὲ πν. εὐν ἀπέρβει μ. ἰδόντες. *Vat. Cod.* ἰδόντος habetur in marg. apogr. *Lipf.* qua lectione spreta, *Reiskius* ἰδόντ' ἐπ.

in textum invexit. Junge: τοῦτο τὸ νέφος (caligo illa ex animi deliquio orta) σὺν ὀμμασι (simul cum oculorum lumine) ἀπέσβεσε πνοίην, (ipsam animam exstinxit Egerii) αὐτοῦ ἰδόντος μόνον τὴν κόρην. (qui puellam viderat tantum, qui nonnisi adspectu puellae fructus erat.) — V. 4. κόρον. Cod. Vat. quod in κόρεν mutavit R. — *Θευμορίης*. Vide de hac voce ad *Callimachi* Ep. III. p. 255. — *Ἥλιε*. Conf. *Eurip.* Epigr. T. II. p. 57. (Ed. Lips. T. I. p. 96.) — V. 5. σέλας, facis, quae nuptae praeferebatur. Hujus adspectus cum Egerio mortem videretur attulisse, Orcus eam incendisse dicitur. Cf. supra Ep. LX.

γ. 126.] LXV. Cod. Vat. p. 266. Ἀντιπάτρου. Εἰς Λυσιδικὴν γραῦν, ἣν ἡ οἰκία περισῦσα ἔκτανε. *Alberti* ad *Hesych.* v. βυρμός p. 780. *Leich.* in *Sepulcr.* p. 24. *Reisk.* in *Anth.* p. 90. nr. 607. — V. 1. θρηγμῶσι. apogr. Lips. — Nix circa pinnas muri collecta et liquefacta, effecit, ut murus aedium concideret et *Lyfidicen* vetulam ruina perimeret. — V. 3. «δμῶλακες, lectio est cod. nequaquam sollicitanda. *Salmasius* δμήλικες. Br. *Apollon. Rh.* L. II. 396. Βόρηρεα ἐπὶ τοῖσιν δμῶλακες. *Schol.* θμουροι. ὀλακα γὰρ τὴν αὐλακα, Δωρικῶς. Idem L. II. 787. δμῶλακες ἀρούρας. — V. 4. πύργον. ipsas domus ruinas in tumuli locum exstruxerunt. *Turret*, πύργον, vocat domum solitariam. Vide ad Ep. LIV. Temere hanc lectionem sollicitavit sive *Guyetus* sive *Salmasius*, qui βυρμόν corrigebat. *Hesych.* βυρμός, σταθμός. i. e. ἔρμος, *statio navium*, ut recte *Vossius*, quo nihil ab h. l. magis alienum est.

LXVI. Vat. Cod. p. 248. sq. Ἀντίπ. Θεοσ. Plan. p. 253. St. 366. W. Nisi Vat. Cod. hoc carmen, in hominem Tyrium conscriptum, diserte nostro *Antipatro* tribueret, *Sidonii* esse putarem. — V. 1. μεμ. πέντη, mari debitus; cui quodammodo fatale fuit, ut in undis perires. — V. 5. Tantaе tuae divitiae te a morte redimere non potuerunt. Comparandus locus nobilissimus

ap. *Pezronium* c. CXV. *Ubi impotentia tua? Nempe piscibus bellisque expositus es, et, qui paulo ante jactabas vires imperii tui, de tam magna nave ne tabulam quidem naufragus habes. Ite nunc, mortales, et magnis cogitationibus pectus implete. Ite, cauti, et opes, fraudibus captras, per mille annos disponite. Adde Horat. II. Carm. 18. 36.*

LXVII. Cod. Vat. p. 264. Ἀντίπ. Plan. p. 216. St. 315. W. sine gentili. — In Apollodorum, stadiodromum, cum Pifa abiret, fulmine percussum. — V. 2. αὐτῇ. Ad hujus montis radices Apollodorus sepultus est. — V. 3. Πίσσηθεν. Vulgo. — ὤρης. Vat. Cod. — V. 5. „Αἰ-
μαγάνης. Scribendum Αἰάντης. ut recte a Brodaeo emen-
datur. — Br. Sic quoque Jof. Scaliger emendavit
in not. mst. Aeane et Beroë Macedoniae urbes. —
V. 6. „Vox αὐτῆς ad sensum et metrum necessaria, quae
„in Planudea deest, e Vat. Cod. reposita est. Versus
„sunt Phalaecii Hendecasyllabi. — Br. Varia tentarunt
viri docti, ut versum explerent. *Huetius* p. 21. v. d. δεῖ
ἐνδε καθεύδει. *Anonymus* Bibl. Bodl. viκ. σταδιοδρομος κ.
five viκ. ὁ δε. ἐκεί κ. Jof. Scaliger in not. mst. μὲν
καθεύδει.

LXVIII. Cod. Vat. p. 316. Ἀντιπάτρεσ. οἱ δὲ Φίλιπ-
πον θεῖσ. Edidit Jof. nr. 134. Reiske in Anth. nr. 785.
p. 168. In Glyconem athletam, quem Augusti aetate
vixisse credibile est ex *Horat.* I. Ep. I. 28. *Nec quia
desperes invicti membra Glyconis, Nodosa corpus nolis
prohibere podagra.* quem locum Reisk non neglexit com-
parare. Conf. *Lessing.* de Epigramm. Tom. I. Opp.
p. 324. sqq. — V. 2. κεραυνός. propter vim et celerita-
tem. *Pausan.* L. I. 16. p. 38. Πτολεμαῖος — ἄλλως δὲ
τολμησαι πρόχειρος, καὶ δι' αὐτὸ κεραυνός καλούμενος. Idem
eundem Ptolemaeum sic appellatum esse ait διὰ τὸ ἄγαν
τολμηρόν. L. X. 19. p. 843. — V. 3. Ἀτλας. Vide ad
Antip. Sid. Ep. XL. — V. 4. τὸν δὲ πε. quod in ἔργον.

ταῖνδε πρ. mutavit Reisk. — Deinde membr. οὐτ' ἐν 'Ι. οὕθ' 'Ε. τὸ πρ. οὐτ' ἐν 'Α. Haec sensum praebent minime ineptum: Talem virum nunquam nec inter Italos, nec inter Graecos, nec inter Asiaticos denique Orcus, omnia vincens, prostravit. — Multo minus perspicuus sensus in lectione Brunckiana. Male tamen etiam in illa lectione πρόσθεν et τὸ πρῶτον junguntur. Vide, an corrigendum sit:

ἔρροντι· τοῖον δὲ σθένος οὐτ' ἐν 'Ιταλοῖς,
οὕθ' 'Ελλάδι τὸ πρῶτον, οὐτ' ἐν 'Ασίδι,
δὲ πάντα νικῶν 'Αἰδῆς ἀνέτραπε.

— V. 6. laudans *Westen.* ad N. T. II. p. 174. apte confert *Luciani* Contemp. §. 8. ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεῖς, τοῦ θανάτου. *Eusebius* de Laud. Constant. 7. p. 621. C. ὡς μὴκέτ' ὄντες μετὰ θάνατον, νικητὴν ἀπάντων καὶ μέγαν θῆναι τὸν θάνατον ἀνυψοῦσιν.

§. 127.] LXIX. Cod. Vat. p. 249. Ἀντιπάτρου. Planud. p. 256. St. 371. W. In Lyfin, naufragum, in litore sepultum. Comp. *Archiae* Ep. XXXIII. — V. 3. οὕατι. Vat. Cod. et Plan. — V. 5. »τὸν οὐκ ἔτι φορτίδι νηὶ »ἐμπορον. Forte *Lyfis* hic dives fuerat mercator, qui ad »versam fortunam expertus eo redactus fuerat, ut non »amplius magna opus haberet navi, ad vehendas merces »suas; sicque οὐκ ἔτι commodam interpretationem accipit. At probabilius scriptum fuisse olim οὐκ ἐπὶ φ. »ἔτι et ἐπὶ saepe permutantur. Br. Debetur haec conjectura, sive emendatio potius, *Schneideri* acuminis. Mari avaritia passim exprobratur. Jam igitur hoc in maris invidiam dicitur, quod *Lyfin*, quamvis parvo navigio vectum exiguisque instructum copiis, tamen submerferit. — V. 7. ματεύων ζωὴν. *Theocritus* ap. *Arben.* L. VII. p. 284. A. καὶ τις ἀνὴρ αἰτεῖτ' — εὐαγγελιστὴν τὴν καὶ ὄλβον, ἔξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα. prout haec emendavit *Thorp.* in Add. ad *Theocr.* p. 408. Conf. *Eid.* XXI. 65. sqq.

Ex Lectt. p. 155.] LXX. Cod. Vat. p. 460. Ἀντι-
πάρχου. *Sidonio* fortasse tribuendum. Scriptum videtur
in tabulam pictam, quinque Bacchas, in variis rebus
occupatas, exhibentem. — V. 1. Διονύσιο. Vat. Cod. —
Postremas hujus versiculi voces *Br.* in σαώτῃ contrahen-
das recte censuit. Idem tamen tentat: αἶδε σαώτῃ Ἐντί-
νουσι *Θαῖ.* quod nihili. Scribendum videtur:

αἶδε σαώτῃ

Ἐντόνουσι *Θοῆς* ἔργα χοροστασίης.

Sic jamdudum correxeram, cum *Schneiderum* quoque
Ἐντόνουσι legisse viderem. *Callim.* H. in Apoll. 8. οἱ δὲ
νόοι μολπὴν τε καὶ ἐς χορὸν Ἐντόνουσι. Vide *Ruhnck.* Ep. crit. II.
p. 130. Verum quoque *Θοῆς*, quod Vat. Cod. firmat,
ubi non *Θαῖ*, sed *Θαῖς* legitur, i. e. *Θαῖς*. *Quintus Maec.*
Ep. XI. αὐτὸς ἄναξ ἔμβαίνει *Θοῖ* πηδήματι. — Repraesen-
tabatur igitur chorus Bacchi Servatoris. Erat ap. Troe-
zenios templum Διονύσου, κατὰ δὲ τι μάντευμα ἐπέκλησιν
σαώτου. *Pausan.* L. II. 31. p. 184. Item prope Amymo-
nen, fluvium Argolidis, Διδύσκος erat σαώτης, καθήμενον
ξόανον. *Pausan.* L. II. 37. p. 198. — V. 3. ἀεργάζουσα.
Vat. Cod. — V. 6. αἱ δὲ πέμπτα. Vat. Cod. — V. 7. 8.
Nullus ex ultimo disticho sensus expiscari potest. Cor-
rupta verba, quae vide an sic sanari possint:

πᾶσαι φοιτάμεν τε, παρηγόριον τε νόημα
ἐκπλαγέες, λύσσα δαίμονος εὐιάδι. *

Bruck. Tam facilis tamque egregia emendatio non de-
bebat dubitanter proponi. In cod. est λύσσα, i. e. λύσσα.
Idem παρηγόρος et παρηγόριος. *Homer.* Il. ψ. 603. ἐπεὶ οὗτι
παρηγόρος, οὐδ' ἀεσίφρων ἦε θα πάρος. *Archilochus* ap. *Stob.*
p. 561. Gesn. νόου παρηγόρος. Vide *Erym. M.* p. 683. 49.
et inprimis *Valckenar.* ad Adon. p. 241. sqq.

BOETHI EPIGRAMMA.

Cod. Vat. p. 397. Βοήθου τοῦ εὐαγγελιογράφου. Plan. p. 13. St. 23. W. Scriptum in Pyladem, pantomimum, qui Bacchum saltaverat. Conf. *Anzip. Theff.* Ep. XXVII. Scio, hoc carmen illustratum esse a *Bened. Aueranio* T. I. Diff. XVI. p. 49. sqq. sed liber non ad manus est. — V. 3. ὀρχήσατο. Vat. Cod. — Pro κείνον ὄρεθ' ἀ κατὰ τρ. *Scaliger* in not. mst. et ad *Eusebium* ann. 1995. p. 169. ὀρχήσατο κινῶν κέρεθ' ἀ κατὰ τρ. cui conjecturae speciem facit *Suidas* in Πυλάδης Κίλιξ ἔγραψε περὶ ὀρχήσεως, ἥτις ὑπ' αὐτοῦ εὐρέθη, ἀπὸ τῆς κωμικῆς καλουμένης ὀρχήσεως, ἥτις ἐκαλεῖτο κέρεθ' ἀ κατὰ τρ. καὶ τῆς τραγικῆς, ἥτις ἐκαλεῖτο σίμινις, καὶ τῆς σατυρικῆς, ἥτις ἐμμέλεια. *Scaligeri* tamen conatui obviam ivit *Salmas.* ad *Scr. Hist. Aug.* T. II. p. 836. qui cod. lectionem sic interpretatur: Pylades Bacchum saltavit secundum rectas leges et instituta tragicorum ὀρχηστοδιδασκάλων. sive νομίμως ὀρχήσατο, ut *Seleucus* dixit de *Bathyllo* ap. *Athen.* L. I. p. 20. E. quem locum comparavit *Casaubonus* ad *Perfii* Sat. V. p. 174^b.

ALPHEI MITYLENAEI

EPIGRAMMATA.

§. 128.] I. Cod. Vat. p. 571. *Menagius* edidit in *Obfl.* ad *Tassonis* *Amintam* p. 184. qui liber mihi non ad manus est. Primum distichon protulit *Bernard.* ad *Thom. Mag.* p. 89. ubi vim verbi ἀνέραςτος exponit. In schedis Tryll. Ἀλφειοῦ Μιτυλήνης inscribitur. In membranis est Ἀλφειοῦ Μιτυλήνης. — Amor non fugiendus, sed sectandus est, quippe qui desidiā et segnitiam ex animo excutiat. — V. 1. τλήμονες. *Horat.* III. Carm. XII. 1. *Mise-*

rarum est neque amori dare ludum. Ad totius carminis argumentum praeclare facit *Ovidius* l. Amor. IX. 31. *Ergo desidiā quicumque vocabit amorem, Desinat, ingenii est experientis amor.* et in fine; *Qui noles fieri desidiosus, amet.* — V. 3. καὶ γὰρ ἐγώ. Sic plane idem l. c. v. 41. *Ipse ego segnis eram discinctaque in otia nazus: Mollierant animos lectus et umbra meos. Impulit ignavum formosae cura puellae.* — V. 4. ζεινοφίλον. Vat. Cod. Hoc cur mutatum sit, non video. Nomen ζεινοφίλου tuetur *Simonides* Ep. LVIII. p. 137. — V. 6. ψυχῆς ἁκόνη. quae animum impellunt et exercent, dicuntur ἁκονεῖν τὰς ψυχὰς, ut ap. *Xenophon.* Oecon. 21. 3. et παρακονεῖν, ut in *Cyropaed.* VI. 2. Paulo audacius res ipsa, quae impellit et acuit, ἁκόνη vocatur; cuius audaciae illustre exemplum est ap. *Pindar.* Ol. VI. 141. quod nuper praeclare tractavit *Heynius* p. 79. Oppidum, quod Lacedaemoniis multum negotiū fecerat, cum quidam ex eorum regibus vastare vellet, Ephori dixerunt: μηδαμῶς ἀφανίσῃς, μηδ' ἀνέλῃς τὰν ἁκόναν τῶν νέων. *Plutarch.* T. II. p. 233. D. Inter recentiores hac imagine usus est *Torqu. Tassus* in *Gieruf.* liber. XX, 114. *Tale ei suoi s'degni desta, ed alla core D'amor gli aguzza ed alle fiamme avviva.*

II. Vat. Cod. p. 173. Ἀλκαίου Μιτυλ. Hoc tamen lemma in membranis a sec. manu esse, *Brunckius* asserit, cum prius Ἀλφειοῦ fuerit. In nostro apogr. nullum correctionis vestigium. *Alpheo* tribuitur in *Planud.* p. 433. St. 567. W. ubi compares magnam ejusdem argumenti carminum multitudinem. — V. 1. ἄλλης ἐπ' ἄλλης. Vat. Cod. Miror, praepositionem ἀπὸ bis positam doctissimo editori stomachum non movisse. Verba ἀνδετο ἐπ' ab imperito librario, qui versum mutilum reperiebat, addita esse puto, cum *Alpheus* fortasse dedisset:

Θῆκε τὸδ' οἰκείης σύμβολον ἡγεσίης.

Conf. *Archiae* Ep. VI. VII. VIII. IX. — V. 3. ἀπὸ μοίγῃα.

Vat. Cod. — V. 4. ἐνυόντων. Vat. et Suid. qui h. v. ex-
citavit v. στάλικας T. III. p. 368. — V. 5. ὃ μὲν Plan.
— V. 6. Ap. Suid. v. ὠφελείας T. II. p. 773. ὧδε νέμοις.
quod emendavit Tourp. Em. in Suid. P. II. p. 301.

III. Planud. p. 332. St. 472. W. Amori dormienti
poëta facem et pharetram eripere conatur; sed saevum
puerum vel dormientem timens a conatu abstinere. Ex-
pressit hoc carmen Statyll. Flacc. Ep. VIII. — V. 1.
χερὲς omittit Ald. pr. et sec. lacuna relicta. καὶ inseruit
ed. fil. Aldi. χερὲς primus Ascanius dedit. Ab ed. Florz.
pr. hoc carmen plane abest. — V. 3. εὐνομίη. εἰρήνη. Suid.
Philippus Ep. XXIX. Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις ὅπλα
γὰρ ἐχθρῶν καρποῦς εἰρήνης ἀντεδίδαξε φέρειν. — §. 129.]
V. 5. Sed vel sic, dolose, timeo, ne quem mihi dolum
struas, somniumque, mihi infestum, mente concipias.
Ex δολοπλόκε ad κεῖθυς substantivum δόλον assumendum
est. — πικρόν. ἐχθρόν. Vide Schol. Sophocl. Phil. 254.
Valckenar. ad Phoen. p. 352. — Statyll. Fl. l. c. ἐγὼ δ',
ἐγγέρωχε, δέδοικα, Μὴ μοι καὶ κνώσσω πικρὸν ὄνειρον ἴδω.

IV. Cod. Vat. p. 374. Planud. p. 14. St. 25. W.
Animum, praesentibus aequum, omnibus divitiis prae-
ferendum esse. — V. 1. βαθυλήϊους. agros segete longe
lateque reostos. τέμενος βαθυλήϊον Homer. Il. ε. 550. —
V. 2. »Ex Archilochi versibus (Fr. X.), quos sibi imitan-
»dos proposuisse Alpheus videtur, summus Criticus
»Rich. Bentl. ad Horat. p. 132. scribendum censet, οὐκ
»ἄλβον, πολύχρυσος οἷα γούγης. Nihil muto. Quum ἑρόεσσι
»epitheton habeat, sic substantivo ἄλβον bene jungitur
»πολύχρυσον et utrumque ad Gygen refertur, qui fuit di-
»ves et agri et auri.“ Br. In eandem sententiam, colore
non absimili, Horat. III. Carm. XVI. 39. Contracto me-
lius parva cupidine Vectigalia porrigam, Quam si Mygdoniis
regnum Alyattei Campis continuem. Tibullus L. III. El. 3.
29. Nec me regna juvant, nec Lydius aurifer amnis, Nec
quas terrarum sustinet orbis opes. Haec alii cupiant. Li-

ceat mibi paupere cultu Secure cara conjuge posse frui. Ut Gygae et Croesi divitiae pro magnis opibus paroe-
miace dicuntur, sic Tantali quoque talenta passim oc-
currunt. Ap. *Aristaenetus* L. I. 10. p. 27. olim lectum
fuisse suspicor: Ἀκόντιος οὐκ ἂν ἡλλάξατο τὸν Μίδου χρυσὸν,
οὐδὲ τὸν Ταντάλου πλοῦτον ἰσοστάσιον ἤγαίτο τῇ κέρῃ, cum
vulgo legatur τὸν πάντα πλοῦτον, perquam inficete. Vide
Zenobium in Prov. VI. 4. p. 152. ibique *Schotzum*. —
V. 3. Macrinum, quem Alpheus h. l. alloquitur, Macri-
num imperatorem esse putavit *Fabric.* in Bibl. Gr. Vol. II.
L. I. 12. p. 14. sine causa idonea, ut monuit *Dorville*
in Misc. Obsf. T. VII. p. 70. — V. 4. τὸ μὴδὲν ἄγαν.
De auctore hujus dicti vide *Schol. Eurip. Hipp.* 265. et
Epigr. ἐπίσπ. DVIII.

V. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 90. St. 132. W.
Gloria Trojae rerumque sub Trojae moenibus gestarum
memoria per Homeri carmina adhuc viget et durat. —
V. 3. ὑπὸ σταφάνῃ τε πέλῃος. Haec est Codd. omnium
et editionum veterum lectio, quam primus mutavit
H. Stephanus ob corruptum ἢ δὲ τὸν initio sequentis
versus. Hoc corrigendum erat et illud retinendum. "Br.
Stephanus dedit: ὑπὸ σταφάνῃσι π. ἢ δὲ τὸν. Optima est
Brunckii emendatio. Sequitur *Alpheus* eos, qui Hecτο-
rem ab Achille circa moenia raptum dicebant. *Euripid.*
Androm. 107. Ἐκτερεα, τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεῶν πῶς
ἄλλας θέτιδος. Vide *Heyn.* Excurf. ad Aen. I. 483. XVIII.
p. 161. sq. — V. 5. ὅν. quo vate non una quaedam
urbs, sed utriusque mundi, Orientis non minus quam
Occidentis, plaga gloriatur.

VI. Cod. Vat. p. 371. Edidit *Jensius* nr. 109.
Reisk. Anth. nr. 760. p. 157. Poëta ex Syria Romam
profecturus Neptunum secundam navigationem rogat. —
V. 1. ἱππικ. Notus Neptunus ἱππικος, rei equestris prae-
fes. — V. 2. ὑβροίης ἀμφ. εὐπέλον. Ad hunc scopulum

„naufragium fecit *Reiskius*. Loquitur poëta de Caphareo, quem praeternavigabant, qui Italiam e Syria petebant. Infra p. 161. οὐλόμεναι νήεσσι Καφηρέες.“ *Br.* Hunc scopulum *Reiskius* certe non ignorabat, cum ad hoc carmen dubitaret, quod saxum Euboeae poëta significare voluerit. Qui Italiam e Syria petebant, Caphareum promontorium praeternavigabant quidem, sed ingenti intervallo, ita ut poëtam hujus potissimum rei causa Neptunum invocasse vix crediderim. Commemorari solent in deorum invocationibus loca, ubi maxime coluntur et habitare putantur. Jam Neptuni regia circa Euboeam fuit. Apud *Homer.* II. v. 20. Neptunus, Samothracia relicta, τρις μὲν ὀρέξαι ἰών· τὸ δὲ τέτατον ἵστα τέκμων, Αἰγῶς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης Χρῦσεια μαρμαίροντα τετεύχεται. Conf. *Strabon.* L. VII. p. 592. — Hanc domum in fundo maris significare videtur *Alpheus* verbis ἀμφικρεμὴ σκόπελον, rupem fluctibus exesam, antrum, undique saxis dependentibus circumdatum. In Cod. Vat. Εὐβοίῃς legitur. — V. 3. Simili modo precatur *Philodemus* Ep. XXIV. 7. 8.

VII. Cod. Vat. p. 447. Planud. p. 8. St. 15. W. Expressum est carmen ex Epigr. *Alcaei Mess.* XIII. Romanorum arma terram et mare subegerunt; nihil jam superest praeter coelum. Quare Jovam poëta monet, ut portas Olympi claudat. Ex postremis verbis οὐρανὴν οἶμος ἔτ' ἔστ' ἄβατος, *Opfopoeus* inepte suspicatur, hoc carmen in Romanorum contumeliam scriptum esse; significari enim, Romanos coelo indignos esse. — V. 4. οὐρανὴν δ' ὁμῶς. Cod. Vat. In marg. γγ. οἶμος.

1. 130.] VIII. Cod. Vat. p. 373. cujus auctoritate *Alpheo Mirylenaeo* tribuitur, in Planud. enim p. 99. St. 146. W. *Antipatro Thessalonicensi* inscriptum est. Heroum, Trojano bello illustrium, patrias fere everfas esse. Mycenarum quidem nec ruinas conspici. *Eustath.* ad

II. β. p. 219. 30. ἐταπινώθησαν δὲ, φησὶ, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ αἱ Μυκήναι καὶ οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες εἶχον καὶ Μυκήνας συντελούσας εἰς ἓν. χρόνους δ' ὕστερον, κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥς μὴδ' ἔχνος εὐρίσκεσθαι τῶν Μυκηναίων πόλεως. Hoc et sequens Epigramma imitatione expressit *Anthonius Argivus* T. II. p. 240. — V. 1. μὲν ὄνματι. Vat. Cod. Fuit fortasse ἐν ὄνματι. — V. 2. πολλῶν. Vat. et Plan. Male. Vera est *Brunckii* lectio, quamvis ejus auctoritatem penitus ignoramus. Librarii metro timentes πολλὴν in πολλῶν mutaverunt. Breves syllabas in hac pentametri parte nonnunquam produci passim monuimus. — V. 3. παρερχόμενός τε Μυκήνην omnes editt. veteres. *Stephanus* γε scripsit. — Comparandus illustri *Sulpicii* locus ad *Ciceronem* Epist. ad Div. L. IV. 5. — Μυκήνη legendum esse, vidit *Jos. Scaliger* in not. mstis. — V. 5. αἰπολῖκόν μῆνυμα. De loco plane deserto, μηλοβότῳ, ubi caprarum greges pascentes conspiciuntur. *Huetius* p. 12. comparat Epigr. seq. ubi item de urbibus dirutis δεικνυσθ' εὐμόκων αὐλίας βουκολίων. Sed miror, poetam eandem rem bis dixisse, idque iisdem prope verbis. Quare versu praeced. αἰπολίου deberi suspicor librario, qui ad αἰπολῖκόν oculis aberraverat. Scribe:

— ἔγνω, καὶ σκοπέλου παντὸς ἐρημοτέρην.

quam emendationem commendat et lenitas mutationis, et locus *Pompeji* Ep. I. p. 105. quem noster ante oculos habuit:

Εἰ καὶ ἐρημικὴ κέχυμαι κνίς ἔνθα Μυκήνη,
εἰ καὶ ἄμαυροτέρη παντὸς ἰδεῖν σκοπέλου.

— V. 5. Senes tantum urbem hoc loco fuisse meminerunt. — Κυκλώπων. Vide notas ad *Antip. Sidon.* Ep. LI. *Interppr. Thucyd.* L. VIII. p. 243. sq.

IX. Cod. Vat. p. 373. Planud. p. 100. St. 147. W. Urbes, unde Trojae victores prodierint, everfas jacere, Trojam contra stare et supereffe. — Magis poetice

quam vere hoc dici monuit *Dorvillius* in Misc. Obss. T. VII. p. 71. quum *Strabo* quidem L. VIII. p. 578. Argos et supereffe et primum post Spartam locum obtinere dixerit. — Ἑλλάδος. Fuerunt inter veteres, qui Ἑλλὰς ap. *Homer.* Il. β. 681. pro urbis nomine haberent; nec, ut videtur, injuria. Vide *Strabon.* L. IX. p. 659. C. Cf. *Schönmeyn* de Geogr. *Homeri* p. 72. *Alpheus* certe *Achillis* patriam significare voluit. — V. 2. χρυσήν ἄκρ. Mycenae, quam urbem *Homerus* τῇ πολύχρυσον appellare solet. Hinc *Perseus* ortus. Praeclarus locus est *Pausaniae* L. VIII. 33. p. 668. de fortunae impotentia, in grandia aequae ac in exigua grassantis, ubi etiam Mycenarum fortunam commemorat: Μυκῆναι μὲν γὰρ ταῦ πρὸς Ἰλίῳ πολέμου ποῖς Ἕλλησιν ἡγήσαμένη — ἡγήμηνται πανώλεθροι. — V. 3. ἔσβεσθ' ἡρώων emend. *Jos. Scaliger* in not. mssis. Exstincta est gloria heroum, quorum virtute Trojae conciderunt moenia. — Hoc ab *Alphæo* dici mihi, qui *Epigr.* V. recte dixerat, heroum, in bello Trojano illustrium, nomen et gloriam ad omne aevum durare. Nec id profecto hoc loco agitur, heroum illorum nomina utrum floreat, an in oblivionem abierint; cum nonnisi urbium, unde victor Graecorum exercitus prodierat, fatum cum Trojae fortuna comparatur. Quae cum ita se habeant, *Alpheum* non sic scripsisse puto, ut vulgatur, κελῶν κλέος, sed potius:

ἔσβεσθ' ἡρώων κελῶν ἔδος.

Sedes et patria heroum. *Hesych.* Κυκλώπων ἔδος. ἐπειδὴ Κόκλωπες ἐταίχισαν τὰς Μυκῆνας. *Pindar.* Ol. β. 22. ὦ Κρόνιε — ἔδος Ὀλύμπου νέμων. *Isthm.* α. 42. ἐν Ἀχαιοῖς ὑψιπέδον θεράπιας οἰκῶν ἔδος. *Euripid.* Orest. 1247. κατὰ Πελασγῶν ἔδος Ἀργείων. *Iphig.* in Aul. 1527. δολβεντὰ Τροίας ἔδη. De deorum sedibus et templis ἔδος eleganter usurpatur, docente *Ruhn.* ad *Tim.* p. 93. — Ne cui vero durior videatur metaphora in verbis ἔσβεσθ' ἡρώων κελῶν ἔδος, verbum σβέννυμι simili ratione passim occurrit pro evertere, finire, ex-

cidere; et in passivo pro *cessare*, *evanescere*. Ep. ἀδῶσι T. III. p. 146. XX. σβέννυντο δὲ πηγαί. exaruerunt fontes, non solis aestu, sed serpente aquam potante. Ibid. p. 141. II. Tereus γλῶσσαν ἐμὴν ἐξέρισσε, καὶ ἔσβεσεν Ἑλλάδα Φωνήν. T. III. p. 284. DCXXIX. σβεννύντας ποτὶ τοῦδε τυραννίδα. — V. 4. ἤριψαν. Cod. Vat. — V. 5. ἐστὶν πόλις Vat. Cod. Troja a Julio Caesare et Augusto agro, libertate et immunitate operum donata. Vide *Strabon*. L. XIII. p. 889. et *Impp. Horatii* III. Carmin. III. 60. Ad sensum facit Epigr. Anth. Lat. T. I. p. 456. II. *Idem Agamemnonias dices cum videris arces: Heu victrix victa vastior urbe jaces.* — V. 6. εὐμήκων. Ex *Lefft*. Ald. pr. in Ald. 2. et tertiam venit. εὐμήκων restituit *Ascensius*.

X. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 81. St. 118. W. *Antipatrum Thessalonicensem* reprehendit, quod Ep. XXXV. Delum insulam de vastitate sua conquerentem induxerit. Vide, quae ibi notavimus. Tractavit hoc carmen *Dorvill*. in *Exercit. Del*. p. 68. — Lemmati hujus carminis adscripsit *Jos. Scaliger* καὶ τοῦ Ἀντιπάτρου. quod quid sibi velit, non assequor. Certe hoc carmen pro *Antipatri* opere haberi nequit. — V. 1. ἐκάλειντον. Vide, quae conguessit *Wernsdorf*. ad *Himer*. Or. IV. 2. p. 457. sq. — *Κρονίδης*. Neptunus fortasse, qui Jovi hoc praestitisse dicitur ap. *Lucian*. Dial. D. Mar. X. — V. 3. θεὸς ap. *Stephanum*, typographi fortasse vitio. Veteres enim edd. omnes τοὸς legunt. Per Apollinem et Dianam poeta jurat. — Membr. Vat. μὲ τέου — δαίμονος. — V. 6.

Ἄρετιμ' οὐκ ἄ. ἢ σε λέγει. sic Cod. Vat.

XI. »E *Pausania* L. VIII. p. 706. Non exstat in „Planudeae codicibus, ideo ab omnibus editionibus „abest. A Stephano in Appendicem relatum, et licet ibi „repetitum sit in Wecheliana p. 9. qui hanc editionem „curavit, hoc Epigr. addidit L. III. capite εἰς ἀνδρείους. „Hoc loco in Vat. Cod. videtur esse; nam in *Salmasii*

„editione adscriptum est auctoris nomen, quod ap. Pausaniam non legitur, et additae variae lectiones, quibuscum Pausanias concinit.“ *Br.* Unde *Salmasius* habeat, hoc carmen *Alphei* esse, frustra quaesiveris. In Vat. membran. non magis legitur, quam in Planudea. *Alcaeo Messenio* tribuendum esse, suspicabatur *Schneiderus*. Inscriptum erat statuae Philopoemenis Tegeae. Statuam equestrem eidem Delphis positam commemorat *Plutarch.* T. II. p. 451. ed. Tubing. — Valde hoc Epigramma torfit *Huetius* p. 21. qui id ap. *Pausaniam* emendatius quam in Wecheliana legi non meminerat. — V. 2, ποιησάμενον. Wech. — πολλὰ μὲν ἑλκαῖς —. Idem de suo heroë Godofredo Itatorum Virgilius: *Molto egli oprò col senno e colla mano.* — V. 3. αἰχμητά. Wech. — §. 131.] V. 5. τροπῇ κτετυγμένα. Wech. — Praeclarum belli ducem fuisse Philopoemenem, evincunt duae de duobus Spartae tyrannis reportatae victoriæ. Machanidam et Nabin poëta significat. *Plutarch.* in Vit. Philop. c. X. et XIV. — V. 6. Wech. omisso Σπάρτας legit τὰν αὐξανόμενον. Eadem v. 7. ἐνὲκ αὐτῆς γὰρ, ubi parum abfuit quin *Huetius* veram lectionem conjectando assequeretur.

XII. Cod. Vat. p. 372. Planud. p. 119. St. 172. W. In gallinam, quae, cum pullis incubaret, nive obruta est. — V. 1. χειμερίαις vulgo. — παλυνομένη τιτῆς. Vat. Cod. — παλύνειν inspergere passim. Ap. *Homerum* Od. ξ. 429. παλύνας ἑλπίτου ἑκτῆ. Il. λ. 560, λευκὸν ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον. De nive *Apollon.* *Rhod.* L. III. 69. νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα. — τιτῆς ὄρνις. τιτῆς ὄρνιδες. *Aratus* Diosem. 228. Vide *Arnald.* Lectt. gr. p. 128. — V. 3. οὐρανίης Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. αἰθέρος οὐρανίων α. Vat. Cod. et Plan. *Brunkii* lectio ex ipsius editoris conjectura fluxisse videtur. Corruptelae suspicionem movet tautologia in verbis νιφετῷ οὐρανίων αἰθέρος, et ejusdem vocabuli repetitio. Quamvis hanc passim admiserunt Epigrammatici. Fortasse scribendum:

— ἢ γὰρ ἔμεινεν

αἰθριος, οὐρανίου ἀντίπαλος νεφέων.

αἰθριος idem, quod ὑπαίθριος. Sub divo mansit, frigori
exposita, tempestatem a pullis prohibens. αἰθριος, ὑπὸ τὸν
ἥερα. Hesych. αἰθρία. ἔξω ὑπὸ τὸν ἥερα. λέγεται δὲ καὶ ὑπαι-
θρον. — αἰθρία στέφη. τὰ ἐξ ὀρεβερῶν κομιζόμενα ὥς ἂν
ἐν ὑπαίθρῳ τρυφόμενα. αἰθριον καὶ αἰθριος δ' ὑπὸ τὸν ἥερα. Sui-
das. Conf. inprimis Salmaf. ad Tertull. de Pall. p. 137.
— Pro νεφῶν autem si quis νεφῶν scribendum duxerit,
me non valde refragantem habebit. Antip. Sidon. Ep.
LXI. κρυερῶν ἀντίπαλον νεφῶν, ubi vide not. — V. 5.
πρόκνη κ. M. qui liberos vestris manibus obtruncastis. —
ἐρηθ. Color; ut ap. Callimach. Fragm. CXXIX. αἰθέων
ἔργα διδασκόμενα.

APOLLONIDAE SMYRNAEI

EPIGRAMMATA.

[I. 132.] I. Cod. Vat. p. 510. Planud. p. 173. St.
255. W. Dormientem convivam poeta excitat, eumque,
quam cito mors omnibus instet, monens ad potandum
hortatur. — V. 1. ἐπνώγης. Vat. Cod. ὠίταις. Plan. et
Vat. ὠίταις legendum esse, monuit Casaub. in not. mft.
— V. 2. μοιριδίη μελέτη. Somnum mortis quasi meditatio-
nem vocat, ut imaginem mortis alii. Vide Scheffer. ad
Aelian. V. H. II. 35. p. 136. — V. 4. ἄχρῃς. merum
bibe, usque dum genua titubent. Cf. not. ad Leonid.
Tar. Ep. XXXVIII. 2. T. II. p. 97. — V. 5. ὄτ' οὐ cor-
rigendum, ut Plan. et Vat. habent. — Pro πολλὰς χρεῖνας
membr. Vat. πολλὰς, πολλὰς, omisso χρεῖνας, quod fortasse
verum est. — Deinde eadem καλ' αὖ ἐπελγον pro ἀλλή-
γ' ἐπ. quod vel sine codicibus corrigendum erat. —
V. 6. ἢ πολὺ. vulgo. Longe elegantior Cod. Vat. lectio

ἢ συν-

ἡ συνετή. *Philodem. Ep. XIX.* πολλὴ γὰρ ἐκείνηται ἀντὶ με-
λαίνης θριξ ἥδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης. Cf. ejusd. *Ep.*
XIV. 3. 4.

II. Hoc et sequens Epigr. in Leonem, puerum for-
mosum, Rhodensem, non legitur in Musa puerili, quam
quidem hodie habemus in Vat. Cod. Planudes igitur
exemplo copiosiore usus est. Vide Prolegg. p. LXXXVI.
Servata enim in Plan. p. 294. St. 433. W. — V. r.
Κινύρην. Formosissimus mortalium, Assyriorum rex, se-
cundum *Hygin. Fab. CCLXX. et CCXLII.* Cypriorum
regem eundem vocat, et Apollini in deliciis fuisse nar-
rat *Pindar. Pyth. II. 27. sqq.* ubi vide *Schol. Conf.*
Heynium in Apollodor. III. 14. 3. p. 825. et *Munkerm*
ad Anton. Lib. c. XXXIV. — *Φρύγας ἀμφω.* Ganymedem
et Paridem. — V. 3. *Κερκαφίδη.* Vid. *Ep. XIV. et Strabon.*
L. XIV. p. 654. — V. 4. ἡ τοῖς λάμπεται ἡελίῳ.
Formosi pueri cum sole comparantur, ut ap. *Meleagr.*
Ep. XXXV. ubi vide not. p. 55. Simul autem, quod
Brodæus bene monuit, ad Solem, tutelarem insulae
deum, respicitur. — Pro *ἴερ'* Ed. Flor. pr. *ἴερ'* et versū
seq. *λάμπεται.* Prius Aldinae omnes et Ascens. servarunt;
alterum inepte commutarunt cum *λάμπεται.* Si vera est
nostra lectio, pro καὶ ῥόδος legerim ἡ ῥόδος.

III. Planud. p. 294. St. 434. W. Lusus in nomine
Leonis. — Pro *Ἀλκίδεω*, quae est omnium edit. lectio,
Br. Ἀλκίδεω corrigit. — τὸ δωδέκατον. Victoria de leone
non inter duodecim Herculis certamina foret, si ejus-
modi ipsi leo obviam esset factus. In formosos enim et
formas non nimis fortem fuisse Herculem, omnis cla-
mat antiquitas.

IV. Cod. Vat. p. 325. Edidit *Jenssus* nr. 42. *Reisk.*
in Anth. p. 131. nr. 692. In mulierem, quae, cum
oculorum lumine privata esset, binos enixa pueros solem
jam pluribus quam antea oculis adspicere videretur. —

V. 1. *τεβν*. Vat. quod *Reisk.* in *τιβν* mutavit. Nec hoc valde elegans; non tamen editoris; sed poëtae vitio. φίλον φῶς magis foret e poëtarum consuetudine. οὐκέτι. non amplius oculis privata dici poteris. — V. 2. *δυοτόκη*. *Jensf.* *δυοτόκη*. Cod. Vat. Hoc utrum in *δισσοτόκη* commutandum sit, an cum *Brunckio* in *δοιοτόκη*, difficile fuerit judicatum. — V. 3. *ἐν* abundat, ut saepe. *περιθαπνές*. Vat. Cod. — *Jensius* et *Reisk.* *περικαλλές*. — V. 4. *τελειότερη*. Perfectior et quodammodo integrior dicitur mulier, quae peperit; cum contra sterilis mulier praecipua quadam honoris sui parte carere videatur. Cf. *Propert.* IV. 11. 60. — Hanc poëtae sententiam esse, nullus dubito. *Reiskius* de initiatione in mysteria Orphica cogitans, totius carminis argumentum mire pervertit.

¶ 133.] V. Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. ἀπέρχεσθαι Tom. I. p. 248. *Reisk.* Anthol. nr. 486. p. 37. Euphron, parvi agri, nec majoris vineae possessor, deo, nescio cui, parva ex parvis munera offert; largiora promittens, si major ipsi copia contigerit. — Viri, qui loquens inducitur, nomen in Cod. Vat. *εὐφρων* est. *Σωφρων* *Kusterus* exhibuit, eumque secutus *Reiskius*, licet in apogr. Lips. *εὐφρων* repererit. Revocanda membranarum lectio. *Euphronis* nomen occurrit ap. *Heraclid.* *Sinop.* Ep. I. 5. T. II. p. 261. Omissio viri nomine hunc versum *Suidas* laudat in *πολυβάλλος*, sequentem in *πολυλευθου* Tom. III. p. 143. — *βότερος* *πολυγλ.* *uvae* multum fundentis mustum, pro magna vinea. — V. 3. *ἐπὶ κνίζοντι*. Vat. *ἐπνίζοντι* apogr. Lips. — V. 4. *πίδακα*. Cod. Vat. Idem a pr. man. *ῥωγδε* exhibet. De vocabulis *ῥαξ* et *ῥωξ*, eorumque discrimine vide *Interpp. Thomae M.* p. 774. sq. ubi *Bernardus* hunc versum excitavit. Conf. not. ad *Philodemi* Ep. XVIII. 7. — V. 5. *εἰμὶ δ' ἐξ*. Vat. et *Suid.* qui hoc distichon profert T. I. p. 248. *σοὶ νῦν*, quod *Kusterus* in apogr. Bigot. reperit, *Brunckius* in Bu-

heriano, ex *Salmasii* libro profluxisse videtur. Non igitur erat, cur *Br. Reiskium* reprehenderet, qui et ipse emendationem periclitatus, *δοτὶ μὲν ἐξ ὁ.* scribendum putavit. Proxime ad membranarum lectionem accederet:

ἡ μὲν ἰδ' ἐξ ὁλίγων ὁλίγη χάρις — —

sive:

ἡδε μὲν ἐξ — —.

— V. 6. *ἅπ' ἐξεύμεθα.* *Leonidas Tar. Ep. VIII.* τῆδε πενιχραὶ 'Εξ ὁλίγων ὁλίγην μοῖραν ἀπαρχόμεθα.

VI. Cod. Vat. p. 185. Edidit *Kuster* ad *Suidam* v. *θαλάμη* T. II. p. 161. *Reisk.* in *Anthol.* nr. 487. p. 37. *Goens* ad *Porphyr.* de *Antr. Nymph.* p. 105. *Clito* mellis ex alvearibus primitias diis offert. — V. 1. 2. laudat *Suidas* in *σμήνη* T. III. p. 342. ubi *ἀντινομαίων* legitur. Vocem divisit *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 427. *ἀντὶ νομαίων*, *victimarum* loco. Nempe *Clito* nec hoedum, nec ovem, sed quae in promptu erant, offerebat dona. *νομαία*, ἡ ἐκ τῆς νομῆς. *Suid.* T. II. p. 629. In Cod. Vat.

^{as} *ἀμφινομαίων* legitur. *ἀμφινομαίων* *Goens.* *Reiskius* incidit in *ἀνθονομαίων*, *flores depascensium*. — Nomen dedicantis ap. *Suidam* est *κλειτός*. — V. 3. 4. *Suidas* in *τηλοπέτους*, τῆς πόρῃς πετομένης, T. III. p. 461. ubi *δορεν* ἀφ' ἱμάντου, sine sensu. *Kusterus* in suo apographo *ἐπημάντου* inveniens, veram lectionem facile detexit. — V. 5. 6. *Suid.* in *θαλάμη* T. II. p. 161. ubi edd. vett. *σκηνοπαγεῖς* legunt. Idem v. 5. profert in *θεσμοτόκον*, τὰς μελίσσας φησὶ διὰ τὸ εὐτακτον. T. II. p. 190. In Vat. quoque junctim legitur *θεσμοτόκον*, quod *Suidas* igitur accepit de apibus, quae *magnis agitant sub legibus arcum.* *Virgil.* *Georg.* IV. 154. Sed noli dubitare, quin recte scripserit *Br.* δ' *εσμοτόκον*. *Kuster.* et *Goens* δ' omiserunt. — Mox *ἐκ δὲ μ.* ex *Suida* assumptum est. In Cod. enim Vat. εὖ legitur, — *νεκταρς.* *Eurip.* in *Bacch.* 142. *ρεῖ δὲ μελίσσων νεκταρι.* *Virgil.* *Georg.* IV. 163. *aliae purissima mella Stripant, et liquido*

distendunt nectare cellas. — κηροπικρῆς θάλαμος est ap. Niciam Ep. VII. μελισσῶν ἄπλαστοι χεῖρῶν κύτοπαγίς θάλαμος. *Antipbil.* Ep. XXIX.

VII. Cod. Vat. p. 161. Planud. p. 415. St. 550. W. Menis, piscator, Dianae dapes pro paupertate sua apponit, ut largam ipsi capturam praebet, precatus. — V. 1. *Suidas* h. versum cum particula sequentis profert in λιμενήτιν T. II. p. 447. Idem integrum distichon laudat in τριγλῆς T. III. p. 502. et in φυκίδα T. III. p. 642. In his omnibus locis λιμενήτιν legit, quae est Vat. Cod. lectio. Sed λιμενίτιν legendum esse contendit *Toup.* ad *Suidam* P. III. p. 491. Πρίσπος λιμενίτας est ap. *Leon. Tar.* Ep. LVII. Sed fortasse ne sic quidem vera lectio restituta est, cum legendum sit:

καὶ φυκίδα σοῦ, λιμενίτι

Ἄρτεμι. — — —

sibi, o Diana, quae in portibus coleris. unde λιμενοσκόπος ap. *Callimach.* H. in Dian. 259. qui etiam v. 39. Jovem Dianae munia tribuentem inducens, καὶ μὲν ἄγνιαις, αἶτ, Ἔσση καὶ λιμενέσσιν ἐπίσκοπος. Hinc poeta divam interrogat v. 183. τίς δὲ νό τοι νήσαν, ποῖον δ' ὄρος εὐάδε πλείστον; τίς δὲ λιμήν; — τριγλὴν ἅπ' ἀνδρακίης. mullum in carbonibus tostum et adhuc calentem. Vide de τριγλῇ *Camus* Notes sur *Aristote* p. 788. Mullus Dianae facer, ut alii dicunt, propter nomen: vide *Phburn.* de N. D. p. 232. *Arben.* L. VII. p. 325. Alii ludicram causam afferunt; ut poeta ap. *Arben.* L. I. p. 5. D. τριγλὴ δ' οὐκ ἔσται νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφου καὶ στόματα μύσει. — φυκίδα. Vide *Asclepiad.* Ep. XXVIII. — V. 2. Qui hic μήνις vocatur, ap. *Suidam* et in Plan. ὅηρις est. In Planudeae tamen Codd. μήνις. — V. 3. *Suidas* T. II. p. 15. ζωρότερον. ἀκρατώτερον. ἐν ἐπιγυράματι καὶ ζωρότερον κεράσας ἰσοχειλέα. καὶ Ὀμηρος εἰπὼν, ζωρότερον ἐκράσας. — ἰσοχειλέα. usque ad scyphi marginem. Χέ-

porb. Exp. Cyri L. IV. 5. 19. οἶνος κρείσινος ἐν κρητῆσιν ἄνῃσαν δὲ καὶ αὐτὰι αἱ κρηθαὶ ἰσοχειλεῖς. — Particulam hujus versus cum sequente integro laudat *Suid.* in αὖεν T. I. p. 382. — V. 5. αἰέν. Plan. Var. — αἰνα. tibi, Diva, omnia retium, i. e. venationis genera tributa sunt. Dianae autem piscatus, non minus ac venationis, primitiae offerebantur. *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 39. p. 197.

VIII. Cod. Vat. p. 493. Plan. p. 35. St. 51. W. Cajum, Lucii filium, primam barbam detondentem, poeta, ceteris aurea munera ferentibus, carminibus celebrat. Expressum hoc carmen ex *Antip. Theff.* XXI. De more diem, quo juvenes barbam comamque ponebant, celebrandi vide *Raderum* ad *Martial.* L. IX. 17. *Barbium* ad *Statii* Sylv. III. 4. p. 326. et quos laudat *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 551. De Cajo, in cujus honorem nostrum Epigramma conscriptum est, conjecturas protulit *Reiskius* in Not. Poët. p. 194. de quibus tum dicemus, ubi de *Apollonidae* aetate disputabimus. — V. 1. παρῆδων πρῶτον. vulgo. πρῶτον est in Aldinis. Cod. Vat. vulgarem formam παρῆδων poeticae substituit. — θέρως. primam messem, primum proventum. Epigr. VI. σμήνους ἔκ με ταμῶν, γλυκερὸν θέρως. Poëta respexit *Callimach.* H. in Del. 298. παῖδες δὲ θέρως τὸ πρῶτον ἰούλων Ἄρσενες ἡθέροισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν, quod *Ruhnkenius* monuit Epist. crit. p. 163. — ἔλικας. *Strato* Ep. IX. τρυφεραὶ κροτάφων ξανθοφρεῖς ἔλικας. — Pro κέρω Ald. sec. vitiose κέρω. — V. 4. Λεύκιον. Cod. Vat. Aldus in Codd. invenit ἰούλων λεύκιον, quod in Ald. sec. et tert. receptum est. — ¶ 134.] V. 5. χρυσίοισιν. In eundem sensum *Horat.* IV. Carm. VIII. 9. — non haec mihi vis: nec tibi talium Res est aut animus deliciarum egens. Gaudes carminibus: carmina possumus Donare et pretium dicere muneri.

IX. Planud. p. 338. St. 478. W. In Priapum, Phylomachi opus, qui, non procul a Gratiis collocatus, se in genua concidisse ait. Genubus innixus Priapus conspicitur ap. *Montefalconium* Suppl. T. I. P. II. Planche 180. — V. 3. »Φυλμαχος. Sic Vat. Cod. Triplici modo »scriptum occurrit hujus statuarii nomen: Φιλμαχος in »Polybii fragm. ap. *Suidam* v. Πρευσίας. Φυλμαχος et Φυ- »ρεμαχος. Hoc ultimum verum est. Vide Diodori Ex- »cerpta p. 588. Primo modo hoc nomen efferri debere, »frustra contendit P. Leopardus Emend. III. 21. Plus »semel a Plinio memoratus, cui Pyromachus audit. Vide »Harduin. T. II. p. 656. not. 145. Florebat circa »Olymp. CXX. Falsus est circa hunc artificem Junius »in Catal. qui duos ex uno facit. « Br. Hoc carmen si in Vat. Cod. legitur, meam diligentiam effugit; sed cum ad artium opera spectet, equidem in illo codice reperiri dubito. — V. 3. Χαρίτων καλήν. μίαν τῶν Χαρίτων, καὶ ταύτην καλήν. Sed depravata videtur vulgata lectio et sic emendanda:

Χαρίτων δέ μοι ἄγχι καλήν

ἡδρεΐσας — —.

Prope Priapum illum Phylomachi Gratiarum sacellum fuit. Hinc poeta supplicantem dei statum ingeniose interpretatur: Gratiarum sacellum in propinquo conspicatus, ne quaeras, cur sic in genua procubuerim. καλιαί, tuguria, (vide *Grævii* Lectt. Hesiod. XI. p. 57.) passim deorum sacella significant. *Hesych.* καλιαί. νοσσιαί ἐκ ξύλων καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἐγάλματα εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν οἰκίαν. *Crinagor.* Ep. VII. Πανός τ' ἡχέσσα πι- τυστέπτοιο καλή. Idem Ep. XV. Ἐκάλης φιλοξείνοιο καλήν, de Hecales tugurio, ut *Leonid. Tar.* Ep. LV. et *Apollon. Rhod.* L. I. 170. μυχάτη καλή.

X. Planud. p. 337. St. 477. W. Pan, deus agrestis, sibi ex aureis poculis, vino pretioso, majoribusque victi- mis litari nolit. — V. 2. Ἰταλῶν. e longinquo arcessiti.

Finge tibi poëtam, cum haec scriberet, in Smyrnae aliisque oppidi Asiae agro versantem. Recensum vinorum Italiae ex Galeno dedit *Athenaeus* L. I. p. 25. sq. — V. 3. γυροῦς τένοντας. Fortasse de torosis taurorum cervicibus accipi debet. τένοντα pro ipsa cervice posuit *Lucianus* in Tyranno §. 19. T. III. p. 199. ed. Bip. ἀνάβαινε οὖν καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει. Fortasse etiam de incurvatis tauri cruribus. Conf. *Foesium* in Oec. Hipp. v. τένοντες p. 370. — πέτρῃ. De ara interpretantur. Vide, an scriptum fuerit πέτρα, sive πετράη, ulmo, in cujus umbra Panis signum collocatum fuit scilicet. Cf. not. ad *Anytes* Ep. VII. p. 426. — V. 5. καὶ αὐτόβουλος. μονόβουλος. Vide *Hesychii* Intrpp. in hac voce. Idem est, quod μόνον στήθεσσι supra in *Diodori* Ep. III. p. 80. Br. Optima est observatio *Eustathii* ad Il. ψ. p. 1457. 34. plurimis vocabulis, quae cum αὐτός composita sunt, recensitis: αὐτόβουλον ἔκπαμα παρὰ Σοφοκλεῖ (Philoct. 35.) καὶ ὅλως ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται. Eodem sensu *Philippus* Ep. VII. κῆψας ἐκ σήγγυς σε τὸν αὐτόφλοιν ἐθήκε Πᾶν φιλοξενίδης. — ἀγεοδόνη. agna contentus, taurum mihi immolari nolo. — V. 6. ἐγχθονίου κύλικος. vini domestici, in ipso agro nati, pocula. *Brodaeus* mallet καὶ ἐκ χθονίου, ut sit mustum ex fistilibus poculis. Non placet. Quamvis in hoc disticho nihil est, quod opponatur χρυσείοις δεπάσει vers. I., non tamen sic in ordinem cogendi sunt poëtae, ut eos ad severam dialectices normam exigere conemur.

XI. Cod. Vat. p. 398. sq. Planud. p. 88. St. 129. W. Fons, cui nomen *purri*, manare desierat, ex quo latro ibi cruentas manus abluerat. Huc facit *Pausan.* L. IX. 30. p. 769. de amne Helicone agens, quem Diatae olim aperto alveo manasse narrabant: τὰς γυναῖκας δὲ αἱ τὸν ὄρεσιν ἀπέκτειναν, ἀναπονίψασθαι οἱ θελήσει τὸ αἷμα καταδύναι δὲ ἐπὶ τούτῳ τὸν ποταμὸν εἰς τὴν γῆν, ἵνα δὴ μὴ τοῦ φόνου καὶ ἄλλοι τὸ ὕδωρ παρέσχεται. — V. 1. ἡ καθαρὴ. Vat. Cod.

et Plan. Nec mutanda erat lectio. Junge: ἡ καὶ παρὰ — οὐκ ἐστὶ βλάβη. Paulo longior verborum ambitus, sed propterea non vitiosus. Quin Brunckiana lectione admissa omnis contextus elegantia penitus tollitur, postremo disticho, paralytici membri instar, misere pendente. — V. 2. κρήνη. Ed. pr. tres Ald. et Ascens. — V. 3. παρακλίντορες. Vat. Cod. — Latro viros quosdam ad hunc fontem recubantes interemerat. — Expressit hoc carmen *Anripbanes* Ep. VII. p. 205.

XII. Cod. Vat. p. 242. Planud. p. 199. St. 290. W. Scriptum in Aelium, militem fortissimum, qui gravi et incurabili vexatus morbo, gladio incubuerat, ne quis eum a morbo superatum dicere posset. Imitatus est hoc carmen *Philippus* Ep. XXV. p. 218. — V. 2. σκεύη. multis aureis coronis, quas virtutis causa acceperat, cummulatus. Non de coronis proprie dictis, quas inter militum Romanorum praemia fuisse nemo ignorat, sed de torquibus aureis agi videtur, quae item fortibus donabantur. Vide *Taciti* Annal. II. 9. *Quintil.* Inst. Or. VI. 3. 79. — *Philippus* l. c. ὁ ψελιώσας ἀρχὴν χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις. — ἀρχὴν δὲ πλοφ. suam cervicem, armorum pondere gravatam. — ¶. 135.] V. 3. τέμα ἀφύκτον. quam *extremam necessitatem* vocat *Sallustius* Fragm. p. 940. Cort. qui *neminem, nisi qui muliebri ingenio sit, illam expectare* pronuntiat. — Hunc versum cum sequi laudat *Suid.* in ὑπέρη T. III. p. 533. ubi οἶδεν exhibetur, quod a vulgata nihil differre temere iudicat *Toupius* Em. in *Suid.* P. III. p. 513. — »In Planud. κριτεῖον ἡ ἀμφανὲς εἰς ἰδίην. At codd. quatuor, vett. editiones et »*Suidas* habent ἀμφανὲς, quod genuinae lectioni propius »accedit, quam a Reiskio sagaciter detectam recepi. »Mallem ἰφθασεν. Nam ἰφθαεν est imperfectum, in quo »longum. Corripiunt tamen Attici. Vide *Clark.* ad »II. β. 43. Hunc morem Epigrammatarii saepe sequuntur. Vide infra *Bianoris* V. 6. et *Leonidae* IV. 3. « *Br.*

ἀμφανὲς habet Ed. pr. et Ascens. ἀμφανὲς Aldinae. Vitium notavit *Toupius* l. c. qui ἀριστεῖν ἔδραμεν εἰς ἰδίην correxit ex Ep. *Philippi*: τηξίμελ' ἰούσῃ κεκολλοσμένους ἔδραμε θυμῷ Ἐς προτέρων ἔργων ἄρσενά μαρτυρεῖν. Huic conjecturae calculum adiecit *Gillb. Wakefield* in *Sylv. crit.* T. I. p. 163. ubi praeterea pro ἰούσῃ ὅτ' εἰς — tentat; νόσσαν ὅτ' εἰς δ. quod *Philippi* imitatione refellitur. — V. 5. Ἰούσσαν. Vat. Cod.

XIII. Cod. Vat. p. 401. Planud. p. 73. St. 107. W. Maris perfidiam et rapacitatem poeta increpat, quod Aristomenem ipsis halcyoniis diebus submerferit. — V. 1. „In Planudea corrupte legitur καὶ ποτὲ δινῆεις. Verbum πνῶ adstruit *Spanhem.* ad *Callim.* p. 329. editionis novissimae.“ *Br.* In antiquis edd. omnibus δινῆεις habetur. In Vat. Cod. δινῆεις, et superscriptum a rec. man. Ζῆσα Βόσπορος; fortasse pro δινηδαῖσα Βόσπορος. quod nihil est. Pro meo tamen sensu Brunckiana emendatio languet. Verbo carere possumus, si legatur:

καὶ ποτὲ δὴ νῆεσ' ἄφοβος πόρος — — —

nec, si literarum spectaveris ductus, haec lectio illa minus videbitur probabilis. *Lollius Bass.* Ep. V. οὐλόμενη νῆεσσι Καφῆριδες. — V. 2. ἐν omittit Vat. De diebus halcyoniis multi dixerunt. Vide *Interpp. Lucian.* T. I. p. 444. ed. Bip. — πῖς πόντος. Quod poeta mare in halcyonum gratiam facere ait, id *Theocritus* ipsis halcyonibus tribuit *Eid.* VII. 57. Ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, σὺν τε θάλασσαν — Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖ τε μάστιγα Ὀρενίχων ἐφίλαθ' ἐσάοισι περ ἐξ ἄλλος ἄγχα. — στηρίζατο. ἰετόρες. ἔθνη. firmum et tantum non immobile reddidit, ita ut vel ipsa terra minus videatur fida. — V. 5. πγαῖα. Inepte. Scribendum μαῖα. Ingeniosa et certissima emendatio Munkero debetur ad *Hyginum* p. 133. „Sic supra Antip. Thessal. XXXV. Delum Latonae πμαῖαν vocat.“ *Br.* Sensus est: Eo ipso tempore, quo

te maternos animos sumsisse et halcyonum partibus favere gloriaris, Aristomenem una cum navi mersisti fluctibus. Vulgatam ita defendi posse putabat *Huetius* p. 9. ut γαῖα sit, cum te alteram terram esse jactas. *Scaliger* tentabat γαῖα καὶ νῆσόν τε. in quo felix ejus ingenium desidero. Male etiam *Brodaeus* ὠδῖνας procreatis hominibus interpretatur, cum manifestum sit, ad halcyonum ὠδῖνας respici. *Grotius* vertit:

Tempore at hoc, fidum jactas quo parrubus esse,

Ipsum onus et dominum mergis Aristomenem.

ulcus hujus loci non attingens. Sed *Hieronymus de Boscb*, Vir clar. hoc tamen loco *Munkeri* emendationem μαῖα in textu posuit. Hoc vocabulum sensu figurato usarpavit *Dionysius* Ep. X. οὐδὲ Κυρήνη Μαῖά σε πατρῶν ἐντὸς ἰδεῖν τάρων. *Julian Aeg.* Ep. XXXII. Πάφῃ προῦκυψε — Μαῖαν Ἀπελλεῖν εὐραμένη παλάμην.

XIV. Cod. Vat. p. 404. Planud. p. 83. St. 123. W. Historia de aquila, quae, quo tempore Tiberius Nero Rhodi habitabat, in fastigio aedium ejus confedit. Rem narrat *Sueton.* Vit. Tiber. c. XIV. Ante paucos vero quam revocaretur (Tiberius) dies aquila, nunquam antea Rhodi conspecta, in culmine domus ejus adsedit; cui loco *Casaubonus* Epigramma nostrum admovit. — V. 1. ῥοδίοισιν ἐνέμβατος. Rhodus aquilam non habet. *Plin.* H. N. L. X. 41. Tom. I. p. 560. — ἐνέμβατος insolenter vi activa ponitur, de eo, qui accedere ad locum non solebat; cum proprie sit inaccessus. — V. 2. Κερκαφθαίς. Vide ad Ep. II. 3. — ἰστορίη, quam nunquam viderant; quam fando audiverant tantum. — V. 3. ὑψιπτερὴ ταρσύν, alas, quibus summa coeli petit. — Κερθῆς (Vat. Cod. — V. 4. Ἥελιον νῆσον. Rhodum, Soli sacram insulam. Vide ad *Antipbil.* Ep. XIX. — V. 5. χειρὶ συνήθη, ut ad Jovis, ita ad Neronis manus accedere consuevit. — V. 6. Ζῆνα τὸν ἱεσόμενον. Hinc intelligitur, Epigramma scriptum

esse demum post Tiberii adoptionem, tribus annis post illud portentum. Nam quo tempore Rhodi versabatur, Cajo et Lucio adhuc viventibus, nulla futuri regni spes fuit. Postea, rebus immutatis, illa aquila futurum Tiberii honorem portendisse videbatur. Simile augurium narrat *Plutarch.* T. II. p. 340. C.

XV. Cod. Vat. p. 396. Plan. p. 32. St. 48. W. De cervis, qui, cum nivem in montibus collectam fugientes, in fluvium descendissent, aqua subito frigore constricta, glacie tanquam compedibus capti sunt. — V. 3. *ἡμέρι-
σαν ἐλπίδι φροῦδοι.* Vat. Cod. ejus lectionis ductu *Pier-
son.* ad Moer. p. 383. correxit *ἐλπίσι φροῦδοις*, cum vulgo
χεῖματις legatur. *Spe irrita ad fluvium venerunt.* *ἐλπίδες
φροῦδοι.* Eurip. Ion. 866. — Versu sequ. vulgo *ἄσθμασιν*
legitur; in Vat. Cod. *ἄσθμασιν*. Hoc in *νάμασιν* mutavit
Rubnkenius ap. *Pier-sonum*. Ad fluvium cervi venerant,
ut liquidis aquis genua foverent. Nihil tamen vitii hic
suspiciatus est *Grotius*, qui vertit: *Spe subeunte petunt
fluvios, velocia trura Mitior ut surgens aura reperfaceret.*
Pro meo quidem sensu *νοτερόν ἄσθμα* non solum idem di-
cit, ac *Rubnkenii* emendatio, sed etiam exquisitius.
ἄσθμα est aura ex aquis commota, vel in aquis latens,
quae calore quodam artus fovet et penetrat. *Antip. Sid.*
Ep. LXIII. *ἤρπεν ἐσχαίου λάβρον ἐπ' ἄσθμα πυρός.* Epigr.
inedit. *φυγόντες ὀπωρίνου κυνὶς ἄσθμα.* — Pro γόνου Cod.
Vat. γόνου. — V. 6. *χειμερίης.* Vat. Cod. — Glacie tan-
quam in pedica capti sunt. — V. 7. Turba agricolarum,
cum cervos sic captos vidissent, eos occidit praedamque
sine retibus ullove labore (*ἄλινον*) partam consumpsit. —
V. 8. *στάλινκα.* Vat. Cod.

7. 136.] XVI. Vat. Cod. p. 405. Planud. p. 97. St.
142. W. De Scyllo, urinatores, qui clam mare subiens
anchors, quibus Persarum naves nitebantur, ampu-
tavit. — V. 1. *ἡ σκάλας.* Hujus viri nomen triplici me-

»dō effertur; *Σκυλλίης*, Ionice *Σκυλλίης*, *Σκύλλης* et *Σκύλλης*.
 »Vide Kuhn. ad Polluc. p. 787. Hic in omnibus libris
 »scriptum est *Σκύλλης*, in Vat. etiam membrana, ubi
 »præfixum hoc lemma: εἰς Σκύλλον τὸν τὰς Ἀγυῶν τῶν
 »Περσικῶν νεῶν νυκτὸς ἀποκείραντα. Mutandum non erat ju-
 »dice Valckenar. ap. Herodot. p. 622. Sciam aliquan-
 »dō, quid in Athenaei scriptis libris sit, ubi forte repe-
 »rietur *Κυάνης φησὶ τῆς Σκυλλίου*.“ Br. Locus *Athenaei*,
 quem in animo habebat *Brunckius*, est L. VII. p. 296. F.
 a *Valckenario* tentatus ad Herodotum l. c. *Ἀλεχρίων δὲ δ*
Σάμιος ἐν τινὶ τῶν Ἰάμβων, Ἰδ.ης (*Κυάνης*) φησὶ τῆς Σκυλλίου
 τοῦ Σκίωναίου κατακολουρητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάσσιον Γλαῦκον
 ἔκασθῃναι. Ap. *Pausaniam* enim L. X. p. 842. *Scyllis*
 (sic enim ibi vocatur) filiam *Cyanen* docuisse narratur
καταδύμῃ καὶ εἰς τὰ βαθέτατα τῆς θαλάσσης. *Scylli* hujus
 δότου τῶν τότε ἀνδρῶπων ἀρίστου, ut *Herodotus* ait, nobile
 facinus, de quo hoc carmine agitur, in tabula picta re-
 praesentatum fuisse docet *Plin.* XXXV. 39. 32. *Andro-*
bis pinxit Scyllin anchoras Persicae classis praecidentem.
 Vide *Heynium* in Comment. X. p. 97. Posita est eidem
 statua Delphis, quam *Pausanias* vidit, qui inprimis con-
 sulendus est L. X. 19. p. 842. — *Σκύλλης* *Brunckius* ex
Brodacii conjectura recepit. — V. 2. ἤλαυνεν. Cod. Vat.
 Carere possumus inutili fulcro, quod etiam abest ab ed.
 pr. tribus Aldinis et Ascens. *κακοῖς ἐλαύνειν* hoc sensu dixit
Euripid. *Androm.* v. 31. ἐλαύνεται συμφοραῖς οἶκος. Ion.
 1619. — εὔρετο. Vat. Cod. Mox idem *Νιρῆος* et ὑπε-
 πλυσας. — λαθρίοις τένανγεσι. Ipse *Scyllis* clam (*λαθρίοις*)
 descendit usque ad fundum maris, qui h. l. *τέναγος* vo-
 catur, quod proprie locum coenosum significat. —
ἔρμον. Idem quod *ἔρμα*, ipsum anchorae pondus, quo na-
 vis retinetur. *Pausan.* l. c. οὗτοι (*Scyllis* cum filia) περὶ
 τὸ ὄρος τὸ Πήλιον ἐπιπεσόντες ναυτικῇ τῇ Πέρσου βίαιου χειμά-
 νος προσειργάσαντο σφίσιν ἀπώλειαν, πᾶς τε ἀγυῶν καὶ
 οἱ δὲ τι ἄλλο ἔρμα ταῖς τριήρεσιν ἦν, ὑφέλκοντες. —

V. 5. ἐπὶ γῆς. navibus versus litus pulsus Persae perierunt. In talibus ἐπὶ motum ad locum significat. ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν. Xenoph. κ. π. IV. 5. 54. — ὁλισθάνει. omnes edd. vett. Stephaniana, operarum vitio, ὁλισθάνει. — πρώτη πείρα Θεμ. Themistoclem igitur Scyllin excitasse putavit Apollonidas, ut illud facinus aggredereetur. Fuerunt fortasse ex Atticis scriptoribus, qui rem in Themistoclis laudem traherent; sicut alii Boream, ab Atheniensibus invocatum, Persis illam cladem intulisse narrabant. Vide Herodotum L. VII. 189. sq. p. 594.

XVII. Cod. Vat. p. 393. Planud. p. 111. St. 162. W. In Melitinnam, quae, cum nuntium de filii Dionis naufragio accepisset, naufragi cujusdam cadaver, ad litus appulsum, tanquam filii sui corpus, sepelivit; cum, ecce, brevi post tempore Dio salvus cum nave sua rediit. — V. 1. Μελιτεια. Cod. Vat. Μελιτινα vulgo. Prius verum videtur. Μελιτεια his occurrit ap. Leonid. Tar. Ep. VIII. et IX. — V. 3. 4. Eleganter Grotius: Conspicit alterius propulsum corpus ab undis, Et miseram proprii movit imago mali. — V. 6. ὡς γαίης. Vat. Cod. et duo Planudeae ἤλυθεν ἐκ γαίης, unde Salmatius reponebat Αἰγαιῆς. Proba videtur vulgata, lectio. * Br. Inepta est Salmastii conjectura; sed vulgata, quae Planudis inventum est, ita languet, ut nefas sit dubitare, quin in Vat. Cod. lectione ἐκ γαίης verum lateat. Scribe:

ἤλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἐμπορίας.

Nihil hac emendatione certius. Peregrinatione ex voto peracta salvus rediit mercator. Theo Ep. I. T. II. p. 405. εὐκταίων ἄχρῃς ἔβην λιμένων. Crinagor. Ep. XII. ἦοι ἐκ εὐκταίης. Apud Euripidem Med. 169. vulgo legitur: Θέμιν εὐκταίαν ἐπιβοᾷται — ubi ἰχναίαν legendum censebat Rubkenius, probante Piersono ad Moerin p. 137. sq. Frustra vulgatam tuetur Musgravius. Sed vide, an scribendum sit:

Θέμιν ἐκταίαν ἐπιβοᾷται.

quod propius accedit ad *ἐνταλαν*. Frequenter enim *eu* et *e* in Codd. commutantur. *ἐνταλος* est, quae supplicum exaudit preces. Vide *Hesychium* v. *ἐνταλα*, et *Ilgen* in *Opusc. Philol.* p. 271. — V. 7. Quam diversae sunt matrum sortes! Haec (Melitea) quem nunquam videre speraverat, vivum amplectitur; illa (cujus filium Melitea pro suo humaverat) ne mortuum quidem videbit filium.

XVIII. Cod. Vat. p. 403. Planud. p. 11. St. 19. W. De equo humanis carnibus vescente. Ejusmodi equi portentum monstrabatur Londini ao. 1771. Qui cum forte vincula rupisset, hominem devoravit, aliusque laniavit viscera. Vide *Camus* Notes sur *Aristote* p. 200. n. 6.

— V. 1. *ξυνόν*. Vat. Cod. — V. 2. *ὑπ' ἑ. σ. φρεσσομενον*.
Vat. Cod. *φρυάττεσθαι* de equo hinniente solemnus. Sed propter hanc ipsam causam Vatic. Cod. lectionem praetulerim. *Schol. Theocriti* Eid. V. 141. *φρυάττεσθαι* ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὀνοματοποιεῖται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων. *Herodot.* L. III. 87. p. 242. τὴν χεῖρα πρὸς τοῦ Δαρίου ἵππου τοὺς μυκτῆρας προσενέικα. τὸν δὲ αἰσθόμενον φρυάττεσθαι καὶ χρεμετίζειν. *Suidas*: φρυάττεσθαι χρεμετίζουσα. ἀγρίουμένη. ἢ ἀτάκτως πηδῶσα. ἢ δὲ ἵππος ἐπισθέρμητα φρυάττεσθαι ἐχῶρει, καὶ ἀδύνατα εἶχεν εἰς τὰ ἄδενδρα (κατὰ δένδρα. *Tour.* Em. P. III. p. 553.) ἐπιβῆναι. καὶ αὐτῆς. κτύπου τῶν ὀπλων καὶ φρυαγμοῦ τῶν ἵππων κατακούοντες ἐξεπλήσσοντο. — V. 3. *Θηϊκῆς φάτης*, Verus de *Diomedis* equis fabula animum subit. Vide *Hygin.* Fab. XXX. et quos laudavit *Fischerus* ad *Palaeph.* c. IV. p. 35. — *παλεις* Vat. Cod. pro *παλαις*, ut videtur; male. Exquisite est elegantiae illud *πολὺς λόγος*, cui similia dedit *Pierfon*, ad *Moerin* p. 353.

XIX. Cod. Vat. p. 430. Plan. p. 19. St. 31. W. *Philinna* moribunda maritum *Diogenem* rogaverat, ut liberorum causa secundas nuptias ne contraheret. At

ille, conjugē defuncta, promissi immemor, uxorem ducere parat. Quo facto, ipsa nuptiarum nocte, cubiculum gravi ruina dormientes opprimit. — V. 2. *οπίσθαις*, vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. Cum his precibus comparanda sunt, quae Alcestis Admetum rogat ap. *Euripidem* v. 304.

— τοὺς γὰρ γὰρ φιλεῖς
οὐχ ἥσσον ἢ γὰρ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς.
τούτους ἀνάσχου δεσπότης ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ πηγήμες τοῖσδε μητρυιᾶν τέκνοις.

— V. 3. *εταίρην*. Vat. Totum hunc versum omittit Ald. sec. — π. 137.] V. 4. Mixe haec vertit *Grotius*: *Tam grave dissidium prima nam nocte subortum est, Cerneret ut thalami gaudia nulla sequens. Thalamum igitur sensu figurato de conjugio accepit, statim a prima nocte ira quadam (μήνιδι) sponforum turbato et disrupto. Nescio, quid alii sentiant; mihi certe haec interpretatio vehementer jeſuna videtur. Nullus dubito, quin thalami ruinam significare voluerit Apollonidas, qualem casum deplorat auctor Ep. ἀδεσπ. DCLXXIV. ubi sponsum cum sponsa ἐσβεσεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πεσὼν θάλαμος. Tanta autem ruina fuit, ut altero mane sol oriens ne lectum quidem cerneret, omnibus oppressis et obtritis scilicet. Id autem factum Philinnae irā, quae novis nuptis graviter succensebat. σχάζειν idem est, quod καταλβεῖν, solvere, rumpere. Vide *Foesium* in *Oecon. Hipp.* p. 365. Hoc sensu *Crinagor.* Ep. IX. rosae πορφύρας ἐσχάσαμεν κάλυκας. Cf. not. ad *Meleagr.* Ep. CXXV. p. 140. — Ne quid tamen dissimulem, offendit me nonnihil vocabulum μήνης sine genitivo causae positum. Fere scribendum suspicor:*

νυκτὶ γὰρ ἐν πρώτῃ θάλαμον σχάσ' Ἐριννὸς ἄφυκτος.

Ex *εχαεριννός* perquam facile *εχάσε μήνης* fieri potuit. Furiarum autem uni haec ruina tribuitur, quandoquā

dem magnae calamitates, ex inimicorum ira et vindicta exortae, ad Furias referri solebant. Teucer ap. *Sophoclem* in *Ajace* v. 1034. cum fratrem vidisset gladio, quem ab Hectore acceperat, percussum, ἄρ' οὐκ Ἑριννός, inquit, τοῦτ' ἐχάλευσε ξίφος; Quare imprecationes ipsae *Ἑριννός* vocantur. *Eurip.* *Phoen.* 626. πατὴρ δὲ φεόξεσθ' Ἑριννός; Ib. 1316. ἄποτμος δὲ φόνος ἔνεκεν Ἑριννόνων. Malus igitur daemon imprecationibus, ira vindictaeque studio excitatus *Ἑριννός* est. *Eurip.* *Med.* 1259. κατὰ-παισεν, ἔξειλ' οἴκων φοινίαν Τάλαιναν τ' Ἑριννὸν ὑπ' ἡλαστέρων. ubi recte *Schol.*: τάλαιναν Ἑριννόν φησι αὐτὸν τὸν Μηδείας δαίμονα, οὐ τὴν Μήδειαν. Hinc fit, ut ipsa calamitas eodem vocabulo appelletur. *Sophocl.* *Trach.* 893. de Iole, quae totam Herculis domum in ingentia mala immerferat: ἔτεκεν μεγάλην Ἀνδροτος ἃ δὲ ὄμφα Δόμοισι τοῖςδ' Ἑριννόν.

XX. Cod. Vat. p. 396. Planud. p. 29. St. 45. W. In puerum Aristippum, qui eodem die, quo flagrantem effugerat domum, fulmine ictus periit. — V. 3. ἔμφυ-
γεν ed. Flor. pr.

XXI. Cod. Vat. p. 400. Plan. p. 30. St. 45. W. Aquila, quae Cretensis cujusdam sagitta confixa erat, de coelo delapsa, virum ejusdem sagittae cuspide peremit. Idem argumentum tractavit *Bianor* Ep. X. — V. 1. ἰοτυ-
πεῖς. Vat. Cod. — V. 3. ξένον pro κῆνον idem. In his membranis versus terminatur syllaba πάλιν, reliquis omis-
sis. — V. 4. ἡέριον — ἡθάνεν. Vat. Cod. — V. 5. Non Cretensium solum sagittae certissimae, sed etiam Jovis tela non facile a scopo aberrant. Frigida ἔννοια, quam paulo ingeniosius convertit *Tull. Geminus* Ep. IX. τόξων (f. Λοξίου) εὐστοχίην θαυμάζομεν, δὲ δὲ (f. γε) κατ' ἐχθρῶν ἠδὲ καὶ κινέσθην εὐστοχον ὄπλον ἔχει. — Pro αὐχεῖσθ' Vat. Cod. αὐχεῖσθ' exhibet.

XXII. Cod. Vat. p. 402. lq. Planud. p. 107. St. 158. W. — V. 1. ὁ Λαίλιος. Sic Vat. membr. et lemmat

εις

» εἰς Λαίλιον ὑπατον Ῥωμαῖον. Apollonides sub Augusto vixit,
 » qua aetate consules fuerunt A. V. 748. C. Antistius
 » et Laelius Balbus. Lemmati additum: Ζῆται εἰνοῖαν τοῦ
 » ἐπιγράμματος. Obscurus nempe sensus est, sed quem,
 » ut reor, frustra quaesieris; mutila enim haec et hiulca
 » mihi videntur. “ Br. Equidem duo carmina diversi
 argumenti, alterum in fine, alterum in capite mutilum
 in unum coaluisse suspicor. Vide, quomodo *Grotius* se
 ex his salebris expedire conatus sit:

Vidit ut Eurotam generis lux prima Latini,

Laelius, o Spartes optima dixit aqua;

Cumque manu vatium chartas evolveret, omen

Ad caput en studii vidit adesse sui;

Namque in frondiferis picae convallibus ore

Edebant varios nos imitante sonos.

Addit hoc animos: felix labor ille, poëtae,

Vester, ait; quorum verba sequuntur aves.

Ἄλλιος habet Stephan. ex Ed. Fl. pr. et Ascens. Aldus in
 Cod. suo Ἀάλιος invenit, quod is, qui Ald. sec. curavit,
 in Λαίλιος mutavit. Hoc *Boschius* quoque recepit. —
 ὑπατον vulgo. ὑπάτων in Vat. Cod. a manu sec. — V. 4.
 κορυφῆς. De montis Taygeti vertice interpretatur *Bro-*
daeus; male. Viri illius, de quo h. l. agitur, caput in-
 tellige, super quo, in arboribus puta, confidebant avi-
 culae. — σύμβολον εὐμαθίης. doctrinae etiam inter aves,
 humanam vocem imitantes, signum. — V. 5. κίττα. Vat.
 Vulgo, verborum structura vacillante, κίττας. — πτέρβν.
 volucris, ut Ep. XXV. 8. βιότου. Humanum genus et hic
 et multis aliis in locis notat. Vide *Davissum* ad *Max.*
Tyr. p. 539. *Phaedrus* Praef. L. I. 4. quod prudenti vi-
 ram consilio monet. ubi vide *Burm annum*. — V. 7. ταῖςδε.
 vulgo. — τί δ' οὐ. Quis eloquentiae summo studio to-
 toque pectore operam dare recusaverit, cum vel aves
 nostram vocem amare et imitari viderit? Verba γάρυος
 ἡμετέρης omittit Vat. Cod.

¶ 138.] XXIII. Var. Cod. p. 318. Planud. p. 197. St. 286. W. De piscatore Menestrato, quem piscis in guttur delapsus suffocavit. In eodem argumento versatur Ep. *Leonidae Tar.* XCIII. — V. 2. ἰππείης. Rectum hoc videtur: sed ex emendatione est. Nam Codd. omnes habent ἐξαμίης et ἐξάμιης. Prius est in Var. Cod. Br. ἰππείης debetur *Brodaeō*. Scholiastes εὐτρεχέως suspicatur, ἡ καλῶς τρεχέας ἔχουσης δόνακος. Pro ἐξ ἀμίης, sic enim vet. editt. legunt, *Jos. Scaliger* et *Casaubonus* tentant: ἐξ ἀλῆς. — Sed hoc cum verbis ἐκ τρεχέας consistere nequit. *Schneiderus* ἐξαμίτης coniecit, ut sit linea sex setarum, sive e sex fetis contorta, δόνακα τρετάνυστον dixit *Archias* Ep. X. E fetis equinis hae lineae fiunt. Ep. ἀδέσπ. CXXVIII. βαθὺν ἰππείης πεπεδημένον ἄμματι χαίτης, οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων, λιμνοφυῆ δόνακα. *Oppian.* Hal. L. III. Οἱ μὲν δονάκεσσιν ἀναψάμενοι δολιχοῖσιν Ὀρμίνην ἵππειον εὐπλοκὸν ἀγρώσσοισι. — V. 3. πλάνον et Cod. Vat. et edd. omnes; nec aliter legi debet. εἶδαρ, φέουσιν πλάνον, eiscam, quae pisces fallit et in perniciem adducit. Obversabatur *Apollonidae Theocritus* Eid. XXI. 42. καθεσθόμενος δ' ἰδόμενον ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἰδωδάν. — V. 4. ἰφριξί adscriptit *Casaubonus*; quod locum non habet. Verum est ἰφριξί. Piscis hamo inhaerens tremulo motu lineam concussit, i. e. ἰφριξί. Nihil hoc verbo in hac re significantius. — V. 5. ἐγρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι. Ex Var. Cod. in contextum admissum est. Vulgo ἀγρυμένη δ' ὑποδύντα. Quaedam editiones ἀχρυμένη, unde *Casaubonus* ἀχρυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι. ὑπ' ὀδόντα, quod ut diversa lectio in marg. Wechel. legitur, assensu suo probavit *Jos. Scaliger* et *Huetius* p. 20. qui piscatores pisces dentibus solere occidere monet. Sic est ap. *Leonid. Tar.* l. c. ἰουλίδα πετρέσσαν δακνάζων — ἔφθιτ'· ὀλιγήμενὴ γὰρ ὑπ' ἐκ χερσὶς ἐξάσα ὀλιγέτ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φέρουσα. — In fine duae Aldinae φερύγων, quod Aldus in Cod. quodam reperit.

XXIV. Cod. Vat. p. 308. Edidit *Jens.* nr. 64. *Reisk.* Anth. nr. 714. p. 139. In Menoetem Samium, Diophanis filium, qui pia quadam de causa navigans, naufragio facto in fluctibus periit. Carmen in fine mutilum est. — V. 1. ^Hδελοιο Vat. Cod. Cum *Jensius* δελοιο edidisset, *Reiskius* emendavit Σύρου καὶ Δύλοιο, ut significetur insula Syrus, paulo supra Delum versus septentrionem sita; quam Pherecydis natales illustraverunt. *Heringa* in Obsl. p. 267. Ἐβρου καὶ Νελοιο corrigendum existimabat; quo admissō, Menoetes e Thracia in Aegyptum navigasse putandus est. — V. 3. Pro εἰς ὄσιον *Reiskius* dedit εἰς Ἀσίαν; incertus tamen, an recte sic scripserit, εἰς Θάσον et εἰς Σητερόν conjecit praeterea. Habent lectores, quod sibi eligant. Mihi tutissimum videtur, membranarum lectionem tueri. Si sincera sunt postrema carminis verba, νοῦσῳ πατρὸς ἐπειγόμενον (Cod. ἐπειγόμενοις), Menoetes, cum patrem in morbum incidisse certior esset factus, nulla mora interposita domum videtur properasse. Hoc poeta ὄσιον τάχος vocat; nisi fortasse ὄσιον τέλος scribendum est. — V. 4. *Reiskius* dedit: καὶ νοῦσοι παῦσαν ἐπειγόμενον. At Menoetes non morbo, sed naufragio periit, κλύων εὐν φέρεται κρύψεν αὐτόν.

XXV. Cod. Vat. p. 399. sq. Ἀπολλωνίδα, οἱ δὲ Φιλίππου. Edidit *Jensius* nr. 139. *Reisk.* in Anth. nr. 787. p. 169. Criton auceps cum locustam cepisset, ex eo inde tempore, a fortuna destitutus, avibus frustra dolos struxit. Conf. *Bianor.* Ep. III. — V. 1. πρῶνας Vat. Cod. quod *Reiskius* servavit. — V. 2. πτερᾶ jungendum cum βαπίζων. Alis commotis locustas strepitum illum edere, satis constat. Comparandus inprimis, unde noster colorem duxit, *Nicias* Ep. VIII. οὐκέτι δὲ ταυόφυλλον ὑπὸ πλάκῃ κλωνὶς ἐλιχθεὶς τέρφομαι, ἀπὸ ραδινῶν φθόγγων ἰαίς πτερύγων. et *Pamphilus* Ep. II. ubi scribendum puto:

Οὐκέτι δὲ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλαιον

ἄδειαν πτερόγων (vulgo μέλπων) ἐκπροχθεῖς λαχάν.

— V. 2. μέσον. Vat. μέσαν νηδὺν dedit *Reiskius*. Longe elegantior est *Brunchii* emendatio. Locustas sole incallescendo maxime strepere, alibi docuimus. — V. 3. δαίδαλον. Cod. Apud *Jensium* praeterea βανίζων legitur. Utrumque eleganter correxit *Reiskius*. — αὐτουργῇ. carmine nativo, non arte, sed natura edoctae. Vide ad Epigr. X. 5. — V. 5. »Πιαλεύς. e Pitalia, Thessaliae urbe. Vide Stephanum, ad quem miror hoc Epigramma ab Holstenio prolatum non fuisse. — Br. — πάσης θήρης. qui omnia avium genera arundinibus capiebat. — V. 6. Hunc versum omisit editio *Jensiana* et R. — In Cod. legitur ἡσάρεσσιν νῦττα δουν. Locusta ἡσάρεκος, ut ap. *Anacreont.* Od. XLIII. 17. ἀναιμύσαρεκα. Hinc puellam macilentam cum locusta comparat ille ap. *Theocrit.* Eid. X. 18. — Rem non plane insolentem fuisse, locustas arundinibus captare, intelligitur ex *Aristoph.* ap. *Athen.* L. IV. p. 133. B. τίττιγα ἐρᾷς φαγεῖν καὶ κεράπην θηρεύσασθαι καλὰ μιν λεπτῷ. — V. 7. Sensus est, ut apparet ex *Bianore* l. c. Critonem post illud facinus infelix excuisse aucupium. Verba obscuriora. Sic accipio: ἀλάτῃ σφαλὲς εἰς τὰς ἡ. π. pro ἐν ταῖς ἡθάσει πάγαις. in consueto aucupio spe frustratus, errat, frustra aves, quas aucupetur, desiderans.

XXVI. Cod. Vat. p. 316. Edidit *Jensius* nr. 115. *Reisk.* in Anth. nr. 766. p. 160. In tumultum piscatoris prope litus. — V. 1. Nomen γλήνιν *Reiskio* suspectum est, qui in Latinis *Glaucum* expressit. Illud tamen nomen, quod nec ipsum R. fugit, occurrit etiam ap. *Suidam*: Γλᾶνις. εἶδος ἰχθύος, καὶ χρησιμολόγος, βάκιδος ἀδελφός. — Idem post primum versum unum intercidisse putabat, in quo causa illius calamitatis, nempe ventus aut vertigo, exposita fuerit; nam πικρὴ δίνη idem esse atque εἰς δίνη. Hoc mihi secus videtur. κύματος δίνη est κύμα δινῆεν,

unda turbine excitata, quae Glenin in faxo prope litus sedentem in fluctus deturbavit. — V. 2. *πικρῇ* Cod. Vat. — V. 3. De ἀπορῶξ agens *Eustathius* ad II. β. p. 253. 34. λαμβάνεται δὲ ποτὲ καὶ ἐπὶ πέτρῳ ἀποσχισμένων ἐξ ἀλλήλων· οὕτω γὰρ ἀπορῶξ πέτρα πηγὴν προβάλλειν λέγεται. *Soph.* Philoct. 937. καταρῥῶγες πέτραι. *Plutarch.* in Vit. Syllae c. XV. φρουρὸν ἀπορῥῶγι κρημνῷ περικοπτόμενον. — V. 4. »Repone, uti recte in Cod. scriptum est, συνεργήτης. Praevnum συνεργήτης oscitabundus e Reiskio recepi, quod »versum perimit. Sunt enim choliambi perfectissimi. « *Br.* At Codicis scriptura ne graeca quidem est. Servanda est *Reiskii* lectio, verbis tamen transpositis, ne numeri pereant :

χῶσαν δὲ μ' ὅσας ἦν συνεργήτης λαός.

Ductum hoc ex *Leonida Tar.* Ep. XCI. item in piscatorem: σῆμα δὲ τὸδ' οὐ παῖδες ἐφήρμουσαν, οὐδ' ὁμόλεκτρος, ἄλλὰ συνεργατίνης ἰχθυοβόλων θιάσος. — V. 139.] V. 5. γαλήνην θῖνα. Litus tranquillum et minime procellosum piscatoribus precatur, sui casus rationem habens. Hoc aptius, quam ad piscandi opportunitatem referre verba.

XXVII. Cod. Vat. p. 306. Planud. p. 251. St. 364. W. In Diphilum Diogenis fil. Milesum, qui, naufragio facto, in insula Andro sepultus est. — V. 1. ὄρεμον omittit Cod. Vat. — φοιβήιον. Milesii Phoebum praecipuo honore colebant. Celebrabantur ibi φοίβου ἀποδημίαι, teste *Menandro* rhetore de Encomiis c. IV. p. 38. ed. *Heeren.* Veterum loca collegerunt *Spanhem.* ad Callim. H. in Dian. 226. p. 329. et inprimis *Dorvillius* ad Charit. p. 246. qui nec Epigr. nostrum neglexit. — V. 4. πελάγους vulgo. Nostrum est in Vat. Cod.

XXVIII. Cod. Vat. p. 262. Planud. p. 207. St. 301. W. ubi hoc carmen exstare serius animadvertit *Reiskius*, qui id recepit in Anth. nr. 598. p. 85. Scriptum est in *Heliodorum* et *Diogeniam*, ejus conjugem,

quae maritum defunctum brevissimo tempore secuta est.
 — V. 1. ἡφθαιεν. sic Vat. membr. et Planudeorum re-
 gius optimus in uno loco: bis enim in eo legitur hoc
 carmen. Aldus in secunda ἡφθαιεν habet, quem sequi-
 tur Nicolinorum editio. At Florentina et Aldina pr.
 κατθαιεν. De prosodia dictum supra ad Ep. XII. « Br.
 κατθαιεν servavit Ascens. et Steph. Pro οὐδ' ὅσον apogr.
 Lipsi. οἱ ἄσον, describentis errore. Nam in Vat. Cod. οὐδ'
 legitur. ὤρην *Opsopoeus* de tempore trimestri interpreta-
 tur: *Bradaeus* de horae unius intervallo; hoc verius.—
 V. 3. ὡς ὑμέναιον ἐπὶ πλ. vulgo; nec aliter membr. Vat.
 Br. recepit conjecturam *Toupii* in Em. in Soid. P. III.
 p. 367. comparantis Ep. ἀδέσπ. DCXLIX. ἡδ' ἐγὼ ἢ περὶ-
 βωτος ὑπὸ πλακὶ τῆδε τέθαρμαι. *Sub lapide nuptiali, non*
sepulchrali, ut ille interpretatur. Haec lectio, quam *Tou-*
pui elegantem vocat, mihi et frigida et subabsurda
 videtur. Utinam sciam, quid *Casaubonus* h. l. tentaverit;
 nam quod ex Schedis Bodlej. enotatum reperio, ὡκα-
 ναινα, depravatum est. *Tyrwhitt* in Notis ad *Toupii*
 Emend. T. IV. p. 420. corrigit: ἀμφὶ δ', ὡς ἅμ' ἑναίον,
 ἐπὶ πλακὶ τυμβῇ. Ambo; ut olim simul habitaverunt, sic
 nunc simul sub eodem cippo sepulti jacent. — V. 4. In
 Vat. Cod. a pr. m. θάνατον pro θάλαμον scriptum. In καὶ
 παφον grata est emphasis: etiam de sepulcro communi
 non minus laetantur, quam olim de communi thalamo.
Ausonius in Parental. Ep. III. *Aeternum placidos Manes*
complexa mariti, Viva torum quondam, functa foves tu-
mulum. Idem Ep. XVII. *At tibi dilecti ne desit cura ma-*
riti. Functa colis thalamo nunc monumenta tuo. Hic ubi
primus Hymen sedes ibi moesta sepulcri. Nupta magis
dici quam tumulata potes.

XXIX. Cod. Vat. p. 233. Planud. p. 236. St. 342. W.
 Servus, cum domino sepulcrum excavaret, ruente terra
 obrutus et exstinctus loquitur. Nihil hic viderunt *Opsop-*
et Bred. — V. 1. θανάτον. Cod. Vat. Tua mors mihi

virā constitit. — *ἀντὶ δὲ σεῖο*, Sepulcrum, quod tibi implendum erat, ipse implevi, qui feci. — V. 3. 4. laudat *Suidas* in *ἡρίᾳ* T. II. p. 75. ubi legitur: *ἡνίκα δυσδάκρυτα κ. κ. ἡ. τεύχω* — quod minime spernendum. *σεῖ* enim in vulgata prorsus abundat, cum sequatur, *ὥς ἂν ἀποφθιμένον καὶ δι δέμας κτερίσω*, Recipienda igitur in posterum elegantior lectio. — V. 5. *ἀμφὶ δέ μ' ὤλισθε ξυνή κ.* Plan. non omnino male. Verior tamen videtur Codicis lectio *γυρὴ κόνις*, terra subtus excavata, et inde ad decidendum prona. — V. 6. Mortem sibi minus acerbam videri ait, quod sub domini sui tutela etiam apud inferos sit futurus. Simile fidei exemplum est in Ep. *Dioscorid.* XXXV. Ep. *ἀδισπ.* DCLXXVI.

XXX. Cod. Vat. p. 264. Planud. p. 287^a. St. 415. W. In Posidippum, qui, quatuor filiis morte extinctis, flendo privatus est oculis. — V. 1. Quis est, qui unius filii mortem deplorans, non ultimum malorum se perpeffum esse existimet? Atqui Posidippus omnes suos intra paucos dies pereuntes vidit. Pro *καύσας* *Orsop.* suspicatur *θάψας*, nullam aliam ob causam, nisi quod *θάψε* sequitur. — V. 2. *Ποσιδίππου*. Vat. — *δ Πρσ. δόμος*, ipse Posidippus. — V. 3. *συνήριθμον ἡμας*, quatuor dies quatuor filiis attulerunt mortem. — V. 4. *κτεράμενον*, Vat. Cod. Et hoc bene; participium referendum ad *ἡμας*. — V. 5. *κατ' ὀμβρηθέντα*. Vat. Epigr. *ἀδισπ.* DCLXV. *ὀμβρήσας δακρυόις λάρνακα*. *Asclepiad.* Ep. IV. *κάτομβρα γὰρ ὀμματ' ἐρώντων*. — V. 6. *κοινὴ νύξ*, illos Orci, hunc coecitatis tenebrae.

[E Lction. p. 159.] XXXI. Vat. Cod. p. 484. Quantum ex depravata scriptura conjici potest, scriptum est hoc carmen in Veneris templum, quod Posthumus quidam in ipso mari exstruxit. *Schneiderus* cogitabat de C. Posthumio Pollione, architecto, qui Apollinis templum struxerat, ubi hodie ecclesia princeps Terracinen-

sis. Vid. *Stofch.* in Praef. ad Gemm. cael. p. VIII. — Mutilus videtur hoc carmen, sive ab initio, sive post vers. secundum. Posthumus se Veneri templum dedicare ait:

Μητρί περιστέφει σῆκον, Κυθήρεια, θάλασση
κρηπίδας βυθίης οἰδματι πηξάμενος —

Sic haec scribenda videntur et distinguenda. *Posthumus* tibi, Venus, templum mari, quod te genuit, circumdatum exstruxit, fundamenti ejus in ipsa maris profunditate positis. — Recte mihi scripsisse videor, σῆκον περιστέφει θάλασση, de fano, ad quod unda alluebat. *Homeri* Hymn. in Apoll. 410. Πᾶρ δὲ Λακωνίδα γαῖαν ἀλίστεφανον πολλέθρον ἵζον. Confusum περιστέφει et περιστρέφει ap. *Callim.* H. in Del. 93. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 236. — Recte etiam πηξάμενος κρηπίδας, de eo, qui fundamentum ponit. *Callim.* H. in Apoll. 58. τετραέτης τὰ πρῶτα θεμέλια φοῖβος ἔπηξε καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ. *Agathias* Ep. LVII. hirundo κάρφει πηξαμένη θάλαμον. *Himerius* Orat. XVI. 4. θέον ἐπὶ ταῖς ὑπετέραις ἡβῇ τοῦ θεοῦ τὴν παστάδα πῆξασθαι. Idem *Ecl.* XII. 5. εἴποτέ μοι καὶ Ἀττικὸν πῆξαι θάτρον. Ex *Nonno* quaedam vide ap. *Rubnk.* Ep. cr. p. 139. alia ap. *Weistep.* in N. T. II. p. 411. — Alterum distichon sic corrigendum puto:

χαίρει δ' ἔμφί σε πόντος, ὑπὸ ζεφύροιο πνοῇσιν
ἄβρον ὑπὲρ νώτου κυανέου γελάσας.

Tibi ridet aequora ponti. *Lucret.* L. I. 8. γαληναίη δὲ θάλασσα μειδιάει. *Satyr. Thyll.* Ep. VI. Mare igitur laetatur circa divam, eique arridet. — ἄβρον γελαῖν, ut ap. *Anacreont.* Od. V. 5. πίνωμεν ἄβρᾱ γελῶντες. et VI. 3. Pontus zephyri flatu leniter commotus et crispatus videtur ἄβρον γελαῖν. *Moschus* fr. V. τὰν ἅλα τὰν γλαυκὰν, ὅταν ὄνεμος ἀτρέμα βάλλῃ, τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, αὐδ' ἔτι μοι γὰρ ἔντι φίλα, πείθει δὲ πολλὸ πλεον ὄμμα γαλάναι, ut mihi haec corrigenda videntur. *Lucret.* V. 1003.

Nec poterat quemquam placidi pellacia ponti Subdola pellicere in fraudem videntibus undis. Fortasse huc etiam trahendus *Aeschylus* *Prom.* v. 89. *ποντίων δὲ κυμάτων Ἀντήριμον γέλασμα.* — V. 5. *Brunckius* corrigendum esse vidit: *νηὸν θ' ὃν ἰδεύματο σεῖο.* Postremus versus conclamatus videtur. Nisi audacior esse viderer, corrigendum proponerem:

εἵνεκα θ' εὐσεβίης νηὸν θ', ὃν ἰδεύματο, φοιδροῖς

Πόστουμον λεύσσοις ὀμμασιν, ὦ Παφίη.

Vide notas ad *Callimach.* Ep. LXII. 5. — Sed alios spero inventuros esse, quod propius ad Codicis scripturam accedat.

CRINAGORAE EPIGRAMMATA.

[7. 140.] I. Anthol. Plan. p. 330. St. 469. W. Vincti amoris simulacra passim commemorantur in Anthologia. Conf. *Alcaeus Mess.* Ep. XI. *Ansip.* Sid. XLI. *Quinti Maecii* IX. *Satyrii Thyll.* IV. — V. 1. *εὐσεβύγων* χ. τ. manus vehementer constringens et complodens, ut desperantes solent facere. *Huetius* p. 32. sic interpretatur: quia, dum manus conatur vinculis exsolvere, eo magis adstringit eas. Idem tamen legi mallet: *εὐσεβύγων.* Tu vero, o minister, colliga pueri manus. Inepte. Comparatio hujus carminis cum iis, in quibus idem argumentum tractatur, efficit, ut depravationem scripturae suspiceris. In omnibus Amoris manus vinculis constrictae dicuntur. *Satyrius Thyllus:* τίς — τὰς ἀκυρόλους περιηγέας ἱερήκως χεῖρας; *Alcaeus Mess.* τίς πλεῖστην εὐσεβίαν χεῖρας; An *Crinagoras* scripsit:

καὶ κλαῖε, καὶ στενάζε νῦν, σφιγχθεὶς χερσὶν

τένοντας — —

ut est ap. *Quint. Masc.* l. c. *δυσειφέκτως σφιγχθεὶς χεῖρας.*

Alcaeus Mess. Ep. X. δὲ γὰρ ἀλυκτοπέδαις σφίγγῃ χέρας.
Meleager LII. χαλκόμετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδῳ.
Ausonius in Amore Cruci aff. v. 60. *Amorem Devinctum*
post terga manus, substrictaque plantis Vincula moerentem.
 — V. 3. ἐλεῖν' ὑποβλέπει. Elegans hujus verbi usus ad
 significandum obtutum tristem et ad miserationem com-
 positum. Proprie ii, qui limis et furtivis oculis aliquem
 adspiciunt, ὑποβλέπειν dicuntur. Vide *Dorvill.* ad *Char.*
 p. 506. — V. 5. καρδία vulgo. *Brunckii* lectio ex con-
 jectura videtur fluxisse, nec improbabili. — V. 8. πέ-
 πονδας, οἱ ἔρεχες. *Meleager LVIII.* ἄξια πάσχεις, ὧν ἔδρασας.
Idem Ep. XLII. ὡς μέλις, εἴ' ἔδρας πρέσβει, παδῶν ἑμαίτες.
 Vide not. p. 61.

II. Cod. Vat. p. 431. Edidit *L. Holsten.* ad *Steph.*
Byz. p. 166. *Jensius* nr. 152. *Reisk.* in *Anth.* p. 175.
 nr. 803. Ruella Aristo Nauplium Graecorum naves face
 sublata perdentem cecinerat; quo cantu audito poëtae
 animus amore incensus est. Nauplii fabula mimorum
 illius aevi argumentum fuisse, apparet ex *Suetonio* in
Ner. c. 39. *Transeuntem Isidorus Cynicus in publico clara*
voce corripuerat, quod Nauplii mala bene cantitaret, sua
bona male disponderet. Cf. *Lucian.* de *Saltat.* §. 46. T. V.
 p. 152. ed. Bip. — V. 2. ἐκ μόλης. Expressa sunt haec
 ex *Dioscorid.* Ep. X.

Ἰκπον Ἀθήνιον ἦσεν ἑμὸν κακόν' ἐν πυρὶ πάσα

Ἰλιος ἦν, κήγῳ καί νη ἄμ' ἐφλεγέμαν.

— V. 3. ὑπὲρ ν. ταφρείνης. Cod. Vat. Recte hoc emen-
 darunt describentes. *Propert.* IV. El. I. 115. *Nauplius*
uliores sub noctem porrigit ignes. Id. III. El. 5. 54. *Saxa*
triumphales fregere Capharea puppes. — Qui hic est
 φεόςτης πυρός, ap. *Eurip.* *Helen.* 1142. δόλιος ἀστὴρ vo-
 catur. — V. 4. δόσμορος Cod. Vat. ut et *Reisk.* et *Holst.*
 ediderunt. δυσμέρου suspicatur *Br.* quod elegantius.

III. Cod. Vat. p. 104. Planud. p. 482. St. 625. W.
 Per noctem poëta insomnem de solitudine sua conquer-

zitur. — V. I. κὴν βίψης. Ex Homero fortasse expressa verba II. ω. 4. οὐδὲ μιν ὕπνος ἥρει πανδαμάταρ, ἀλλ' ἐτερέφει· ἐνθα καὶ ἐνθα — Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοι δ' αὐτὲ ἑπταίος, ἄλλοι δὲ περηνός. quo respexit Juven. Sat. III. 279. Ovid. I. Amor. II. init.

Esse quid hoc dicam, quod tam mihi dura videntur

Serata, neque in lecto pallia nostra sedent?

Et vacuus somno noctem, quam longa peregi;

Lassaue versati corporis ossa dolent.

Hinc lux Propertio L. II. 13. 59. quem frustra corrigere conati sunt VV. DD. Horum ego sum vates, quoties deservtus amaras Explevi noctes, fractus utroque toro. i. e. lassitudine (κόπῃ) fractus, cum in lecto volutatus, ἐπὶ λαίῃ καὶ ἐπὶ δεξιᾷ βεβήμενος, somnum frustra arcessens, ingratas noctes exegi. Idem L. II. El. XVIII. 46. Speranti subito si qua venire negat, Quanta illum toro versante suspiria lecto. — V. 3. γέμιλλα. vulgo. — V. 4. κοιμηθεῖς, in lecto compositus; ne de ipso somno accipias.

§. 141.] IV. Cod. Vat. p. 183. Edidit Kuster. ad Suid. v. ἀρειδασὶ T. I. p. 339. Reiske Anth. p. 32. nr. 477. et hinc Tourp. in Ep. crit. p. 55. ad cuius mentem a Bruckio exhibitum est. — Poëta Proclo natales celebranti calamus scriptorium mittit dono. — V. 2. δουρατήν Vat. Cod. Suidas v. I. cum parte ultimi excitat. (T. I. p. 339.) sic: ἀργύρεόν σοι τόνδε γενέθλιον εἰς τὸν ἡμῶν Πέμπῳ ἀρειδασὶ σύμπνοον ἐργασίῃ. Kusterus, qui νεόσμηκτον de calamo usurpari posse dubitabat, tentavit νεόγλυπτον vel σμιλευτόν vel νεόκηκτον. Neque δουρατήν (sic enim in apogr.) sincerum esse putabat. Hoc vocabulum in δουράτιον mutavit Tourp. qui comparat Nicetam in Joann. Comn. p. 19. ἀλλὰ καὶ δεράτια ἐκ καλλήμων κραδαίνοντες ταῖς τοῦ βασιλέως συμπλέκοντα φάλαγγιν. Qui locus quam parum faciat ad Tourpii conjecturam firmandam, sponte apparet. Bruckius haec notat: »νεόσμηκτον a Kustero

„solicitari non debebat. Suidas, qui huc respexisse videtur, exponit νεβηκτον καὶ νεοκάδακτον. Nescio, an ex poetae conditione et fortuna ἀργύρεος κάλαμος recte dicatur ὀλίγη δόσις. Vide sq. carmen. Nec mihi valde placet, calamus, scribendi instrumentum, per appositionem vocari νεβηκτον δουράκιον. δουράκιον est parvum hastile, quod cum calamo nihil commune habet, nec cum eo comparari potest. | In Cod. scriptum δουράτιν [δουράτιν]. Scribendum censeo δουράκιον, et ἀργύρεον cum Reiskio referendum ad ἡμᾶς. ἀργύρεον ἡμᾶς diem natalitium vocat, quia eo mittebantur dona pretiosa, aurea, argentea etc. Leonidas infra p. 194. ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὃ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους Πέμπουσι, πλοῦτον δῶρα γενεθλίδια: Sensus est: *Natali tuo die, quo tibi alii argentea mittent dona, ligneum huncce calamus ego mitto, parvi quidem pretii, sed majori ex affectu.* Br. — V. 3. κέρασσι. κέρατα calami sunt apices, qui calamo in infima parte fisso exoriuntur, unde iis δισσοὶ ὀδόντες tribuuntur in Ep. Pauli Silent. LI. Ausonius Epist. VII. 49. *Nec jam fissipedis per calami vias Grassetur Cnidae sulcus arundinis.* Vide Schwarzius de Ornamentis Libris veteribus p. 214. sq. et Salmasius in Exerc. Plin. p. 735. D. — V. 4. arundo, quae atramentum in laevem chartam facile effundit. Chartae solebant laevigari, ne calamus festinans retineretur scabritie. Cicero ad Quint. Fr. L. II. Ep. 14. *Calamo et atramento temperato, dentata etiam charta res agatur*, i. e. dente complanata et laevigata. Plin. L. XIII. 25. p. 691. — V. 6. ἀριδαῖ ἑμπνοῶν ἑμαδίη. Vat. Cod. ἀριδαῖ ex Suida in textum venit, ubi ἑμπνοῶν ἐργασίη legitur. Non satis video, cur in postrema voce a Codicis scriptura recessum sit. — Ceterum ex hoc versu intelligimus, Proclum puerum fuisse, qui scribendi artem paulo ante didicerat.

V. Cod. Vat. p. 183. Reisk. in Anth. nr. 478. p. 33. Dentiscalpium poeta Lucio cuidam mittit ex pinna

aquilae factum. *Martial. L. XIV. Ep. 19. Lentiscum melius, sed si tibi frondea cuspis Defueris, dentes pinna levare potest.* Ex lentisco enim et metallo potissimum fiebant dentiscalpia. Vide *Raderum* ad *Martial. L. VI. Ep. LXXIV.* — V. 1. ἀγκυλοχείλος. Sic cod. *Salmasius* reponebat ἀγκυλοχείλον, quod cum *Reiskio* minime necessarium puto. In *Macedonii Epigr. antea inedito* T. III. p. 332. genitivus est ἀφισταχίου, qui ex regula deberet esse ἀφιστάχιος: cetera enim composita στάχης flexionem simplicis retinent. Contraria ratio, ne genitivum ῥοδοδάκτυλος protulit *Reiskius* e *Leonis* Philosophi carmine de Mensibus, quod legitur T. III. p. 130. ubi hanc scripturam retinui, quam praeter edd. vett. habet etiam cod. *Jani Lascaris.* Br. αἰτέον γοργόν τὸ βλέμμα καὶ ἀγκυλοχείλην τὸ στόμα. *Alciphron. L. III. p. 422. αἰγυπιοὶ γαμφάνυχες, ἀγκυλοχείλην.* *Homer. Il. π. 428.* — V. 3. μίμνου. apogr. *Lipf.* — μετὰ δόριον. *Vat. Cod.* — V. 4. κινῆσαι. *Vat. Cod. et Reisk.* ἐκινῆσαι emendavit *Valckenar.* ad *Herodot. VII. p. 617. 35.* — V. 5. παῖδιν. ut in praeced. *Epigr. ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ πλείονος.* — οἷα δαδὰς (non δαδαπῶς) *Cod. Vat.* In marg. apogr. *Lipf.* δὲ δαιτὶς, unde *Reisk.* fecit: οἷα δὲ λιτὸς — qualia tibi dona venire par est a domino currae supellestilis; in cujus emendationis gratiam etiam seq. versu δῶρ' αἷ' ὀπάσσει dedit. δαδαπῶς est ex emendatione *Salmasii.* — V. 6. δῶρον ὀπάσσει ἐκ σοί. *Cod.* — Dubito, an in hoc disticho *Crinagorae* manum teneamus.

VI. *Cod. Vat. p. 184.* Edidit *L. Kusterus* ad *Suid. v. γέλυτες* T. I. p. 471. *Reisk. Anth. nr. 481. p. 34.* *Philoxenides* quidam *Pani* et *Priapo* bellaria affert. — V. 1. Profert *Suid. T. II. p. 668, in οἰνοπύπαντοι.* cui vocabulo interpretationem non addidit. De racemis mazaris interpretatur *Kuster.* *Reiskius* vertit: Racemos uvarum vine mazuero plenos. *Epigon. Theff. Ep. I. uva πεπικυαν βοτρυών βῆγα κομισσαμένη.* *Philipp. Ep. LXVIII. τοῦς*

ἀπεπάντους βότερας. — V. 2. Suid. T. III. p. 383. —
στρέβιλος. *nux pinea*. Vide Bod. a Stapel ad Theophr.
L. III. p. 164. et Wesseling ad Herodot. p. 755. 13. —
V. 3: Suid. T. I. p. 145. ἀμυγδαλή. τὸ δένδρον. ἀμυγδάλη
δὲ ὁ καρπός. καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλοι. Kusterus deo-
dit ἀμυγδαλαῖ, contra grammaticorum praecepta. Reiskius
vero, cum in apogr. Lipsi. invenisset scriptum δακνέσθαι,
emendandum putavit δειλαὶ δακνουῦσαι, *miseras plora-*
trices amygdalas, propter olei abundantiam; inepta con-
jectura. Tourpius Em. in Suid. P. I. p. 26. interpretatur;
amygdalae, quae facile frangi queunt; a qua interpreta-
tione ipse recessit in Cur. nov. p. 169. ubi δειλαὶ δάκνεσθαι
corrigit; amygdalas enim ad computationem promo-
vendam arcendamque ebrietatem aptissimas *esui praestan-*
tes vocari. At vix dubitari potest, quin in δάκνεσθαι ad
corticem durum fractuque difficilem respiciatur. Ejus-
modi nucibus, duris putaminibus munitis, opponuntur
ἀμυγδαλα σιγαλόντα Hermippi ap. Athen. L. I. p. 28. *quae*
sine strepitu manduntur; si vera est explicatio Palmerii
Exercitatt. p. 482. — Equidem nuces δειλὰς δάκνεσθαι
explicaverim eas, *quae, ne frangantur, ziment*, quandoqui-
dem hoc illis imminet, δειλαὶ pro δειλιάζουσαι, δειδοικύαι.
Sed vide, an in voculis ΚΑΙΔΕΙΛΑΙ lateat ΚΑΡΓΑΛΕΑΙ?

καργαλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλοι — —

nucis fractu difficiles. In Codd. ubi *f* et *δ*, *ε*, et *α* saepis-
sime inter se confunduntur, sunt enim simillima, una
tantum litera inter se discrepant καργαλαὶ et καιδελαὶ.
— Pro ἤτε apogr. Lipsi. αἴτε. — V. 4. Suidas in ποπάδες
T. III. p. 152. ἰτρίναι ποπάδες sunt placetae tenues, ex
sesamo et melle confectae, quae alias ἰτρία dicebantur.
Salmasius ap. Kustenum emendat ποπάδες ἰτρίναι, i. e. τε-
μάχη ἡτρου ἡγουν ὑπογαστρίου βίσιον. *suminis suilli frustum*.
ἢ ποπάδες. idem quod πόπανα, πλακούντια πλατέα καὶ λεπτά,
ἢ ἰτρίναι dicta, quia ex genere τῶν ἰτρίων, ex eadem ma-
teria facta, qua ἰτρία. Vide Hesych. v. et Intrpp. praeg-

„fertim Foessii Oeconom. Hipp. Haec absque causa sollicitabat Salmasius.“ *Br.* — V. 5. γελγίδες. Cod. Vat. et *Suidas* T. I. p. 471. qui totum locum sic exhibet: καὶ πότιμοι γελγίδες· ἡδὲ τε ὄγχναι· δαψιλῇ οἰνοπότοις γαστροῖς ἐπισόδιον. *Hesych.* γελγίδες. αἱ τῶν σκευῶν κεφαλῆς. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 822. sq. *Schneiderum* ad *Nicandri Alex.* 432. p. 219. qui et nostri loci mentionem fecit. — Mox in Cod. legitur ἰδ' ὑελοκυκάδες ὄγχναι. Hoc epitheton *Suidas* omisit et loco laud. et iterum in ἐπισόδιον T. I. p. 798. γελγίδες καὶ ὄγχναι καὶ βριαὶ καὶ σταφυλαὶ δαψιλῆς οἶν. ἐπισόδιον. — *Reiskius* cum in apogr. Lipsi. invenisset ὑελοκυκάδες, correxit ὑετοκυκάδες. — Sic *aquosa pyra* appellari posse putabat. *Toup.* in *Cur. nov.* p. 169. ὑελοκύκαδες tentat: *cyathi* ad instar tumentes. *Suidas*: οἰόκαδες. οἱ λεγόμενοι φήληκες. φήληκας οἰδαίνοντας dixit *Aristoph.* *Pae.* 1165. — ὄγχνη h. l. pro *pyro sativo* accipiendum; ut passim. Conf. *Bod.* a *Scap.* ad *Theophr.* II. p. 89. Non inutile fuerit observasse, pyra in conviviis cum aqua fuisse apposita. *Athen.* L. XIV. p. 650. C. ὅτε δὲ τοὺς ἀπίους ἐν ὕδατι εἰσέφερον εἰς τὰ συμπόσια, Ἀλεξίς ἐν *Βρυτίᾳ* (f. *Βρυτίᾳ*. vide *Stob. Flor.* CIII. p. 558.) παρστήσιν διὰ τούτων· εἶδες ποτε Πεινώσιν ἐνθρόποις ἀπίους παρὰ κειμένους Ἐν ὕδατι πολλῶ. — V. 6. ἐπ' ἐισόδια. Vat. — ἐπισόδια vocari has ad potandum illecebras, quia veluti accessio sint potationis, et inter potandum, tanquam aliud agendo, deglutiantur, recte monuit *Reiskius*. — V. 7. φιλοσκήπων. Notandus *Pan*, baculo instructus. Intellige pedum, instrumentum pastorum. — „εὐστέρεθ' ὤχε hic est „coleata cuspide pulcre peculiatus; cui obscoena porrectus ab inguine palus.“ *Br.*

VII. Cod. Vat. p. 190. Ter hoc carmen *Kusterus* edidit: T. II. p. 18. in εἰσενδαί, ubi *Suidas* primum distichon excitat; T. III. p. 363. in ἐπήλυγες, ubi in contextu vers. 1. habetur; denique T. III. p. 121. in πίτες. *Reisk.* *Anthol.* nr. 494. p. 41. Hinc *Goets* in *Diff. de*

Porphyr. c. II. p. XXXII. ubi veterum loca collegit, in quibus aquarum scaturigines in antris Nympharum commemorantur. — Sofander venator Nymphis, Pani et Mercurio cervorum spolia dedicat. — V. 2. λείβουσαι. apogr. Lips. Nostrum est in Cod. Vat. et ap. Suid. in πρῶν T. III. p. 170. in πρῶνες ibid. p. 217. et in σή-
 λυγγες. — σκολίδες flexuosus. — §. 142.] V. 3. Suidas in πίτυς vitiose Π. τειχέσσα. Vocale et canorum vocatur Panis facellum propter ipsius dei cantum. — De καλῷ vide ad Apollonid. Ep. IX. — V. 4. κασσαίης. Vat. Cod. et apogr. Lips. unde Κρεσσίης fecit Reiskius. κασπίης Kusterus. — »Κασταλίας. Sic e Salmasii emendatione. »In codice [in interpolato apogr.] κασπίης. quod metro »quidem non repugnat, sed rei veritati: apud Graecos »Pani habitus honor, nullus autem apud barbaras gen- »tes Caspii montis vicinas. Melius forte, κερυνίης repo- »situm fuisset. Corycium antrum Nympharum et Panos »sacrum erat. Sed quid reponi possit, facilius est dicere, »quam quid revera fuerit. Κασταλή fontis est nomen, »qui Musis erat sacer, et hic alienum est.“ Br. For-
 tasse frustra in his loci nomen quaeritur. Scripserim
 equidem:

τὴν ὑπὸ [τῆς] λασίης ποσὶ λείλογχε πέτρης.

quam ad radices horridae hujus petrae habet. Agatbiās
 Ep. XXIX.

Παυλὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρίκλῆς
 κνακὸν ὑπηνήταν τόνδ' ἐνέθῃκε τράγον.

Plato Ep. XIV. λάσιον δρυάδων λέπας. Marian. Ep. III.
 ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην. — Pro λείλογχε Vat.
 vitiose λείλογχε. — V. 5. ἰερά τ' Vat. Cod. quod ipsum
 desiderabat Br. pro vulgato ἰερά δ'. — κερυνταῖσι. Cod. —
 κέρμνα γερανδρέου. Vetustum intellige stipitem, ad quem
 venatores captarum ferarum cornua aliasque exuvias af-
 figere solebant. Vide Passerat. ad Catull. p. 44. et Schot-

zum in Obfl. L. I. c. 12. — γεράνδρους. αἱ παλαιαὶ δένεες.
καὶ τὰ παλαιὰ δένδρεα γεράνδρους. *Apollon. Rhod. L. I. 1118.*
πρόχυν γεράνδρουον. *Erycius Ep. IX. αὖα ἐκτάμνοντι γεράνδρουα.*
Vide *Spanb. ad Callim. H. in Jov. 22. p. 38.* — V. 6.
λίθολογέες. Var. Cod. et ap. *Lips.* Emendavit *Reisk.* ex
Kustero. Cf. *Pierfon.* ad *Moer.* p. 53. Intelliguntur la-
pidum acervi, qui Mercurio solebant exstrui, ἑρμαῖα sive
ἑρμανεες appellati. Vide *Schol. in Homeri Od. π. 471.*
ad quem locum *Eustatbius* quoque p. 625. 30. multa
de ἑρμού λῃφοις disputat. Qua forma fuerint, intelligitur
ex *Strabone* L. XVII. p. 1173. B. ubi vide *Casaubonum.*
In ejusmodi lapidum struem scriptum Epigr. ἀδίσπ.
CCXXXIV. ubi vid. not. — V. 7. δέχοισθε. Var. a pr.
man. — V. 8. ἐλαφηβολίης. *Kuster.* ex interpolato Co-
dice. In membranis ἐλαφοσσόης legitur. Id ex apogr.
Lips. *Reisk.* restituit; tanquam longe elegantius. A σῶος,
impretus, (*Hesych.* ἡ δερμή.) derivatur σῶω et σόω. Hinc
σόιδες, quod vocabulum *Is. Vossius* praeclare detexit in
glossa *Hesychii*: σόιδες ἢ σοβάδες, διὰ τὸ σσεοβῆσθαι ἐν τῇ
βακχεύειν. σῶος γὰρ ἡ δερμὴ καὶ φορέα. — Sed uno tantum
σ. scribendum ἐλαφοσσόη, quod sine metri detrimento
fieri potest. Hujusmodi enim literae in pronuntiando
duplicari solent.

VIII. Cod. Vat. p. 192. Totum hoc carmen exstat
ap. *Suidam* in ὄλπν T. II. p. 680. *Reisk. Anth. nr. 508.*
p. 49. Simonis filio, natales celebranti, poëta ampul-
lam aeneam muneri mittit. — V. 1. ὄλπαι, quarum in
palaestra erat utilitas, (vide *Intpp. Theocrisi* Eid. II. 156.)
proprie δερματῖναι, coriaceae, fuisse videntur. Sed hoc non
urgendum. *Theocr.* Eid. XVIII. 45. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος.
Acbaeus ap. *Athen.* L. X. p. 451. D. λιθάργυρος δ' ὄλπν
παργυρεῖτο χρίσματος. *Stesichorus* in Helena, eodem aucto-
re l. c. λιθαργύρεον ποδονιπτῆρα dixit. Hujus fortasse mate-
riae *Crinagorae* ampullam fuisse suspicatur *Schneiderus.*
Vide eundem in *Lexic. crit. v.* — Cur appelletur haec

ampulla opus indicum, se ignorare fatetur *Reiskius*. Nec mihi quidquam de Indorum in hujusmodi artibus peritia constat. — V. 3. Verba *ὡς Σίμωνος* omittit *Suidas*.

IX. Cod. Vat. p. 205. *Reisk.* Anth. nr. 542. p. 64. Rosae, media hyeme florentes, ad puellam, natales celebrantem, missae loquuntur. — V. 1. ἦνθαι μὲν. Cod. Vat. et *Reisk.* — Non satis causae erat, cur membranarum lectio rejiceretur. Olim rosae verno tempore florebant; nos autem nunc calices media hyeme reclusimus. — V. 3. σὺ ἐπὶ μ. γενέθλη. Vat. Cod. σὺ improbabat *Br.* probabat *Schneiderus*. — σοὶ ex apogr. Lipf. protulit *Reisk.* — V. 4. λεχέων. Desponsata igitur fuit puella, cui rosae mittebantur et jam nuptiarum dies instabat. Sic haec accipienda videntur. — V. 5. καλλίστη στεφθῆναι. Vat. Cod. et apogr. Lipf. unde *R.* fecit καλλίστης στεφθῆναι. *pulcherrimae mulieris tempora cingere*. Quanto elegantior *Br.* lectio! Videretur autem scribendum: καλλίστης δ' ὀφείδῃναι. unde depravationis fons etiam melius apparet.

X. Cod. Vat. p. 206. *Reisk.* Anthol. nr. 547. p. 66. Non satis perspicuum carminis argumentum. Scriptum est in Demosthenem Milesium, qui, ni fallor, triplicem inter tubicines victoriam Olympia reportaverat. Nam σαλπικταὶ quoque inter se certabant, in ara stantes, quae Olympiae erat, ἐν ἄλτει. *Pausan.* L. V. 22. p. 434. Cf. ad Epigr. ἀδέσπ. in *Lectr.* p. 274. (Ed. Lipf. CCCXIII^b.) Ut de ejusmodi potissimum victoria hoc carmen explicari velim, efficit tertium distichon. — Non tamen tam certa est haec interpretatio, ut alia locum habere nequeat. — V. 1. Τυρσηνῆς. Vide not. ad *Tymnae* Ep. I. — V. 2. στερνές. τραχέως. De undis rauco strepitu ad litus allisis, passim. *Apollon. Rb.* L. II. 323. στερνές δὲ πῆρι στρυφελῇ βρέμει ἀκτὴ. *Antip. Theff.* Ep. LXIX. θάλασσα — στερνές ἀπὸ φωνῆς παρ' οὐατα. Vide *T. H.* ad *Hesych.* v. ἀστερνές.

— V. 3. *δ πρην*. Paulo contortius haec videntur dicta. Sensum hunc esse puto: Praeteritum tempus tubae sonum in binis victoriis audivit; plures binas o certaminibus victorias reportarunt, sive tuba inter tibicines, sive alio certaminis genere, victoriā ad sonum tubae renuntiata. — V. 4. Sic haec leguntur in membr. Vat. ubi vers. sq. *Μιλήτου* habetur. In apogr. Lipf. *τρισσοῖς ἤγαγες ἐν στεφάνοις ἂ. Μιλήτον*. *Reisk.* ἤγαγες dedit, a verbo ἀγάγω. — Lectio Cod. Vat. in versu quinto *Μιλήτου* efficit, ut scribendum putem:

εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοὺς ἤλασας εἰς στεφάνους,
ἑστὸς Μιλήτου, Δημόσθενες —

*Quum tu autem usque ad trinas victorias progressus sis, fateri auctum est, tubam nunquam graviolem edidisse sonum, i. e. nunquam tubicinem tubam fortius inflasse, sive, metaphorica significatione, nunquam ab ullo clariorem victoriam reportatam esse. ei causam indicans supra illustravimus. Recte ἤλασας εἰς στεφάνους. Sic Epigr. ἀδίσπ. DCLIII. ἐς γὰρ ἄκρον Μούσης καὶ ἥβης ἦκον ἐλάσσας. Aelian. H. A. X. σοφίας εἰς ἄκρον ἐληλακότα ἄνδρα. Alciphron L. III. p. 280. εἰς ὅσον ἀμηχανίας ἐληλάκειν. Erycius Ep. XI. ἤλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόνον. — Recte etiam ἑστὸς Μιλήτου. — κώδων. idem quod σάλπιγξ. Vide not. ad Hedyli Ep. IV. (VIII) p. 338. — V. 6. cum parte praecedentis versus laudat *Westen.* ad N. T. II. p. 155. ubi similia de ἀλλῶν βόμβῳ collegit.*

¶ 143.] XI. Bis legitur in membran. Vat. p. 169. et p. 205. Plan. p. 440. St. 573. W. Marcellus, qui puer in bellum profectus erat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen et Ep. XV. ad Octaviae, sororis Augusti, filium referenda esse monuit *Br.* post *Dorvillium* in Vanno crit. p. 192. qui de bello Cantabrico circa ann. U. C. 729. confecto agi censebat. Qui cum anno 731. e vita excefferit (*Dio Cass.* LIII. 30. p. 725.),

viceſimo aetatis anno vixdum ſuperato (vid. *Vellej. Pa-
terc.* II. 93.), hoc carmen paulo ante ejus obitum ſcri-
ptum ſit, neceſſe eſt. — V. 2. „*κερναῆς*. Sic libri omnes.
„At aptius videtur epitheton, quod habet Suidas in
„*σκυλοφόρος* [T. III. p. 340. ubi prius diſtichon excita-
„tur]. Bis in membranis legitur hoc carmen: uno loco
„ſcriptum *τέρμα*, in altero *τέλσα*. Minus obviae vocis
„notiorem eſſe gloſſema ſuſpicari quis poſſet. At *τέλσον*
„in ſingulari a poëtiſ uſurpatum ſcio: plurale *τέλσα* le-
„giſſe non memini.“ *Br.* At quam multa in carmini-
bus Anthologiae occurrunt *ἄπαξ λεγόμενα*! Recentiores
illi Graeculi priſcam linguam ſaepe immutarunt, vel
novas formas fingentes, vel veteres nonnihil deſtēten-
tes, vel denique raro obvias et archaicas formas ex ve-
tuſtate eruentes, cujus generis *τέλσα* fuiſſe videtur. In
nullo Graecorum, qui ſuperſunt, occurrit *ἐντος*, cum
ἐντεα omnes dixerint; nemo tamen dubitabit, quin in
fr. *Archilochi* III. 2. forma ſingularis numeri recte a
Brunckio reſoſita ſit. Nec *Heſyobii* ſoſpicator a forma
τέλσα abhorruit, cum in gloſſa: *τέλσας. ſτροφάς. τέλη.
πίερατα* — ſuſpicaretur *τέλσα* olim ſcriptum fuiſſe, litera
ς e concurſu ſequentis vocabuli adhaerente. — V. 4.
οὕτως. Vat. Cod. utroque loco.

XII. Cod. Vat. p. 186. „Edidit *Dorville* ad Charit.
„p. 30. abſque ulla vitii ſuſpicionē; de quibusdam ni-
„mis anxius eſt *Pierſon*. Veriſim. p. 90. quae mihi bona
„et non ſollicitanda videntur.“ *Br.* Anth. *Reiſk.* nr. 488.
p. 38. Vota facit poëta pro incolumitate fratris Euclidis,
eo die, quo ille primam barbā depoſuit. — V. I. 2.
profert *Weſſen.* ad Nov. Teſt. I. p. 317. — ἦδε apogr.
Lipſ. quod R. correxit ex *Dorvillii* exemplo. — V. 2.
εὐλόχη corrigit *Pierſon.* ex *Callim.* Ep. XXI. ubi vulgo
εὐλοχος legebatur, nunc vero ex Vat. Cod. *ἐς λέχος* emen-
datum eſt. Neque hic locus emendatione eget. — Veteres
μείλιχος et *μειλίχιος* dicebant. *Suid.* *Μειλίχια καὶ μείλιχιος.*

πρῶτος. χρηστὸς. *Hesych.* Μελίχ. ἡδίστα. γλυκεία. προσήνη. ἐπιεική. Diana, quae puerperii dolores mitigat. — V. 3. ἔτ' ἄχνοος. antequam juvenilem aetatem attingeret; ad praeteritum tempus verba referenda. — ἡὔξατο. *Reisk.* — V. 4. τὸ πρῶτον ἔαρε. quod *Apollonid.* Ep. VIII. ἡδὺ πνευμένην πρῶτον θέρου vocat. — V. 5. δέχοισθε. Cum emphasi videtur dictum. Dii, quos benigno animo et propitii respiciunt, eorum munera dicuntur δέχεσθαι; finaliter, aspernari et rejicere. — Sententia ducta videtur ex *Ansip. Theff.* Ep. XXI.

XIII. Cod. Vat. p. 186. Edidit *Dorville* in *Vann. crit.* p. 190. in *Obss. Misc. Nov. Vol. I. P. III.* p. 154. *Reiske* in *Anth.* nr. 489. p. 38. Poëtae pro Antonia ad Lucinam preces. Vers. 6. dubitari non patitur, quin de Antonia minore, Antonii triumviri ex Octavia filia, agatur, quam Drusus, Liviae filius, in matrimonio habebat. Vide *Plutarch.* Vit. Anton. T. I. p. 955. F. *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 885. — V. 1. Εἰλειθυῖαν. Vat. Cod. et *Reisk.* Ἐλειθυῖαν *Dorv.* Ilithyae plurali numero occurrunt ap. *Homer.* Il. λ. 270. et τ. 119. Earum mater Juno. Cf. *Eustath.* ad Il. λ. p. 781. 20. Εἰλήθυιαί τε Ἥρας θυγατέρες. *Aelian.* H. A. VII. 15. et X. 47. — Ἥρη δέ. Vat. et apogr. Lips. τε *Dorvill.* — κορυμνὴ, τελείη ex ingenio scripsit *Reisk.* Sed poëta Junonem saepius non sine gravitate compellat. — Junonem τελείην autem, una cum Jove τελείῳ, Venere, Suadela et Lucina novi sponsi potissimum invocabant, teste *Plutarcho* T. II. p. 264. B. Quo sensu illis τῶν τελείων cognomen tributum sit, apparet ex *Aeschyl.* Agam. 982. Ζεῦ, Ζεῦ, τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει. Idem in *Eumen.* 26. τέλειον ὕψιστον Δία. — V. 2. πατρὸς *Reisk.* qui versu 1. μήτηρ dedit. — V. 4. Ἠπίωνος. Noster Ep. XVI. φάρμακα πρηεῖς οἶσθα παρ' Ἠπίωνος. Ap. Epidaurios colebatur, ut Aesculapii conjux. *Pausan.* L. II. p. 177. Ut mater complurium numinum, quae sanitati conservandae praesunt, laudatur ap.

Aristidem T. I. p. 46. 3. ed. Oxon. οἷς ἰασώ τε καὶ Παν-
 ἀκεια καὶ Αἴγλη σὺνέστι καὶ Ὑγία, ἡ πάντων ἀντιρροπός,
 ἠπιόνης δὲ παῖδες ἐπώνυμοι. ut h. l. egregie emendavit
Valchenar. in *Diatr.* p. 290. B. quem vide. — V. 5. γε-
 γηθ. ap. *Lips.* — γεγηθήσειε, tanquam a verbo γεγηθέω,
 dedit *Reisk.* — πόσις est *Drusus*, *Liviae* ex *Claudio Ne-*
rone. filius; μήτηρ, *Ostavia*, *Augusti* soror; ἑκυρά, ipsa
Livia.

XIV. *Cod. Vat.* p. 395. Edidit *Pauw* ad *Anacr.*
 p. 3. *Dorvill.* Vann. crit. p. 185. *Jensius* nr. 19.
Anthol. Reisk. nr. 670. p. 120. Conf. *Fischer.* ad *Anacr.*
 p. 507. ed. nov. — *Antoniae* poeta *Anacreontis* codi-
 cem dono offert. — V. 1. βιβλων. R. — V. 2. πεντάς.
 In quinque igitur libros *Anacreontis* carmina descripta
 fuerunt, in eo saltem codice, de quo h. l. agitur. De
 numero librorum vide *Dorvillium* l. c. et qui ejus vesti-
 gia pressit, *Fischerum* in not. ad *Anacr.* p. 3. — V. 2.
 Sic *Epigr.* XLI. ἦν γὰρ ἅπαντα δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοι
 χαρίτων. — V. 3. In *Cod. Vat.* sic: Ἀνακρείοντος ἄς δ' Τήϊος
 ἡδὲς πρέσβυς. Sequ. versu autem verba ἡ σὺν Ἰμέροις a re-
 centiore manu sunt addita. *Dorvillius* in libro interpo-
 lato invenit: ἄς Ἀνακρέων ἡδὲς πρέσβυς δ' Τήϊος. quae verba
 ille sic transposuit, ut *Br.* exhibuit. Minori mutatione
Heringa in *Obsf. crit.* p. 193. ἄς Ἀνακρέων δ' πρέσβυς ἡδὲς
 Τήϊος. Fateor, hos conatus mihi nec valde verisimiles, nec
 elegantes videri. Si illis et meam qualemcunque con-
 jecturam adjicere licet, verba ἡδὲς πρέσβυς ex glossemate
 versui adjecta esse arbitror, cum fortasse scriptum esset:

Ἀνακρέων ποθ' ἄς γ' δ' Τήϊος κύκνος.

Vocem κύκνος erat qui per ἡδὲς πρέσβυς interpretaretur.
Cygni enim vocantur poetae et senes. *Antip. Sid.* LXXVI.
 Τύμβος Ἀνακρείοντος, δ' Τήϊος ἐνθάδε κύκνος εὔθει. Ἑλικώνιος
 κύκνος *Pindarus* vocatur ap. *Christodor.* in *Ecphr.* p. 470.
 Sed nota res. Ad utramque notionem, cantoris et senis,

facit *Eurip.* in *Herc. Fur.* 692. — *Reiskius* tamen totum hunc locum, ἄς — ἱμερος, tanquam novi Graeculi miserabile scholion a sua editione exulare jussit. Exemplum diverforum metrorum, in uno carmine commisturum, collegit *Dorville* in *Vann. crit.* p. 186. — V. 5. Ἀντωνίη, casu recto, *Cod. Vat. et Jenf.* — V. 6. ἐνεγκάμενην. Idem. Utrumque emendavit *Dorvill.* — ἱερὴ ἡώς. Dies natalitius esse videtur.

¶. 144.] XV. *Cod. Vat.* p. 449. *Plan.* p. 95. *St.* 139. *W.* In *Cod. Constantini Lascaris*, quem *Iriarte* descripsit, nomen κριναγόρου mutatum in κλιναγόρου. — *M. Claudio Marcello* (vide ad *Ep. XI.*) puero *Crinagoras Hecalen Callimachi* dono mittit. — V. 1. 2. Hoc distichon laudans *Schol. Aristoph.* *Eqq.* 753. ὧ νῆρ exhibet. — τορευτὸν ἔπος. carmen studiose expoliturum. Similia collegit ad hoc ipsum Epigramma *Benitezus* in *Fr. Callim.* *XL.* p. 429. ed. *Ern.* — πάντας ἔσεισε κάλως. (κάλως *Vat. Cod.*) in quo summo cum studio elaboravit. Proverbialem locutionem illustravit, nostro loco non neglecto, *P. Leopardus* in *Emend. L. X.* 8. p. 259. sqq. — V. 3. Ἐκάβης. Edd. quaedam veteres, ex prava correctione. δὲ ἢ Ἐκάλης. *Vat. Cod.* Hecales, quae Theseum hospitio apud se acceperat, historiam narrat *Plutarch.* *T. I.* p. 6. *B.* Cf. *Poliziani Miscell.* c. 24. Mirari subit, quod *Crinagorae* loci nemo meminerit ad fragm. *Callimachi* ap. *Suidam* in Ἰπαύλια, et *Etym. M.* in θάνατος, quod inter incerta fragmenta relatum est, nr. CXXXI. p. 494. cum, ex *Hecale* petitum esse, hic ipse locus manifestum faciat. Theseus, hospitale Hecales tugurium relinquens, haec dixisse videtur:

πολλάνι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξένοις καλῆς

μνησθμεθα· ξυὸν γὰρ Ἰπαύλιον ἔσκεν ἄπασι.

Idem poeta ap. *Schol. Aristoph.* ad *Acharn.* p. 266. τῶν δὲ εἰ πάντες ὁδοῖται· ἢ φιλοξενίην· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον. Hinc ei cognomen τῆς φιλοξένου adhaesit. *Plutarch.* *I. c.*

ἔσχε τὰς εἰρημένας ἀμοιβὰς τῆς φιλοξενίας. Perpetuus Callimachi imitator Nonnus Dien. III. p. 98. φιλοξείνσιο δὲ Νόμφης. XVII. p. 466. φιλοξείνῃ δὲ νομῇ Ἰλαον ὄμμα φέρον. — V. 4. μαραθῶν. Ad taurum Marathonium referendum. Vide Plutarch. l. c. — τοὺς ἐκ. π. Plan. et mox νεαρών. Utrumque ex Vat. Cod. emendatum. — V. 5. Utinam juvenile robur Thesei, et gloria, quae illius herois illustravit vitam, tibi, o Marcelle, contingat. — V. 6. κεινοῦ Brodaeus in suo exemplo invenit. — Pro εἴη ἀρέσθαι in marg. Vat. Cod. εἰνάρεσθαι legitur.

XVI. Anth. Plan, p. 346. St. 485. W. In laudem Praxagorae medici, cujus meminit Plinius L. XXVI. 6. p. 391. ubi Harduinus hoc Epigramma attulit, et Cornelius Celsus in Praef. p. 3. 6. Post quem (Hippocratem) Diocles Carystius, deinde Praxagoras et Cbrysippus, tum Herophilus et Erasistratus sic artem banc exercuerunt, ut etiam in diversas curandi vias processerint. — V. 2. πανάκω. Herba panacea (ipso nomine omnium morborum remedia promittente, ut Plinius loquitur L. XXV. 11. p. 363. ubi vide Harduin.) Aesculapius sibi manus inunxit, iisque in Praxagorae sinum demissis, pectus ejus artis salutiferae scientia implevit. Sic enim diu suas virtutes cum hominibus communicare putantur. Meleagr. Ep. XXIII. ubi vide not. Theocrit. Eid. XVII. 36. τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κόβρα Κόλπον ἐς εὐώδη βαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας. Callimachus ap. Schol. Pindari Nem. IV. 12. Gratiās rogat, ut manus in ipsius elegis abstergant: ἔλκετε νῦν, ἐλέγχοις δ' ἐνιψήσαοτε λιπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πουλὸν μενέσιν ἔτος. ubi Hemsterb. nostrum locum laudare non neglexit. — ἐνταῖς. Hanc ob causam omnia febrium remedia, omnemque vulnorum curandorum rationem tenes. — ἠπιόνης. Vide ad Ep. XIII. — V. 7. 8. Similiter Magnus Medicus T. II. p. 304. de Galeno:

χίρηνεν δὲ μέλατρα πολυκλαύτου Ἀχέροντος,
 σὺ παιονίῃ χειρὶ βιαζόμενα.

XVII. Anth. Plan. p. 292. St. 432. W. „Quis hic
 „sit Crispus, nescio. Si verum est lemma, locata fuerit
 „illius imago in vico, ubi tres Fortunae statuæ posita.
 „Verisimilius est factum carmen occasione trium Fortu-
 „nae statuarum, aut pictarum imaginum, quibus ornata
 „Crispi illius domus.“ Br. Banduri in Antiqq. CP.
 T. II. p. 838. de Crispo, Phocæ imperatoris genero,
 cogitabat; quem tamen alii Priscum appellant. T. II.
 p. 721. sq. Optime Schneiderus in not. mst.: „C. Crispus
 „iterum Consul A. U. C. 797. sub Claudio ap. Dio-
 „nem p. 960. nescio an idem. Tiberium quosdam sta-
 „tuis honorasse et funere publico mortuos, tradit qui-
 „dem Dio p. 869. sed de vivis tacet. Quid, quod ne
 „sermo quidem hoc loco est de imagine Crispi? Sed
 „vividus erat adhuc et fortunæ gradus altiores conscen-
 „dere cogitabat favore Tiberii.“ — V. 1 — 4. Tam be-
 nignus tuus et ad auxilium ferendum promptus animus
 multis fortunæ copiis indiget, ut ingenitum illud bene
 faciendi desiderium explere possis. — V. 4. *μύριον*. Al-
 dinae omnes et Asc. *μύριον* non de multitudinis tantum,
 sed frequenter etiam de magnitudine dicitur. *μύριος*
μόχθος, *μύριον κῦδος*, *μύριον ἄλγος* passim in Anthologia
 obvia. — V. 5. *κρείττων*. Caesar Fortuna potentior te in
 altiore honoris gradu collocet. Nam quæ Fortuna, nisi
 ab ipso profecta, satis firma videri possit? Sic fere *ἀρετὴ*
 explicari malim, quam placuit. Hesych. „*ἀρετὴν*, *ισχυρῶς*
ἡρμοσμένην. „*ἀρετὴς*, *ισχυρῶς ἡρμοσμένον*.

§. 145.] XVIII. Anth. Plan. p. 297. St. 436. W.
 Statuæ, in lemmate commemoratae, in ipso carmine
 nulla fit mentio. Agitur de Tiberii Neronis expeditio-
 nibus in Asiam et Germaniam. Missus est ab Augusto
 in Armeniam, ut Tigranem (secundum Suetonium Vit.
 Tib. c. IX. et alios, quos vide ad Dion. Cass. T. I. p. 738.
 et Vellej. L. II. c. 94.) in regnum restitueret. Vellejus
 solus Artavasdis causa hoc bellum susceptum esse tradi-

dit, nisi potius cum *Lipſio* legendum est: *regnum ejus Artavaſdi ereptum Tigrani dedit*. Cf. *Rubnken*. p. 383. Deinde in Germaniam miſſus egregie bellavit. Vide *Vellejum* L. II. 105. ſqq. *Sueton*. c. 9. *Dion. Caſſ*. p. 801. — V. 1. καὶ τὰ Ν. vulgo. quod an recte mutatum ſit, dubito. Nulla eſt antitheliſis. Mundus terminatur oriente et occidente; *etiam* Neronis res geſtae utrumque mundi finem attingunt. — V. 4. εἴχε. vulgo. εἶδε correxit *Jof. Scaliger* in not. mſt. et *Huerius* p. 29. — V. 5. δαδὼν κέρτος, i. e. vixit, ut paſſim ap. poëtas. — οἶδεν. Neronis virtutem experti ſunt, et qui ad Araxem et qui ad Rhenum habitant.

XIX. Cod. Vat. p. 394. Edidit *Jenſ*. nr. 18. Anth. *Reiſk*. nr. 669. p. 119. In nuptias regum, neſcio quorum, Aegypti et Libyæ, quorum ſocietate has terras in poſterum inter ſe conjunctiſſimas fore, poëta auguratur. *Reiſkius* hoc carmen non *Crinagoræ*, certe non ei, qui ſub Auguſto vixerit, ſed fortasſe *Callimacho* tribuendum eſſe ſuſpicatur. Reſpici enim ad nuptias *Berenices*, quæ *Magæ*, *Cyrenarum* præfecti, filia fuit, cum *Ptolemaeo* *Euergeta*. Vid. *Juſtin*. L. XXVI. 3. coll. *Pauſan*. L. I. p. 17. ſq. Inciderunt hæ nuptiæ in *Callimachi* ætatem, etſi annus ipſe ignoretur. — V. 2. τέμνει. Nilus ab *Aethiopibus* in Aegyptum decurrens, *Cyrenæ* incolas et regno *Cyrenaico* adjunctos populos ab Aegyptiis ſecernit.

XX. Cod. Vat. p. 403. Edidit *Jenſius* nr. 15. *Reiſk*. in Anth. nr. 666. p. 118. *Weſſeling*. ad *Diodor*. Sic. T. II. p. 591. et ex eo *Toup*. Em. in *Heſych*. T. IV. p. 354. Corinthi, a peſſimis civibus habitatae, ſortem poëta conqueritur. Reſpicitur nimirum ad libertinorum coloniam, quæ Julio Caſare quintum Conſule A. U. 710. in Iſthmum deducta eſt. Vide inprimis *Strabon*. L. XVII. p. 833. *Pauſan*. L. II. p. 111. et p. 116.

quos laudat *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 377. — V. 1. οἶους ἀνδ' οἶων. Sic loquuntur veteres. *Euripid.* *Alcest.* 142. ὦ τλήμον, οἷας οἶος ὦν ἀμαρτάνεις. *Sophocl.* *Antig.* 942. οἷα πρὸς οἶων ἀνδρῶν πάσχω. Plura vide a *Wysenbachio* collata in *Bibl. crit.* T. III. P. II. p. 21. — V. 2. ἀμμορίη. *Vat. Cod.* — V. 3. „Scriptum in *Cod.* „αὐτίκα καὶ γὰρ ἡ χθαμαλωτέρη. corrupte. Utinam mari „submersa fuisses! Sed ne sic quidem locus sanatus est: „nam recta loquendi ratio nomen hic in quarto casu „requirit: Κόρινθε, εἶθε σε κείσθαι χθαμαλωτέρην πόντου καὶ „ἐρημοτέρην — quod non patitur versus. An χθαμαλωτέρην scribendum adverbialiter, et ἐρημοτέρην? aut sic refigendus locus?

„ὦ φίλεις ἡ πόντου χθαμαλωτέρη εἶθε Κόρινθε
„κείσθαι, ἡ Λιβυκῆς ψάμμου ἐρημοτέρη.“

Brunck. Wesselingius et post eum *Toup.* αὐτίκα καὶ γὰρ ἡς. Sine sensu. *Reiske* refinxit: Ἀστυπαλαίας ἡ χθαμαλωτέρα κείσθαι Κόρινθε, κείσθαι καὶ Λ. quae hic jaces humilior *Asty-palaea*, jaces desertior arenis *Libycis*. Recte fortasse vidit vir perspicacissimus, proprium urbis aut regionis nomen hic desiderari, sed non tanta licentia in membranarum lectionem grassandum, multo minus metrum tam graviter laedendum erat. — Minima mutatione legerim:

αὐτίκα δ' Αἰγείρας χθαμαλωτέρη — — —.

Perparum interest inter καιγας et δαιγείρας. Commemoratur Aegira inter eas urbes, quas mare obruerit. Vide *Jos. Scaliger.* ad *Hieron. Chron.* p. 123. et not. in *Bianor.* Ep. XII. 7. Sic Helice et Bura, quibus eadem calamitas accidit, passim, tanquam παροιμιαικῶς, commemorantur. — αὐτίκα cum κείσθαι jungendum. Ep. XII. καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων Εὐκλ. πολὺς ἄχρ' ἄγοιτε τριχός. Ep. XXVI. 5. ἤξω δ' αὐτίκα που καὶ ἐς Ἀστέρας. — V. 5. Pro διὰ πᾶσα *Reiskius* dedit διάπασμα, ut esset *direptum permixta*. Inutilis et inepta mutatio. Junge: ἡ πᾶσα διαδε-

θεῖσα θλ. — παλίμπερτοι, *servi nequam et inutiles*. δ πολλὰ
 κίς ἐπ' ἐμπολῇ μεταβεβλημένος, παλίμπερτος. *Harpocrat.* in
 παλίμπερα. *Chrysost.* Or. XXXI. p. 321. D. jungit παλίμ-
 περα καὶ παλίμπερα. Vide *Rubnen.* ad Tim. p. 205. —
 δεθεῖσα. Vat. Cod. et Jenf. — V. 6. Veterum Bacchia-
 darum, qui priscis temporibus Corinthi imperium tene-
 bant, ossa premere videbatur urbs, habitata civibus,
 prioribus illis nobilissimae urbis incolis dissimillimis.
 Quid in hac lectione tantopere offenderit *Reiskium*, non
 video. Ille tamen dedit: ὀλβία γ' ἀρχαίων δ. B.

XXI. Cod. Vat. p. 436. Edidit *L. Holsten.* ad
 Steph. v. Ἐρκύνιον p. 116. *Dorville* ad Charit. p. 423.
 et iterum in Sicul. T. I. p. 34. *Jenssus* nr. 13. Anthol.
Reisk. nr. 664. p. 117. — In aquas quasdam in Pyre-
 naeis, quae Caesaris adventu illustratae esse dicuntur. —
 V. 1. „Holstein habet Ἐρκυναίων e Msc. cod. cujus ubique
 „scripturam fideliter repraesentavit; quam lectionem
 „magis probo.“ *Br.* Magis etiam probabat *Heringa* in
 Obfl. p. 191. Sylva Hercynia pro remotissima aliqua
 regione dici potuit, sicut Σαλδεις. In Palatinis tamen
 membranis Ὀρκυναίων legitur, etiam *Dorvillio* teste. Nec
 fortasse male, modo scribas, spiritu mutato, Ὀρκυναίων.
 ὁ Ὀρκύνιος δρυμὸς est etiam ap. *Ptolem.* T. II. Geogr. XI.
 p. 57. Dubitat tamen *Dorv.* an non potius Ὀρκυναίων
 scribendum sit, an Ἐρκυναίων (hoc recepit *Reiskius*), cum
 etiam *Agarbias* in Prooemio v. 75. Hyrcanum sive
 Caspium sinum pro ultimis navigationis finibus posuerit.
 — μυχὸς de recessu montano non minus bene quam de
 sinu maris dicitur. Vide *Dorvill.* ad Char. l. c. — Σο-
 λδεντα. Libyae promontorium; vide *Herodotum* L. IV.
 43. p. 299. quo promontorio, *Scylace* teste p. 125.,
 navigatio in Oceano Atlantico terminabatur. — V. 2.
 Ἰλθης. Cod. et Jenf. Ἰλθῃ. *Dorv.* et *Reisk.* — Ἐπερίδαν.
 De Hesperidibus Libyae vide *Salinas.* ad Solin. p. 264.
 — V. 3. Gloria Augustum sequitur, quocunque iverit;

id quod Pyrenaei testantur fontes. Quibus enim ne lignatores quidem, circum eos habitantes, uti solebant, ad hos in posterum utriusque continentis incolae accederent. — Sic omnia perspicua, quae antea ob pravam distinctionem intelligi non poterant. *Heringae* conjecturas adscribere superfedeo. — 'Aquis autem, quibus illustrem famam auguratur *Crinagoras*, Augustus usus esse videbatur *Dorvillio*, cum, Cantabria domita, destillationibus jecinore vitiato, frigida balnea adhibere coepit, Antonio Musa auctore. Vide *Sueton.* Vit. Aug. 81. p. 153. ed. Ern. Vereor tamen, ne haec conjectura concidat, comparato *Dione* p. 720. et 725. ex quibus locis intelligitur, frigidae aquae medicinam ab Augusto nonnisi duobus annis post reditum ex Hispania fuisse adhibitam. — Ceterum color idem ap. *Nazarium* in Paneg. Constant. XVI. *Nusquam gradum extulisti, quin ubique te gloria quasi umbra comitata sit.* — V. 4. » Πυρήνης. Sic cod. recte. Vetustissimae regiae membranae, in quibus Dionysii Periegesis, v. 288. habent: » τοῖς δ' ἐπὶ Πυρηναίων ὄρος καὶ δάματα Κελτῶν. In edd. germanata & legitur Πυρρήναϊον. Sic etiam ap. latinos poetas » Pyrene prima producta. Infra tamen XXVIII. ubi » editi libri habent αὐρεα Πυρηναῖα, Vat. Cod. Πυρρήναϊα. Br. — ¶. 146.] V. 5. 6. Hoc distichon ab inepta interpretatione nescio cujus in Misc. Lips. IV. p. 127. vindicat *Dorville* ad Char. p. 117.

XXII. Cod. Vat. p. 432. Εἰς πρόβατον τρίτον καὶ νῦν εἰσι τοιαῦτα πρόβατα οὐκ ἐν Ἀρμενίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν Σκυθίᾳ. Edidit *Salmas.* de Homon. H. I. p. 165. *Sensus* nr. 154. Anth. Reisk. nr. 805. p. 176. — V. I. ἐνδοῦ Ἀράξει. Cod. Vat. Hoc *Pierfon.* ad *Moer.* p. 422. mutavit in ἐνθα γ' Ἀράξει. Reisk. in ἐνθεν. Initium carminis deesse suspicabatur *Salmasius*. — Ἀγαρική. *Salmasius* Agariam in Sarmatia Europaea quaerebat, quia Ptolemaeus fluvii Agari et promontorii Agarici in illa regione

mentionem facit. Putabat itaque, ovium istarum sobolem ex Agarrica Sarmatiae in Armeniam translata esse. Memoratur Agarra in Sufiana, prope Eulaeum fluvium, satis longo intervallo ab Armenia disita. Quum in eadem regione habeatur fluvius *Araxes*, qui ad Hecatompylas ortus in Persicum sinum effunditur, vide, an *Crinagoras*, τῇ ὁμωνυμίᾳ in errorem inductus, ovem, quae Persicae esset originis (Ἀγαρρική) et ad Araxen, Persiae fluvium, inveniretur, ad fluvium ejusdem nominis, sed illo longe notiolem, in Armenia collocaverit. — De fluviis, qui Araxis nomen antiquitus habuerunt, vide *Buberium* in Dissert. Herodot. c. XVIII. p. 190. — Caeterum *Schneiderus* hoc carmen refert ad Armenicam Tiberii expeditionem, quem vide ad *Oppian.* Cyneg. I. 378. p. 361. — V. 3. „Recte *Salmasius* μήλων, licet in Cod. scriptum sit μήλοις. Ordo, χαίται δ' αὐταῖς οὐκ ἔσιν ἅτε που ἐπὶ μαλακοῖς μαλλοῖς τῶν μήλων. Simile quid inde ovium quodam genere habet *Oppian.* in Cyneg. „τάχ' αἰγὸς ἂν ἀντιφερίζοι τρηχυτάτῃ χαίτῃ δυσπαίπαλος, οὐκ ἔσιν.“ Br. Cod. Vat. χαίται δ' οὐ μήλοις. *Reiske* dedit: χαίται δ' οὐ, μήλοις ἅτε που μαλακοῖς, ἐπίμαλλοι. at coma non est densa, crispa, mollis, qualis esse solet ovibus delicatis. — De ovibus *Plin.* H. N. VIII. 75. p. 478. *Istriae Liburniaeque pilo propior quam lanae, pexis aliena vestibus.* In Britanniae quoque partibus septentrionalibus oves pro lana pilos habent, a caprarum pilis parum diversos. Vide *Küstneri Beyträge zur Kenntniss von England*, Fasc. XVI. p. 146. — V. 4. ψεδνῶ, raris crinibus iisque asperis. *Homer.* Il. β. 219. φοξὸς ἔην κεφαλῇν, ψεδνῇ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. quod certatim expresse-
rent recentiores. Vide *Pierfon.* ad *Moerin* p. 421. sq. — V. 6. οὐ θαλίου. *Jens.* — In contextu Cod. et iterum in marg. οὐ θατίου. — V. 8. ἀλλὰ vitiōse in *Analectis.* ἀλλὰ legendum. — De forma γέα pro γαῖα vide *Eustath.* ad Il. ε. p. 2111. 7.

XXIII. Cod. Vat. p. 451. Edidit *L. Holsten.* ad Steph. v. Φαλαξ p. 338. *Jensf.* nr. 81. Anthol. *Reisk.* nr. 732. p. 147. Insula quaedam describitur, parva, sed fertilis, multaque incolis commoda praebens. — V. 1. εἰ καὶ με. Vat. Cod. et *Holst. Jensf.* εἰ χ' οἱ με πῶς ἐρῶσιν emendavit *Reiske*: *quamvis me dicent spatii exiguum, qui me forte mensi fuerint.* Hujus vestigia pressit *Toup.* in *Em.* in *Suid.* P. I. p. 160. ubi h. v. sic constituit, ut ap. *Br.* habetur. — V. 2. σταδίου. Vat. Cod. — V. 3. ἐπ' αὐλακα π. ἀρότερου. Vat. Cod. *Holst. Jensf.* — ἐπαύλακα junctim exhibuit *R.* cui vulgata lectio negotia fecit: πῶς ἀλεύρου conjecit. Mirum, Homericum locutionem οὐδ' αὖ ἀρόβης viro doctissimo non in mentem venisse. Hunc quoque vers. eleganter correxit *Toupius.* — V. 4. ἀκροδρύου. Omnes arborei fructus, qui corticem ligneum habent, ἀκρόδρυα vocantur; quin alii eandem vocem de quibuscunque fructibus arboreis usurparunt. Vide *Salm.* ad *Solin.* p. 430. C. *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. II. p. 89. 342. — V. 5. ἐπ' ἰχθύσι. Vat. Cod. *ἐπ' Jensf.* et *Holst.* — εὐαγρος. qui piscatoribus largam piscium copiam affert. — ἐπὶ ματρυ. Cod. Vat. *ματρυ* emendavit *R.* *Hesych.* Μαῖτρα. κύνων τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιοτάτων καὶ μα. Sic de patria sua gloriatur *Ovidius* II. Amor. XVI. 3. *Sol licet admoget tellurem fidere findat, Et micet Icarii stella proterva canis; Arva pererrantur Peligna liquentibus undis.* *Libanius* in *Antioch.* T. I. p. 283. ed. *Reisk.* — V. 6. λιμένων τ' ἥπιον. Vat. Cod. recte. Idem ἀτρεμνῇ casu recto. — Vitiose apogr. *Voss.* ἀτρεμνῇ ap. *Pierfon.* in *Verif.* p. 226. — V. 8. τῷ ἐπερῶσθην. Vat. Cod. *Holst.* — In lectione *Reiskiana*, τῷ ἐπὶ ὠρῶσθην, verba sic jungi debent: ἐθέμην τοῦτο τὸ ὄνομα, ἐφ' ᾧ ὠρῶσθην γελάσθαι. Nomen accepi, unde mihi fatale erat videri. Suspiciabatur *Reiskius*, respici ad Σόβοτα, quod nomen tribus insulis, inter *Córceyram* et *Epirum* sitis, com-

mune fuit. Vide *Strabon.* VII. p. 499. A. B. *Thucyd.* L. I. 47. Sed de una tantum insula in hoc Epigr. agitur, non de pluribus. Et fuerunt in eadem regione ἀλλαι νησίδες, οὐκ ἄξιαί μνήμης, secundum *Strabonem* l. c. quarum una fortasse hoc carmine significatur.

XXIV. Cod. Vat. p. 452. Edidit *Salmas.* in *Plin.* p. 597. A. Poëta navigationem in Italiam parans, Menippum geographum compellat, qui ipsum quasi manu per regiones peragrandas ducat. Respicitur hoc carmine Menippi Pergameni Periplus, quo internum mare tribus libris descripserat. *Marcianus Heracleota*: Μένιππος δὲ ὁ Περγαμηνός, καὶ αὐτὸς τῆς ἐντὸς θαλάσσης περίπλου ἐν τρεῖσιν ἡμέραις βίβλοις, ἱστορικὴν τινὰ καὶ γεωγραφικὴν ἐποιήσατο ἐπαγγελίαν. Vide *Dodwell.* in *Diff.* VII. Tom. I. Geogr. minorum p. 146. ubi Menippi fragmenta leguntur, hoc Epigrammate praemisso. Conf. *Fabricii* *Bibl. Gr.* T. IV. p. 614. not. 99. ed. *Harl.* — V. 3. διφέω. Vat. Cod. Notanda forma διφέω pro διφέω. — ἡγητῆρα περίπλου *Salmasius* interpretatur περιηγητήν. qui per singula ducat, memorabilia quaeque ostendens et describens. — V. 4. ἔχειν. *Homer.* *Od.* s. 34. Ἐχεῖν ἐρίβωλον, Φαιήκων ἐς γαῖαν. Eadem, quae Corcyra. Vide *Schol.* ad *Homeri* loc. et ad *Apollon.* *Rh.* L. IV. p. 984. — V. 5. ἀλλὰ σύλλαβέ μοι. operam mihi navare velis. Ἱστορεα κύκλον. Periplum illum, de quo supra. Vide *Salmasium* Praef. ad *Solin.* p. 11. ubi partem hujus distichi excitat, et ad *Solin.* p. 596. G.

Π. 147.] XXV. Anth. Plan. p. 9. St. 16. W. In Cod. Vat. p. 324. primo disticho adscriptum lemma: Κριναγόρεν. εἰς Ὁθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην. Versui tertio autem hoc: Ἀθῆλον. εἰς Ῥωμαῖον στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαιώς. *Scaliger* quoque in not. ap. *Huetium* p. 4. hoc distichon a reliquis separandum, idque a capite et calce truncum esse censebat. Verbum, ut σίγα, vel ἀρχεῖς per interrogationem, supplendum suspicabatur *Huetius*.

Qua-

Quatuor haec disticha unius carminis esse, mihi persuasum habeo, nec Vaticanani Cod. auctoritatem moror, qui saepissime jungenda discerpit et non initio solum carminum, sed in partibus etiam eorum lemmata ponere solet. Vide ad Ep. *Hegeſippi* IV. 5. 6. Vol. I. 2. p. 173. Quum in Anth. Plan. vers. 2. καλιπτολέμων legatur, *Bruncius* cum Vat. membr. κάλει πολέμων dedit, ut sensus esset integer. In idem incidit *Anonym.* Bibl. Bodl. cui etiam καλυπτόμενος in mentem venerat. Hoc illi praetulerim, nisi tum πάντων fulcro careret. Vatic. lectionem etiam *Dorvill.* probavit ad Charit. p. 607. Sed quo sensu haec dicta sunt? κάλει ὄρε. voca, invoca, in memoriam tibi revoca clarissima priscae aetatis facinora? Hoc mihi perquam insolenter videtur dictum. Deinde, quod etiam gravius, hac lectione et interpretatione admissa, sententiae hiant, sequentibus distichis cum primo nulla ratione coeuntibus. Adde, quod sic vocabulum καλιπτολέμων, quod et elegans est et supra liberiorum captum, expellitur. Quae cum ita se habeant, conjectura hunc locum tentari posse existimo. Quid? si scripserit Mitylenaeus noster:

Ὁδρυνάδην ΠΑΡΑΘΕΙ, τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα καλιπτολέμων

"Ἀρρίος αἰχμητὴς Ἰταλός" παρὰ χειμάσι — —

Arrius Romanus miles omnium, qui unquam claruerunt bello, Othryadis, Cynegiri, aliorum, facinora superat. Qui cum ad Rheni ripas jaceret, vulneribus tantum non confectus, et aquilam suis hostili manu eripi vidisset, contumeliam non tulit, sed exsiliens eum, qui vexillum tenebat, interfecit aquilamque servavit. — παραθεῖν pro superare dicitur, ut παρίεναι, παρέχεσθαι. — τὸ μέγα κλέος, absolute positum, nec ineleganter, ut mihi quidem videtur. Sic poetae abstractis, quae vocant, pro concretis uti solent. Qui omnes gloria superabat, μέγα κλέος dici potuit, ut homo malis obrutus συμφορὰ. Vide

Wesseling. ad *Herodor.* I. 13. p. 16. Possis etiam: ὄθρυνά-
δου — τὸ μέγα κλέος. — V. 3. ἄρεος. Vat. Cod. et Plan.
Ἄρριος debetur *Scaligero* ap. *Huetium* l. c. — Pro ῥήνου
in membr. Vat. Νελλου, vulgata tamen lectione supra
scripta. — V. 8. μῦνος. Hoc eximium tulit, hoc ei soli
contigit, ut, cum interficeretur, non vinceretur.

XXVI. Cod. Vat. p. 392. Plan. p. 46. St. 67. W.
Capella quaedam, quam Caesar, Augustus an Tiberius,
non constat, nave secum duxerat, ut dulcissimo ejus
lacte frueretur, se inter astra relatum iri sperat. —
V. 3. ἐπεὶ ex *Br.* emendatione, ut videtur. Vulgo et in
Cod. ἔπειτ'. Pro ἐφράσσατο vet. edd. omnes usque ad
Stephanum ἐφράσατο. Sed vide *Clark.* ad *Homer.* II. α. 140.
et ψ. 126. — V. 4. νηυσὶν σ. εἰσφράσατο. Vat. Cod. Hoc
mihi vulgata videtur verius. Certe ἡγάγετο glossam re-
dolet. — V. 5. Ut illa, quae Jovem aluit, capella inter
astra relata est, sic mihi quoque idem obtingere debet,
cum ille Jove nihilo minor sit.

XXVII. Cod. Vat. p. 452. In Plan. p. 84. St. 123. W.
hoc carmen *Philippo* tribuitur. Scriptum est in psittacum,
qui, cum e cavea aufugiens in sylvam rediisset, ibi quo-
que illud suum *Ave Caesar* repetebat reliquasque etiam
aves easdem voces pronuntiare docebat. — V. 1. λογο-
τευχεα. Ed. Fl. κύβητος. De *nassa* passim usurpatum, hoc
lōco de cavea viminibus contexta dicitur. *Pollux* X. 160.
κύβητι σιδηρᾷ ἀγγεῖον τι, οἷον οἰκίσκος δένδριος, παρὰ Ἡρόδοτον
καὶ Ἀρχιλόχῳ. Magnificam psittaci caveam describit *Stattius*
Sylv. II. 4. 11. At tibi quanta domus rutila testudine
fulgens, Connexusque ebori virgarum argenteus ordo. —
V. 2. ἀνθοφύει. variis coloribus picta. Quem non gemmata
volucris *Junonia* cauda Vinceret. *Stattius* l. c. v. 26. —
V. 3. ἐκμελετών. verba meditatus. *Stattius* v. 7. *Martialis*
L. XIV. 72.

Psittacus a vobis aliorum nomina discam:

Hoc didici per me dicere: Caesar ave.

Hanc potissimum salutationem psittacos docebant. Veterum loca collegit *Burmamn.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 428. — V. 6. *δαίμονι*, sic nude positum pro *Caesare, domino*, mihi valde videtur insoleus. Mallet:

τίς φθῆναι δύναιται ΔΕΣΠΟΤΑ ΧΑΙΡ' ἐνέπειν.

Domine salve. — V. 7. οὐρεσιν αἰσῶν δὲ K. Vat. Cod. δὲ σε K. Plan. Aliud quid latere videtur. Fortasse:

Ὅρφεος Θῆρας ἔπειθεν ἐν οὐρεσιν Ἰσα δὲ, Καίσαρ,
νῦν ἀκέλευστος ἅπας σ' ὄρνις ἀνακρέσεται.

— V. 8. ἀκέλευτος. Vat. Cod.

T. 148.] XXVIII. Cod. Vat. p. 403. *Crinagorae* tribuit, quod in Plan. p. 6. St. I. W. βάσσου inscribitur. Scriptum in Germanicum multa fortiter in bello gerentem. Interpretes haec referunt ad Germanicum Drusi et Antoniae minoris filium, de cujus in Germania rebus gestis vide *Sueton.* Vit. Calig. I. sqq. *Dion. Cass.* T. II. p. 823. et p. 864. — V. 1. πυρρῆναϊα. Vat. Cod. sed vide ad Ep. XXI. — βαθυγυγες. Edd. vett. βαδάγκες. Castigavit *Brodaeus*. — V. 3. ἀκτίων. Germanico, tanquam Jovi alicui, fulgura tribuit. De Glycone athleta *Anzip. Theff.* LXVIII. δ παμμάχων κεραυνός. Notum *Virgilii* Aen. VI. 842. geminos, duo fulmina belli, *Scipiadas*. ubi vide ill. *Heynium*. — V. 4. ἀστράπτων. *Virgil.* IV. Georg. 560. *Caesar dum magnus ad altum Fulminat Euphratem bello*. Hanc metaphoram illustravit exemplis *Oudendorp.* ad *Lucan.* I. 254. — V. 6. τοιαύταις. Non alias quaerunt numina nostra manus vertit *Grotius*. — δφείλεσθαι dicitur, ut *deberi*, pro *obnoxium esse*. *Enyo* igitur et *Mars* in Germanico majus quoddam numen agnoscant, cui suam ipsorum vim et potentiam debeant.

XXIX. Cod. Vat. p. 405. Anth. Plan. p. 6. St. I 2. W. Tutum et immotum Romanum imperium fore auguratur poeta, quamdiu invicta Caesaris dextra reipublicae gubernaculum teneat. — V. 1. πλημύραν. Nec si maxi-

mae malorum undae irruerint. Dubito, an πλημύρα sensu proprio de oceani fluctibus in terram redundantibus, an de hominum, oceanum accolentium, copia accipiendum sit. Sequenti certe versu ῥῆνος de Germaniae copiis dictum videtur. Cogitavit poeta de prodigioso graecorum scriptorum commento, qui flumina a Xerxis exercitu exhausta tradiderunt. *Herodotus* L. VII. 21. p. 520. τί γὰρ οὐκ ἤγαγε ἐκ τῆς Ἀσίας ἔθνος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα Χέρξης; κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἀπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; *Diodor. Sic.* T. I. p. 407. φασὶ τοὺς ἀνείους ποταμοὺς διὰ τὴν τοῦ πλῆθους συνέχειαν ἐπιλιπεῖν. Vide, quae de hac re collegit *Wernsdorf.* ad *Himer.* Or. II. p. 408. — V. 4. Major in fine versus ponenda distinctio, quae omissa est in Ed. Lips. — V. 5. 6. Eleganter et ingeniose *Cr.* usus est imagine ap. *Homer.* Il. μ. 132. sqq. quam exornavit *Virgil.* Aen. IV. 441.

annofo validam cum robore quercum

Alpini Boreae nunc hinc, nunc flatibus illinc

Eruere inter se certans: it stridor et alte

Consternunt terram concusso stipite frondes:

Ipsa haeret scopulis.

XXX. Cod. Vat. p. 513. Plan. p. 38. St. 56. W. „Vide Meursii Eleusinia p. 48. Athenis initiatus fuit „Augustus, cujus exemplum probabile est multos Romanorum secutos fuisse. Quaedam in hoc carmine e Vat. „Cod. emendata.“ *Br.* Tractavit hoc carmen *Scaliger* ad *Tibull.* p. 168. sq. Initiatus est Augustus A. U. C. 723. narrante *Dione Cass.* T. I. p. 635. *Suet.* Vit. Aug. c. XCIII. — V. 3. ἐν ἐκείναις. Plan. ἂν ἐκείναις Vat. Cod. — V. 4. Δημήτρεος μεγάλας νόκτας. Vat. Cod. Etiam in Plan. μεγάλας. Haec igitur non ex Vat. membranarum, sed ex conjectura mutata sunt, quod *Br.*, ut videtur, lectorum celatum voluit. Et profecto longe acutior et probabilior emendatio *Jes. Scaligeri* in not. mss. et ad *Tibul.*

lun. l. c. ὄφρα κ' ἐπαινῆς (possis etiam ὄφρ' ἂν ἐπαινῆς) Δ. μεγάληας ν. Hoc enim epitheton deabus, quae mysteriis praesunt, tribuitur. De ἐπαινὴ Περσεφόνηα vide *Gracivint* in *Leclt.* Hesiod. c. XXIII. ad Theog. 768. p. 116. — V. 5. καὶν. vulgo. De mystarum felicitate, etiam post fata, loca collegit *Brod.* et *Valck.* ad Eurip. Hipp. p. 163. Ad nostrum locum imprimis facit *Sophocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. E. ὡς τρισάββισι καίνοι βρωτῶν, οἱ ταῦτα διερχόμεντες τέλη Μόλουσ' ἐς ἄδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκὼ Ζῆν ἔστι, τοῖς δ' ἄλλοις πάντ' ἐκὼ κακῶ. quod facete dictis occasionem dedit, quae narrat *Plutarch.* l. c. et p. 224. E. — V. 6. ἐς πλεόνων. ad inferos. Vide *Leonid. Tar. Ep. LXXIX.* 6. *Eustath.* ad Il. ε. p. 451. 34. *Casaubon.* ad *Diogen. Laërt.* L. I. p. 67.

XXXI. Cod. Vat. p. 402. Plan. p. 51. St. 73. W. — Historia de muliere, quae cum stans in litore vestem ablueret, a fluctu redundante in mare delata periit. — V. 1. κροκάλῃσι. vulgo. — Π. 149.] V. 5. πενή. Vat. Cod. Paupertatis onere simul cum vita liberata est. — τις θαρσύνει. Quis, quaeso, mari confidat, nave conscensa, cum ne ii quidem, qui in terra versantur, ejus furorem et saevitiam effugere queant. οἱ πεζοὶ opponuntur τοῖς ναύταις, ut in *Ep. Meleagri LXXX.* 6.

XXXII. Cod. Vat. p. 445. cum nota: ἀδιανόητον παντελῶς. »Carminis hujus ultimum tantum distichon in „Planudea legitur [p. 87. St. 127. W.]. Integrum jam „dederat Huetius in not. ad Anthol. p. 11. ita ut in „notis ad Hesychium v. πῖας T. II. p. 959. non recte „ineditum dicatur. Ibi prolatus secundus pentameter „absque ulla emendatione, quam nec tentavit *Huetius*: „foede tamen corruptus est; nec ipse quid reponendum „sit excogito. Latet animalis nomen, cujus renium „adeps gravi odore canes fugat, aut eorum latratum „cohibet. Quodnam id sit, dixerint rerum naturalium

„peritiores.“ *Br.* Artificium narrat, quo Ligures latrones ad canes fallendos utebantur. — V. 1. ἔρδοι τὴν ἑμαθεν τις. Paroemia passim obvia, *Aristoph.* *Vesp.* 1432. paulo plenius: ἔρδοι τις ἕκαστος τὴν εἰδεῖν τέχνην. *Cicero* *Tusc. Qu. L. I.* 18. *Quam quisque norit artem, in hac se exercent.* — *Unumquemque hoc agere debere, quod nosset,* Alexander Severus solebat dicere, ap. *Aelium Lampr.* *T. I.* p. 998. Per parodiam *Seraticus* ap. *Athen.* *L. VIII.* p. 351. E. ἄδοι τις ἢ ἕκαστος εἰδεῖν τέχνην. Vide *Gatacker.* de *St. N.* *Instr.* p. 129. sq. *Valckenar.* in *Diatr.* p. 76. C. et *Lenner.* ad *Phalar.* p. 246. — Pro ὅπου saltem ὅπως scribendum, nisi reconditior latet lectio. — V. 4. *Aelian.* *H. A. L. I.* 37. p. 41. Θηρίων δὲ ἀλεξιφάρμακον ἦν ἄρα πάντων πιμελὴ ἐλέφαντος, ἣν εἰ τις ἐπιχρίσαιο, καὶ εἰ γυμνὸς ὁμοσε χωροῖν τοῖς ἀγριωτάτοις, ἀσινὴς ἀπαλλάττεται. Ad h. l. *Schneiderus* certissima emendatione hunc versum refinxit sic:

χρίονται νεβρῶν (sive νεφρῶν) πῶς ἀνεστίνουσιν.

comparato *Anatolio* in *Fabricii Bibl. gr. T. IV.* p. 300. — V. 5. ψευδόμενοι. quo facto fallunt nares canum. — V. 6. βήτεροι. *Vat. Cod.* — Λιβῶν temere tentabat *Bradaeus.* — ἀγαθῶν. *Cod. Var.* In marg. ἀγαθῶν.

XXXIII. *Cod. Vat.* p. 394. *Plan.* p. 107. *St.* 157. *W.* Animum ab inani divitiarum spe et cupiditate ad jucundiora Musarum negotia revocat. — V. 1. ὦ δειλ. vulgo. ἐπ' ἑλπ. *Vat. Cod.* — V. 2. πατηθεῖς. de animo spe metuque suspenso. Quibus parva spes relicta, ἐπὶ λεπτής θλipsis ὀχεῖσθαι dicuntur, ap. *Aristoph.* *Eqq.* 1241. quod illustravit *T. H.* ad *Lucian.* *T. I.* p. 216. *Bip.* *Philo* de *Temul.* p. 245. C. ἀνδρωποι κεναῖς αἰσρούμενοι δόξαις. *Julius Caesar* paulo ante, quam inimicorum succubuit insidiis, sibi visus est ἐπὶ τῶν νεφρῶν μετέωρος αἰσρούσθαι καὶ τῆς τοῦ διδῶς χειρὸς ἀπτεσθαι. *Dio Cass.* *T. I.* p. 392. 1. — V. 3. Junge ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ὄνειρα ἀφένοντο διαγράφεισθαι. quo-

usque tibi alia super aliis divitiarum somnia finget? — *ὄνειρα*. vana illa vota, cum spe exoptati eventus conjuncta, quibus animum per otium pascimus. — V. 4. *οὐδέ τί νῦν*, vulgo. — Nihil hominibus sponte, absque laboribus et studio, contingit. — Aliam sententiam hoc loco exspectabam, praesertim cum haec ne per se quidem spectata satis veritatis habeat. — V. 5. *ἄμυδρά. ἀφανῆ. σκοτεινὰ. Suid. εἶδωλον ἄμυδρόν. Homer. Od. 3. 824.* — Vana illa et inania somnia, spes et vota. De voce *εἶδωλα* vide quae dedit *Elfnerus* in Obfl. sacr. T. II. p. 97. — *ἡλεμάτοισι*. stultis et ineptis. Cf. *Enstath.* ad Il. p. 484. 38. — *μέθαις*. Vat. Cod.

XXXIV. Vat. Cod. p. 369. Plan. p. 52. St. 75. W. ubi auctoris nomen primus restituit *Aldus*. In Ed. pr. et *Aksens.* ἀδέεποτον est. De Nicia, Coorum tyranno, cujus cadaver e terra erutum et mutilatum est. De hoc tyranno, qui sub Tiberii regno Coorum libertatem oppressit, tradidit *Strabo*, L. XIV. p. 972. B. et *Plutarch.* in Vit. Brut. T. I. p. 994. *Perizonius* ejus nomen restituit *Aeliano* V. H. I. 29. p. 42. ubi vulgo *Νικίππου* legitur. — V. 1. *καμουσιν*. defunctis. — *εἴποις* et *βιοτῆς* vulgo. — V. 2. *ζωοῖς*. Omnes edd. vet. praeter Steph. qui *ζωῆς* habet, sine sensu. — *ἑτέραι*. Vat. Cod. fortasse rectius quam *ἐτέρων*, quae lectio minus exquisita. Comparandus *Aelian.* V. H. IV. 7. οὐκ ἦν ἄρα τοῖς κακοῖς οὐδὲ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος, ἐπεὶ μὴδὲ τότε ἀναπαύονται· ἀλλ' ἡ παντελῶς ἀμοιροῦσι ταφῆς, ἢ καὶ, ἐὰν φθάσωσι ταφέντες, ὅμως καὶ ἐκ τῆς τελευταίας τιμῆς, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων σωμάτων ὄρεον, καὶ ἐκείθεν ἐκπίπτουσι. — V. 5. *μετοχλήσαντες*. Vat. Cod.

¶. 150.] XXXV. Cod. Vat. p. 434. In Plan. p. 53. St. 77. W. Ἀντιφίλου inscribitur. In cranium, prope viam positum. — V. 1. *κέλυφος*. proprie *putamen*, deinde omnia excavata. Cymbam significat ap. *Antipbil.* Ep. XLI. 7. Contra *σκάφιν* de cranio dixit *Aristoph.* ap. *Pol.*

INC. II. 39. ὁστρέων κελεύφη Pollux VI. 51. — V. 2. ἀρμονίην. Vat. Cod. — V. 3. ἔρκος. Cogitavit de Homérico ψυχῇ — ἐπαι ἃς κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων. II. 1. 408. — θανάτῳ insolenter dictum pro θανόντος. — V. 4. εἰνέδιον. quod in via positum praetereuntibus lacrymas elicit. — V. 5. σὺ omittunt omnes edd. vett. usque ad Ascens. et Steph. etiam Vat. Cod. — παρ' ἀτραπὸν, quod Br. in margine libri Salmasiani reperit, est ex membr. Palat. Vulgo παρὰ πτόπον. Parum feliciter Brodaeus πτόπον suspicabatur. — Pro ἀθρήσας Cod. Vat. ἀθρήσας. Magnus Grotius hoc distichon sic vertit:

*Propter iter radice jacens super, aspice, quanto
Plus habeant, cara est quævis sua vita, boni.*

Legit itaque παρ' ἀτραπὸν, quod cl. Boschius in textum recepit. In pentametro autem an verum sensum viderit, dubito. Si poëta verba φείδεσθαι βίβου hoc sensu posuit, homines monere voluit, ne vitam periculis obijciant. Quod praeceptum ut in hoc contextu habeat locum, fingendum est, cranium, de quo agitur, hominis fuisse vitae prodigi. Sed unde hoc noverat Crinagoras? ubi id dixit? Teneamus igitur interpretationem, quam Brodaeus dedit, *quid tandem lucrentur ii, qui victui parcant*; quamvis sic minime apparet, quomodo cranium haec videre et intelligere possit; nec, si intellexerit, quid inde boni lucretur. Dicam, quod sentio. Antiquitus depravatum fuit hoc distichon, ut monstrant omissio τοῦ σὺ, numeri in hexametro prorsus elumbes et inepti, ὄφρα in versu exitu positum, et sensus denique difficultas. πέλας cum πρέμνοισι jungendum, deletο κατὰ, quod sciolus aliquis ad versu vitium quadam ratione tollendum interposuit. Jam vides, numeros longe elegantius decurrere:

καῖσο πέλας πρέμνοισι παρ' ἀτραπὸν, ὄφρα

Exitus versiculi intercudit.

XXXVI. Cod. Vat. p. 262. Εἰς Εὐνικίδαν τινὰ, οὐτινος ἢ λάρναξ ἀπὸ λυγδίνης πλακὸς ἐχηματίζει. Edidit *Bentlej.* in not. ad Callim. p. 16. T. II. ed. *Ern.* Anth. *Reisk.* nr. 600. p. 86. — V. 1. Sensus non omnino certus. Si supplees ἔστι, sensus erit: Quamvis hic tumulus marmoreo et artificiose elaborato monumento ornatus est, non tamen boni viri ossa tegit. Sin ἦν subaudis, hoc dixit *Crinagoras*: Etiam si superbum monumentum hunc tumulum ornaret, non tamen propterea is, qui sub eo jacet, bonus vir erit. — πλακός. *Leonid. Tar. Ep. LXVIII.* 2. — V. 3. μὴ λίθῳ τεκμαίρεο. Expressit fortasse *Antip. Tbeff.* LVI. ἀνέρα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο· λίθος δ' αὖμβρος ὀφθῆναι, μεγάλου δ' ὁστέα φωτὸς ἔχει. Conf. *Ep. ἀδέσπ.* DCXIX. *Diador. Ep. XI.* — V. 4. κωφὸν (χεῖμα) ἢ λίθος. Lapis sensu expers, nec mali viri ossa premere refugit. Post hunc versum, aliquid excidisse suspicor. Nulla enim est relatio inter vocabula κωφὸν et ζοφώδης. — νέκυσ ζοφώδης. nigri cadaver hominis, i. e. mali et improbi. Ad mores referendum videtur epitheton; nam μέλανεσ vocabantur, quibus mores improbi. *Plutarch.* T. II. p. 12. D. μὴ συνδιατρέβειν μέλασις ἀνθρώποις διὰ κακοῦθιαν. *Hic niger est.* *Horat.* I. Serm. IV. 85. *Reisk.* τῇ πᾶς ζ. legit. Parum profecto commodum illud καί; sed fortasse praecessit olim aliquid, quo referebatur. — V. 6. τῶλιγυπελές. Vat. Cod. In Apogr. nonnullis τῶλιγυπερές. τῶλιγυπελές emendavit *Bentl.* et *R.* — *Hesych.* ὀλιγυπελέων. ὀλίγον δυνάμενος. ἀσθενής. ἄτονος. ex *Homero* II. σ. 24. ἰδὲν λιγυπελές. Vide imprimis *Valckenar.* in *Diatr.* p. 283. B. — ῥάκος. veluti pannus tritus et lacer. Non de cadavere accipi debet, ut fecit *T. H.* in loco mox laudando; sed vivi Eunicidae corpus infirmum, lacerum et turpe fuit, ut apparet ex sq. Epigrammate. — De homine nullius pretii *Lucian.* in *Tim.* §. 32. T. I. p. 102. *Rip.* μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον — ῥάκος ἤδη γεγεννημένον. ubi vide *Hemsterb.* qui et nostri loci memor fuit. σῆμα βα.

καὶ δὲ vetulae tribuit *Rufin. Ep. XXXII.* — V. 7. δ' ὑπό. Vat. Cod.

XXXVII. Cod. Vat. p. 266. Plan. p. 284^a. St. 411. W. In eundem Eunicidam, animo non minus quam corpore turpem. — V. 1. δύσβαλον. terram aridam et sterilem, quae nihil praeter sentes et rubos effert. Vide ad *Zenodot. Ephef. Ep. II.* — V. 3. πλεῖα δόλοιο ex Plan. receptum est. — Sed longe aliud quiddam olim hic lectum fuisse, apparet ex Vat. Cod. ubi in contextu habetur τεπεκρεῖκοντα, supra scriptum autem στέρνα τ' ἐποκρίβεντα. Vera videtur correctio. Verbum compositum ἐποκρίβω occurrit ap. *Nitandr. Ther. 790.* Hinc derivatum adjectivum ἐποκρίβεις pro ὀκρίβεις. Hoc, quod de lapidibus asperis usurpari solet, non male ad mores asperos, duros et insuaves transfertur. *Hesych. ὀκρίβεν.* (sic recte emendatum pro ὀκρυβέν.) τραχύ. σκληρόν. στερεόν. ὀργίλον. Idem: ὀκρίβεντο. ἑτραχύοντο. ὀργίζοντο. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἄκρα πολλὰ ἔχόντων λίθων. Quae glossa ad nostrum locum praeclare facit. *Tibull. I. El. I. 63. non iua sunt duro praeordia ferro Vincita, nec in tenero stat tibi corde flix.* — V. 4. κῶλων δούλιον οιοπέδην. *Brodaeus* membrorum vinculum, compagem, in deserto loco jacentem, interpretatur. At non de membris in universum, sed de parte quadam corporis Eunicidae agi, contextus docet. κῶλα igitur sunt pedes, ut passim. *Euripid. Phoen. 1400. 1421. Bacch. 168.* Vide *Kuster. ad Aristoph. Ran. 1400.* Sed quid voci οιοπέδην facias? οιοπέδη est μονοπέδη, quod fortasse compedum genus fuit. Pedibus Eunicidam laborasse suspiceris, ita ut *pedum compedes* dictae sint, quasi *impedimenta pedum* per periphrasin, qui ipsum euntem impedirent magis quam juvarent scilicet. δούλιος autem additur, quia servi ejusmodi compedibus (ξύλοις, ποδοκάκη, ποδοστράβη. vide *Polluc. VIII. 72.*) solebant constringi. — V. 5. ἄτριχα. calvum, quod non deforme solum, sed etiam ridiculum. Vide not. ad

Luciani Ep. XVIII. — ἡμπύρωτα. ambusta membra, de rogo detracta, antequam combusta essent, negligentiam et contemptum libitinariorum significant. *Ovid.* in *Ibide* v. 633. *Cliniadaeve modo circumdatus ignibus arvis Membra feras Stygiae semicremata rari.* *Clodium ambustum tribunum plebis* per contumeliam vocat *Cicero* in *Or. pro Milone* 5. 12. et 13. 33. *Tu P. Clodii cruentum cadauer ejecisti domo — tu infelicissimis lignis semivstularum nocturnis canibus dilaniandum reliquisti.* — V. 7. δυσνόμειντε. quae virum tam foedum tamque improbum in sinum recipis. — κακοσκήνευς ἄνδρες. gravis sis cineribus viri tam deformi corpore. De σκήνος, *corpus*, vide *Heinsf.* ad *Hesych.* T. II. p. 1208. Vocem γογγυλίσκηνος (στρουγύλον τὸ σῶμα ἔχων) servavit *Erym. M.* — τέφρης. Vulgo et in *Vat. Cod.* Fortasse fuit τέφραις.

XXXVIII. *Cod. Vat.* p. 307. *Jensius* nr. 82. *Anth. Reisk.* nr. 733. p. 148. In mortem puellae, cui nomen *Selene*, quam a *Luna* ploratam esse ait. — V. 1. καὶ αὐτὴ ἤχλυσεν. *Vat. Cod.* Hinc *R.* καὶ αὐτὴ δ' ἤχλυσεν. — V. 2. πένθος ἰδὼν, *Reiskio* interprete, *vultum lugentem* *Lunae* significat, tristitiam suam luctumque nocte et tenebris occultantis, celantis. Quod vereor ne nimis argutum sit. — ¶. 151.] V. 3. οὐνεκα δὴ. *Jensf.* In *Vat. Cod.* τήν. Lusus est in nomine puellae, *Selenes*, quae cum ad *Orci* tenebras descendisset, *Luna* (Σελήνη) quoque tenebris immerfa est. *Antip. Sid. Ep. XCIX.* καὶ ῥ' αὐτὰ διὰ πένθος ἠμυρωθεῖσα Σελήνη Ἀστρα καὶ οὐρανίας ἀτραπιτοῦς ἔλειπε. ubi vide not. — V. 5. κάλλος. Pulchros pulchrasque cum *Luna* comparare solent poëtae. *Venus* in *Anchisae* amplexus veniens ὥς Σελήνην Στήθεσιν ἄμφ' ἀπαλῶσιν ἐλάμπετο, θαῦμα ἰδέσθαι. *Hymn. in Vener.* 89. *Musaeus* v. 55. Ἡρώ Μαρμαρυγὴν χαρίεντος ἀπαστράπτουσα προσώπου Οἷά τε λευκοπάρηος ἐπαντέλλουσα Σελήνῃ. ubi vide not. *Heinrichii* p. 61. sq. — V. 6. μίξεν. *Reisk.* dedit δειξεν ἰφνέφει. (sic *Jensf.* contra *Cod.* fidem.) *Mihi* quoque olim

verbum *μῆεν* displicuit. Scribebam: *λύξεν*. Lunam plorantem habemus in Epitaphio formosae puellae ap. *Schraeder*. in *Monim. Ital.* p. 162. *Flevit Amor, moestae Charites, et Cynthia flevit, Pulcra Venus molles subsecuitque comas.* Nunc tamen Codicis lectioni inhaereo. *μῆεν* respondet τῷ κοινώσατο in praec. versu. Ut olim pulcritudinem suam cum illa communicaverat, ita nunc quoque tenebras suas cum illius morte conjunxit. *Antipbil. Ep. XL.* σεισμῶ δ' ἄλλον ἔμιξα φόβον.

XXXIX. Cod. Vat. p. 307. Edidit *Jensius* nr. 83. *Anth. Reisk.* nr. 734. p. 148. Naufragus, cujus cada-ver fluctus in litus detulerant, pastoris vitam felicem praedicat. — V. 1. καὶ οὐρ. *Jens.* κατ' emendavit *Rubnk.* in *Epist. crit.* p. 122. Similia, ubi Paeti naufragi mortem luget, *Propertius* L. III. Ep. 5. 67.

*Quod si contentus patrio bove verteres agros,
Verbaque duxisset pondus habere mea:
Videret ante suos dulcis conviva penates,
Pauper, at in terra, nil ubi flere potest.*

Postrema verba nimis inepta sunt. Corrigo in transitu:
nil ubi turbo potest.

ubi venti et tempestates nihil valent. Vide *Burm.* in *Lucan.* L. IX. 449. — V. 2. „τὸνδ' ἀνὰ sribendum fuisset, „ut jam ab elegantissimo Ruhnkenio factum noveram; „sed corruptum etiam credo λευκόλοφον. Ideo cod. lectio-nem intactam reliqui. λευκόλοφος de monte si dicatur, „niglabrum apicem significare debet, cui epitheton ποιηρὸς „non congruit. Scripserat forte τόνδε πρὸς ἀκρόλοφον. „*Br.* τὸ λευκόλοφον defendit *Reisk.* analogia τοῦ λευκόπετρον *Polyb.* L. III. 53. T. I. p. 504. ed. nov. ubi desertam et nudam petram significat. Fingere tibi debes collem in superiore cacumine nudum, circum radices mediam-que regionem herbosum. — V. 3. „Hic versus despe- „ratus

»ratus est. Nam Reiskii commentum minime probandum est, nec multo magis placet, quod ipse conjecturam, κριοῖς ἀγνητῆρας κατὰ βληχχτὰ ἀκολουθῶν. *Br.* Reisk. dedit ποτ' ἐβληχχημένα βάζων. *erga arietes, gregis duces, garriens balatum imitantia.* Et ipse olim hunc locum sine successu tentavi. Tutissimum est sine dubio ejusmodi ulcera plane non attingere: nonnunquam tamen audacia ad verum reperiendum prodest, nisi tibi ipsi, aliis tamen, qui, si nihil aliud, errores certe vitare discunt. Haec igitur alii fortasse olim melius restituent; interim sic legerim:

κριοῖς ἀγνητῆρας ἰδὼν βληχχτὰ βιβάζειν.

arietes videns oves ineuntes. τὰ βληχχτὰ pro ovibus usurpavit *Aelian.* H. A. II. 54. — Est autem illud inter oblectamenta pastorum. *Theocrit.* Eid. α. 87. ὦπλος ἄκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται. unde emendatum *Ep.* ἀδῆσπ. XL. τοὶ δὲ τραγίσκοι εἰς ἐμὲ δευκόμενοι τὰς χιμάρας ἐβάτευον. — V. 4. ἡπιμκεῖ. *Vat. Cod.* ἡ πικεῖ emendavit *Rubnk.* πρὶν πικεῖ. *Reisk.* — V. 6. »Εὖρος ἐφημέσατο in cod. scriptum. *Salmasii* emendationem recepi. In »superioribus nihil sanavit, licet plura medica manu »indigerent. *Br.* In ed. pr. *Rubnk.* ἐλήσατο. in altera magis in *Salmasianam* lectionem inclinat. Infeliciter *Reiské* Εὖρος ἐφωπλίσατο, quod ridicule vertit: et circa hunc arenaceum collem me horsum prorsum jactando *Eurus* vim suam ostentat. *Bernardus* in *Epist.* ad *Reisk.* p. 364. ἀφημέσατο. *eructavit.* ἀπημέσατο voluit.

XL. *Cod. Vat.* p. 308. *Fenlius* nr. 84. *Reisk. Anth.* nr. 735. p. 149. Argumentum in graeco lemmate diserte indicatum. — V. 1. ἐπὶ μέρει ἀλλαχθέντι. *ad commutatam liberorum sortem.* — ἀμφοτέρους, et vivum et defunctum filium. — V. 3. σέο νέκυν. ejus, qui bona utebatur valetudine. — V. 4. οὗ σε, eum, qui infirmus fuerat. — μετεσσυμένον ex conjectura dedit *Reisk.* male.

— V. 6. Vestra quidem fors immutata est, mihi autem certus luctus mansit.

XLI. Vat. Cod. p. 102. Εἰς κέρην (male apogr. Lipf. εἰς κέρην) καλουμένην πρώτην. Edidit Reisk. in Misc. Lipf. T. IX. p. 134. nr. 313. — V. 1. τί δὲ δεύτερον. Vat. Cod. et R. Hoc reponendum. Vid. *Eustath.* ad II. p. 1232. 37. *Hesych.* δεύτερος. ἕτατος. ἔσχατος. μεθ' οὗ οὐκ ἔστιν ἕτερος. — V. 2. Quam quaesisset, quomodo miseram illam puellam appellet, nihil invenit aptius quam δειλαίην, quod unicuique calamitatis generi accommodatum. — V. 3. 4. absunt ab apogr. Lipf. unde factum, ut R. in reliquis quoque caecutiret. — τὰ ἄκρα, ut τὰ πρῶτα, φέρεσθαι dicuntur, qui in aliqua re principatum tenent. Vide *Valcken.* ad *Herodot.* IX. p. 724. *Locella* ad *Xenoph.* *Ep.* p. 122. — In Cod. Vat. ψυχῆς ἦθος, quod fortasse non mutandum erat, quamquam lectio *Br.* elegantior. — ¶. 152.] V. 5. Pro σοὶ fortasse melius σ' οὖν, i. e. σοὶ οὖν, legas. — V. 6. ἀμιμήτων χαρ. Cf. *Epigr.* XIV. 2.

XLII. Cod. Vat. p. 308. Plan. p. 233. St. 339. W. In Hymnidis, novem annorum puellae, obitum. — V. 1. „Protulit ad Charit. p. 130. Orvillius, ubi eruditiss „nugis lectorem detinet. Nihil frequentius permuta- „tione diphthongorum oi et eu. Perperam in Vat. Cod. „scriptum est οἰνάετιν pro εἰνάετιν. εἰνάετες ap. Homerum „pro ἐνάετες saepe.“ *Br.* In Plan. ubi hoc distichon distinctione laborat, ἐνάετιν scribitur. De commutatione hujus vocabuli cum similibus vide *Rubnk.* in *Ep. cr.* II. p. 141. — V. 3. „Vat. membr. ἀλιστ'. Florent. ἀληστ'. „Iterum hic librariorum deprehenditur error, quibus „cum ejusdem soni essent, et η, saepe permutatae „sunt hae literae. Sed horum uter peccaverit, non facile „dictu est. ἀλιστ' bene stare potest, quum certissimum „fit, veteres in compositis vocibus liquidas non gemi-

»nasse. Vid. Clark. ad Il. p. 599. Usitatio est vulgo
 »scriptura ἄλλιστ'. Ex ἄλλιστ' emendari etiam poterat,
 »quae Salmasii conjectura est, ἄλλιστ'. Hefych. ἄλλιστος.
 »ἡμετέστερος. Ex ἄλλιστ', si η recte positum, optima erui
 »potest lectio, quamque alteri praefero, ἄπληστ'. Sic
 »Bianor in sententiae similis Epigrammate, infra p. 158.
 »XVI. πάντα Χάρων ἄπληστε. Br. Eandem emendatio-
 nem proposuit *Jos. Scaliger* in not. mst. et *Brod.* qui
 etiam *Bianoris* locum comparavit. — πρόωρον. πρὸ μοί-
 ρας. — ὁ βιαίως ἀποθανών. πρὸ ὥρας. ὁ ἐν νεότητι. *Ammon.*
D. D. V. p. 120. — V. 4. τὴν π. σοί π. ἑσσομένην. *Vat.*
Cod. τὴν π. σοῖο π. ἑσσομένην. vulgo. σοῖο dedit *Steph.*
 probante *Scalig.* in not. mst. — Sensus, qui ap. *Euripid.*
 in *Alc.* 55.

XLIII. *Cod. Vat. p. 260. Crinagorae* vindicat hoc
 carmen, quod in *Plan. p. 55. St. 78. W.* ἀδελον est.
 Illius esse, sponte intellexerat *Scalig.* in not. mst. —
 Scriptum in poëtae servum, nimio solis aestu confectum.
 — V. 1. γῆ μιν. Terra me genuit, terra me defunctum
 tegit; nec ea, quae me in sinum recepit, illā, quae me
 nutrit, deterior est. — Quod is, qui loquitur, terram
 pro matre agnoscit, hominem significat nullius gene-
 ris, *Terrae filium.* *Erasmi* Chil. I. VIII. 86. *Euripid.*
Ion. 542. γῆς ἂρ' ἐκπέφυκα μητρός. Epigr. ἀδέσπ. DCLII^b.
 γῆς ὣν πρόσθε γένος μητέρα γαῖαν ἔχω. *Anth. Lat. T. II.*
I. IV. Ep. CCXLVI. Terraque, quae nunc est mater sibi,
sit levis opto. Vide *Burm. T. II. p. 207.* — V. 3. αἰεὶ
 γὰρ αἰεὶ καίσομαι. *Sophocl. Antig. 76.* — V. 4. ἡέλιου.
 Morbo heliaco itaque sive consternatione ex solis ictu
 orta periisse videtur.

XLIV. *Cod. Vat. p. 309. Plan. p. 213. St. 310. W.*
 Scriptum est in Philostratum, Academicum, qui, Antonio
 et Cleopatra, quorum castra sequebatur, devictis, omnia
 sua amiserat. Vide *Plutarch. Vit. Caton. Min. T. IV.*

p. 275. Vit. Anton. T. V. p. 146. ed. Bry. Epigramma in eum fervavit *Philostratus* Vit. Soph. I. 5. p. 486.

Πανσόφου δργήν ἴσχε φιλοστράτου, ὃς Κλεοπάτρα

νῦν προσομιλήσας, ταῖος ἰδεῖν ἐφάνη.

quos versus per parodiam expressos esse ex *Theognide* v. 215. bene monuit *Olearius*. Cf. *Gataker*. ad *M. Antonin.* p. 13. — V. 1. ποῦ. Ubi, quaeso, illorum regum potentia et opes, quibus fretus tu quoque beatus esse videbaris? — V. 3. „In Stephani edit. typhotetac vitio „excusum ἢ ἐπεὶ Νείλω, quod fervavit Wecheliana. „Aliae omnes, ut et Codd. ἢ ἐπὶ —. Qui teretes aures „habent, particulam ῥα, quam inferui, non damnabunt. „ἐπηρώρησας est in omnibus libris, quos vidi. Vir doctus „in uno e Florentinae exemplaribus, quae habeo, ad- „scripsit, nescio unde, οἷσι μετηρώρησας.“ *Br.* Qui spe suspensi sunt, ἐπαιωρεῖσθαι dicuntur. *Herodian.* L. II. 9. 1. κοῦφοις καὶ ἀδύλοις ἐπαιωρουμένῳ ἑλπίσι. Vide *Bud. Comm.* L. Gr. p. 1173. Qui igitur omnem spem vitae in aliqua re collocant, βλον inde ἐπαιωρεῖν probe dici possunt. Simile est ἀναρτᾶν ἑαυτὸν τινι πράγματι, quod illustratum dedit *Lenner.* ad *Phalar.* p. 169. — V. 4. Syllabae κείσας ἰου .. Vat. codici a recentiore manu sunt additae. Eas in nullo Cod. invenit *Br.* nec in duabus princ. edd. habentur. In Ald. sec. et ceteras receptae sunt ex *Leclt.* Ald. pr. Sed Aldus eas utrum in Cod. invenerit, an conjectando extuderit, incertum est. — Pro ὄροις Vat. Cod. ὄρρις. — V. 5. Romani milites copias, tua tibi industria comparatas, diripuerunt, cadaver autem tuum tenui testa conditum jacet. — ὀστρακίῳ, πνέλω scilicet; quod fuse exposuit *Salmas.* in *Exerc.* ad *Solin.* p. 848. B. ad locum *Plinii* L. XXXV. 46. p. 711. *Quin et defunctos sese multi fictilibus solis condi maluerunt.* vide *Harduin.*

XLV. Cod. Vat. p. 261. sq. Plan. p. 213. St. 311. W. In *Seleucum Lesbium*, juvenem et moribus optimis et

eloquentia conspicuum, quem mors immatura in Hispania oppresserat. — V. I. δειλαῖοι. et vers. seq. ατηροῦ

αἰσθόμενοι θανάτου. Vat. Cod. Vulgo ατηροῦ αἰσθόμενοι βίβτου. Ex Vat. Cod. lectione fons corruptelae apparet. *Horat.* I. Carm. IV. 15. *Vitae summa brevis spem nos vetat inchoare longam.* *Macedonius* Ep. XXXIX. βροτὸς δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς Θνητὸς ἐὼν· δολιχαῖς δ' ἐλπίσι παιζόμεθα. — V. 4. ἄγχιος. instructus. Vide *G. Wakefield* in *Del. Trag.* T. II. p. 331. — ἐπ' αὐρόμενος. Vat. Cod. — Π. 153.] V. 5. ἴβηρει. in Hispania, ut inde apparet, quod Seleucus in maris litore sepultus esse dicitur. Cogitabat *Brodæus* de Iberis Asiae, qui hodie Georgiani vocantur. — Quum eloquentiae studium in Seleuco commemoretur, suspicari licet, eum in Hispania arti dicendi, quae tum temporis in illis regionibus florebat, dedisse operam. — ἀμετρήτων αἰγιαλῶν. Sic Cod. Vat. et plurimae edd. vett. Ald. pr. αἰγιαλῶν, unde *Opfendorfi* conjectura ἀμετρήτων.

XLVI. Cod. Vat. p. 306. Plan. p. 260. St. 376. W. Adscripta nota marg. Vat. Cod. ζήτει εἰ ἐν τῷ ἐπιγράμματι εἰς παιδίον παρ' αἰγιαλὸν τεταμμένον. Agitur de puero formoso, cui nomen Ἐρως. Qui cum in insula nescio qua sepultus esset, cupit poeta illam cum circumjacentibus insulis Ἐρωτίδας vocari. — V. I. ἠρνήσαντο. Exempla quaedam commutatorum in nobilium hominum gratiam nominum excitat *Brodæus*. — V. 3. ἄμμες. Omnes edd. vett. usque ad Steph. Etiam V. C. ἄμμες. — V. 4. ἔξει ταύτην. Vat. Cod. ἔξει δὲ ταύτην. Edd. vett. Ed. pr. tamen ἔξει δὲ τ. quod probat *Jos. Scaliger* in not. mss. — δὲ omissum in optimo Plan. cod, quo *Br.* usus est. Aut ἔξει aut ἀμειφομένους legendum esse vidit *Hues.* p. 25. — V. 5. 6. Similis color in Ep. XXXVIII. 5. 6. — In puerum *Amorem* vocatum exstat Ep. in Anth. Lat. T. II. p. 190. CCL. ubi exempla nominis Ἐρως collegit

Burmamn. — V. 7. σηματούσσα. terra in tumulum aggesta.

Ex Lest. p. 164.] XLVII. Vat. Cod. p. 449. Edidit *Jens.* nr. 77. Anth. *Reisk.* nr. 727. p. 145. Ab initio mutilum videbatur *Brunckio*, cujus haec sunt: „Multa egregia sunt et probabilia in *Reiskii* ad hos „versus notis. Decantatus Bathyllus pantomimus, Py- „ladi rivalis, de quo legenda erudita *Salmasii* nota ad „Hist. Aug. p. 496. Philonidis cantoris aut choraulis „qui meminerit, novi neminem. Sed qui hanc professio- „nem exercuerunt, non omnium nobis tradita fuerunt „nomina. Scenicum artificem, non poetam, innuit hic „Crinagoras. Fuit autem poeta comicus, aut ὑπορχημά- „των auctor, ad quem directum hoc Epigr. cujus initium „deest. Quae supersunt duo disticha ad mentem cl. *Reis-* „kii sic scribenda sunt:

»Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλασθέντα προσώποις
»μῦθον, καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.
»οὔτε σε γὰρ λείψουσιν Φιλωνίδου, οὔτε Βαθύλλου,
»τοῦ μὲν, ἀοιδῶν, τοῦ δὲ, χειρῶν χάριτες.

„Comicam saltabat Bathyllus, accinente Philonide, qui, „si quatuor, aut plures in comico-dramate personae ef- „sent, omnia, quae in eo agebantur, cantu et gestibus „exprimere valebant, uno Bathyllo quatuor, quinque „aut plures sustinente personas. Hoc ad Horatii prae- „ceptum in A. P. quod vereor ut vulgati Interpretes „recte acceperint, *nec quarta loqui persona laboret*, re- „ferendum non est. Alio enim spectat nec pantomimis „leges scripsit Horatius.“ *Br.* A *Brunckii* sententia ab- horrebat *Schneiderus*. Hic enim *Crinagoram* cum poeta loqui existimabat. Scriptas enim a poetis esse fabulas pantomimorum, *Lucianus* testatur de saltat. §. 84. τοῦ γὰρ δμοίου Αἴαντος ἀπὸ τῶ γράφέντος. Idem laudat ejusdem scriptoris locum nobilissimum §. 66. ubi barbarus qui-

dam ἰδὼν πέντε πρόσωπα τῷ ὄρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐξήτει, ἕνα ὅρων τὸν ὄρχηστὴν, τίνες οἱ ὄρχησόμενοι καὶ ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν. Adde Ep. in Vitalem Mimum Anth. Lat. T. II. p. 18. XX.

*Fingebam vultus, habitus ac verba loquentum,
Ut plures uno crederes ore loqui.*

Recte hinc concludit Vir Doctiss. fabulas ab initio in minores numero partes distributas fuisse, ita ut pantomimus tres vel summum quatuor personas saltando exprimeret. Deinde processisse artem ad quinque adeo personas, quibus reddendis pantomimi pares essent. Quum igitur sibi persuaderet *Schneiderus*, *Crinagoram* cum poëta loqui, fabulam a pantomimo et cantore reddendam scribente, totum carmen sic refinxit:

Θάρσει καὶ τέτταρσι διαπλάσθέντι προσώποις
μύθῳ καὶ τούτων γράψον ἔτι πλέοσιν.
οὔτε σε γὰρ λείψουσι, Φιλωνίδη, οὔτε Βάβυλλον
τὸν μὲν κοιδᾶν, τὸν δὲ χορῶν χάριτες.

χορῶν χάριτες, ipso auctore interprete, sunt veneres et gratia in agendo, actionis declamationisque decor. *Onestus* Ep. II. κῶμον χαρίτων. De Pylade Bacchum saltante *Antipat. Theff.* XXVII. οἷα χορευῶν Δαίμονος ἀκρότου πᾶσαν ἔπλησσε πόλιν. — Haec quamvis ingeniosa, Reiskianis tamen veriora non puto. *χεροῖν χάριτες* de manuum peritia et loquacitate aceipio, in qua venustatem aliquam et elegantiam locum habuisse, vix dubites. Vide, quae notavimus ad *Antip. Theff.* XXVII. 6. οὐρανίος δὲ οὗτος, ὃ παμφώνιος χερσὶ λοχευόμενος. — Ceterum in his fabulis alium cecinisse, alium saltasse, apparet ex *Lucian.* de Salt. §. 30. Πάλαι μὲν γὰρ οἱ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ὥδην ἐπετάραττον, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάρδαν. Quod autem ad initium car-

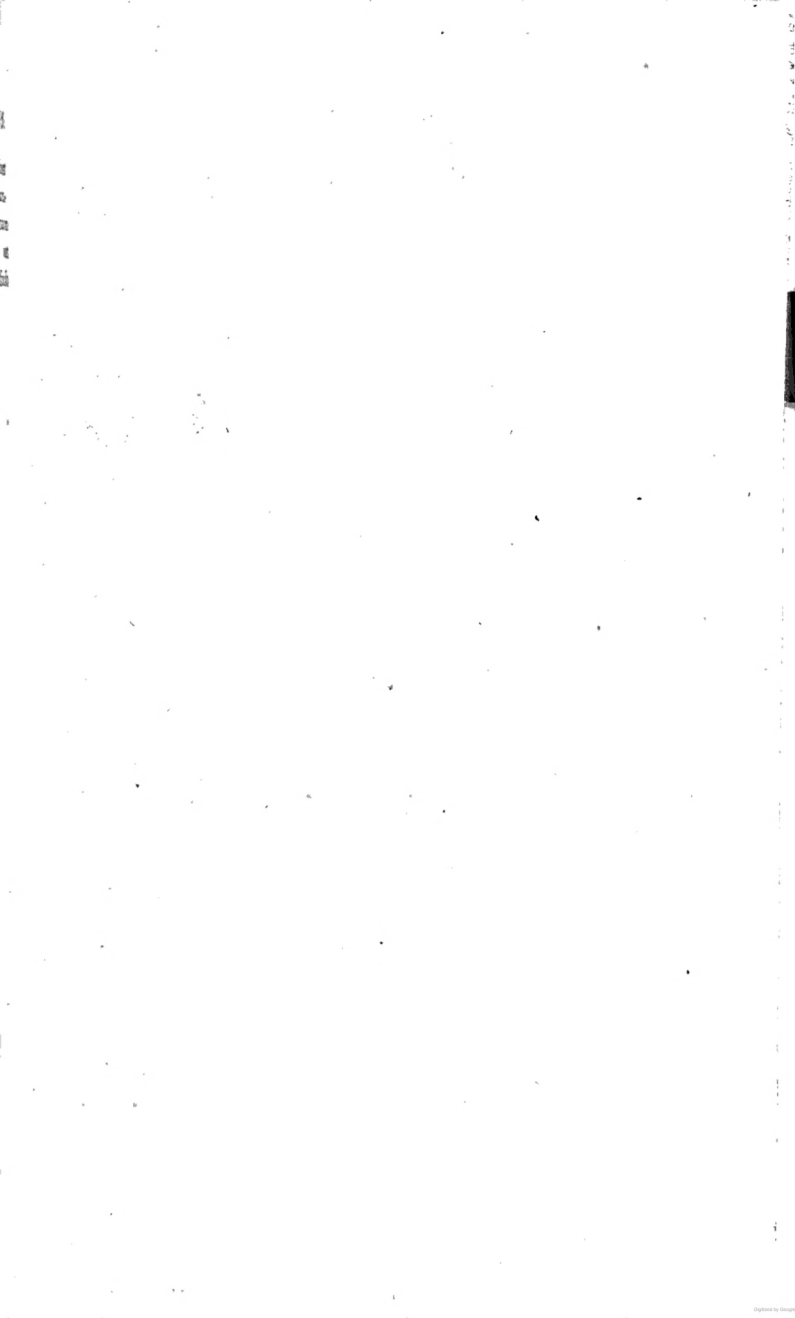
minis attinet, mihi non tam mutilum quam depravatum videtur. *Crinagoras*, *Philonidam* et *Bathyllum* laudaturus, pantomimorum poetam aliquem, nam certum quendam nominasse minime opus erat, exhortatur, ut peritis hisce artificibus fabulam scribat. Fortasse fuit olim:

Καὶ τρεῖς καὶ τέτταρες διαπλασθέντα πρῶτοις
μῦθον καὶ τούτων γράψον ἔτι πλείοσιν.

Finis Partis primae Voluminis secundi.

VA1

1556046



2 51 4
20 8
40
55-
2
3

50
30

20
2-
2-
2-

111
5
28



